

Có lẽ là yêu

Contents

Có lẽ là yêu	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	10
3. Chương 05-06	19
4. Chương 07-08	30
5. Chương 09-10	40
6. Chương 11-12	49
7. Chương 13-14	58
8. Chương 15-16	68
9. Chương 17-18	77
10. Chương 19-20	85
11. Chương 21-22	94
12. Chương 23-24	104
13. Chương 25-26	114
14. Chương 27-28	124
15. Chương 29-30	134
16. Chương 31-32	143
17. Chương 33-34	152
18. Chương 35-36	162
19. Chương 37-38	173
20. Chương 39-40	182
21. Chương 41-42	191
22. Chương 43-44	200
23. Chương 45-46	209
24. Chương 47-48	218
25. Chương 49-50	228
26. Chương 51-52	237
27. Chương 53-54	247
28. Chương 55-56	257
29. Chương 57-58	267
30. Chương 59-60	278
31. Chương 61-62	289
32. Chương 63-64	299
33. Phiên Ngoại	311

Có lẽ là yêu

Giới thiệu

Ngay từ đầu có lẽ là gặp dịp thì chơi, Nhưng là theo dây dưa không ngừng xâm nhập, Bất luận là không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-le-la-yeu>

1. Chương 01-02

(Có lẽ là yêu) Chương 1: Trao giải

Edit: Ishtar

Chu Dạ đặt túi lớn, túi nhỏ trong tay xuống đất, ánh mặt trời chiếu quá chói chang, cô dựa vào cổng trường thở hổn hển, thật sự đi không nổi nữa, vừa nắng vừa nóng. Hai tay đầy vằn đỏ, đầu đầy mồ hôi chảy ròng ròng. Mới vừa nâng người dậy, nghe được tiếng loa vang, cánh cửa điện tử từ từ mở ra. Chầm chậm đem mấy túi đồ dưới đất bỏ qua một bên, nhìn lại, hóa ra là chủ nhân trên chiếc xe đang tiến tới vừa huýt sao, không biết lại là cậu ấm lắm tiền nhiều của nhà ai a.

Thanh âm của tiếng huýt sao còn chưa biến mất, chiếc xe đã sớm nghênh ngang mà đi. Cô lấy khăn tay lau mồ hôi, nhìn kỹ bốn phía xung quanh xem có gặp người quen hay không. Chạy đến bên quầy tạp hóa mua một chai nước được ướp lạnh, một ngụm uống hết hơn nửa chai. Ánh mặt trời của buổi chiều thật sự gay gắt, càng làm không khí tăng thêm sự khó chịu.

“Hi! Chu Dạ ——, sao ngươi lại ở đây?” Lâm Phỉ từ bên trong đi ra, nhìn Chu Dạ hai tay chống nạnh uống nước khoáng giật mình hỏi.

Lâm Phỉ tay cầm một chiếc ô hoa che nắng, ăn mặc mát mẻ, mái tóc dài tùy ý buông rơi trên vai, mặc chiếc áo in hình mèo kitty đeo túi xách, váy ngắn lộ ra làn da trắng nõn như tuyết, khiến cho người ta phải mơ màng; đôi chân đi giày cao gót, càng khiến cho đôi chân đẹp thêm thon dài, dáng người hoàn toàn tuyệt mỹ. Nhưng nơi này sinh viên tập mãi cũng thành thói quen, mỹ nữ không sợ không có, mà là sợ quá nhiều.

“Oa, Lâm Phỉ, là ngươi đấy à! Ta vừa từ bên ngoài trở về. Ngươi muốn đi ra ngoài ư?” Chu Dạ đứng ở bên cạnh Lâm Phỉ, thấp hơn gần một cái đầu.

“Chu Dạ, khai giảng đã hai tuần rồi mà giờ ngươi mới về trường?” Lâm Phỉ nhìn nhìn túi lớn túi nhỏ trên tay Chu Dạ, có quần áo, có đồ ăn, linh tinh hết cả.

“Không phải, không phải ——” Chu Dạ nhanh chóng giải thích, “Trang thiết bị ở giảng đường khoa ta chưa lắp đặt xong, cho nên hai tuần này không cần đi học.” Thực ra là cô được bạn bè giới thiệu đi làm thiết kế cho một công ty, suốt hai tuần nay chẳng phân biệt được ngày đêm, làm trâu làm ngựa, vừa mới làm xong, cuối cùng lấy được hai ngàn tệ nha.

Lâm Phỉ “Ồ” một tiếng, lại hỏi: “Sao ngươi mua nhiều đồ ăn vậy ? Muốn làm gì? Mời khách sao?” Ba túi lớn, thịt bò, khoai phiến, mít táo, hạch đào nhân, sôcôla... Cái gì cần có đều có. Chu Dạ cười: “Đương nhiên là cho chính mình ăn nha!” Một mỗi nhiều ngày nay, cũng phải biết tự thưởng cho chính mình chứ.

Sau khi nhận được tiền lương cô lập tức đến siêu thị. Lâm Phi lộ ra vẻ ghen tỵ, nhún mày nói: “Cẩn thận béo chết người!”

Chu Dạ đắc ý cười: “Ta dù có ăn bao nhiêu cũng không mập nổi ——, ai kêu người không thể ăn!” Lâm Phi tức giận lườm bạn.

Lâm Phi là sinh viên khoa nghệ thuật, phải khống chế cân nặng. Trường có khoa nghệ thuật, cũng chính là đào tạo người mẫu, đi lại trên sân khấu. Bình thường ăn cái gì, theo thói quen cũng chỉ ăn một nửa. Ăn một miếng bánh ngọt cũng làm cô phải đấu tranh tư tưởng không ngừng, cắn răng một cái, rốt cục mua, không chút do dự cắn một miếng hơn phân nửa, rồi ném nửa còn lại vào thùng rác, Chu Dạ tận mắt nhìn thấy.

Nhưng các giảng viên vẫn thường nói sinh viên khoa mình phần lớn thể trọng không đạt tiêu chuẩn, quá nặng.

Một nam sinh ăn mặc sành điệu đi ra, áo sơ mi chỉ cài hai nút, cơ ngực như ẩn như hiện. Chu Dạ nhún vai chào hỏi: “Hi, Cao Dương!” Cao Dương là bạn trai của Lâm Phi, cùng là sinh viên khoa nghệ thuật, có thể nói vô cùng hiếm có —— toàn bộ khoa có chưa tới 10 nam sinh. Ở trường này âm thịnh dương suy. Chu Dạ đứng ở trước mặt hắn, thấp hơn một cái đầu.

Thực ra Chu Dạ vẫn cảm thấy nam sinh khoa nghệ thuật cũng chỉ bình thường thôi, cũng không phải là anh tuấn soái ca quá mức, ngũ quan cũng không tinh trí, chỉ được cái đầu cao dọa người, nhưng khí chất thực ra không được như vậy.

Lâm Phi kéo cánh tay phải Cao Dương, bước vào bên trong taxi rồi còn nhô đầu ra, nói: “Chu Dạ ——, người có phải lại được học bổng không vậy?” Lúc ở cửa căng tin đọc thông cáo, cô nhìn thấy đúng tên của Chu Dạ.

Chu Dạ gật đầu: “Ừ, hình như được học bổng Vân Mã thì phải. Làm sao vậy?” Nàng thật xui xẻo, kém một bạn nam trong khoa 0.5 thôi mà tuột mất học bổng quốc gia. Một khoa chỉ có một người được học bổng quốc gia.

“Vậy người còn đứng ngơ ngẩn tại đây làm gì? Không phải hôm nay là ngày trao học bổng sao?”

Chu Dạ hốt hoảng, “Cái gì trao mà trao học bổng?”

Lâm Phi kỳ quái nhìn cô, nói: “Người không biết à? Các người đạt được học bổng nha, nhà trường có ý tổ chức một buổi lễ trao học bổng cho các người, chính là ngày hôm nay đó.”

Mấy ngày nay Chu Dạ bận làm thêm, đến tối mắt tối mũi, ngay cả trường học còn chưa quay về, nào có biết việc này đâu, nghĩ rằng không xong, vội hỏi: “Khi nào thì bắt đầu? Ở đâu vậy?” Lâm Phi lắc đầu, quay sang hỏi Cao Dương, một lúc sau mới nói: “Có lẽ là ở hội trường lớn! Hình như là 3h, tại cũng không liên quan gì tới ta, nên ta cũng không rõ lắm.” Hiện tại đã là 3h kém 2 phút rồi.

Chu Dạ hoảng hốt, cảm ơn bạn, vội vàng chạy về phía hội trường lớn. Cầm theo một đồng hồ linh kính, mồ hôi ướt đầm. Vừa chạy vừa nghĩ, giờ mà chạy về ký túc xá cất đồ chắc chắn là không còn kịp nữa. Chạy đến khu giảng đường, tìm một phòng học gần nhất, đem đám đồ nhét hết vào ngăn tủ bọc giảng, nhanh chân chạy về phía hội trường lớn.

Nhà trường vốn làm ăn chậm chạp, nói là 3h, nhưng có khi tới 3h30 vẫn còn chưa chuẩn bị xong, cho nên cô cũng không thật sự gấp quá.

Trong hội trường lớn, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, đám người đông nghìn nghịt, lặng ngắt như tờ, ban lãnh đạo nhà trường đã yên vị tại chỗ ngồi. Cô cúi người đi từ phía cửa sau vào, vừa kịp thời gian, mới 3h10, lễ trao học bổng sắp bắt đầu. Vô cùng ừ ừ, từ xưa tới nay, hợp cái gì cũng chẳng bao giờ đúng giờ, hôm nay khó khăn lắm cô mới đi muộn một lần, thế mà lại như vậy!

Cô tìm ở phía sau mãi mà chẳng có cái ghế nào trống, chuẩn bị tới lượt cô được gọi lên trao giải. Vừa lúc bên cạnh có người nhận ra, nói: “A, Chu Dạ, bạn tới rồi! Thầy Tiểu khoa bạn tìm bạn sắp phát triển rồi, gặp ai cũng hỏi. Bạn còn không mau chạy đi tìm thầy!” Cô vội hỏi: “Ừ! Tìm mình làm gì?” Người nọ nhún vai lắc đầu, tỏ vẻ không biết. Không chừng nhìn thấy chính mình đến lĩnh thưởng, cho nên nới nới hỏi thăm.

Cô đứng dậy nhìn quanh, nhìn thấy Tiểu giáo sư đang đứng ở bên kia hội trường, vì thế nhờ người khác nói hộ với thầy. Tiểu giáo sư chưa tới 40, sớm “Thông minh tuyệt đỉnh”, vác một bộ kính đã được 6,7 niên đại, cho nên mọi người đều ngầm gọi ông là Tiểu lão nhân. Ông nghe người khác nói Chu Dạ tới, nhướng mày, liền hướng bên này đi tới, chỉ nói: “Chu Dạ, lên hàng thứ nhất ngồi đi.” Hiện tại không phải làm lúc làm công tác giáo dục, những sinh viên xuất sắc tới lĩnh học bổng đều ngồi ở hàng thứ nhất.

Vì thế Chu Dạ ở trước mắt bao người xấu hổ đi tới hàng thứ nhất. Có người đứng dậy nhường ghế cho cô, vị trí tốt nhất, đối diện với bàn chủ tịch. Da đầu cô khẽ run lên, lại không tiện từ chối, đành phải ngồi xuống.

Lãnh đạo nhà trường bắt đầu nói chuyện, lời lẽ tầm thường thôi. Chu Dạ nhẹ nhàng thở ra, chuyện cũ mềm, tai nàng nghe chán rồi. Một ngày một mỗi, cô cảm thấy buồn ngủ. Nhưng đối diện toàn là các thầy cô trong ban lãnh đạo, cho dù cô ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám cả gan làm vậy.

Vì cố gắng xua đi cơn buồn ngủ, cô lén lút đem điện thoại đặt dưới gầm bàn gửi tin nhắn cho Lý Minh Thành.”Hôm nay ta lấy học bổng, người mau tới đây, ta mời khách!”

Lý Minh Thành là bạn thân từ bé của cô, gọi là thanh mai trúc mã. Hiện tại đang học ở trường đại học danh tiếng nhất cả nước, khoa Vật Lý, phương diện nào cũng giỏi cả.

Đợi nửa ngày, cũng không thấy tin nhắn hồi âm của Lý Minh Thành. Đoán hẳn không nghe thấy âm báo tin nhắn, vì thế lúi điện thoại ra gọi. Đang bấm số thì Tất Thu Tĩnh ngồi bên cạnh kéo tay cô. Cô vội vàng ngẩng đầu, trong lòng huyết sáo, thấp giọng hỏi: “Người kia là ai?” Tất Thu Tĩnh cười nhẹ: “Đẹp trai đúng không? Tổng tài Vệ Khanh của tập đoàn Vân Mã, thật sự là tuổi trẻ anh tuấn!”

Tất Thu Tĩnh là sinh viên nổi tiếng ở khoa Hóa, giảng viên chấm bài đều coi đáp án của cô là tiêu chuẩn, lần này đương nhiên là lại lĩnh học bổng quốc gia. Cô học bài vô cùng chuyên tâm, siêng năng, mỗi ngày đúng giờ lên giảng đường tự học, cực kỳ kiên trì. Chu Dạ từng nghĩ rằng, có lẽ cô bạn này muốn đoạt giải Nobel, mang lại vẻ vang cho nước nhà.

Trong trường, sinh viên khoa Tự nhiên, kỹ thuật cùng với sinh viên khoa Nghệ thuật phân biệt rõ ràng.

Chu Dạ nhìn người đang đứng trên sân khấu phát biểu, thân hình cao lớn, ngũ quan thâm thúy, mũi cao thẳng, môi có chút bạc, áo sơ mi trắng trong bộ âu phục sẫm màu, caravat thắt cẩn thận tỉ mỉ, khí thế uy nghiêm, làm cho người ta thật sự cảm giác được không khí nghiêm túc, toàn bộ sinh viên đều bị khí thế bức người của anh ta đàn áp.

Cô nhú mày, hỏi: “Vậy à? Sao trường mình lại mời anh ta đến?” Trước kia cũng lấy học bổng, cũng chưa bao giờ trình trọng đến vậy, lại còn khua chiêng gõ trống tới mức này, thật là lạ nha! Tất Thu Tĩnh nhỏ giọng nói: “Nghe nói trường mình muốn xây một tòa nhà mới, hi vọng được Vân Mã tài trợ, nên mới cố ý làm cái lễ trao giải này. Trường mình đâu chỉ có mỗi học bổng Vân Mã, chẳng qua lấy cơ để mời anh ta tới đây thôi.” Chu Dạ gật đầu, thì ra là thế. Không nghĩ tới học bổng cô nhận được lại do chính người này cấp cho.

Bài diễn thuyết của Vệ Khanh cũng không có gì đặc sắc lắm, lời nói đúng mức, đơn giản là hy vọng các bạn sinh viên tiếp tục cố gắng, ngày càng tiến thêm một bước, lĩnh tinh gì đó. Nhưng lúc nói lời cảm ơn, tiếng vỗ tay như sấm, kéo dài không dứt, có nữ sinh viên thừa dịp đang ầm ĩ còn phát ra tiếng thét chói tai. Đương nhiên Chu Dạ biết là vì sao, không nhịn được cười, nói với Tất Thu Tĩnh: “Cũng không đẹp trai lắm! Tuổi cũng không còn trẻ nữa, xem ra là điên cuồng làm việc, không có gì tình thú, sao có nhiều người hâm mộ anh ta thế nhỉ?”

Tất Thu Tĩnh liếc cô một cái, nói: “Cái gì mà tuổi không còn trẻ! Người ta còn chưa đến ba mươi tuổi!” Chu Dạ cười: “Cũng hơi già rồi.” Tất Thu Tĩnh làm mặt giận, hỏi lại: “Vậy người cảm thấy đàn ông như thế nào mới được?” Chu Dạ nghĩ nghĩ, nói: “Sạch sẽ, nhã nhặn, quen thuộc, an tâm ...” Tất Thu Tĩnh không đợi cô nói xong, lôi kéo cô đứng lên. Phần đông sinh viên lĩnh giải đã bước lên sân khấu.

Giáo sư chủ trì lớn tiếng tuyên bố: “Sinh viên Chu Dạ khoa Mỹ thuật tạo hình lớp 804 đạt học bổng Vân Mã, mọi người vỗ tay hoan nghênh.” Chu Dạ cầm tờ giấy chứng nhận từ tay của Vệ Khanh- tổng tài tập đoàn Vân Mã, Vệ Khanh đưa tay ra phía trước, cười nói: “Sinh viên Chu Dạ, chúc mừng, mong em tiếp tục cố gắng.” Chu Dạ cũng vươn tay, cùng hắn bắt tay. Cô không có thói quen như vậy khi gặp mặt người khác.

Vệ Khanh buông tay cô ra, đem một tờ chứng nhận khác trao cho người bên cạnh cô, cũng là bắt tay chúc mừng

Chu Dạ thờ ơ lạnh nhạt, chính mình đứng không tới cầm hân, nhìn gần như vậy so với lúc hân ngồi trên bục không phải là tuổi già sức yếu, có thể tạm chấp nhận được, thảo nào mà có những nữ sinh viên cuồng nhiệt đến thế. Nhìn bộ dạng nghiêm túc của hân, đại khái không thể tưởng tượng được ở dưới có nhiều nữ sinh giống như sói như hổ muốn dê hân.

Cảm giác được điện thoại đang rung, nhất định là Lý Minh Thành gọi, lại không thể nghe, chỉ có thể chờ đợi. Đợi mãi thì bí thư đảng ủy mới phát biểu kết thúc lễ trao giải, mọi người đã đứng rã cả chân, trong lòng thầm gửi lời hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà thầy. Mọi người lập tức giải tán, lũ lượt đi ra phía cửa lớn.

Chu Dạ không đi, đứng phía dưới bục sân khấu gọi điện thoại: “Lý Minh Thành, ta vừa đi nhận học bổng, không nghe điện được. Người đã tới chưa?”

“Tới rồi, đang đứng trước cổng trường người này.”

Chu Dạ cười, tên này cứ gọi là đến, liền nói: “Vậy người chờ một chút, ta ra ngay đây!” Lúc ra tới cửa, liếc mắt thấy thầy Hiệu trưởng đang bắt tay với Vệ Khanh, nói lời tạm biệt, vô cùng ân cần, lời nói nịnh nọt. Trong lòng cô cảm thấy lạnh lẽo, cũng không bận tâm chuyện người khác, đi xuyên qua bãi cỏ bên cạnh.

Lý Minh Thành hai tay dứt túi quần, thấy cô đang chạy tới liền vẫy tay: “Ê ——, Thi Thi, ở đây!” Thi Thi là nữ danh của Chu Dạ. Tên thật của cô vốn là Chu Thi, đến trường mới phát hiện trong lớp cô có hai người nữa cũng tên Thi, vì thế đành đổi tên là Chu Dạ. Cứ thế về sau, nhiều người nghe thấy tên cô, cứ nghĩ là nam sinh.

Chu Dạ mở miệng thở dốc, sai bảo Lý Minh Thành: “Đi mua kem đi, ta nóng chết mất!” Lấy tay quạt phe phẩy, càng làm cho mái tóc ngắn rối tung lên. Lý Minh Thành nhanh tay lẹ mắt, kéo cô đứng gọn sang một bên: “Cẩn thận xe!” Một chiếc Lamborghini màu đen vừa vọt sát bên người mà qua.

Lý Minh Thành giáo huấn cô: “Người cũng không chịu nhìn đường, chẳng may bị đụng trúng thì làm sao bây giờ?” Nghĩ thầm, chủ chiếc xe này cũng quá kiêu ngạo, trong trường mà dám công khai đi nhanh như vậy, gặp người đứng giữa đường cũng không giảm tốc.

Chu Dạ cũng không để ý lắm, nói: “Được rồi, được rồi, ta mời người đi ăn cơm.” Lý Minh Thành kinh ngạc: “Sớm như vậy?” Còn chưa tới 5h. Chu Dạ cười hì hì nói: “Từ từ ăn, ăn cũng mất 2,3 tiếng chứ ít à.” Cô đã đói bụng từ lâu rồi, từ sáng tới giờ đã được hột cơm nào vào bụng đâu, bụng cô đang sôi sùng sục biểu tình đây.

Dẫn hân đến quán cơm ở góc đường, nói: “Đừng thấy bề ngoài quán cơm này tầm thường, làm ăn rất phát đạt đó! Đây là những món cay Tứ Xuyên.” Giá cả phải chăng. Tuy rằng vẫn còn sớm, nhưng đã rất đông khách. Hai người chọn một bàn gần cửa sổ, đối diện rạp chiếu phim. Chu Dạ nghĩ, cơm nước xong vừa vặn đi xem phim, dễ dàng tiêu hóa thức ăn.

Rất hào phóng gọi mấy món bình thường không dám ăn, còn định gọi cả món cua hấp thì Lý Minh Thành ngăn cản: “Thi Thi, ăn không hết đâu!” Chu Dạ nhìn xem thực đơn vừa gọi, hai người quả thật ăn không hết, vì thế lại thôi. Một bữa cơm tiêu diệt sạch hết, vô cùng thoải mái. Hai người uống hết một bình Kiến Hồng, một chai rượu Nhị oa đầu, 5 chai bia, uống hết mới về. Tửu lượng của Chu Dạ cực cao.

Lúc ra thanh toán, Lý Minh Thành tranh trả trước. Chu Dạ bất mãn nói: “Ta mới lĩnh học bổng, nên mời người đi ăn chứ!” Lý Minh Thành cười: “Người không thể thay ta trả tiền được.” Rồi kéo cô đi ra ngoài. Màn đêm buông xuống, những ngọn đèn rực rỡ đã được thắp sáng. Trên đường xe cộ qua lại như nước chảy, đèn đuốc rực rỡ.

Hơi lạnh của gió đêm thổi qua, thấy đã tỉnh rượu hơn, Lý Minh Thành đưa Chu Dạ trở về trường. Chu Dạ uống nhiều, hai gò má ửng đỏ, hàm hồ nói: “Lý Minh Thành, đi xem phim không?” Tầm áp phích quảng cáo của rạp chiếu phim rũ xuống, bên trên là hình một như ngôi sao vô cùng xinh đẹp, những người đi đường ngang qua không thể không quay đầu lại nhìn.

Lý Minh Thành thở dài: “Thì Thi, người uống nhiều hơn ta, ta đưa người về trước.” Chu Dạ đi một hồi cũng thấy đầu óc tỉnh táo hơn, nói: “Được rồi, người về trường người đi, cũng không còn sớm nữa. Phim thì để lần khác xem cũng được.”

Lý Minh Thành hỏi: “Sau này ra trường người định thế nào?” Có bao nhiêu người vì tiền đồ tương lai mà ngày đêm lo lắng. Chu Dạ chẳng hề để ý nói: “Còn có thể làm sao bây giờ, tới đâu thì tới !” Dưới chân cảm thấy mềm nhũn, thiếu chút nữa bị ngã. Lý Minh Thành nhanh tay đỡ lấy cô, lại hỏi: “Đi làm luôn hay muốn học tiếp lên nghiên cứu sinh?”

Chu Thị nghĩ nghĩ, nói: “Có lẽ là đi làm, bao nhiêu năm đọc nhiều sách vở, thấy váng đầu lắm rồi.” Lại thuận miệng hỏi: “Người thì sao? Cũng học lên nghiên cứu sinh chứ?” Lý Minh Thành gật đầu, hẳn đương nhiên sẽ học lên nghiên cứu sinh.

Hai người chậm chạp trở về. Lý Minh Thành nói những câu đã chuẩn bị trước: “Chu Dạ, người vẫn còn ít tuổi, cứ học lên nghiên cứu sinh đi. Đọc nhiều sách chung quy là có lợi, có một câu nói như thế nào nhỉ? Thư đáo dụng thì phương hận thiếu[1]. Khoa mỹ thuật tạo hình ở trường ta cũng không tồi đâu.” Lý Minh Thành đã ngoài hai mươi mà Chu Dạ so ra còn kém hẳn 2 tuổi.

Chu Dạ bĩu môi: “Thành tích của ta thế này, có thể thi vào Thanh Hoa cơ chứ! Tiếng Anh là một vấn đề nan giải, hiện tại ngay cả cấp bốn ta còn chưa qua!” Sinh viên khoa Mỹ thuật tạo hình chỉ qua mức tiếng Anh căn bản, rồi ra trường. Trong lớp Chu Dạ chỉ có một bạn qua được cấp bốn, chẳng những qua cấp bốn, hơn nữa qua cả cấp sáu, điểm cao xưa nay chưa từng có, cho nên học bổng quốc gia lần này bị người ta giành mất, mà không phải là Chu Dạ. Tháng 6 vừa rồi Chu Dạ thi tiếng Anh cấp bốn được 419 điểm. Mà nhà trường có quy định bất thành văn, sinh viên khoa Mỹ thuật tạo hình chỉ cần tiếng Anh qua 350 điểm là có thể nhận bằng tốt nghiệp.

Lý Minh Thành tức giận nói: “Ai kêu người không chịu chăm chỉ học! Lúc học cấp 3, tiếng Anh của người không phải rất tốt sao?” Chu Dạ thở dài: “Trước kia là bị ép học đấy chứ.” Thật ra tiếng Anh của cô cũng bình thường, không tới mức quá dốt. Nghĩ lại chuyện cũ, còn nói: “Lý Minh Thành, nếu có thể đến trường người học nghiên cứu sinh, quả là cũng không tồi nha! Vô cùng hãnh diện ấy chứ, yêu cầu cái gì thì có cái đấy. Oa —— đúng rồi, ta cũng có thể làm nghiên cứu sinh ở trường người chứ?” Như vậy, hai người có thể một lần nữa trở thành đồng học.

Lý Minh Thành nhún vai: “Đại khái như vậy. Bằng cấp ở trường ta có thể đi hù dọa một cơ sở người.” Hắn đang suy nghĩ về chuyện ra nước ngoài, ngay cả đơn cũng vẫn còn chưa viết.

Chu Dạ cẩn thận suy nghĩ, làm nghiên cứu sinh cũng có vẻ không tệ, nếu thi đậu thì chi phí chung đã có nhà nước đài thọ, không phải nộp học phí, còn được trợ cấp, không phải đi làm, ngày ngày chịu cơn thịnh nộ của cấp trên. Vì thế vung tay lên vỗ vỗ ngực nói: “Ta quyết định rồi, thi lên nghiên cứu sinh!” Chu Dạ không phải là do say rượu mà nói hàm hồ, cô thật sự sẽ bắt đầu ôn thi.

Lý Minh Thành đưa cô tới trước cửa kí túc xá, dừng một chút, rồi hỏi: “Thì Thi, người nộp học phí chưa?” Chu Dạ gật đầu: “Nộp rồi, cha ta vừa gửi tiền lên.” Hắn gật đầu, lại hỏi: “Người còn đủ tiền tiêu không?” Cô liền nói: “Đủ đủ đủ, người đừng quên, ta vừa nhận học bổng.” Hắn “Ừ” một tiếng, nói: “Được rồi, người lên đi, thời gian không còn sớm nữa, có chuyện gì thì cứ gọi điện báo cho ta, đừng che giấu không nói.”

Hai người ở cùng một con phố, từ nhỏ tới lớn cùng học một trường, tình hình trong nhà Thì Thi hẳn biết rất rõ, mẹ cô vì bị bệnh mà qua đời sớm, tình hình kinh tế trong nhà xuống dốc không phanh, mà học phí của học viện Nghệ thuật lại rất cao, chỉ riêng chi phí để mua sắm giấy bút đã tốn rất nhiều tiền. Có sinh viên khoa Mỹ thuật chỉ dùng bút máy để phác thảo, một lúc mua nghìn cái, tiêu dùng rất phung phí.

Nghệ thuật chính là chỉ dùng cho những kẻ có tiền. Chu Dạ vật lộn vô cùng vất vả.

[1] Câu này đầy đủ là: “Thư tảo dụng thời phương hận thiếu, sự phi kinh quá bất tri nan,” nghĩa là đến lúc dùng sách vở mới ân hận là trí thức mình còn thiếu, việc không trải qua kinh nghiệm thì chưa biết là khó.(Có lẽ là yêu) Chương 2: Quán bar

Edit: Ishtar

Lâu ngày không về phòng ngủ, vừa mở cửa vào thấy sương khói lượn lờ, chướng khí mù mịt. Ba người khác

ôm laptop ngồi đối diện, phì phèo hút thuốc, mùi thuốc ngập phòng. Chu Dạ mặt không đổi sắc, mở toang cửa sổ, gió bên ngoài lùa vào trong phòng, nhưng sức gió so với sức khói quá yếu, thật lâu, thật lâu sau, mùi khói vẫn còn dày đặc. Những người học nghệ thuật, đều có cá tính riêng, làm theo ý mình, đối với chuyện của người khác phần lớn đều ôn hòa, chẳng quan tâm. Đại đa số đều bảo trì châm ngôn: người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta sẽ phạm lại, cứ thế mà thi hành. Chu Dạ hai tuần liền không trở về, cũng không có ai hỏi thăm một tiếng.

Chu Dạ hỏi Lưu Nặc ở tầng trên: “Mấy ngày nay thầy giáo có cho bài tập về nhà không?” Lưu Nặc phụ trách thu bài tập của các nữ sinh, nên coi như cũng có quan hệ với cô. Lưu Nặc miệng ngậm thuốc, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím gỗ không rời: “À, thầy giục nộp bài vẽ thực vật giao từ hồi hè đó, tuần sau phải nộp rồi”

Chu Dạ vỗ trán, giờ mới nhớ tới đến, “Quên khuấy đi mất! May nhờ có bạn nhắc nhở.” Cầm chìa khóa phòng vẽ trong tay, tiện thể cầm áo khoác đi ra ngoài. Chỉ còn hai ngày, thời gian gấp lắm rồi. Các cô học mỹ thuật tạo hình không có kì thi cuối kỳ, thành tích đều dựa trên bài tập về nhà. Cho nên Chu Dạ đối với bài tập về nhà rất cẩn thận, không bao giờ làm qua loa cho xong việc.

Trước khi đi tới phòng vẽ, cô ghé qua phòng học khu giảng đường, lấy lại mấy cái túi mà lúc chiều để ở đó. Lần này thời gian gấp như vậy, xem ra phải ngồi vẽ suốt đêm. Tủm ỹ đồ ăn vặt, vừa vận dụng cho đêm nay.

Phòng vẽ tranh có ánh đèn. Bọn họ vẽ vờ không giống như sinh viên bên khoa kỹ thuật, bình thường không có người tới tự học. Đẩy cửa bước vào, nhìn thấy mực in, giá vẽ nhưng bên trong lại không có người. Ở giữa phòng có một giá vẽ, bên trên là một bức tranh phong cảnh còn chưa vẽ xong, núi non, gió thổi, những bãi cỏ xanh mướt, điểm xuyết những bông hoa trắng nhỏ làm đẹp ở giữa, cảnh vật mê người. Phía bên trên có gắn một bức ảnh chụp, xem ra người nào đó dựa trên bức ảnh này mà vẽ nên bức tranh.

Có người bước vào, Chu Dạ cười: “Trương Suất, đây là tranh của bạn à? Mới qua một kì nghỉ hè không gặp, công phu tiến bộ không ít nha.” Sắc thái vận dụng thực thoải mái, xử lý ánh sáng cũng rất tốt. Trương Suất vóc dáng tầm trung, cái trán rộng lớn, mặt vuông, hai mắt trong trẻo có thần, không giống với những nam sinh khác để tóc dài khác, tóc cắt kiểu đầu cua nhìn thực khỏe khoắn, trên mặt còn đeo một cặp kính. Tuy rằng cả ngày ở bên cạnh đám màu sơn, màu vẽ, nhưng người luôn luôn sạch sẽ.

Trương Suất cười không đáp. Chu Dạ cúi đầu xem ảnh chụp, lại hỏi: “Ảnh này bạn chụp ở đâu vậy? Nội Mông Cổ?” Trương Suất nhắc đồng bút lên, gạt đầu: “Nghỉ hè đi tới thảo nguyên Hồ Luân Bối Nhĩ, thấy cảnh đẹp nên chụp một vài tấm, luyện tập vẽ tranh sơn dầu luôn.”

Chu Dạ nhìn bức tranh hầu như đã hoàn thành gần hết, hỏi: “Bạn vẽ bao lâu?” Trương Suất nghĩ nghĩ, “Cũng khoảng nửa tháng rồi.” Chu Dạ bày ra khung tranh giá vẽ của mình nói, nói: “Vậy là nhanh lắm rồi.” Muốn cô vẽ bức tranh đó thì không còn kịp nữa rồi, đành phải vẽ tranh màu nước trước vậy.

Hai người không nói chuyện, thời gian trôi qua cực nhanh. Trương Suất nhìn đồng hồ, đã gần 12h đêm, ký túc xá sắp đóng cửa, nói: “Bạn định ở đây suốt đêm?” Chu Dạ đang hình thành ý tưởng trong đầu, không ngẩng đầu lên đáp: “Ừ, tớ còn chưa làm xong bài tập về nhà.”

Trương Suất gạt đầu: “Vậy bạn cứ thông thả vẽ đi, tớ về trước đây.” Trước khi đi còn nhìn cô, những sợi tóc lòa xòa trên trán cơ hồ che khuất tầm mắt, vẽ mặt chăm chú. Nâng tay bật công tắc điện trên tường, phòng vẽ nhất thời sáng lên rất nhiều, mà Chu Dạ không để ý tới, vẫn như cũ vận dụng ngòi bút vẽ như bay. Trong chốc lát, hần cảm thấy tim mình đập mạnh và loạn nhịp, nhẹ nhàng đi ra cửa rồi đi.

Trải qua hai ngày chiến đấu hăng hái, trước 12h sáng thứ Hai cũng đã mang được bài tập đi nộp, Chu Dạ nhẹ nhõm thở dài một cái thật to, mấy ngày kể tiếp lại tiêu dao tự tại rồi. Sinh viên khoa Mỹ thuật tạo hình, chỉ cần không phải trong lúc làm bài tập, thì lúc nào cũng tiêu dao tự tại cả.

Chu Dạ quay lại phòng vẽ dọn dẹp đồ đạc, thuốc màu cùng bút vẽ bị cô chà đạp không còn nhìn ra hình dạng gì nữa. Trên bục giảng có một bộ sách liên quan tới phương diện mỹ thuật tạo hình thật dày, có tranh để nhìn, có sáng tác lý luận, đều là tuyển tập những bức tranh của Nga thế kỷ 19, đây quả là một bộ sách quý. Niêm yết giá là 500 bảng Anh, thật sự dọa người mà. Chu Dạ có phần luyến tiếc không muốn buông tay.

Trương Suất chủ động nói: “Bạn thích thì cứ cầm về mà xem.” Chu Dạ lập tức hưng phấn, vẻ mặt đỏ bừng, liên tục cam đoan: “Trương Suất, tớ nhất định sẽ mở cẩn thận, tuyệt đối không làm nát sách.” Trương Suất cười: “Không sao. Bạn vò nát sách thì thay tớ đi rửa bát là được rồi.” Hắn luôn hài hước như thế.

Chu Dạ chọn một quyển, thật cẩn thận bỏ vào trong túi, nói: “Tối chủ nhật tớ sẽ mang trả bạn. Bạn sẽ ở phòng vệ chứ?” Trương Suất gật đầu, cũng nói: “Những quyển khác không cần sao?”

Chu Dạ cười: “Xem xong tớ sẽ mượn tiếp, có vay có trả, như thế dễ mượn hơn.” Chu Dạ sợ làm bẩn tập tranh, mỗi lần lật xem đều rửa tay sạch sẽ, cực kỳ cẩn thận.

Buổi tối cuối tuần, những vì sao sáng trên bầu trời, hòa cùng với những ánh đèn màu rực rỡ. Chu Dạ đeo balo đi vào quán bar “Vương triều”. Nhân viên pha chế rượu A Tề vừa thấy nàng liền kêu: “Tây Tây, cô tới thật đúng lúc, mau giúp tôi đem đồng rượu này lên quầy bar đi.” Cô “ừ” một tiếng, đem balo để sang một bên vai, vén tay áo hỗ trợ. A Tề gật đầu: “Được rồi, sắp tới giờ rồi, cô nhanh đi thay quần áo đi.”

Cô đi ra phía sau, mở ngăn tủ của mình, đối diện với tấm gương lớn. Nhẹ nhàng quét một lớp phấn lót, rồi lại đánh thêm một lớp má hồng tinh tế, gương mặt nhỏ nhỏ càng có hình nét rõ ràng; đôi mắt to tròn, dưới ngọn đèn lóe sáng lên, lông mi vừa dài lại và cong, giống như hai cánh của con bướm, chớp chớp. Ánh mắt đen bóng có thần, gợi cảm mê người. Hình ảnh trong gương khẽ cười, tư thái vô cùng mỉa mai, thay đồng phục của quán bar, cổ áo mở cực thấp, váy chỉ ngắn tới đùi, giày cao gót vừa nhọn lại vừa mịn. Nơi này, mọi người đều ăn mặc như vậy.

Cô làm phục vụ ở quán bar này, cứ cuối tuần mới tới làm, phải làm tới 4h sáng, thù lao cũng không nhiều lắm, nói cho cùng, cô cũng chỉ tới đây làm phục vụ, dựa vào sức người mà lao động kiếm tiền. Lý do mà phục vụ tiếp khách uống rượu, nói chuyện phiếm là vì đều được trích phần trăm cả. Nếu cả hai bên cùng tình nguyện, sự tình khác không phải là không có. Ban đêm, một khi tiến vào đây, nơi này hoàn toàn khác biệt với thế giới bên ngoài.

Quán dần dần đông khách, vài cặp nam nữ ngồi trong góc tối triển miên dây dưa. Chu Dạ bê rượu đi qua, cố gắng hết sức khom người, hạ gối, đem rượu đặt lên bàn. Đang cùng cô bạn gái bên cạnh anh em em, người đàn ông ngẩng đầu lên tiện tay ném cho cô vài tờ tiền bo, cô thản nhiên nhận lấy. Đã ở nơi này thì phải biết cách sinh tồn.

Cô quay về phía sau quầy nghỉ ngơi, nhấp một ngụm cà phê, tinh thần tốt lên nhiều. Nghe thấy Tổng giám đốc phân phó: “Hôm nay tạm thời không kinh doanh, may mắn là cũng không có nhiều khách lắm. A Tề, cậu đi ra bên ngoài, giải thích với các vị khách, nói rằng xảy ra chút chuyện, nhận lỗi với mọi người. Dặn bảo vệ ở bên ngoài không cho khách tiến vào.”

Cô giật mình, vội chạy tới trước mặt A Tề hỏi: “A Tề, có chuyện gì vậy, tại sao lại không kinh doanh?”. A Tề cười: “Làm sao có thể xảy ra chuyện gì được, chẳng qua có người đã bao quán bar, đành phải tạm dừng kinh doanh thôi.” Chu Dạ nâng mi, “Ra vậy?” một tiếng, lại nói “Vị khách có tiền kiêu ngạo ấy là ai vậy?” Có thể khiến cho Thịnh tổng sai bảo vệ đem khách đuổi ra ngoài, thân phận người này chắc chắn không đơn giản, bao cả quán trong một đêm, tính cách có thể nói là vô cùng kiêu ngạo và ương ngạnh.. A Tề dẫn một vài nam phục vụ đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại nói: “Kể có tiền nhiều! Những chuyện kiêu ngạo tương tự như vậy cô vẫn còn chưa được thấy qua!”

Không đến 15p, trong quán bar tiếng nhạc im lìm, tất cả rơi vào khoảng không im lặng, thật chẳng giống quán bar, ngược lại, có phần giống với phòng tự học. Chu Dạ ngồi ở quầy bar cùng A Tề nói chuyện phiếm: “‘Vương triều’ chúng ta, đêm nay đón vị hoàng đế nào giá lâm đây?” A Tề cười: “Cô sẽ sớm được nhìn thấy thánh nhan.”

Chưa tới 10h, một đám chừng mười người chen chúc nhau mà vào, nam có, nữ có, chuyện cười nùng nịu. Trong đó có một người đi ở phía trước, tay ôm cô gái xinh đẹp nhất, khí khái vương giả không chút giấu diếm, hẳn chính là hoàng đế của “Vương triều” đêm nay.

Thịnh tổng vội vàng chạy ra, tự mình tiếp đón. Âm nhạc vang lên, ngọn đèn lóe ra bốn phía, mọi người cảm xúc nhất thời dâng cao. Những chai rượu không ngừng được bê lên, bọn người đó uống như là nước vậy.

Chu Dạ đem một ly rượu trái cây đặt lên bàn, cô gái kia nhỏ giọng khách khách khí khí nói cảm ơn. Cô liền nói: “Không cần cảm tạ.” Cô gái này tóc dài tới thắt lưng, giống như một thác nước đổ xuống dưới, vừa đen

vừa mượt, gương mặt trái xoan, ngũ quan vô cùng tinh xảo, môi đỏ mọng, da trắng như tuyết, nốt nà. Dù Chu Dạ đã quen nhìn các mỹ nhân, nhưng vẫn không thể không khen ngợi cô gái này thật may mắn, quả thật vô cùng xinh đẹp. Nhìn khí chất của cô ấy điềm đạm, bộ dáng im lặng, không giống với người thường xuyên tới quán bar, khiến cô không khỏi nhìn lại vài lần.

Nghe được giọng của một người khác nói: “Rượu này anh cố ý sai người làm riêng cho em, không giống như uống rượu, nó giống với nước trái cây hơn, em uống thử xem.” Thanh âm trầm thấp, giống như thanh âm của một người nhân hậu, đáng tin tưởng, dù hoặc mê người. Đem ống hút đặt trước mặt cô gái trẻ, và rồi cô gái dịu dàng gật đầu, uống một ngụm, mỉm cười khen ngợi.

Chu Dạ quay đầu vừa thấy, người này ăn mặc hưu nhân, áo sơ mi trắng tùy ý mở rộng, hai chân gác lên trên sofa, mái tóc có chút rối nhưng vẫn rất đẹp, ngón tay vô tình hay cố ý gõ gõ trên mặt bàn, vẻ mặt hoàn toàn thoải mái, thanh thản. Cô cảm thấy nhìn rất quen, trong lúc nhất thời chưa nhớ được là ai, cứ nghĩ rằng ngôi sao nào đó trên tivi, nghĩ rằng soái ca trong thiên hạ cũng không khác nhau lắm, mặc kệ bọn họ, không cần nghĩ nhiều, vì thế bỏ qua, quay đầu bước đi.

Không phải Chu Dạ trí nhớ không tốt, mà là hình tượng Vệ Khanh thay đổi quá lớn, khiến cô không thể ghép hẳn với hình tượng nghiêm túc trong lễ trao giải kia cùng chung một chỗ.

Vệ Khanh lại liếc mắt một cái liền nhận ra cô, ánh mắt của hắn cực kỳ lợi hại, dù người nào có khoác bao nhiêu cái mặt nạ, hắn vẫn có thể nhìn ra gương mặt thật của kẻ đó. Kêu Chu Dạ đang xoay người đi: “Mang ‘Vương triều’ tới đây.” Chu Dạ sửng sốt, thời gian cô làm ở đây cũng không phải là ngắn, chưa bao giờ nghe qua loại rượu nào có tên là “Vương triều”. Nhưng cô vẫn kính cẩn cúi đầu, đi về hướng quầy bar.

Vệ Khanh nhớ buổi lễ trao giải lần đó, hắn ngồi ở bàn chủ tịch trên sân khấu, không còn chỗ ngồi. Buổi lễ đã bắt đầu thì có một nữ sinh cúi đầu đi vào, đi từ phía cuối đi lên phía trước một hàng dài, vô cùng xấu hổ. Cô mặc một áo sơ mi trắng, tay áo gấp lên tận khuỷu tay, mồ hôi ẩm ướt. Khi ánh mắt toàn trường đều dừng lại trên người cô, thì lại ra vẻ bình thản ngồi xuống, chờ người ngoài không chú ý, liền lấy khăn tay ra nhanh chóng lau mồ hôi.

Lúc tiếp xúc gần gũi nhất, chính là lúc trao giải. Cô lên lĩnh học bổng, là tiêu điểm chú ý của toàn trường. Mái tóc ngắn mềm mại, ngũ quan tú lệ, da thịt trắng mịn, mũi cao thanh tú, đôi môi đỏ mím cười, ánh mắt trong vắt. Long mi thô thẳng, thể hiện tính cách kiêu ngạo, đáng hoàng. Bàn tay vô cùng tinh tế, lúc bắt tay nàng, cảm giác bàn tay mềm mại như không có xương, giống như một dải lụa lướt qua tay hắn.

Lễ trao giải kết thúc, lại gặp cô ở cổng trường, đang đứng nói chuyện với bạn trai, vô cùng thân thiết. Hoàn toàn không thể tưởng tượng ở nơi này có thể gặp cô. Trong thời gian ngắn như vậy lại gặp lại, không thể tính là không có duyên phận.

Thật ra số lần bọn họ gặp gỡ so với số lần họ biết còn nhiều hơn. Lần đầu tiên gặp gỡ, chính là ở cổng trường, hắn không kiên nhẫn mà nhún còi, Chu Dạ thì ghét cái kẻ đi xe xịn còn huýt sáo âm ỉ. Chẳng qua chính bọn họ còn không nhớ rõ.

Chu Dạ chỉ Vệ Khanh ở xa xa hài hước nói: “A Tề, hoàng đế muốn ‘Vương triều’? Anh biết là gì không?” A Tề cười: “Đương nhiên, cống phẩm. Quân (quân vương) muốn thần (bề tôi) chết, thần không thể không chết.” “Vương triều” là Vệ Khanh muốn một người chuyên nghiệp đứng tiếp rượu.

Chu Dạ lú lười không nói lên lời, đem chất lỏng màu hổ phách đi tới, thật cẩn thận. Vệ Khanh nhíu mày nhìn cô, một chiếc hộp nhỏ tinh xảo đặt lên trên khay. Chu Dạ khó hiểu, hỏi: “Tiền sinh, xin hỏi đây là ——” Vệ Khanh lười biếng nói: “Tiền boa.” Chu Dạ chưa từng nhận tiền boa đặc biệt như thế này, nhưng ý chỉ của hoàng đế không dám trái lời, chỉ phải nói: “Cám ơn.” Khom người lui ra.

Đi ra phía sau, mở chiếc hộp ra liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bên trong là một chiếc vòng cổ vô cùng tinh xảo, dưới ngọn đèn rạng rỡ thật sự rất đẹp. Qua số trang sức mà cô từng nhìn qua, ước chừng nó có giá mười vạn. Trong lòng cảm giác bất an, hoài nghi có phải hắn đưa nhầm tiền boa hay không, ra tay cũng quá hào phóng! Nhất thời lo lắng, không biết có nên trả lại hay không. Loại đồ vật quý giá này, có gây phiền toái hay không?

Suy nghĩ nửa ngày, người như thế vô cùng xem trọng mặt mũi, nếu trả lại, chỉ sợ không được. Vẫn là yên lặng xem xét, tạm thời xem diễn biến ra sao. Tuy rằng may mắn có của từ trên trời rơi xuống, nhưng trong

lòng vẫn cảm thấy không an tâm. Vì thế cắt đi, không dám lộn xộn, dĩ bất biến ứng vạn biến [2].

Từ lúc đó về sau, cô không phải gặp lại Vệ Khanh. Âm nhạc nổi lên, trai thanh gái lịch dựa nhau trên vũ đài. Thịnh tổng ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Vệ thiếu, có việc gì vậy?” Vệ Khanh chuyển nhắc ly rượu lên, không chút để ý hỏi: “Người đó là ai?”

Thịnh tổng nhìn theo ánh mắt của hắn, ngẫm hiểu, cười, “Kia là phục vụ ở quán chúng tôi, tên là Tây Tây.”

Vệ Khanh “À” một tiếng, hỏi: “Tây Tây?”

Thịnh tổng nhắc chén rượu uống một hơi cạn sạch, nói: “Đúng vậy, Tây Tây.” Sau đó đứng lên, cười nói: “Vệ thiếu, cứ thoải mái vui vẻ đi.”

Trong lúc cả đám người trên sân nhảy nhót, không phải bận rộn, Chu Dạ úp mặt phía sau nói chuyện phiếm với mọi người. “Trong đám này, mấy cô gái thoát nhìn khí chất đều được lắm nha, nhất là cái cô tóc dài kia, nhìn giống như tiểu thư khuê các vậy.” Chu Dạ bình phẩm những cô gái trên sân nhảy.

Có người ở bên cạnh nói: “Mấy cô gái đó đều là sinh viên.”

Chu Dạ kinh ngạc, “Oa, phải không vậy? Đều là sinh viên? Vậy người đàn ông đó là loại người nào?”

Người nọ nhún vai: “Là người có quyền thế, lại có tiền !”

Chu Dạ vẫn không tin, nói: “Không phải tất cả đều là sinh viên hết đấy chứ? Có thể một hai người trong đó là người yêu của nhau thì sao.”

Người nọ “Cười nhạo” một tiếng, nói: “Những người giàu như thế này thường rất thích mang nữ sinh viên đi chơi. Những cô gái này, đa phần đều là sinh viên đại học Nghệ thuật Bắc Kinh, tuy xinh đẹp nhưng lại không thành ngôi sao được, thường xuyên qua lại với đám thiếu gia lắm tiền nhiều của.”

Chu Dạ muốn nói chính mình là sinh viên học viện nghệ thuật, những chiếc xe xịn đa phần dùng để đưa đón người mẫu. Còn các thầy cô trong trường đa phần đều dùng loại xe Toyota bình thường.

Những người đó vẫn điên loạn nhảy nhót tới 3h sáng mới rời đi, Chu Dạ buồn ngủ tới mức không mở được mắt, theo thường lệ lại ngủ một đêm ở sofa trong phòng nghỉ. Bình thường cô ngủ ở đây một giấc, rồi chờ tới giờ kí túc xá mở cửa, tiếp tục về trường ngủ hiệp hai.

[2]: lấy cái bất biến (không thay đổi) mà ứng phó với cái vạn biến (cái luôn thay đổi).

2. Chương 03-04

(Có lẽ là yêu) Chương 3: Điện thoại

Edit: Ishtar

Vệ Khanh từ trước tới nay vốn thuộc trường phái hành động, ngày hôm sau liền lấy số điện thoại của Chu Dạ, gọi hồi lâu vẫn không thấy có người nghe máy, hắn nghĩ buổi tối lại gọi tiếp. Nhưng buổi tối khi gọi lại thì được thông báo đã khóa máy. Ngày hôm sau gọi lại, vẫn là tắt máy. Từ đó, điện thoại không liên lạc được nữa. Từ khi hắn tung hoành tình trường tới nay, chưa bao giờ thất bại như vậy.

Lúc Vệ Khanh gọi điện cho Chu Dạ, là lúc cô đang đi dạo quanh mấy cửa hàng. Đi qua một cửa hàng bán quần áo nữ hạ giá mở nhạc âm ỉ, nên không phát hiện ra có tiếng điện thoại. Cô không khỏi vui mừng, đồ ở cửa hàng này ít khi giảm giá nhiều như vậy. Vì thế chen vào đám đông chật chội, bắt đầu chọn đồ. Đúng là cuối tuần, lượng khách đông nghịt, mọi người đầu đầy mồ hôi, vẫn điên cuồng chọn đồ. Trời sinh phụ nữ có bản tính cuồng nhiệt với mua sắm.

Chu Dạ nhìn lướt một hồi, phát hiện một bộ váy liền áo màu trắng, dây đai lưng màu xanh nhạt, bên hông còn có những họa tiết mờ ảo, toàn thân được thêu tinh xảo, kiểu dáng thanh nhã, càng may mắn hơn là cỡ S, vừa vặn với số đo của cô. Cô có khung xương tinh tế, vòng eo nhẹ nhàng, đai lưng thắt ở phía sau người, càng làm dáng người thêm yếu điệu. Mũi đỏ như anh đào, eo thon như dáng liễu.

Cô bán hàng đứng cạnh hết lời khen ngợi: “Tiểu thư, chiếc váy này chỉ có cô mặc đẹp, quả thực giống như được may theo số đo của cô vậy. Mẫu hàng này không có nhiều, đây là cái cuối cùng!” Chu Dạ tin tưởng lời của cô ấy, ngay khi cô vừa thử chiếc váy này đã có ba người hỏi cô là thấy ở đâu, khi biết đây là cái cuối cùng chỉ biết ngậm ngùi thở dài không thôi.

Chính cô cũng cảm thấy thập phần vừa lòng. Tuy rằng đã hạ giá, nhưng so với cô mà nói vẫn là đắt, cần rằng một hồi, vẫn quyết định ra mua. Đóng gói, cho vào túi, giao tiền.

Lúc mang túi đồ đi ra, sờ túi mới phát hiện không thấy điện thoại đâu nữa. Nhất định là vừa rồi thử đồ đã đánh mất, vì thế vội chạy lại tìm kiếm xung quanh. Các cô bán hàng đều nói không nhìn thấy, làm cho càng nóng vội, cẩn thận tìm kiếm. Mượn điện thoại của người khác gọi lại số mình, đã nghe thấy báo tắt máy, không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là bị trộm mất rồi. Không còn cách nào khác, ở khu vực bảo an của cửa hàng báo mất trộm xong, ủ rũ ra về.

Đầu năm nay, mỗi người đều mất 1, 2 cái điện thoại, phòng kí túc xá của cô có 4 người, không ai may mắn thoát khỏi, trong đó, một người đã mất 3 cái điện thoại, cứ mất lại mua, mua lại mất, tuần hoàn như vậy. Duy chỉ có Chu Dạ là tới tận bây giờ mới xui xẻo.

Vì thế đành thông báo tin tức ở trên mạng nói mình bị mất điện thoại, có việc gì thì gọi vào điện thoại ở kí túc. Thực ra, bình thường cũng chẳng ai tìm cô cả.

Vệ Khanh gọi mãi mà không thấy cô bật máy, có chút không kiên nhẫn. Vốn định trực tiếp tới trường tìm cô, nhưng nghĩ nghĩ lại, lại tạm thời kiềm chế. Chu Dạ dù sao vẫn chỉ là sinh viên, vẫn cố gắng là sinh viên tốt, cho nên, cái gì cũng phải từ từ, tiến hành chậm mà chắc, tốn chút thời gian cũng là đáng giá. Con gái bây giờ thay đổi xoành xoạch, đủ loại tính cách, hẳn ở giữa đám mỹ nhân, tự nhiên hiểu sâu về những điều này.

Người này là ma quỷ, suốt ngày mê hoặc người khác phạm tội trầm luân, tiền tài vật chất, dục vọng đủ cả, vạn kiếp bất phục.

Lại tới cuối tuần, Chu Dạ theo thường lệ đến “Vương triều” đi làm. Chân trước mới vào cửa, đã nghe thấy giọng của Thịnh tổng phía sau: “Tây Tây, điện thoại của cô sao không liên lạc được?”

Chu Dạ cho rằng hẳn tìm mình có việc, vội giải thích: “Thịnh tổng, ngại quá, tôi vừa mất điện thoại. Ngài tìm tôi có việc gì thế?”

Thịnh tổng nghe xong hiểu ra, hóa ra là mất điện thoại, thảo nào không liên lạc được, nói: “Quán bar giờ thiếu người phục vụ, muốn hỏi cô ngày thường có tới làm được không, tiền lương không thành vấn đề.”

Chu Dạ trầm ngâm sau một lúc lâu, nói: “Thịnh tổng, ngài cho tôi có thời gian suy nghĩ đã.” Hàng đêm điên đảo cuộc sống, cô chỉ sợ ăn không tiêu, dù sao việc học mới là quan trọng nhất. Thịnh tổng nghe thấy cũng không làm khó cô, chỉ nói: “Váy cô cứ suy nghĩ đi nhé.”

A Tề sai cô mang rượu Đoan Chi tới bàn cho khách. Cô nhìn ra xa xa, thấy ở đó chỉ có duy nhất một người đàn ông, lẳng lặng ngồi trong góc, không có bạn gái, cũng không để cho ai có cơ hội tới gần. Nghĩ rằng, người này không phải tới muốn mượn rượu giải sầu đây chứ?

Vừa đặt rượu xuống, liền thấy người đó cười với cô, “Tây Tây tiểu thư, có thể uống một chén chứ?”

Chu Dạ nghe thấy hẳn gọi tên mình, trong lòng hoảng sợ, cẩn thận nhìn lại mới nhận ra hẳn chính là hoàng đế lần trước giá lâm “Vương Triều”. Càng nhìn càng giật mình, trong lòng vô cùng lo lắng.

Vệ Khanh hôm nay mặc âu phục, caravat đã tháo lỏng, áo khoác cởi vắt ở bên cạnh, nút áo ở cổ tay đã được cởi, lộ ra vẻ phóng túng ương ngạnh. Chu Dạ bỗng dưng nhớ tới buổi lễ trao giải lần đó, càng nhìn càng cảm thấy giống. Nhưng trên mặt cũng không dám biểu lộ ra, cho dù đúng thì thế nào! Hẳn dường như còn chẳng nhớ cô là ai.

Hạ quyết tâm, cô quay sang cười nói: “Ai za—— tiên sinh, tôi còn phải làm việc!” Người muốn tới gần cô không phải là không có, cô đã sớm quen với việc này.

Vệ Khanh lười biếng dựa vào sofa, nói: “Tiếp tôi uống rượu cũng là việc làm của cô. Tiền boa bao nhiêu tùy cô.” Lời tuyên bố này của hắn làm Chu Dạ phải suy nghĩ. Bình thường tiếp khách uống rượu, phục vụ sẽ được trích phần trăm hoa hồng. Mỗi buổi tối nhờ đó mà thu nhập không ít.

Chu Dạ tới đây để kiếm tiền, có thể không cần làm việc mà vẫn có tiền, có sao mà không làm? Biết ông chủ sẽ không nói gì mình, vì thế ngồi ở ghế đối diện, nói: “Đây là do anh nói.” Hướng hắn cười, rồi kêu hai chai rượu đắt nhất. Tính cô vốn phúc hậu, thấy tốt mới làm, không quá tham lam.

Vệ Khanh cầm chai rượu rót thay cô, nói: “Có thể uống bao nhiêu thì uống, không cần cố gắng quá.”

Chu Dạ cảm thấy người này vô cùng kỳ lạ, rất quan tâm người khác, nhưng tử lượng của cô ở nơi này, chỉ sợ xứng đáng làm sư phụ

Hai chén rượu vừa đặt xuống, mùi rượu sực lên mũi, toàn thân nóng lên, mặt đỏ bừng.

Vệ Khanh thấy mắt cô đỏ ngày, đã ngà ngà say, xua tay nói: “Được rồi, đêm nay cô có thể trở về nghỉ ngơi.” Rồi lại gọi Thịnh tổng tới, “Thịnh tổng, vị tiểu thư này có vẻ không thoải mái, tôi thấy là vẫn nên cho cô ấy về nghỉ ngơi cho tốt.” Thịnh tổng gật đầu biết điều, vội nói: “Được được, Tây Tây, hôm nay cô về nghỉ ngơi sớm đi.”

Chu Dạ không nghĩ rằng chuyện như vậy là xong, thật sự chỉ là uống rượu mà thôi, hơn nữa, lại còn cho cô nghỉ sớm. Cô cũng không từ chối, cảm ơn Vệ Khanh rồi đứng dậy muốn đi.

Vệ Khanh lại gọi cô lại: “Tây Tây tiểu thư, chờ một chút.” Từ trên sofa, đưa cho nàng một cái hộp

Chu Dạ nhất thời không có ý nhận lấy. Vệ Khanh cười: “Yên tâm, đây chỉ là thù lao giúp tôi uống rượu.”

Chu Dạ mới đưa tay nhận lấy, lại hỏi: “Là cái gì vậy?” Cô nghĩ tốt nhất vẫn nên hỏi cho rõ, nếu là đồ bình thường thì không sao, chứ đã là đồ quý giá, thì không thể nhận được.

Vệ Khanh nhún mày, hỏi lại: “Cô cho rằng là gì?”

Chu Dạ cảm thấy người này rất khó ứng phó, liền chuyển đề tài, cười nói: “Tôi có thể mở ra xem chứ?”

“Đương nhiên có thể.” Vệ Khanh nhún vai tỏ vẻ không ngại.

Chu Dạ mở giấy gói, vừa thấy vỏ hộp bên trong, liền biết là di động. Đây là dòng sản phẩm mới nhất của Nokia, còn chưa có tung ra trên thị trường nội địa. Cô biến sắc, rốt cục hiểu được người này suy nghĩ vô cùng sâu sắc. Đưa điện thoại cho cô, cũng không phải là ngẫu nhiên.

Nội tâm hoảng sợ, đương nhiên hiểu được mục đích của hắn. Còn chưa mở hộp ra đã mang trả lại, cười nói: “Tôi nghĩ tôi không cần sử dụng điện thoại này.”

Vệ Khanh thần nhiên hỏi: “Chẳng lẽ Tây Tây tiểu thư không cần?”

Chu Dạ cười: “Thực không khéo, ngày hôm qua tôi vừa mua một cái rồi, nếu không thì nhận cũng không tệ.”

Vệ Khanh “À” một tiếng, gương mặt nhìn nàng, cười nói: “Không ai ngại có nhiều điện thoại đâu.”

Chu Dạ lập tức đứng dậy: “Đủ dùng là tốt rồi.” Hạ thấp người xuống chào xong liền quay người rời đi.

Vệ Khanh cũng không ngăn cản, nhẹ nhàng xoay xoay chén rượu trong tay. Xem ra giai nhân này là một đoá hoa hồng hương diễm, trên người vẫn còn không ít gai nhọn.

Một lúc sau, một cô gái xinh đẹp tự nhiên lại gần bắt chuyện với Vệ Khanh, cũng không phải lúc Vệ Khanh thích, nên hắn cũng đứng dậy rời đi.

Chu Dạ trở về, thời gian vẫn còn sớm, thân thể tuy rằng mệt mỏi, nhưng mãi mà vẫn không ngủ được. Trong phòng, một người đang rất vui vẻ ôm điện thoại tán gẫu với bạn trai, người còn lại đã đi ra ngoài, còn Lưu Nặc thì đang ngồi xem phim, cố ý không đeo tai nghe, mở loa âm ỉ, vô cùng ồn ào. Chu Dạ lần

qua lần lại mãi không ngủ được, nhìn cô bạn có vẻ sẽ ngồi buồn chuyện suốt đêm, đành phải dậy mặc áo, mở cửa đi ra ngoài.

Tháng 9, gió đêm mát lạnh, thoảng qua bên người, giống như gió cũng thở dài. Cô nghĩ mãi không còn chỗ nào để đi, đành phải đi tới phòng vẽ. Hàng hiên vắng lặng không tiếng động, ngọn đèn sáng le lói. Cô mở cửa phòng vẽ, trong nháy mắt cảm thấy thật ấm áp, cứ như vậy im lặng tự tại. Nhìn lên trên bàn có một tập tranh, một dãy chữ tiếng Anh, tự nhiên cảm thấy buồn ngủ. Chính lúc muốn bước vào mộng đẹp thì lại nghe thấy tiếng bước chân, lập tức bừng tỉnh.

Trương Suất đẩy cửa bước vào. Cô còn đang buồn ngủ nhìn hẩn, hỏi: “Đã trễ thế này, bạn tới làm gì thế?” Giọng nói mơ hồ không rõ.

Trương Suất mở ngăn kéo lật tới lật lui, nói: “Quên lấy vài thứ.”

Chu Dạ dùng tay xoa xoa mắt, thở dài: “Phòng vẽ này dường như chỉ có hai người chúng ta thường tới.”

Trương Soái cười: “Lớp 804 dường như chỉ có hai người chúng ta học bài.”

Cô cũng cười, nghiêng đầu nói: “Trương Suất, bạn là người ở đâu? Sao không về nhà?”

“Vì sao phải về nhà?” Trương Suất hỏi lại cô.

Cô quanh co một lúc, nói: “Bạn không biết là ký túc xá ——” rất ầm ỹ? Sửa lại: “Ở nhà so với ở kí túc xá thoải mái hơn, ít nhất ở khía cạnh tắm giặt.” Trương Suất chỉ biết những thứ tốt, hoàn toàn không hay biết về những điều phiền toái.

Cô đoán gia cảnh Trương Suất không tệ, chẳng những những dụng cụ sử dụng trong mỹ thuật tạo hình đều là đồ tốt, mà quần áo của cậu ta cũng toàn là đồ đắt tiền. Rất ít nam sinh có thể gây được sự chú ý như cậu ta, mà thực ra, cũng rất ít nam sinh có đủ điều kiện như cậu ta vậy.

Trương Suất nhớ tới một chuyện, hỏi cô: “Mình gửi tin nhắn cho bạn, sao không trả lời vậy?”

Chu Dạ vội nói: “Gửi khi nào? Ngại quá, mình vừa mất điện thoại, không nhận được tin nhắn.”

Trương Suất gật đầu, “Tốt nhất sớm mua một cái đi, nếu không tới lúc có chuyện cần lại không biết tìm bạn ở đâu.” Chu Thị vội hỏi chuyện gì. Hẩn nói: “Câu lạc bộ mỹ thuật chuẩn bị mở một buổi triển lãm tranh quy mô lớn. Hỏi bạn có bức nào không, có thể đem tới.”

“Oa, thật chứ? Mình sẽ về tìm xem. Đúng rồi, quốc hoạ có được không? Mình còn mấy bức thư pháp, nếu cần thì tớ mang tới.” Thư pháp của Chu Dạ cũng không phải là xuất sắc lắm, nhưng vẫn có thể đem ra cho người khác ngắm được.

Trương Suất trầm ngâm: “Tác phẩm thư pháp thì có thể đưa cho bên câu lạc bộ Lan Đình, bọn họ đang chuẩn bị tuyên truyền cho tân sinh viên bên đó, bạn mang tới đó, bọn họ cầu còn không được.” Chu Dạ nói mình cũng không quen biết bên câu lạc bộ Lan Đình, Trương Suất liền nói thay cô lấy tranh mang qua đó. Lại hỏi cô khi nào thì mua điện thoại.

Chu Dạ phiền não nói: “Thích một sản phẩm của Nokia, nhưng mình chưa đủ tiền mua.” Chiếc điện thoại kia rất đẹp, lại tinh xảo, ứng dụng rất tốt, nhưng giá trên thị trường phải tới ba ngàn tệ, Chu Dạ đương nhiên không đủ tiền mua.

Trương Suất nghe xong, liền nói: “Mình có một người bạn, chuyên bán hàng xách tay, giá cả phải chăng. Nếu bạn muốn thì mình sẽ nói với cậu ta.” Chu Dạ nghe xong mừng rỡ, hỏi giá thế nhưng lại rề gẫn một nửa, đương nhiên là quyết định mua. Trương Suất làm việc cẩn thận, nếu không phải là bạn bè tin tưởng, sẽ không giới thiệu cho cô.

Mãi tới giờ kí túc gần đóng cửa, cô mới lười biếng trở về. Trên đường gặp Tất Thu Tĩnh tự học trở về, trên vai đeo túi xách rất to, giống lúc Chu Dạ đi học hồi cấp 3. Cô trêu bạn: “Tất Thu Tĩnh, lưng người không bị công, thực sự là đại kỳ tích thứ tám của thế giới.”

Tất Thu Tĩnh không yếu thế, trả lời lại một cách mỉa mai: “Chu Dạ, buổi tối cuối tuần mà người lại ở kí túc xá, đây mới gọi là đại kỳ tích thứ tám của thế giới.”

Chu Dạ nhắc tới đến việc này liền buồn bực, đành phải nói: “Coi như ta nói không lại người, cam bái hạ phong.” Hai người một đường chậm rì rì trở về ký túc xá.

Tất Thu Tĩnh hỏi: “Người bỏ làm phục vụ rồi hả?” Trong lòng cô thở dài, nói: “Không đâu, hôm nay xin nghỉ phép.” Chuyện buổi tối phát sinh, không thể nói cho người khác biết.

Tất Thu Tĩnh chần chờ một chút, vẫn là nói ra: “Chu Dạ, dù sao ta vẫn cảm thấy làm việc ở quán bar không được tốt. Tuy rằng không có gì, lại phải làm việc vất vả để có tiền, nhưng mà nơi ấy, lắm chuyện thị phi.” Chu Dạ nghĩ thầm trong bụng, cũng không phải là như vậy, muốn trêu chọc bạn một chút! Trong miệng lại nói: “Đợi khi nào tìm được một công việc tốt hơn, ta sẽ từ chức, còn bây giờ, ta vẫn cần phải đi kiếm cơm ăn.” Thật sự là ở nhà không biết củi gạo, dầu muối quý giá, lúc đi ra ngoài mới biết, mọi chuyện diễn ra đều cần tiền, nửa bước cũng khó đi.

Ở phía trước cửa ký túc xá nữ, mấy đôi uyên ương vành tai mái tóc chạm vào nhau, anh em em, không nở xa rời. Cũng có trường hợp, biểu diễn trước mặt mọi người. Chu Dạ nhìn thấy dưới gốc cây bên kia có cặp đôi sắp đi quá đà, tay của nam sinh đang muốn luồn vào bên trong váy của nữ sinh. Hai người nhìn thấy nhưng không thể nói gì. Tất Thu Tĩnh thở dài: “Dù thế nào cũng phải biết điểm dừng.”

Chu Dạ cười: “Thế này vẫn chưa là gì, nghe Lâm Phi nói, người bên khoa nghệ thuật, trực tiếp làm chuyện đó ở cầu thang...” Tất Thu Tĩnh ca thán ngày phong thế hạ, sinh viên càng không giống sinh viên.

Chu Dạ nói: “Người có để ý thấy, mấy cô gái đang thân thiết với nam sinh ở dưới lầu, rất ít người là sinh viên khoa nghệ thuật.” Tất Thu Tĩnh nói: “Đương nhiên, mấy đôi uyên ương này, hầu như toàn là mối tình đầu, có vẻ vô cùng thuần khiết. Một ngày không thấy, như cách tam thu. Còn mấy nữ sinh bên khoa nghệ thuật, thật đáng khinh thường.” Danh tiếng của những nữ sinh khoa nghệ thuật luôn luôn không được tốt.

Hai người tám chuyện một lúc rồi chào nhau, ai về phòng người nấy, ngủ ngon.

Không ngờ, tối hôm sau Trương Suất thông báo cho cô đi lấy điện thoại, hỏi cô có vừa ý hay không, để còn biết đường trả lại. “Đây là hàng lấy từ HongKong, chỉ có thể viết được tiếng Trung phồn thể.” Chu Dạ nói: “Không sao, như vậy là được rồi.”. Giá rẻ như vậy, cô chẳng có gì là không vừa ý, đối với Trương Suất vô cùng cảm kích. Đem điện thoại tới tổng đài, kích hoạt lại số sim cũ.

Ngày mùng 10 tháng 10 là lễ quốc khánh, cũng là sinh nhật của Lý Minh Thành. Mọi người thường trêu Lý Minh Thành sinh ngày này, tương lai khẳng định có triển vọng. Chu Dạ từ sớm đã nghĩ xem nên mua quà gì, Lý Minh Thành chắc chắn muốn mời mọi người ăn cơm, nói không chừng còn đi hát kara suốt đêm.

Cô quyết định tự mình viết một bức thư pháp, không thuộc sở trường của cô, dù sao bây giờ muốn vẽ tranh, cũng không kịp. Lại nói, dù cô học khoa Mỹ thuật tạo hình, nhưng cũng chưa từng tặng ai tranh của mình cả. Thật ra, viết tự cũng rất khó, không giống như viết chữ nhỏ, là viết chữ lớn, màu sắc đậm nét, mà cô thì không có bản lĩnh này.

Lật tới lật lui nửa ngày, quyết định viết tô thức Hậu Xích Bích phú. Sở dĩ không viết Tiền Xích Bích phú, đơn giản là vì số lượng từ ít hơn. Từng bước từng bước khối đại thể chữ liều viết xuống, tinh tế xinh đẹp tuyệt trần, nghênh ngang tị đoán, khiến người trước mắt sáng ngời. Người trong nghề cũng chỉ biết cô viết pha giống thời cổ “Đài các thể”, tuy thiếu mất thần vận của hành văn liền mạch lưu loát, nhưng trong thực tế có thể lừa dối người thường. Dù sao cô cũng chỉ là muốn lừa dối người, không vọng tưởng mình có thể trở thành nhà thư pháp.

Cô ở phòng vẽ tranh viết suốt ba ngày, viết đi viết lại, bởi vì một phút vô ý, liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ, lại phải viết lại. Tám thước giấy Tuyên Thành dùng để viết, cứ viết mãi, đến nỗi lưng không thể đứng thẳng dậy, tay phải cầm không nổi chiếc đũa, vô cùng khó khăn. Trương Suất thấy cô cố gắng như vậy, còn tưởng cô sẽ mang tác phẩm đi dự triển lãm tranh.

Mười một giờ sáng hôm đó cô cuối cùng cũng hoàn thành được bức tranh có thể nói là tạm hài lòng, nhưng không còn kịp rồi, đành phải nhanh chóng cuộn bức tranh lại, nhét vào trong hộp đựng cầu lông. Lý Minh Thành gọi điện cho nàng, thông báo 6h tối cùng nhau ăn cơm. Cô ngủ một giấc tới giữa buổi chiều, sau đó rửa mặt, trang điểm, thay bộ áo váy mới mua, bên ngoài mặc một áo khoác ngắn, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Lấy chiếc túi treo trên tường xuống, đang chuẩn bị ra khỏi cửa thì nhận được điện thoại từ một số lạ. Cô

liền ấn phím trả lời hỏi: “ Alo, xin hỏi ai vậy?” Đối phương lười biếng nói: “Hi, Tây Tây!” Thanh âm trầm thấp gợi cảm, vô cùng độc đáo.

Cô sửng sốt, liền nhớ tới tới là ai, không khỏi cau mày lại.

Lời editor: Về việc xưng hô của nhân vật với bạn bè lúc thì “ta- người”; lúc thì “bạn- mình”, ý mình là bạn bè thân thiết thì dùng “ta- người”, còn đối với bạn học thông thường thì chỉ dùng “bạn- mình”.(Có lẽ là yêu) Chương 4: Sinh nhật

Edit: Ishtar

Cô không đợi đối phương nói chuyện, rất nhanh nói: “Tôi phải vào trong thang máy, bên trong không bắt được sóng.” Liền cúp điện thoại. Còn chưa đi ra khỏi kí túc, điện thoại lại reo vang. Cô không nghĩ tới hẳn lại không biết điều, lạnh lùng nói: “Anh muốn gì?”

Vệ Khanh không giận mà cười, nhíu mày nói: “Bây giờ là ban ngày, tôi có thể làm gì cô chứ! Chẳng qua là gặp mặt, ăn bữa cơm, làm bạn bè không được sao?” Loại người như Vệ Khanh có thể nói làm bạn bè đơn giản như vậy, thật sự là vô liêm sỉ.

Lúc này Chu Dạ đang vô cùng bận rộn, thời gian đang gấp gáp. Cô vội vàng nói: “Thực xin lỗi nha, bây giờ tôi không rảnh, lúc khác nói chuyện sau nha.” Chạy ra cổng trường định vẫy taxi, cất luôn điện thoại. Không đợi cô chạy ra tới cổng, Vệ Khanh mở cửa xe đi ra, hướng về phía cô mỉm cười, cảm thấy có chút hứng thú.

Chu Dạ dừng bước, sắc mặt trắng nhợt, hóa ra hẳn đã sớm đứng chờ ở chỗ này ôm cây đợi thỏ. Cô tự biết khó thoát, cố gắng kiềm chế nói: “Vệ tiên sinh, thực xin lỗi, hôm nay tôi thật sự rất bận. Xin lỗi.”

Vệ Khanh thấy cô thần sắc lo lắng, là thật không đem chính mình để vào mắt, cũng không phải lấy lùi để tiến. Hẳn chưa bao giờ bị một cô gái bỏ qua như thế, càng kích thích tính chinh phục của hẳn. Liếc mắt đánh giá cô một cái, mỉm cười, “Hôm nay cô rất đẹp.”

Chu Dạ không nói chuyện, thấy hẳn không cho phép rời đi, đành phải nói: “Vệ tiên sinh, tôi đi trước.” Vệ Khanh đạm cười không nói, nhưng ngay sau đó cầm lấy cổ tay cô. Cô không vui, dùng sức giãy dụa, vẫn không thoát được. Không nghĩ tới hẳn tùy tiện cầm tay cô mà lực lại mạnh mẽ tới vậy.

Vệ Khanh bộ dạng xuất chúng, soái ca cùng xe đẹp, một bước ra khỏi cửa xe liền khiến cho người qua đường chú ý, mà tự nhiên lại có một màn biểu diễn ở cổng trường, khiến cho không ít người qua đường ngoái lại nhìn.

Chu Dạ mặt đỏ lên, thấp giọng quát: “Mau buông tay, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Vệ Khanh nhíu mày, “Lên xe.” Chu Dạ thầm nghĩ tốt nhất chạy nhanh khỏi tầm mắt mọi người, chẳng may để người quen nhìn thấy, sau này cô khó lòng mà sống yên ổn. Sửng sốt một chút, không thể không lên xe.

Cứng ngắc ngồi ghế bên cạnh người lái, không thêm chú ý tới người bên cạnh. Vệ Khanh hỏi: “Cô đang cầm trong tay cái gì vậy? Cần thận chọc vào người, để ở ghế sau cũng được.” Rồi đem bức tự mà cô tỉ mỉ vẽ đặt ở ghế sau. Cô nhìn khung cảnh bên đường, vô cùng buồn bực, cắn môi không nói. Lấy điện thoại cầm tay ra vừa thấy, sắp tới 6h, vội nói: ” Đưa tôi tới Thanh Hoa, cảm ơn.”

Đến khi phát hiện Vệ Khanh căn bản không có ý định đi Thanh Hoa, cơn giận từ lúc nãy lại nổi lên, cô lạnh lùng hỏi: “Vệ tiên sinh, anh có ý gì vậy? Không thấy đang làm khó người khác sao?”

Vệ Khanh nhìn thẳng phía trước, bất động như núi, nói: “Cô đi Thanh Hoa làm gì chứ? Chẳng lẽ có việc gì gấp liên quan tới mạng người hay sao?” Chu Dạ cười lạnh: “Không khiến anh xen vào.”

Vệ Khanh đánh giá cô, ngả ngón nói: “Có hẹn sao? Về sau còn nhiều cơ hội.” Đem xe dừng lại trước một nhà hàng cơm Tây cao cấp. Việc đã đến nước này, nói cho cùng, đại bộ phận nữ sinh đành phải cố mà làm, cùng hẳn ăn bữa tối, tiến thêm một bước làm sâu sắc cảm tình. Chiều này đều dùng để đối phó với những nữ sinh không có tính quyết đoán, trăm trận không sai.

Nhưng Chu Dạ lạnh lùng mở cửa xe bước xuống, không nói hai lời, chạy ra bên ngoài đường lớn. Không đợi cho Vệ Khanh có thời gian phản ứng, đã vẫy taxi, nghiêng ngang mà đi.

Vệ Khanh lần này xem như mặt mày xám tro.

Chu Thị vẫn còn chưa hết giận, tên Vệ Khanh này thực sự là bá đạo, về sau tốt nhất không nên chọc giận hắn. Vừa xuống taxi, liền thấy Lý Minh Thành cùng một bạn học đứng ở cửa chính Thanh Hoa chờ cô.

Có nam sinh nhận ra nàng, “Oa” huyết sáo một tiếng, nụ cười xấu xa nói: “Lý Minh Thành, “em gái” của người thật sự là càng ngày càng xinh đẹp. Giới thiệu cho ta được chứ? Người biết đến nay ta vẫn là người cô đơn mà!”

Không đợi Chu Dạ phản đối, Lý Minh Thành đã cắt ngang lời hắn: “Nói hươu nói vượn cái đầu người! Cẩn thận ta đánh gãy chân chó của người!” Mọi người nói nói cười cười đi vào trong nhà hàng.

Chu Dạ để ý có hai cô gái khác, một người diện mạo thường thường, một người khác thượng tính thanh tú, cũng đeo kính mắt, tóc dài buộc gọn, khí chất trầm ổn, nhã nhặn ít nói. Cô gái ấy thấy Chu Dạ nhìn cô đánh giá, rồi lại cười với cô, lộ ra răng khểnh, thái độ ôn hòa.

Lý Minh Thành cố ý giới thiệu: “Thi Thi, đây là Trương Nhiễm Du, học cùng khoa ta.” Chu Dạ vừa nghe đã vô cùng kính nể, một cô gái dám đến Thanh Hoa học vật lý, ngoài việc vô cùng chăm chỉ, nhất định còn thông minh hơn người. Chu Dạ lập tức ôm tay: “Bội phục bội phục!”

Trương Nhiễm Du cười: “Nghe Lý Minh Thành nói bạn học mỹ thuật tạo hình, đây mới là bội phục chứ.” Không kiêu không nóng nảy, rất khí phách. Không giống với mấy người ở Thanh Hoa, đối với sinh viên trường khác, ánh mắt đều cao hơn đỉnh đầu. Cảm giác Chu Dạ đối với người này không tệ.

Lý Minh Thành lại nói với mọi người: “Những người khác không cần giới thiệu, đều là một đám sói khoa ta.” Lời còn chưa nói xong, mọi người xông vào tấn công, nhất thời cười đùa không ngừng, không khí sinh động.

Hai cô gái đều chuẩn bị quà sinh nhật, Chu Dạ lúc này mới nhớ ra, bức tự đã để quên trên xe của Vệ Khanh. Vừa rồi nổi giận, lúc xuống xe quên khuấy mất. đành phải cọt nhả nói: “Lý Minh Thành, ta vốn đã chuẩn bị quà cho người, nhưng đến vội vàng, quên mang theo, lần sau gặp lại sẽ đưa cho người.” Lý Minh Thành đang vui cũng không để ý tới.

Cô bớt chút thời gian chạy vào toilet, gọi điện thoại cho Vệ Khanh, giọng nói không thể khách khí hơn: “Alo, tôi để quên đồ trên xe anh.” Vệ Khanh lười biếng “ừ” một tiếng, lúc này mới chú ý ghé sau có một hộp cầu lông.

Chu Dạ cắn môi dưới, áp ứng yêu cầu: “Nếu anh còn ở gần đây, có thể mang tới cho tôi được không?” Cô vẫn hy vọng có thể ở hôm nay đem quà tặng cho Lý Minh Thành, dù sao cũng đã tốn rất nhiều tâm huyết. Cho nên mới dừng cảm gọi điện cho Vệ Khanh.

Vệ Khanh cũng không phải là quân tử, lập tức trả lời: “Nếu muốn thì chính mình tới đây lấy đi.” Làm Chu Dạ nổi giận thiếu chút nữa rơi điện thoại, loại người gì thế không biết! Không phải vừa rồi mới đắc tội hắn sao! Thân là đại tổng tài, lại còn bắt nạt một sinh viên non nớt như cô!

Hít một hơi thật sau quay trở lại bên trong, đến gần hỏi Trương Nhiễm Du là người ở đâu, Trương Nhiễm Du nói xong. Chu Dạ sợ hãi kêu lên: “Em nhớ ra rồi! Trương Nhiễm Du, chị không phải chính là người giỏi nhất ở trường cấp ba Thượng Lâm hay sao? Là học tỷ của em rồi! Thần tượng cấp 3 của em chỉ có mình Trương Nhiễm Du. Ai nha, không nghĩ tới hôm nay có thể chính mắt nhìn thấy chị!” Vô cùng hưng phấn.

Bên cạnh có người xen vào: “Trương Nhiễm Du tới Thanh Hoa cũng vô cùng giỏi, qua mặt không ít nam sinh chúng tôi, thật sự quá kiêu ngạo!” Có thể thấy được danh tiếng của Trương Nhiễm Du rất lớn. Chu Dạ nghe càng thêm bội phục. Trương Nhiễm Du chỉ thản nhiên mỉm cười, đối với những lời ca ngợi của mọi người đều thờ ơ, coi như không nghe thấy.

Trương Nhiễm Du từ nhỏ đã nổi danh, cô chính là con gái của hiệu trưởng trường chuyên cấp 3 Thượng Lâm, anh trai cô là sinh viên giỏi của trường đại học Yale, nay đang ở nước ngoài làm công tác nghiên cứu. Từ lúc cô bắt đầu đi học tới nay, bằng khen, cup trao giải thưởng bày chật phòng. Năm lớp 12 vì ngại thi chuyên môn chưa tốt, vẫn cứ tham gia thi tốt nghiệp, liền đạt thủ khoa. Bây giờ là sinh viên Thanh Hoa, so với đám người Lý Minh Thành còn cao hơn một bậc

Vốn cô hơn Chu Dạ 2 tuổi, nhưng Chu Dạ học trung học được hai năm thì được tuyển thẳng lên đại học Bắc Kinh.

Nếu cùng là bạn đồng học, không khí càng thêm nhiệt liệt sinh động. Trong bữa tiệc, Chu Dạ nhận thấy Lý Minh Thành hết sức chú ý tới Trương Nhiễm Du, thấy ly của cô không có gì, lập tức rót nước ngọt. Còn đem không ít đồ ăn đặt trước mặt cô, giúp cô gấp rau, còn hỏi cô có lạnh không, có muốn đổi chỗ hay không vì điều hòa đối diện với Trương Nhiễm Du. Thái độ vô cùng ân cần, quan tâm đầy đủ, mọi người cũng không có biểu hiện khác thường. Trong lòng “lộp bộp” một chút, không khỏi đau lòng.

Nhìn bọn họ, nháy mắt mất đi khẩu vị. Lúc uống rượu chúc mừng, còn có người cổ tình ồn ào: “Lý Minh Thành, còn không mau kính Trương Nhiễm Du một ly!” Trương Nhiễm Du bị mọi người trêu chọc không tiện từ chối, đành đứng lên cùng Lý Minh Thành uống một ly. Có người uống nhiều, nói cười vô kỵ: “Hai người các người khi nào uống chén rượu giao bôi thì tốt rồi! Đỡ cho Lý công tử của chúng ta suốt ngày tiêu tụy!” Mọi người càng thêm dưng cảm, nhất thời ồn ào: “Trương Nhiễm Du, Lý Minh Thành đã bị bạn tra tấn không còn hình người, bạn còn muốn tra tấn hần tới lúc nào, đáp ứng người ta đi!”

Lý Minh Thành khẩn trương nhìn vào mắt Trương Nhiễm Du, thấy cô không có phản ứng gì, lập tức mắng: “Các người lại nói nhăng cuội gì đó! Dừng bữa, dừng bữa!” Thái độ của Lý Minh Thành đã sớm rõ ràng, mấu chốt là ở Trương Nhiễm Du, không biết trong lòng cô nghĩ như thế nào. Lý Minh Thành sợ mọi người nói quá sẽ chọc tức cô. May mắn là cô không có giận.

Chu Dạ nghe đến đó, sắc mặt trắng bệch, trong lòng đau xót, gần như muốn khóc. Mọi người đang mãi nói cười vui vẻ, không ai nhận thấy.

Giờ đây, cô không rõ mình đối với Trương Nhiễm Du có cảm giác gì, vừa rồi còn vui mừng liên tục, bội phục không thôi, nhưng trong chớp mắt đã đột ngột thay đổi..

Bốn năm qua Lý Minh Thành chưa từng thân thiết với bạn gái nào, lần này khẳng định là sự thật. Huống chi đối tượng vẫn là Trương Nhiễm Du, một người vĩ đại như thế. Nhìn vẻ mặt của Trương Nhiễm Du đối với Lý Minh Thành không hề giống dáng vẻ thờ ơ, lạnh nhạt. Cô càng thêm đau xót, cảm giác tay không cầm nổi chiếc đĩa.

Ăn cơm nhạt như nước ốc, còn phải kiên cường chịu đựng, bề ngoài dường như không có việc gì. Cơm còn chưa ăn xong, mọi người liền đề nghị đi KTV suốt đêm. Lý Minh Thành nghiêng người hỏi Trương Nhiễm Du có đồng ý đi hay không. Chu Dạ đến lúc này, không thể chịu được nữa. Chống tay xuống bàn đứng dậy, dùng hết sức mới có thể giữ được thanh âm vững vàng: “Thời gian không còn sớm nữa, ta phải trở về trường, bây giờ về trước.”

Con gái về muộn là không tốt, mọi người cũng không giữ cô lại. Lý Minh Thành ý muốn đưa cô về, cô từ chối: “Không cần, sinh nhật người, sao người có thể đi. Ta tự mình về là được rồi.” Cứ từ chối mãi, Lý Minh Thành cũng không rõ vì sao hôm nay cô lại khó tính như vậy, còn nghĩ là cô đang mệt mỗi chuyện gì, cứ như cũ mà nói: “Không sao cả, toàn là bạn học, ta đưa người ra bắt xe.”

Sợ cô ra ngoài xảy ra chuyện gì, cố ý gọi điện thoại kêu lái xe taxi quen biết tới. Thấy cô tinh thần không tốt, còn dặn dò, dặn cô về tới trường nhớ gọi điện cho hắn. Cô cúi đầu không nói lời nào.

Lái xe quen biết Lý Minh Thành, hay nói giỡn: “Đây là bạn gái cậu sao, thật là xinh đẹp.” Lý Minh Thành cười giải thích: “Đây là em gái tôi.” Lái xe kia “ồ” một tiếng, nói: “Thảo nào, hai anh em đều có thần thái hơn người.”

Chu Dạ ngồi ở ghế sau, rốt cuộc cũng không kiềm được, nước mắt lăn lăn rơi, thanh âm nức nở, cứ nghĩ tới lại đau lòng.

Xe chạy thẳng tới cổng trường, Chu Dạ lau khô nước mắt, lấy ví tiền. Lái xe cười nói: “Không cần, không cần, đã thanh toán rồi.” Quay đầu rời đi. Lý Minh Thành vẫn chau mày như vậy. Nhưng mà giờ phút này chau mày như vậy, càng làm cô thêm đau lòng.

Nước mắt còn chưa khô, lại tiếp tục rơi xuống. Cô đứng dưới gốc cây run rẩy khóc. Điện thoại vang lên, cô vội biếng nghe máy, “Alo, có chuyện gì?” Giọng khàn khàn, hàm hàm hồ hồ, thanh âm nức nở cố kiềm chế.

Vệ Khanh ở trong xe nhìn cô, nói: “Sao về sớm vậy?” Chu Dạ xoay người, nhìn ngó xung quanh.

Hai người chia tay không mấy vui vẻ, Vệ Khanh tâm tình cũng không tốt chút nào. Đối với tình trường luôn luôn không đánh mà thắng, hôm nay hẳn thật sự có chút mất mặt. Vì thế vòng xe tới quán bar, tiếp tục săn diêm, cố gắng quên đi. Đáng tiếc chẳng thu hoạch được gì, phần đông mấy cô gái ở đây đều vô vị, khiến hắn chán ghét. Hắn đang chuẩn bị trở về nghỉ ngơi thì nhận được điện thoại của Chu Dạ, nói là quên đồ trên xe hắn.

Hắn rất hiếu kỳ, ban đầu còn tưởng rằng chỉ là một hộp cầu lông, mở ra mới biết là không phải, bên trong là một bức thư pháp còn chưa kịp trang trí. Rõ ràng là tô thức Hậu Xích Bích phú, thể chữ liễu – chế độ chữ nhỏ vô cùng nghiêm ngặt, gân cốt rõ ràng, thập phần tú lệ, thoát nhìn cảnh đẹp ý vui, có thể thấy được pha ý tâm tư. Mặt sau có dòng chữ nhỏ thẳng đứng: chúc mừng sinh nhật Lý Minh Thành, Thi Thi – Bắc Kinh. Nhìn xuống mặt phải là thời gian lạc khoản, Chu Thị ấn vài cái cổ toàn tự rõ ràng có thể thấy được.

Tác phẩm mới hoàn thành nét mực như mới, nghe nói học viện Bắc Kinh chỉ dùng các sản phẩm mực mùi thượng đẳng. Hắn có chút chấn động, lúc này mới nhớ Chu Dạ là sinh viên khoa Mỹ thuật tạo hình, chẳng những vẽ đẹp, không nghĩ tới tự cũng viết khá tốt. Hóa ra khoa nghệ thuật cũng có những nhân vật ngoại hồ tàng long, bản lĩnh của Chu Dạ đúng là không thể coi thường.

Hắn nhìn nhìn mặt trên thời gian, là tính ngày lịch âm, mở điện thoại ra tra, rõ ràng chính là hôm nay. Xem ra hôm nay cô đi dự sinh nhật của bạn trai, thảo nào lại ăn mặc xinh đẹp như vậy. Nghĩ nghĩ, lại quay xe đi tới trường Chu Dạ.

Chu Dạ thấy chiếc Lamborghini màu đen lặng lẽ đứng ở đó, không nghĩ lại tái diễn màn cãi nhau, chọc người chê cười. Vì thế đến gần gõ vào cửa sổ. Vệ Khanh muốn xuống dưới, Chu Dạ liền nói: “Chúng ta ở trên xe nói.” Chu động kéo cửa xe bước lên. Vệ Khanh đành cười trừ.

Chu Dạ vẫn còn khựng khựng, tận lực bình tâm tĩnh khí hỏi: “Bây giờ anh lại có chuyện gì?”

Vệ Khanh cảm thấy thần sắc cô không thoải mái, nhìn chằm chằm một lúc, thấy mắt cô đỏ ửng, thái dương tựa hồ còn chưa lau khô nước mắt, hỏi: “Không phải đang rất vui vẻ sao? Sao lại khóc?” Chu Dạ không dự đoán được ánh mắt hắn lợi hại như vậy, tưởng rằng ngọn đèn mờ mờ, hẳn nhất định không chú ý đến. Lạnh lùng nói: “Tôi khóc hay không là việc của tôi, liên quan gì tới anh? Đừng có xen vào việc của người khác!” Thái độ ác liệt, ngữ khí không tốt.

Chu Dạ là nhé con mới sinh không sợ hổ, không biết có quyền thế có tiền có thể trêu đùa tới mức nào, nghĩ rằng, mình chẳng cần gì ở người ta, sợ cái gì. Trong lòng có chút bốc đồng, bản chất chưa bao giờ thay đổi, chỉ vì cuộc sống áp lực tạm thời kiềm chế mà sống.

Vệ Khanh trải qua quá nhiều sóng gió, không so đo với cô trong lúc nóng giận, chỉ cảm thấy buồn cười lại thấy thú vị, thực ít có người dám nói giọng đó với hắn, nên càng thêm chú ý tới cô.

Chu Dạ thấy hắn ngồi cười cười, lửa giận lại bốc lên, cảm phẫn nói: “Anh rảnh rồi quá lời tôi ra làm trò đùa phải không?” Nói xong như muốn xuống xe.

Vệ Khanh lấy ra hộp cầu lông bên cạnh, lười biếng nói: “Không cần cái này sao?” Trải qua một phen thương tâm thất ý, cô đã sớm quên mất. Nhờ hắn nhắc nhở, lúc này mới nhớ tới đến, thản nhiên “À” một tiếng, đưa tay nhận lấy.

Vệ Khanh là tiểu nhân trong các loại tiểu nhân, sao có thể không nhân cơ hội này mà cò kè mặc cả. Đương nhiên không đưa, nói: “Cô cứ như vậy mà cầm đi hay sao? Ngay cả câu cảm ơn cũng không có?” Chu Dạ nhún vai nói cảm ơn.

Vệ Khanh vẫn là không buông tay, thứ hắn muốn đương nhiên không chỉ một câu cảm ơn đơn giản như vậy. Chu Dạ lập tức hiểu được, biết hắn ở đùa giỡn chính mình, được một tác lại muốn tiến một thước, lạnh lùng trừng mắt hắn, một lúc lâu sau buông một câu: “Tùy anh.” Cũng không cần, mở cửa xe bước ra. Tốt nhất nên quên đi, người đã mất rồi, còn giữ lại vật này làm gì!

Không nghĩ tới trong nháy mắt, cảnh còn người mất, cô chỉ cảm thấy mọi chuyện đều diễn ra quá nhanh, không khỏi cảm được nước mắt.

Hành động bất ngờ này khiến Vệ Khanh trở tay không kịp. Hắn chỉ muốn làm khó cô một chút, thứ này hẳn là thập phần quý trọng, vừa vặn có cơ hội đưa ra yêu cầu, từng bước một đạt tới mục đích. Không nghĩ tới cô là người vô cùng quyết đoán, nói không cần liền thực sự không cần!

3. Chương 05-06

(Có lẽ là yêu) Chương 5: Giải vây

Edit: Ishtar

Vệ Khanh sao có thể để cho cô một lần nữa không coi hắn ra gì mà công khai bỏ đi, liền nhanh chân đuổi theo. Chu Dạ nghe được bước chân phía sau, nhìn lại, liền tục lùi về phía sau, ánh mắt cảnh giác nhìn hắn, trên mặt nước mắt vẫn chưa khô. Tháng 8 âm lịch, trời có chút lạnh, trăng tròn, len lỏi chút ánh trắng chiếu trên mặt cô, nước mắt như hạt mưa sa, càng khiến lòng người thương cảm.

Cơn giận của Vệ Khanh nhất thời biến mất như chưa từng tồn tại, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy? Cãi nhau với bạn trai rồi chia tay sao?” Động tới nỗi đau của Chu Dạ.

Chu Dạ sợ hắn mưu đồ gây rối, vừa hận hắn chạm vào nỗi đau của mình, nổi giận dùm dùm nói: “Kiền Khanh hà sự!” Sợ hắn lại đuổi theo, khiến mọi người chú ý, nhanh như chớp chạy đi.

Vệ Khanh đứng yên một chỗ, kim lòng không được mà cười ra tiếng. Chu Dạ lúc chửi bậy cũng lời điển cố ra mà nói. Thời Ngũ Đại[3], một bài từ của Phùng Duyên Kỷ khá nổi tiếng, trong đó có câu ” Phong sạ khởi, xuy trứ nhất trì xuân thủy[4] “, Nam Đường trung chủ Lý Cảnh có một lần nói đùa : ” Xuy trứ nhất trì xuân thủy, kiền Khanh hà sự[5]!” Chu Dạ sáng tạo nhanh nhẹn, dùng lời này châm chọc Vệ Khanh, mà vừa đúng trong tên tự của Vệ Khanh lại có một chữ “Khanh”, không thể khéo léo hơn. Bởi vì hắn hiểu được ngụ ý trong đó, cho nên nhịn không được cười cười.

Chu Dạ trở về ký túc xá, không có ai trong phòng. Mọi người đều đi ra ngoài mừng ngày lễ, có một đôi tình nhân còn ồn ào muốn đi Thiên An Môn xem kéo cờ. Giờ này còn đi xem kéo cờ, chẳng khác nào đi chịu tội, muốn đòi nửa cái mạng con nhà người ta đây mà. Người người tấp nập, dường như đi không chạm đất, lơ lửng giữa không trung.

Ký túc xá lập tức an tĩnh trở lại, có chút không quen. Chu Dạ ủ rũ nằm trên giường, trong miệng lẩm bẩm ” Tầm tầm mạch mạch, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thắm thắm thích thích. Sạ noãn hoàn hàn thì hậu, tối nan tương tức....[6]” Thực cảm thấy có điểm thê lương. Vì thế bật máy tính lên xem “Vô lâm ngoại truyện”, phần đồng diễn viên biểu diễn kỹ càng, chuyện xưa hài hước, làm người ta phải ôm bụng cười to, ưu phiền tạm vơi đi, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Vì thế trong buổi tối ngày quốc khánh, Thiên An <ôn pháo hoa bay đầy trời, giống như mưa tinh quang vậy, mà Chu Dạ một mình ở ký túc vừa xem “ Vô lâm ngoại truyện” vừa cười âm ỉ, ngủ tới tối ngày hôm sau mới tỉnh dậy, lúc cô đầu bù tóc rối ngóc đầu dậy thì đã là nửa đêm. Bên ngoài ban công, từng đợt gió vẫn thổi, ánh trăng rơi đầy bên sân, thật khó có thể ngủ tiếp được. Cô trần trọc tới nửa đêm, thở dài, bắt chước Hách Tư Giai tự an ủi mình, ngày mai sẽ là một ngày mới.

Ngày cuối nghỉ lễ Quốc khánh, cô từ thư viện trở về gặp Lâm Phi đang xách một đồng hành lý trong tay. Vội hỏi: “Người về nhà sao? Có mang đồ ăn lên không thể?” Đa phần sinh viên nơi đây đều xa nhà, phần lớn đều tận dụng dịp nghỉ quốc khánh về nhà một chuyến..

Lâm Phi không chút khách khí đưa túi xách trên tay cho cô cầm, lau mồ hôi trên trán nói nói: “Không phải, mới từ Thượng Hải bay trở về, nóng muốn chết!”

Chu Dạ nhìn túi xách của bạn, cùng với valy là nguyên một bộ, sợ hãi kêu lên: “LV! Lâm Phi, người rất xa xỉ ! Nỡ phá gia!”

Lâm Phỉ lộ ra biểu tình đặc ý, nói: “Được rồi, lần sau cho người mượn dùng là được!” Chu Dạ vội vàng gật đầu, nàng còn chưa bao giờ được chạm vào một cái túi LV! Lại tiến lên hỏi: “Hành lý của người ít thể thôi sao?”

Lâm Phỉ thản nhiên nói: “Không, có người mang bớt lên rồi.” Chu Dạ lập tức không lên tiếng, thức thời không tiếp tục truy vấn. Người có thể mua túi LV, không cần nói cũng biết. Lập tức chuyển đề tài: “Sao tự nhiên người lại đi Thượng Hải? Du lịch?” Lâm Phỉ lắc đầu: “Làm sao mà được thanh thoi như vậy. Có một công ty ở Thượng Hải tổ chức một buổi biểu diễn trang phục, trường mình có nhiều sinh viên khoa nghệ thuật đi cùng.”

Chu Dạ trong lòng nói thầm, người tặng cô ấy túi LV không phải là tới Thượng Hải mới quen biết đấy chứ. Cười: “Như vậy nhất định được thưởng rất nhiều tiền!” Lâm Phỉ lắc đầu: “Mua một bộ quần áo cũng không đủ. Trường học cùng người ta hợp tác, chúng ta đi cùng, hỗ trợ ý tứ, làm gì có được tiền đâu! Còn một muốn chết.”

Chu Dạ liền nói: “Coi như là lữ hành, vậy người mau nhanh trở về nghỉ ngơi đi.” Đưa Lâm Phỉ đến dưới lầu một tòa kí túc khác, bị ngoắc lại: “Người cùng lên phòng ta đi, ta chọn cho người một món quà. Ở trong valy đó, nhìn xem có thích hay không!” Chu Dạ vừa nghe có quà, mặt mày hớn hớn, cùng bạn cùng tiến lên lầu.

Sinh viên khoa nghệ thuật cùng với lưu học sinh, nghiên cứu sinh ở cùng một tòa nhà, cho phép ra vào thoải mái. Mỗi phòng có hai người, đều có máy sưởi, còn có phòng vệ sinh riêng, điều kiện so với dãy nhà cô ở tốt hơn rất nhiều rất nhiều, giá tự nhiên cũng đắt hơn rất nhiều rất nhiều.

Lâm Phỉ lật tới lật lui nửa ngày, tìm ra một cái hộp nhỏ màu xanh lam nhạt, mặt trên còn buộc lại một sợi ruy băng mỏng, thực tinh xảo. Nói: “Đây, cho người đây, xem có thích hay không.” Chu Dạ mở ra vừa thấy, là một đôi vòng tai rất lớn, lờ lờ tỏa sáng, khéo léo tinh tế, xem tính chất hẳn là bạch kim mạ bạc, nói: “Đắt lắm phải không?” Dù thế nào cũng phải vài trăm.

Lâm Phỉ tựa vào đầu giường, lười biếng nói: “Rất đẹp. Ta vừa thấy cái này, liền cảm thấy người đeo rất đẹp. Sau đó một người bạn mua cho, quyết định đưa cho người. Ta đeo không đẹp.” Chu Dạ biết, cô ấy là muốn mượn hoa hiến phật, chỉ cần có tình cảm là được, cần gì biết ai là người mua. Hứng trí đeo thử.

Lâm Phỉ ngồi bên cạnh ngắm, cười: “Vẫn là ta thật tinh mắt, rất hợp với làn da người, không tin chính người nhìn xem.” Chu Dạ rất vui vẻ, nói muốn mời cô ăn cơm. Lâm Phỉ nằm xuống giường, hữu khí vô lực nói: “Lần sau đi, giờ ta chỉ muốn ngủ. Rất mệt mỏi.” Chu Dạ giúp nàng đóng cửa đi ra ngoài.

Chu Dạ cùng Lâm Phỉ, Tất Thu Tĩnh bất luận là tác phong, thói quen, cách sống đều hoàn toàn khác nhau, tính cách, nhân sinh quan cũng một trời một vực, nhưng vẫn có thể ở chung một chỗ với nhau, nguyên nhân ở chỗ cô là một người đơn giản, rất nhiều chuyện cũng không xem như nghiêm trọng. Nhưng dù đơn giản tới đâu cũng phải có ranh giới của nó, tuyệt đối không vượt qua. Bất kể là đối nhân, đối sự, thái độ với tiền tài vật chất đều như thế, không phải không theo đuổi, mà vì cô là người biết chừng mực.

Đó gọi là tự biết giả mình, biết nhân giả trí. Cô dù cho không làm được, nhưng luôn luôn cảnh giác chính mình.

Ngay cả biết khi biết Vệ Khanh có ý không tốt với mình, cuối tuần cô vẫn tới “Vương triều” làm. Cô không nợ tiền hắn, sợ cái gì, thản nhiên không ngại.

Khách tới đặc biệt nhiều, không rảnh để thở. Có người khách uống say, lại thấy cô khí chất độc đáo, tuổi trẻ xinh đẹp, liền nổi sắc tâm, ôm chặt thắt lưng cô, khiến cô không thể động đậy. Chu Dạ rất muốn đập cái khay vào đầu hắn, đổ hai chén rượu lên đầu hắn, dám lộ ra bản mặt căm thù tới đây! Thật không phải là người.

Ở mặt ngoài khách khách khí khí có lệ, bất động thanh sắc tường rồi đi, không nghĩ tới có người khách khác cản đường đi của cô. Những người này đã say rượu, không còn phân biệt được gì, xem ra có vẻ phiền toái. Vì thế nháy mắt với nữ phục vụ bên cạnh kêu Thịnh tổng ra giải quyết vị khách này.

Một người xiêu vẹo đứng lên, cầm chén rượu cứng rắn muốn ép cô uống. Chu Dạ nghĩ rằng, mình cũng không phải là gái tiếp khách, vì sao phải uống, vì thế chối từ, ngữ khí cũng có chút không tốt. Người nọ

thấy cô thế nào cũng không chịu uống, nổi giận, đem rượu hắt vào mặt cô. Cô nhanh chóng tránh né, nhưng vẫn không tránh bị mấy giọt rượu rớt vào người.

Lửa giận tăng vọt, “bốp” một tiếng, hung hăng tát cho người kia một cái, lớn tiếng quát: “Mọi người đến đây để thư giãn, anh muốn gì hả?” giọng nói lớn khiến mọi người chú ý.

Người nọ bị cô gái cho một bạt tai, vô cùng mất mặt, không khỏi thẹn quá thành giận, liền muốn động thủ. Chu Dạ biết thời thế, quay đầu bỏ chạy. Cô cũng không phải đứa ngốc, ngồi chờ bị đánh. Không may chạy được vài bước, liền đâm sầm vào lồng ngực một người.

Vệ Khanh cười cười: “Vừa đến đã được chứng kiến một màn hay.” Dem cô đẩy ra phía sau lưng, liếc mắt một cái, đám người đi cùng Vệ Khanh cũng không phải thiện nam tín nữ, đồng loạt xông lên.

Gã khách vừa rồi nhìn thấy đám người của Vệ Khanh người đông thế mạnh, lai lịch không nhỏ, rượu tỉnh một nửa, chần chờ không dám tiến lên. Vệ Khanh là ai chứ, không có việc gì làm, còn phải đi gây chuyện cho đỡ nhàm chán, huống chi đã để ý, lại không buông tha cho người nào đó, sao lại dễ dàng buông tha cho cái gã say rượu này được. Liền vung tay lên, mắt thấy đôi bên chuẩn bị xông vào đánh nhau.

Thịnh tổng bên cạnh mồ hôi lạnh rơi đầy trán đứng ra điều đình, “Vệ thiếu, coi như nể mặt tôi, bỏ qua đi.” Một khi cảnh sát tới, Vệ Khanh không sợ, nhưng hấn thì không chịu nổi.

Vệ Khanh quay đầu, thấy Chu Dạ sắc mặt trắng bệch, đứng yên lặng trong góc, thật đáng thương, cái người vừa nãy lớn tiếng đánh người đã biến đi đâu mất. Nghĩ rằng như vậy là đủ rồi, chẳng may đánh nhau thật, cô sẽ càng sợ hãi hơn, vì thế vẫy tay: “Đừng để tao nhìn thấy bọn mày một lần nữa.” Những người đó như được lệnh đại xá, tránh không kịp, chen chúc mà ra. Chỉ một thoáng đã đi sạch.

Vệ Khanh rót rượu đưa cho cô, trấn an nói: “Đừng sợ, uống chén rượu vào, sẽ bình tĩnh hơn.” Rất cẩn thận quan tâm cô. Có cảm giác như bạch mã hoàng tử, anh hùng cứu mỹ nhân, Chu Thị giờ phút này, không phải không cảm kích. Cô đánh người xong mới biết sợ, nếu không phải có Vệ Khanh ra tay, chuyện này không biết còn dẫn tới đâu, hậu quả thật khó lường. Vì thế nâng chén, tự đáy lòng nói: “Thật sự là cảm ơn anh.”

Vệ Khanh lấy khăn ra, “Ừ, lau đi, ướt hết rồi.” Những giọt rượu theo cảm chảy xuống cổ áo, trước ngực như ẩn như hiện, phong cảnh kiều diễm, khiến người ta mơ màng. Chu Dạ vẫn đắm chìm trong suy nghĩ về vụ việc vừa rồi, trái tim băng giá, không buồn xem xét. Vệ Khanh vốn không phải người tốt, thấy tình cảnh như vậy, không khỏi miệng khô lưỡi nóng. Vội vàng uống một ngụm rượu, đem xúc động áp chế đi. Hấn dù là tiểu nhân, cũng không lợi dụng lúc người khác khó khăn mà uy hiếp.

Hấn đứng lên, đề nghị: “Tôi nghĩ em quá sợ hãi rồi, vẫn là trở về nghỉ ngơi đi.” Thịnh tổng cũng biết chuyện cô bị hắt rượu, rất rộng rãi cho cô trở về nghỉ ngơi, tiền lương vẫn tính như cũ. Xem như trong họa có phúc.

Chu Dạ quay về phòng nghỉ tháo trang sức thay quần áo, mặc áo pull, quần jeans, đeo balo trên vai, lập tức trở về hơi thở thanh thuần, thoát nhìn giống như học sinh trung học. Mới từ cửa sau đi ra, đã thấy Vệ Khanh chờ ở cửa, kéo tay nàng: “Muộn quá rồi, em là con gái, đi đường một mình không an toàn. Tôi đưa em về, đi thôi.” Trải qua một buổi tối như hôm nay, cô không còn sức mà cự tuyệt.

Ở trên xe, Chu Dạ nhớ ra là phải trả lại cho hấn cái vòng cổ, nhưng nàng lại để ở ngăn kéo trong phòng, sợ mất còn cố ý mua một cái khóa. Ngẫm nghĩ, phải tìm cơ hội trả lại cho hấn mới được. Vô duyên vô cớ lấy đồ của hấn, cho dù hấn không để ý, đối với hấn không đáng giá, nhưng với cô, quan trọng hơn, chính là cảm giác bất an.

Chu Dạ bảo hấn dừng xe ở xa trường, cô rất sợ bị người quen nhìn thấy, rước lấy những lời lẽ phiến toái. Trường nàng lắm kẻ buồn chuyện, tốt nhất chính mình bảo vệ mình cho tốt. Vệ Khanh hiểu được tâm tư của cô, không nói gì, lẳng lặng dừng xe.

Chu Dạ lại nói lời cảm tạ, muốn rời đi. Vệ Khanh nói: “Chu Dạ, đợi chút.” Hấn không có gọi cô là Tây Tây, mà là gọi cô là Chu Dạ, thái độ đã khác trước.

Từ phía sau xe lấy ra một đồ vật đưa cho cô. Chu Dạ không nhận, hỏi: “Là cái gì vậy?” Vệ Khanh cười: “Yên tâm, vốn là đồ của em.” Xem ra là một bức họa được cuộn tròn lại.

Chu Dạ nhú mày, tháo sợi ruy băng đỏ, chậm rãi mở ra, dĩ nhiên là chính là bức tự “Hậu Xích Bích phú” chính cô tự viết, cô vốn nghĩ là không cần, không ngờ Vệ Khanh đem về trang hoàng lại. Liếc mắt một cái xuống dưới, phát hiện dòng chữ cuối cùng “chúc mừng sinh nhật Lý Minh Thành” đã không còn, chỉ lưu lại “Thi Thi – Bắc Kinh”. Không biết là dùng cách gì xóa đi. Đèn trong xe mờ mờ nên cũng không nhìn thấy rõ ràng lắm.

Cô có chút hốt hoảng, nghĩ đến Lý Minh Thành, trong lúc nhất thời cũng không biết cảm giác ra sao. Vệ Khanh muốn làm người tốt, thật sự là làm người ta khó có thể cự tuyệt. Hắn quan sát nét mặt người ta mà nói, thế nên mới nói trúng tim đen, tiểu ngạo tình trường.

Vệ Khanh cười: “Cái này không phải em viết rất lâu sao? Chỉ cần chỉnh một vài chỗ, hi vọng không làm hỏng mất trọng điểm. Ném đi thì thật đáng tiếc, bằng không đem về cất đi làm kỉ niệm.”

Chu Dạ cuộn bức tranh lại, nói: “Vệ tiên sinh, thật sự là cảm ơn anh.”

Vệ Khanh nhú mày, “Ừa, em cảm ơn tôi vì chuyện gì vậy?” Liếc mắt nàng một cái, lại có ý tán tỉnh.

Chu Dạ nghiêm nghị nói: “Cảm ơn anh hôm nay giải vây giúp tôi, còn có đưa tôi trở về, đương nhiên ——” chỉ chỉ bức họa trên tay, “Còn có cái này!” Hắn nếu lấy lễ đổi đãi, cô tự nhiên cũng dùng lễ đáp lại. Hắn nếu đã có ý không tốt, đương nhiên cô cũng không khách khí, nàng tự nhiên lấy lễ hồi chi. Có một câu hát như thế nào nhỉ, ...à, bạn bè tới thì có rượu ngon, chó sói tới ắt có sừng sắn.

Tuy Chu Dạ học vẽ, có khí chất nghệ thuật, nhưng vẫn là người có lý trí, không phải là tư tưởng phóng khoáng quá mức của dân làm nghệ thuật, mọi chuyện luôn rõ ràng, không dễ bị xúc động làm ảnh hưởng. Về tính cách này, chịu ảnh hưởng quá sâu của Lý Minh Thành.

Vệ Khanh không có hành động gì thêm, có chừng có mực. Chúc ngủ ngon xong, liền quay đầu rời đi.

Trở lại phòng ngủ, Lưu Nặc nói ngày mai họp lớp, một tiếng oán than dậy trời đất, đều nói không có việc gì thì họp lớp làm gì. Chu Dạ trước đó hỏi thăm: “Giáo sư có nói là có chuyện gì không?” Lưu Nặc lắc đầu: “Còn có thể có chuyện gì! Vẫn như mọi lần, giao bài tập, làm công tác tư tưởng, có cái gì đâu chứ.” Cô cũng cảm thấy bức mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, đám trạch nữ lớp 804 không thể không thức dậy, vừa đi lên giảng đường vừa than thở. Rất nhiều người có thói quen thức tới 3,4 giờ sáng, bình thường chưa tới 12h chưa rời giường. Mà hôm nay 8h đã phải tới phòng học, một đám buồn ngủ, tinh thần uể oải không phấn chấn.

Tiểu giáo sư vỗ bực giảng rống to: “Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh! Buổi tối làm gì hã! Sáng bảnh mắt rồi mà một chút tinh thần đều không có, còn ra thể thống gì! Cũng không biết những người tuổi trẻ các người làm gì nữa...” Tiểu giáo sư là giảng viên chuyên phụ đạo, bình thường cũng làm công tác tư tưởng, giải quyết vấn đề học tập cùng với một số vấn đề trong cuộc sống, tận tâm tận lực, mỗi tội là nói hơi nhiều. Nếu là giảng viên chuyên nghiệp khoa mỹ thuật tạo hình, chỉ sợ còn cá tính hơn cả đám sinh viên.

Lời đạo đầu là nói mọi người gấp mấy ngày liền. Tiểu lão nhân hầy còn nói tiếp: “Tốt lắm, các người đều sinh viên năm thứ tư, cũng nên lo lắng cho tiền đồ cá nhân đi. Nếu muốn làm nghiên cứu sinh, thì phải nhanh hiểu rõ cơ sở, nhanh tay nắm chặt cơ hội, thời gian đã không còn kịp nữa rồi; còn muốn tìm việc cũng nên chuẩn bị hồ sơ, chuẩn bị phỏng vấn. Còn có nhà trường cho lựa chọn những môn tự chọn, ai còn thiếu học phần thì nhanh chân đi đăng ký, đừng để tới lúc cuối cùng không được tốt nghiệp...” Do dự, kỷ kỷ méo mó, lẽ mà nói hết.

Chu Dạ cảm thấy Tiểu lão nhân cũng thật sự là tận tình khuyên bảo, làm phụ đạo viên cũng không dễ dàng nha. Nhìn đám bạn cùng lớp, nếu không phải đang đeo tai nghe, cũng là nằm úp mặt xuống bàn, ngủ tiếp, khê thở dài một hơi, còn không chịu nghe những công việc mà Tiểu lão nhân nhắc nhở nữa. Cuối cùng, Tiểu lão nhân chốt hạ một câu: “Lớp ta còn có ai chưa nộp học phí không? Mau đi nộp học phí, nhà trường đã có công văn, không nộp học phí không cho tốt nghiệp, lúc đó đừng có oán trách gì nha. Mấy người các người, to gan lớn mật, đừng có cầm tiền trong tay rồi mà có ý đồ gì khác, mai chạy lên phòng tài vụ nộp học phí, nghe chưa!”

Trường bọn họ từng có một sự kiện, có một nam sinh cầm tiền học phí nhà gửi lên rồi nhưng không chịu đóng, trường giục ba bốn lần, kéo dài tới kỳ cuối còn chậm chạp không chịu đóng, nhà trường đành gọi

điện về nhà cho gia đình giải quyết. Chuyện kia bị lộ ra, sinh viên đó bị gia đình cho một trận nên thân.

Họp lớp kết thúc, Chu Dạ đau khổ ngồi ở thư viện tính toán sổ sách. Tất Thu Tĩnh bước vào nhìn thấy cô, sững sốt nói: “Ừa, hôm nay mặt trời mọc phía tây nha. Người tự nhiên đến tự học, không phải bị ốm đấy chứ?”

Chu Dạ liếc bạn một cái: “Thư viện này của người sao? Ta không thể đến chắc?” Tất Thu Tĩnh nhún vai, “Đương nhiên có thể đến, hoan nghênh người tới.” Rồi tìm một vị trí ở bên cạnh cô ngồi xuống, thấy cô cắn bút, hỏi: “Sao vậy, có chuyện gì à? Sao lại suy nghĩ nhiều thế?”

Chu Dạ thở dài, hỏi: “Học phí khoa người là bao nhiêu?” Tất Thu Tĩnh kỳ quái, “Hỏi cái này làm gì chứ? Chỉ là học phí mà nói không đến 5000. So với các đại học bình thường khác cũng không khác biệt lắm.”

Chu Dạ lắc đầu, “Học phí khoa ta mà giống khoa người thì thật tốt biết bao.” Như thế cô cũng sẽ không phải đau đầu. Tất Thu Tĩnh nhún vai: “Học phí nghệ thuật đều đắt. Các người phải nộp bao nhiêu?” Chu Dạ nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Linh tinh tổng cộng các thứ khác đại khái là gấp ba lần bên người.”

Trên người nàng chỉ có không đến năm ngàn, cho dù hơn nữa không biết khi nào mới có thể lấy đến được năm ngàn tiền học bổng Vân Mã, vẫn còn thiếu nhiều. Mà cô có phải chỉ chi tiêu cuộc sống không đâu, còn tiền giấy, bút mực, thuốc màu, sách, mọi thứ phải dùng đến tiền, thật sự là đáng ghét. Nếu lấy được tám ngàn tiền học bổng quốc gia, sự tình đã thoải mái rất nhiều. Ai bảo chính mình thua kém, lúc xét tổng điểm, điểm tiếng Anh lại kém người ta.

Trong lúc nhất thời, cô cảm thấy dị thường hổ thẹn, không lấy được học bổng quốc gia dường như làm cô không thể ngẩng đầu lên, không có mặt mũi gặp Giang Đông phụ lão. Nói tới thành tích tiếng Anh của cô, làm sao có thể trở thành nghiên cứu sinh! Mỹ viện Thanh Hoa cũng đừng mơ nghĩ tới, chính là bản giáo nghiên cứu sinh, tiếng Anh chưa qua cấp bốn, phỏng chừng cũng có chút mơ mộng. Cô thấy đau đầu nhức óc kinh khủng.

Vì thế Chu Dạ hạ quyết tâm, nhất định phải đề cao thành tích tiếng Anh. Cô không đủ tiền đăng ký học ở lớp “Tân Đông Phương”, đành mỗi ngày dậy sớm học một tiếng, nghe nhiều tiếng Anh một chút, học nhiều từ đơn hơn, kiên trì hết 12 tháng, có thể qua được cấp bốn. Cứ nghĩ tới là lại thấy mất mặt.

[3]: Ngũ Đại Thập Quốc (907-960) là một thời kỳ chính biến trong lịch sử Trung Quốc, bắt đầu từ khinh hà Đường sụp đổ và kết thúc khi nhà Tống xuất hiện. Trong suốt thời kỳ này, 5 triều đại đã thay nhau tồn tại ở vùng lưu vực sông Hoàng Hà và hơn 12 nhà nước độc lập đã được xây dựng chủ yếu ở vùng đất Hoa Trung, Hoa Nam và một phần Hoa Bắc.

[4]: đây là 1 câu trong bài Yết Kim Môn của Phùng Duyên Kỷ (904-960)

Bản gốc:

Hán Việt:

Yết kim môn

Phong sạ khởi,

Xuy trứu nhất trì xuân thủy.

Nhàn dẫn uyên ương phương kính lý,

Thủ noa hồng hạnh nhị.

Đấu áp lan can độc ý,

Bích ngọc tao đầu tà truy.

Chung nhật vọng quân quân bất chí,

Cử đầu văn thước hỉ.

[5] : liên quan gì tới khanh? ý bảo đối phương rồi hơi lo chuyện thiên hạ, thích chõ mũi vào chuyện của người khác (là “liên quan gì tới khanh?” là lời của Lý Cảnh nói với Phùng Duyên Kỳ)

[6] Đây là mấy câu thơ trong bài Thanh Thanh Mạn của Lý Thanh Chiếu (1084-1151)

Bản gốc:

Hán Việt:

Thanh thanh mạn

Tầm tầm mịch mịch,

Lãnh lãnh thanh thanh,

Thê thê thăm thăm thích thích.
Sạ noãn hoàn hàn thì hậu,
Tối nan tương tức.
Tam bôi lưỡng trần đạm tửu,
Sạ địch tha văn lai phong cấp!
Nhân quá dã,
Chính thương tâm,
Khước thị cự thì tương thức.
Mãn địa hoàng hoa đôi tích,
Tiêu tuy tổn,
Như kim hữu thủy kham trích ?
Thử trước song nhi,
Độc tự tránh sinh đắc hắc!
Ngô đồng cánh kiêm tế vũ,
Đáo hoàng hôn, điểm điểm trích trích.
Giá thứ đệ,
Tránh nhất cá sấu tự liễu đắc.

Nguồn:

Dịch thơ: (bản dịch của Lily)

Thanh Thanh Mạn

Tìm tìm kiếm kiếm,

Lạnh lạnh nhạt nhạt,

Thăm thăm thương thương nhớ nhớ

Chợt ấm lên sau lại rét,

Thật khó thích ứng,

Đôi ba chén rượu nhàn nhạt

Nào chống nổi gió chiều hung hăng

Nhạn bay ngang,

Đang đau lòng

Có còn nhớ bạn cũ này.

Mặt đất hoa vàng tràn ngập,

Nỗi khổn khổ

Giờ đây còn ai đỡ đần?

Người đợi bên sông,

Chỉ một thân tôi đường nào!

Ngô đồng đứng dưới mưa phùn

Đến hoàng hôn nước nhỏ tí tách

Là vậy đấy

Một chữ sầu ghê gồm lắm sao!(Có lẽ là yêu) Chương 6: Dây dưa

Edit: Ishtar

Chu Dạ lúc tới “Vương triều” làm, liền đi tìm Thịnh tổng thương lượng: “Thịnh tổng, không phải ông nói quán bar giờ không đủ người sao? Bây giờ còn thiếu người phải không?” Thịnh tổng gật đầu, nhìn cô nói: “Có chuyện gì sao? Không phải cô nói, vào năm học mới, sợ ảnh hưởng tới việc học, không làm hay sao?”

Chu Dạ cười: “Vốn là như vậy, nhưng là hiện tại tôi đang cần tiền, cho nên đành phải vất vả một chút, nhưng mà tôi cũng chỉ có thể làm tới tháng 11, về sau muốn toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho kỳ khảo nghiệm, e rằng không làm tiếp được.”

Thịnh tổng vốn có cảm tình tốt với cô nhân viên này, là một người luôn có chí tiến thủ, tự lập tự cường, nên thường cho cô nhiều cơ hội, cũng luôn hỗ trợ, giúp đỡ, nghe vậy liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao? Nếu đang cần tiền gấp, tôi có thể ứng trước tiền lương cho cơ.” Biết cô là một sinh viên, phải ra ngoài kiếm sống, cũng không phải là dễ dàng gì.

Mấy ngày gần đây Chu Dạ vì chuyện học phí, không khỏi thở dài: “Nhà trường lại mới nâng học phí, không có cách nào khác.” Quay đầu vừa cười nói: “Nhưng cũng không sao, ai mà chẳng có phiền não, địch tới, nước chặn, rồi sẽ qua thôi.” Chồng đỡ thêm 1 tháng nữa cũng không có gì khác biệt lắm. Cho dù thiếu chút nữa, cũng không thể bị đuổi học. Thịnh tổng nghe ra, liền hiểu cô nhỏ vì chuyện học phí mà vất vả.

Làm liên tục ba buổi tối, cô đã cảm thấy ăn không tiêu. Bởi vì ban ngày phải dậy sớm chăm chỉ học từ vựng tiếng Anh, còn phải làm nhiều bài tập, ngày đêm bận rộn, quả là vô cùng mệt mỏi. Bởi vì kỳ thi cuối kỳ càng tới gần, so với trước kia, càng bận rộn hơn rất nhiều. Phần đông sinh viên, cứ tới cuối kỳ là giống như người sắp chết, dung nhan tiêu tụy, mặt mũi xanh xao, tinh thần trì trệ, so với kì thi vào cao đẳng, áp lực chỉ có hơn chứ không kém. Huống chi, buổi tối Chu Dạ còn phải tới quán bar làm việc, cuộc sống vất vả như vậy, có thể tưởng tượng được.

Thật sự mệt muốn chết, tan tầm trở về, ngay cả quần áo cũng chẳng kịp thay, đã muốn lăn ra ngủ. Lưu Nặc xuống giường uống nước, thấy cô vẫn chưa đắp, nói thầm: “Tháng 10 rồi, còn không sợ bị cảm mạo hay sao?” Vẫn là tiện tay, kéo chăn lên đắp cho bạn.

Đang say sưa trong mộng đẹp, một hồi chuông dồn dập đánh thức cô dậy. Cô vội đầu vào trong chăn, co người lại muốn tiếp tục ngủ, không thèm để ý tới. Nhưng mà tiếng chuông cũng liên tục không nghỉ, không chịu bỏ qua. “A” giận dữ kêu một tiếng, nháy mắt đem điện thoại tắt đi, quăng sang một bên. Áo nào đứng dậy, thấy bên ngoài trời đã sáng ngời, ánh mặt trời tiến thẳng vào phòng, đã là giữa trưa. Nhìn lại, thì ra là Vệ Khanh gọi, bắt buộc phải nghe, bằng không chắc hẳn không chịu được.

“Alo! Có chuyện gì vậy?” Khẩu khí có chút bực bội. Ngủ không đủ, đương nhiên tính tình không được tốt.

“Sao bực bội thế, ai làm em giận sao?”

Chu Dạ đành hạ giọng, “Có chuyện gì sao?” Đứng lên kéo rèm cửa lại, tiếp tục chui vào trong chăn. Cả phòng chỉ còn lại mình cô, quả là thời điểm thích hợp để ngủ.

Vệ Khanh đang ăn cơm trong nhà ăn công ty, cảm thấy buồn chán, nhớ tới cô liền gọi điện thoại: “Em nói gì thế? Chẳng lẽ không có việc gì thì không được gọi điện hay sao? Chúng ta ngồi buồn một lát.” Buồn chuyện qua điện thoại chính là để tăng thêm tình cảm, nếu không sao lại có nhiều tiểu nam sinh và tiểu nữ sinh tới ngày ôm điện thoại, ngay cả cơm cũng không thiết ăn.

Chu Dạ trong lòng kêu rên một tiếng, không kiên nhẫn nói: “Giờ anh không bận gì sao?” Suốt ngày cũng không biết làm gì, chỉ biết tới những cô gái xinh đẹp chung quanh, giờ lại còn có tâm tình cũng cô buồn chuyện cơ đây.

“Làm người thì cũng phải có lúc nghỉ ngơi chứ. A— nghe giọng em, chẳng lẽ giờ còn chưa ra khỏi giường?” Nhớ tới cô buổi tối còn tới quán bar làm việc, nên giờ mới chưa ra khỏi giường được.

Chu Dạ không trả lời, không khách khí nói: “Thôi nha, nghe điện thoại nhiều tốn tiền lắm. Lần khác tán chuyện sau, không có việc gì thì tôi cúp máy đây, bye bye.”

Vệ Khanh đang muốn bảo cô giữ máy, thì đầu dây bên kia đã lạnh lùng cúp máy. Nghe giọng bực bội của cô, rõ ràng là bị hấn đánh thức, vì thế từ bỏ suy nghĩ gọi điện lại. Ngủ thẳng tới giữa chiều mới tỉnh, mãi mới dậy rửa mặt, rồi xuống canteen ăn cơm, chẳng biết nên gọi là ăn cơm trưa hay là ăn tối nữa.

Thời điểm này, người trong canteen cũng không ít, đúng là cuộc sống cực kỳ không quy luật của những trạch nam, trạch nữ. Ở trong nhà ăn, không ngờ lại gặp Lâm Phỉ đang chậm rãi bưng bát canh uống. Chu Dạ trêu: “Lâm Phỉ, người cũng ăn cơm à?”

Lâm Phỉ lườm cô một cái: “Ta cũng không phải thần tiên, đương nhiên muốn ăn cơm.” Chu Dạ cũng nhìn bạn, nhún vai: “Ta thấy đáng người người, gió thổi chắc bay quá.”

Đến quầy cơm gọi một đồng đồ ăn, Lâm Phỉ kêu: “Chu Dạ, sao người ăn lắm thế?” Chu Dạ gần như cả một ngày chưa ăn gì, đương nhiên là đói. Lâm Phỉ cảm giận nói: “Một tuần ta ăn cũng không bằng người ăn một bữa.”

Chu Dạ biểu hiện vẻ đồng tình rồi vui đầu ăn cơm, quả là lúc đói ăn gì cũng ngon. Lâm Phỉ lắc đầu: “Nhìn tướng ăn của người kia! Ăn chậm một chút, ta không giành đồ ăn với người đâu.”

Chu Dạ trong miệng đầy đồ ăn, mơ hồ không rõ nói: “Người có muốn cũng chẳng giành được với ta.”

Lâm Phỉ nhìn cô ăn cũng không ngẩng đầu lên, tựa hồ như cơm tập thể trong canteen là nhân gian mỹ vị vậy, oán giận nói: “Người ăn ngon thế sao? Chẳng lẽ cơm canteen ngon thế à?” Lâm cô chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, sao mà có sóng được cơ chứ! Thực hoài nghi có phải cô ấy ăn đồ ăn trong canteen không nữa. Mấy đồ ăn này cô cũng từng ăn qua, cũng chỉ có cái trắng luộc, nước canh cũng chẳng có dầu mỡ, chỉ có chút muối, một chút hương vị cũng không có, nhưng nhìn Chu Dạ ăn lại rất ngon.

Chu Dạ ăn cơm, không nói một lời, động tác rất nhanh, nhanh chóng ăn hết phần cơm, uống hết bát canh, trong mắt mọi người xung quanh, thật sự là có hương vị ngọt ngào, vô cùng dụ hoặc, cùng cô ăn cơm khẩu vị vô cùng tốt, cho nên Lâm Phỉ vô cùng sầu não.

Chu Dạ ăn gần xong mới hỏi: “À —— Cao Dương đâu? Sao không thấy hấn?” Lâm Phỉ cùng Cao Dương là một cặp nổi bật trong trường, bọn họ cao như vậy, không chú ý không được, huống chi là tuần nam cùng mỹ nhân.

Lâm Phỉ dừng một chút mới nói: “Chia tay rồi.”

“Chia tay?” Chu Dạ cả kinh, buông đũa xuống “Vì sao? Hay chỉ cãi nhau thôi?”

Lâm Phỉ lắc đầu: “Không, chia tay thật rồi.” Chu Dạ truy vấn: “Sao lại chia tay? Hai người rất xứng đôi mà! Người không biết trong trường có rất nhiều người hâm mộ hai người đó!”

Lâm Phỉ nghe xong thờ ơ, chỉ thản nhiên nói: “Tình cảm nam nữ, hợp thì thành một đôi, không hợp thì chia tay, chẳng có gì hay cả.”

Cô ấy đã nói như vậy, Chu Dạ biết ý, không hỏi thêm nữa, đành phải gật đầu: “Đúng vậy, chuyện tình cảm không thể nói trước được.” Trong lòng lại nghĩ đến người mua cho cô bạn túi LV kia, không biết đây có phải là nguyên nhân hay không.

Lúc này từ điện thoại lại vang lên âm báo tin nhắn, là tin nhắn của tổng đài mạng điện thoại, nói là cô được miễn phí dịch vụ gọi điện thoại, dịch vụ này chính thức từ tháng sau sẽ bắt đầu. Cô ngạc nhiên nói: “Lạ thật, mình có làm gì đâu cơ chứ! Chẳng mấy khi gọi điện thoại, có cần thiết dùng dịch vụ này đâu cơ chứ! Mạng di động càng ngày càng quái lạ nha.” Lâm Phỉ nói: “Không sao, có thể họ gửi nhầm tin nhắn, người gọi tổng đài hỏi xem.” Chu Dạ nghĩ tới kiểm tra tài khoản của mình.

Không tra thì thôi, tra ra rồi thì tá hỏa, suýt nhảy dựng lên, tự nhiên lại có người nạp cho cô 2000 tiền điện thoại nha. Cô biến sắc, tự nhiên nghĩ tới một người.

Lâm Phỉ thấy vẻ mặt bạn không tốt, hỏi: “Aiza —— làm sao vậy?”

Chu Dạ thì thảo tự nói: “Lâm Phỉ, ta thật sự gặp phải phiền toái rồi.” Nhìn hành động của Vệ Khanh, sẽ không dễ dàng buông tha mình. Hắn đã là sói già, còn chính mình chỉ là chim non chưa ra khỏi cửa, sao có thể là đối thủ của hắn! Trong lòng nhất thời thấy lo lắng.

Lâm Phỉ thấy cô như vậy, nghĩ nghĩ nói: “Mấy ngày hôm trước, có mấy nữ sinh khoa ta hỏi ta là: “Bạn của cậu là nữ sinh khoa tạo hình, nghe nói thành tích không tệ, có phải được người ta bao hay không?” nói có điểm khó nghe, nhưng mà cô ấy thấy người cùng với một người đi xe Lamborghini màu đen đứng ở trước cổng trường hàn huyên với nhau.”

Chu Dạ nghĩ rằng là nếu tưởng người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, vì thế lòng càng thêm nặng trĩu.

Lâm Phỉ an ủi bạn: “Người cũng biết mấy người đó, nói chuyện chẳng có kị gì cả, miệng chó sao có thể phun được ngà voi, rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Cô cảm thấy Chu Dạ không phải là loại người như vậy, nhưng mà tục ngữ có câu: nhìn người không thể chỉ đánh giá qua vẻ bề ngoài.

Chu Dạ nhất thời luống cuống, vì thế đem chuyện Vệ Khanh kể hết ra, cô cần có người để tâm sự. Lâm Phỉ đã quen nhìn mấy chuyện như vậy, ít nhất sẽ không xem thường cô, dù sao cô vẫn chưa làm gì sai cả.

Lâm Phỉ cũng không nói nhiều, chỉ nói: “À, hóa ra là như vậy. Xem ra tiền điện thoại kia là Vệ Khanh nạp cho người rồi? Ra tay rất hào phóng nha, một lần liền nạp 2000. Đi xe Lamborghini, thật là có tương lai. Vệ Khanh này, để ta giúp người điều tra xem, rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

Hai người nói còn chưa nói xong, điện thoại Chu Dạ lại vang lên, lại là Vệ Khanh. Cô nhìn Lâm Phỉ rồi mở máy nghe: “Em đã dậy rồi à? Đi ăn cơm chứ?”

Chu Dạ cự tuyệt: “Buổi tối tôi còn phải đi học.” Cô vì cảm thấy quá mệt, nên đã cùng Thịnh tổng thương lượng, một tuần chỉ làm 5 buổi, hôm nay đúng là ngày nghỉ của cô. Có lẽ Vệ Khanh cũng biết cô hôm nay không cần phải đi làm.

Vệ Khanh có tai như diếc, “Thỉnh thoảng trốn học một buổi cũng không sao, huống chi em đã là sinh viên năm tư rồi, hẳn là không có gì quan trọng hơn. Anh tới đón em.”

Chu Dạ vội vàng nói nói: “Anh đừng tới, anh đừng tới! Tối hôm nay tôi có một bài kiểm tra phải làm, không thể trốn học được.” Cuối cùng lại thêm vài câu: “Tôi còn thiếu mấy học trình môn này, không đủ thì không được tốt nghiệp.” Cố ý nói nghiêm trọng.

Vệ Khanh căn bản không tin lời cô, chỉ nói: “Nếu em không đến, anh sẽ tới kí túc tìm em.” Hắn biết Chu Dạ sợ nhất hắn làm như vậy.

Chu Dạ âm thầm mắng một tiếng, Lâm Phỉ ở một bên nghe thấy được, nói: “Người đi đi, nói chuyện rõ ràng là được.” Chu Dạ nghĩ rằng cũng phải, vì thế hỏi: “Được, anh đang ở đâu? Tôi tới tìm anh.”

Vệ Khanh nhìn tới nhìn lui, xuyên qua các mỹ nữ, quả nhiên đúng như lời mọi người đồn đại, trường này mỹ nữ nhiều như mây vậy. Lười biếng nói: “Đang đứng trước cổng trường em.”

Hắn lại không nói một tiếng đã chạy tới đây, so với cường đạo còn vô lý hơn. Chu Dạ bất đắc dĩ, chỉ phải nói: “Vây, anh chờ một chút.” Chạy về kí túc lấy cái vòng cổ kim cương kia xong, tiện tay lấy cái áo khoác rồi chạy ra ngoài cổng trường.

Từ xa đã thấy hắn đang đứng nói chuyện với một người, tới gần mới phát giác ra là bí thư Đảng ủy của trường, bên cạnh còn có chủ nhiệm khoa Mỹ thuật tạo hình nữa. Dọa nằng rụt đầu lại, quay đầu trở về.

Lúc Vệ Khanh xuống xe mua đồ uống lại vừa vặn gặp mấy vị lãnh đạo trong trường. Những người này muốn hắn tài trợ để xây dựng canteen mới, bởi vậy thái độ hết sức nhiệt tình, nhất thời không thể thoát thân. Khi nói chuyện cũng nhìn thấy cô, rồi thấy cô bị dọa mà chạy trở về, đối với mấy người bên cạnh thái độ có chút không kiên nhẫn.

Bí thư đảng ủy ân cần hỏi: “Vệ tiên sinh đến đây không biết có việc gì chẳng? Không bằng cùng chúng tôi ăn một bữa cơm.” Vệ Khanh thần nhiên nói hắn tới đây là việc tư, nếu có việc gì thì mời liên lạc với thư ký của hắn. Những người đó thấy thần sắc hắn lạnh lùng, thức thời nói: “Vây lần sau gặp lại, không làm phiền Vệ tiên sinh nữa.” Nói vài lượt rồi mới chịu đi.

Vệ Khanh “Rầm” một tiếng đóng cửa xe, thanh âm rất lớn, gọi điện thoại nói: “Giỏi lắm, không có việc gì rồi, em mau ra đây.”

Chu Dạ từ chối nói: “Quên đi, quên đi, lần sau gặp. Tôi phải đi học đây.”

Vệ Khanh lạnh lùng nói: “Anh cho em 15p, em mà không chịu ra, anh sẽ trực tiếp đi vào tìm em.” Liên tiếp bị người khác ngắt lời, hẳn đã không còn kiên nhẫn.

Chu Dạ vội nói: “Không được, anh không được vào! Tôi biết rồi, nhưng mà anh lái xe ra đường lớn đi, tôi sẽ đi ra đó tìm anh.” Vệ Khanh “Ừ” một tiếng, xem như đồng ý rồi. Chu Dạ từ cổng sau đi ra, chạy ra tới đường lớn, nhìn thấy hẳn ngồi trong chiếc Lamborghini màu đen rất nổi bật, trong lòng lại thấy do dự, không dám tiến tới. Hai người còn chưa là gì của nhau, đã phải vụng trộm thế này, thật là mệt mỏi!

Vệ Khanh nhìn thấy thời gian đã qua, lại gọi điện thoại thúc giục: “Em đang ở đâu?”

Chu Dạ cắn môi nói: “Tôi tới rồi đây...”

Vệ Khanh quay đầu, thấy cô đang đứng ở phía xa, sững sờ, mở cửa xe đi ra, kéo tay cô nói: “Sao lại dần mặt đứng đây vậy, đi thôi.”

Chu Dạ theo hẳn lên xe, đề nghị: “Có chuyện gì nói luôn ở trong xe đi, nói xong tôi còn phải về học nữa.” Vệ Khanh liếc nhìn nàng một cái, nói: “Ồ đây có bao nhiêu là sinh viên trường em, hiện tại em không sợ người khác nhìn thấy sao?” Không đợi cô trả lời, liền lái xe rời đi.

Vệ Khanh đưa cô tới một chỗ, đương nhiên là nhà hàng cao nhất Bắc Kinh. Chu Dạ cũng chẳng có tâm tình gì mà thưởng thức khung cảnh, bộ dáng đầy vẻ tâm sự. Chỗ này cùng với cô vốn không hợp nhau, giống như là đang nằm mơ vậy. Ma thuật với cô bé lọ lem, đến 12h sẽ lập tức tan biến, cho nên cô không dám tin đây là thật. Cô có cảm giác sẽ phát sinh một chuyện tình không tốt, mà cô thì không có khả năng ứng phó.

Vệ Khanh đưa đồ ăn cho cô, cô lắc đầu: “Tôi vừa ăn cơm xong, không thấy đói. Lúc anh gọi điện tới, là lúc tôi đang ăn cơm.”

Vệ Khanh bỏ đũa xuống, “Tốt lắm, chúng ta đi khiêu vũ.”

Chu Dạ ngăn hẳn lại “Không không không, Vệ tiên sinh, chúng ta vẫn là ngồi nói chuyện đi. Anh có chuyện cứ việc nói thẳng.”

Vệ Khanh cười: “Anh chẳng có gì muốn nói cả, chỉ muốn cùng em ăn cơm, nói chuyện phiếm thôi. Đôi khi anh cảm thấy nhàm chán, cho nên muốn tìm người để nói chuyện gì đó, là em suy nghĩ nhiều quá thôi.” Ý đồ của hẳn rõ ràng như vậy, lại còn thản nhiên nói như thế. Lời nói “thuần khiết vô hại”, đúng là nói dối mà không chớp mắt.

Nhưng mà có rất nhiều nữ sinh đều đã tin tưởng lời nói của hẳn. Tất cả đều cảm thấy trên thế giới người xấu sẽ không như vậy, mà hẳn thì công thành danh toại, anh tuấn soái khí, đối xử với người khác thì lễ độ nho nhã, quan tâm đầy đủ, nhìn thế nào cũng sẽ không gạt người.

May mắn suy nghĩ của Chu Dạ hoàn toàn tỉnh táo, không hề bị hẳn gạt tới choáng váng đầu óc. Cô cảm thấy hô hấp không thoải mái, liền vội có đi vào toilet. Nhanh chóng gọi điện cho Lâm Phỉ cầu cứu, Lâm Phỉ hỏi sự tình thế nào, cô hít sâu một hơi nói: “Ta đã hạ quyết tâm cùng hẳn ngả bài, mệt lắm rồi! Ta vốn không phải là nhân tài ở phương diện ăn nói này.”

Lâm Phỉ gật đầu đồng ý: “Đừng chưa ăn thịt dê trước đã rước họa tới đầy mình, nói rõ cũng tốt.” Lại thở dài: “Người có nhiều tiền như vậy, thật đáng tiếc, bằng không thì lấy một chút cũng tốt.”

Chu Dạ trở lại bàn ăn, đã trấn tĩnh lại, từ trong túi xanh lấy ra hộp đựng chiếc vòng cổ tinh xảo kia, không dám nhìn hẳn, cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa qua đi.

Hẳn vừa thấy đã biết chính “tiểu phí” lần trước mình đã thưởng cho cô, thản nhiên nói: “Ý em là gì? Vệ Khanh anh một khi đã đem đồ đi tặng, sẽ không bao giờ nhận lại.” Kỳ thật trong lòng hẳn biết rõ Chu Dạ muốn cùng hẳn đoạn tuyệt quan hệ, nhưng hẳn còn chưa có xuất thủ, sao có thể để cô đi dễ dàng như vậy!

Có nhiều nữ sinh lúc nhìn hắn có vẻ mặt lãnh đạm như vậy, dường như bị hiểu lầm mà vô cùng tức giận, bình thường đều sẽ không biết phải làm sao, vội vàng giải thích, ý chỉ bắt đầu lắc lư không chừng. Dù sao với một chiếc vòng cổ nạm kim cương như vậy, sao có thể không bị mê hoặc cho được!

Chu Dạ cũng không nói gì, “kịch” một tiếng, đứng lên, người cúi xuống một góc 90 độ, nhỏ nhẹ nói: “Thực xin lỗi!” Cầm lấy túi xách, lẳng lặng rời đi.

Vệ Khanh nhìn bóng dáng cô rời đi, vừa tức vừa buồn cười, đáng vẻ lúc này của cô, có khác gì cúi đầu chào người chết lúc truy điệu cơ chứ!

Trên đường trở về, Chu Dạ nói không tiếc của là nói dối. Một chiếc vòng cổ nạm kim cương đó nha! Giá của nó, cô phải làm ba năm nhịn ăn mới có thể mua nổi. Thấy hơi tiền là nổi máu tham, đó là thái độ thường tình của con người. Tự cảm thán một phen, rồi gọi điện cho Lâm Phỉ, thoải mái nói đã đem Vệ Khanh quảng đi rồi.

Lâm Phỉ vừa nghe xong liền nói: “Nếu không, tối nay người sang phòng ta đi, kí túc bên ta tối nay mọi người đi chơi hết, ta ở một mình, sợ lắm. Còn nữa, kể cho ta nghe xem người quảng hắn thế nào.”

Chu Dạ tưởng tượng, kí túc bên mình buổi tối hôm nào cũng ồn ào náo nhiệt, chẳng thể ngủ yên, lại nghe Lâm Phỉ nói kí túc bên ấy lại yên tĩnh như thế, liền đồng ý.

Lâm Phỉ liền thanh truy vấn cô làm như thế nào, hất rượu vẫn là ướt bàn tay, hỏi cô có tiếc không. Vừa rồi như vậy, uất ức không được, tim còn đập “bình bịch” không ngừng, ngay cả nói đều không thể nói hoàn chỉnh, cô vốn không phải là người từng trải. Vệ Khanh thấy bộ dáng cô như vậy, trong lòng lẽ nào lại không giấu cợt cô cơ chứ!

Về phương diện khác còn đau lòng tiếc cái vòng cổ kia, ai nha, người ta đã tặng cho rồi, sao lại còn đem trả, thật là tiếc quá! Coi như là bồi thường cho việc Vệ Khanh dây dưa không dứt, cũng không phải là không thể nha!

Việc đã đến nước này, đành phải an ủi chính mình, phú quý như mây bay, chẳng can hệ tới mình. Nhưng mà chính mình lại không phải là người thanh cao!

Lâm Phỉ nghe xong bản tóm tắt của cô, có chút thất vọng, nói: “Người một câu cũng chưa nói, đã rời đi rồi? Vậy chẳng phải là lãng xẹt quá sao!”

Chu Dạ cật lực nói: “Ta đây còn có thể nói gì nha! Loại chuyện như vậy, có còn gì để nói nữa cơ chứ!!” Nghe thấy âm báo tin nhắn, liền mở túi ra xem.

Liếc mắt một cái liền thấy trong túi có một phong thư, mở ra nhìn bên trong liền giật mình, cả một xấp tiền dày, ánh mắt có chút đỏ lên. Lại nhìn điện thoại, là Vệ Khanh nhắn tin, chỉ đơn giản hai chữ: “ngủ ngon”.

4. Chương 07-08

(Có lẽ là yêu) Chương 7: Cự tuyệt

Edit: Ishtar

Cô che miệng không nói ra lời, cảm thấy xấp tiền mặt đang cầm trên tay dường như đang phát hỏa, thiêu đốt lòng bàn tay mình. Đây chính là ma lực của đồng tiền a! So với vòng cổ kim cương kia còn mê hoặc hơn nhiều. Từ khi cô sinh ra tới nay, chưa bao giờ cầm trong tay nhiều tiền như vậy, khiến cô không khỏi khiếp sợ một phen.

Ngay cả Lâm Phỉ đã quen với những tình huống như vậy cũng không khỏi hoảng hốt, liên thanh hỏi: “Chu Dạ, sao người lại có nhiều tiền như vậy?”

Chu Dạ đem cái phong thư hù dọa kia, vất xuống đất, hơn nửa ngày mới nói được: “Là Vệ Khanh vựng trộm nhét vào, ta không biết”.

Lâm Phỉ lú lười không thôi, đứng lên suy nghĩ “Ước chừng có khoảng hai, ba vạn đi, ra tay thật hào phóng. Không phải người nói người đã quảng hân đi rồi sao?”

Chu Thị đầu to như đầu, phiền não nói: “Ta vốn tưởng là như vậy.” Nhưng hiện tại xem ra, cô đã bị đặt trong tình thế chuyện đã rồi, chẳng trách lúc ở nhà hàng, Vệ Khanh lại tùy ý để cô ngênh ngang đi trước như vậy.

Lâm Phỉ hậm mộ không thôi, nói: “Nếu Vệ Khanh đã không ngại chu cấp tiền cho người như vậy, người dựa vào hân cũng tốt lắm, như vậy người cũng không phải lo vất vả nữa, buổi tối cũng không cần tới quán bar làm việc.”

Chỉ một sớm một chiều, chim sẽ bay lên thành phượng hoàng, không phải ai cũng có cơ hội như vậy. Ngay cả Lâm Phỉ như vậy, giờ phút này cũng phải hậm mộ vận khí của Chu Dạ.

Cuối cùng Chu Dạ đã hiểu tại sao có nhiều nữ sinh lại đồng ý qua lại với những kẻ có tiền. Nửa câu tỏ vẻ còn chưa nói, tiền mặt đã chủ động dâng trước mắt, người ta sao có thể kháng cự cho được?

Chu Thị nghe Lâm Phỉ nói xong, như là bị dọa, liên tục lắc đầu, nói: “Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy!” Quay đầu lại mắng: “Vệ Khanh người này, thật sự hơi quá đáng, không phải người tốt!” Người như thế mê người trầm luân, thực nên xuống địa ngục.

Lâm Phỉ nhún nhún vai nói: “Đâu có gì phải ngạc nhiên, rất nhiều kẻ có tiền đều như vậy. Khoa ta không có ít người có người bao cấp, hơn nữa còn công khai ra giá. Tháng đầu tiên bao nhiêu, kế tiếp bao nhiêu, còn ký hợp đồng, mọi người đều nói rõ. Nhưng mà người vốn không có kinh——, ai nha, dù sao loại sự tình này, người khác là nói không tốt, chính là người tự thấy thế nào, dù là ai cũng không có quyền can thiệp, không có gì là đáng trách cả.”

Ích lợi thật sự quá mức khổng lồ, khiến người ta không thể tâm không động. Ngoảnh mặt làm ngơ, chính là những người có năng lực không cần để ý bốn phía công kích, nhưng người ở trong thế giới đó, có thể tránh được sự mê hoặc, quả là không dễ dàng gì.

Chu Dạ nghĩ cuộc sống học tập chính mình đã đủ vất vả, giờ đây lại còn bị một Vệ Khanh dây dưa không dứt, cố tình khắp nơi thử thách ý chí của mình, thật muốn nổi giận, mình có điểm nào hay ho như vậy chứ?

Lắc đầu thở dài, vô lực nói: “Lâm Phỉ, nói thật với người, ta chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện như vậy. Ta đã nghĩ cố gắng học hành, tranh thủ để còn có thể tiếp tục làm nghiên cứu sinh, sau đó có thể lưu lại trường làm giảng viên. Ban ngày lên lớp giảng dạy, tối về thanh thản, thoải mái đọc tiểu thuyết, ngày dài phiêu diêu tự tại. Loại chuyện như thế này, trước kia ta cũng từng nghe nói, nhưng không nghĩ bây giờ lại xảy ra trên người mình, đến nay vẫn cảm giác như đang nằm mơ.”

Lâm Phỉ khuyên cô: “Đã biết như vậy, thực ra loại chuyện như vậy cũng không có gì cả. Người tự ngẫm mà xem, cũng giống như những người bình thường muốn có bạn trai hay sao? Cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm, hôn môi, phát sinh quan hệ. Có một chút quyền thế, anh tuấn, lại là thiếu gia nhiều tiền tới với người, mọi chuyện đều chăm sóc, mọi thứ đều chiều cố, có gì là không tốt? Hơn nữa, khi chia tay, lại còn có cả phí chia tay nữa, có sao mà không làm?”

Chu Dạ như cũ lắc đầu, kiên trì nói: “Như thế là không tốt, không phải là tiền chính mình kiếm được, lương tâm sẽ bất an, lương tâm ta khó có thể chấp nhận chuyện này.” Người bình thường sẽ không từ chối vận may như vậy.

Cô nhớ lúc vừa mới vào đại học, ở trên đường nhặt được một bao lớn màu xám, bên trong có một xấp tiền xanh giá trị lớn, một người lén lút giấu ở gần bên cột rút tiền ATM của ngân hàng, tất cả là 1 vạn 3000 đồng. Khi đó cô đang muốn mua máy tính, khao khát lúc nào cũng ở trong tâm trí, tiếc rằng trên người không có đủ tiền. Nhặt được số tiền trời cho này, ngay từ đầu vui mừng không thôi, tuy trong tâm nói đây không phải là tiền của chính mình, nhưng vẫn mang tiền trở về kí túc.

Nhưng mà đến tối, nằm trên giường, dù thế nào cũng không ngủ được, lăn qua lộn lại, mơ thấy toàn ác mộng. Mọi người thấy vậy, liền hỏi có phải cô bị ốm hay không, có muốn đi bệnh viện hay không, sao lại mồ hôi vã ra như tắm, môi trắng bệch. Đây chính là biểu hiện của lương tâm bất an, là sự vẩn tội của đạo đức. Suốt một buổi tối, như là bị bệnh nặng, thức trắng một đêm. Ngày hôm sau, cô thực sự không chịu nổi, sáng sớm chạy tới đồn công an, đem tiền giao ra. Lúc trở về, cả người thoải mái, mới cảm thấy giống như chính mình sống lại lần nữa.

Từ đó, cô phát hiện mình không có tư chất làm người xấu, vẫn cứ thành thật, làm người quy củ thích hợp với cô hơn. Cho nên, cô không phải là loại con gái chuyên làm việc xấu, loại sự tình này, cũng là trời cho. Nhưng Chu Dạ lại không cần trời cho cô loại vận khí này.

Lâm Phi thấy cô ấy nói như thế, cũng không nói nhiều nữa. Việc này phải do chính Chu Dạ quyết định, tốt xấu do cô ấy tự mình gánh vác, chỉ nói: “Không cần nghĩ nhiều nữa, đi ngủ một giấc cho khỏe. Nếu đã không muốn, vậy thì mang trả, cũng không sao cả. Hắn không thể cưỡng ép một cô gái đang hoang cả, bây giờ là thời đại xã hội pháp chế mà.” Chính là xấp tiền dày trước mặt kia, ngay cả chính cô cũng thêm nhỏ dãi ba thước, tâm can khó nhịn, huống chi Chu Dạ lúc này lại đang thiếu tiền.

Chu Dạ sau khi trải qua giây phút kích động, giờ phút này trong lòng đã định sẵn chủ ý, tâm bình tĩnh trở lại, gật đầu: “Ừ, trời sắp thì vẫn cứ phải ngủ, chuyện rắc rối này, mai tính tiếp.” Hai người không nói chuyện nữa, tắt đèn đi ngủ. Cô ngủ rất ngon, không mộng mị, thẳng tới hừng đông liền tỉnh giấc.

Ngày hôm sau, ở phòng vẽ tranh đối với thạch cao phác họa, Trương Suất đẩy cửa mà vào. Chu Dạ cười hỏi hắn: “Thấy mình vẽ thế nào?” Trương Suất đứng ở trước bàn vẽ, cẩn thận xem xét, chỉ vào cái mũi cười nói: “Nơi này ——, bộ phận chưa được xử lý tốt.”

Chu Dạ lui ra phía sau từng bước, ngẩng trái phải nửa ngày, rốt cục gật đầu: “Quả thật, xem ra lại phải sửa. Mũi quả nhiên có sai sót, aiza ——, lại phải sửa lại lần nữa.” Nói xong tình tứ sửa chữa.

Trương Suất đứng ở phía sau cô, cầm bút trong tay cô, nói: “Bạn xem sửa thế này có ổn hay không?” Nói xong làm mẫu. Tư thế hai người, vai tựa vai, có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, vô cùng thân mật. Trương Suất sau này nhớ lại, mới cảm thấy khi đó thật sự là hoài niệm.

Chu Dạ vỗ tay, “Không sai, không sai, như vậy vừa vặn!” Nói xong nhìn Trương Suất, thở dài: “Trương Suất, xem ra mình còn phải cố gắng nhiều, vẫn còn kém như vậy.” Đại khái cùng tâm tình có liên quan.

Trương Suất an ủi cô: “Bạn có tư chất thiên phú, không cần phải gấp gáp. À, suýt nữa quên mất chuyện chính. Lúc này ở dưới lầu, mình gặp Tiểu giáo sư, bảo mình tiện thể nhắn, nếu thấy bạn, thì bảo bạn lên văn phòng khoa gặp thầy, thầy có việc tìm bạn đó.”

Chu Dạ “Ồ” một tiếng, đem bút vẽ xếp lại, đi thang máy xuống tầng dưới. Văn phòng khoa to như vậy mà chỉ thấy có một mình Tiểu giáo sư. Cô gõ cửa, “Thưa thầy, thầy tìm em có việc gì ạ?”

Tiểu giáo sư bảo cô ngồi xuống, rót cho cô chén nước xong, từ trong ngăn kéo rút ra một danh sách, còn đeo kính lên nói: “Chu Dạ, kì này em vẫn chưa đóng học phí phải không? Phòng tài vụ báo cáo lên, thông báo những người chưa đóng học phí. Khoa ta không còn mấy người đâu, đừng chậm chạp nữa, mau chạy đi nộp tiền học phí. Chẳng may quá hạn nộp học phí, sẽ có phiền toái đấy. “

Chu Dạ gật đầu nói vâng. Tiểu giáo sư lại hỏi có phải cô muốn học tiếp lên nghiên cứu sinh, còn khen cô có tư chất học thuật, dặn cô nếu có gì không hiểu thì cứ đi hỏi học trưởng học tỷ. Hỏi han ân cần, giống như người cha già vậy, Chu Dạ rất cảm kích thầy, đối với sinh viên đều là thật tâm chân ý. Năm nay, những giáo sư giống Tiểu giáo sư đã không còn nhiều nữa.

Cô bối vì chuyện học phí thêm lo lắng.

Đến buổi tối đi làm, luôn để ý xem Vệ Khanh có tới hay không. Những lúc muốn gặp hắn, thì hắn lại không tới, liên tục vài ngày, hoàn toàn bất vô âm tín. Cô không muốn gọi điện cho hắn, đành phải kiên nhẫn chờ. Tối lúc Vệ Khanh xuất hiện ở “Vương triều”, thì đã được một tuần rồi.

Vệ Khanh xuất hiện, cũng đã là tầm 4h sáng, khách khứa đã về gần hết, cô cũng nhanh chóng sắp hết xa làm. Thịnh tổng liền giữ cô lại nói: “Tây Tây, hôm nay có thể làm thêm chút nữa không? Lệ Lệ có việc

phải về trước, cô thay cô ấy tăng ca, tính thêm tiền lương cho cô. ” Chu Dạ nghĩ, dù sao cũng thêm vài tiếng nữa, cũng không sao cả, liền gật đầu.

Chưa tới nửa giờ sau, Vệ Khanh đẩy cửa bước vào, do có chứa một thân lãnh khí, phong trần mệt mỏi. Thịnh tổng liền ra đón: “Vệ thiếu, cuối cùng đã đến rồi.” Vệ Khanh giương mắt nhìn hần, hần hiểu ý liền nói: “Cô ấy vẫn còn đang làm, ngại cứ ngồi đi đã.”

Cả tuần nay Vệ Khanh phải ra nước ngoài công tác, bởi vậy mới không thể lộ diện. Vừa xuống máy bay, liền gọi điện cho Thịnh tổng, hỏi hần xem có phải Chu Dạ vẫn tiếp tục đi làm hay không.

Chu Dạ mang tới cho hần một tách cà phê nóng. Tới quán bar uống cà phê, chắc chỉ có mỗi Vệ Khanh yêu cầu như vậy. Vệ Khanh nheo mắt nhìn cô, cười nói: “Đã lâu không gặp, em gầy đi không ít.” Chu Dạ thầm nói trong lòng, đương nhiên, tôi ngày đêm bận rộn, không gầy đi mới là lạ.

Vệ Khanh đưa tay duỗi ra, không khách khí nói: “Ngồi xuống, tiếp chuyện với anh.”

Chu Dạ lạnh lùng nhìn hần, chẳng lẽ hần nghĩ cô chính là phụ nữ của hần hay sao, thật sự là tự đại cuồng, không coi ai ra gì. Cũng không tranh cãi, tạm thời ngoan ngoãn ngồi xuống, để xem cuối cùng hần muốn thế nào.

Vệ Khanh hỏi: “Vì sao còn tới nơi này làm?”

Chu Dạ nhú mày: “Vì sao không?” Nói xong lấy phong thư từ trong túi ra, cười nhạt nói: “Vì cái này sao?” Đặt ở trên bàn, đẩy về phía hần.

Vệ Khanh biến sắc, nhìn cô chằm chằm, trong mắt đã có tức giận. Chu Dạ năm lần bảy lượt đem tất cả đồ hần tặng trả về, làm hần vô cùng khó chịu. Trên mặt vẫn như trước, bất động thanh sắc, thản nhiên hỏi: “Em có ý gì?”

Chu Dạ cười lạnh: “Vệ tiên sinh, phải là tôi hỏi anh có ý gì mới đúng!”

Vệ Khanh không chút hoang mang nói: “Chẳng có ý gì cả, là em suy nghĩ nhiều quá thôi. Coi như là quà gặp mặt, không cần để ở trong lòng.” Hần còn có thể trợn mắt nói nói dối, thật sự là công lực sâu, đã đạt tới cảnh giới hắc sơn lão yêu.

Quà gặp mặt? Vô duyên vô cớ có người đưa nhiều tiền như vậy làm quà gặp mặt sao? Rắp tâm bắt lương còn lời lẽ chính nghĩa! Chu Dạ không biết phải nói gì cho phải, một lúc sau nói: “Vệ tiên sinh, quà gặp mặt này, tôi nhận không nổi.” Đứng lên muốn đi.

Vệ Khanh đã có chút buồn bực, lại thấy cô muốn rời đi, lập tức ngăn lại. Đầu tiên tới, thối nhẹ bên vành tai nói: “Sao, em không cần ư? Vẫn là —— chê ít?”

Chu Dạ tiếp xúc thân thể với người khác cực kỳ miễn cảm, hần chỉ cần tới gần, cô đã có phản ứng, hướng chỉ bây giờ hần ở bên tai cô thôi khí tán tỉnh. Tuổi cô vẫn còn nhỏ, chưa biết tới tư vị tình dục, chỉ cảm thấy cả người không thoải mái, dùng sức đẩy hần, lạnh lùng nói: “Vệ tiên sinh, xin anh hãy tự trọng, bằng không, tôi sẽ tố cáo anh có hành vi quấy rối.”

Vệ Khanh dở khóc dở cười, vẻ mặt muốn tố cáo hành vi quấy rối của cô ấy, cùng với dáng vẻ nghiêm trang, thật sự vừa bực mình vừa buồn cười. Đã cho hần một bài học choáng váng! Nha đầu ngốc. Nhưng vẫn lui ra phía sau từng bước, nhú mày nói: “Em muốn bao nhiêu?”

Chu Dạ đổi loại sự tình này mưa dầm thấm đất, cũng không có giận tím mặt, thản nhiên nói đùa: “Có phải tôi muốn gì thì anh sẽ cho tôi cái đấy hay không? Được lắm, tôi muốn di chúc của anh.”

Vệ Khanh chưa từng trải qua tình huống như vậy, người bình thường sẽ không dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, toàn là cò kè mặc cả. Chu Dạ muốn di chúc của hần, không phải lòng vòng muốn hần chết sớm hay sao. Mà truyền vào tai Vệ Khanh, lại nghĩ cô có âm mưu khác.

Hần nhú mày, một lần nữa đánh giá Chu Dạ, sau đó từ trong ví lấy ra một tập chỉ phiếu, nói: “Đây là chỉ phiếu anh đã ký sẵn.”

Chu Dạ đương nhiên không nhận, khách khí nói: “Cám ơn, tôi không cần.”

Vệ Khanh cũng không tức giận, thu hồi lại, lạnh lùng nói: “Chu Dạ, em nhất định sẽ hối hận.”

Chu Dạ đối chọi gay gắt, ngạo nghễ nói: “Chu Dạ tôi khi làm việc gì tuyệt không hối hận.” Rồi nhanh chóng rời đi.

Vệ Khanh cáu giận, cô lại thần nhiên rời đi như vậy, không thêm ngoảnh đầu lại, trong mắt hần chỉ còn nhìn thấy bóng dáng kiêu ngạo bất tuân kia, cho nên, hần muốn cô chịu chút đau khổ, lấy kỷ luật trừng phạt, làm cho cô ngoan ngoãn trở lại hần bên người.

Ngày hôm sau Chu Dạ nhìn vẻ mặt oán giận của Lâm Phỉ, buồn rầu nói: “Ta đem tiền đi trả rồi!”

Lâm Phỉ cao thấp đánh giá nàng nửa ngày, sau đó hỏi: “Người thực đem tiền trả rồi sao? Người không tiếc ư?”

Chu Dạ lắc đầu: “Không tiếc ... Nhưng mà đã mang tiền đi trả rồi, có hối hận cũng không kịp!” Lâm Phỉ ôm quyền: “Chu Dạ, có khí phách! Ta bội phục người! Ta cứ ngỡ con gái trong thiên hạ đều không khác nhau là mấy, không ngờ thật sự lại có một người đại ngốc như người.”

Chu Dạ vẻ mặt đau khổ nói: “Ta tự xưng là thông minh, hiện tại mới biết được chính mình hóa ra là đại ngốc. Bao nhiêu tiền như vậy, giờ không còn trong túi nữa, cứ như là mơ vậy... chưa bao giờ trong túi ta có nhiều tiền như vậy, nhưng mà, bây giờ, tiền tới tay đã cất cánh bay đi, thật sự là đau lòng! Aiza——, người nói xem, nếu kia là tiền cha ta cho ta có phải tốt không!”

Lâm Phỉ nghe ý nghĩ kì lạ của cô, vui, cười mỉa: “Người bớt mơ mộng hão huyền đi thôi! Người sao không tự nghĩ chính mình sửa đổi thành, hóa nước thành bạc chứ!” Chu Dạ tức giận nói: “Bản thân ta có muốn thế đâu!”

Cũng khó trách cô cần tiền đến phát điên, thật sự cô cũng muốn dùng số tiền ấy lắm! Cô cần phải mua thuốc màu, giấy vẽ, giấy Tuyên Thành, bút vẽ, bút lông, cùng một số đồ dùng, từ trên xuống dưới, cần khoảng một nghìn tệ, đau lòng không kể xiết. Trong lòng thầm nghĩ, có khi phải kiếm thêm việc làm, nếu không học phí khi nào mới có đủ để nộp.

Nhưng đúng là phúc tới thì ít, họa tới dồn dập, giông tố kéo đầy đầu. Thịnh tổng gọi cô tới thông báo mới tuyển một phục vụ mới dài hạn, cho nên không cần cô tới tiếp tục hỗ trợ nữa, tương đương nói đem cô sa thải. Chu Dạ nghe xong, da đầu lạnh toát, sắp tới thời điểm nhận lương ở “Vương triều”, cố gắng khẩn cầu: “Thịnh tổng, quán bar cuối tuần nhiều việc, tôi chỉ cuối tuần mới tới làm, có được hay không?”

Thịnh tổng biết cô vẫn không hiểu, thở dài nói: “Tây Tây, không phải tôi không muốn giúp cô, mà chính tôi làm việc cũng phải xem sắc mặt người khác, thật sự không có cách nào khác.” Chu Dạ nghe xong liền hiểu là do Vệ Khanh gây khó dễ, chưa từng nghĩ người này có thủ đoạn đáng giận như vậy, ti bỉ, vô sỉ, cư nhiên dùng loại thủ đoạn này đối phó với cô.

Cô đứng ở trong góc lau nước mắt, vô cùng uất ức. A Tề cũng hiểu một chút ngọn ngành câu chuyện, đồng tình với cô, trượng nghĩa nói: “Tôi có một người bạn, cũng mới khai trương quán bar, cô đi tới đó hỏi xem, biết đâu bên đó thiếu người.” Chu Dạ nghe xong mừng rỡ, cảm ơn rồi rút rồi rời đi.

Tìm tới địa chỉ A Tề cung cấp, người ta nhìn thấy dáng vẻ đầy khí chất của cô, vô cùng vừa lòng, đồng ý luôn: “Chu tiểu thư, cô tới làm thử ba ngày, nếu vừa lòng, thì sẽ ở lại làm tiếp, khởi điểm lương thử việc.” Chu Dạ quen tay, rất nhanh thích ứng với hoàn cảnh mới, lại chăm chỉ chịu khó, ông chủ đối với công tác nhân viên như cô đánh giá thực không sai.

Nhưng mà ba ngày qua đi, tới lúc muốn kí hợp đồng, thì ông chủ lại đổi lời: “Chu tiểu thư, thực xin lỗi, biểu hiện của cô vô cùng tốt, chỉ có thể nói chúng tôi có lỗi. Đây là tiền lương thử việc ba ngày của cô, về sau có cơ hội, chúng tôi nhất định gọi điện tới cho cô.”

Chu Dạ cũng không giống như lần trước, nghe vậy mà choáng váng, trong lòng cũng đoán được vì sao. Không nói hai lời, cúi người chào hỏi, rồi cầm tiền bước đi. Tận khổn Vệ Khanh, cô nghiêng rằng, tại sao vẫn chưa bị thiên lôi đánh chết! Ông trời đúng là không có mắt! (ông trời: ừ, để rồi xem sau này có còn dám mắng ta không có mắt hay không? >:P)

Cô vừa ra khỏi quán bar, lập tức gọi điện chửi ầm lên: “Vệ Khanh, mie kiếp, anh là đồ hỗn đản! Anh cứ chờ đấy, cẩn thận tạo báo ứng.” Cơn giận của cô không thể ẩn, giờ phút này hận không thể uống máu Vệ Khanh, ăn thịt Vệ Khanh. Mắng hấn như vậy, xem như chỉ giải trừ ức chế một lúc, nhưng ngoài việc mắng chửi, cô cũng chả có cách nào khác.

Tục ngữ có câu thiện giả thiện báo, ác giả ác báo, không phải không báo chẳng qua chưa tới lúc mà thôi. Thật đúng là bị Chu Dạ trù ẻo, Vệ Khanh về sau thật sự gặp báo ứng, Chu Dạ chính là báo ứng của hần.

Lúc Chu Dạ gọi điện tới chửi ầm lên, là lúc Vệ Khanh đang trong phòng làm việc. Nghe Chu Dạ mắng xong, dở khóc dở cười. Cái cô Chu Dạ này đúng là cảm tình con hổ hay sao ấy, không sợ trời, chẳng sợ đất, vui thì cười, giận thì mắng, chẳng che giấu gì cả. Hần nhắc cặp chân dài, gác lên thành cửa sổ, hướng tầm mắt ra xa, nhìn những dãy nhà bên dưới cửa sổ, thu hết nửa thành Bắc Kinh vào trong đáy mắt, càng cảm thấy thú vị dạt dào.

Thật sự rất muốn biết cô có thể kiên trì tới khi nào.(Có lẽ là yêu) Chương 8: Nổi giận

Edit: Ishtar

Chu Dạ trải qua vài ngày suy sụp xong, cũng không đi tìm việc làm thêm nữa, cả ngày chỉ ngồi trong phòng vẽ tranh học từ vựng.

Kim triều hữu tửu kim triều túy,

Minh nhật ưu lai minh nhật sầu. [7]

Quản sao được.

Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng.

Trời sắp xuống thì đem ra làm chăn bông.

Chu Dạ bản tính vô pháp vô thiên, không thuộc tuýp người luôn lo lắng sợ hãi, việc tới đâu hay tới đó. Trương Suất ngồi bên cạnh vẽ tranh tĩnh vật, nghe cô ngồi học từ đơn mà cứ như hòa thượng tụng kinh, liên tục lắc đầu, nói: “Chu Dạ, cậu học từ vựng như thế mà vào được hay sao?”. Chu Dạ mấy ngày này đã bị tiếng Anh tra tấn thành không còn hình người nữa, than thở nói: “Chắc là sẽ vào được thôi, không phải mọi người vẫn nói cơ bản phải học từ đơn trước đó sao?”

Trương Suất nhún vai: “Bạn học loạn một đống từ vựng như vậy, sợ là chẳng nắm được nhiều. Mình đề nghị bạn thử làm mấy đề thi trước xem sao, sau đó, chẩn bệnh mà dùng đúng thuốc, biết đâu sẽ được điểm cao.”

Chu Dạ hoài nghi hỏi: “Thật không? Đề thi gì?”

Trương Suất cười: “Thì đề thi cấp bốn đó, chẳng lẽ bạn định làm đề thi cấp sáu?”

Về mặt Chu Dạ vẫn mở mồm: “Ồ đâu ra bài thi cấp bốn cơ?” Trương Suất thực muốn bóp cổ cô bạn, lắc đầu thở dài nói: “Mua chứ sao. Làm hết mấy đề thi cấp bốn của Vương Trường Hỉ là được, tầm khoảng tám đề là ngon rồi, đảm bảo sẽ đạt điểm cao, cấp bốn hần là không thành vấn đề nữa.”

Chu Dạ xấu hổ lắc đầu: “Mình chưa từng nghe qua... Vậy, bán ở đâu thế?” Trương Suất thật không biết có nên giễu cợt cô bạn học bốn năm tiếng Anh ở đại học vậy mà lại không biết tới Vương Trường Hỉ, đành trả lời: “Các cửa hàng bán giáo trình đều có, ngay cả mấy nhà sách đại hạ giá, bán báo cũng đều có.” Nghĩ nghĩ một lúc, lại nói thêm: “Mình cũng có vài tư liệu ôn tập tiếng Anh, bạn cần quyển nào, cứ nói mình tìm cho.” Chu Dạ nghe xong, liên tục nói cảm ơn.

Cô nhìn tên bàn Trương Suất để một quyển sách về đề thi cấp bốn, không nhận được liền hỏi: “Trương Suất, cậu cũng muốn thi cấp bốn sao?”

Trương Suất nhìn nhìn cô, một lúc sau gật đầu “Ừ, muốn thi thử xem, xem trình độ tiếng Anh của mình như thế nào.”

Chu Dạ lại lộ ra vẻ vừa ghen ghét, vừa đố kỵ, đem sách bỏ xuống, thở dài nói: “Trương Suất, trình độ tiếng Anh của bạn đủ tốt rồi. Không cần phải đả kích mình như vậy.” Trương Suất nhún mày cười cười, đi ra ngoài rửa bút.

Quả nhiên Chu Dạ chạy ra cửa hàng sách mua bộ bài thi Tiếng Anh, còn mua luôn cả đĩa nghe nữa. Vì ràng buộc chính mình, lúc làm bài thi, còn bắt Trương Suất ở bên cạnh giám sát, đỡ tìm cho mình đủ loại cớ bỏ cuộc. Trương Suất nói cho cô biết, cần phải lấy thái độ nghiêm túc để làm bài thi, tốt nhất là phải làm liền mạch một lượt.

Chu Dạ nghe xong liền lấy ví tiền, điện thoại đưa cho hắn, thái độ kiên quyết: “Bạn cầm giúp mình, hai tiếng này coi như là cuộc thi cấp bốn.” Nghiến răng, nghiến lợi, vùi đầu vào bài thi.

Trương Suất sợ quấy rầy cô, liền đi sang phòng bên cạnh đọc sách, hết giờ sẽ quay lại thu bài. Hắn đồng ý sẽ giúp Chu Dạ chấm bài, vì Chu Dạ nói nếu tự mình chấm, nhất định sẽ có ý sửa bài.

Thi chưa tới một tiếng, điện thoại của Chu Dạ vang lên. Hắn định không để ý tới, nhưng mà chẳng bao lâu lại reo vang, vẫn không ngừng. Hắn sợ là có việc gì gấp, chạy lại nói: “Chu Dạ, bạn có điện thoại

Chu Dạ đang làm bài thi, lòng ngập tràn lửa, cố gắng chiến đấu cùng với hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh, không kiên nhẫn nói: “Bạn nghe hộ mình đi, đừng quấy rầy mình nữa. Đang thi có thể nghe điện thoại hay sao?” Trương Suất cười không nổi, đi ra góc hành lang nghe máy, “Alo, xin hỏi ai vậy?”

Vệ Khanh sững sốt, còn tưởng rằng chính mình nhầm rồi, hỏi: “Xin hỏi, đây có phải là điện thoại của Chu Dạ phải không?”

Trương Suất vội vàng giải thích: “A! Hiện giờ Chu Dạ không thể nghe điện thoại, anh có việc gì gấp xin cứ nhắn lại, tôi sẽ chuyển lời.” Nhớ tới chính mình hiện giờ cũng không thể đi quấy rầy cô làm bài thi, liền sửa lại: “Nếu anh có việc gì cần, vậy làm phiền một tiếng nữa gọi lại.”

Vệ Khanh nghe giọng hắn, dường như quen thân với Chu Dạ, chẳng những nghe điện thoại của cô, lại còn bảo hắn một tiếng nữa gọi lại, quan hệ không đơn giản. Vì thế, làm ra vẻ tự nhiên thám thính: “Xin hỏi cậu là ai vậy?” Trương Suất chỉ nói: “Tôi là bạn học của Chu Dạ.”

Vệ Khanh “À” một tiếng, nói: “Bạn học ở Thanh Hoa?” Trương Suất không biết hắn là ai, hỏi kỹ như vậy làm gì, nhưng không tiện từ chối, chỉ nói: “Không, không, không, là bạn học khoa mỹ thuật tạo hình. Xin hỏi có chuyện gì không?”

Vệ Khanh trong lòng lạnh lùng “Hừ” một tiếng, thản nhiên nói: “Được rồi, lát nữa tôi sẽ gọi lại.” Xem ra Chu Dạ mới có bạn trai, trong lòng càng thêm khó chịu, càng không cam lòng dừng tay.

Nhưng rồi hắn cũng không gọi lại.

Buổi tối Chu Dạ không còn phải tới quán bar làm, thời gian này cuộc sống thật tiêu dao. Ban ngày theo Tất Thu Tĩnh lên thư viện tự học, không có việc gì liền vào phòng vẽ tranh vẽ vôi. Lúc bình thường cô cũng xem một ít lý luận linh tinh về kỹ xảo hội họa. Giữa trưa nghỉ ngơi, cùng mấy cô bạn đi ra ghế đá bên ngoài thư viện ăn táo.

Tất Thu Tĩnh nhìn quả táo trên tay nhún mày: “Bây giờ, táo càng ngày càng đắt, mà hương vị lại càng ngày càng khó ăn”

Chu Dạ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, còn nói: “Giờ càng ngày càng có nhiều loại táo, cái gì mà táo đỏ, táo vàng, táo xanh, táo nước ngoài...”

Còn chưa nói xong, mọi người đã cười lăn, Chu Dạ kỳ quái nhìn các bạn, vẻ mặt khó hiểu nói: “Cười cái gì chứ! Loại táo này trước đây cũng chưa có còn gì!”

Mọi người thấy biểu tình của cô như vậy càng cười lớn. Tất Thu Tĩnh cười: “Aiza, Chu Dạ, người thật đáng yêu, người đang khai mạc hội nghị về táo hay sao? Miệng đầy táo kia!” Không ngờ cô bạn lại nhớ nhiều loại táo như vậy.

Cười cười nói một hồi, Tất Thu Tĩnh quay sang hỏi cô gái bên cạnh: “Bạn nhận học bổng rồi phải không? Nhanh vậy!” Cô bạn kia gật đầu: “Đúng rồi, đã nhận rồi. Vân Mã năm nay làm việc nhanh chóng,

tháng Mười đã phát học bổng rồi, không lẽ mề như mọi kỳ đâu.” Bình thường học bổng đều phải kéo dài tới cuối học kỳ mới lấy được.

Tất Thu Tĩnh gật đầu: “Thật sự là ngưỡng mộ nha. Học bổng quốc gia của ta không biết tới khi nào mới được nhận, sợ rằng phải chờ tới khai giảng năm sau quá.” Quay đầu hỏi Chu Dạ: “Người đã lấy học bổng Vân Mã chưa? Còn chưa chịu mời khách sao?”

Chu Dạ vừa nghe được phát học bổng sớm, vẻ mặt mừng rỡ, nhảy dựng lên nói: “Đâu có, đâu có, không thể thiếu người nha.” Liền dùng điện thoại tra tiền trong tài khoản.

Giống như sấm sét giữa trời quang, trong tài khoản của cô lại không có tiền. Cô nghĩ là nhầm lẫn, liền hỏi mấy bạn học đã nhận học bổng Vân Mã, đều nói là đã nhận được. Cô vội vàng, chạy lên phòng giáo vụ hỏi. Thầy giáo phòng giáo vụ nghe xong, liền hỏi: “Ừa, phải không? Vậy em đợi vài ngày nữa. Học bổng là từ công ty Vân Mã phụ trách gửi vào tài khoản mỗi người, nhà trường cũng không thể thúc giục. Nếu không, em thử gọi điện trực tiếp tới hỏi xem sao.”

Chu Dạ nghe xong, lòng lạnh buốt. Cô còn ôm hy vọng gọi điện tới hỏi, nghĩ rằng, có lẽ người bên đó có chút nhầm lẫn. Đối phương lại chỉ trả lời có lẽ rằng không biết gì về việc này, thắc mắc mời hỏi lãnh đạo. Trăm nghìn khó khăn, cuối cùng cũng hỏi được số điện thoại của trưởng phòng tài vụ. Chu Dạ thông báo tên trường xong liền hỏi: “Xin hỏi quý công ty có phải là quen phát học bổng cho sinh viên Chu Dạ hay không?”

Đối phương giải thích nói: “À, trên danh sách nhận học bổng quả thật có tên Chu Dạ. Học bổng lẽ ra không phát sớm như vậy, nhưng mà Vệ tổng chúng tôi cố ý phân phó, cho nên chúng tôi phải làm sớm. Học bổng của Chu Dạ, chờ Vệ tổng nói lại sau. Có lẽ vài ngày nữa sẽ gửi tới thôi.”

Chu Dạ nghe đến đó, giận dữ ngắt điện thoại. Cái gã Vệ Khanh này, thực vô liêm sỉ! Khinh người quá đáng! Hắn rõ ràng không muốn mình sống yên ổn.

Nhưng là tệ hơn là, người phụ trách phòng tài vụ nhà trường tự mình đi tìm những sinh viên chưa đóng học phí, nói: “Mấy em sinh viên này, rốt cuộc có định đóng học phí hay không? Năm nay nhà trường vừa mới ra quy định mới, đến kỳ mà chưa nộp học phí, có thể sẽ bị đuổi học. Chỉ nên các em nhanh chóng nộp tiền học đi, đừng chậm chạp nữa. Có gì khó khăn, liền nghĩ nhiều cách giải quyết đi. Cũng mong các em thông cảm cho nỗi khó xử của nhà trường, có nhiều sinh viên không chịu nộp học phí quá, riêng khoa mỹ thuật tạo hình, tiền học phí thiếu đã trên trăm vạn tệ, nhà trường sao có thể tiếp tục hoạt động bình thường cho được!”

Mọi người vừa nghe xong, nhất thời đồng loạt đứng lên, chỉ trích nhà trường quá vô tình. Thầy giáo phòng tài vụ giải thích nỗi khó xử của nhà trường xong, cuối cùng nói: “Thầy cũng biết các em khó khăn, học phí cao như vậy không phải ai cũng có khả năng, nhưng nhà trường cũng không có cách nào khác, muốn hoạt động được, phải có tiền. Hiệu trưởng gần đây mới ra quyết định, tới giữa tháng mười một, nếu còn ai chưa nộp học phí, có thể bị đuổi học. Cho nên các em nhanh chóng nghĩ cách, nộp tiền học đi.” Cũng không quan tâm sự phản nộ của mọi người, vừa nói dứt lời, lập tức đi mất.

Mọi người tức giận bất bình, bốn phía công kích, có người nói: “Cái gì phá trường học, ngân hàng giờ cũng không cho vay, còn như vậy đuổi tận giết tuyệt! Cũng không phải không nộp, đợi một thời gian không được sao?” Có sinh viên khoa mỹ thuật tạo hình khinh thường nói: “Trường này cần giảng viên làm gì nha, đều là tự học. Giảng viên chúng ta một tuần chưa chắc đã gặp được một lần, nghiên cứu sinh tốt nghiệp, ngay cả tứ cấp cũng không gặp, cần lực lượng giảng viên làm gì?” Trong lúc nhất thời, mũi nhọn chia sang tứ phía, tất cả đều giận dữ, đối với quyết định của nhà trường vô cùng bất mãn.

Thậm chí có người đề nghị viết thư cho lãnh đạo cấp trung ương báo cáo nhà trường không quan tâm tới sống chết của sinh viên, chỉ coi “Tiền” là quan trọng. Đây chỉ là lúc nhất thời giận dữ mà nói, đương nhiên không thể thực hiện được.

Chu Dạ không biết quy định mới của nhà trường là thật hay giả, đây chính là đại sự liên quan tới tính mạng nghề nghiệp, không thể coi là không quan trọng. Bực mình nhất chính là lúc đầu không phải đã nói: không nộp học phí thì không cho thành tích sao, sao bây giờ lại sửa lại. Từ giờ tới giữa tháng mười một chỉ còn có vài ngày, cô chính thức cảm thấy lửa cháy tới nơi, bắt đầu tâm hoảng ý loạn!

Vệ Khanh cảm thấy cô đã bị ép tới cùng đường rồi, vì thế gọi điện thoại cho cô: “Đã lâu không liên lạc, hiện giờ sao rồi? Không gặp phiền phức gì chứ!”

Chu Dạ lạnh lùng cười: “Cũng không cần Vệ tổng quan tâm!” Mèo khóc chuột, giả bộ từ bi. Trên đời sao lại có hạng tiểu nhân vô lại như vậy! Chu Dạ chỉ cảm thấy phần nộ.

Vệ Khanh thản nhiên nói: “Anh vừa mới đi làm về, muốn mời em ăn tối, không biết có hân hạnh được đón tiếp Chu Dạ tiểu thư hay không?” Nho nhã, lễ độ mời, nghe xong, thật muốn bị cảm động. Người này đúng là sói đội lột cừu, ngay cả cảm thú cũng không bằng.

Chu Dạ vốn đã tức chuyện học bổng, lửa giận tới tận óc, được lắm, thù mới hận cũ, tính cả một lượt cho xong. Hắn nghĩ hắn có thể lấy thúng úp voi, mà cô chỉ có thể răm rắp làm theo? Quả là đã quá xem thường Chu Dạ cô rồi. Vì thế đồng ý. Vệ Khanh vừa thấy cô đồng ý gặp mặt, nhiệt tình nói muốn tới đón cô. Chu Dạ lạnh lùng từ chối: “Vẫn là tìm chỗ trước đi.” Hai người hẹn địa điểm gặp mặt xong, Chu Dạ nổi giận ùng ùng chạy tới khởi binh vẫn tội.

Vệ Khanh thấy sắc mặt cô không tốt, biết cô kiên cường như vậy, lại làm như không thấy, ân cần kéo ghế thay cô. Chu Dạ cảm giận nhìn hắn, ngồi xuống, hất đầu hỏi: “Vệ Khanh, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Vệ Khanh thản nhiên nhìn cô, nhún vai nói: “Anh có muốn gì đâu!”

Chu Dạ lửa giận “bùng” một chút cháy lớn, lớn tiếng nói: “Anh còn không muốn gì sao? Anh hại tôi liên tục mất việc, cố ý không giao học bổng làm khó tôi, sao anh có thể nhỏ mọn như vậy. Tôi đắc tội với anh khi nào? Tôi chỉ là một sinh viên nhỏ bé, sao anh cứ phải hao tâm tổn sức đối phó với tôi làm gì? Anh ăn no rảnh rồi không có việc gì làm phải không?!”

Vệ Khanh đương nhiên không phải ăn no không có chuyện gì làm, ngược lại, mục đích của hắn vô cùng chính xác. Nhìn Chu Dạ lửa giận ùng ùng, nổi trận lôi đình, sắc mặt đỏ ửng, chứng tỏ là kìm nén quá lâu mà bộc phát. Hắn ngả người ra sau ghế, không nhanh không chậm nói: “Làm việc ở quán bar có gì tốt, thà không làm còn hơn. Về phần học bổng, nếu em đồng ý, anh sẽ bảo bọn họ phát cho em.”

Chu Dạ không giận ngược lại còn cười, hừ lạnh, “Nghe anh nói vậy, không lẽ tôi còn phải cảm ơn anh sao?”

Vệ Khanh đồng dạng, “Không phải là không thể.”

Sắc mặt Chu Dạ tái đi, trong lời ăn tiếng nói, cô không phải là đối thủ của Vệ Khanh. Cô giận mà không kiềm chế được, vỗ bàn đứng dậy, dùng sức hất hết xuống, thanh âm bát đĩa rơi liên tục vang lên không ngừng, toàn bộ bàn chén cốc tách trên bàn vỡ nát. Đáng tiếc đây là phòng kín, Chu Dạ có làm loạn lên cũng không có ai quản.

Vệ Khanh cũng không tức giận, thấy nàng tức giận mà ngực phập phồng, thân thể người con gái trẻ tuổi vô cùng mê hoặc, đến lúc này mà sắc tâm cũng không thay đổi. Hắn nhíu mày nói: “Nếu em muốn giải quyết vấn đề, nên bình tĩnh trao đổi. Nổi giận cũng chẳng có lợi tích gì, chỉ làm sự tình càng thêm phức tạp.”

Chu Dạ nghe lời này của hắn, quả thực có đạo lý, vì thế lạnh mặt đứng ở đó, không nhúc nhích, cũng không ngồi xuống. Hắn cười thầm, rốt cục vẫn là trẻ con, chỉ xúc động tùy hứng như vậy, tiếp tục nói: “Nếu em muốn trao đổi tốt, xin mời ngồi xuống.” Vì thế, di giá tới sofa ngồi.

Chu Dạ suy nghĩ một lúc, rồi cũng ngồi xuống phía bên kia, hai người giống như địch ta song phương, đối chọi gay gắt. Vệ Khanh nghĩ rằng, trẻ nhỏ dễ dạy, về sau có thể từ từ cải tạo. Vệ Khanh nhấc hai chân lên, vô cùng thoải mái thanh thản, còn Chu Dạ ngồi nghiêm chỉnh, như đang gặp kẻ thù.

Chu Dạ thấy hắn chỉ lo hút thuốc, không định mở miệng, đành phải mở lời trước: “Vệ tiên sinh, dù trước kia tôi có lỡ đắc tội với anh, mong anh đại nhân đại lượng bỏ qua cho, không cần cùng với một sinh viên như tôi so đo, lúc này nổi giận là tôi sai rồi.” Cô cảm thấy cái gã Vệ Khanh này bình thường ăn mềm không thích ăn cứng, vì thế đành kiềm chế mà nói chuyện.

Vệ Khanh trong lòng lắc đầu, dù sao vẫn không đủ trầm ổn, đầu tiên đã thiếu kiên nhẫn, thản nhiên nói: “Đàm phán cũng không phải là như vậy.” Dưới ánh sáng của ngọn đèn, cũng không nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

Chu Dạ vì phải cầu cạnh hắn, đành phải nhẫn nại hỏi: “Vậy phải đàm phán như thế nào?”

Vệ Khanh nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu sau nói: “Dù sao thì em cũng phải đưa ra điểm lợi thế của mình chứ.”

Chu Dạ liếc xéo hắn, vẻ mặt khinh thường, còn tưởng chính mình nén giận, chịu nhận lỗi là xong, không ngờ tên này là sài lang hổ báo, từng bước ép chết! Cô thì có lợi thế nào, đây không phải là lời cô ra đùa cợt sao. Một khi đã như vậy, thì không còn gì để nói, mặt biến sắc, liền muốn rời đi.

Vệ Khanh ngăn cô lại: “Đợi chút...”, cũng đứng dậy, vòng qua sofa đi lại gần, hai người đứng thẳng, mặt đối mặt. Chu Dạ cảnh giác nhìn hắn, không tự chủ lùi về phía sau một bước. Hắn rút từ trong người một tấm chi phiếu đặt vào trong tay cô, bình tĩnh nói: “Em cầm đi, coi như là quà gặp mặt, từ nay về sau, mỗi tháng 20 vạn tệ.” Hắn cho rằng mình đã nắm chắc thắng lợi trong tay, Chu Dạ không thể thoát ra khỏi lòng bàn tay hắn rồi.

Phần đông đám nữ sinh được bao dương, giá trị của Chu Dạ có thể nói cực cao. Giá trị của những người bình thường còn không tới 1/10 của cô.

Chu Dạ cúi đầu nhìn, mặt sau rõ ràng có 6 con số, vừa ra tay liền đưa trăm vạn, thật là kẻ có tiền. Cô cảm giác giờ phút này vô cùng hài hước, vô cùng vô vãn. Chi phiếu đối với cô mà nói, ma lực không thể bằng tiền mặt được. Nếu cô đã có thể kháng cự được mê lực của tập tiền dày, thì đương nhiên cũng có thể kháng cự cái tờ giấy mỏng manh kia.

Cô thản nhiên cười, hỏi: “Thế phí chia tay thì sao?” Vệ Khanh nghĩ cô đồng ý, thái độ lập tức kiêu ngạo, cao cao tại thượng nhìn cô, nói: “Cùng với quà gặp mặt, giống nhau!” Giọng nói có vài phần lạnh lùng. Hóa ra cô cũng chỉ giống những nữ sinh khác, còn tưởng thanh cao cỡ nào. Đáy lòng không hiểu vì sao có vài phần thất vọng.

Chu Dạ tiến lại từng bước, cầm tờ chi phiếu trong tay, nhét vào trong túi bộ âu phục của hắn, cười dịu dàng, sau đó, sắc mặt thay đổi, hung hăng mắng: “Sao anh không đem tiền của anh vào trong quan tài mà dùng ấy!” Vốn muốn học trong TV, phải cho hắn một phát tát, nhưng mà tay phải cô cầm túi xách, tay trái lại không thuận, vì thế đành từ bỏ.

“Phi” một tiếng, đầu hất lên, giống như gà trống chiến đấu, mặt vênh váo nhìn hắn. Vệ Khanh vốn bách chiến bách thắng, không ngờ bị cô chơi một phen như vậy. Rốt cuộc không kiên nhẫn, giận tím mặt, hỗn hển nói: “Chu Dạ, em tốt nhất ngấm lại hậu quả! Em chờ bị đuổi học đi!”

Chu Dạ nghe xong, nhận ra dường như với quy định mới của nhà trường cũng có hấn tham gia vào, vô cùng phần nộ, ngay sau đó, nghĩ tới thảm cảnh sắp gặp phải, lại từ giận chuyển thành bi, hốc mắt không kìm được mà đỏ lên. Rốt cuộc cô vẫn bị Vệ Khanh bắt nạt. Tuy cô cố gắng kìm nén, nhưng bà vai không ngừng run lên, nước mắt sắp tràn mi mà ra. Cô quật cường lui về phía sau, kiêu ngạo nói: “Đây là việc của tôi, liên quan gì tới loại người cặn bã như anh?” Giọng nói đã nức nở.

Vệ Khanh thấy cô như thế, trong lòng mềm nhũn, ôn nhu nói: “Nếu em không kiên quyết như vậy, sẽ không bị đuổi học. Không phải em muốn học lên hay sao? Nhất cử lưỡng tiện như vậy, cố sao không làm?” Bản chất vô liên sỉ của người này nhất định đã đạt tới cảnh giới, lòng muông dạ thú, không có chút nhân tính nào.

Chu Dạ ghét nhất người khác cho cô một cái tát, rồi lại đem kẹo ngọt ra dụ dỗ, coi cô là trẻ con 3 tuổi hay sao. Cầm chặt túi xách, đập vào Vệ Khanh, quát: “Lão Tử không cần!” Đuổi học thì đuổi học, cô mặc kệ, nhưng mà nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi cả trên mu bàn tay Vệ Khanh. Dường như hấn cũng bị tổn thương.

Chu Dạ liều mạng đánh hấn, giống như những người phụ nữ chanh chua, gần như điên cuồng. Ngay cả việc học cô cũng không cần, thì còn phải sợ cái gì nữa. Túi xách có đính kim loại, đánh trên người rất đau, nhưng Vệ Khanh không bao giờ động thủ đánh phái nữ, chỉ né tránh. Chu Dạ đập khoảng 10 lượt, sức lực đã dùng hết, lão đảo một chút, lấy hơi hít thở, khinh thường liếc hấn một cái, cứ như vậy bước đi không quay đầu lại.

Vừa ra đến trước cửa, còn dùng lực đá cửa, “Rầm” một tiếng, âm thanh chấn động, cả tầng trệt đều nghe thấy. Nhân viên phục vụ cùng vài người khác đều lộ ra xem chuyện. Chu Dạ giận dữ trợn mắt: “Nhìn cái gì mà nhìn, có gì hay chứ? Chưa từng nhìn thấy con gái khóc hay sao?!” Trên mặt nước mắt vẫn chưa khô.

[7]: Hai câu này trong bài thơ Tự khiển của La Ẩn.

Bản gốc:

Hán Việt:

Tự khiển

Đắc tức cao ca thất tức lưu,

Đa sầu đa hận diệc du du.

Kim triêu hữu tửu kim triêu túy,

Minh nhật sầu lai minh nhật sầu.

Dịch nghĩa:

Được thì hát vang, mất thì lại thôi,

Đa sầu đa hận cứ mãi như vậy.

Hôm nay có rượu thì hôm nay uống,

Ngày mai sầu đến thì ngày mai sầu.

Dịch thơ:

Giải sầu

Mất thời buồn bã, được thời vui,

Đa cảm đa sầu mặc bóng câu.

Có rượu hôm nay xin hãy uống,

Ngày mai sầu đến lại mai sầu.

5. Chương 09-10

(Có lẽ là yêu) Chương 9: Hợp tác

Edit: Ishtar

Chu Dạ mặt đầy nước mắt, chặt vật chạy ra ngoài, người qua đường kinh ngạc nhìn cô, cô cũng không quan tâm. Gió lạnh đêm tháng mười phật phật lướt qua cổ áo, khiến cô bình tĩnh lại đôi chút. Lấy tay lau nước mắt, nhận ra mình đang đứng ở bãi đỗ xe, lại ngửi thấy mùi ngô nướng ở ven đường, mới nhớ ra bản thân vẫn chưa ăn tối, cô mở ví tiền ra, mua bắp ngô ăn, vẫn còn nhớ chọn bắp to nhất.

Vệ Khanh đứng bên cạnh cửa sổ, trên mặt vẫn còn lưu lại vết thương mà túi xách của Chu Dạ vô tình để lại, một vết xước dài còn vương máu. Không khỏi cười khổ, phụ nữ nổi giận đúng là không thể nói lý lẽ. Thấy cô lao đảo đi ra khỏi nhà hàng, va phải người khác, ngã xuống đất cũng không để ý. Lúc qua đường, suýt chút nữa còn bị xe đâm, tinh thần hoảng hốt như thế, chỉ sợ nguy hiểm tới tính mạng. Lại nghĩ, dù sao vẫn chỉ là sinh viên, chưa trải qua sóng to gió lớn, ý chí vẫn chưa được tôi luyện, lỡ gặp chuyện gì không may, cả đời không chịu gặp hấn thì làm thế nào. Vì thế cầm áo khoác, vội vàng đuổi theo.

Xe vừa lái tới nơi, thấy cô cũng không thèm để ý, tùy tiện leo lên xe khách, hấn chỉ còn cách chậm rì rì lái xe theo xe khách, đã tối như vậy rồi, con gái con đứa mà cứ thích làm loạn, chẳng lo gì tới an nguy bản thân gì cả. Xe khách dừng lại rồi mà vẫn không thấy cô xuống xe, nghĩ nghĩ, không phải cô nàng ngủ quên trên xe đấy chứ! Nhìn thấy đích tới của xe là Hương Sơn, bực mình nghĩ, chẳng may ngủ quên đi thẳng tới Hương Sơn, xem cô ấy định làm thế nào.

Ước chừng khoảng 10 phút sau, cuối cùng cũng thấy cô xuống xe, xoay người bước đi hướng khác, có lẽ đã có đích đến, không còn đáng về lắc lư lao đảo khi này, thế là hấn lại lái xe đi theo phía sau.

Chu Dạ ở trên xe gọi điện cho Lý Minh Thành, khóc âm lên: “Lý Minh Thành,... huhu...”. Lý Minh Thành sợ tới mức vội hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, khuyên cô đừng khóc, trước tiên phải bình tĩnh xuống xe đã. Chu Dạ nói năng lộn xộn, hấn cũng không nghe rõ cô nói gì, cuối cùng thấy cô nghẹn ngào nói muốn đi tìm hấn, nói rằng đang ở trên đường. Hấn lại vội vàng dặn cô phải chú ý an toàn, đừng có để gặp chuyện không may, dỗ dành cô một lúc, cảm xúc của cô mới cân bằng trở lại.

Cô xuống xe, lấy khăn ướt lau mặt, mới để ý tóc đã bị gió thổi làm cho rối bời. Từ xa nhìn thấy Lý Minh Thành đứng ở trước cổng trường Thanh Hoa chờ cô, đang ngó nghiêng nhìn xung quanh, vẻ mặt lo lắng. Cô vội vàng chạy tới, đến gần mới phát hiện, phía sau Lý Minh Thành còn có một người, đương nhiên chính là Trương Nhiễm Du.

Đối với cô mà nói, có thể so sánh là sấm sét giữa trời quang, họa vô đơn chí.

Cô cảm thấy chân mềm nhũn, “bịch” một tiếng, ngã xuống đất, đây là lần thứ hai trong ngày cô bị ngã. Lý Minh Thành lập tức phát hiện ra cô, vội nâng cô dậy, hỏi: “Sao thế, chân có đau không?” Trương Nhiễm Du cũng tiến tới đỡ cô dậy.

Cô lặng lẽ tránh Trương Nhiễm Du đang vươn tay ra đỡ mình, trong lúc nhất thời, uất ức lại ập tới, vùi đầu vào Lý Minh Thành khóc lớn, khóc không thành tiếng. Khiến cho nhiều người dừng chân lại quan sát, Trương Nhiễm Du ở bên cạnh khuyên cô đừng khóc, có chuyện gì thì cứ nói ra.

Chu Dạ vừa giận vừa hận, nhưng không thể phát tác, tất cả uất ức hóa thành nước mắt, khóc tới mức kinh thiên động địa, quỷ thần cũng phải khiếp sợ. Sinh viên Thanh Hoa đứng ở xa xa chỉ trỏ, còn tưởng rằng đang xem một tiết mục đau khổ vì tình. Vì thế người tới xem ngày một nhiều, hơn nữa, lại thêm mấy người hay tám chuyện, Lý Minh Thành có chút xấu hổ. Nơi này không có ai quen biết Chu Dạ, nhưng mà mọi người đều biết hấn nha.

Trương Nhiễm Du cũng nhận ra, đành thay hấn giải vây: “Thi Thi, chúng ta vào trong nói chuyện được không?” Cô bắt chước Lý Minh Thành gọi Chu Dạ là Thi Thi, ra vẻ gần gũi thân mật. Chu Dạ hận chết cô ta! Lắc đầu, thái độ khiêu khích lẫn kiên quyết, không vào. Trương Nhiễm Du cũng không giận, cứ tiếp tục dỗ: “Được rồi, vậy đừng khóc nữa, nói cho bọn mình biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Minh Thành gạt đầu: “Thi Thi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Chu Dạ nhìn vẻ mặt bọn họ, biết bọn họ ở chung một chỗ, trong nhất mắt tâm lạnh băng, lại càng thêm hận Lý Minh Thành, lạnh lùng đẩy hấn ra, lấy tay lau nước mắt. Không thể nói ra chuyện khiến mình đau lòng, chính là nỗi đau khổ lớn nhất!

Lý Minh Thành cứ liên tục hỏi cô xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu cô không chịu nói, sẽ gọi điện cho ba cô. Cô không còn cách nào khác, cũng không thể nói thật cho hấn biết, đành tùy tiện nói dối, rằng bị bạn học bắt nạt, nhà trường không phân rõ đúng sai, đã phê bình cô. Chu Dạ đã quen nói dối không chớp mắt, hơn nữa có đầu có đuôi, tất cả đều hợp lý, không hề có sơ hở, không bị người khác phát hiện ra.

Lý Minh Thành tin ngay, hai người dỗ cô một lúc, muốn bảo cô vào trường học nghỉ. Cô lắc đầu, nói đã muộn rồi, chính mình tự về, cô cần tìm người trút giận, như thế trong lòng mới dễ chịu hơn. Lý Minh Thành lại

muốn đưa cô về, cô vừa nhìn thấy Trương Nhiệm Du, cơn giận lại bốc lên, kiên quyết không cần. Lý Minh Thành gọi điện cho taxi quen thuộc đưa cô về, cô càng giận, hấn còn chưa gọi điện xong, cô đã bỏ đi trước.

Sớm biết thế này, cô sẽ không đi tìm Lý Minh Thành, chỉ càng chọc cho cô thêm đau lòng, sầu càng thêm sầu.

Nước mắt lại lăn lăn rơi xuống, tâm tình vô cùng thê thảm. Lúc đi ra tới đường cái, một chiếc xe ngăn cô lại, Vệ Khanh hạ cửa kính, thò đầu ra nói: “Lên xe đi, anh đưa em về. Em cứ đi như vậy, cẩn thận gặp chuyện không may.”

Từ xa, hấn đã nhìn thấy mọi chuyện. Biết Chu Dạ là hoa rơi có ý mà người ta thì lưu thủy vô tình, không chỉ như thế, lại còn là hoa có chủ. Nhìn thấy hình ảnh cô khóc, ruột gan như đứt từng khúc, thật sự khiến cho người ta đau lòng. Cái tên tiểu tử ngu ngốc kia, cái gì cũng không biết, thật là đáng giận. Thực ra, hấn mới đáng giận hơn, còn không chịu ngẫm lại xem là ai đã hại Chu Dạ thê thảm như vậy >:P!

Chu Dạ đồng ý lên xe mới là lạ! Quay đầu bước đi, hấn vội vàng xuống xe, giữ lấy nàng, dịu dàng dỗ: “Lên xe đi, khuya rồi, dễ gặp kẻ xấu. Em không nghe tin tức ở Bắc Kinh sao, không ít nữ sinh viên bị kẻ gian hãm hại, thậm chí còn bị cưỡng bức rồi giết chết nữa!” Cố ý hù dọa cô.

Chu Dạ nghĩ tới chuyện Lý Minh Thành, vẫn còn đang tức hấn, khinh bỉ nhìn hấn nói: “Lên xe anh để bị anh cưỡng gian chắc”. Cô cũng không phải là không biết sống chết thế nào.

Vệ Khanh bị cô nói như vậy, thấy cô đang giận, nói chuyện không suy nghĩ, nên cũng không so đo, chỉ nói: “Tối nay anh có nhiệm vụ đưa em bình an trở về trường. Em sau này gặp chuyện gì, đừng có tới tìm anh đấy.”

Chu Dạ mắng: “Ai cần chứ! Tôi sống hay chết thì liên quan gì tới anh. Tránh sang một bên đi.” Lại nhìn chiếc Lamborghini đen bóng của hấn bật đèn pha sáng trưng, thật sự chói mắt, nhớ tới lúc tối hấn đáng ghét thế nào, liền vùng chân đá một cước. Hôm nay cô đi giày thể thao, cũng không sợ bị đau chân.

Vệ Khanh thấy cô ngược đãi chiếc xe thể thao bảo bối của hấn, mặt tái mét, giận dữ hét lên: “Chu Dạ, cô điên rồi sao!” Vội vàng buông cô ra, Vệ Khanh rất yêu quý chiếc xe này, bình thường không dễ dàng cho người khác chạm vào.

Chu Dạ hả hê nhìn hấn: “Anh bây giờ mới biết à!” Từ trước tới giờ cô chưa từng cho mình là thực nữ. Hừ! Đáng đời hấn. Giận dữ cũng dần tan hết, nghênh ngang rời đi.

Chu Dạ bé nhỏ như thế, sao có nhiều lực đạo, một cước đạp của cô sao có thể làm hỏng xe hấn được. Vệ Khanh nhìn xe yêu quý không tổn hại gì, lại thêm buồn bực mà cười khổ. Cái cô Chu Dạ này, mới nhìn thì thanh khiết thiện lương, yếu đuối mảnh mai, không ngờ lại mạnh mẽ dã man như vậy! =))

Chu Dạ trở về trường, mắt đã sưng đỏ, giọng cũng có chút khàn khàn, sợ bị mọi người nhìn thấy lại trêu cợt nên đành lên giường đi ngủ sớm. Lưu Nặc hỏi có phải cô bị ốm hay không, cô đành nói mình thấy không khỏe, ngủ một giấc là khỏi. Những chuyện xảy ra trong buổi tối như sương mù quần quanh đầu óc cô, thật lâu không tan đi.

Nhưng điều khiến cô đau lòng nhất vẫn là Lý Minh Thành, cuối cùng cũng hiểu được, hấn vốn không thích cô. Bao nhiêu nam nữ si tình, giữa vòng xoáy tình cảm khó có thể tự kiềm chế. Chu Dạ cũng giống như vậy, chỉ tiếc là ngay cả cơ hội bày tỏ tình cảm với người cô thầm mến cũng không có, chưa bắt đầu đã phải chấm dứt.

Chu Dạ đau khổ vì tình, thức trắng một đêm. Nhưng phiền não trong cuộc sống vẫn như cũ, không thay đổi. Cô đối mặt với thông báo nộp học phí của nhà trường, đau đầu nhức óc. Hiện giờ học phí đối với cô mà nói thực xa vời. Cô cũng không tin nếu cô không nộp học phí, thực sự sẽ bị đuổi học, có ai thấy hiệu trưởng ra văn kiện quy định đâu? Chỉ là lời hù dọa, ai mà không biết chứ. Nhưng mà việc này vẫn như vướng trong lòng, vô cùng lo lắng.

Tình cảm, học tập, cuộc sống, mọi chuyện đều không như ý, cô thực sự không thể ứng phó nổi nữa. Nhưng cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục, giữa những bạn bè cùng lứa tuổi, cô giầy dụa lâu như vậy, quả thực rất mệt.

Lãnh đạo nhà trường vì muốn có tiền đầu tư để xây canteen mới, muốn lôi kéo Vệ Khanh, mời hẳn tới trường tham quan, chỉ đạo công tác, hiệu trưởng cũng tự mình cùng đi. Đi theo phía sau còn có những lãnh đạo cao cấp trong trường, thang máy thường ngày đông sinh viên qua lại, nay bị cấm, chỉ dành cho đám người Vệ Khanh đi qua.

Hiệu trưởng cười giới thiệu phòng triển lãm chính: “Đây là phòng triển lãm tranh của khoa Mỹ thuật tạo hình, toàn bộ tác phẩm ở đây đều là của các sinh viên trong khoa, có một số rất xuất sắc. Bên cạnh còn có phòng triển lãm trang phục, mặc dù có nhiều tác phẩm không theo khuôn mẫu bình thường, nhưng lại rất có sáng tạo...”

Vệ Khanh không đợi ông ta nói hết lời, đã đứng trước tủ kính xem xét, cười nói: “Sinh viên của nhà trường tài hoa hơn người, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ.” Hiệu trưởng vội nói: “Còn mong Vệ tổng chiếu cố nhiều hơn.” Vệ Khanh gật đầu không nói gì, tiếp tục đi lướt qua xem xét. Thực ra cũng chẳng có tâm trạng nào mà xem, chẳng qua chỉ muốn xem có tác phẩm nào của Chu Dạ hay không mà thôi.

Ở chính giữa phòng triển lãm, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tên Chu Dạ, vô cùng bắt mắt, đó là một bức tranh sơn dầu cao ba thước, sắc thái tươi sáng, vận dụng ngòi bút lưu loát, bản lĩnh thâm hậu. Hẳn nhìn một lúc lâu sau, cười khen ngợi: “Bức tranh này quả thực không tồi.” Trưởng khoa mỹ thuật tạo hình lập tức nói: “Đây là tác phẩm của sinh viên Chu Dạ, học tập vô cùng xuất sắc, hơn nữa, mới vừa đạt được học bổng Văn Mã, buổi trao giải lần trước, có lẽ Vệ tổng không nhớ cô ấy. Bức tranh này được đánh giá giá trị nghệ thuật cao, có thể đem tới triển lãm tranh quốc gia để kí gửi.” Vệ Khanh gật đầu, cười mà không nói, sau đó đi nhanh ra ngoài.

Lãnh đạo trường học giữ hẳn lại ăn trưa, nhiệt tình khoản đãi. Vệ Khanh uống bia mát đỏ ngày, tựa vào sofa gọi điện cho Chu Dạ. Vẫn không có người nghe máy, hẳn biết tính Chu Dạ, lại tiếp tục gọi, hết cuộc này tới cuộc khác, liên tục không ngừng. Xem ra Chu Dạ hận chết hẳn, ngay cả điện thoại cũng không thèm nghe. Hắn nhún vai, đổi một dãy số khác, tiếp tục gọi.

Chu Dạ vì bị cảm lạnh, giữa trưa, ở kí túc nghỉ ngơi, lúc đang mơ màng màng, có nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhìn thấy số của Vệ Khanh gọi tới liền ngắt máy. Bực mình, sao hắn cứ dây dưa không dứt làm gì! Chẳng được bao lâu, lại nghe thấy chuông điện thoại trong phòng vang lên, đành phải đứng dậy, vừa gấp vừa nói: “Alo, xin hỏi tìm ai vậy?”

Vệ Khanh vừa nghe đã nhận ra giọng cô, lười biếng nói: “Chu Dạ, chào em.” Chu Dạ vừa nghe thấy giọng hắn, trong nháy mắt cơn buồn ngủ không cánh mà bay, nghiêm mặt hỏi: “Sao anh biết số kí túc của tôi vậy?”

Vệ Khanh cười: “Đương nhiên là anh có cách để biết.” Hắn cũng chẳng cần phải đi dò hỏi, Chu Dạ nhận học bổng của hắn, toàn bộ tư liệu về cô hắn đều có, hướng chỉ chỉ là một dãy số.

Chu Dạ bất đắc dĩ, châm chọc nói: “Anh giỏi thật.” Vệ Khanh có tai như điếc, trực tiếp yêu cầu: “Ra ngoài đi, anh có việc tìm em.”

Chu Dạ khinh bỉ nói: “Thôi đi, anh có thể có chuyện gì cần tìm tôi chứ.” Chẳng có cái gì là tốt cả.

Vệ Khanh trước khi cô kịp cúp điện thoại vội nói: “Biết anh đang ở đâu không?”

Chu Dạ hừ lạnh trả lời: “Tôi cần biết để làm gì.” Vệ Khanh vẫn cố dụ giọng nói: “Anh đang ở nhà hàng gần trường em, đang cùng hiệu trưởng và các thầy trưởng khoa ăn cơm đấy. Ngô giáo sư trưởng khoa em còn khen em thành tích tốt nữa, rất có tiền đồ nha.”

Chu Dạ không biết trong hồ lô của hắn còn bán thuốc gì nữa, không kiên nhẫn giục: “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?” Vệ Khanh cười nói: “Em ra đi, rồi anh sẽ nói cho em biết.” Chu Dạ mắng: “Anh điên rồi.”

Vệ Khanh uy hiếp: “Bằng không, anh bảo Ngô giáo sư gọi điện mời em ra nhé?” Chu Dạ bị dọa cho phát hoảng: “Vệ Khanh, anh có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi.” Vệ Khanh nhún mày: “Được, em mau ra đây, anh sẽ nói cho em biết có chuyện gì, anh ở nhà hàng chờ em.”

Chu Dạ chần chừ, đoán có lẽ thật sự hắn đang cùng với lãnh đạo nhà trường ăn cơm, sáng sớm nghe bạn học nói thang máy bị cấm, có lẽ có nhân vật quan trọng nào tới, không ngờ lại là hắn. Chần chừ một lúc sau mới nói: “Tôi không đi, các thầy vẫn còn ở đây.” Giọng nói pha chút giận dỗi.

Vệ Khanh cười: “Em yên tâm đi, bọn họ sắp đi rồi. Em mà không ra, có khi anh phải nhờ Ngô giáo sư gọi cho em, anh thì chả sợ cái gì đâu.” Chu Dạ tin hẳn nói được làm được, cái người này thật vô liêm sỉ, chẳng gì là không làm được. Đành phải đồng ý đứng dậy, với lấy áo khoác, đầu óc vẫn còn choáng váng, nặng nề.

Lúc Chu Dạ chạy tới nhà hàng, lập tức có nhân viên phục vụ chào đón: “Chu Dạ tiểu thư phải không? Xin mời đi theo tôi.” Dẫn cô đi tới lầu trên, vô cùng lễ phép, chu đáo.

Chu Dạ đẩy cửa bước vào, ngửi thấy mùi bia rượu nồng, trên bàn chén bát hỗn độn, còn có người đang thu dọn. Vệ Khanh đang ngồi dựa bên cửa sổ, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, trên tay còn cầm điếu thuốc, lại không hút, để mặc làn khói lượn lơ bay lên. Ánh mặt trời buổi chiều chiếu trên vai hắn, quang ảnh lần lượt thay đổi, chớp mắt nhìn qua, hình như một bên mặt có vết xước. Thấy cô đứng ở cửa, đem vật trong tay dập tắt, nói: “Em đã tới rồi, lại đây ngồi đi.” Lại yêu cầu phục vụ mang trà lên.

Giờ phút này, hoàn cảnh như này, không khí thật hài hòa, làm cơn giận tràn đầy trong lòng cô vơi đi không ít, nghe lời hắn ngồi xuống đối diện. Hắn hỏi: “Em muốn uống gì? Có quen uống trà không?” Chu Dạ lắc đầu, cô đang bị cảm, trong miệng nhạt nhẽo, không muốn uống trà. Hắn lập tức nói: “Vậy uống sữa nóng nhé. Sắc mặt em không tốt, môi tái đi kìa, sao vậy? Bị cảm rồi sao?” Hắn liếc mắt đã nhận ra cô không thoải mái.

Chu Dạ hít hít mũi, mũi cô bị nghẹt nghiêm trọng, hô hấp khó khăn nhưng vẫn thản nhiên nói: “Vẫn tốt, anh tìm tôi có việc gì sao?” Có phải hắn muốn một lần nữa chuốc lấy phiền nhiễu không vậy.

Vệ Khanh vài ngày không gặp cô, thấy cô gầy đi nhiều, nhưng thần sắc vẫn lạnh lùng, đành phải quay sang nói chuyện chính: “Em học khoa mỹ thuật tạo hình phải không? Anh có một công việc nhỏ, em làm không?” Hắn khiến cho Chu Dạ mất việc làm, coi như bồi thường cho cô vậy.

Chu Dạ không nghĩ tới là nói về việc làm, vì thế liền hỏi: “Làm việc gì, anh nói đi.” Vệ Khanh nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Công ty anh cần một bức tranh lớn để làm công tác tuyên truyền, giống như bọn em mở triển lãm ấy, cần ý tưởng tốt, và phải bắt mắt nữa. Em làm hay không? Giá cả thương lượng.”

Chu Dạ nhìn hắn đánh giá, không biết là hắn có dụng ý gì, trầm ngâm một lúc. Hắn nhún vai: “Em không làm thì sẽ có người khác làm, anh chỉ hỏi qua em thôi.” Chu Dạ cảm thấy dường như cuộc nói chuyện này chỉ đơn giản nói về công việc, vì thế nói: “Giống bức tranh sơn dầu ở phòng triển lãm hay sao?” Hắn gật đầu: “Đại loại thế, dùng để tuyên truyền mà, nhưng mà phải làm tốt. Em chắc có khả năng chứ?”

Chu Dạ không chút do dự nói: “Đương nhiên, đại khái là anh muốn to chừng nào?” Hắn nghĩ nghĩ một lúc nói: “Rộng bốn thước, dài hai thước đi.” Công trình này cũng không phải là nhỏ, một mình cô không có khả năng làm xong. Nhưng nếu đã có việc làm, sao có thể từ chối chứ, vì thế gật đầu nói: “Được, tôi làm. Giá bao nhiêu? Anh định thế nào?” Việc này vốn không dễ dàng, chẳng những phải tự mình thiết kế, còn phải bỏ lên bỏ xuống, chẳng những tốn kỹ thuật mà ngay cả sức lực cũng phải bỏ ra hết.

Vệ Khanh nhíu mày, rõ ràng là cô vẫn muốn trả thù, hỏi lại: “Em nghĩ bao nhiêu là thích hợp?” Chu Dạ âm thầm tính toán, theo giá thị trường mà nói chừng 8.000 tới hơn 10.000, điềm tĩnh nói: “20.000”. Hắn đã nói như vậy, cô sẽ đẩy giá trên trời, xem hắn trả tiền rơi xuống đất thế nào.

Vệ Khanh bất động thanh sắc, nhìn cô nói: “Giá này có vẻ hơi cao nhỉ.” Chu Dạ liền hỏi: “Vậy anh định bao nhiêu?” Cô vốn là sư tử mồm to, cò kè mặc cả là việc đương nhiên. Vệ Khanh thản nhiên nói: “6.000!” Chu Dạ nhảy dựng lên: “6.000? Anh đi xem mấy người nổi tiếng đi, không đòi anh trả 100.000 thì cũng là 80.000.” Vệ Khanh cười nói: “Đáng tiếc là bây giờ em vẫn chưa phải là người nổi tiếng.” Hiện giờ cô chẳng qua chỉ mới là một sinh viên, chẳng là gì cả.

Chu Dạ bị hắn làm cho mất hứng, ngồi xuống, trên thương trường, cô không phải là đối thủ của Vệ Khanh, vì thế đành sửa lại. “15.000”. Vệ Khanh cũng không nói nhiều, đáp luôn: “8.000. Em không làm, anh bảo người khác làm.” Chu Dạ hận nghiền răng nghiền lợi, thì thảo chứ nhỏ: “Gian thương bất lương.”

Hắn cười, “Anh là người kinh doanh, đạo lý chính là không thể làm thâm hụt tiền lời của mình được, 8.000. chỉ trả tiền xe, tiền ăn. Giá cả không thể không hợp lý.” Chu Dạ không còn cách nào khác, ai bảo hắn làm ông chủ cơ chứ, cô chỉ là người làm công, đành phải cắn răng mà đáp ứng thôi. Chẳng trách Vệ Khanh nhiều tiền như vậy, hóa ra là toàn bóc lột sức lao động những người như cô.

Cô cầm cốc sữa còn lại uống một hơi cạn sạch, đứng lên nói: “Cụ thể công việc thế nào, chúng ta sẽ liên lạc sau, có thể tôi sẽ cần người giúp.” Vệ Khanh tỏ vẻ không ngại nói: “Việc này do em phụ trách, em chỉ cần làm tốt cho anh là được rồi. Sau khi anh kiểm tra, thấy hài lòng, lập tức trả tiền.”

Hai người đi ra ngoài, bọn họ giờ phút này đổi thành quan hệ ông chủ- người làm thuê. Chu Dạ chào hân xong, nhắc chân muốn đi ngay. Vệ Khanh lại giữ cô lại: “Đợi chút.” Đưa cô tới cửa hàng thuốc gần đó, hỏi người bán thuốc về bệnh cảm, rồi đưa cho cô: “Đã ốm rồi thì đừng có quá sức, cẩn thận bệnh nhỏ trở thành ốm nặng, như vậy là mất nhiều hơn được đó.”

Hắn cũng là có ý tốt, Chu Dạ cũng không từ chối, nhận lấy, nói cảm ơn. Vệ Khanh lại vươn tay, cười nói: “Sinh viên Chu Dạ, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Nhìn hắn khôi phục bản sắc tinh anh nơi thương trường, Chu Dạ cũng vui vẻ đưa tay ra, bắt tay với hắn, cười nói: “Được.” Lúc này đây, cái bắt tay này là dấu hiệu đưa bọn họ tới một khởi đầu mới. (Có lẽ là yêu) Chương 10: Tranh cãi

Edit: Ishtar

Chu Dạ tìm Trương Suất, kể về việc làm thêm ở chỗ Vệ Khanh cho hắn nghe, hỏi hắn có hứng thú làm cùng cô hay không, kiếm được tiền thì cả hai chia đều. Cô nói một mình cô thì làm không xong nên Trương Suất lập tức đồng ý, rồi hai người vội đi mua thuốc màu, công cụ chuẩn bị cho công việc. Buổi tối, Chu Dạ ôm máy tính thiết kế đồ họa, chỉ qua vài buổi tối, đã biến thành mất cú vọ, quả nhiên, kiếm tiền từ tay Vệ Khanh cũng chẳng dễ dàng gì.

Bàn luận với Trương Suất mấy lượt, trong việc thiết kế này hắn thành thạo hơn cô, sửa chữa nhiều lần rồi mới đem qua cho Vệ Khanh xem thử. Vệ Khanh bảo cô cứ trực tiếp gặp trưởng phòng tuyên truyền bàn bạc, không cần trưng cầu ý kiến của hắn. Chu Dạ le lưỡi làm mặt quỷ, khoản tiền này cô nắm chắc rồi.

Hai người mang đồ đạc dụng cụ tới công ty Vệ Khanh, cũng chỉ là tòa nhà cao hơn mười tầng mà thôi, nhưng việc canh phòng rất chặt chẽ, nhân viên ra vào đều phải xuất thẻ để kiểm tra. Cô cũng chỉ biết Vệ Khanh kinh doanh vàng bạc đá quý kiếm lời, “Vân Mã” chính là nơi kinh doanh trang sức đá quý nổi tiếng. Nhưng tới công ty hắn mới phát hiện, hắn không chỉ kinh doanh đá quý, mà còn kinh doanh bất động sản cùng nhiều lĩnh vực kiếm lời khác. Chỉ cần lĩnh vực nào có tiềm năng, hắn đều làm. Tiền đồ rộng mở, tài chính mạnh, sau lưng lại có người hỗ trợ, làm ăn thuận buồm xuôi gió, phát triển không ngừng, thảo nào ra tay xa xỉ như vậy, coi tiền như cỏ rác.

Chu Dạ và Trương Suất mang theo một đồng thuốc màu đủ loại, lại thêm những cây bút lớn nhỏ không đều bắt đầu công việc. Người trong công ty đối xử với bọn họ rất nhiệt tình, thường hỏi bọn họ có muốn uống nước hay không, rồi lại khen ngợi bọn họ lợi hại. Thật ra công việc này tương đối đơn giản với ngành mỹ thuật tạo hình, kỹ thuật cũng không có gì khó khăn, chẳng qua là công trình lớn, cần kiên nhẫn, cần thận từng chút một hoàn thành.

Chu Dạ mang thang tới, như muốn trèo lên trên. Trương Suất giữ cô lại nói: “Phía trên để mình làm, bạn làm phía dưới là được rồi.” Chu Dạ mỉm cười, cảm động vì hắn thông cảm, quan tâm cô. Hai người hợp tác ăn ý, công việc hoàn thành rất nhanh. Đến giờ mọi người tan tầm, Chu Dạ vắt đồ nghề trong tay xuống, cởi áo lao động, nói: “Chúng ta cũng về thôi, ngày mai tiếp tục, không cần phải vội.” Làm việc cả một ngày dài, cũng thấy mệt mỏi, cả người vô cùng bẩn, chỉ muốn về nhanh tắm rửa.

Trương Suất gạt đầu, dọn dẹp dụng cụ đặt gọn một góc, chỉ vào mặt cô nói: “Chu Dạ, trên má bạn dính mực kia.” Chu Dạ vừa lấy tay lau vừa hỏi: “Ồ đây à..., hết chưa?”

Trương Suất lắc đầu, thấy cô mãi mà không lau tới chỗ mình chỉ, liền bỏ khăn tay ra lau giúp cô. Hai người đứng quá gần, bên cạnh mùi thuốc màu nồng đậm, nhưng dường như hắn vẫn ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên mái tóc của Chu Dạ. Mùi thơm thoang thoảng từ trên người cô gái khiến cho hắn động tâm. Chu Dạ hồn nhiên không phát hiện ra sự khác thường của hắn, còn cười cảm ơn hắn, giúp hắn mặc áo khoác, còn chờ hắn cùng nhau ra về.

Vệ Khanh thấy bọn họ thu dọn đồ đạc, đẩy cửa đi vào, vừa vận nhìn thấy cảnh này, hai hàng lông mày nhíu lại, nhưng bên ngoài ra vẻ không có gì xảy ra: “Các bạn chuẩn bị về sao?”

Chu Dạ hơi hơi khom người, “Vệ tổng”, xem như chào hỏi qua, đối với hắn lãnh đạm như trước “Đúng vậy, hôm nay mới làm được từng này, ngày mai lại làm tiếp”.

Vệ Khanh gật đầu: “Cứ từ từ làm, không cần vội.” Quay đầu đánh giá Trương Suất: “Xin chào, vất vả rồi.” Trương Suất đáp lễ: “Cảm ơn Vệ tổng quan tâm, là việc nên làm.” Không kiêu ngạo, không tự ti, có khí chất, không giống với những sinh viên thông thường.

Chu Dạ xoa hai bàn tay vào nhau, phúi phúi: “Dọn gọn rồi, Trương Suất, đi thôi.” Cúi Vệ Khanh như không khí vậy.

Vệ Khanh nhú mày, hỏi: “Các bạn về cùng nhau sao?” Trong lòng hắn còn muốn nhân cơ hội này đưa Chu Dạ về, xem ra không được rồi.

Chu Dạ gật đầu: “Đương nhiên, bọn tôi học cùng một khoa, đương nhiên là cùng trở về trường rồi.”

Vệ Khanh nhớ tới một chuyện, hỏi: “Là bạn cùng khoa Mỹ thuật tạo hình sao?” Chu Dạ gật đầu: “Đúng thế, là bạn cùng lớp cùng khoa, Trương Suất rất giỏi, nên tôi mới nhờ cậu ấy giúp.”

Vệ Khanh nhớ tới người bạn học khoa Mỹ thuật tạo hình lần trước thay Chu Dạ nghe điện thoại, có lẽ chính là người tên Trương Suất này. Thấy bọn họ muốn rời đi, liền gọi lại nói: “À, đúng rồi, suýt nữa thì quên mất, các bạn mỗi người viết một bản báo cáo, cũng không khác lý lịch trích chéo là mấy, ghi lại thành tích học tập, địa chỉ gia đình, nhớ có cả ảnh thẻ, số tài khoản ngân hàng, để chúng tôi còn gửi tiền lương qua nữa.”

“Nga, đúng rồi, có một chuyện thiếu chút nữa đã quên, đem của các người một cái nhân tình huống viết một phần báo cáo đi ra, cùng lý lịch sơ lược không sai biệt lắm, tận lực kể lại điểm, phụ thuộc ảnh chụp, điện thoại, gia đình địa chỉ, chi phiếu hào cấp khai tập địa chỉ, đến lúc đó hảo đem tiền lương đánh đi qua.”

Hắn có dụng ý muốn điều tra gia cảnh của Trương Suất, đây chính là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hắn đã tốn bao nhiêu tâm tư cùng thời gian với Chu Dạ như vậy, không thể để kẻ khác ngồi mát ăn bát vàng được!

Ngày hôm sau hắn gọi điện cho Chu Dạ, hỏi qua loa một hai câu về công việc, sau đó chuyển tới chủ đề chính, làm bộ như vô tình hỏi: “Bạn cùng lớp Trương Suất của em, có vẻ không đơn giản nhỉ.” Câu nói này có hàm ý khác. Trương Suất có cơ hội sớm chiều ở chung với Chu Dạ, hắn phải thúc đẩy, dọn sạch tảng đá chắn dưới chân, suy nghĩ nhiều biện pháp.

Chu Dạ cho là hắn cường điệu về Trương Suất nhưng cũng gật đầu nói: “Đúng rồi, Trương Suất rất lợi hại, rất chăm chỉ, nỗ lực cố gắng. Không giống như những bạn học khác, ỷ vào trong nhà có quyền có thế, cả ngày không làm việc đàng hoàng, suốt ngày chơi bời hư hỏng.” Người học nghệ thuật, tiền bạc trong nhà thường bị mang đi tiêu xài hoang phí. Đương nhiên cũng có ngoại lệ là Chu Dạ.

Vệ Khanh hỏi: “Quan hệ giữa em và Trương Suất rất tốt sao?” Chu Dạ gật đầu: “Ừ, lớp tôi chỉ có tôi và hắn còn chăm chỉ học bài, bình thường cậu ta cũng giúp tôi nhiều việc. Mà... anh có việc gì không? Có bạn gọi tôi rồi.” Vệ Khanh cũng nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng người khác gọi cô, đang định do thám tình hình một chút, vậy mà đành phải cúp máy.

Có lẽ Chu Dạ còn chưa biết Trương Suất là thiếu gia con nhà quyền thế, vì thế đối xử không khác biệt thường ngày. Thư ký bước vào nhắc hắn: “Vệ tổng, Trương cục trưởng cục Thuế vụ đang ở phòng họp.” Vệ Khanh vội vàng đi ra ngoài, cười nói: “Trương cục trưởng, mong được chiêu cố nhiều hơn.”

Trương cục trưởng năm nay khoảng năm mươi tuổi, vóc dáng trung bình, khí thế uy nghiêm, thân thể có vẻ mập ra, cũng nói: “Vệ tổng khách khí quá rồi, đâu có, đâu có.” Xử lý công sự xong, Vệ Khanh còn tự mình đưa Trương cục trưởng ra ngoài, còn muốn mời ông ta đi ăn tối, cố ý đi vòng qua bộ phận tuyên truyền.

Chu Dạ từng gặp qua vài vị lãnh đạo mặc âu phục qua lại nên cũng không quan tâm, đem cây thang để gọn sang bên cạnh. Đến lúc Trương cục trưởng đi tới gần trước mặt, trong lúc vô ý nhìn thoáng qua, liền dừng chân lại, giật mình gọi: “Trương Suất”.

Trương Suất đang ở trên thang vẽ vẽ lên tường, nghiêng đầu nhìn thấy, vội vàng nhảy xuống, bỏ dụng cụ sang một bên. Trương cục trưởng nhú mày hỏi: “Con làm gì ở đây? Không phải bây giờ con đang ở trường sao?” Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, chỉ có Vệ Khanh là thờ ơ lạnh nhạt.

Trương Suất cười: “Con cũng học hỏi nhiều trên lớp rồi, vì thế muốn ra ngoài làm thêm, muốn rèn luyện kỹ năng ấy mà.” Có người quen biết nói Trương Suất chính là con trai độc nhất của Trương cục trưởng, không nghĩ tới lại gặp nhau ở chỗ Vệ Khanh, thật là trùng hợp. Trương Suất đầu đầy mồ hôi, cả người vô cùng bồn chồn, khó xử nhất có lẽ là Vệ Khanh, hắn vội nói: “Không ngờ Trương Suất lại là thiếu gia nhà Trương cục trưởng, thật sự...”

Trương cục trưởng cũng biết Vệ Khanh xấu hổ, liền nói: “Cũng không sao, không có việc gì đâu, thằng bé cũng nên ra ngoài rèn luyện thêm, để biết bây giờ làm việc trong xã hội cực khổ thế nào, Vệ tổng không cần lo lắng.” Vì thế gật đầu, dặn dò Trương Suất: “Được rồi, con cứ làm việc đi, cha đi trước nhé.” Tuy nói như vậy, nhưng lúc đi ngang qua, phải sạch bụi trên vai hắn rồi mới rời đi, trong miệng tuy không nói ra, nhưng có lẽ rất đau lòng.

Người trong công ty Vệ Khanh lập tức có cái nhìn khác về Trương Suất. Có người mang đồ uống tới, nói: “Trương Suất, nghỉ ngơi một chút, lát nữa hãy làm tiếp.” Thái độ rõ ràng như vậy, cũng tiếp đón Chu Dạ: “Chu Dạ cũng mệt rồi, nghỉ một lát đi.” Chu Dạ nhìn Trương Suất, rồi cũng đi tới nhận đồ uống. Thời gian kế tiếp, công việc bọn họ dường như không chút tiến triển, mọi người cứ vây xung quanh Trương Suất, hỏi thăm liên tục. Chu Dạ cũng không nói gì, Trương Suất thì rất kiên nhẫn, ứng đối tự nhiên, biểu hiện một người được dạy dỗ tốt.

Cuối cùng cũng qua loa, kết thúc công việc, Trương Suất cũng không nói gì thêm. Hai người vừa ra tới cửa chính, lại có người ra chào hỏi. Chu Dạ nhìn từ bên kia đường thấy có một chiếc xe, người đang ngồi bên trong đúng là Trương cục trưởng: “Trương Suất, ngày mai bạn có tới không? Cũng chỉ còn một mảnh nhỏ, mình có thể tự làm được.” Thái độ mọi người đối với hắn rõ ràng như vậy, sao có thể hoàn thành công việc được đây!

Trương Suất trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Mình biết có chút bất tiện, nhưng mình vẫn muốn hoàn thành cho xong.” Người bên cạnh nói nhỏ: “Trương cục trưởng chờ cậu đã lâu.” Chu Dạ nghe thấy nhắc nhở, liền nói: “Dù sao cũng không còn bao nhiêu, lần này coi như xong. Lần sau đi, tìm một chỗ không ai quen biết bạn, sẽ không như thế này. Mình về trước đây.” Còn cười cười với hắn. Trương Suất hiểu ý cô, rất nhiều người vì cha hắn mà muốn lấy lòng hắn, dành thờ dài. Nghe lời cô nói, cười cười, gật đầu: “Ừ, lần sau chúng ta lại đi làm tiếp.” Công việc tuy rằng vất vả, nhưng hắn cảm thấy rất vui, không biết sau này có còn cơ hội như vậy nữa không.

Chu Dạ vẫy vẫy tay, sôi nổi chạy đi. Vừa ra tới đường lớn, có một chiếc xe dừng trước mặt cô. Vệ Khanh hạ cửa kính xuống: “Vừa may tiện đường, anh đưa em đi một đoạn.” Chu Dạ do dự: “Như vậy có lẽ không hay lắm?” Vệ Khanh cười nhạo cô: “Sao thế, em sợ à? Cũng có phải bắt em vào đầm rồng hang hổ đâu.” Chu Dạ tuổi còn trẻ, bị hấn kích vài câu, tính hiếu thắng lại nổi lên, nghĩ rằng, cũng chỉ là đi nhờ xe mà thôi, cũng không phải việc gì lớn, cây ngay không sợ chết đứng, mà bản thân cô cũng sợ phải chen chúc trên xe bus, vì thế cũng không thừa chối, mở cửa xe bước lên.

Vệ Khanh cố ý nói: “Không ngờ bạn học của em lại còn con trai Trương cục trưởng, quả là phải làm người ta mở rộng tầm mắt.” Chu Dạ gật đầu: “Đúng vậy, hôm nay tôi cũng mới biết, vừa rồi cũng rất hoảng hốt. Bình thường cậu ấy rất đơn giản, chưa từng nhắc qua việc này.” Nhớ ra, còn nói: “À, có lẽ ngày mai Trương Suất không tới, một mình tôi làm cho xong, nói trước với anh một tiếng.”

Vệ Khanh nghe xong, vừa đúng ý nguyện, âm thầm cười trộm. Tiểu nhân đắc chí, rất đắc ý! Liếc mắt nhìn cô, hỏi: “Cậu ta gạt em như vậy, em không giận sao?” Còn muốn châm ngòi lý gián nữa.

Chu Dạ nhìn hắn, hỏi lại: “Sao tôi phải tức giận, đây là việc riêng của cậu ta. Nếu là tôi, tôi cũng không muốn nói ra, đây chứng minh người ta được dạy dỗ tử tế. Trương Suất đâu có giống anh, loại người ăn chơi trác táng, ý mạnh hiếp yếu đâu. Năng lực học tập của cậu ấy là thật sự, tất cả đều xuất sắc. Trong nhà điều kiện tốt như vậy, mà lại có thể đạt được thành tích như thế, thật khó ai có thể làm được.” Cô đối với Vệ Khanh luôn luôn coi thường, không có cảm tình gì, nhin không được, châm chọc hấn vài câu.

Vệ Khanh nghe thấy cô che chở cho Trương Suất như vậy, trong lòng không vui, rầu rĩ nói: “Chu Dạ, em ăn nói cẩn thận một chút, sao lại bảo anh ăn chơi trác táng, ý mạnh hiếp yếu?” Trong mắt mọi người, hấn tốt xấu gì cũng là một thanh niên anh tuấn, trong thương trường là doanh nhân có uy tín, bị Chu Dạ nói như vậy, vô cùng tức giận.

Chu Dạ lập tức tiếp đáp trả: “Anh không có sao? Nếu không phải tại anh, tôi có phải vất vả như vậy không? Nói anh ăn chơi trác táng là còn nhẹ đấy!” Chu Dạ tính toán sổ sách, từ ngày gặp hắn, mình liên tục gặp vận đen. Vừa nhìn hắn dương dương tự đắc, hắn còn tưởng hắn là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, rường cột nước nhà hay sao! Quốc gia mà có mấy người như hắn, cả ngày chỉ ăn chơi trác táng, chỉ biết vui đùa cùng mấy cô nàng biến chất, sớm muộn gì cũng diệt vong!

Vệ Khanh vốn không thêm cãi nhau với con gái, nhưng mà giận quá, nội tâm vô cùng tức giận, đành phải nghiêm mặt giáo dục cô: “Sao em có thể không phân biệt phải trái thế nhỉ? Em gặp xui xẻo, sao có thể đổ lên đầu anh được?”

Hắn không nói thì không sao, vừa nói Chu Dạ liền nhớ tới những chuyện tốt của hắn, cơn giận lại bùng lên, quay mặt vào hắn quát: “Anh còn dám nói à, nếu không phải tại anh, tôi đã sớm đóng được học phí, còn phải ở trong trường trốn đông trốn tây hay sao?”

Nhà trường giục đóng học phí, làm hại cô từ nay về sau cứ nhìn thấy thầy trưởng khoa là lại phải đi đường vòng, không dám ngẩng đầu lên, cứ như con chuột trốn chui lủi vậy. Nếu không vì hắn, cô đâu phải vất vả khổ sở như vậy, thật vô liêm sỉ. Nếu mà cô biết Trương Suất cũng do hắn dùng thủ đoạn ép rời đi, không biết cô sẽ hận hắn tới chừng nào.

Vệ Khanh nhớ tới việc này, trong lòng vô cùng áy náy, vì thế không lên tiếng, Chu Dạ có nỗi giận cũng coi như không thấy, có tai như điếc, chỉ nhìn chăm chăm về phía trước. Chu Dạ càng nghĩ càng giận, cảm thấy người này tính cách xấu xa, nhân phẩm có vấn đề, bị hắn làm hại chưa đủ thảm sao? Cảm thấy không thể ở cùng hắn thêm phút nào nữa, vừa rồi đúng là bị ma xui quỷ khiến mới trèo lên xe hắn. Liền ồn ào nói với hắn: “Dừng xe, dừng xe.”

Vệ Khanh còn tưởng rằng cô xảy ra chuyện gì, vội hỏi: “Làm sao vậy, làm sao vậy?” Chu Dạ hầm hầm lườm hắn, “Tôi bảo anh dừng xe, dừng xe!” Hắn ngạc nhiên hỏi: “Vì sao dừng xe?”

Chu Dạ nghiêm mặt lạnh lùng, cũng không nói gì, chỉ lườm hắn, sắc mặt vô cùng đáng sợ. Hắn cũng không hiểu vì sao, thấy vẻ mặt cô không tốt, liền dừng lại ven đường hỏi: “Sao vậy? Không thoải mái sao?”

Cô cũng không đợi xe dừng hẳn, muốn mở cửa xe bước xuống, đáng tiếc cửa bị khóa, có muốn ra cũng không ra được. Vệ Khanh lại tưởng cô bị say xe, muốn nôn, nên liền mở cửa, còn hỏi cô có mệt lắm không. Chu Dạ mạnh mẽ đẩy cửa xe bước xuống, vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo: “Vệ Khanh, từ giờ trở đi, không bao giờ tôi lên xe anh ngồi nữa.” Nói xong nhanh chóng rời đi.

Vệ Khanh không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chạy nhanh xuống xe, giữ cô lại, rống lên: “Chu Dạ, em lại nổi cơn điên gì vậy?” Động một chút là xoay người rời đi, học cái tính xấu này ở đâu không biết!

Chu Dạ vung tay muốn thoát khỏi hắn, nhưng không được, giọng căm giận mắng: “Anh mới nổi điên ấy! Buông tay!” Tức giận lớn tiếng mắng làm người đi đường để ý.

Vệ Khanh không muốn cùng cô mất mặt ở ven đường, kéo tay cô, không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì lên xe rồi nói.” Hắn đúng là bị cô làm cho điên rồi, cái cô nàng này hỉ nộ vô thường, đối tính xoành xoạch. Vừa rồi hai người còn ở trên xe nói chuyện đó thôi, nói thay đổi là thay đổi luôn được.

Chu Dạ uy hiếp: “Anh còn không buông ra, tôi kêu lên đấy!” Trên đường nhiều người như vậy, sao cô phải sợ hắn? Dù sao cũng chẳng ai quen cô, cũng không sợ mất mặt. Chiều này là cô học được từ Vệ Khanh, lời ra áp dụng luôn.

Quả nhiên Vệ Khanh buông tay, nhú mắt nhìn cô, giận không nhẹ, sắc mặt âm trầm. Chu Dạ nhin đáng vẻ hắn, liền hết giận, khinh thường nói: “Đáng đời!” Nhanh như chớp rời đi, bỏ lại Vệ Khanh một mình đứng ngơ tư đường, vừa tức vừa giận, mà không có chỗ phát tiết.

Ngày hôm sau, Chu Dạ gia tăng tốc độ, làm việc suốt một ngày, cuối cùng cũng hoàn thành xong bức tranh, thắt lưng đau ê ẩm, cổ mỏi. Lụi cùi dọn dẹp đồ đạc, nhưng rất vui vẻ, sau này không còn phải gặp lại tên khốn Vệ Khanh nữa. Kể cả có việc làm, cô cũng không thêm nhận, đỡ phải nhìn hắn mà nổi giận, cô có thể tìm một công việc khác.

Sắc trời đã tối muộn, trong công ty mọi người đã về gần hết. Một mình cô mang nhiều đồ như vậy, vô cùng vất vả. Mãi mới đi tới hành lang, lại thấy Vệ Khanh đẩy cửa ban công đi vào, hai người mặt đối mặt. Chu

Dạ lạnh lùng, cũng không chào hỏi.

Vệ Khanh thấy tối rồi mà cô còn chưa về, sợ một mình cô lại xảy ra chuyện gì, cố ý lưu lại. Giờ nhìn thấy cô như thế, liền nhớ tới tối hôm qua ở bên đường cô làm mất mặt hắn, sắc mặt lập tức đen lại, nhưng vẫn đi tới, cầm lấy đồ dùng trong tay cô, cũng chẳng nói gì, đi về phía thang máy. Chu Dạ nghĩ rằng, đúng là oan gia ngõ hẹp, sao đi đâu cũng chạm mặt vậy, đành tức tối đi theo sau.

Vệ Khanh ấn phím thang máy xuống bãi đỗ xe, Chu Dạ ấn tầng 1, hai người chẳng ai nói gì. Tầng một tới trước, Chu Dạ nhìn đồ dùng trong tay hắn, lại kiên quyết không nói trước. Vệ Khanh cũng nhìn lại, thấy mình cùng một cô sinh viên tranh cao thấp, thật mất phong độ, vì thế nhẹ nhàng nói: “Cầm nhiều đồ như vậy, đi xe bus không tiện. Đừng giận nữa, anh đưa em về, yên tâm, ở đường lớn dừng lại, không để ai nhìn thấy.” Hắn nghĩ là đại khái Chu Dạ sợ người trong trường bắt gặp, cho nên mới nửa đường xuống xe.

Đối với Vệ Khanh mà nói, hắn có thể làm tới mức này, coi như đã nhường nhịn hết mực, mọi chuyện đều vì cô mà suy nghĩ. Chưa từng có cô gái nào không quan tâm sắc mặt hắn, đừng nói tới việc hắn nuốt giận chịu thua như vậy.

Chu Dạ bỏ đồ trên tay xuống, giật lấy đồ trong tay hắn xong, liền đi ra ngoài. Vệ Khanh giữ tay cô lại, bất mãn hét lên: “Này, em làm gì vậy?” Chu Dạ còn muốn giãy dụa, thì cửa thang máy đã đóng lại. Cô trở mắt nhìn chính mình theo hắn đi xuống bãi đỗ xe, giận run lên.

Vệ Khanh mở cửa xe, bảo cô lên xe, Chu Dạ hận nghiêng rằng, lại một lần nữa giật đồ trong tay hắn nói: “Vệ Khanh, lần sau anh còn dám tới tìm tôi, tôi cho anh chết không có chỗ chôn.” Vốn muốn ném đồ trong tay lên người hắn, nhưng nhìn bên trong toàn thuốc màu, nghĩ rằng, nếu mà ném thật, chính mình bị hắn giết chết trước, mạng nhỏ mất luôn ở đây. Tuy cô là người kiêu ngạo, tùy hứng, nhưng vẫn còn biết chừng mực. Khinh thường, không muốn tiếp tục dây dưa, vì thế từ bỏ.

Lại đi thang máy lên, vòng ra tầng một, mang theo một đồng đồ lớn, vô cùng vất vả ra về.

Vệ Khanh thật sự là bốc hỏa, cũng không thèm quan tâm tới cô, nếu cô nàng đã không biết tốt xấu, vậy thì kệ cô ta, dù sao người chịu tội vất vả cũng chẳng phải mình.

Nhưng mà liên tục mấy ngày liền đều không vui, tâm tình khó chịu, cảm thấy mất mặt, đối với Chu Dạ, thất bại thảm hại, thật không cam lòng. Đúng là không biết người chịu tội là ai nữa.

6. Chương 11-12

(Có lẽ là yêu) Chương 11: Lấy cớ

Edit: Ishtar

Đám bạn bè Vệ Khanh thấy gần đây hắn suốt ngày hậm hực không vui, liền nói đùa: “Vệ thiếu, khuôn mặt bình tĩnh thường ngày đâu mất rồi? Chẳng lẽ bị con gái đá à?” Bọn họ đơn thuần chỉ là đùa cho vui, không ngờ tới lại động trúng nỗi đau của Vệ Khanh. Vệ Khanh biến sắc, quát: “Nói linh tinh cái gì vậy!”

Có người quen hắn lâu rồi, lại đùa: “À... nhìn cậu như vậy, không phải thật sự bị đá đấy chứ?” Vệ Khanh không nói gì, lấy mắt hung hăng lườm hắn.

Mọi người thấy không khí bất hòa, liền hòa giải: “Được rồi, được rồi, có gì không vui, cũng không cần phát hỏa như vậy! Vui chơi đúng lúc, đùa giỡn đúng mực thôi. Mới có một quán bar mới mở, nghe nhiều người khen không tồi, gái đẹp nhiều như mây, vui chơi hết mực. Vậy tối nay chơi thoải mái một chuyến, mọi người thấy sao?”

Vệ Khanh nhớ chính mình từng gặp Chu Dạ ở quán “Vương triều”, từ đó tới nay cũng rất ít khi tới quán bar chơi, bao nhiêu tâm tư đều dồn hết về cô ấy, hết lần này tới lần khác xích mích, vô cùng mất mặt, nên cũng không dám nói với mọi người về mối quan hệ với Chu Dạ. Nhân dịp này, đi giải sầu cũng tốt, vì thế cùng mấy người này đi tới quán bar.

Quán bar mới khai trương quả nhiên rất náo nhiệt, xanh đỏ rực rỡ, trang trí xa hoa, ánh đèn chớp chớp, trai thanh gái lịch, hành vi phóng đãng. Dưới màn đêm bao phủ, mọi người bắt đầu làm trò xấu. Những người này đều dẫn bạn gái theo, chỉ có mình Vệ Khanh là người độc thân, khi hần vừa bước vào liền có người lại gần.

Một cô gái cầm một ly rượu tới, tự nhiên nói: “Hi, uống một ly chứ?” Trên mình mặc bộ y phục dạ hội màu đỏ, sợi dây lưng buộc quanh đường cong yếu đuối, da thịt trắng như tuyết, dưới ánh đèn mờ càng trở nên quyến rũ, đôi mắt phượng đại, ánh mắt đưa tình, cằm nhọn, mái tóc xoăn tùy ý buông lơi, lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực, vô cùng xinh đẹp, cô nàng này có thể nói trời sinh đã là báu vật.

Vệ Khanh vốn là đồ háo sắc, nhieu mày bảo cô ngồi xuống, vẫy tay ý bảo phục vụ mang rượu ngon tới. Cô gái kia biết hần có hứng thú với mình, liền ngồi xuống cạnh Vệ Khanh, bả vai đã muốn dán lại gần, tư thế ái muội. Vệ Khanh ngửi được mùi nước hoa trên người cô, không hiểu vì sao lại cảm thấy không thoải mái.

Hai người chạm ly, cầm ly rượu ngon trong tay một hơi cạn sạch. Ngồi gần, hần mới phát hiện ra cô gái này đẹp thì đẹp thật, nhưng dưới ánh đèn nhìn kỹ, khóe mắt đã có nếp nhăn, trang điểm dù đậm thế nào cũng không che được hết. Dù là đại mỹ nữ đi nữa, năm tháng vẫn là vô tình. Hần nhớ tới khuôn mặt đẹp như ngọc của Chu Dạ, tính tình ngang ngược, hứng thú dần mất hết.

Cô gái kia nhìn Vệ Khanh đẹp trai sành điệu như vậy, nhìn là biết đã có sự nghiệp ổn định trong tay, cũng là cao thủ vui đùa, không lòng vòng quanh co, mắt nheo lại cười cười: “Cùng nhau chứ?” Tay đã đặt trên lưng Vệ Khanh, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Vệ Khanh nghe người đẹp mời mọc, lại không có cảm giác gì, giương mắt nhìn cô, rồi lập tức đứng dậy, rất phong độ nói. “Xin lỗi.” Cô gái kia hiểu ý hần, nhún vai, đặt ly xuống, xoay người rời đi.

Vệ Khanh cảm thấy mình bị điên rồi, tâm lý không bình thường, sao lại có thể từ chối một đại mỹ nhân đặc sắc như thế. Tâm tính càng chán nản, đành lấy lý do người không khỏe, cầm áo khoác định rời đi. Ở cửa lại gặp một người bạn cũng chuẩn bị ra về, tay ôm bạn gái, cười chào hỏi: “Hi, Vệ thiếu, sao về sớm vậy?”

Hần gật đầu: “Ừ, có chút việc. Về sớm như vậy, sao cậu không chơi tiếp?” Người nọ chỉ vào bạn gái bên cạnh: “Cô ấy nói không khỏe, nên mình đưa cô ấy về nghỉ.” Vệ Khanh gật gù, lái xe rời đi.

Bạn gái người nọ lại chính là Lâm Phỉ, thuận miệng hỏi hần: “Vệ thiếu? Là bạn anh à?” Người nọ gật đầu: “Ừ, cậu ta tên là Vệ Khanh, mọi người thường đùa gọi cậu ấy là Vệ thiếu, ở thành phố này nổi danh là thiếu gia.”

Lâm Phỉ thấy tên Vệ Khanh này rất quen, hồi lâu mới nhớ ra người đưa tiền cho Chu Dạ chính là Vệ Khanh, không ngờ lại là người này. Không nghĩ anh ta lại đẹp trai, thân hình cao lớn, khí thế bất phàm, ngũ quan thâm thúy, điển hình kim cương vương lão ngũ.

Vệ Khanh đi lòng vòng trên đường, cuối cùng vẫn dừng ở trước cổng trường Chu Dạ. Biết cô sẽ không nghe điện thoại, đành gọi điện tới kí túc xá. Là Lưu Nặc nghe máy, nói Chu Dạ không có trong phòng, đi phỏng vấn còn chưa về. Hần nhìn đồng hồ, đã muộn thế này còn chưa về, không biết có xảy ra chuyện gì không. Vì thế liền gọi điện cho cô, không ngoài dự đoán, chuông vừa hai tiếng, liền bị ngắt.

Chu Dạ tính khí nóng nảy, thật đáng giận. Biết hần gọi điện, liền nhất định tắt máy. Không có cách nào khác, hần sợ Chu Dạ tắt máy liền nhắn tin qua: Chuyện tiền lương! Chưa bao giờ nghỉ tới, gọi điện cũng lao lực như vậy.

Chu Dạ đọc tin nhắn, thấy là chuyện chính sự, nên hần vừa gọi lại thì nghe máy: “Alo, tiền lương có vấn đề gì sao?”

Hần vội nói: “À, là thế này, lẽ ra em và Trương Suất mỗi người một nửa. Nhưng sau đó Trương Suất không tiếp tục làm tiếp, nên phòng tài vụ không biết bút toán tiền lương như thế nào. Cho nên anh đưa tiền trực

tiếp cho em, tự em và Trương Suất tính toán, đưa cho cậu ta bao nhiêu cũng không liên quan tới bên anh.” Hấn vất hết óc mới nghĩ ra được một cái cớ.

Chu Dạ nghe xong, liền bảo: “À, hóa ra chuyện là như vậy, vậy đi, anh cứ bảo phòng tài vụ gửi tiền vào tài khoản của tôi là được, tôi sẽ tự đưa tiền cho Trương Suất.”

Vệ Khanh sững sốt, không nghĩ cô lại nói như vậy, quanh co một lúc mới nói: “Tiền anh đưa thẳng cho em là được, đỡ phiền phức. Em đang ở đâu, ở trường à? Anh tìm em, nhân tiện đưa tiền cho em luôn.”

Chu Dạ tức giận nói: “Tôi đang ở bên ngoài, có cần gấp vậy không? Có chuyện gì thì ngày mai gặp. Ngày mai anh chuyển vào ngân hàng không được à.”

Vệ Khanh chợt dạ hét: “Ngày mai anh bận rồi. Em nghĩ anh giống em suốt ngày rong chơi, chơi bởi lẽu lổng không có việc gì làm hay sao? Anh đang vội, Sao em cứ nói nhiều lời vô nghĩa vậy, mang tiền tới em còn từ chối nữa. Muốn lấy thì tối nay anh mang ra cho em, không thì sau này khỏi nhận luôn.”

Chu Dạ cũng muốn nổi giận, ngồi này sao lại bá đạo như vậy, giống y như cái bọn thổ phỉ cướp đường vậy. Nhưng giờ tiền đang ở trong tay hấn, giờ mà chọc giận hấn, mặc dù không tới mức không nhận được tiền, nhưng mà càng lâu thì mình càng chịu thiệt, thật sự là tiểu nhân mà! Aiza... đứng ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, chỉ nhẩn nhẩn nói: “Được rồi, anh tới đây đi. Tôi đang ở bên ngoài, cũng về gần tới trường rồi. Anh dừng xe ở đường lớn đi, tôi đi tìm anh.”

Vệ Khanh vừa nghe cô nói như vậy, liền lái xe là đường lớn, cố ý tìm một hàng tạp hóa, mua một cái phong bì, đem 8000 tệ để vào trong.

Chu Dạ đang ăn tối ở bên ngoài, vội vội vàng vàng ăn thêm hai miếng, rồi ra vẫy taxi đi về. Từ xa đã nhìn thấy chiếc Lamborghini quen thuộc, không đợi cô gõ cửa xe, Vệ Khanh đã bước ra, nhìn cô một lượt, hôm nay cô mặc áo cổ chữ V, bên ngoài mặc áo khoác mỏng, nhìn rất đứng đắn, nhưng túi xách có dính nhiều đồ như vậy, liền làm lộ ra vẻ trẻ con thanh xuân của cô, nói: “Đã muộn như vậy rồi, đi đâu vậy?”

Chu Dạ thuận miệng nói: “Đi phỏng vấn. Anh đưa tiền cho tôi đi, đi cả ngày mệt lắm, muốn về nghỉ.”

Vệ Khanh lại hỏi: “Phỏng vấn ở đâu? Sao lại muộn như vậy? Cẩn thận bị lừa.” Cô còn ít tuổi, tính nết vẫn còn trẻ con, thật lo người khác có dụng ý xấu với cô.

Chu Dạ giận dữ nói: “Tôi đi phỏng vấn thì liên quan gì tới anh!” Còn bảo bị lừa nữa, có ai ác độc như hấn đâu! Cô chống đối hấn như vậy, Vệ Khanh cũng chẳng giận, xem ra bị đối xử mãi như vậy đã thành quen, liền nói: “Anh chỉ hỏi thăm thôi! Không phải em muốn thi lên nghiên cứu sinh sao?”

“Thi chứ. Ai quy định thi nghiên cứu sinh thì không thể đi phỏng vấn?”

“Vậy kết quả tốt chứ?” Vệ Khanh không tìm thêm được chủ đề nào nữa liền hỏi.

Chu Dạ hết kiên nhẫn: “Tôi biết sao được. Người ta bảo vài ngày nữa sẽ gọi điện thoại tới.”

Vệ Khanh vừa nghe, biết cô thất bại. Người ta nếu nói như vậy, bình thường đều có ý từ chối có lẽ, thế mà cô vẫn tin. Nói: “Em đừng ra ngoài tìm việc nữa, chăm chỉ ôn thi nghiên cứu sinh cho tốt đi.”

Chu Dạ khinh thường nhìn hấn: “Tôi cũng có muốn thế đâu!” Chuyện đâu có đơn giản như hấn nói, cái tên này làm sao hiểu được khó khăn của người khác. Nếu cô có tiền, ai tình nguyện ra ngoài kiếm việc cơ chứ!

Vệ Khanh cũng nghĩ đến khó khăn của cô, không nhắc lại nữa, lấy phong bì từ trong x era: “Đây là 8000 tệ tiền mặt, em có cần kiểm tra không?”

Chu Dạ rút ra thấy toàn tiền mới tinh, giống như vừa rút từ ngân hàng ra, cầm tiền trong tay cảm xúc vô cùng tốt, trong lòng rất vui, đều là tiền chính mình vất vả kiếm được. Liền nói: “Không cần. Tôi về đây, cảm ơn anh đã mang tiền đến.” Cô biết Vệ Khanh sĩ diện cao, chỉ có người mang tiền tới cho hấn, chứ không có đạo lý hấn mang tiền cho người khác.

Vệ Khanh không nghĩ nhận tiền xong cô muốn về luôn, nhưng lại không thể lấy cớ giữ cô lại, về mặt áp úng muốn nói lại thôi. Chu Dạ thấy vậy lại hỏi: “Anh còn có việc gì sao?”

Vệ Khanh nhanh trí nói: “Em ăn cơm chưa?” Nói xong lại vội vàng giải thích: “Anh thấy em vừa đi phỏng vấn về, chắc chưa ăn cơm?”

Chu Dạ nói ở trên đường đã ăn qua. Hấn không biết nói gì nữa, đành phải nói: “Anh vẫn chưa ăn.”

Chu Dạ “À” một tiếng, nhưng cũng chẳng tỏ vẻ quan tâm gì. Hấn đành đưa ra yêu cầu: “Hay em đi ăn cùng anh đi, ăn một mình buồn lắm. Cũng không đi đâu xa, ăn ở nhà hàng nào đó gần trường em là được.”

Chu Dạ không tin hỏi lại: “Giờ mấy giờ rồi? Anh chưa ăn cơm thật sao?”

Hấn nói: “Hôm nay bận nhiều việc, anh vừa mới đi làm về mà.”

Chu Dạ nhìn hấn mặc thoải mái như thế, không giống dáng vẻ vừa đi làm về, nhưng cũng không quản, trực tiếp từ chối: “Anh đi ăn một mình đi, tôi muốn về trường.” Người nào đó xấu tính, chỉ muốn cô ở bên tiếp rượu hấn thôi!

Chu Dạ xoay người bước đi, vừa đi được vài bước, lại nghe thấy Vệ Khanh gọi: “Chu Dạ”. Cô không kiên nhẫn xoay người, nổi giận dừng dừng hỏi: “Anh có việc gì thì nói một lượt cho xong đi!”

Ngay lúc ấy, một chiếc xe thể thao lướt qua người cô, người trên xe lại là Lâm Phỉ, hai người chăm chăm nhìn nhau. Không đợi chào hỏi, xe lại lướt qua bình thường. Còn thấy Lâm Phỉ quay đầu lại, tò mò muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô biết Lâm Phỉ nhất định đã nhìn thấy Vệ Khanh, hiểu làm này nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Không khỏi vừa tức vừa giận, nhưng hôm nay hấn tới là có việc, không thể trút lên đầu hấn, không thể nổi giận với hấn, đành nói: “Sau này anh đừng tới trường tìm tôi nữa! Để mọi người khỏi hiểu lầm!” Lời đồn đại buôn chuyện của mọi người, miệng lưỡi thế gian, giả cũng biến thành thật. Cô làm sao sống sót ở trường được nữa.

Vệ Khanh biết rõ còn cố hỏi: “Bọn họ hiểu lầm gì em?” Chu Dạ giận, lưỡi không thêm trả lời, bước nhanh rời đi. Còn chưa tới cổng trường, nhìn thấy Lâm Phỉ đi ra từ cửa hàng tạp hóa, trên tay cầm một chai nước, cho thuốc vào miệng, ngửa đầu uống nước. Chu Dạ hỏi: “Sao thế? Ốm à?”

Lâm Phỉ đưa thuốc cho cô xem. “Không, thuốc giảm đau.” Hai người cùng nhau trở về, Lâm Phỉ hỏi: “Chu Dạ, giờ người và Vệ Khanh hẹn hò à.”

Chu Dạ bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng giải thích: “Không, người nghĩ đi đâu vậy. Hôm nay hấn tới tìm ta là liên quan tới công việc, người đừng có đi nói lung tung đấy.”

Lâm Phỉ “À” lên một tiếng, nói: “Chu Dạ, ta nói cho người biết, Vệ Khanh kia cũng không phải là người tốt! Người đừng có rầy vào hấn. Hôm nay có người kể chuyện về hấn cho ta biết, nói hấn thích những cô gái trẻ đẹp, hay dùng tiền để vui đùa với rất nhiều cô gái. Có một cô gái trẻ cùng hấn vui vẻ liến đũa hóa thật, tình nguyện không cần tiền của hấn, không chịu chia tay.”

Chu Dạ nghe chuyện cũ, căn bản chẳng liên quan tới mình, vì thế rất phối hợp hỏi: “Sau đó thì sao?”

Lâm Phỉ thở dài: “Sau đó? Nghe nói kết cục rất bi thảm, suýt nữa mất mạng ở Bắc Kinh này. Nghe nói, số con gái vì hấn mà tìm cái chết không hề ít. Gần đây có một nữ sinh ở Bắc Ảnh vì hấn còn định tự sát, mấy việc này bạn bè hấn đều biết.” Chu Dạ hoảng hốt, nhớ tới cô gái xinh đẹp gặp ở quán bar “Vương triều”, vội hỏi: “Sau đó thì sao, sau đó thì sao? Không xảy ra tai nạn chết người chứ?”

“Không, phát hiện sớm mà, cứu được. Nhưng mà mặt mũi con gái nhà người ta biết để đi đâu, về sau chỉ sợ không dám đi ra ngoài. Chu Dạ, ta nói nhiều như vậy, ý của ta là, người vì hấn có tiền cũng được, cùng hấn vui đùa cũng được, cũng chẳng sao cả, đây cũng chẳng phải chuyện hoang đường gì. Nhưng, người đừng bao giờ thích hấn. Giờ thịnh hành trào lưu này mà, người như thế, một khi nhàm chán, sẽ rất vô tình, không để ý tới tình cũ, ta nghe xong, tìm lạnh hấn đi.”

Chu Dạ không hiểu vì sao lại nhớ tới một chuyện: Di Tử Hà cùng Vệ Linh Công đi chơi ở một vườn trái cây, Di Tử Hà ăn một quả đào rất ngọt, đã đem nửa quả đào còn lại cho Vệ Linh Công, Vệ Linh Công mừng rỡ nói, Di Tử Hà yêu ta, cái gì ngon cũng nghĩ tới ta. Sau này không còn yêu Di Tử Hà nữa, Vệ Linh Công nhớ tới việc này, giận dữ nói: Di Tử Hà đưa quả đào thừa cho ta ăn, là coi rẻ quân vương. Nhưng tên Vệ Khanh này, còn không giống cái đám quân vương ham dâm vô độ kia, ngay cả súc sinh cũng không bằng!

Lâm Phỉ lại nói tiếp một câu rất có chiều sâu: “Con gái đẹp mà không được hưởng tình yêu, thật sự rất đáng thương! Cho nên mới nói, tốt nhất đừng có tình cảm, có tình cảm thì mình là người chịu khổ, chẳng khác gì tìm khổ mà ăn.”

Chu Dạ muốn nói Lâm Phỉ vài câu, nhưng lại không thể nói ra. Mỗi người có cách sống riêng, có nhiều chuyện đau khổ người ngoài không thể hiểu eo.

Trở về, nhện không được lại đem chuyện này kể cho Tất Thu Tĩnh, chỉ nói là mình và Lâm Phỉ cùng nghe thấy chuyện kia, chửi ầm lên: “Vệ Khanh là đồ cận bã. Có mới nới cũ, bội tình bạc nghĩa, sao không bị thiên lôi đánh chết! Ông trời thật không có mắt.” Lòng đầy căm phẫn, bênh vực kẻ yếu.

Tất Thu Tĩnh không hiểu vì sao cô lại kích động như vậy, lý trí nói: “Thật ra, nếu nhìn ở một khía cạnh khác, cô gái trẻ kia nếu không ham hư vinh như thế, thì kết cục sẽ không thê thảm như vậy.”

Chu Dạ cũng hiểu đạo lý này, nhủ mày nói: “Nhưng cũng là do gã Vệ Khanh đầu sỏ gây nên. Nếu hấn không cố ý dụ dỗ con nhà người ta sa đoạ trầm luân, thì nữ sinh Bắc Ảnh kia có thể ngoan ngoãn học bài, không vì hấn mà tự sát.” Chính mình cũng bị hấn làm cho thiên hạ đại loạn, cuộc sống học tập chịu ảnh hưởng lớn.

Tất Thu Tĩnh phản bác: “Nếu không có Vệ Khanh, thì cũng còn nhiều người khác. Người cũng biết xã hội hiện này, người như vậy còn nhiều mà! Người có cam đoan cô ta không bị dụ dỗ không? Có nhiều điểm tốt, sẽ không vì tình cảm mà tự sát. Cho nên mới nói, tự giữ trong sạch cho chính mình, tự lập tự cường đi.”

Chu Dạ vẫn bất mãn: “Nhưng cô ấy đâu có muốn tự sát đâu, chẳng lẽ có tình cảm là do cô ấy sai hay sao! Vẫn là do lỗi của Vệ Khanh cận bã!”

Tất Thu Tĩnh thấy cô đỏ mặt tía tai, cười: “Người làm sao thế? Hét vào mặt ta làm gì? Ta có phải là kẻ phụ tình kia đâu. Loại sự tình này là do cả hai bên đều tình nguyện, đều là pháp chế xã hội, đâu thể cưỡng ép được! Cho nên, xảy ra chuyện gì cũng chỉ có thể nói, tự làm tự chịu!” Vì an ủi Chu Dạ tức giận bất bình, đành phải nói: “Đương nhiên Vệ Khanh cũng không phải người tốt, đây là sự thật. Chuyện gì xảy ra thì cả hai bên đều phải chịu trách nhiệm, chủ nghĩa duy vật cho rằng như vậy.” Tất Thu Tĩnh giống như đang làm báo cáo phân tích hóa học, có trật tự rõ ràng, tìm từ chính xác.

Chu Dạ muốn phản bác cũng không tìm ra luận điểm, đành từ bỏ. Tuy rằng hiểu được đạo lý này, nhưng đối với Vệ Khanh càng thêm khinh thường.

Ngày hôm sau, lúc Chu Dạ đang ngồi vẽ trong phòng vẽ tranh thì nhận được điện thoại của Ngô giáo sư trưởng khoa Mỹ thuật tạo hình, nói ở lầu chính có một du khách nhìn trúng bức tranh của cô, đồng ý trả 20.000 tệ mua nó. Chu Dạ nghe xong, vui như tết, cười toe toét, gật đầu đồng ý.

Vì thế nhà trường đứng ra làm chủ, đem bức tranh tham gia triển lãm của cô bán đi. Người mua chừng ngoài ba mươi tuổi, đeo một kính mắt bọc vàng, thoát nhìn hào hoa phong nhã, trên người đậm chất văn nghệ. Nói chuyện rất khách khí, cũng hỏi Chu Dạ có thể đóng con dấu của mình lên hay không.

Chu Dạ vì mang tranh lên trưng bày trong phòng triển lãm ở nhà trường, chứ không phải đi tham gia thi đấu gì, nên chỉ ở trên tranh kí một chữ, vội vàng chạy về kí túc mang con dấu lại. Mọi người nghe tin, liền chúc mừng tới tấp. Chuyện này trong trường không phải chuyện thường, cũng không phải là gửi tranh tới các triển lãm khác, có thể nói là trăm năm khó gặp. Chu Dạ không hiểu mình gặp vận may gì, sao có thể tốt số như thế. Nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng nghĩ ra.

Nào có biết gây họa cũng là hấn, phúc cũng là hấn, giống như xác định cô chính là mục tiêu của hấn.

Giao dịch hoàn thành, nhà trường còn cố ý mời nhiếp ảnh gia chụp lại một bức ảnh tư liệu, sau này sẽ dùng để tuyên truyền khi tuyển sinh. Chu Dạ lập tức trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường, học bốn năm đại học, chưa bao giờ thấy oai như vậy. Lãnh đạo cấp cao sau việc này, mọi người hầu như đều biết tới Chu Dạ.

Việc này thật là tốt, học phí, sinh hoạt phí cũng không cần lo lắng nữa. Bao nhiêu lo lắng trong lòng Chu Dạ buông lỏng, vui vẻ gọi điện cho Lý Minh Thành, thông báo tin tốt cho hấn. Cô vẫn chỉ có thể nghĩ tới Lý Minh Thành, dù sao tình cảm hơn mười năm, không phải nói hết là hết ngay được. (Có lẽ là yêu) Chương 12: Tạm giam

Từ sau khi Chu Dạ bán được bức tranh, áp lực về kinh tế không còn nữa, không cần vì tiền mà hối hả ngược xuôi, có thể nói là không còn lo lắng. Nhiệt huyết hào hứng cho bộ môn vẽ tăng vọt chưa từng có, không phân biệt ngày hay đêm miệt mài ở trong phòng vẽ, nhiều người còn hỏi nàng có dự định trở thành họa sĩ hay không... Mà chuyện vui nhất chính là từ buổi tối hôm đó, Vệ Khanh không còn gọi điện quấy rầy cô, có lẽ đã không còn kiên nhẫn. Tất cả mấy chuyện tình kỳ lạ hoang đường rốt cuộc cũng đã hạ màn.

Thật ra không phải Vệ Khanh có ý buông tha cô, mà là suy tính kĩ càng, tạm thời lúc này sẽ lạnh lùng không để ý tới cô, sau này sẽ nói sau. Quan hệ giữa hai người căng thẳng như vậy, Chu Dạ vốn không có ấn tượng tốt về hắn, mà bản thân hắn thì cứ thấp thỏm lo âu trong lòng, mặt xám mảy tro, trước hết phải bình tĩnh lại. Nếu cứ cố tình ép buộc cô cũng không phải là biện pháp tốt, đành thả dây dài câu con cá lớn vậy (ish: tương đương với “thả con săn sắt, bắt con cá rô” í). Chu Dạ là mỹ nhân ngư, chắc chắn không dễ dàng mắc câu, phải kiên nhẫn một chút mới được.

Thời gian qua hắn bị Chu Dạ làm cho luống cuống chân tay, vô cùng mất phong độ. Rốt cuộc cũng hiểu được, dục tốc bất đạt[8], cũng tự trách chính mình dùng sai phương pháp đối với cô. Vì thế thay đổi sách lược, bình tĩnh chờ thời cơ. Hắn quyết định lấy tĩnh chế động, tạm thời ở ẩn không xuất hiện nữa.

Cuộc sống của Chu Dạ ở trong trường mấy ngày này vô cùng thoải mái, học hành, vẽ tranh, ngủ sớm dậy sớm, làm việc và nghỉ ngơi đúng qui luật. Vì thế cơ thể cảm thấy dễ chịu, da dẻ trắng hồng, làn da căng mịn. Lâm Phi gặp cô mừng rỡ, nắm chặt hai tay, cứ bám riết hỏi mãi xem cô dùng loại mỹ phẩm gì, Chu Dạ vui vẻ mỉm cười nói là không dùng thứ gì cả, lại còn không thường xuyên rửa mặt, ai bảo cô trời sinh có một sắc đẹp không mài cũng nhẵn, Lâm Phi bĩu môi chán ghét, ganh tị suốt.

Đau khổ duy nhất vẫn là môn tiếng Anh, vẫn như trước đây, không có chút tiến bộ. Bộ bài thi của Vương Trường Hỉ cũng đã làm được một nửa, chỉ miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, lại còn nhờ ăn may nữa. Cô cảm thấy chán nản, đúng là bản thân không có thiên phú về ngoại ngữ.

Một hôm, vui đầu làm xong bài thi tiếng Anh, nhìn vào trang đầu tiên thấy chỉ chút mực đỏ, trong lòng bực bội. Đúng lúc đó Lâm Phi tới tìm, thấy cô buồn bực như vậy, vội an ủi: “Bỏ đi, bỏ đi, chẳng qua chỉ là ngôn ngữ ngoại quốc, cũng không phải tiếng mẹ đẻ, học làm chi, cũng chẳng giúp ích gì. Tối nay khoa ta có buổi biểu diễn, ngươi có muốn đi xem không?” Ý vào dáng người cao, cô đưa tay xoa đầu Chu Dạ.

Chu Dạ tránh mặt, kêu to: “Ê,... rối tóc.” Lâm Phi cười nhạo: “Nhìn đầu người sớm đã thành ổ quạ rồi, còn sợ tóc rối nữa à. Còn không đi cắt tóc.”

Chu Dạ kháng nghị: “Ta mới cắt mà, còn chưa được ba tháng.” Lâm Phi hét lên: “Đã ba tháng rồi còn không chịu đi cắt tóc, ngươi làm ta phát ốm rồi đó.”

Chu Dạ mắng: “Tưởng ta giống ngươi sao? Phá gia chi tử.” Gần đây Lâm Phi lại mới đổi kiểu tóc, mái tóc dài thẳng đen bóng tự nhiên, nhuộm thành màu đỏ, đuôi tóc uốn thành từng lọn tóc quăn to bản, chải vắt qua 1 bên, gợi cảm xinh đẹp, vô cùng bắt mắt. Làm ở một tiệm tóc danh tiếng, giá cả đương nhiên không hề rẻ.

Lâm Phi hất mái tóc sang bên, tư thế hấp dẫn, nhíu mày hỏi: “Thế nào? Đẹp không?” Chu Dạ không nhin được, bật cười: “Ngươi cố ý tới tìm ta mà vì chuyện này sao?”

Lâm Phi giả bộ “Bịch” một tiếng, đáng vẻ suýt chết vì tức giận, rồi lại nhẹ nhàng ngồi xuống: Trường mình sẽ kết hợp với nhà hát, cùng giới truyền thông và một số trường khác mở chương trình “Đêm phong cách sinh viên.”, chủ yếu chỉ có sinh viên khoa nghệ thuật bọn ta mới được đi thôi, hội diễn này rất lớn, không có vé thì không vào xem được đâu. Ta đây cố ý tới hỏi ngươi có muốn đi hay không, ta kiếm vé cho ngươi.”

Chu Dạ không có hứng thú đáp: “Có gì hay ho mà xem! Không phải trường nào tổ chức cũng giống nhau, ca hát rồi múa rồi nhảy nhót, có gì khác biệt đâu.” Huống chi tối đến còn phải ra ngoài xem, cô không muốn đi.

Lâm Phỉ lắc đầu: “Không giống nha. Trường mình biểu diễn tiết mục mặc lễ phục Kimono, đây là trang phục mở màn, cho nên toàn bộ sinh viên của trường đều phải làm người mẫu để biểu diễn tiết mục này, muốn đem vẻ vang về cho nhà trường.” Thở một cái khì cho câu “đem vẻ vang về cho nhà trường” như là 1 khẩu hiệu, lời này giống như không phải từ miệng Lâm Phỉ thốt ra vậy!

Chu Dạ cười: “Cho nên người cũng phải đi? Sau đó kéo ta đi chịu tội cùng?” Đi xem trình diễn cũng chẳng có gì hay cả, ở hội trường lầu chính ngày nào chả thấy vài cô người mẫu đi ra đi vào, không phải tuyển người đẹp thì cũng là siêu người mẫu, cô nhìn mà phát ngán ngẩm, quần áo gì mà lố lăng!

Lâm Phỉ dụ dỗ cô: “Còn có khoa báo chí nữa, à, đúng rồi, còn có sinh viên khoa mỹ thuật tạo hình cũng chuẩn bị tiết mục nữa, phải đi ủng hộ, cổ động bạn học chứ.”

Chu Thị nghĩ tới cô cũng không có gì làm, đi xem để ngắm trai đẹp gái xinh ở khoa khác cũng tốt, mấy khoa khác nổi tiếng cũng nhờ có nhiều nữ sinh xinh đẹp. Vì thế, gật đầu bảo: “Được rồi, bao giờ đi thì gọi ta.” Nói xong, lại cúi đầu xuống tiếp tục chiến đấu với đề tiếng Anh.

Lâm Phỉ rút một tờ đề thi ra: “Làm gì vậy, người học tới đây óc choáng váng luôn à! Buổi tối còn phải ra ngoài, giờ người không lo sửa soạn đi. Tóc người xem có khác gì bụi cỏ không, còn không chịu đi cắt.” Liền cầm tay Chu Dạ, lôi kéo cô đi cắt tóc. Chu Dạ đối với môn tiếng Anh căm thù tận xương tận tủy, nghe bạn nói vậy, nghĩ cũng đúng, dẹp giấy bút sang một bên, cùng Lâm Phỉ ra khỏi phòng.

Đứng ở trước cửa tiệm cắt tóc nổi tiếng, Chu Dạ hỏi Lâm Phỉ: “Người dẫn ta đi tới đây cắt tóc? Ta chưa có đi đâu nhá.” Nói xong, quay người định bỏ đi. Tiệm cắt tóc này nổi tiếng là sang trọng, Chu Dạ không muốn trở thành là người coi tiền là cỏ rác. Không phải chỉ là cắt đi mớ tóc hay sao, cùng lắm mười đồng hai mươi đồng là cùng.

Lâm Phỉ giữ chặt cô: “Cắt tóc ở đây không giống như những chỗ khác. thợ làm tóc rất giỏi. Không phải người vừa nhận được học bổng hay sao? So với ta người càng có nhiều tiền hơn, tiết kiệm, dè xén làm gì! Yên tâm đi, ta là khách quen ở đây, cho người phiếu giảm giá nè.”

Chu Thị cũng có chút tò mò vì sao cắt tóc ở đây lại đắt như vậy. Người còn chưa ngồi xuống, đã có người tới hỏi muốn uống cà phê hay nước trái cây, phục vụ quả nhiên khác biệt. Người thợ gội đầu đang massage đỉnh đầu cho cô, dòng nước ấm chảy qua da đầu làm cô thấy thoải mái đến nỗi suýt chút nữa không kiềm được phát ra tiếng kêu thỏa mãn.

Lâm Phỉ là khách quen, chỉ định phải đứng người thợ chính, cô cho Chu Dạ biết người thợ cắt tóc này tay nghề tốt nhất, bảo cô cứ yên tâm. Người thợ cắt tóc nhìn ngắm cô cả nửa ngày, sau đó cẩn thận hỏi cô muốn thế nào, Chu Dạ nói tùy ý, cắt thế nào cũng được, miễn đẹp là được. Nghe xong người đó không nói năng gì thêm, đem mái tóc che kín tai kia của cô cứ cắt từng tầng, rồi từng lọn tóc cứ thế mà bay xuống đất. Chu Dạ nhanh chóng ngủ gật.

Cuối cùng, có người chạm nhẹ vào cô, nói: “Tiểu thư, nhìn xem thế nào? Có cần sửa gì thêm không?” Chu Dạ mở mắt ra, vừa thấy, có chút giật mình, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, vào kính thấy chính mình trong đó, bình thường tóc tai như ỉ ọ, bây giờ mái tóc được cắt gọn, vén khéo hai bên tai, tóc ngắn thanh xuân đứng đắn cũng không mất đi vẻ quyến rũ, hình tượng bỗng tự nhiên thay đổi lớn đến như vậy.

Người nọ nói: “Tóc của tiểu thư rất mềm, lại chắc khỏe. Bình thường chỉ cần vuốt một lớp gel mỏng, dễ dàng giữ được kiểu tóc.”

Lâm Phỉ khoái chí kêu lên: “Chu Dạ, người rất hợp với kiểu tóc ngắn cổ điển này, đúng là càng cổ điển lại càng mốt, nhìn người khiến ta cũng muốn cắt phẳng mái tóc của mình.”

Chu Dạ nhìn nhìn, đúng là rất hợp, thanh toán tiền, hết một trăm hai mươi tám đồng, đau lòng đứt ruột. Cắt tóc xong, thời gian cũng không còn sớm, cùng Lâm Phỉ vội vàng vàng chạy tới hội trường lớn.

Sân khấu của trường khác thật hoành tráng, trường cô không thể sánh bằng nha. Tuy chỉ là buổi biểu diễn của sinh viên, nhưng ở phía sau lại có rất nhiều nhiếp ảnh chuyên môn, nhìn qua đã biết đêm diễn này quy mô to lớn. Bốn người dẫn chương trình, hai nam hai nữ, đều là sinh viên Học viện phát thanh truyền thông, nam cao lớn tuấn tú, nữ xinh đẹp khả ái, nhìn rất đẹp mắt.

Đầu tiên là những tiết mục ca múa biểu diễn của trường bạn, rất phấn khích, nữ sinh nào cũng xinh đẹp, hoa cả mắt, quả nhiên nơi đâu cũng có nhân tài. Khoa mỹ thuật tạo hình của trường Chu Dạ biểu diễn tiết mục Cosplay “Tử thần”, trang phục và đạo cụ đều tự thiết kế, tiết mục cuối cùng là “Tẩu Tẩu.”

Người dẫn chương trình giới thiệu những bộ trang phục trên người các người mẫu chính là do sinh viên khoa tạo hình thiết kế, mọi người đều bắt đầu ồ lên. Sau đó âm nhạc bắt đầu vang lên, phần lớn là nữ sinh, bắt đầu nối chân nhau bước ra, ai ai cũng xinh đẹp, dáng người thon gầy, trang dung xinh đẹp, xuân lan thu cúc, không kịp nhìn, không khí toàn trường trong nháy mắt trở nên hào hứng. Vỗ tay như sấm, cả sảnh đường ủng hộ. Tiết mục biểu diễn “Tẩu Tẩu” đối với những cô gái xinh đẹp này mà nói chỉ là một màn biểu diễn nho nhỏ.

Lúc cúi đầu cảm ơn, Chu Dạ để ý Lâm Phỉ chẳng may đụng trúng phải một cô người mẫu, làm cô gái đó lão đảo, suýt té ngã, may có người dẫn chương trình nhanh tay giữ kịp, nếu không thì sẽ rất mất mặt. Tuy vậy cũng gây nên xôn xao nho nhỏ, người mẫu kia quay đầu, hung hăng lườm Lâm Phỉ một cái, giận dữ rời đi.

Chu Dạ nhanh chóng chạy tới phía sau hội trường, bên trong không khí vô cùng khẩn trương. Cô biết đám nữ sinh khoa biểu diễn trước nay đều kiêu ngạo, việc bị mất mặt thế là việc lớn, chắc chắn sẽ làm to chuyện. Chu Dạ vội vàng giục Lâm Phỉ đi thay quần áo, nói: “Đi thôi, muộn rồi.” Lâm Phỉ bị cô kéo đi, còn cố quay lại nói: “Tôi cũng không phải cố ý, chỉ trách trang phục của cô quá dài. Tôi biết làm sao được!”

Cô gái kia nói ra những lời thật khó nghe, Lâm Phỉ nổi giận, nói cho bõ tức: “Tôi cố ý đấy, làm sao nào! Có giỏi thì đánh nhau đi...” Chu Thi nghe phát hoảng, đúng là càng đổ thêm dầu vào lửa, kiên quyết kéo bạn đi, khuyên can: “Những chuyện ở đây chẳng liên quan gì tới chúng ta, kệ cô ta lải nhải đi, không cần vì chuyện này mà bực mình, không đáng.

Ra tới đường lớn, Lâm Phỉ vẫn còn nóng nảy mắng om xòm: “Con nhỏ đó nghĩ nó là ai không biết, dám chửi ta à! Ở bên ngoài nói là nhận được học bổng Quốc tế, thật ra chỉ là gái bao! Lại còn ra cái vẻ thanh cao!”

Lời nói khó nghe cũng đã nói ra, đúng lúc đó cô người mẫu cùng đám bạn đi ra tới nơi, nghe thấy những lời Lâm Phỉ nói, mặt mày biến sắc, đồng loạt xông lên: “Mày nói ai, muốn ăn đòn phải không?”

Lâm Phỉ cũng không sợ đối phương người đông thế mạnh, hừ lạnh: “Dám làm mà không dám nhận!”

Cô nàng người mẫu kia bình thường kiêu căng, ngạo mạn, quen thói hất hàm ra lệnh, hoành hành ngang ngược, làm sao nhịn được cơn giận này, hai phe xông vào đánh nhau ngay tại đường lớn, Chu Dạ nhìn thấy Lâm Phỉ bị người ta đánh cho mấy bạt tai, xông tới khuyên can, vội vàng nói: “Đừng đánh nữa, dừng lại, đánh chết người bây giờ!” Trên cổ hơi hơi nhói đau, có lẽ bị móng tay người nào đó quào trúng. Trước kia từng nghe đồn chuyện nữ sinh khoa nghệ thuật đánh nhau, không ngờ có ngày được lĩnh giáo.

Cả đám người la hét ồm ồm, chợt nghe có người rống lên: “Ngang nhiên giữa đường giữa chợ đánh nhau, có coi pháp luật ra gì không?” Nhìn lại, thấy mấy nhân viên cảnh sát chạy tới. Mọi người mới dừng tay. Lâm Phỉ chống tay đứng lên, chật vật không chịu nổi, trong tay còn có nắm tóc của ai đó không chịu buông, trên mặt còn hằn máu bầm.

Cảnh sát dò xét nhìn đám người mẫu, hừ lạnh: “Các cô thử nhìn lại mình xem, thân là con gái, mà dám đứng trước cửa đồn cảnh sát đánh nhau, thật là ngông cuồng.” Chu Dạ quay qua nhìn, mới phát hiện ngay phía đối diện là đồn cảnh sát, dưới ánh sáng của cây cột đèn đường nhìn thấy rõ huy hiệu cảnh vệ, thâm nghĩ, bao nhiêu chỗ đánh nhau không chọn, chọn ngay chỗ trước đồn cảnh sát.

Vì thế tất cả mọi người đều bị đưa về đồn cảnh sát lấy khẩu cung, một nhân viên cảnh sát vừa nhìn thấy cô nàng người mẫu trong đám người xui xẻo này, thốt lên: “Sao lại là cô? Không thể an phận sống vài ngày sao?” Chu Dạ mới hiểu đây không phải lần đầu tiên mấy cô nàng này tới đồn cảnh sát. Lâm Phỉ nhỏ giọng thì thầm bên tai: “Mấy con nhỏ này lần trước đi chơi cùng một người ngoại quốc, bị cảnh sát bắt được.” Chu Dạ chặc chặc vài tiếng, quả thật không thể tin được, bị dọa cho lú lẫm, cứ hỏi làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. Cô cũng không muốn vì chuyện không đáng này mà bị ghi là có tiền án không tốt.

Lâm Phỉ cũng rất áy náy, suy nghĩ một lúc rồi bày cho cô một kế: “Không phải người quen biết Vệ Khanh sao? Người gọi điện cho anh ta, nghe nói anh ta có người quen trong cục cảnh sát. Chỉ cần anh ta chịu nói

giúp một tiếng, chúng ta lập tức có thể đi.” Chu Dạ đương nhiên không chịu gọi điện thoại, mong ước của cô chính là không có liên quan gì tới Vệ Khanh.

Cô nàng người mẫu kia đúng là biết móc nối quan hệ, chỉ cần nộp tiền đóng phạt là được tự do đi khỏi. Chỉ còn lại Chu Dạ và Lâm Phi vẫn bị giữ lại.

Người trong đồn cảnh sát nhìn qua Chu Dạ không giống mấy cô người mẫu kia, nhíu mày hỏi: “Cô vẫn là học sinh trung học à? Sao lại ở cùng một chỗ với mấy cô gái kia? Gọi điện kêu người giám hộ tới đón về đi.” Trên người Chu Dạ không mang theo bất cứ giấy tờ tùy thân nào, chỉ có tiền và điện thoại di động, đáng người nhỏ bé đứng cùng đám người mẫu kia, khó trách bọn họ nhầm tưởng cô vẫn còn là học sinh trung học.

Chu Dạ rụt rè nói: “Tôi tới Bắc Kinh học...” Cũng không dám nói chính mình đã là sinh viên đại học, đỡ bị mất mặt.

Người nọ vừa nghe, bắt đầu giáo dục cô: “Cô nghĩ cha mẹ cô cực khổ đưa cô tới Bắc Kinh học tập dễ dàng sao? Cô không chịu chăm chỉ học bài, cả ngày chỉ a dua theo đám người xấu, đối với sự nghiệp, đối với thầy cô trong trường thế nào? Cái tốt không chịu học, chỉ biết theo người ta đi đánh nhau, không cần thận dạy bảo, có khi còn chưa biết trời cao đất rộng là gì! Gọi điện báo thầy giáo tới đây!”

Chu Dạ tưởng rằng nghe ông ta mắng một lúc là xong, không nghĩ sẽ kinh động tới nhà trường, về mặt cầu xin nói: “Thầy giáo đã hết giờ dạy, về nhà nghỉ ngơi...” Cứ tưởng nói vậy là qua được, ai người người kia lại nói: “Không cần phải trình bày, tôi còn không biết bây giờ thầy giáo đã tan làm rồi hay sao? Gọi điện thoại kêu tới đây

Chu Dạ bị dọa khiến lạnh sống lưng, lại từ chối nói: “Tôi không có số điện thoại của thầy...” Người nọ cũng không phải dễ bị lừa, liền bảo “Nếu vậy thì cô cứ ở lại đây. Chờ thầy giáo hoặc người nhà tới bảo lãnh cho cô ra.” Chu Dạ không còn cách nào khác, đành ra chỗ Lâm Phi bàn cách làm sao bây giờ.

Lâm Phi mắng cô: “Không phải đã bảo người gọi điện cho Vệ Khanh hay sao! Hắn chỉ cần gọi điện thoại nói người ở đây một tiếng, chúng ta sẽ không sao cả. Chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, có cái gì đâu! Hay là người thật sự muốn ngủ qua đêm ở đây hoặc là kinh động tới nhà trường?” Một khi kinh động tới nhà trường, Chu Dạ khẳng định sẽ bị phê bình.

Lâm Phi thấy Chu Dạ do dự cúi đầu không nói lời nào, liền giật lấy điện thoại của cô, ấn số điện thoại của Vệ Khanh: “Đây phải không?” Ấn nút gọi luôn.

Chu Dạ vội vàng giành lại: “Còn có nhiều cách khác, không cần nhiều chuyện như vậy, cầu xin họ một lúc không chừng họ sẽ thả chúng ta. Không còn bạn bè nào khác sao, đâu cần phải tìm hắn!”

Còn chưa kịp nói xong, liên lạc đã được kết nối: “Alo, Chu Dạ! Có chuyện gì thế?” Vệ Khanh không ngờ Chu Dạ lại chủ động gọi cho hắn.

Lâm Phi rất nhanh nói: “Chu Dạ gặp chút phiền phức, giờ đang ở đồn cảnh sát.” Sau đó nhét điện thoại vào tay Chu Dạ, Chu Dạ đau đầu, lại không còn cách nào khác, lại phải nghe máy: “Alo...”

Vệ Khanh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Em có bị thương không?” Chu Dạ lắc đầu, Lâm Phi ngồi bên cạnh giục cô mau nói, vì vậy đành phải đưa ra yêu cầu, nhờ hắn gọi điện tới đồn cảnh sát, nói giúp vài lời.

Vệ Khanh nói: “Lãnh đạo bọn họ bây giờ không có ở đây, cho dù anh có gọi điện cũng không có tác dụng. Như vậy đi, để anh tới đó, xem tình hình thế nào.” Nói xong, lập tức lái xe tới đồn cảnh sát.

Chưa tới 20 phút, Vệ Khanh đã tới. Nhân viên cảnh sát hỏi hắn và Chu Dạ có quan hệ thế nào, Chu Dạ há miệng ra nói: “Đây là chú tôi.” Nhân viên cảnh sát kia không phải muốn gọi người nhà tới hay sao? Viên cảnh sát vừa nghe là người nhà, liền giáo huấn một chút, rồi tha cho họ về.

Vệ Khanh vừa nghe, có chút sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Chu Dạ, một lúc sau, đành cười khổ, làm thủ tục, dẫn cô ra. Lâm Phi đã đi cùng bạn trai về trước.

Vệ Khanh hỏi cô: “Sao vừa rồi em lại bảo anh là chú em hả? Dám nói dối như vậy?” Chẳng lẽ mình đã già thật rồi sao? Đúng là chọc giận hắn mà.

Chu Dạ tỉnh bơ nói: “Không phải người ta cũng tin đấy thôi!” Vệ Khanh nhìn cô, trong lòng không rõ cảm xúc gì, vô cùng khó chịu, lại không thể bộc phát. Lúc này mới để ý cô mới cắt tóc: “Ừa... cắt tóc khi nào vậy? Nhìn rất hợp.”

Chu Dạ cũng không để ý tới hắn, chỉ nói: “Chuyện hôm nay rất cảm ơn anh. Tôi về trước đây.”

Vệ Khanh giữ cô lại: “Giờ đã là nửa đêm, em định đi đâu?” Làm loạn nửa ngày như vậy, kí túc đã đóng cửa từ lâu.

Chu Dạ do dự một chút, Vệ Khanh liền nói: “Đi thôi, tới chỗ anh ở tạm một đêm. Ngày mai về trường.” Chu Dạ lùi bước, cô còn chưa ngốc tới mức ấy, tự động dâng mình tới cửa. Chỗ đó không thể ở lại nhà.

Vệ Khanh liền hỏi: “Em định đi đâu?” Chu Dạ bảo đi tới quán net ngồi một đêm. Đi một vài bước, sờ sờ túi, mới nhớ ra mình không mang theo chứng minh thư, chắc chắn họ sẽ không cho vào. Những cửa hàng internet ở Bắc Kinh được quản lý chặt chẽ, không có chứng minh thư chắc chắn không được vào, ít nhất là những nơi cô từng vào là như thế. Muốn tìm nhà trọ thì tiền trên người lại không đủ, cứ đứng yên tại chỗ suy nghĩ.

Vệ Khanh kéo tay cô nói: “Yên tâm, anh không thêm làm gì em đâu!” Chu Dạ không có chỗ nào để đi, đành theo hắn tới một khu chung cư cao cấp trong trung tâm thành phố.

Vệ Khanh đưa cô về nhà, căn phòng cũng không lớn, có một gian phòng ngủ, một gian thư phòng, nội thất trang trí không cần phải nói, đương nhiên toàn là đồ cao cấp, là căn phòng điển hình của một quý tộc độc thân. Thấy cô vẫn còn mặc áo khoác màu trắng đã bị bẩn, liền hỏi cô có muốn tắm hay không. Chu Dạ lắc đầu: “Không cần, đợi trời sáng tôi sẽ đi ngay, không cần phiền hà như vậy.”

Vệ Khanh thấy cô từ lúc bước vào, tinh thần cảnh giác cao độ quá, liền cười nói: “Em sợ cái gì. Anh có ăn thịt em đâu!” Chu Dạ liền tiếp lời: “Ai biết được!” Tốt nhất là cứ nói thẳng ra, sẽ không cần phải lo lắng. Đi tới phòng bếp rửa tay, hỏi: “Tôi ngủ được chưa? Ngủ ở sofa không phiền anh chứ?”

Vệ Khanh cười: “Anh đâu có keo kiệt như vậy. Em là khách mà. Bỏ đi, em cứ ngủ ở giường anh ấy, anh qua thư phòng ngủ.” Chu Dạ cũng không từ chối nói: “Đây là anh tự nói, chính anh muốn làm người tốt, đừng trách tôi nha.”

Vệ Khanh đỡ khóc đỡ cười, cô nhóc này thẳng thắn quá đi, “Sao lại có người nói như thế nhỉ? Ít ra cũng phải cảm ơn anh một tiếng chứ.” Chu Dạ vốn định cãi lại vài câu, nhưng về sau vẫn ngoan ngoãn nhỏ giọng nói cảm ơn. Cô cũng không phải là người không biết điều, chuyện hôm nay mặc kệ như thế nào, vẫn là phải cảm ơn hắn.

Chu Dạ đi dạo trong phòng một vòng, không phát hiện thấy vật dụng nào của phụ nữ, trên giường cũng không có sợi tóc dài hay mùi nước hoa nào, không khí trong lành, giường lớn mềm mại, rất thoải mái, vì thế nhanh chóng khóa cửa phòng, yên tâm vui đầu ngủ, vừa đánh nhau, vừa nói nhiều, hôm nay rất mệt mỏi.

Không phải Vệ Khanh thật sự làm quân tử, tục ngữ có câu: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, chẳng qua hắn nhân nhượng mà thôi. Thời cơ hắn chờ không phải đã tới rồi sao!

[8]: vôi vàng sẽ không thể đạt được thành công.

7. Chương 13-14

(Có lẽ là yêu) Chương 13: Lặng lẽ

Edit: Ishtar

Một đêm tĩnh lặng. Chu Dạ ngủ say sưa, vẫn là Vệ Khanh gõ cửa đánh thức cô dậy. Cô day day mắt, tóc tai lộn xộn, quần áo nhăn nhúm đi ra ngoài.

Vệ Khanh nhìn thấy cô, kim lòng không được, buột miệng nói: “Chu Dạ, sao cảm giác lúc em vừa mới ngủ dậy, còn chưa rửa mặt, mà vẫn xinh đẹp như vậy?” Đương nhiên, bởi vì đang tuổi thanh xuân.

Chu Dạ nghĩ hần giữu cọt mình, cái bộ dạng này chính cô còn ghét bỏ, lườm hần một cái, xoay người muốn đi ra cửa. Vệ Khanh đi theo sau hỏi: “Em không rửa mặt à?” Còn khiến hần phá lệ đi xuống lầu mua đồ ăn sáng.

“Không được, tôi phải về trường.” Chu Dạ ngồi xuống đi giày. Mặc kệ việc cô đang vô cùng lếch thếch, nhưng sáng sớm nhìn thấy hần đã không thấy thoải mái, cho nên không muốn ở lại lâu thêm nữa.

Vệ Khanh không còn cách nào khác, đành vợ lấy chầm chìa khóa. “Anh đưa em về.”

Chu Dạ đi ra tới ngoài cửa, lắc đầu từ chối: “Anh không phải đi làm à? Tôi không cần anh đưa về, có phải tôi không biết đường về đâu.” Trực tiếp từ chối thẳng thừng.

Vệ Khanh đành trơ mắt nhìn cô rời đi, một lúc sau, lại cười vang. Đúng là trẻ con, ngay cả lời khách sáo cũng không muốn nói nhiều.

Thật ra không phải Chu Dạ không biết nói những lời khách sáo, mà căn bản đối với hần chẳng cần phải khách sáo. Đối với loại người như hần, biết cái gì là hiểu khách đâu.

Mà dường như Vệ Khanh cũng đã quen cảm giác Chu Dạ đối với hần không khách khí.

Từ sau khi phải vào đồn cảnh sát, mỗi lần Lâm Phỉ tới rủ Chu Dạ đi chơi, cô đều không chịu đi. Phải chịu một trận kinh hoàng như thế, tốt nhất cô nên ở lại trường chăm chỉ học bài thi hơn.

Cuối tháng mười một, thời tiết càng ngày càng lạnh. Chu Dạ từ phòng vẽ tranh đi ra, bầu trời rắng hồng dày đặc, âm u, gió phàn phật quất trên mặt, có chút đau. Cô nướng mắt nhìn trời, rồi hỏi Lưu Nặc: “Bạn đoán thử xem hôm nay trời có mưa không?” Cô lo trời mưa, Lý Minh Thành sẽ không tới.

Lưu Nặc đùa: “Không biết, mình cũng có phải người trong cục khí tượng thủy văn đâu, bạn nên đi hỏi bọn họ ấy.” Thấy cô bạn có vẻ nóng ruột, lại hỏi: “Bạn muốn ra ngoài sao? Có hẹn à?”

Chu Dạ gật đầu: “Ừ, có bạn tới chơi, định ra ngoài ăn cơm cùng.” Hôm nay là sinh nhật cô, Lý Minh Thành muốn tới chúc mừng, cô rất vui. Chu Dạ chưa từng có thói quen sinh nhật sẽ mời khách ăn cơm, cô luôn cảm thấy sinh nhật cũng giống như những ngày bình thường mà thôi, lại không có 48 giờ, cần gì phải phô trương lãng phí, nhộn nhịp cho mọi người đều biết. Nhưng Lý Minh Thành vẫn nhớ, có lẽ sẽ mang cho cô một món quà nhỏ chẳng hạn.

Cô hỏi Lưu Nặc nên dùng khuyên tai kiểu gì thì đẹp, Lưu Nặc chỉ vào đôi khuyên tai mà Lâm Phỉ tặng cho cô nói: “Bạn thử kiểu này đi.” Chu Dạ lại lấy ra một đôi khác hỏi: “Cái này rất to, có hợp không?” Lưu Nặc lắc đầu: “Đôi khuyên này đã lỗi mốt rồi.”

Chu Dạ không nghe, vẫn đeo lên. Đây là món quà năm trước Lý Minh Thành tặng cho cô, ngay cả hộp đựng cũng được cô cất giữ cẩn thận. Trang điểm xong xuôi, lại hỏi ý kiến Lưu Nặc. Lưu Nặc cười: “Chu Dạ, cầu kỳ như vậy, không phải chỉ đơn giản ăn một bữa cơm thôi đúng không? Chẳng lẽ đi xem mắt sao?” Chu Dạ cười mắng cô nói linh tinh. Nhìn đồng hồ thấy sắp tới giờ hẹn, liền đi giày, thay áo khoác ra ngoài.

Thế nhưng ngoài trời lại có tuyết, tuyết mịn trắng muốt như lông vũ, lả tả bay xuống. Mọi người reo lên: “Tuyết rơi, tuyết rơi rồi.” Đây là tuyết đầu mùa trong năm, không ngờ tới sớm như vậy. Chu Dạ vui vẻ, chạy ra ngoài cổng trường, Lý Minh Thành vẫn chưa tới.

Cô vươn tay, tưởng sẽ đón được một mảnh bông tuyết, điện thoại lại reo vang. Cô mặc kệ, mãi đến khi ngón tay se lại vì lạnh, bông tuyết tan ra, cô mới cảm thấy thỏa mãn, lời máy ra nghe. Là Vệ Khanh. “Alo, có chuyện gì thế?” Giọng nói không giống lúc bình thường không kiên nhẫn, mà lại vô cùng dịu dàng.

Vệ Khanh trong lòng mềm đi, còn chưa kịp trả lời đã lại nghe thấy cô nói: “Anh nhìn ra ngoài đi, tuyết rơi rồi.” Vệ Khanh tò mò nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mới phát hiện bên ngoài tuyết rơi dày, từng bông tuyết bay

lả tả, tâm tình cũng vui vẻ, hỏi: “Tối nay em bận gì không?” Hấn biết hôm nay là sinh nhật cô, nên cố tình gọi điện thoại tới.

Chu Dạ trả lời: “Có, định ra ngoài ăn cơm.” Vệ Khanh nghĩ có thể cô muốn cùng bạn ra ngoài ăn sinh nhật, vì thế nói: “À, cũng không có việc gì, tối anh gọi lại cho.”

Lý Minh Thành mang một cái bánh gato to tướng tới, Chu Dạ vô cùng vui vẻ. “To vậy, hai người chúng ta ăn không hết đâu.” Lý Minh Thành cười: “Mang về mời mọi người cùng ăn nha. Chúng ta đi ăn cơm trước chứ?”

Hấn đưa cho Chu Dạ một cái vòng cổ, giá tuy không rẻ nhưng kiểu dáng cũng không có gì đặc biệt. Hấn biết Chu Dạ thích những món đồ nhỏ nhỏ như vậy, nên cứ tới sinh nhật cô đều đưa một hai thứ, như thế cũng không sợ tặng sai ý thích.

Chu Dạ vui mừng nhận lấy, còn hào phóng nói sẽ mời hấn ăn cơm, muốn đi ăn cơm Tây. Lý Minh Thành nói: “Trời lạnh thế này, đi ăn lẩu cho ấm áp.” Chu Dạ thấy hấn mặc không nhiều, nghĩ hấn lạnh, liền nói: “Được, thế thì đi ăn lẩu bò đi. Gần đây có quán ngon lắm.”

Quán ăn tấp nập, tiếng người ồn ào. Không khí có chút nóng, Chu Dạ ăn tới mức trán đầy mồ hôi. Lý Minh Thành cố ý gọi một bát mì trường thọ, bên trên còn có trứng ốp lếp, cười nói: “Thì Thi, ăn bát mì này đi, lại lớn thêm một tuổi rồi, sau này phải nghe lời nha.”

Hấn và Chu Dạ quen biết nhau từ bé, lớn hơn cô hai tuổi, trong nhà lại không có an hem, cho nên, vẫn coi Chu Dạ như là em gái ruột mà quan tâm. Cảm thấy cô vẫn như một đứa trẻ, tuổi còn nhỏ như vậy, đã phải xa nha, thật sự rất đau lòng.

Chu Dạ bất mãn nói: “Ta có phải là trẻ con đâu! Sao phải nghe lời chứ!” Lý Minh Thành cười cười: “Sao người nói nhiều vậy? Chỉ có trẻ con mới nói chính mình không phải là trẻ con như vậy thôi.”

Chu Dạ vẫn cố cùng hấn tranh luận rằng mình không còn là trẻ con, Lý Minh Thành cười mãi, cuối cùng đành phải trịnh trọng nói: “Được rồi, được rồi, Chu Dạ nhà chúng ta đã trưởng thành rồi.”

Ăn cơm xong, Chu Dạ còn muốn lôi kéo Lý Minh Thành đi dạo phố. Lý Minh Thành cười nói: “Tại hạ hôm nay sẽ bồi Chu Dạ đi chơi.”, lời còn chưa nói xong thì lại nhận được cuộc gọi từ Trương Nhiễm Du. Trương Nhiễm Du nói trong phòng thí nghiệm vật lý có một dụng cụ không dùng được, hỏi hấn có rảnh không, tới xem giúp, giọng nói có vẻ gấp gáp. Lý Minh Thành vừa nghe, liền nói: “Thì Thi, ta phải về trường gấp. Ta đưa người về nhé.”

Chu Dạ trong lòng lạnh lẽo, vẻ mặt bình tĩnh, trên đường về không nói một lời. Nhìn thấy sắp tới cổng trường, hấn sẽ phải đi về. Liền tự trấn an mình, hỏi: “Lý Minh Thành, ta hỏi người, có phải người đang hẹn hò với Trương Nhiễm Du?” Cô cũng không còn gọi Trương Nhiễm Du là học tỷ nữa.

Lý Minh Thành thừa nhận: “Ừ, ta theo đuổi cô ấy từ lâu rồi, gần đây cô ấy mới đồng ý hẹn hò với ta, chưa bao giờ ta cảm thấy vui như thế.” Trước mặt Chu Dạ, hấn cũng không ngại nói về chuyện này, hấn cũng muốn nói cho cô biết tin này. Dù sao, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tưởng, người ngoài tỉnh táo, người trong cuộc u mê. Nhưng hấn chưa từng nghĩ qua, Chu Dạ cũng là người trong cuộc.

Chu Dạ chỉ cảm thấy giống như ngực bị người ta đập một cái thật mạnh, không thở nổi. Một lúc sau, thấp giọng hỏi: “Người rất thích cô ấy sao?” Trong bóng đêm, giọng nói có chút run run.

Nhưng Lý Minh Thành lại không để ý thấy, gật đầu: “Ừ, ta chưa từng gặp một người con gái nào lại thông minh như cô ấy, một cô gái học hành chăm chỉ, làm gì cũng cẩn thận tỉ mỉ. Đúng vậy,..., thật ra ta cũng không thể nói được lý do vì sao lại thích cô ấy, chỉ cảm thấy cô ấy rất hấp dẫn.” Cảm thấy lời mình nói nghe có vẻ buồn nôn, cười cười, nói: “Đại khái là chúng ta ở gần nhau quá, nên ta mới bị cô ấy hấp dẫn như vậy.”

Trong mắt Chu Dạ không tự chủ được dâng lên một tầng nước, sợ hấn nhìn thấy, lại giả vờ vén tóc, nâng tay lau đi. Biết là một chuyện, chính tai nghe Lý Minh Thành nói lại là chuyện khác, chưa bao giờ cô cảm thấy tuyệt vọng, đau lòng như vậy, cõi lòng như tan nát thành từng mảnh, không có cách gì lành được. Nghẹn ngào nói: “Lý Minh Thành,... nhưng ta, ta...” Cô biết rõ là vô ích, nhưng lại vẫn muốn nói ra tâm ý của bản thân, lần cuối cùng cố gắng.

Nhưng âm thanh báo tin nhắn từ điện thoại của Lý Minh Thành lại vang lên, không cho cô một cơ hội nào nữa. Vì hấn một lòng lo cho Trương Nhiễm Du, lại vì bóng tối bao phủ, nên không phát hiện ra Chu Dạ có điểm khác thường. Vội vàng nói: “Thì Thi, tới rồi, người vào đi, ta phải đi đây.” Có lẽ rất lo lắng, nên bóng dáng nhanh chóng biến mất nơi cuối đường. Trên gương mặt Chu Dạ tuôn đầy nước mắt, đứng hiu quạnh giữa trời đầy gió và tuyết, không nói gì, chỉ lặng lẽ khóc không thành tiếng.

Chuyện tình đáng buồn cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi, tình cảm của mình biến chất thành tình yêu mong lung, còn hấn thì vẫn đứng nguyên tại chỗ. Chẳng những đứng yên tại chỗ như vậy, lại còn có tình yêu của hấn. Tình huống này, làm sao mà chịu nổi!

Bộ dạng như thế này sao có thể về trường, Chu Dạ lặng lẽ đi trên đường dành cho người đi bộ. Trên đường, tiếng bước chân vội vàng qua lại, không ai phát hiện ra cô đang lặng lẽ khóc.

Một chiếc xe đi tới, lướt qua mười mét liền dừng lại. Vệ Khanh mở cửa ra, kêu một tiếng: “Chu Dạ.” Trong bóng tối, hấn cũng không nhìn rõ, nhưng cảm giác là cô.

Vệ Khanh nói tối sẽ gọi điện lại nên Chu Dạ tắt máy. Hấn không có cách nào khác, đành phải gọi tới kí túc, vẫn là Lưu Nặc nghe máy, nói Chu Dạ không có trong phòng, đã đi ra ngoài. Hấn hỏi có phải Chu Dạ đi chơi cùng bạn học không, Lưu Nặc nói không phải, nói cô đi tự học. Bình thường cứ có người gọi tới kí túc, hỏi ai đó có nhà không, có phải đang đi chơi không, mọi người đều trăm miệng một lời đáp là đi tự học.

Vệ Khanh lại tin, vì thế lái xe tới trường Chu Dạ, hấn sẽ có cách để Chu Dạ gặp hấn. Vừa mới tới ngã rẽ, xe giảm tốc, lơ đãng nhìn ra ngoài, mới thấy xẹt qua thân ảnh của Chu Dạ. Thà rằng nhận nhầm chứ không thể bỏ qua, vì thế mới dừng xe.

Chu Dạ vừa nghe thấy có người gọi mình, liền dừng bước nhìn xung quanh. Vệ Khanh chạy tới, thấy cô vội vàng lau mặt, vội hỏi: “Làm sao thế?” Nhìn kỹ, mới thấy trên mặt cô tràn đầy nước mắt, vì trang điểm, nên gương mặt bị nhem nhuốc, trông rất thảm hại. Vội nói: “Dừng lau nữa, càng lau càng khó nhìn.”

Chu Dạ bị hấn lôi lên xe, cũng không phản kháng. Lúc này, cô không muốn ở một mình. Dù là Vệ Khanh, cô cũng đồng ý cùng hấn nói chuyện. Hấn lấy ra một gói khăn ướt: “Đây, dùng cái này lau đi.” Cô nhận lấy, nhìn vào cửa kính trên xe lau sạch lớp trang điểm, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, thuần khiết.

Vệ Khanh hỏi: “Vì sao lại khóc thành ra thế này?”

Chu Dạ không đáp, nửa ngày mới nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi——”, dừng một chút, “Sinh nhật mười chín tuổi.”

Vệ Khanh cũng không hỏi vì sao cô khóc nữa, nói: “Vậy à? Vậy có muốn đi ăn gì, hoặc đi đâu chơi không? Anh mời em.”

Chu Dạ gật đầu, “Được, chúng ta tới quán bar chơi đi.” Cô muốn uống rượu.

Vệ Khanh biết cô không vui, vì thế đưa cô tới một quán bar nhộn nhịp nhất trong thành phố, trên sàn nhảy kín hết chỗ, chen chúc nhau. Chu Dạ đau lòng, uống hai ba chén, đã cảm thấy say. Mắt đỏ hồng nói: “Tôi cũng không hiểu vì sao tim lại đau như thế.”

Vệ Khanh hỏi: “Vì sao tim lại đau?” Chu Dạ không nói, hấn cũng đoán được một chút, hỏi: “Vì Lý Minh Thành sao?” Chu Dạ chậm rãi gật đầu, khóc nức nở nói: “Vì sao hấn không thích tôi? Tôi không xinh đẹp sao? Trương Nhiễm Du có gì tốt chứ!” Cứ nghĩ tới lại đau lòng.

Trong lòng Vệ Khanh cũng rít gào, vậy em vì sao lại thích hấn, hấn có điểm gì tốt! Nhưng vẫn dỗ cô: “Không phải vì em không tốt, mà vì em rất tốt.”

Chu Dạ ngẩng đầu nhìn hấn: “Thật ư? Vậy anh nói tôi tốt cái gì?” Vì Lý Minh Thành khiến cô mất hết niềm tin, không còn tự tin nữa.

Vệ Khanh nghĩ nghĩ nói: “Em thông minh xinh đẹp, tự tôn tự cường, còn có...tuổi trẻ.” Thật lòng hấn muốn nói, không ngờ cô còn trẻ như vậy, mới mười chín tuổi, vô cùng hâm mộ. Hấn luôn cho rằng chính mình hào hoa phong nhã, đang tuổi sung mãn, mọi người đều khen ngợi hấn tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Nhưng tới hôm nay, thấy sinh nhật mười chín tuổi của Chu Dạ, mới phát hiện ra, mình đã không còn trẻ nữa.

Hắn không khỏi cảm thán: “Em mới mười chín tuổi! Là sinh viên thần đồng sao?” Mười chín tuổi đã sắp học xong đại học, khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Chu Dạ lắc đầu: “Không phải, tôi không phải loại sinh viên thần đồng biến thái, ngoài học hành ra, chẳng giỏi cái gì cả. Tôi đã nói cho anh biết, mẹ tôi là giáo viên môn mỹ thuật ở trường trung học chưa nhỉ?”

Vệ Khanh không nghĩ tới cô lại kể chuyện nhà cho hắn, liền phối hợp nói: “Thật sao? Thảo nào em lại học mỹ thuật tạo hình, hóa ra gia đình lại có truyền thống học giỏi như vậy.”

Chu Dạ lắc đầu: “Không phải, ý tôi không phải như vậy. Mẹ tôi là giáo viên, ban ngày bận rộn, ba tôi làm lái xe, công tác cũng rất bận. Không có thời gian chăm sóc tôi, cũng không có cách nào khác, năm tuổi đã ném tôi đi học, giao cho thầy cô có quen biết, muốn cho tôi đi học thử. Nhưng cứ mỗi cuộc thi tôi lại đạt tiêu chuẩn, mẹ tôi lại cho tôi đi học, nói nếu không theo được thì lưu ban cũng không sao. Lúc tôi học cấp một, chỉ học năm năm, về sau đổi quy chế thành sáu năm. Cấp hai học ba năm, cấp ba học hai năm, nên mười lăm tuổi đã học đại học. Nói tiếp thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên cả.”

Vệ Khanh hỏi: “Học cấp ba chỉ mất hai năm? Vì sao trung học em lại chỉ học có hai năm?” Hắn cảm thấy rất kỳ lạ.

Chu Dạ đem nửa chén rượu uống một ngụm cạn sạch, đập cộp xuống bàn nói: “Cấp ba chỗ chúng tôi có thể tham gia thi vào trường cao đẳng nha, nhà trường làm thủ tục giúp chúng tôi, cũng chỉ là để thi thử. Năm ấy tôi cũng đi thi thử, thi đỗ vào Bắc Kinh. Lúc đó, thầy giáo khuyên tôi nên học thêm 1 năm nữa, nói với thành tích của tôi, năm sau nhất định có thể đỗ đại học Thanh Hoa. Nhưng tôi lại muốn đi học đại học.”

Vệ Khanh hỏi: “Vì sao không học tiếp một năm? Có hối hận không?”

Chu Dạ lắc đầu: “Không có.” Cô vì Lý Minh Thành mà tới Bắc Kinh học, bây giờ cũng không thấy hối hận. Chu Dạ xưa nay làm việc không thích hối hận. Yêu thì cũng yêu rồi, sai thì cũng sai rồi, một mình gánh chịu.

Nhưng cứ nghĩ tới chuyện này, không kiềm chế được lại rơi nước mắt. Vệ Khanh cầm tay cô an ủi: “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa. Cả đời chỉ có một sinh nhật mười chín tuổi, phải vui lên chứ. Đi nào, chúng ta khiêu vũ. Nhảy suốt đêm được không?” Hết khuyên bảo lại dỗ dành, cộng thêm dụ dỗ. Chu Dạ tay chân nồn nà, mềm mại không xương, bé nhỏ. Tâm tư Vệ Khanh lại rục rịch.

Trải qua hai ba tháng chiến đấu, hắn mới được nắm bàn tay nhỏ bé của Chu Dạ, nếu xem lại lịch sử tung hoành tình trường của hắn, đây chính là ngoại lệ lần đầu, thất bại đầu tiên. Cho nên, nhất định phải nắm bắt thời cơ, tuyệt đối không thể buông tha.

Nhưng Chu Dạ chẳng những từ chối, còn lườm hắn, rút tay về, xoa xoa, cảnh cáo nói: “Vệ Khanh, anh không được động tay động chân! Cẩn thận tôi không nể mặt đó!” Đừng tưởng lúc cô đang không vui, lại có thể mượn gió bẻ măng.

Vệ Khanh nhìn cô không nói gì, đứng dậy nói: “Anh đi toilet, Em ngoan ngoãn ngồi đây, đừng chạy lung tung. Trong quán bar có nhiều người xấu đó.”

Hắn đi ra ngoài hút thuốc, lại nghĩ cách. Chu Dạ đã uống rượu mà vẫn khó khăn như vậy. Hắn vì giữ vững hình tượng, không làm trò trước mặt Chu Dạ. Chu Dạ “giễu cợt” một tiếng, lại khiến hắn nhớ tới lần đầu gặp cô ở quán bar.

Nhưng tới lúc Vệ Khanh quay lại, đã không thấy bóng dáng Chu Dạ đâu. Hắn nghĩ Chu Dạ đi rồi, liền hỏi một nhân viên phục vụ. Phục vụ chỉ ra sàn nhảy, nói vị tiểu thư kia đã lên nhảy rồi. Hắn nhìn theo, liếc mắt một cái đã thấy Chu Dạ đang nhảy cùng một anh chàng trẻ tuổi nhả nhặn, ôm ấp thân thiết, hai người như dán thành một khối. Người nọ còn đưa tay dao động bên hông Chu Dạ, lướt qua lướt lại vuốt ve.

Vệ Khanh nhìn thấy, nổi giận, chen vào, không nói hai lời, lôi Chu Dạ ra ngoài. Dạy dỗ cô: “Bảo em ngồi yên một chỗ, sao lại không nghe lời.” Lại còn nhảy cùng người khác, đúng là không coi hắn ra gì. Chu Dạ uống say, hai má ửng hồng, vẫn còn mơ hồ nói: “Liên quan gì tới anh!”

Vệ Khanh giận nhét cô vào trong xe, khởi động động cơ, nghĩ có khi nên trực tiếp đưa cô về chỗ mình. Nào ngờ, Chu Dạ mở mắt, nhìn thấy cảnh vật không đúng, say khướt nhào vào lòng hắn, trong miệng ồm ồm:

“Anh dẫn tôi đi đâu? Tôi muốn về trường, tôi muốn về trường.” Còn liều mạng đánh hấn, tranh cãi ầm ĩ không ngớt.

Vệ Khanh bị dọa mồ hôi lạnh chảy ròng, “Chu Dạ, em ngồi yên cho tôi. Đừng có giỡn nữa, em làm loạn như vậy, muốn xảy ra tai nạn à!” Chu Dạ mặc kệ, ngang ngược nói: “Tôi muốn về trường, tôi muốn về trường.” Hấn không còn cách nào khác, đành dừng xe ở ven đường, nhìn Chu Dạ ầm ĩ, nổi giận dùng dưng nói: “Được rồi, anh đưa em về trường.” Bao nhiêu toan tính mất sạch.

Chu Dạ an tĩnh trở lại, nghiêng đầu ngủ. Vệ Khanh lắc đầu cười khổ. Đến trước cổng trường dừng lại, Chu Dạ vẫn nhắm mắt, lúc ngủ nhìn cô rất dịu dàng, khiến hấn cảm giác ngọt ngào, hô hấp căng thẳng, sắc tâm lại nổi lên, chậm rãi phủ toàn thân, khiến toàn thân hấn nóng bức.

Xe dừng một lúc, Chu Dạ mơ màng liên tỉnh, cảm giác có người ở gần, giật mình một cái, dựa sát vào cửa xe, vừa mở mắt liền thấy Vệ Khanh có ý đồ xấu, hấn hển hét lên: “Vệ Khanh, anh muốn làm gì?”

Vệ Khanh hôn trộm thất bại, có chút thất vọng, lười biếng nói: “Chẳng muốn làm gì cả.” Chỉ hôn một cái cũng khác người, hấn đúng là chẳng làm được gì.

Chu Dạ không giống với lúc trước, lửa giận ngút trời, hung hăng cảnh cáo: “Vệ Khanh, anh dám hôn tôi thử coi, tôi khóc cho anh xem!” Dù sao tối nay cô vẫn chưa khóc đủ, không ngại khóc tiếp để kéo cảnh sát tới. Chu Dạ không nghĩ ra cái gì có thể uy hiếp được, đành khóc lóc om sòm.

Đối với đòn cảnh cáo này của cô, chẳng có tác dụng uy hiếp gì với Vệ Khanh cả. Hấn nghe xong chỉ cười, làm cô nổi giận dùng dưng xuống xe. Nghĩ tới, Chu Dạ tức giận vì không muốn bị hôn. Làm hấn không khỏi nhiệt huyết sôi trào, thề nhất định phải trộm bằng được nụ hôn đầu tiên của Chu Dạ. (Có lẽ là yêu)

Chương 14: Khóc lớn

Edit: Ishtar

Chu Dạ mang theo đầy mùi rượu bên người xuống xe, cảm nhận từng cơn gió lạnh thổi qua, cô khẽ rụt vai lại. Những bông tuyết trắng đã ngừng rơi, thậm chí còn không nhìn thấy vệt nước, tuyết đầu mùa lúc nào cũng như vậy, đến rồi lại đi không có dấu vết. Giống như cô chưa kịp thổ lộ tình yêu, cứ như vậy mà kết thúc.

Chu Dạ dùng nước lạnh rửa mặt, làn nước lạnh leo chạm vào da thịt làm mặt cô ửng đỏ, khiến cô cảm thấy thoải mái hơn. Chạm vào một bên tai mới phát hiện đã làm rơi mất một bên khuyên tai. Trong lòng lo lắng, cứ đi qua lại hành lang tìm kiếm, lại nghĩ tới tối nay mình đi nhiều nơi như vậy, không nhớ ra là làm rơi ở đâu nữa. Tối lúc ngồi trên giường nhớ lại, nhớ rõ lúc nhảy ở quán bar vẫn còn khuyên tai, như vậy chỉ có khả năng là rơi trên xe của Vệ Khanh, lúc đó vừa khóc vừa la hét ầm ĩ như vậy, động tác cũng rất mạnh bạo.

Cô cảm giác vô cùng mất mát, giống như không chỉ là mất một bên khuyên tai. Lại một đêm dài nữa trôi qua. Cô cứ ngỡ rằng mình đã quen nếm trải cảm giác khốn quẫn như thế này.

Xuống canteen ăn cơm, lại gặp Trương Suất, hai người ngồi chung bàn ăn. Chu Dạ cười: “Trương Suất, lâu rồi mới gặp bạn. Cũng không thấy bạn tới phòng vẽ tranh, dạo này bạn chuyện gì sao?”

Trương Suất cười nhẹ: “Có chút việc, cho nên ít tới phòng vẽ. À, đúng rồi, tiếng Anh của bạn sao rồi?” Chu Dạ nhún vai: “Vẫn như cũ.” Nhìn những món ăn nhiều như vậy, cũng không biết nên ăn món nào.

Trương Suất đề nghị: “Không bằng ăn thử phở đi, dùng thêm lần tương ớt và gia vị, mùi vị rất ngon. Một bát phở lại rất nhiều nữa, đảm bảo bữa sáng bạn ăn rất no.”

Chu Dạ do dự: “Thật à? Mình chưa từng ăn.” Cô chưa từng nghĩ tới sẽ ăn phở. Trương Suất nhún mày: “Bốn năm qua, chẳng lẽ chưa từng ăn sao?” Chu Dạ xấu hổ gật đầu.

Trương Suất thở dài, nói: “Vậy càng nên nếm thử. Thật ra trong canteen cũng có nhiều đồ ăn khá là ngon, nếu có dịp thì bạn cứ ăn qua thử xem.”

Chu Dạ nghe lời hấn gọi một tô phở, lại pha thêm tương ớt và dấm chua, cho hơi quá tay một chút, nhưng đúng là không sai, quả thật rất ngon, mấy ngày gần đây chả ăn được bữa cơm yên ổn nào cả. Mấy ngày nay cô không có cảm giác thèm ăn, tinh thần không tốt, nhìn lại còn có chút tiểu tụy.

Trương Suất hỏi: “Có chuyện gì sao? Nhìn mặt bạn tái nhợt. Có bị ốm không?” Hấn quan sát cẩn thận, nhận ra vẻ mặt Chu Dạ buồn bã, ỉu xiu.

Chu Dạ miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Không đâu, tại chưa ăn sáng, nhìn giống như thiếu máu ấy mà.” Trương Suất hỏi: “Bạn thường xuyên không ăn sáng à?” Chu Dạ ngại ngùng nói: “Ừ,.. thỉnh thoảng không dậy nổi...” cái này có tính là lý do được không đây!

Trương Suất lắc đầu: “Bạn không quan tâm tới sức khỏe như vậy, không cẩn thận bị sỏi mật đó. Bữa sáng rất quan trọng, không thể không ăn.” Chu Dạ bị dọa cho hoảng hốt: “Không thể nào? Sỏi mật á?”

Trương Suất gật đầu: “Thật, không phải mình lừa bạn, khoa học đã chứng minh. Buổi sáng là thời điểm cơ thể cần nạp năng lượng, trong túi mật tiết ra nhiều loại dịch vị; nếu không ăn sáng dạ dày sẽ không có gì để co bóp, đồng thời những chất cặn bã trong ruột từ ngày hôm trước không có cơ hội để bài tiết ra ngoài, lâu dần sẽ kết lại thành sỏi. Bữa sáng rất quan trọng, không thể không ăn.”

Chu Dạ vội vàng gật đầu, lau trán nói: “Bạn không nói thì mình cũng không biết, bị dọa cho hết hồn. Về sau nhất định không lười như vậy nữa.” Phòng cô bốn người, không ăn sáng là chuyện thường xuyên xảy ra, không ngờ lại tiềm tàng nguy hiểm như vậy. Cười nói: “Trương Suất, mình phát hiện ra bạn rất giỏi nha, không chỉ vẽ đẹp mà cái gì cũng biết.”

Trương Suất cười: “Nếu sùng bái lời mình nói như vậy, có thể giúp mình một chuyện được không?” Chu Dạ hỏi việc gì. Trương Suất nói: “Chúng ta sắp phải nộp một bản phác họa đúng không? Đang muốn tìm người mẫu, bạn làm người mẫu cho mình nha.”

Chu Dạ nghe xong, có chút không muốn, làm người mẫu rất cực khổ, mấy giờ liền không được nhúc nhích, cô không muốn khổ như vậy. Lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ nói: “Trương Suất, bạn thực sự muốn mình giúp à?”

Trương Suất cười: “Bạn muốn mình làm gì cũng được hết. Mời bạn đi ăn cơm được không?” Chu Dạ vừa nghe, trầm ngâm, một lúc lâu sau cười nói: “Không phải bạn có một hộp thuốc màu tốt sao...ừ...ừ...” đúng lúc cô đang muốn mua, nhân cơ hội này mưu lợi của hấn một chút.

Hộp thuốc màu kia là do người khác cố ý mang từ nước ngoài về cho hấn, không ngờ Trương Suất lập tức đồng ý. Chu Dạ hỏi khi nào hấn muốn vẽ, Trương Suất nói chờ hấn chuẩn bị sẵn sàng sẽ gọi điện cho cô sau.

Chu Dạ vừa về tới phòng liền nhận được điện thoại của Vệ Khanh. Trải qua một đêm như vậy, quan hệ giữa hai người dù không có chút tiến bộ nào nhưng ít nhất Chu Dạ cũng chịu nghe điện thoại của Vệ Khanh, không còn ương ngạnh như trước. Lúc cô đau lòng, buồn bã, không cần biết Vệ Khanh có rắp tâm bất lương, ý đồ đen tối nào hay không, nhưng hấn lại ở bên cạnh cô. Có lẽ đây là duyên phận.

Chu Dạ lẳng lặng hỏi: “Gọi điện lúc này, có việc gì không?”

Vệ Khanh nói: “Sắp có buổi triển lãm “Trào lưu nghệ thuật Đôn Hoàng gia nhập giới mỹ thuật tạo hình Trung Quốc”, em có muốn đi không?” Hấn vì lấy lòng Chu Dạ mà rất vất vả, ngay cả cách này cũng nghĩ ra được.

Chu Dạ chần chờ hồi lâu, nghệ thuật Đôn Hoàng, bất cứ ai là sinh viên mỹ thuật đều rất quan tâm, cô cũng vậy. Vệ Khanh lại lẩm nhẩm bên tai: “Hoạt động lần này là sự kết hợp giữa giới mỹ thuật Trung Quốc và viện nghiên cứu nghệ thuật Đôn Hoàng, quy mô lớn, em không đi xem thì thật đáng tiếc.”

Chu Dạ hít một ngụm khí lạnh, hấn cứ làm như mình không hiểu suy nghĩ của hấn. Có gì đáng tiếc chứ, loại triển lãm này cũng không phải chỉ mở một hai ngày, cô đi cùng bạn học không được chắc? Vì cái gì phải đi cùng hấn chứ! Nhưng rồi cô lại nhớ tới khuyến tai rơi trên xe hấn, có lẽ vẫn ở một góc nào đó, có khi vẫn tìm được.

Vệ Khanh thấy cô không có ý từ chối, liền ra đòn phủ đầu luôn, nói: “Vậy giờ em chuẩn bị đi nhé, anh qua đón em.” Chu Dạ vội nói: “Bây giờ à?” Bây giờ là mấy giờ chứ, có khi người ta đã đóng cửa rồi!

Vệ Khanh lại bảo: “Em đừng lo. Mà cũng không được tắt máy, anh đến sẽ gọi điện cho em.” Chu Dạ gọi hấn lại, hấn thở dài: “Anh biết rồi, anh ở đường lớn chờ em.” Chu Dạ không cho hấn lái xe tới cổng trường,

hắn chỉ có thể đồng ý với cô.

Lúc hai người tới buổi triển lãm, người xem vẫn còn rất đông. Chu Dạ oán giận nói: “Anh đưa tôi tới đây định xem gì? Xem khách tham quan sao?” Vệ Khanh lại nói: “Chờ một chút đi.” Dựa người vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt vô cùng thản nhiên.

Chu Dạ giận dữ, đấm hắn một cái: “Anh lại nổi cơn điên rồi! Đi về thôi.” Coi như cô đi tay không một chuyến vậy.

Vệ Khanh thấy cô không kiên nhẫn, đành phải giải thích: “Bình thường khách tới xem rất nhiều, du khách nói liền không dứt, chen tới chen lui như vậy sẽ không xem được chi tiết. Chúng ta có thể chờ tới lúc đóng cửa rồi mới vào xem, em muốn xem bao lâu cũng được.” Vệ Khanh có tiền có thế, đương nhiên có thể hưởng thụ đặc quyền này.

Chu Dạ không ngờ tiếng tăm hắn lại thần thông quảng đại tới tận đây, trong lòng mặc dù thăm mắng hắn là phần tử biến chất, nhưng vẫn theo hắn đi vào. Cơ hội một mình tham quan buổi triển lãm ở hội quán mỹ thuật tạo hình có lẽ cả đời chỉ có một lần này, nghĩ tới đó lại thấy xa xỉ.

Bọn họ tiến vào liền có chủ nhiệm hội quán ra tiếp đón, vờ đi vừa giới thiệu: “Thời hoàng kim- nghệ thuật Đôn Hoàng phát triển”, đa phần những tác phẩm trong buổi triển lãm hôm này đều do viện nghiên cứu Đôn Hoàng cung cấp, những tác phẩm lớn từ triều đại Ngụy Tấn, mười bức cổ quạt tinh mỹ được phục hồi, mười ba bức tượng màu chế phẩm Đôn Hoàng, một trăm hai mươi bức bích họa Lâm bản Đôn Hoàng, chín bức tượng màu chính phẩm Đôn Hoàng, mười kiện bút tích Đôn Hoàng trên đất nung được khai quật, còn có niết bàn Phật tượng.”

Chu Dạ hoa cả mắt, nhìn chăm chăm vào Phật tượng không chớp, rất muốn vươn tay chạm vào niết bàn Phật tượng kia, tượng Phật nằm nghiêng, ung dung mà tao nhã, trên mặt toát lên vẻ thần bí khó lường, ẩn chứa văn hóa uyên thâm của thời đại trước. Vệ Khanh hỏi: “Dư chủ nhiệm, có thể lại gần hơn xem được không?” Bọn họ đã tới gần phía rào chắn, cấm du khách lại gần.

Dư chủ nhiệm lại gật đầu: “Có thể.” Dẫn bọn họ vượt qua rào chắn, lại gần xem kỹ hơn. Chu Dạ cúi sát lại gần, có thể nhìn thấy dấu vết thời gian trên mình tượng Phật, từng chi tiết được khắc họa rõ nét, vô cùng sống động, xem như thế là đủ rồi. Cô thậm chí còn tự tay chạm vào một bức vẽ bích họa Đôn Hoàng, kích động không ngừng. Tới lúc ra về, cảm nhận chuyến đi này không tệ. Có được đãi ngộ như vậy, cả đời Chu Dạ chưa từng nghĩ tới, đối với Vệ Khanh là vô cùng cảm kích.

Mãi cho đến rời đi, Chu Dạ vì hưng phấn mà sắc mặt ửng hồng, cũng nói nhiều hơn. Vệ Khanh cười thầm cô là trẻ con, chỉ vì việc nhỏ mà phấn khích như vậy, thấy cô vui vẻ, tâm tình cũng vui vẻ theo. Liền đề nghị: “Tối rồi, đi ăn cơm đi. Ăn xong, anh đưa em về. Em muốn ăn gì? Cơm ta hay là cơm tây? Có muốn ăn sushi Nhật không? Thích ăn vị nồng hay vị nhẹ?” Chu Dạ lần đầu tiên đồng ý đi ăn cơm với hắn, hắn phải chuẩn bị kỹ lưỡng một chút.

Chu Dạ lắc đầu, “Cơm là được rồi.” Còn nói cô muốn ăn rau xanh. Bỗng nhiên cô nhớ ra lâu rồi cô chưa ăn rau, đối với thân thể là không tốt, ăn rau sẽ bổ sung nhiều vitamin. Có lẽ do bị ảnh hưởng từ lời của Trương Suất, nên bắt đầu chú ý tới dinh dưỡng ẩm thực.

Vệ Khanh quay xe lại, Chu Dạ hỏi: “Sao thế? Sao lại quay xe?” Vệ Khanh nói đưa cô đi tới một nơi có đồ ăn chay rất ngon, đồ chay nơi đó ngon nhất Bắc Kinh. Chu Dạ có chút bất đắc dĩ nói: “Chỉ là một bữa cơm mà thôi, đâu cần phải cầu kỳ như vậy.” Ăn cái gì mà chẳng là ăn, cuối cùng vẫn phải tiêu hóa đầy thôi! Cô cũng không phải người kén ăn, cũng không cần quá sang trọng, nói chung là thế nào cũng chấp nhận được.

Nhưng Vệ Khanh thì cứ kiên trì nói, nếu đã muốn ăn đương nhiên phải ăn đồ tốt nhất. Lái xe tới một nhà hàng, xe vừa dừng liền có người chạy tới mở cửa xe. Hắn dẫn Chu Dạ vào trong, Chu Dạ chưa từng tới nơi như thế này, không khỏi có chút hồi hộp, không dám nhiều lời, cũng không dám nhìn ngó lung tung.

Thang máy đi tới tầng cao nhất, tới lúc ngồi xuống, Chu Dạ toàn thân căng thẳng, cố gắng duy trì lễ nghi cơ bản, không dám thất lễ, trên mặt còn phải giả vờ thản nhiên, vô cùng vất vả. Vệ Khanh lại cảm thấy hôm nay cô thật sự dịu dàng, im lặng, mọi chuyện đều phối hợp, tâm tình trở nên vui vẻ. Thế này mới giống cảm giác hẹn hò bình thường chứ! Hóa ra Chu Dạ cũng có lúc ngọt ngào như vậy.

Đồ ăn rất ngon, nhưng Chu Dạ chẳng có tâm trạng nào mà thưởng thức. Ăn được hai miếng đã buồn ngủ, Vệ Khanh hỏi sao cô không ăn, cô tức giận nói dạ dày bị đau. Đưa cô tới nơi như thế này, khác nào bắt cô chịu tội! Bên cạnh có nữ phục vụ đứng hầu hạ, bảo cô làm sao ăn nổi! Không phải chỉ là ăn một bữa cơm rau xanh thôi sao, thế này ăn sao được, sao cứ nhất quyết phải tới nơi như thế này để ăn chứ!

Vì thế cơm còn chưa ăn xong, Vệ Khanh đưa cô đi mua thuốc. Dẫn dò cô: “Em ở trong xe đợi anh, anh đi sang hiệu thuốc mua.” Chu Dạ muốn tìm khuyên tai, nhân lúc hẩn không có ở trong xe, có thể tìm xem. Vì thế, lấy điện thoại làm đèn chiếu sáng, cúi đầu xuống tìm thăm xe tìm kĩ, ngay cả khu vực quanh ghế lái cũng tìm mấy lần mà không ra.

“Rơi cái gì sao?” Không ngờ Vệ Khanh đi về nhanh như vậy, Chu Dạ ngồi thẳng dậy. Vệ Khanh bật đèn trong xe sáng lên. “Bị rơi cái gì? Anh giúp em tìm.”

Chu Dạ đành phải nói cho hẩn: “Tôi bị rơi khuyên tai, cũng không có gì quan trọng, rơi rồi thì thôi.”

Vệ Khanh cười: “Có phải khuyên tai to bản không?” Chu Dạ vội nói: “Hóa ra đúng là rơi trên xe anh. Nếu nhặt được thì trả lại cho tôi đi.”

Vệ Khanh nói: “Lần trước nhặt được, tiện tay để trong túi áo, hôm nay anh đâu có mặc bộ quần áo hôm trước đâu. Nếu em muốn, anh đưa em về lấy, dù sao nơi này cách chỗ anh ở cũng không xa.” Vệ Khanh thấy cô làm rơi nhiều ngày như vậy mà còn muốn tìm, chứng tỏ nó rất quan trọng với cô, nên mới có đề nghị này.

Chu Dạ xua tay: “Không được, không được, lần sau nếu anh còn nhớ thì mang cho tôi được rồi, không nhớ cũng không sao.” Cô không muốn quay lại nhà hẩn chút nào.

Vệ Khanh âm ừ: “Không riêng chuyện khuyên tai, còn có thuốc, anh vừa nhìn qua, thuốc ở đây không phải thuốc tốt, uống vào còn bị tác dụng phụ, chỉ có tác dụng tạm thời làm dịu cơn đau, không khác thuốc giảm đau là mấy. Ở nhà anh có thuốc tốt, em cầm về uống, tốt hơn so với thuốc mua bên ngoài nhiều. Sau này ăn cơm xong nhớ uống thuốc, không cẩn thận bị viêm dạ dày thì khổ.” Từ đầu năm tới giờ, không kể già trẻ, tìm được người không bị đau dạ dày thật hiếm nha.

Chu Dạ thấy hẩn nói như vậy, cũng là vì muốn tốt cho mình, cũng không làm loạn lên, còn muốn từ chối thì Vệ Khanh đã lái xe đi. Chưa tới 15p đã tới khu chung cư hẩn ở. Cô đành phải nói: “Anh lên lấy đi, tôi ở dưới đây chờ là được rồi.” Vệ Khanh “hừ” một tiếng nói: “Chu Dạ, em xem mình hành động thế nào?”

Chu Dạ cũng biết mình không phải phép, đành phải lú lú theo chân hẩn đi lên. Vệ Khanh để cô thoải mái, còn mình đi vào phòng bếp pha trà, xem như chiêu đãi. Chu Dạ nhìn xung quanh đánh giá một lượt, lần trước tới vội vàng, đi cũng vội vàng, đúng là không nhìn kĩ, chỉ biết gian trong là phòng ngủ của hẩn, còn gian bên ngoài thì không biết là thư phòng hay là phòng tập thể thao.

Đẩy cửa liền nhìn thấy, một giá sách lớn, cũng không có nhiều sách, đa phần là những tập văn kiện, một dàn máy tính để bàn thời thượng. Trên bàn để bày bừa văn kiện, giấy tờ. Cô ngồi trên ghế da mềm mại xoay vài vòng, quả nhiên cảm giác giống như ăn trên ngồi trước vậy. Nhìn xung quanh, lại phát hiện, ở trong tủ kính có một bức tranh, nhưng dây lụa màu đỏ buộc bên ngoài nhìn lại rất quen mắt, giống cái mà cô lúc không có việc gì làm tự tay bên lấy.

Khuôn mặt biến sắc, cô nhẹ nhàng đẩy cửa kính ra, mở bức tranh ra xem, quả nhiên chính là bức tranh của chính mình, bên trên còn có dấu ấn văn mới nguyên. Cô hiểu chuyện gì đã xảy ra, tìm bắt giác đập thật nhanh, vội vàng bỏ bức tranh lại chỗ cũ. Ngã người vào ghế, nói không ra lời, cũng không hiểu trong lòng làm sao, vô cùng phức tạp.

Rõ ràng là Vệ Khanh lên giúp cô, lại còn làm cô nghĩ chính mình vẽ rất tốt, còn có thể được người khác nhìn hợp mắt, còn thấy đắc ý một hồi, bây giờ mới biết, không khỏi cười khổ. Vệ Khanh quanh co lòng vòng như vậy, xem ra là không muốn để cho cô biết. Giờ phút này trong lòng cô cảm giác hỗn loạn, không biết có nên nói rõ chuyện này hay không.

Đang lúc cô đang suy nghĩ, Vệ Khanh lại bước vào. “Uống trà không?” Cô nhìn hẩn, trong lòng vẫn chưa hết kinh ngạc, nói cho cùng, dường như hẩn cũng có ý tốt, chẳng những nhờ người khác đứng ra mua, còn

che giấu, đối với chính mình cũng coi như hao tổn nhiều tâm tư. Hiện tại cô không biết phải làm thế nào, chẳng lẽ giả vờ như không biết chuyện gì xảy ra, cứ cãi nhau như cũ sao?

Vệ Khanh thấy cô im lặng khác thường, vẻ mặt thoát nhìn là lạ, hỏi: “Sao thế?” Đưa trà đặt vào tay cô. Cô cũng không ý kiến gì, yên lặng cầm trong tay, cúi đầu uống một ngụm. Vệ Khanh còn chưa kịp lên tiếng cảm, cô “phụt” một tiếng nhỏ ra, đầu lưỡi vì bị bỏng mà tê rần, nóng tới mức chảy cả nước mắt.

Vệ Khanh vội đi tới, nói: “Đây là trà nóng mà! Sao em lại uống như vậy? Còn không chịu thổi trước nữa, tưởng là cái gì! Có bị bỏng không?” Nâng mặt cô lên. Chu Dạ nhìn hẩn, cặp mắt mờ mịt hơi nước, không nói một lời, trong lòng còn đang nghĩ tới chuyện bức tranh, do dự không biết có nên nói ra hay không. Mà giờ phút này trong mắt Vệ Khanh, cô mềm mại vô lực như thế, điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta có cảm giác thương yêu trù mến.

Vệ Khanh là ai cơ chứ, liền tận dụng thời cơ, không hề chậm chạp, lập tức cúi đầu xuống, một tay đỡ phía sau đầu cô, một tay đặt ở bên hông, động tác lưu lút thuần thực, một nụ hôn nóng bỏng, công thành đoạt đất, thành công thắng lợi. Chu Dạ không nghĩ tình huống chuyển biến đột ngột như vậy, cứ ngỡ ngác sửng sốt, chờ tới lúc cảm giác lưỡi hẩn chạm vào lưỡi mình thăm dò dao động, mới kịp phản ứng lại, vội dùng hết sức lực đẩy hẩn ra, ra sức giãy dụa, hết đá lại đánh.

Vệ Khanh vất vả lắm mới có cơ hội như vậy, sao có thể chịu lùi bước. Tay đặt bên hông dùng chút lực, nhanh chóng giam cầm hai tay cô, đẩy tới cạnh bàn, không cho cô phản kháng, đầu lưỡi lại làm càn, tiếp tục xâm nhập. Trong miệng Chu Dạ vẫn còn thoảng mùi hương trà thơm ngát, thanh mát, vô cùng dễ chịu, thật mềm mại, lại có mùi hương thoang thoảng con gái, làm hẩn say mê không thể tự kiềm chế. Bởi vì cô phản kháng, càng kích thích dục vọng của hẩn, phát hiện cô không chống cự, bàn tay bắt đầu không đứng đắn sờ soạng thân thể bên ngoài lớp quần áo, thậm chí còn đặt tay trước ngực Chu Dạ, đã muốn bao phủ, tìm lòng không được, nhẹ nhàng vuốt ve.

Chu Dạ bị hẩn vây quanh không thể nhúc nhích, không ngờ rằng một tay hẩn lại khỏe như vậy, bất kể cô giãy dụa thế nào cũng không thoát được. Bởi vì không có kinh nghiệm, không biết cách thở, không hô hấp được, thân thể mềm nhũn, tim đập nhanh khiến ngực phập phồng, cảm thấy mình sắp chết vì thiếu không khí.

Mãi tới khi Vệ Khanh thấy cô không khỏe, mới lưu luyến rời môi cô, trên đầu lưỡi vẫn lưu luyến hương vị của cô, chậm rãi trượt xuống, cắn lấy cằm nhỏ... Ở dưới cổ, dùng lưỡi lướt qua lại. Cảm giác làn da cô mịn màng tinh tế, tựa như không có cương, giống như một tấm tơ lụa, dục vọng như thủy triều, trong nháy mắt bùng nổ, ý loạn tình mê, muốn dừng mà không được.

Chu Dạ vừa thẹn vừa giận, muốn nói mà không nói được, nước mắt lại rơi xuống, miệng nức nở ra tiếng, vô cùng ủy khuất.

Vệ Khanh ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy nàng khóc ầm ỨC như thế, dường hồ không thở nổi. Vội vuốt nhẹ lưng cô cho thuận khí, dịu dàng dỗ: “Ngoan, ngoan nào, đừng khóc, đừng khóc!” Tay vẫn rục rịch, đặt trên người Chu Dạ, cảm giác cô mềm mại nữ tính, không muốn rời ra.

Chu Dạ thở gấp từng hồi, không những không ngừng mà còn “oa oa” khóc lớn, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, nghĩ rằng thế là hết, danh tiết của chính mình đã bị hủy! Vì thế càng thêm đau lòng, không quan tâm tới gì nữa, chỉ biết khóc lớn, bả vai run run không ngừng, nước mắt nước mũi cọ hết lên quần áo hai người.

Vệ Khanh thấy cô khóc lớn như vậy, hoảng hốt, tay chân luống cuống, nói: “Được rồi, được rồi, đừng khóc, đừng khóc mà...” Cũng không biết nói gì nữa, chỉ biết lặp đi lặp lại hai câu này.

Chu Dạ không thèm nghe hẩn, chậm rãi trượt xuống, ngồi dưới đất, lại liều mạng khóc lớn, khóc tới không kịp thở. Vừa khóc vừa nghĩ tới chuyện đau lòng trước kia, Lý Minh Thành không cần tới mình, bây giờ lại bị Vệ Khanh bắt nạt, tiếng anh cấp bốn cũng không qua, còn nhớ tới cả cái chết của mẹ nữa... Càng nghĩ càng đau lòng, không thể kiềm chế, nước mắt vòng quanh, khóc như nước sông chảy, kéo dài không dứt.

Vệ Khanh thấy cô khóc lâu như vậy, không biết khi nào thì ngừng, đầu đầu nói: “Chu Dạ, em cũng không còn là trẻ con, đừng khóc như vậy có được không, có chuyện gì bình tĩnh nói không được sao?” Nếu để người ngoài nhìn thấy, chắc chắn sẽ nghĩ hẩn hành hung cô.

Chu Dạ nào có nghe thấy lời hấn, còn bạn khóc tới loạn đất trời. Vệ Khanh từ trước tới giờ chưa trải qua chuyện như này, cái này đúng là tai họa vô cùng, không biết kết thúc thế nào. Nhìn cô buồn bực nói: “Em khóc thì có ích gì! Rốt cuộc em muốn thế nào? Nói ra được không?” Thầm nghĩ làm cách nào cho cô ngừng khóc, cô khóc tới mức đầu hấn sắp phình to ra rồi!

Chu Dạ nghĩ thầm, tôi muốn khóc, tôi muốn khóc, khóc càng thêm lớn tiếng, thanh âm vang lên, mắt mũi đỏ bừng nhìn thật đáng thương. Chính là cô có muốn ngừng thì không thể ngừng ngay được.

Vệ Khanh nhớ tới Chu Dạ từng uy hiếp: “Anh hôn tôi thử coi, tôi khóc cho anh xem.”, sớm biết thế này, có đánh chết hấn cũng không dám ra tay. Day day cravat trên người, vắt xuống đất, nhìn Chu Dạ khóc tới trời sầu đất thảm, không nhìn thấy mặt trời mặt trăng đâu nữa, phiền muộn nói: “Được rồi, được rồi, anh sẽ chịu trách nhiệm, anh sẽ chịu trách nhiệm! Làm bạn gái anh được không?” Hấn coi như thừa nhận thân phận Chu Dạ, xác nhận bây giờ mình không chỉ là chơi đùa.

Hấn chưa bao giờ thất bại như vậy, đối với Chu Dạ tuyệt nhiên không có biện pháp nào chống đỡ.

8. Chương 15-16

(Có lẽ là yêu) Chương 15: Bạn gái

Edit: Ishtar

Vệ Khanh thấy mình nói chẳng có tác dụng gì, đau đầu mà cũng không làm gì được, dứt khoát ngồi phịch xuống đất, nhìn cô khóc, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không khí rất quỷ dị.

Chu Dạ khóc mệt rồi, thanh âm tự nhiên nhỏ dần, khóc nhiều, thấy tức ngực, lại càng thêm mệt mỏi, tựa đầu vào đầu gối không đứng dậy. Một trận khóc thỏa thuê như vậy, không cần phải kiêng dè gì, khóc lớn tới mức hao tổn hết sức lực. Khóc tới nổi cô cũng không nhớ rõ vì sao mình lại khóc thê thảm tới vậy, càng không thể ngừng lại.

Vệ Khanh đi ra ngoài mang khăn ẩm vào, thấy thân thể cô yếu ớt, cúi xuống lau mặt cho cô, cũng không dám làm gì xằng bậy nữa. Chu Dạ giãy dụa, hấn nói. “Đừng lộn xộn nữa, khóc nhìn xấu lắm, còn không chịu lau mặt à!” Chu Dạ thở phì phò, hén mặt ra hét. “Đau!” Vệ Khanh dùng lực quá mạnh, cô vừa mới khóc xong, da mặt rất mẫn cảm, bị hấn lau lung tung như vậy, mặt lập tức đỏ ửng. Nhiệt khí trên mặt, khiến người khác nhìn thấy mà thương.

Vệ Khanh chú ý thấy cô khóc nhiều tới mức cổ áo bị ướt, quần áo trên người cũng bị nước trà làm ẩm, thở dài nói: “Đi tắm nước ấm đi, không lại bị cảm bây giờ!” Chu Dạ khóc nửa ngày, người cũng dính nhớp nháp, cũng cảm thấy khó chịu, dần dần nói: “Tôi không có quần áo...” Thanh âm khàn khàn, ánh mắt đỏ ngầu, mềm mại bất lực như con mèo nhỏ.

Vệ Khanh lấy từ trong tủ ra một cái áo sơ mi trắng, phụ nữ tắm rửa xong, mặc áo sơ mi trắng của đàn ông rất gợi cảm. Chu Dạ đỏ mặt, “phì” một tiếng, lắc đầu: “Không cần, anh có áo pull với quần đùi không?” Vệ Khanh tức giận nói: “Anh có phải cửa hàng quần áo đâu.”

Chu Dạ đứng dậy, chạy đến bên tủ quần áo của hấn tìm thấy một bộ quần áo thể thao màu xám nhạt, nhìn rất mới, có lẽ còn chưa từng mặc qua, đặt ở trên người đo thử,... có lẽ hơi dài nhỉ? Không còn cách nào khác, mặc tạm vậy.

Dùng nước ấm tùy tiện gột rửa qua, rồi nhanh chóng mặc quần áo. Quần áo quá rộng nên khó giữ được. Khung xương của Chu Dạ rất nhỏ, mỗi khi mua đồ đều chọn size nhỏ nhất, bạn bè từng tắm chung với cô đều nói cô không có eo, mua quần chỉ cần giữ được ở phần hông là được. Mà trang phục thể thao của Vệ

Khanh vốn là đồ rộng thùng thình, áo dài tới đầu gối, bả vai thì lại rộng tới tận khuỷu tay, lộ ra phần lớn cảnh xuân trước ngực, quần thì không mặc được, đành phải bỏ xuống...

Vệ Khanh nhìn thấy dáng vẻ của cô, nhin không được cười thành tiếng. Chu Dạ một tay túm đai quần, một tay giữ chặt cổ áo, vất vả đi tới ghế sofa, vuốt vuốt tay áo, xắn lên nhưng tay áo lại tuột xuống. Cô trầm mặt, tiếp tục xắn tay áo lên.

Vệ Khanh ngồi xuống vừa giúp cô xắn tay áo, vừa hỏi: “Em túm đai quần làm gì chứ?” Cô tức giận nói: “Thắt lưng quá rộng!” Hắn nhìn qua đâu có mập, tại sao quần mặc trên người cô lại rộng như vậy chứ! Vệ Khanh dùng ngón trỏ và ngón cái vòng qua cổ tay cô, lắc đầu: “Khung xương bé như vậy, em dậy thì chưa thể?” Vòng eo nhỏ bé, dáng người kiêu nhỏ mềm mại, rất muốn ôm vào trong lòng âu yếm, nhưng lại không dám cả gan làm lần nữa.

Chu Dạ kéo tay lại, lại tiếp tục giữ cổ áo, không thêm để ý hấn lăm nhăm. Vệ Khanh có thể nhìn thấy rõ ràng bra của cô màu sắc ra sao, còn nhìn thấy cả đường viền hoa nữa, liền cảm thấy miệng khô lưỡi nóng. Xem ra sờ không được, đành phải dùng lời nói để chiếm tiện nghi của cô vậy. “Quần rộng như thế, em còn mặc làm gì, dùng áo biến thành váy là được rồi.” Trong đầu còn không biết đang suy nghĩ cái gì nữa.)

Chu Dạ lườm hắn, “Tôi thích mặc như thế, liên quan gì tới anh! Hạ lưu!” Vệ Khanh sấn lại gần cô, như dính thành một khối, trêu cô: “Anh hạ lưu thế nào? Có muốn thử một lần hay không?” Đúng là đầu óc đen tối, sắc tâm lại nổi lên. Chu Dạ dịch ra xa, cảnh cáo hắn: “Anh dám thử xem! Cẩn thận tôi không để anh yên!”

Vệ Khanh nhớ tới khả năng khóc kinh điển của cô, cũng không dám mạnh động. Xem ra, phải nghĩ cách khiến cô chủ động yêu thương nhưng nhớ mới được. Đứng dậy nói: “Được rồi, em khóc cũng mệt, anh cũng mệt, ngủ tạm ở đây một đêm đi, mai anh đưa em về.”

Chu Dạ yên lặng gật đầu, đành phải như vậy thôi. Nhớ tới một chuyện, hỏi: “Khuyên tai của tôi đâu?” Vệ Khanh đi vào phòng ngủ, lôi từ trong ngăn kéo ra, nhìn cũng không phải là đồ đắt tiền, mấy cửa hàng tạp hóa đầu đường đều có, không hiểu vì sao cô lại coi trọng như vậy. Cầm nó ở trên tay, tựa vào cửa, du côn nói: “Nói cho anh biết là ai tặng, nếu không sẽ không trả.”

Chu Dạ chưa từng thấy người nào nhỏ mọn như hắn, mắng. “Anh nhảm chán đủ chưa! Là tôi tự mua. Mau trả lại cho tôi.” Vệ Khanh nhiu mày, “Không chịu thành thật, không trả. Nói dối không phải là trẻ ngoan.” Chu Dạ nổi giận, lườm hắn, túm quần đi tới. Vệ Khanh nghĩ cô muốn đoạt lấy, vội vàng nghiêng mình.

Chu Dạ giơ chân đá một cước mở cửa phòng ngủ, đập tay lên cửa “rầm” một tiếng, đem hắn nhốt ở ngoài. Vệ Khanh ngạc nhiên, gõ cửa hỏi: “Em không cần sao?” Giọng nói Chu Dạ rầu rĩ truyền ra. “Không cần.” Hắn không trả thì thôi, dù sao cũng không phải vật sống chết cần có.

Rốt cuộc Vệ Khanh cũng được linh giáo sự lợi hại của Chu Dạ, chuyện áp phích quảng cáo lần trước cũng vậy, cường chế không thành công, ngược lại còn bị mất mặt. Thà rằng không cần, chứ không chịu bị uy hiếp. Tính cách này thà làm ngọc vỡ chứ không chịu làm ngói lành, làm hắn thấy đau đầu.

Cũng đâu phải hấn so đo với cô, đành phải thỏa hiệp nói: “Được rồi, được rồi, đùa với em thôi mà, làm gì mà động chút đã giận rồi. Mau mở cửa ra, anh trả khuyên tai cho em.” Chu Dạ lắc đầu. “Anh nhét qua khe cửa là được rồi.” Cô sao có thể tin lời hắn chứ.

Vệ Khanh không có cách nào khác, thế này tính toán kiểu gì, giống như song phương đều lừa ta gạt địch, đều không tin tưởng nhau, cũng không phải là quay phim truyền hình mà! Cười khổ, rồi nhét qua khe cửa. “Được rồi, được rồi, không giận nữa chứ? Ngoan, mau mở cửa ra.” Chu Dạ không để ý tới hắn, ngã người nằm xuống giường. “Tôi muốn đi ngủ.” Hôm nay cả một ngày mệt mỏi, cô chỉ muốn vùi đầu vào chăn thôi.

Vệ Khanh nghe thấy tiếng động bên trong, gõ cửa: “Chu Dạ, em không thể như vậy chứ? Qua cầu liền rút ván sao?” Hắn cũng chưa có làm gì nha, tốt xấu gì đây cũng là phòng ngủ của hắn mà. Chu Dạ ngáp một cái, thật sự mệt mỏi, đầu óc đã muốn đi tìm Chu công.

Vệ Khanh đi tìm chìa khóa, nhưng Chu Dạ lại khóa trái bên trong. Hắn bắt đắc dĩ nói: “Chu Dạ, anh cũng cần thay đồ mà!” Chu Dạ đành phải đứng lên, bình tĩnh mở cửa bảo hắn tìm nhanh lên.

Vệ Khanh cố ý chậm chạp, tìm quần áo xong lại tìm văn kiện, để ý đôi chân cô lộ ra dưới lớp quần áo, chân nhỏ, thẳng, dài, da thịt trắng mịn màng, ngón chân nhỏ bé mượt mà, nhưng lại cảm thấy rất gợi cảm. Sắc tâm lại nổi lên, bắt đầu thương lượng. “Chu Dạ, em cũng thấy đấy, nhà anh chỉ có mỗi một cái giường...”

Chu Dạ cảnh giác nhìn hắn, “Anh muốn thế nào?” Vệ Khanh trịnh trọng nói: “Anh sẽ đắp chăn khác, anh cam đoan không động tay động chân. Lần trước anh ngủ ở thư phòng, bị sỏi cổ, cả một tuần mới khỏi, khó chịu chết được.” Chu Dạ không nói hai lời, ôm chăn gối đi ra ngoài.

Vệ Khanh vội ngăn cô lại: “Em làm gì thế?” Chu Dạ cũng không ngẩng đầu lên: “Tôi ngủ ở sofa.” Ngủ ở dưới đất cũng được, phòng ấm như vậy, ngủ đâu chả được. Vệ Khanh giương mắt nhìn cô đi tới sofa, sắp xếp gối chăn đàng hoàng.

Vệ Khanh cắn răng nói: “Thôi, em ngủ trong phòng, anh ngủ sofa được rồi.” Chu Dạ quay đầu nhìn hắn, dường như muốn xác định xem hắn có nói thật hay không. Vệ Khanh đành chịu nói. “Dù sao anh cũng là đàn ông, ai lại để phụ nữ ngủ ở sofa bao giờ.” Chu Dạ lập tức nói. “Đây là tự anh nói nha, tôi ngủ ở giường. Anh có muốn lấy gì thì lấy nhanh đi, tôi mệt rồi, muốn đi ngủ. Lát nữa đừng âm ỉ làm phiền tôi đấy.” Vệ Khanh rầu rĩ nói không có, bảo cô yên tâm nghỉ ngơi.

Chu Dạ đi tới trước cửa phòng, quay đầu nói: “Aiza... anh cũng đi ngủ sớm đi. Ngủ ngon nha.” Tuy rằng hắn không có ý tốt, cũng không phải chính nhân quân tử, nhưng lại hao tổn tâm tư đưa cô tới hội quán mỹ thuật tạo hình, lại mua thuốc cho cô, ở lại nhà hắn, chiếm giường của hắn, cũng phải có đôi câu cho phải đạo.

Vệ Khanh nghe xong vô cùng mừng rỡ, đi tới sofa ngồi xuống, nghĩ Chu Dạ vẫn rất đáng yêu, thông minh, xinh đẹp lại có cá tính, không vì hắn có tiền mà chịu khom lưng, chọn cô làm bạn gái quả là không sai.

Ngày hôm sau Chu Dạ muốn tự mình về trường, Vệ Khanh nhất quyết không chịu, đưa cô tới đường lớn còn dặn dò cô nhớ uống thuốc, nói lát nữa sẽ gọi điện lại cho cô. Chu Dạ nhún vai, cũng cứ thế bước đi không quay đầu lại. Vệ Khanh ngồi trong xe thấy cô chẳng thay đổi gì, mới lái xe rời đi.

Chu Dạ về phòng thay quần áo xong liền đi tới phòng vẽ, cô còn một bản vẽ chưa hoàn thành. Ánh mặt trời ban chiều qua ô cửa sổ len lỏi vào trong phòng, khiến cho người ta có cảm giác ấm áp trước cái rét lạnh của mùa đông. Trương Suất thấy cô nhàn nhã như vậy, cười nói: “Chọn ngày không bằng làm ngay, không thì bây giờ bạn làm người mẫu cho mình đi.”

Chu Dạ nhú mồm, “Bây giờ? Còn kịp sao?” Trương Suất bị dáng vẻ đắm chìm trong ánh mặt trời của cô tác động, cười nói: “Có lẽ, kí họa cũng không tồi.” Chu Dạ cũng không phản đối. “Muốn mình làm mẫu kiểu gì?”

Trương Suất nói: “Bạn cứ đứng ở chỗ lúc này, theo hướng ánh mặt trời chiếu vào, tay đặt phía sau, cứ thoải mái là được.” Chu Dạ hỏi: “Mình có ngồi xuống ghế cầm quyển sách không? Cứ đứng như vừa này mãi sẽ mỏi chân lắm.” Muốn cô ngoan ngoãn không nhúc nhích mấy tiếng liền tạo dáng, lại còn bắt đứng, định hại chết cô à.

Trương Suất gật đầu, “Đương nhiên có thể, chỉ cần để ánh mặt trời chiếu phía sau bạn là được. Tư thế đó,... đúng, đúng rồi, đừng cử động nhé.”

Chu Dạ nhìn Trương Suất múa bút trên bản vẽ, vô cùng nhàm chán, con mắt đảo quanh, ngồi chưa được nửa giờ, nói. “Trương Suất, bạn nhìn trần nhà xem, hình như có cái gì đó.” Trương Suất thở dài, đi tới chỉnh vai và đầu cô, nói: “Chu Dạ, nếu phải làm model, cần phải chuyên nghiệp một chút.” Chu Dạ le lưỡi, rất muốn nói mình không muốn làm, nhưng đã đồng ý với hắn, không thể từ chối, huống chi hắn đã đưa thuốc màu cho cô.

Đang lúc nhàm chán đếm gạch dưới chân, điện thoại vang lên, Trương Suất thở dài, dừng tay. Chu Dạ chột dạ không dám nghe máy, Trương Suất liên tiếp bị gián đoạn, tâm tình không biết đã bị quét đi nơi nào. Trương Suất hỏi: “Không nghe sao?” Chu Dạ vội lắc đầu. “Không sao, không sao, không phải muốn vẽ cho xong sao? Bạn cứ vẽ tiếp đi, mình sẽ không cử động.”

Điện thoại vang mười tiếng chuông liền ngừng, cũng không gọi lại nữa. Mặt trời dần khuất về phía Tây, góc độ ánh sáng có chút tối dần. Trương Suất dừng bút, nhìn bức vẽ nhú mồm. Chu Dạ đứng bật dậy, xoa xoa

hông. “Vẽ xong rồi sao, vẽ xong rồi sao? Cho mình xem với.”

Trương Suất nói: “Lần sau có khi phải tìm chỗ nào thoáng mát, ánh sáng mới tự nhiên hơn.” Chu Dạ nhún vai. “Có gì quan trọng chứ, chẳng qua chỉ là kí họa thôi mà.” Đi lại gần muốn xem, nào ngờ Trương Suất giờ tay kéo xuống, xé thành nhiều mảnh nhỏ, vất vào thùng rác.

Chu Dạ kêu lên: “Mất bao nhiêu công mới vẽ xong, sao lại xé đi?” Vô cùng khó hiểu, dù sao cô cũng làm người mẫu rất vất vả. Trương Suất thản nhiên nói. “Vẽ không đẹp, không cần giữ lại.” Bị ảnh hưởng cảm xúc của Chu Dạ quá nhiều, không tập trung, bản vẽ không đạt tiêu chuẩn.

Chu Dạ vẽ mặt đáng tiếc nói: “Cứ như vậy đã xé rồi, mình còn chưa kịp nhìn qua.” Trương Suất xin lỗi. “Thật xin lỗi, làm bạn mệt mỏi cả một buổi chiều.” Chu Dạ liền nói không sao, cười nói: “Lần này làm người mẫu coi như không thành, lần sau đi, lần sau lại làm mẫu cho bạn, ai bảo mình lấy thuốc màu của bạn chứ. Lần sau bạn phải vẽ tốt nha, ít nhất cũng phải cho mình nhìn một lần.”

Trương Suất cười nói: “Được mà, lần sau gọi bạn làm mẫu, bạn đừng oán mình nha.” Chu Dạ cười. “Từ trước tới giờ mình luôn giữ lời, tuy rằng làm mẫu rất mệt, người mình sắp cứng lại rồi.” Hai người dọn dẹp đồ, chuẩn bị đi ăn tối.

Điện thoại Chu Dạ lại vang lên, là Vệ Khanh phủ đầu hỏi trước: “Em vừa đi đâu thế? Sao không nghe máy?” Hắn còn cố tình gọi tới kí túc, còn nói cô không có trong phòng, bảo cô đi tự học. Hắn thừa biết, người ở kí túc nói dối, không thể tin tưởng được.

Chu Dạ vội nói: “Anh chờ một lát.” Quay qua nói với Trương Suất: “Ngại quá, bạn đi trước đi. Mình sẽ đi sau.” Trương Suất gật đầu, còn hỏi có cần giữ chỗ cho cô không, bình thường ăn cơm ở canteen đều kín chỗ, không còn chỗ ngồi. Chu Dạ cảm ơn hắn, nói không cần. Hắn mới vào thang máy đi xuống.

Lúc này Chu Dạ mới nghe tiếp. “Anh có chuyện gì à? Tôi còn phải thi cuối kỳ, có nhiều bài tập lắm.” Ý bảo hắn đừng có quấy rầy cô nữa. Vệ Khanh không để ý tới ám hiệu của cô, hỏi. “Em vừa nói chuyện với ai thế?” Chu Dạ thuận miệng trả lời. “Bạn học.” Vệ Khanh cũng không buông tha. “Bạn nào vậy?” Chu Dạ nói là Trương Suất. Hắn biết khoa mỹ thuật tạo hình của cô bình thường không có tiết, Chu Dạ nếu không ở trong kí túc thì sẽ ở trong phòng vẽ, nhiều nhất là ở canteen, ba chỗ đó, có gì mà không thể nghe máy.

Chu Dạ không muốn ở trước mặt bạn bè ở hành lang âm ỉ, liền nhẩn nại nói. “Lúc đấy tôi không thể cử động, nên không thể nghe máy,.. được rồi, được rồi, anh có việc gì thì nói nhanh lên, không thì tôi cúp máy đây.”

Vệ Khanh biết cô không kiên nhẫn, đành tạm thời kiềm chế. “Anh đang trên đường tới trường em, chúng ta ra ngoài ăn cơm.” Chu Dạ nghe xong, nổi giận, nói thẳng “Không đi.” Muốn cúp máy.

Vệ Khanh tàn nhẫn nói: “Chu Dạ, em dám cúp máy thử xem! Anh cũng không kiên nhẫn đâu! Chẳng may bộp phát thì không biết sẽ làm chuyện gì đâu!” Giọng nói lạnh lùng, không chút cảm tình. Chu Dạ biết đã chọc giận hắn, không biết phải làm thế nào, thức thời nói. “Vậy anh muốn thế nào?” Vệ Khanh nói: “Em ra ngoài trước đi, anh không muốn nói lần thứ hai đâu.” Liền cúp máy.

Chu Dạ mắng thầm trong lòng, giận dữ mà không thể phát tác, mặc kệ hắn, chạy về tắm rửa rồi đi uống canteen ăn cơm. Vệ Khanh gọi điện tới. “Sao giờ em vẫn chưa ra? Mau ra đây, anh tới rồi.” Chu Dạ ăn cơm được một nửa, đành phải buông đũa, hậm hực đi ra ngoài.

Vệ Khanh thế nhưng công khai lái xe tới trước cổng trường, nhìn thấy Chu Dạ đi ra, mở cửa xe bước xuống. Chu Dạ sợ người khác nhìn thấy, chạy vội lên xe, nghiêm mặt nói: “Anh lại làm sao thế? Buổi tối tôi còn phải học bài.”

Vệ Khanh không để ý tới, nhìn cô chăm chăm, nhíu mày, “Không phải bảo em đi thay quần áo sao?” Chu Dạ vừa nghe lại giận, cô mặc gì thì liên quan gì tới hắn, bình tĩnh hỏi. “Quần áo tôi làm sao?”

Vệ Khanh nói: “Quần bò, áo pull, giày búp bê, nhìn qua biết ngay là sinh viên. Chẳng lẽ em không có quần áo người lớn sao? Nữ sinh trường em không ai mặc vậy à?” Để người ta nhìn cô còn tưởng là học sinh trung học, nhìn những nữ sinh khác xem, ăn mặc rất gợi cảm nha.

Chu Dạ hét lên: “Anh quản nhiều như vậy, tôi vốn còn đi học, đương nhiên nhìn giống sinh viên rồi.” Vệ Khanh khó thở, sau một lúc lâu, đành phải nói: “Được rồi, được rồi, cứ như vậy đi.” Nói xong liền khởi động xe.

Chu Dạ vội nói: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Vệ Khanh nhìn thẳng phía trước. “Đợi lát nữa sẽ biết.” Nhớ ra, lại hỏi. “Em còn chưa nói chiều nay em làm gì.”

Chu Dạ nghĩ thầm, tên này thật phiền nha, từ lúc đầu đã hỏi, hỏi không biết bao nhiêu lần, đành nói. “Chẳng đi đâu cả, ngồi ở phòng vẽ tranh thôi.” Vệ Khanh ngồi thẳng dậy, nhìn cô nói: “Chu Dạ, lần sau em còn cố tình không nghe điện thoại, anh sẽ trực tiếp gọi cho Ngô chủ nhiệm, bảo ông ta đi tìm em.”

Chu Dạ hận nghiêng răng nghiêng lợi, nửa ngày, cắn giận giải thích: “Không phải tôi cố tình không nghe máy. Lúc đó tôi đang làm mẫu cho Trương Suất, đương nhiên không thể nghe máy.” Vệ Khanh nghe xong, quay đầu nhìn cô. “Em nói cái gì? Em làm mẫu cho Trương Suất sao? Sao em lại làm người mẫu cho cậu ta?”

Chu Dạ không biết vì sao hần lại biến sắc mặt, nhún vai nói: “Cũng không có gì, chỉ làm mẫu thôi! Mọi người giúp đỡ nhau, với người học vẽ chúng tôi mà nói, đó là chuyện bình thường.” Vệ Khanh nhìn vẻ mặt tình bơ của Chu Dạ, nói dứt khoát. “Lần sau không cho em làm mẫu nữa.”

Chu Dạ kêu lên: “Dựa vào cái gì chứ!”

Vệ Khanh cầm chặt vô lăng, “Anh nói không được là không được! Tốt nhất em nên nghe lời anh, bằng không, đến lúc đó đừng có khóc.” Chu Dạ oán hận nhìn hần, mắng. “Sao có người độc tài như anh chứ?” Vệ Khanh nhún vai, không để ý tới sự tức giận của cô, dừng trước cửa một câu lạc bộ, giúp cô mở cửa xe.

Chu Dạ ngồi yên, Vệ Khanh buồn cười, vẫn còn giận cơ đấy! Liền dỗ cô: “Được rồi, được rồi, hôm nay anh đùa thôi, đừng giận nữa. Mọi người tới rồi, đi thôi, đừng trẻ con như thế.” Kéo cô xuống xe, Chu Dạ hậm hực đi theo hần, tâm tình không vui.

Vệ Khanh dẫn nàng vào một phòng lớn, bên trong có cả nam lẫn nữ, có không ít người. Mọi người vừa thấy cô, liền đùa: “Vệ thiếu, hôm nay anh lại mang mỹ nữ nào tới đây thế?” Nhìn thấy Chu Dạ, có người vỗ vai hần cười nói. “Không phải cậu đưa học sinh trung học tới đây chơi đấy chứ.” Vệ Khanh có chút xấu hổ, vội nói: “Gì chứ, miệng chó không thể phun ngà voi, đừng làm loạn nữa.”

Người nó cười: “Ha ha... tìm hoa non nha...” cẩn thận đánh giá Chu Dạ, nói: “Vệ thiếu, cậu đổi khẩu vị rồi sao?” Thanh thuần như giọt nước, giống như nụ hoa tháng hai, vẫn chỉ là một nụ hoa mà thôi! Đẩy đẩy Vệ Khanh. “Vệ thiếu, bái phục cậu đó.” Loại mỹ nhân này cũng tìm được.

Vệ Khanh lườm hần, kéo Chu Dạ ngồi xuống, nói: “Em đừng nghe bọn họ nói linh tinh, bọn họ đều lắm miệng như vậy, chỉ giỏi nói bừa thôi. Có đói không? Ăn chút gì đi, lát nữa còn đi chơi.” Chu Dạ lắc đầu, nhún mày. “Vệ Khanh, tôi không thích chỗ này.” Vệ Khanh vội nói. “Cố nhịn một chút, gặp mọi người một lần, lần sau không đưa em tới đây nữa.”

Chu Dạ không còn cách nào khác, đã đến đây rồi, cũng đành phải chịu phép. Cô nhìn xung quanh, có một mỹ nữ cao gầy ngồi cạnh cô, hỏi. “Cô là tình nhân của Vệ thiếu sao? Anh ấy rất ít khi mang tình nhân tới những chỗ thế này.” Chu Dạ nhìn cô, y phục cao quý, có khí chất, không giống tiểu thư bình thường, lắc lắc đầu. Người nọ nhìn cô cười cười, lắc lắc đầu, thở dài đi chỗ khác. Cô nghĩ đây chắc lại là một cô gái trẻ ham hư vinh rồi.

Một lát sau, tất cả mọi người vây quanh bàn tròn đánh bài, sương khói lượn lờ, trên bàn chất đầy rượu bia và hoa quả, mỗi người đều có một bạn gái, ngồi bên cạnh chỉ trỏ, không ngừng bày mưu tính kế, còn đút đồ ăn cho nhau, nũng nịu trò chuyện không ngừng. Đây không phải là đánh bài nha, rõ ràng là tán tỉnh nhau mà thôi. Nhưng mọi người nhìn thấy cũng không trách, đã nhìn nhiều thành quen.

Vệ Khanh thấy cô nhún mày, nhìn tới điều thuốc trên tay, vội dập tắt, hỏi: “Sao không nói gì thế? Chút nữa vui vẻ, đưa em đi ra ngoài khiêu vũ.” Chu Dạ cắn môi không để ý tới hần.

Có người nhìn thấy, giễu cợt: “Vệ thiếu, anh làm gì thế, sao lại để người đẹp không vui như vậy? Còn không làm gì đi.” Lại có người nói: “Vệ thiếu, còn không mau hôn người ta nhận lỗi đi.” Mọi người vừa nghe đề nghị này, toàn bộ liền đứng dậy. “Mau hôn đi, hôn đi, chúng ta muốn xem.” Có người cười. “Không chơi hôn lướt nha, phải cuốn lưỡi đó.” Trong lúc nhất thời, càng thêm náo nhiệt, có nhiều người không chịu bỏ qua.

Chu Dạ nghe xong, sắc mặt liền thay đổi. Vệ Khanh vỗ tay cô, bảo cô không cần tức giận, đứng lên cười mắng: “Mấy tên này, làm loạn gì chứ! Đây là bạn gái tôi, không để ai bắt nạt đâu.” Mọi người hơi giật mình, lập tức có người vỗ tay cười nói: “Thảo nào lại mang đi gặp mọi người, hóa ra là bạn gái mới nha! Vệ Khanh, đường quan của cậu ngày càng mở rộng nha. Đã định ngày chưa, khi nào thì kết hôn?”

Vệ Khanh cười: “Các cậu còn nói đùa! Về sau thấy người đừng có làm loạn là được.” Lại có người nói: “Đương nhiên, đương nhiên, làm sao dám trêu chọc chị dâu.”

Chu Dạ vừa nghe thấy có người gọi cô là chị dâu, không nhịn được nữa, quay sang Vệ Khanh hét lên: “Ai là bạn gái anh!” Rồi xoay người nói với mọi người. “Các người đừng nghe anh ta nói đùa, tôi không phải là bạn gái anh ta.” Nói xong, đẩy ghế đứng dậy, đi ra ngoài cửa. (Có lẽ là yêu) Chương 16: Bất an

Edit: Ishtar

Mọi người đều kinh ngạc, đồng loạt nhìn hai người bọn họ. Vệ Khanh bình tĩnh đứng dậy, lắc đầu thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Được rồi, được rồi, là anh không đúng, đừng giận. Mọi người chỉ trêu em thôi.” Chu Dạ đứng là chẳng cho hấn chút mặt mũi nào, tuy hấn không vui, nhưng nghĩ cô vẫn còn ít tuổi, không thích bị người khác trêu chọc. Một phần cũng do mấy người này nói những lời cô không thích nghe, tính nóng như lửa, cho nên mới trở mặt nhanh như vậy.

Chu Dạ dừng bước, nhìn hấn nhú mày, dường như hấn không hiểu được ý mình, lại nghĩ giờ mình giận dữ như trẻ con, điều này càng làm cô tức giận, trước mặt mọi người lại không thể phát tác, đành phải lạnh lùng nói. “Tôi về đây.” Trong lòng âm thầm thề, từ này về sau không bao giờ đi cùng Vệ Khanh, xoay người đi ra cửa. Rất nhiều sinh viên học nghệ thuật đều muốn làm động tác “nghe ngang mà đi”, nhìn rất phóng khoáng, mà Chu Dạ lại là cao thủ trong số đó.

Mọi người thấy biểu hiện của hai người bọn họ, đều nghĩ cặp đôi cãi cọ thường tình, mà tuổi Chu Dạ còn nhỏ, đều nghĩ tính cô trẻ con, không để ý, cười nói: “Vệ thiếu, còn không mau đuổi theo, cẩn thận sau này người ta không để ý tới anh nữa. Về sau dạy dỗ lại cho tốt là được.” Lại có người cười nói: “Bạn gái nhỏ này của cậu, tính cách thật mạnh mẽ, về sau có lẽ sẽ khiến cậu đau đầu đấy.” Mọi người đều đem hai người bọn họ ra giễu cợt.

Vệ Khanh nhìn Chu Dạ đá cửa đi ra ngoài, trong lòng cũng lo lắng, sợ cô ra ngoài gặp chuyện ngoài ý muốn, vẫn đuổi theo. Mọi người ở phía sau càng đùa. “Trẻ con tính khí nóng nảy, cố gắng uốn nắn nha.” Mọi người đợi hấn đi rồi, đều đem việc này ra làm trò cười, nói không ngờ Vệ thiếu cũng có ngày hôm này, quen đắm chìm giữa vạn đóa hoa, giờ chỉ có một cô bé con cũng quản không nổi. Toàn bộ người trong hội đều biết chuyện, lấy làm thú vị, bình tĩnh chờ xem diễn biến kịch hay.

Ở ngoài cửa Vệ Khanh chặn cô lại, giữ chặt tay cô nói: “Được rồi, được rồi, dù sao cũng tới rồi, để anh đưa em về.” Nghĩ rằng, quên đi, quên đi, cũng không thể trách cô được, trẻ con thì vẫn là trẻ con, đành phải sùng trước đã, không thể cùng cô so đo, về sau sẽ từ từ dạy bảo. Chu Dạ hất tay hấn ra, nhưng không thoát được, lấy mắt lườm hấn, “Anh làm gì thế, buông tay, tôi tự đi về!”

Vệ Khanh vừa nhét cô vào trong xe, vừa giáo huấn: “Khuya rồi, còn muốn gây sự sao? Ở chỗ này thường xuyên xảy ra chuyện nguy hiểm, không thiếu kẻ xấu. Em ngồi yên đi, rồi chúng ta nói chuyện.” Chu Dạ bị hấn giáo huấn, cũng bình tĩnh trở lại, nghĩ rằng, có lẽ nên nói rõ một lần cho xong. Cãi vã cũng không phải là biện pháp để giải quyết vấn đề, câu này cũng là Vệ Khanh nói.

Dọc đường hai người cũng không ai lên tiếng trước, mắt nhìn thấy sắp về tới nơi, Chu Dạ sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, bình tĩnh chất vấn: “Vệ Khanh, vì sao trước mặt bạn bè anh, lại nói tôi là bạn gái anh?” Vệ Khanh nhìn vẻ nghiêm túc của cô thấy buồn cười, cố ý nghiêm mặt nói: “Hôn thì cũng hôn rồi, không phải là bạn gái thì là gì?” Không phải cô đã khóc như chết đi sống lại sao! Hấn cứ nghĩ rằng thừa nhận cô là bạn gái hấn có thể giúp cô yên tâm, ít nhất cũng là danh chính ngôn thuận qua lại.

Chu Dạ nhớ tới chuyện này lại thấy phiền, tên sắc lang này, coi như bị chó cắn một miếng đi. Lầm lì nói: “Vệ Khanh, anh nghe rõ đây, tôi không phải là bạn gái của anh. Anh đừng có đi ra ngoài nói loạn nữa, cẩn thận tôi xử anh đấy.” Cô vẫn còn muốn làm người trong sạch, thanh bạch à nha. Bạn gái của hấn rất nhiều, đâu có kém gì cô đâu. Không hiểu vì sao hấn cứ như âm hồn không chịu tiêu tan, dây dưa lằng nhằng, chẳng lẽ bởi vì chưa thỏa mãn sao? Đừng có mơ!

Vệ Khanh nghe cô nói mấy lời này, cau mày hỏi: “Làm bạn gái anh thì có gì không được chứ? Anh đối xử với em không tốt sao?” Người khác cầu còn không được! Hắn luôn nhường nhịn cô, mọi chuyện thường dễ dàng bỏ qua, cô lại còn được voi đòi tiên, càng ngày càng hư không tả nổi, vô cùng kiêu ngạo!

Chu Dạ cảm giác hỏa khí bốc lên đầy đầu, không muốn cãi nhau với hắn. Cười lạnh: “Hóa ra anh đối xử với tôi rất tốt nhỉ! Bị anh ép tới mức suýt bị đuổi học. Sở dĩ tôi xui xẻo như vậy, không nhờ phúc của anh chắc! Hơn nữa, ai thêm làm bạn gái anh! Qua lại bao nhiêu phụ nữ như vậy, bắn chết được.” Bởi vì tức giận, nên chỉ nhớ rõ những chuyện bị hắn phá rối, cũng quên rằng những lúc gặp may mắn, cũng là vì hắn giúp.

Vệ Khanh sa sầm mặt, “Chu Dạ, em nói chuyện cẩn thận một chút! Đừng có không biết phải trái như vậy!” Đáng giận thật, càng nói càng làm càn! Chu Dạ lườm hắn, những lời này trước đây cũng từng nói, nhất thời không mở miệng, nửa ngày mới trầm giọng nói: “Vệ Khanh, hôm nay chúng ta nói cho rõ, đừng tưởng rằng anh hôn tôi, thì tôi chính là bạn gái của anh. Anh hết chuyện để đùa rồi sao? Không trêu chọc người khác thì không chịu được à? Tôi chỉ coi đó như là chuyện không may. Nói gì đi nữa, cũng không phải là chuyện quan trọng. Mọi chuyện trước kia của chúng ta coi như xí xóa, anh đi đường quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, từ nay về sau không cần can thiệp vào chuyện của nhau, tốt nhất cả đời đừng gặp lại.”

Vệ Khanh nghe cô nói xong, hiểu rằng không thể tiếp tục làm ầm, nếu không sẽ lại cãi vã, bèn thay đổi sách lược. Nhấn nại nói: “Chu Dạ, nói thật với em, anh chưa từng tổn nhiều tâm tư với bất kỳ người con gái nào. Được rồi, trước kia là anh không đúng, anh chỉ là muốn bắt nạt em một chút thôi, cũng không phải thật sự đối xử với em như vậy. Anh thực sự rất thích em, mới đưa em tới gặp bạn bè anh. Em không để cho anh có chút mặt mũi, anh cũng coi như không có gì. Bây giờ em nói như vậy, không thấy quá tàn nhẫn sao? Em cho là những chuyện đã xảy ra, muốn xóa là xóa liền sao?” Nếu Chu Dạ ăn mềm không ăn cứng, thì hắn sẽ phải đổi sang chính sách dụ dỗ. Loại thủ đoạn này mới là hữu dụng đối với Chu Dạ, ngay từ đầu lẽ ra không nên cũng cô cãi vã.

Chu Dạ nhìn hắn, một lúc lâu sau nói: “Vậy anh nói xem, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Chu Dạ vẫn còn trẻ, chưa lường được hết mọi chuyện, hắn nhỏ nhẹ như vậy, cô cũng không thể nào nổi khùng lên được. Vệ Khanh thấy không khí đã dịu đi, liền nâng tay vuốt vuốt tóc cô, nói: “Được rồi, em đừng có giận nữa, việc hôm nay bỏ qua đi, từ nay về sau đừng tùy hứng như vậy. Ngay tại chỗ làm người ta khó xử như vậy, em không để cho người ta có đường rút lui hay sao?”

Chu Dạ nghiêng mình tránh tay hắn, giận dữ nói: “Anh ngồi nói chuyện nghiêm túc coi.” Trong lòng cũng có chút áy náy, vừa rồi quả thật đã thất lễ, nhưng mà lúc đó đang tức giận, làm sao mà quay lại cho được.

Vệ Khanh rút tay lại, nhìn cô nói: “Chu Dạ, em xem làm bạn gái anh, anh sẽ đối xử tốt với em, mọi chuyện đều theo em hết, chỉ cần em không ngang bướng là được, em muốn cái gì cũng được hết. Em nói xem có gì không tốt chứ? Cũng không phải cả đời em không có bạn trai.” Vệ Khanh nói những lời này, hắn cũng biết hắn hơn cô khá nhiều tuổi, hắn không phải giống những nam sinh mới hai mươi tuổi động chút việc nhỏ là cãi nhau với bạn gái, thật sự hắn muốn đối xử tốt với một người, có thể đem Chu Dạ sùng lên tận trời.

Chu Dạ nghe mấy lời tha thiết của hắn, nhất thời cảm thấy hoảng hốt, cũng cảm thấy áy náy. Tuy nhiên, lập trường của cô rất kiên định, không đánh mất lý trí, thẳng thắn nói: “Vệ Khanh, thực ra anh cũng không phải người xấu. Đáng người hoàn hảo, lại có tiền, thủ đoạn dụ dỗ con gái lại nhiều, nhưng tôi vẫn không muốn làm bạn gái anh.” Nói rất chân thành, không chút nào che giấu. Từ đầu tới cuối cô cho rằng nên tỏ rõ thái độ, không nên để hiểu lầm, rước phiền vào thân.

Vệ Khanh đau đầu, cái cô nàng này sao mà khó khăn vậy, cứng mềm đều không chịu ăn là sao? Lại ôn nhu nói: “Vậy em nói thử xem, vì sao em không muốn? Bởi vì trước kia anh có nhiều bạn gái quá, nên cho rằng anh không sạch sao?” Hắn cố ý nói như vậy, làm cho Chu Dạ cảm thấy bất an, coi như là dùng hết tâm cơ.

Quả nhiên, Chu Dạ lắc đầu: “Không không không, ý tôi không phải như vậy, là tôi lỡ lời, anh đừng để bụng.” Cúi đầu, vô cùng áy náy. Vệ Khanh nhân cơ hội này bồi tiếp: “Chu Dạ, em phải biết rằng, anh và em khác nhau, anh đã qua tuổi mười chín từ lâu, nên chuyện này cũng rất bình thường. Bây giờ, em vẫn không muốn sao?” Mấy lời này của hắn hoàn toàn che đậy những khuyết điểm của bản thân, lời nói rất êm tai. Mấy chuyện trai gái đó cũng kêu là bình thường được sao?

Trong lòng Chu Dạ đã sớm có chủ ý, lúc này nhìn hắn, áy náy nói: “Tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Chu Dạ

cũng không phải cao thủ tình trường, đối với tình cảm đều rất thuần khiết trong sáng, cảm thấy từ chối người khác có chút nhẫn tâm, lại thấy áy náy không dám ngẩng đầu lên.

Vệ Khanh tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Dù sao thì em cũng phải cho anh biết lý do một chút chứ.” Tâm lý Chu Dạ bứt rứt, liền mở cửa xe bước ra, không dám quay đầu nhìn hắn: “Tôi nghĩ, tôi không thích anh.” Mấy lời này của cô rất lễ độ, nhưng cũng rất thẳng thắn, trực tiếp không có đường tiến.

Ấy vậy mà Vệ Khanh cũng không giận, còn hỏi: “Vậy em thích ai? Còn thích Lý Minh Thành sao?” Chu Dạ biến sắc, cuối cùng khẽ thờ dài, nói: “Tôi cũng không biết nữa. Hắn đã có người trong lòng, tôi có thích hắn cũng vô dụng. Bây giờ tôi nghĩ sẽ tập trung cho việc học. Cũng sắp có kỳ thi, tôi nghĩ tôi phải chăm chỉ hơn.” Giọng nói lộ ra vẻ ảm đạm, mệt mỏi.

Đã lâu rồi Vệ Khanh không còn nghe thấy những lời thuần túy “thích hay là không thích” nữa, những người luôn miệng nói không màng tới điều kiện vật chất, ở trong xã hội này có mấy người thực sự như vậy. Nhưng hắn tin tưởng giờ phút này, khi Chu Dạ nói ra tâm ý của mình, tuổi trẻ của cô, tâm tư vẫn trong suốt, chưa vướng bụi. Tuy rằng cô nói không thích hắn làm hắn có chút không vui, nhưng vẫn rộng lượng nói: “Nếu đã như vậy, em đi về đi.”

Ngay cả lời không thích hắn, cô cũng đã nói ra, cũng không cần tiếp tục thử lại lần nữa, chuốc thêm thất bại, lại mất mặt. Cá tính của cô nàng này, đúng là không dám khen tặng.

Chu Dạ xoay người, nói: “Xin lỗi, tôi về đây, cảm ơn anh đã đưa tôi về.” Đi vài bước, lại quay đầu nhìn hắn, thấy xe hắn vẫn dừng lại ở đó, trong lòng lại thêm áy náy, lại gần nói: “Cũng không còn sớm nữa, anh cũng đi về nghỉ đi thôi. Ừm.. còn có, anh lái xe cẩn thận một chút.” Tuy rằng, nhìn thì như không có việc gì xảy ra, nhưng mà bị người khác từ chối, trong lòng nhất định không thoải mái.

Từ trước tới giờ chưa bao giờ cô nói nhẹ nhàng với Vệ Khanh như vậy, hắn biết cô áy ngại, cũng không nói gì, chỉ hơi hơi gật đầu. Chu Dạ nhìn hắn vài lần, còn muốn nói vài lời, nhưng vẫn không nói ra được, cứ như vậy mà đi thẳng.

Từ đó, Vệ Khanh cũng không tới tìm cô. Trong lòng cô có chút bất an, muốn gọi điện thoại xin lỗi chuyện tối hôm đó, nghĩ đi nghĩ lại, thấy không gọi cũng không sao, đỡ phải dây dưa không dứt. Nhưng đối với Vệ Khanh, cảm giác cũng không vui vẻ gì.

Vệ Khanh mà, nếu biết trong lòng Chu Dạ vẫn lo lắng, đương nhiên sẽ không dừng tay. Chính vì những lời của cô, nên tự mình cũng phải giả vờ phóng khoáng, coi như chấm dứt, nhất thời tìm không được lý do để ngụy biện cho bản thân, liền gắng sức để bản thân bận rộn, đi công tác ở Châu Âu vài ngày, chuyện này cứ tạm gác lại. Trong lòng thì vẫn suy nghĩ, dù thế nào cũng phải khiến cô nàng khuất phục, bằng không sẽ không cam lòng. (ish: đọc đoạn này loạn quá, lúc thì nghĩ là buông xuôi, lúc lại nghĩ không cam lòng, mệt với thằng cha này L)

Tới lúc hắn từ châu Âu trở về, đã là hai mươi ngày kể từ ngày hôm đó, cũng đã tới tháng mười hai, nhiệt độ càng ngày càng giảm, tuyết rơi lả tả, tuyết bám đầy trên đất, đóng thành băng, trên đường kẹt xe liên tục, một bước cũng khó di chuyển. Bạn bè nghe tin hắn mới từ châu Âu trở về, vì thế náo loạn muốn giúp hắn làm lễ tẩy trần, thực ra thì muốn nghe ngóng tình hình của hắn với bạn gái nhỏ, nghe giảng hồ đồn là hai người bọn họ nảy sinh mâu thuẫn cơ mà.

Vừa uống được ba ly, liền có người hỏi: “Vệ thiếu, lần này sao không mang bạn gái tới? Tôi còn chưa được gặp nha. Nghe nói vẫn còn ít tuổi, lại xinh đẹp, rất có khí chất phải không? Bạn gái cậu làm gì rồi, thấy bảo siêu cá tính. Dù thế nào cũng phải cho anh em gặp mặt chứ!”

Vệ Khanh nâng ly đưa cho hắn, “Sao cậu nói nhiều thế! Gọi cậu tới để uống rượu, không phải tới để buôn chuyện.” Người nọ cười hì hì nói: “Vệ thiếu, không cần lãng sang chuyện khác. Nói đi, cùng với bạn gái bé nhỏ thế nào rồi? Cãi nhau sao?” Cái gì mà cãi nhau chứ, Vệ Khanh nghe xong, chậm rãi nói: “Sao cậu chả khác đám phụ nữ hay buôn chuyện vậy, lè mề quá, đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa.” Chuyện của hắn với Chu Dạ coi như xong, lần này đúng là mất hết mặt mũi.

Tất cả mọi người ồn ào: “Ấy za, Vệ thiếu, chuyện này có gì đâu chứ, tình yêu mà, ai lại không cãi nhau chứ, qua vài ngày là ổn thôi. Nhưng có người yêu xinh đẹp như vậy, cứ dễ dàng là xong ấy mà.” Vệ Khanh trầm nghĩ, nếu dễ dàng được hắn đã sớm đổ từ lâu rồi, nhưng với Chu Dạ, thật đúng là hết cách.

Hắn còn muốn chờ một thời gian nữa, nhưng bây giờ mọi người làm loạn như vậy, liền có chút khẩn trương, nghĩ thầm phải sớm nghĩ ra biện pháp mới, không thì chẳng biết đến lúc nào mới có được Chu Dạ trong tay. Nhưng mà, lần này phải khiến Chu Dạ khuất phục mới được, việc này đúng là khó khăn đây.

Mùa đông giá rét, mười giờ sáng mà Chu Dạ vẫn còn vùi mình trong chăn ấm, đang ngủ lại bị điện thoại đánh thức, là Ngô giáo sư gọi điện bảo cô lên văn phòng khoa. Chu Dạ bị dọa tỉnh ngay lập tức, không biết có chuyện gì xảy ra, vội vàng thay quần áo, chạy vội đi, cũng không kịp rửa mặt.

Gõ gõ cửa, bước vào mới phát hiện bên trong còn có một người khác, Chu Dạ cảm thấy rất quen mắt. Ngô chủ nhiệm liền giới thiệu: “Chu Dạ, vị này là Vương tiên sinh, chính là người lần trước mua bức tranh của em, còn nhớ chứ?” Lúc này Chu Dạ mới nhớ ra, vội nói “Vương tiên sinh, xin chào.” Ông ta mặc áo len, thay đổi kiểu kính, nhất thời cô không nhận ra, không biết ông ta tới đây có việc gì.

Ông ta nhìn qua Chu Dạ đánh giá, một lúc lâu sau, vươn tay cười nói: “Trò Chu Dạ, xin chào. Lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?” Chu Dạ cảm thấy ông ta hỏi thăm ân cần như vậy chắc là có mục đích gì khác, liền khách sáo nói: “Vẫn tốt ạ, cảm ơn ngài.” Ngô chủ nhiệm đứng bên thêm vào: “Vương tiên sinh nói lần trước đi tham dự triển lãm thư pháp ở đại học Bắc Kinh, thấy một bức thư pháp có lạc khoản là tên của em, muốn hỏi là có phải của em không, Vương tiên sinh muốn mua lại.”

Mấy trường đại học hợp tác mở buổi triển lãm thư pháp, ở các trường cao đẳng cũng thay phiên đóng góp, Chu Dạ cũng cầm tranh thư pháp của mình đi cho đủ bộ. Thư pháp của cô tuy cũng tạm được, nhưng còn chưa nổi tiếng tới như vậy.

Chu Dạ nghe xong, ngây người ra, không hiểu lần này ông ta mua có phải là do Vệ Khanh hay không, im lặng suy nghĩ. Vệ Khanh có lẽ vẫn chưa biết rằng cô đã biết chuyện về bức tranh lần trước, cho nên mới lại giả trò cũ. Nhưng lần này là vì có gì, không phải đã nói rõ hai bên không ai nợ ai, không còn liên quan hay sao? Ngô chủ nhiệm nhìn về mặt cô có chút kỳ quái, liền hỏi: “Chu Dạ, ý em thế nào?”

Rốt cuộc Chu Dạ cũng có phản ứng, nghĩ nghĩ nói: “Giáo sư, em muốn cùng Vương tiên sinh đây thảo luận một chút, hi vọng ngài đây có thể chỉ giúp một số kỹ thuật về tranh.” Ngô chủ nhiệm đương nhiên là đồng ý. Chu Dạ dẫn Vương tiên sinh đi tới phòng vẽ tranh. Vương tiên sinh nhìn nhìn nói: “Đây là phòng vẽ tranh của các trò sao, không tồi.”

Chu Dạ cũng không lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề: “Vương tiên sinh, ngài có quen Vệ Khanh tiên sinh không ạ?” Vương tiên sinh ngạc nhiên nhìn cô, một lúc sau, cười rộ lên nói: “Hóa ra cô đã biết.” Vậy cũng tốt, ông cũng đỡ phải diễn kịch, rất phiền phức.

Chu Dạ nhú mày, “Vì sao Vệ tiên sinh muốn làm như vậy?” Thật sự không biết hắn muốn gì nữa.

Vương tiên sinh thần nhiên nói: “Cũng không có gì, anh ta nói anh ta hại cô mất việc, cho nên cảm thấy áy náy, đưa tiền thì chắc chắn cô sẽ không nhận. Cho nên nghĩ ra cách này, còn dặn tôi không nói cho cô biết, không ngờ rằng cô đã biết.” Thật ra, lần này Vệ Khanh tính toán để Chu Dạ biết, không thì làm sao có thể khiến Chu Dạ khuất phục, chẳng qua không nghĩ tới Chu Dạ đã sớm phát hiện thôi.

Vương tiên sinh sợ Chu Dạ cảm thấy không thoải mái, vội nói: “Trò Chu Dạ, cô cũng đừng suy nghĩ nhiều, tôi ra giá rất hợp lý, tác phẩm của cô ở buổi triển lãm không tệ chút nào.” Gửi tranh ở phòng triển lãm, thực ra cũng cần phải có người tình nguyện mua mới được.

Chu Dạ suy nghĩ nửa ngày, nói: “Vương tiên sinh, nhờ ngài giúp tôi cảm ơn Vệ tiên sinh, nói rằng tôi rất cảm ơn anh ta.” Vương tiên sinh cười: “Lời cảm ơn, phải nói trực tiếp mới có thành ý.” Đứng dậy, “Nếu không còn việc gì nữa, tôi đi trước vậy. Cô và Vệ tiên sinh cứ nói chuyện đi, anh ta cũng có ý tốt, còn sợ cô biết, có thể nói là dụng tâm lương khổ.”

Chu Dạ tiễn ông ta rời đi, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không thể không để tâm. Lần trước từ chối Vệ Khanh, đã thấy áy náy, giờ hắn lại làm như vậy, trong lòng càng thêm bứt rứt. Có lẽ vì tối hôm đó chính mình nói bị hắn ép đến mức suýt bị đuổi học, nghĩ lại hắn làm như vậy có lẽ muốn bồi thường. Thôi thì gọi một cuộc điện thoại, cảm ơn cho phải phép.

Vì thế lần đầu tiên tự giác gọi cho Vệ Khanh, gọi điện tới tập đoàn Vân Mã, nhờ thư ký nói máy, cô nghĩ gọi kiểu này có vẻ tránh được xấu hổ hơn là gọi trực tiếp cho hắn. Trải qua nhiều nghi vấn của thư ký, đến

lúc nói thẳng tên mình mới được nổi máy tới văn phòng tổng tài.

Vệ Khanh cũng không thể ngờ được cô lại dùng cách này mà gọi điện thoại cho mình, đành phải dùng những lời công thức hóa nói: “Alo. Chu Dạ à? Có việc gì sao?”

Chu Dạ trầm ngâm nửa ngày mới nói: “Vệ tiên sinh, về chuyện bức tranh, cảm ơn anh. Trước kia nhờ anh giúp đỡ, cho nên mới cố ý gọi điện cảm ơn.”

Vệ Khanh cười, “Hóa ra là việc này, cũng không có gì, ngay từ đầu là anh không đúng mà. Về sau cũng không cần nhắc lại. Chỉ hy vọng em cũng không cần nói cả đời không gặp lại là được rồi.”

Chu Dạ đỏ mặt, vội nói: “Không đâu, nhất thời nóng giận ấy mà, hi vọng Vệ tiên sinh anh không để bụng.”

Vệ Khanh liền thừa cơ nói: “Được rồi, về sau là bạn bè, có rảnh thì cùng nhau ăn một bữa cơm. Không thì chính là không nề mặt rồi.”

Chu Dạ đành phải miễn cưỡng đồng ý, nếu cô đã coi đây là việc công, thì cũng tiện từ chối. Trong lòng thầm mắng Vệ Khanh thật là đả xà tùy cơn thượng[9]

Vệ Khanh chớp mắt, nghĩ thầm, mở đầu tốt đẹp như vậy, sau này mọi chuyện cũng dễ dàng hơn.

[9]: Xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà có những hàng động đúng đắn, khôn ngoan để đạt được mục đích.

9. Chương 17-18

(Có lẽ là yêu) Chương 17: Bắt đầu

Edit: Ishtar

Từ đó, Vệ Khanh thường xuyên gọi điện ân cần thăm hỏi Chu Dạ, lựa chọn thời điểm thích hợp, thường là lúc rảnh rỗi, giữa trưa hoặc buổi tối, hỏi cô ăn cơm chưa, học hành thế nào, nên nghỉ ngơi hoặc đi dạo cho khuây khỏa, cũng không nói nhiều, chỉ nói vài câu rồi cúp máy. Ban đầu, Chu Dạ còn cẩn thận đề phòng, chỉ khách khí nói đang ăn hoặc đang bận học bài, hoặc là muốn đi ngủ, trả lời qua loa liền cúp máy luôn.

Nhưng dần dần, cũng không còn đề phòng như trước, lúc nghe điện cũng thoải mái hơn. Tục ngữ có câu : chỉ có ngàn năm làm trộm, chứ đâu có ngàn năm đề phòng cướp. Chẳng hạn như, Vệ Khanh hỏi: “Sao nghe giọng em có vẻ không vui thế, xảy ra chuyện gì sao?” Chu Dạ vui buồn đều biểu hiện rõ ràng, nghe giọng cũng có thể cảm nhận được.

Chu Dạ rầu rĩ nói: “Máy vi tính lại hỏng rồi, không biết bị làm sao nữa. Buổi tối tôi còn phải tìm tài liệu viết luận văn, ngày mai phải nộp rồi.” Vô cùng sốt ruột. Vệ Khanh hỏi cô vài câu liền đoán là ổ cứng có vấn đề. Máy của Chu Dạ đã dùng nhiều năm rồi, là loại máy cũ, cũng đã sớm bị cô làm loạn tung lên, đương nhiên dù hấn có hỏi thế nào thì cô vẫn lắc đầu nói không biết.

Vệ Khanh liền nói: “Em đừng cuống, bây giờ anh sẽ bảo nhân viên bảo trì máy tính tới xem cho em là được.” Chưa tới nửa tiếng, đã có thợ sửa máy tới, đăng ký xong liền trực tiếp đi vào phòng Chu Dạ. Chu Dạ cảm kích đem chén trà tới. Người thợ kiểm tra xong liền nói là máy đã bị dính virus, tốt nhất nên nâng cấp hệ thống. Vì thế, liền nâng cấp toàn bộ hệ thống cho cô, lại còn là loại có bản quyền, Chu Dạ chấn động ngồi bên cạnh xem.

Nâng cấp xong xuôi, lại còn cẩn thận đem ổ cứng dự bị ra. Ổ trên laptop, khôi phục lại những dữ liệu bị mất của cô, người đó cũng không ngại phiền phức, còn cài cho cô thêm ram mới, tất cả coi như trang bị lại toàn bộ máy tính cho cô, cũng không có hỏi qua cô câu nào, tất cả đều làm rất chu đáo.

Chu Dạ thuận miệng nói: “Ui, nâng cấp như vậy sau này sẽ không lo bị hỏng nữa.” Thợ sửa máy còn lưu lại một bản ghost cho cô, còn dạy cô sửa lỗi khi máy có vấn đề. Chu Dạ cảm động tới rơi nước mắt, lúc ra về còn tiễn hân tới tận cổng trường, không ngừng nói cảm ơn. Người nọ đẩy gọng kính, cười cười: “Không có gì, là Vệ tổng kêu tôi tới, chỉ làm chút việc nhỏ thôi mà.” Đáng thương cho anh chàng này, đường đường là nhân viên kỹ thuật cao cấp lại chạy tới chỗ Chu Dạ làm việc vặt như vậy. J

Chu Dạ liền gọi điện cho Vệ Khanh, nói cảm ơn hân đã giúp đỡ, giọng nói rất thành khẩn, thái độ chân thành. Hân liền nhân cơ hội nói: “Việc nhỏ ấy mà, em không cần khách sáo như thế, đi ăn một bữa cơm với anh là được rồi.” Chu Dạ do dự giây lát, rồi nói: “Được, lần này tôi mời. Anh giúp tôi như vậy, cũng nên mời anh một bữa.” Vệ Khanh cũng không tranh cãi với cô, chỉ hỏi khi nào có thể đi.

Chu Dạ lựa chọn thời gian, địa điểm, là quán ăn ở gần trường, lần trước chính cô mời Lý Minh Thành, đồ ăn làm không tệ, phục vụ cũng rất tốt. Với khả năng của cô, cũng chỉ có thể mời cơm ở nơi này, đương nhiên không thể so đo với Vệ Khanh. Dẫn hân bước vào trong, lại hỏi: “Hai người chúng ta, ngồi bên ngoài được không?” Đương nhiên Vệ Khanh muốn vào phòng riêng, hai người có thể thuận tiện bồi dưỡng tình cảm, nhưng lại lo Chu Dạ không thấy thoải mái, vì thế lại bảo thế nào cũng được.

Bên ngoài, thanh âm cười nói ồn ào, Vệ Khanh cố ý chọn góc khuất nhất. Chu Dạ hỏi hân muốn ăn gì, vốn định bảo tùy cô, nhưng lại nghĩ ra, dịch người sát lại gần một chút, cùng cô chọn đồ ăn, hai người ngồi gần nhau, Vệ Khanh có thể ngửi được hương vị thơm ngát của Chu Dạ. Có lẽ do cô vừa mới tắm xong, mùi hương cũng rất dễ chịu, hân chỉ muốn ôm cô vào lòng ngửi mùi hương cũng thấy thỏa mãn rồi.

Chu Dạ nào biết giờ phút này đầu óc hân đen tối thế nào, còn cẩn thận chọn món, rốt cuộc cũng chọn được ba món mặn và một món canh. Lúc chờ mang đồ ăn lên, Vệ Khanh còn hỏi cô mấy vi tính thế nào, dùng có thấy vấn đề gì khác không. Chu Dạ liên tục nói cảm ơn hân, còn muốn hỏi hân vì sao trước đây mấy vi tính của cô luôn có vấn đề, thỉnh thoảng tự động sập nguồn. Vệ Khanh mặc dù không phải nhân viên kỹ thuật chuyên môn về phương diện này, nhưng hân vẫn có thể nói rõ ràng, Chu Dạ lắng nghe rất chăm chú.

Một bữa cơm có thể nói chuyện hòa nhã với nhau, Vệ Khanh chọn những chủ đề Chu Dạ hứng thú để nói chuyện, hỏi cô lúc viết thư pháp vận dụng những kỹ năng gì, cũng đưa ra nhận xét của bản thân. Chu Dạ có chút giật mình: “Không ngờ anh cũng là cao thủ nha.” Đúng là không thể tưởng tượng được, cô còn tưởng hân chỉ là thương nhân chỉ biết tới hơi tiền mà thôi.

Vệ Khanh cười: “Trước kia có học qua một chút, nhưng sau này bận rộn cũng bỏ qua.” Còn nói: “Nói ra sợ e không tin, anh còn biết khắc dấu nữa nhé, anh có một con dấu tự chính tay mình khắc đấy.” Chu Dạ mở to mắt nhìn hân: “Thật sao? Anh biết khắc dấu á? Bái phục, bái phục.” Người có con dấu, trước tiên trình độ thư pháp phải rất tốt, vẽ mặt lộ rõ sự ngưỡng mộ. Vệ Khanh thấy cô nhìn hân bằng ánh mắt ngưỡng mộ như thế, trong lòng vô cùng đắc ý, đề nghị: “Sau này có cơ hội sẽ cho em xem thử.” Chu Dạ liên tục gật đầu.

Hai người còn uống rượu, uống cũng không ít. Tới lúc đi ra, mặt Chu Dạ đỏ bừng, ánh đèn đường chiếu lên mặt, lộ rõ vẻ xinh đẹp, đôi môi anh đào đỏ tươi ướt át, hơn nữa ánh mắt mơ màng, như có một tầng sương mờ bao phủ, như muốn dụ dỗ người khác yêu mến. Trong lòng Vệ Khanh nóng như lửa, cứ nhìn chăm chăm vào môi cô, nhớ tới lần hôn trước ngọt ngào như thế nào, thật sự muốn ở giữa đường hôn cô, nhưng lại nhớ bài học lần trước, phải cố gắng kiềm chế nén xuống. Chu Dạ trở mặt nhanh hơn thay áo, tính nét bất thường. Vất vả lắm mới làm quan hệ giữa hai người tốt lên được, không thể chỉ vì việc nhỏ mà làm hỏng đại sự được.

Nhưng mà cũng không cam lòng, đành phải chiếm chút ít tiện nghi mới được. Đỗ vai cô hỏi: “Sao thế? Say rồi sao? Có thể đi tiếp không?” Ở bên ngoài lạnh lẽo, lúc vào trong xe liền cởi bớt khăn quàng cổ ra, còn cố ý lại gần, kéo thấp khóa kéo áo khoác của cô, lợi dụng thân hình cao lớn, có thể nhìn thấy xương quai xanh khêu gợi, đúng là băng cơ ngọc cốt. Ngón tay lạnh lẽo trong lúc vô ý lướt qua, cảm giác được cô khẽ run lên, ôn nhu mà ấm áp, cảm xúc vô cùng mãnh liệt.

Chu Dạ ngồi xổm xuống kéo khóa giày, đứng lên còn tiện tay quẩn một vòng khăn, nghiêm túc nói: “Cũng không còn sớm nữa, anh về trước đi.” Ngay cả hơi thở cũng nồng đậm hương rượu, yết hầu Vệ Khanh không nóng, cố gắng kìm nén cảm xúc, nói: “Anh đưa em về trường xong thì đi luôn.” Chu Dạ nói không cần phiền phức như thế, cũng đâu có xa xôi gì. Vệ Khanh cứ kiên quyết đưa cô về tới tận dưới lầu kí túc.

Lúc về tới gần, Chu Dạ nhìn thấy một đôi uyên ương đang thân mật ở dưới tầng một, trong lòng rất xấu hổ. Vệ Khanh thì mừng rỡ, không ngờ ông trời lại cho hắn cơ hội. Cố tình đứng dưới tầng cây nói lời tạm biệt. Chu Dạ khách sáo cảm ơn xong nói sẽ lên lầu. Vệ Khanh dùng chút lực, giơ tay ôm eo cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái. Đương nhiên là hắn muốn hôn môi, nhưng cũng không dám làm càn. Không đợi Chu Dạ đẩy hắn ra, đã buông tay trước.

Khung cảnh này, lại là bầu không khí này, Chu Dạ cũng không biết nói gì, vội vàng nói: “Tôi lên đây, anh cũng về sớm đi.” Nhanh chóng chạy vào, chờ tới góc khuất hắn không nhìn thấy, vội vàng giơ tay lau trán, lộ rõ vẻ chán ghét. Vừa rồi nàng cảm nhận được đầu lưỡi của Vệ Khanh ẩm ướt, mềm mại, cảm giác có chút quái đản. Nước miếng dính ở trên mặt luôn không thoải mái mà. =))

Vệ Khanh thì lại lâng lâng vui sướng, vui vẻ đi thẳng trở về, so với tên trộm được đồ còn đắc ý hơn. Trong lòng vẽ ra kế hoạch, xem lúc nào mới có thể đường hoàng hôn Chu Dạ, đến lúc đó nhất định sẽ không buông tha cô.

Tháng mười hai chính là thời điểm sinh viên thi tiếng Anh, Chu Dạ vô cùng căng thẳng. Buổi tối trước ngày thi, Vệ Khanh hỏi cô cuối tuần có rảnh không. Chu Dạ nói ngày mai cô phải thi tiếng Anh cấp bốn, lo lắng ngày mai không làm được bài. Vệ Khanh kiên nhẫn an ủi cô, bảo cô không cần quá lo lắng, cũng chỉ là một kì thi mà thôi, năm nay không được thì năm sau thi tiếp. Cuối cùng Chu Dạ cũng bình tĩnh trở lại, cả buổi tối yên tâm đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, dẫm lên những mảng tuyết lớn đọng lại trên đường mà đi. Thời tiết rất tốt, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, không quá chói lóa, khung cảnh nhẹ nhàng, khiến tâm tình cô nổi lỏng đi nhiều. Trước khi thi, Vệ Khanh còn gọi điện cho cô, dặn cô đừng quá lo lắng, giọng nói trầm ổn làm vơi bớt lo âu trong lòng cô.

Hôm nay ở phòng thi đều là sinh viên khoa mỹ thuật tạo hình, hầu như đều quen biết nhau. Đa phần đều không giỏi tiếng Anh, lại còn to gan mang tài liệu vào. Chu Dạ tận mắt nhìn thấy người ngồi bên cạnh cúi đầu giở tài liệu, còn hỏi cô có muốn nhìn chung không. Chu Dạ vội lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thầy giám thị, cảm thấy lo thay cho hắn. Chẳng may bị thầy bắt được, chắc chắn sẽ bị làm biên bản kỷ luật. Quay đi, không dám nhìn nữa, ảo não cảm cúi vào bài thi. Cô nghĩ, tôi thà sang năm thi lại lần nữa chứ không chịu nổi cảnh đau tim thế này đâu.

Trước lúc hết giờ khoảng hai phút, cô ngồi dò lại bài, vẫn còn hai câu dịch vẫn chưa làm, tay đều đã run run. Rốt cuộc cũng thi xong, cô thở phào nhẹ nhõm, đem toàn bộ tài liệu mang tới để xem trước lúc thi ném vào thùng rác. Phù! Chả cần quan tâm làm đúng hay không, về sau tính sau, giờ cứ thoải mái trước đã. Bị điều ngữ này tra tấn đến mức không còn hình người nữa rồi, tâm lý cũng biến thái hơn!

Mới vừa ra khỏi phòng thi, Vệ Khanh đã gọi điện tới: “Thi xong rồi sao?” Chu Dạ rầu rĩ “Ừ” một tiếng. Vệ Khanh nói: “Tốt rồi, thi xong là được rồi, không cần nghĩ nhiều làm gì. Đi chơi chút đi, thư giãn một chút.” Chu Dạ cũng không nói lời nào. Vệ Khanh cười: “Làm sao mà mặt mũi lại rầu rĩ như thế? Đi đường cũng không chú ý nữa.”

Chu Dạ vừa đụng trúng người đối diện, nghe thấy lời này, liền ngó xung quanh nhìn. Đám người qua lại đông đúc, nhất thời không tìm thấy. Vệ Khanh cười: “Nhìn đâu vậy? Anh đứng dưới tán cây này.” Chu Dạ mới nhìn thấy hắn đứng dưới tán cây ở khu giảng đường. Cầm điện thoại, nhú mào đi lại gần hỏi: “Sao anh lại ở đây? Để nhiều người nhìn thấy không tốt đâu.” Nhưng cũng không giận dữ. Vệ Khanh nhún vai: “Có làm sao chứ? Tìm em có việc, chẳng lẽ cũng phạm tội sao?”

Chu Dạ đành phải hỏi: “Vậy anh tìm tôi có chuyện gì? Gọi điện tới là được rồi, cần gì phải tới tận nơi.” Lại cúi đầu xuống, xoay người muốn đi. Vệ Khanh thấy cô quay đầu, vội vàng nói: “Không phải hôm nay em thi sao? Tiện thể qua gặp em thôi. Đúng rồi, làm bài thế nào?” Chu Dạ nhắc tới chuyện này lại thấy phiền lòng, tức giận nói: “Còn có thể như thế nào chứ, vẫn thế thôi.”

Hắn kéo tay cô: “Được rồi, được rồi, đừng nghĩ nữa, đi nào.” Chu Dạ hất tay hắn ra, nghiêm mặt nói: “Đi đâu?” Hắn tỉnh bơ nói: “Em thi xong rồi, còn ở trường làm gì? Đi chơi chút đi.” Chu Dạ vừa nghe bạn bè ở ngoài phòng thi trao đổi kết quả, trong lòng thấy không vui, nghĩ nghĩ một lúc, đi ra ngoài thay đổi không khí cũng tốt, cứ nghe thấy tiếng Anh cấp bốn là muốn phát khùng rồi. Vì thế cũng không phản kháng, theo hắn ra ngoài.

Thấy hần đỗ xe đỗ trước cổng trường, mọi người đi ngang qua đều liếc mắt nhìn, cô hoảng hốt nói: “Sao anh lại đỗ xe trước cổng trường tôi thế này?” Vệ Khanh kiên quyết không nhượng bộ nữa, hần muốn cô trước mắt bao nhiêu người lên xe hần, về sau có chối cũng không thoát được, nên nói: “Đâu có quy định cấm đỗ xe trước cổng trường em.” Suy nghĩ của người này đúng là bị hỏng rồi.

Chu Dạ nghiêm mặt không lên xe, đứng xa xa, giả vờ như không quen biết hần. Ý của cô là hần lái xe ra đường lớn. Vệ Khanh cũng không phải không biết suy nghĩ của cô, nhưng lại mở cửa ý bảo cô lên xe. Cô không thềm để ý, nhắc chân muốn đi. Vệ Khanh từ phía sau liền lên tiếng: “Chu Dạ, sao thế? Không phải đã nói xong rồi sao?”

Chu Dạ thấy mọi người xung quanh nhìn cô chằm chằm, da đầu khê run lên, mà tên kia còn lên giọng thúc giục: “Chu Dạ!” Chu Dạ chạy nhanh lại gần, lườm hần: “Anh đừng gọi nữa, còn gọi, cả trường đều sẽ biết tên tôi!” Hần làm ra vẻ vô tội: “Vậy sao vừa rồi em không chịu lên xe?” Tên này đúng là đáng sợ mà! Vệ nói: “Đi đi đi, lên xe, lên xe, chạy nhanh đi!” Đứng ở đây càng lâu càng thêm xấu hổ.

Chu Dạ nóng lòng hỏi: “Anh định dẫn tôi đi đâu?” Vệ Khanh nhìn vào mắt cô: “Em mặc như vậy không thấy lạnh sao?” Vẫn có thói quen mở cổ áo, mũ, khăn quàng, găng tay đều không có, cô lắc đầu: “Trong phòng có điều hòa, không thấy lạnh.” Vệ Khanh dừng xe trước cửa hàng quần áo, lôi cô xuống. Cô không hiểu tới nơi này làm gì, chẳng lẽ mua sắm sao?

Vệ Khanh chỉ vào một cái áo lông màu hồng hỏi cô: “Em có thích cái áo đó không?” Chu Dạ lườm hần: “Rất cuộc là anh muốn làm gì? Tôi không mua quần áo đâu nha.” Vệ Khanh kéo cô vào trong nói: “Lát nữa muốn đi trượt tuyết, em mặc như vậy để chết rét à?”

Hai mắt Chu Dạ tỏa sáng, “Gì cơ? Trượt tuyết á?” Chu Dạ nhìn dáng vẻ nóng lòng muốn thử của cô, cười nói: “Em nhanh vào thử đồ đi, mua xong rồi đi, em còn cứ lằng nhằng mãi là trời tối đấy.” Chu Dạ ngoan ngoãn chạy vào phòng thay đồ, đi ra xoay một vòng, Vệ Khanh gật đầu: “Được đấy, không tệ.” Đúng là tuổi trẻ, mặc cái gì cũng đẹp, huống chi vốn là một mỹ nhân. Nhân tiện mua thêm khăn quàng, găng tay và mũ cho cô.

Quẹt thẻ xong, lại dẫn cô tới quầy bán đồ trang điểm, giải thích: “Lúc trượt tuyết thời tiết hanh khô, gió lớn, da em không chịu được đâu.” Vì thế chọn mấy hộp kem dưỡng da, còn có cả kem chống nắng. Lần này Chu Dạ cũng không tranh cãi, ngoan ngoãn đứng bên cạnh không nói lời nào. Nhìn hần cẩn thận hỏi nhân viên bán hàng xem hãng mỹ phẩm nào tốt, nghĩ thầm hần cũng thật cẩn thận, ngay cả chi tiết nhỏ như vậy cũng thay cô nghĩ tới.

Từ lúc đó, bầu không khí trong cuộc hành trình cũng hoà hợp hơn, Chu Dạ cũng không giận dỗi nữa, nhìn thấy đường càng đi càng hẻo lánh, liền hỏi đi đâu. Hần nói khu bên kia mây dày, trượt tuyết rất thích, lại còn có trang thiết bị tốt. Giờ tay nhìn đồng hồ, đã là buổi chiều, điện thoại lại vang lên, hai tay hần cầm vô lăng, mắt nhìn thẳng vào tình hình giao thông phía trước, đang quẹo một khúc cua, nói: “Em lấy hộ anh với, ở trong túi ấy.”

Chu Dạ đành phải lại gần, sờ túi áo hần. Hần lắc đầu: “Không phải, ở trong túi quần mà. Chu Dạ thò tay vào, lấy ra điện thoại đặt bên tai hần. Vệ Khanh không kiên nhẫn nói: “Biết rồi, biết rồi, đang tới đây, mấy cậu giục cái gì mà giục, muốn chơi thì cứ chơi trước đi. Tôi đang lái xe, cúp máy đây.”

Chu Dạ đặt điện thoại lên phía trước, hỏi: “Anh có việc gì gấp hay sao?” Vệ Khanh nhìn thẳng, bảo: “Một người bạn rủ đi trượt tuyết, mọi người đều đến cả, chỉ thiếu hai chúng ta.” Chu Dạ “à” một tiếng, cô cứ nghĩ cùng lắm ăn một bữa cơm, đi dạo phố một chút, không ngờ lại đi trượt tuyết. Nghĩ rằng xuất phát muộn như vậy, chỉ sợ sẽ phải ở lại đó một đêm, chỉ có hai người, nên rất lo lắng, Vệ Khanh là ai cơ chứ, không cần nói cũng biết. Nhưng hóa ra lại là đi chơi tập thể, vậy thì không cần lo nữa rồi.

Bỗng nhiên Vệ Khanh quay đầu, nhìn cô nói: “Tay em lạnh quá.” Vừa rồi Chu Dạ thò tay vào túi quần hần, hần cảm nhận được được cái lạnh chạm vào da thịt, cả người có chút tê. Chu Dạ không hiểu, lại nói: “Thế chất tôi vốn lạnh mà, từ trước tới giờ vẫn vậy, không phải vì trời lạnh mà thế đâu.” Vệ Khanh liếc mắt nhìn cô, không nhìn được tán tỉnh đôi câu: “Anh giúp em sưởi ấm.” Nói xong liền vươn tay, như muốn kéo tay cô vào trong túi áo. Ra khỏi Bắc Kinh, hần liền lộ nguyên hình.

Chu Dạ trợn tròn mắt, cảnh cáo: “Vệ Khanh, anh còn như vậy là tôi xuống xe đấy. Đừng tưởng đang ở

giữa đường, tôi không có cách để trở về nhé.” Vệ Khanh ngưng ngưng rút tay về, một lúc lâu sau mới nói: “Chu Dạ, em đừng giận, anh chỉ đùa một chút thôi mà.” Nhất thời xấu hổ, đành phải giả vờ như không có gì.

Nửa ngày sau Chu Dạ mới mở miệng: “Vệ Khanh, anh đưa tôi đi trượt tuyết, tôi rất vui. Nhưng tôi chỉ là muốn ra ngoài chơi một chút thôi.” Cô cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên biết Vệ Khanh tốn công sức đưa cô đi xa như vậy, chỉ sợ có ý đồ gì khác. Cho nên cứ nói rõ ràng trước, nói thẳng ra, ít nhất trong lòng cũng yên tâm hơn. Muốn loạn thì loạn, cô cũng chẳng sợ.

Vệ Khanh vội nói: “Em nói gì vậy, đương nhiên là đi chơi thư giãn rồi, mọi người đều tới mà, rất náo nhiệt đó, nên anh mới gọi em đi cho đỡ buồn.” Lúc đầu hẳn còn có chút ý xấu, nhưng bây giờ, đều bay mất cả rồi.

Chu Dạ dựa vào cửa sổ, nhìn địa hình hai bên đường được bao phủ tuyết trắng, thật là hùng vĩ, không thêm so đo với hẳn nữa. Hai người không ai nói gì, xe đi thẳng vào trong khu trượt tuyết. Từ xa, cô đã nhìn thấy trong sân trượt tuyết có rất nhiều du khách, tâm tình cũng vui dần. Nghĩ rằng, nếu đã đến đây, thì cứ chơi cho vui vẻ. Đẳng nào cũng lên thuyền giặc rồi, còn có thể làm gì nữa, địch bất động ta cũng bất động. Xem Vệ Khanh dám chọc giận cô không.

Chu Dạ cũng là người tương đối nhanh nhẹn, phóng khoáng cơ mà. (Có lẽ là yêu) Chương 18: Trượt tuyết

Edit: Ishtar

Vừa xuống xe, liền đi thẳng tới sân trượt tuyết. Đám bạn bè của Vệ Khanh chờ lâu đã không còn kiên nhẫn, nhìn thấy hắn đưa bạn gái tới đây, cười ầm ĩ: “Vệ thiếu, cuối cùng cũng đưa bạn gái tới, không phụ sự mong đợi của mọi người. Vất vả, vất vả rồi, chúng tôi còn tưởng cậu không tới chứ...” đều chào hỏi qua Chu Dạ, thái độ rất nhiệt tình. Chu Dạ nghe họ nói, trong lòng khó xử, lại không thể thất lễ như lần trước, khiến mọi người chê cười, đành phải gật đầu cười cho qua chuyện. Nghĩ thầm, oan này nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Vệ Khanh vội nói: “Được rồi, mọi người đừng nói nữa, vào cả đi thôi.” Thấy cô không nổi giận, được một tác lại muốn tiến một bước, dám ngang nhiên ôm lấy Chu Dạ đi thẳng. Chu Dạ ậm ừ, cũng không dám giãy dụa phản kháng... đương nhiên là không tránh được.

Mọi người chia trang bị xong, Vệ Khanh hỏi cô trước kia đã từng trượt tuyết chưa, Chu Dạ lắc đầu. Vệ Khanh bảo: “Không sao, cũng không khác trượt băng là mấy đâu, chỉ cần giữ thăng bằng là được rồi.” Có người cười, nói: “Vệ thiếu, anh không hướng dẫn cẩn thận, chẳng may bị ngã, lại đau lòng đó.” Mọi người đều cười rộ lên, tất cả đều nhìn ra Vệ Khanh rất quan tâm cô bạn gái nhỏ này.

Vệ Khanh hướng dẫn cô đi những bước cơ bản, vì là cuối tuần, nên khá nhiều khách. Dạy cô một vài động tác chủ yếu, bảo cô thực hành thử xem. Chu Dạ giữ thăng bằng khá ổn, nhưng vì là người mới học, trong lòng khó tránh khỏi hồi hộp, nhìn thấy những người ở xa, muốn dừng lại nhưng chưa nắm được trọng điểm, đành phải quảng người sang bên cạnh, ngã lộn nhào, nhìn thẳng lên trời. Vệ Khanh nhìn thấy chạy tới gần, thay cô phủ tuyết trên người, cười nói: “Nếu muốn học trượt tuyết, đầu tiên phải không sợ ngã.” Chu Dạ giúp hắn đứng lên, hào hứng nói: “Tôi không sợ ngã.” Đại khái chỉ vì một câu nói này, chỉ một lúc đã ngã không biết bao nhiêu lần. Có một lần trực tiếp lăn thẳng theo đường trượt, đâm phải một người khách khác.

Vệ Khanh luôn luôn có mặt phía sau cô, sợ cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thấy lần này cô ngã đau như vậy, vội hỏi: “Có đau không?” Nhìn thời gian đã không còn sớm, đề nghị: “Nếu không, chúng ta về khách sạn nghỉ trước nhé?” Chu Dạ mệt mỏi, trán đầy mồ hôi, nhưng vẫn còn rất hưng phấn, kéo tay hắn, nói: “Mọi người cũng chưa về mà, chơi thêm lúc nữa được không? Anh dẫn tôi tới khu trung cấp đi, nơi này chơi chán rồi.”

Vệ Khanh cười mắng cô còn chưa học xong sơ cấp đã đòi lên trung cấp. Chu Dạ giống như trẻ con, quần lấy hắn mè nheo: “Không sao mà, không phải cũng thấy tôi trượt được nhiều đó thôi? Đi thôi, đi thôi.” Cứ vậy kéo Vệ Khanh đi. Về mặt vui vẻ, trên mặt tràn đầy mồ hôi, nhưng vẫn phần khích khoa chân múa tay, hiển nhiên là hôm nay chơi rất vui.

Vệ Khanh sao có thể từ chối cô, vươn tay vuốt gọn những sợi tóc lòa xòa trước trán, vẽ mặt cưng chiều, còn lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho cô. Chu Dạ chơi rất thoải mái, đối với động tác thân mật này của hắn cũng không phản kháng, còn đem ván trượt và gậy chống ném cho hắn, chạy đi thật xa, thấy hắn không theo kịp,

lại ngoắc tay: “Nhanh nào.” Sốt ruột giục hần. Vệ Khanh thấy cô đi trên tuyết nhẹ nhàng, chiếc áo hồng nổi bật trên nền tuyết trắng, mái tóc ngắn đen mượt, lộ ra làn da mịn màng trắng hồng, còn có đôi môi đỏ thở ra những luồng khí trắng, cô vui vẻ như thế, không vướng bụi trần.

Tuổi trẻ thật sung mãn.

Ánh mặt trời chiếu lên người Chu Dạ, tinh thần phấn chấn, vô cùng xinh đẹp, khiến hần không thể nhìn gần. Giữa đám tuyết trắng trong trời đất, hình ảnh trước mắt khiến người ta không thể rời mắt, giờ phút này hần như bị mê hoặc, nghĩ rằng, hần nguyện ý đối xử tốt với cô, cứ như thế cưng chiều cô, khiến cho cô luôn luôn vui vẻ.

Hần hướng dẫn Chu Dạ những kỹ năng rẽ ngang, quẹo khúc cua, Chu Dạ thử đi tránh những chướng ngại vật, lại có người từ đâu vượt qua, dọa cô thét chói tai, vội hướng sang bên cạnh tránh, đáng tiếc những kỹ năng cô học chưa thành thạo, muốn hướng sang bên này nhưng người lại ngã sang bên kia, cuối cùng “phịch” một tiếng, ngã thẳng xuống tuyết.

Vệ Khanh đuổi kịp cô, cô lại ghé vào người hần cười ha ha, chỉ về phía trước nói: “Nhìn đi, nhìn đi, người kia ngã còn đau hơn tôi nữa, trên mặt toàn là tuyết. Ha ha ha...” Vệ Khanh lắc đầu, cô còn không biết xấu hổ mà đi cười nhạo người khác, chính cô cũng có hơn gì đâu, từ chiều tới giờ ngã gần trăm lượt, càng ngã càng hăng, đúng là người không sợ ngã mà. Chu Dạ mệt, không đứng dậy được, Vệ Khanh kéo cô: “Mau đứng dậy, trên người toàn là tuyết, cẩn thận kéo cảm lạnh.” Chu Dạ không để ý tới, cứ ngồi bệt xuống dưới đất, há miệng thở dốc.

Vệ Khanh cũng mệt mỏi, tim hần lúc nào cũng treo lơ lửng, sợ cô gặp chuyện không may, còn có thể không mệt sao. Cô cũng quá mãnh liệt, cái gì cũng không sợ, còn dám lao thẳng về phía trước, dọa hần đi phía sau mà run thảy. Cũng ngồi xuống, vừa giúp cô chỉnh lại cổ áo, vừa nói: “Sao trong quần áo toàn là tuyết thế này, lát nữa bị cảm thì sao đây.”

Chu Dạ bỗng nhiên cảm thấy hần chăm sóc mình thật dịu dàng, cả chiều cứ phải đuổi theo cô, cô va phải người khác, hần lại ở phía sau xin lỗi, cũng không trách buộc cô. Bởi vì hần như vậy, cho nên bản thân mới dám làm càn, không hề lo lắng, thoải mái vui đùa. Nhìn hần đem tuyết bám trên cổ áo phỉ đi, trong lòng có chút cảm động, quay đầu cười, chân thành nói: “Vệ Khanh, hôm nay rất cảm ơn anh, anh vẫn cùng tôi chơi loạn như vậy. Vốn tâm tình tôi không tốt, nhưng bây giờ thực sự rất vui vẻ.” Vệ Khanh nhất thời dừng tay, lại sửa lại thắt lưng cho cô, thuận thế kéo cô vào trong lòng, áp mặt vào cổ cô, du côn nói: “Thật sự cảm ơn anh sao? Vậy cho anh hôn một cái đi.”

Chu Dạ bội phục hần, đồ tiểu nhân, nhân cơ hội đòi chiếm tiện nghi, trong lòng thầm mắng hần sắc tâm không thay đổi. Còn chưa kịp phản bác, Vệ Khanh đã hôn nhẹ lên má cô một cái. Chu Dạ trừng mắt nhìn hần trong chốc lát, năn lòng nói: “Được rồi, hôn cũng hôn rồi, coi như cảm ơn xong.” Nói xong, ra sức lau mặt, đứng dậy đi tiếp.

Vệ Khanh thấy cô không tức giận, đây chính là một tiến bộ lớn, càng thêm dũng cảm, kéo tay cô: “Lau cái gì mà lau, đâu có nước miếng đâu. Nếu không, hôn lại lần nữa...” Chu Dạ “hừ” lạnh một tiếng, mắng. “Anh còn không biết xấu hổ!...” đẩy hần ra chạy đi. Hần ở phía sau cười trộm không thôi.

Mọi người tập hợp xong, đi tới khách sạn phụ cận thay đồ. Chu Dạ thấy hần cầm một chìa khóa trong tay, liền hỏi: “Sao chỉ có một phòng?” Vệ Khanh nhún vai: “Thuê phòng là do bọn họ, bọn họ chỉ đưa cho anh một chìa khóa mà thôi.” Chu Dạ chần chừ, nói: “Hay là anh thuê thêm một phòng nữa được không?”

Vệ Khanh góp ý với cô: “Đây là mùa trượt tuyết, đây là khách sạn gần nhất, có phòng nghỉ là tốt rồi, em còn xa xỉ hơn cả anh.” Chu Dạ rầu rĩ nói: “Nhưng tôi không nghĩ chung phòng với anh, những người khác nói gì thì sao?” Vệ Khanh nhin cười nói: “Người khác nói gì chứ? Em là bạn gái của anh, chung một phòng là danh chính ngôn thuận. Em nhìn mọi người mà xem, bọn họ cũng giống chúng ta cả thôi.” Hai người họ mà thuê hai phòng, sau này hần làm sao đối mặt với bạn bè chứ, về sau khỏi ngượng đầu lên mặt.

Chu Dạ dối nói: “Ai là bạn gái của anh chứ, đừng nói linh tinh.” Một bước tiến vào thang máy. Vệ Khanh vội vàng đi theo, nói: “Chu Dạ, em không thể như lần trước làm mất mặt anh được.” Chu Dạ không để ý tới hần, hần vội ôm cô nói: “Được rồi, anh sẽ không thế nữa, em ngủ giường, anh ngủ sofa được không?”

Chu Dạ nghi ngờ nhìn hẩn một cái, đẩy tay hẩn ra, một lúc lâu sau, vui vẻ gật đầu, nói rất nhanh. “Được.” Vệ Khanh thiếu chút nữa té xỉu, cảm giác từ nãy tới giờ cô chỉ chờ câu nói này của mình.

Hai người tắm rửa sạch sẽ, đi theo mọi người xuống tầng dưới ăn tối. Những người này bàn tới bàn lui, nói mùa đông nên đi ăn thịt nướng, vì thế lại lái xe tới quán thịt nướng gần đó, vị trí rất hẻo lánh, trang trí cũng đơn giản, không thể so sánh với nhà hàng trong thành phố. Cả một đoàn người vây xung quanh một bàn lớn, nói nói cười cười, rất náo nhiệt. Mùi thịt nướng lan tỏa trong không khí, kích thích khứu giác. Đêm đông rét buốt, gió lạnh thổi mạnh, nhưng trong phòng lại rất ấm áp, mọi người quay quần bên nhau, nói chuyện vui vẻ.

Chu Dạ chơi cả buổi chiều, đã sớm đói bụng, khẩu vị bị kích thích, ăn uống sôi nổi. Gắp một ít thịt trên khay, nghĩ nghĩ một lát, lại chia một nửa cho Vệ Khanh. Có người nhìn thấy, trêu: “Vệ thiếu, bạn gái nhỏ còn biết quan tâm nữa. Dáng vẻ dịu dàng như vậy, không ngờ lại rất có cá tính.” Chu Dạ xấu hổ cười cười, chuyện lần trước chắc mọi người đều biết. Đúng là chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm. (ish: giống câu “tiếng lành đồn gần, tiếng xấu vang xa.” ý)

Lại có người cười hỏi: “Vệ thiếu, sao lần trước đi chơi, cậu lại không mang bạn gái đi cùng? Không phải ở bên ngoài làm chuyện gì chọc người ta tức giận đấy chứ?” Có người còn vui vẻ kéo Chu Dạ nói: “Em nói này chị dâu, về sau chị lo quản Vệ thiếu cho tốt, anh ấy giống như con ngựa hoang, chị chịu khó khống chế nhé.” Chu Dạ nghe có người gọi mình là chị dâu, mặc dù không biểu hiện ra mặt, nhưng trong lòng đã không thấy thoải mái.

Vệ Khanh vội kéo cô lại gần, thấp giọng nói: “Mấy tên này không câu nệ tiểu tiết, thích nói đùa. Bọn họ chỉ nói đùa thôi.” Chu Dạ nghĩ thầm, nói đùa cũng phải có mức độ thôi chứ, huống chi cô chẳng có quan hệ gì với Vệ Khanh. Lại không thể phát tác, đành phải nhẫn nhịn. Vệ Khanh gắp một miếng thịt đưa tới miệng cô, dỗ dành. “Được rồi, đừng giận nữa. Em xem, người ta còn lớn hơn em, lại còn phải gọi em là chị dâu, người ta cũng không muốn nha, em chiếm được tiện nghi cơ mà, có phải không nào?” Thực ra trong lòng rất đắc ý.

Chu Dạ đẩy hẩn ra, tức giận nói: “Anh nói chuyện chẳng liên quan gì cả. Cho dù có lợi thế, nhưng cũng chẳng vui vẻ gì.” Cô bị nói như vậy, lại còn bị hẩn quấy nhiễu chẳng khác nào thừa nhận danh phận “chị dâu”. Vệ Khanh buồn cười lắc đầu, tay nâng lên chạm vào lưng cô nói: “Mau ăn đi, không nguội mất.” Chu Dạ lắc đầu. Hẩn kiên trì ôm cô vào lòng, thịt đã chạm vào môi. Cô sợ làm người khác chú ý, vội ăn, vừa ăn vừa lăm bằm mắng: “Có ai ép buộc người khác như anh chứ?” Ngồi thẳng người dậy.

Có người ở bên cạnh cười: “Vợ chồng son có khác, chẳng chú ý ảnh hưởng xung quanh gì cả.” Chỉ thuần túy là trêu đùa, nhưng Chu Dạ lại hoảng hốt, nếu là trước đây, tuyệt đối không cho phép Vệ Khanh ôm ấp như vậy, huống chi là trước mắt công chúng. Nhìn Vệ Khanh rồi lại đẩy ghế, đứng lên: “Tôi đi toilet.”

Lập tức đi ra ngoài cửa, gió lạnh quất vào mặt, cô run rẩy, suy nghĩ loạn trong đầu khó sắp xếp, không nghĩ được nên bắt đầu từ đâu. Tới một quầy tạp hóa phía trước, cô mua một bao thuốc. Đứng dưới bầu trời đêm tối đen, tiện tay châm một điếu. Nữ sinh khoa nghệ thuật, không ai không biết hút thuốc, lúc Chu Dạ tâm phiền ý loạn, cũng ngẫu nhiên hút một điếu.

Ánh lửa lập lòe của tàn thuốc trong gió ẩn hiện lúc sáng lúc tối, Chu Dạ thở hắt ra, dập tàn thuốc trong tay. Bỗng nghe ở phía sau truyền tới một tiếng vang nhỏ, cô giật mình, mơ hồ nhìn thấy có bóng người, đang giương mắt nhìn cô có ý xấu. Nơi này dù sao cũng là ngoại thành, mặc dù có khách sạn, nhưng vẫn tương đối hoang vắng, lại gần vùng hoang dã, chính mình chỉ là một cô gái nhỏ, không thể làm gì. Nghĩ tới đây, Chu Dạ sợ hãi đứng dậy, nhanh chân chạy về.

Chưa được vài bước, đụng vào một vòm ngực ấm áp, ngẩng đầu lên, hóa ra là Vệ Khanh đi tìm cô, lập tức yên tâm, ôm chặt lấy hẩn, tim vẫn còn đập loạn “thịch thịch thịch” trong lòng, miệng khô lưỡi nóng, yết hầu bỏng rát, nhất thời không nói ra lời.

Vệ Khanh biết cô sợ hãi, vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng nói: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Sao đi lâu như vậy?” Chu Dạ quay lại nhìn, trời tối đen như mực, dường như không có gì hết, thật thà nói: “Vừa rồi, dường như có một bóng người đứng cạnh tôi, cứ tưởng là ma, sợ quá.” Thân thể run nhè nhẹ, ôm chặt lưng Vệ Khanh không chịu buông tay. Vừa rồi bị dọa không nhẹ.

Vệ Khanh an ủi cô: “Không sao, có anh ở đây, ma cũng không sợ.” Giống như trời có sập xuống cũng có hắc đờ. Chu Dạ cảm thấy an tâm lạ thường, gật đầu “vâng” một tiếng. Vệ Khanh ôm cô, đi trở về, nói: “Từ giờ, buổi tối không được ra ngoài một mình, biết chưa?” Chu Dạ gật đầu nói “được”, rúc sát vào trong lòng hắn, cứ mềm mại nhu thuận như vậy.

Vệ Khanh vuốt vuốt mấy sợi tóc rối của cô, lại cầm đôi tay lạnh lẽo của cô trong lòng bàn tay, nói: “Em đi lâu như vậy không quay lại, khiến anh lo quá.” Chu Dạ ngẩng đầu lên nhìn hắn, muốn nói lại thôi, một lúc lâu sau, kiễng chân lên, hôn nhẹ lên má hắn, nói: “Cảm ơn anh. Về sau sẽ không như vậy nữa.”

Vệ Khanh không ngờ cô lại chủ động hôn mình, lập tức tâm hoa nở rộ, không biết nên làm thế nào cho phải. Không khí như vậy, lại muốn một tác tiến lên một thước. Nhưng cuối cùng, chỉ vuốt má cô, sau đó hôn nhẹ lên má, hắng giọng, ôn nhu nói: “Vào thôi, bên ngoài lạnh lắm, không khéo lại cảm lạnh.” Chu Dạ yên lặng theo hắn lên lầu.

Vệ Khanh chú ý tới sắc mặt cô tái nhợt, ngón tay lạnh lẽo, biết cô vừa bị dọa, vẫn còn sợ hãi. Liên đưa cô về trước. Đem áo gió của mình khoác lên vai cô, còn yêu cầu phục vụ mang tới chén nước nóng, đổ cô uống. Vừa uống xong chén nước ấm, khiến tay cô ấm hẳn lên. Mọi người đều nhìn rõ, Vệ Khanh thật sự rất thương cô bạn gái này, rất cưng chiều cô.

Chu Dạ theo hắn đi vào thang máy, vẫn không nói chuyện. Vệ Khanh hỏi cô có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không, lại chạm tay vào trán cô, nói: “Có phải bị sốt rồi không?” Chu Dạ lắc đầu, nói ngủ một giấc sẽ khỏe. Vệ Khanh gật đầu. “Vậy ngủ sớm đi, hôm nay nhất định là mệt muốn chết.” Còn nói ngày mai sẽ đưa cô đi cưỡi ngựa. Chu Dạ ngẩng đầu lên hỏi: “Tối nay anh ngủ đâu?” Vệ Khanh cười: “Sao nào? Muốn anh ngủ giường sao?”

Chu Dạ tròn tròn mắt, đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, hừ lạnh: “Tưởng bở!” Vệ Khanh trêu cô: “Sao em có thể nhẫn tâm như vậy? Ngay cả giường cũng không cho anh nằm kè?” Chu Dạ đẩy hắn: “Đi đi, biến sang một bên đi.” Lời nói của hắn rất ái muội, dường như chính mình và hắn có gì đó.

Vệ Khanh nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của cô, nhất thời không nhịn được, đưa tay chạm vào mặt cô. Chu Dạ cũng không tránh né, ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Vệ Khanh, anh muốn hôn tôi à?” Vệ Khanh ngây người, không nghĩ cô lại hỏi trực tiếp như vậy, cũng không che giấu nói: “Đương nhiên, ai nhìn thấy em cũng muốn hôn hết.” Chu Dạ trầm mặc một lát, nói: “Được, lần này cho anh hôn.” Nói xong nhắm mắt lại.

Cô chuẩn bị tiếp nhận nụ hôn, nhưng Vệ Khanh lại chỉ hôn lên trán cô, nói: “Em có dấu hiệu bị cảm, nghỉ ngơi cho tốt. Nhớ rõ nha, lần này cho em nợ.” Chu Dạ nhìn hắn, thấp giọng nói: “Anh không hôn đi, lần sau không có cơ hội nữa đâu.” Vệ Khanh cười: “Ai bảo thế? Hôm nay em đang ốm, nên anh bỏ qua cho em thôi.” Cầm quần áo muốn đi. Chu Dạ đứng dậy hỏi “Anh định đi đâu vậy?” Vệ Khanh bắt đầu nói: “Em cũng không cho anh ngủ giường, anh phải đi nơi khác ngủ chứ sao?” Chu Dạ biết hắn đi sang phòng khác, cũng không nói gì thêm.

Có lẽ thật sự là mệt mỏi, cứ như vậy chìm vào giấc ngủ. Lúc tỉnh lại, thấy ngọn đèn tỏa sáng mờ nhạt trong phòng, bóng tối vây quanh, bên ngoài không một tiếng động, chỉ có tiếng gió rít gào bên ngoài cửa sổ, càng làm không gian thêm yên tĩnh. Cô nhìn đồng hồ, mới chỉ có mười hai giờ mà thôi, còn có thể thư thả ngủ tiếp một giấc, nhưng rốt cuộc lại không ngủ được.

Khoác áo đứng dậy, đi xuống đại sảnh dưới lầu, vẫn còn có người chưa ngủ, đa phần uống rượu, hò hét ầm ĩ. Cô đứng ở phía trước cửa sổ, bên ngoài trời tối đen như mực. Nghĩ thầm, hút một điếu thuốc, dù sao cũng không ngủ được. Màu đỏ của tàn lửa thiêu đốt điếu thuốc trên tay cô, giống như đóa hoa nở rộ trong đêm.

Đang ngẩn người, lại có người vỗ vai cô, cô nhận ra đó là bạn của Vệ Khanh, vội vàng dập thuốc, cười nói: “Xin chào.” Người nọ quan sát cô một lượt, cười hỏi: “Sao muộn vậy mà vẫn chưa ngủ?” Chu Dạ trả lời: “Vừa ngủ một giấc, liền tỉnh. Nên đi xuống dưới lầu dạo một lúc, lát nữa sẽ lên ngủ tiếp.” Hắn nhìn xung quanh, lại hỏi: “Vệ thiếu đâu?” Chu Dạ cười nói: “Anh ấy ngủ rồi.” Cô cũng biết Vệ Khanh thuê một phòng khác, có lẽ không muốn mọi người biết, nếu không lại mất mặt, lần sau lại bị người ta trêu ghẹo.

Người nọ khách sáo nói vài câu rồi bước đi, cùng đám bạn đánh bài. Chu Dạ nhìn tàn thuốc đã dập, lúc này mới trở về phòng, một lúc lâu sau mới ngủ.

Ngày hôm sau, thời tiết sáng sủa, gió cũng dịu đi, tinh thần mọi người phấn chấn nói muốn đi cưỡi ngựa. Sáng sớm Vệ Khanh đã tìm cô, thấy môi cô tái nhợt, thần thái không khỏe, vội bảo phục vụ mang thuốc cầm lên. Chu Dạ không chịu uống, chỉ nói hơi lạnh một chút, đừng lo. Vệ Khanh không chịu, nói: “Ngoan, uống thuốc đi, rồi anh đưa em đi cưỡi ngựa, ra mồ hôi được là tốt.” Nói liên tục, dụ dỗ không ngừng, Chu Dạ buộc lòng phải uống thuốc.

Ngồi ở trên giường, nhìn tuyết trắng bao phủ đỉnh núi xa xa, nói: “Vệ Khanh, tôi không muốn đi cưỡi ngựa, tôi muốn về trường.” Vệ Khanh hỏi cô sao vậy, sao tự nhiên lại mất hứng. Chu Dạ buồn bực, hét lên: “Tôi muốn về, tôi muốn về.” Nơi này khiến cô sợ hãi, khiến cô không biết phải làm sao, cô không muốn phải tiếp tục chờ đợi. Cô mơ hồ cảm giác được một số chuyện sắp xảy ra, mà cô không có cách nào ngăn cản được, cho nên muốn trở lại nơi an toàn quen thuộc.

Vệ Khanh thấy cô phát cáu, vội nói: “Được rồi, được rồi, đừng hét lên, anh đưa em về còn không được sao! Không cần hét lên nữa.” Thật đúng là tính tình thay đổi thất thường, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, vừa mới tốt đẹp như vậy, haizz. Bảo với mọi người rằng Chu Dạ người không khỏe, đành phải đưa cô về trước. Mọi người nhìn thấy vẻ mặt cô tiêu tụy như vậy, đều nói Vệ Khanh nên đưa cô qua bệnh viện xem thế nào.

Đi vào trong nội thành, Vệ Khanh hỏi: “Hay là qua bệnh viện khám thử xem?” Thật sự là quan tâm cô mới hỏi như vậy, Chu Dạ không kiên nhẫn đáp: “Chỉ là cảm nhẹ thôi, cần gì phải đi bệnh viện.” Vệ Khanh chưa từng gặp một cô gái nào như vậy, đêm qua còn dịu dàng nhu thuận, ngoan ngoãn phục tùng, hôm nay lại như biến thành người khác, tùy hứng khó chiều, thật khiến người ta đau đầu. Cũng không biết vì sao cô không vui, vẫn liên thanh nói: “Được, được, được, sẽ không đi nữa.” Chỉ cần không phải việc gì lớn, đều tận lực chiều cô.

Đưa cô tới trước cổng trường, Chu Dạ lầm lì xuống xe, mặt không chút thay đổi nói cảm ơn, rồi lại buồn bực nói: “Vệ Khanh, từ lần sau anh đừng tới trường tìm tôi nữa, tôi không thích anh.”

Vệ Khanh nghe xong, sắc mặt thay đổi, Chu Dạ này cũng không vừa nha, qua sông liền hủy cầu. (ish: giống “qua cầu rút ván.”)

10. Chương 19-20

(Có lẽ là yêu) Chương 19: say rượu

Edit: Ishtar

Chu Dạ cũng không nhìn hấn, nhắc chân bước đi. Vệ Khanh vội vàng kéo cô lại nhíu mày hỏi: “Được rồi, em lại giận gì nữa? Em sao vậy? Có người nói gì em sao?” Hấn tưởng rằng Chu Dạ lại giận dỗi gì đó. Tục ngữ có nói: lòng dạ đàn bà sâu như đáy biển, thật sự giờ phút này hấn không đoán được ra vì sao Chu Dạ nổi giận, vẻ mặt không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chu Dạ dùng sức đẩy hấn, không kiên nhẫn nói: “Anh nghe không hiểu tiếng người phải không? Đi đi, chạy nhanh đi! Đừng đứng trước mắt tôi nữa, chướng mắt lắm.” Vệ Khanh coi cô còn ít tuổi, không thèm so đo, kiềm chế cơn giận, ôn tồn dỗ dành, nói: “Vì sao lại mất hứng như vậy? Ai chọc giận em sao?” Lại còn xoa xoa đầu cô, vô cùng thân thiết, khiến cho cô không thể tức giận.

Chu Dạ từng bước tránh ra như tránh ôn thần, nhìn hấn, một lúc lâu sau nói: “Vệ Khanh, hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng, tôi không thích anh, cũng không có hứng thú cùng với anh chơi trò tình cảm. Từ nay về sau, không cần lại đến trên chọc tôi, cẩn thận tôi kiện anh tội quấy nhiễu tình dục!”

Ngay cả tội danh “quấy nhiễu tình dục” cô cũng đã nói ra, thật sự là trở mặt, tàn nhẫn cắt đứt quan hệ. Vệ Khanh liền nổi giận, lạnh lùng nói: “Chu Dạ, em đừng quá kiêu ngạo! Sau này không ai chịu được đâu!” Thật sự là cô nhóc không biết trời cao đất rộng là gì, nói chuyện cũng không biết giữ chừng mực.

Cô lạnh giọng nói: “Tương lai thế nào là chuyện của tôi, không liên quan tới anh!” Vệ Khanh bị cô chọc giận tới mức nói không ra lời, vừa tức vừa giận, cứ đứng nguyên tại chỗ. Cô cũng không để ý tới hắn, chạy vài bước, quay lại nhìn vẫn thấy hắn ngậy ngốc đứng ở chỗ đó, đại khái là hồ đồ nổi giận, lại hét lên: “Anh còn không đi đi! Đứng ngơ ngẩn ở đó nữa!”

Vệ Khanh nổi giận không nhẹ, thật muốn giữ cô lại hung hăng dạy dỗ một chút. Chẳng những không đi, hay tay còn dút vào túi quần, giương mắt khiêu khích nhìn cô. Chu Dạ cắn môi, dậm chân nói: “Mặc kệ anh!” Rồi chạy như bay. Trong lòng tức giận rất nhiều, giống như có một điều gì đó, quẩn quanh trong lòng không biến mất.

Vệ Khanh nhìn theo tới khi không còn thấy bóng dáng cô, mới lên xe “Rầm” một tiếng, vịn tay lái, nhún ga, giống như bay ra ngoài. Hắn sắp bị cô làm cho tức chết rồi.

Chu Dạ chạy về tới kí túc, bỗng nhiên như không còn chút sức lực, trong lòng giống như thiếu vắng điều gì, rất khó chịu. Cảm thấy buồn bực, phá lệ đi cầu thang bộ lên. Chờ khi cô đi lên tới tầng mười hai, đã mệt tới mức không còn sức để thở, trái tim cứ đập thình thịch trong ngực, thở phì phì tới mức thiếu chút nữa không thể thẳng lưng đứng dậy, mọi chuyện đành tạm thời bỏ qua, trở về phòng, ngồi phịch xuống giường, liều mạng thở.

Lưu Nặc thấy cô há miệng to uống nước ừng ực, ngó đầu ra nói: “Chu Dạ, mình có chuyện muốn hỏi bạn.” Chu Dạ gạt đầu, ý bảo cô nói. Lưu Nặc nói tiếp. “Ngày hôm qua, khi thi xong tiếng Anh, mình thấy bạn cùng với một người đàn ông ngồi trên chiếc Lamborghini màu đen, có phải là bạn trai của bạn không vậy?” Hỏi có phải là bạn trai của Chu Dạ hay không, đã xem như là một cách nói khéo léo rồi, ở trường này, có chuyện gì là không thể chứ.

Chu Dạ nhất thời bị sặc, ra sức ho khan. Nghĩ thầm, xong rồi, cảnh ngày hôm qua, sợ rằng mọi người đều nhìn thấy! Sau lưng còn không biết có bao nhiêu lời khó nghe đâu. Cuống lên, vội nói: “Không phải, không phải, không như bạn nghĩ đâu. Đó là chú của mình, chú biết mình đi thi, nên cố ý tới hỏi thăm thôi. Các bạn không cần nói hươu nói vượn đâu.” Lời lẽ rất chính trực, chẳng qua không biết nếu Vệ Khanh nghe được thì sẽ ra sao nữa? =))

Lưu Nặc vừa nghe là chú của Chu Dạ, liền cười: “Hóa ra là chú của bạn, mọi người còn tưởng bạn có điểm phúc gì đó. Chú của bạn thật nhiều tiền nha, lái Lamborghini, lại còn rất đẹp trai, đã kết hôn hay chưa?” Vẻ mặt cười cười hỏi thăm. Chu Dạ vội nói: “Kết, kết, sớm kết hôn rồi, đã sớm có em bé rồi. Các bạn không cần suy nghĩ sâu xa đâu.” Mấy người khác ngồi bên cạnh nghe tám chuyện, thở dài một tiếng nói: “Vì sao đàn ông tốt lại thường kết hôn sớm vậy?”

Chu Dạ nghe xong, khinh thường “Hừ” một tiếng, nghĩ rằng, Vệ Khanh kia mà coi như là đàn ông tốt, đời này không phải toàn màu hồng ư? Trốn trong góc phòng, lén lút lau mồ hôi trên trán, may mắn lừa được một phen, đúng là không còn mặt mũi gặp ai. Chỉ sợ những người khác không coi lời nói dối đó là thật.

Tới quầy tạp hóa mua nước ngọt, lại gặp Lâm Phỉ, liền chào hỏi: “Gần đây người đi đây vậy? Lâu lắm rồi không thấy bóng dáng người đâu cả?” Lâm Phỉ nhún vai, “Ta còn có thể đi đâu chứ, chẳng phải vẫn giống trước đây sao. Nhưng mà người đó, gần đây có không ít chuyện nha.” Chu Dạ ngây ngô cười vài tiếng, vội chuyển chủ đề: “Giờ người muốn đi đâu? Có về kí túc không?” Lâm Phỉ lắc đầu, “Không, đang định ra ngoài. Nghe nói gần đây người qua lại với Vệ Khanh à?”

Chu Dạ vội vàng giải thích: “Không có, không có, người đừng có nghe người khác nói bừa.” Lâm Phỉ quay đầu lại nhìn cô: “Không có? Không phải hẳn đều đến trường đón người sao?” Chu Dạ trầm mặc trong lòng, tại sao ngay cả Lâm Phỉ thường xuyên không ở trường cũng biết? Kiên trì nói: “Không có thật mà! Nếu ta muốn ở cùng một chỗ với hắn thì đã sớm làm, cần gì phải chờ tới bây giờ?”

Lâm Phỉ nghĩ nghĩ một lát, gạt đầu: “Nói cũng đúng. Vậy hẳn tới tìm người có chuyện gì?” Chu Dạ bị hỏi đến mức không còn sức nữa, may mắn nhớ ra một chuyện, liền nói: “Không phải trước kia ta từng làm thêm ở công ty hắn sao? Việc này người cũng biết phải không? Tiện đường hắn đến gặp ta vì việc đấy ấy

mà.” Cảm thấy mình nói dối càng ngày càng giỏi, mặt không đổi sắc, tâm không loạn, còn có thể thông thả ứng phó. Lâm Phỉ không nghi ngờ gì, vỗ đầu cô nói: “Đi đi, người không cùng hần có việc gì thì tốt. Người đàn ông đó, không có gì tốt cả!”

Chu Dạ nghe giọng cô khác lạ, vội hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì sao?” Không phải cô ấy và bạn trai mới lại xảy ra chuyện gì đó chứ? Lâm Phỉ không trả lời, chỉ nói: “Không có gì, tâm tình không tốt một chút. Ta đi trước đây, người đi ăn cơm đi.” Chu Dạ không hỏi nhiều, dặn dò cô phải cẩn thận, rồi đi về phía canteen. Cô và Lâm Phỉ vẫn nói cười như cũ, nhưng vô hình chung cảm thấy có cái gì đó giữ kẽ, không thân mật như trước.

Chạy tới phòng vẽ, vất vả hít một hơi, không quay về kí túc, sợ có người lại hỏi về chuyện Vệ Khanh, nhưng không ngờ Trương Suất lại hỏi: “Chu Dạ, bạn và Vệ tiên sinh quen biết nhau sa?” Chu Dạ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sao ngay cả tên này cũng nghe tám chuyện vậy? Hỏi lại: “Sao vậy? Vì sao hỏi như vậy?”

Trương Suất chần chờ một lúc mới nói: “Chu Dạ, đây là chuyện riêng của bạn, mình vốn không có quyền hỏi đến...” Cô xua tay: “Không, không, ý mình không phải như vậy. Ý mình là, bạn nghe được đồn đại gì sao?” Trương Suất không nói gì. Hôm Chu Dạ thi tiếng Anh, hần cố ý tới tìm cô, muốn hỏi cô làm bài thế nào, muốn an ủi cô. Trước khi thi, một nửa kiến thức của cô là do hần phụ đạo. Không ngờ lúc đến lại nhìn thấy cảnh cô lên xe Vệ Khanh, không biết cảm xúc khi ấy là gì nữa, vẫn cứ canh cánh trong lòng. Thật ra hần cũng không nhìn thấy Vệ Khanh, nhưng nhìn chiếc Lamborghini kia, hần cũng đoán ra được.

Chu Dạ lại hỏi: “Có phải bạn nghe được lời gì khó nghe không?” Cô rất quan tâm tới chuyện đồn đại, muốn biết ở sau lưng mọi người nói gì. Trương Suất lắc đầu, “Không có, mình không nghe được chuyện gì. Chính là muốn hỏi có phải bạn có quen biết với Vệ tiên sinh hay không?” Chu Dạ chối phắt: “Không quen, mình với anh ta không quen biết. Sợ rằng sau này ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có.” Lúc nói ra lời này, trong lòng lại thất lại một chút, có chút phiền muộn.

Chu Dạ đã nói rõ ràng như vậy, tảng đá trong lòng Trương Suất cũng buông lỏng, vội nói: “Hóa ra là không quen, đoàn trường còn tưởng bạn đi tới công ty anh ta xin tài trợ. Nếu không quen thì bỏ đi, đổi công ty khác là được.” Hần cũng có tâm tư, lòng vòng hỏi thăm. Chu Dạ nghe xong, hóa ra là vì chuyện kinh phí của đoàn trường, mình đúng là lấy tâm tư tiểu nhân đo lòng quân tử, Trương Suất làm sao lại để ý tới chuyện bên ngoài cơ chứ. Vội nói: “Đúng thế, đúng thế, đổi sang công ty khác đi. Mình nhớ lần trước trường mình còn xin được tài trợ từ Sony, không bằng lần này trường mình thử xem.”

Trương Suất thuận miệng đáp lời cô, nhưng lại nghĩ không biết Vệ Khanh tới tìm cô có chuyện gì. Hần hiểu rõ tính Chu Dạ, luôn có chí tiến thủ, tự lập tự cường, không phải loại con gái tham hư vinh tiền tài.

Vệ Khanh sau hôm cãi nhau với Chu Dạ, liên tiếp mấy ngày mặt mũi hắc ám, cơn giận không thể nào tiêu tan được. Vô duyên vô cớ bị con gái đá, bảo hần có thể nào nuốt trôi cơn giận này! Đám nhân viên thấy tâm tình ông chủ không tốt, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, không dám cao giọng nói chuyện, sợ không cẩn thận chọc giận tới hần, xảy ra chuyện gì cũng không biết chừng.

Buổi tối lại bị đám bạn bè lôi đi uống rượu. Mọi người nhìn thấy hần không vui, không buồn nói lời nào ngồi một góc, liền trêu: “Vệ Khanh, sao hôm nay lại khó chịu vậy? Ai làm cậu nổi giận thế!” Vệ Khanh cũng không trả lời, uống một hơi cạn sạch. Mọi người vỗ tay: “Tửu lượng tốt!” Lại bắt đầu la hét uống thêm năm, ba chén nữa.

Có người cầm ly rượu ngồi xuống cạnh Vệ Khanh, cười hỏi: “Vệ thiếu, bạn gái nhỏ của anh đâu rồi, sao lại không tới? Có khỏe không?” Vệ Khanh liền che giấu: “Vẫn ổn. Sao vậy, cho rằng chúng tôi cãi nhau ư?” Hần không muốn bị người khác lôi việc này ra chế giễu hần, nếu thế thật không muốn sống nữa, cho nên phải chặn họng tên này trước. Người nọ cười: “Không, không phải, ý em không phải vậy, chính là bạn gái của anh còn ít tuổi, tâm sự nặng nề. Nghĩ không biết có phải anh lại bắt nạt người ta không?”

Vệ Khanh nhú mày khó hiểu, hỏi: “Lời của cậu có ý gì?” Người nọ nhún vai, nói cho hần biết. “Cái đêm chúng ta ở Mật Vân trượt tuyết, lúc đó đã hơn mười hai giờ đêm, lại thấy cô nhỏ chạy xuống dưới lầu, còn hút thuốc nữa. Nhìn có vẻ phiền não, anh có biết chuyện này không?” Vệ Khanh giật mình, hần cũng không ngờ Chu Dạ lại biết hút thuốc, vội hỏi: “Cô ấy có sao không? Không xảy ra chuyện gì chứ?”

Người nọ cười: “Cô ấy cũng không làm gì, hút thuốc xong liền đi lên. Em còn cùng cô ấy nói chuyện một

chút, hỏi anh ở đâu, liền bảo anh đang ở trong phòng ngủ, cảm thấy kỳ quái, không ngờ cô ấy lại trốn anh đi xuống, dáng vẻ giống như khổ sở vì tình ấy!” Nói xong, lại cười ra tiếng. Vệ Khanh ngồi im tại chỗ, không nói được lời nào. Ngay từ đầu hẳn không hiểu vì sao Chu Dạ lại nổi giận, cấu kỉnh, giống như trẻ con bình thường cố tình gây sự.

Nhưng hẳn đã quên, Chu Dạ đã không còn là trẻ con, ra ngoài xã hội rèn luyện quá nhiều, tâm tư trong lòng so với lứa bạn cùng tuổi thành thực hơn nhiều. Có đôi khi nhìn cô giống như là tùy hứng chơi đùa, nhưng làm việc luôn có chừng mực, chuyện lãn đạm vô tình như lần trước chưa từng xảy ra. Vệ Khanh vốn là cao thủ tình trường, suy nghĩ tới chuyện này, cảm thấy hiểu được một chút, tâm tư cũng mở rộng, mọi giận dữ cũng qua hết. Đêm mọi chuyện trước sau suy nghĩ kỹ lại một lần, nghĩ thâm, không biết rốt cuộc tâm tư Chu Dạ thế nào, còn phải tìm ra sự thật để nói chuyện, không thể đoán bừa.

Nhướng mày, nãy ra ý hay.

Buổi tối, Chu Dạ lười biếng nằm ở trên giường đọc sách, nhìn đồng hồ, nghĩ nên ngủ sớm dậy sớm, cố gắng tu dưỡng thành thói quen mới được. Đang chuẩn bị thay áo ngủ, lại nhận được cuộc gọi từ một số lạ, vẫn nghe máy hỏi: “Alo, xin hỏi ai vậy?”

Đối phương hỏi: “Chu Dạ phải không?” Cô gật đầu nói phải, người nọ thở dài nói: “Tôi là bạn của Vệ thiếu, tên là A Triết, cô còn nhớ chứ? Lần trước có trong đoàn trượt tuyết ấy!” Chu Dạ liền đáp nhớ rõ, nhớ rõ. Hắn lại nói: “Cô vẫn nhớ tôi là tốt rồi, cô mau tới bar “Vương triều”, Vệ thiếu xảy ra chuyện rồi, nhanh đến đi.” Giọng nói rất vội vàng, cũng không chờ cô hỏi đã xảy ra chuyện gì, đối phương đã cúp máy.

Chu Dạ nghe đầu dây bên kia vắng lại tiếng cãi nhau ầm ĩ, lại có tiếng loảng xoảng của ly cốc rơi vỡ, giống như có người đánh nhau. Nhìn điện thoại nhú mày, Vệ Khanh xảy ra chuyện, kêu cô phải làm sao, người ta lại coi cô là bạn gái hắn. Nghĩ tới nghĩ lui, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nếu không chắc cũng không kinh động tới cô, vội vàng đi tới bar “Vương triều.” Vừa xuống taxi, đã thấy A Triết đứng đón, lau mồ hôi nói: “Cuối cùng cô cũng tới! Mau vào đi thôi, mau vào đi thôi.” Còn giúp cô đi vào trong.

Chu Dạ thấy hắn như vậy, vội hỏi: “Vệ Khanh xảy ra chuyện gì? Còn sống chứ?” Nghĩ thâm, trăm ngàn lần đừng kêu cô tới nghe di ngôn a! A Triết đầu đầu nói: “Cô đi vào sẽ biết, bên trong đều loạn tới không còn thấy hình thù gì nữa.” Chu Dạ sải nhanh bước chân chạy vào, khách khứa đều về gần hết, chỉ có Vệ Khanh kia say xỉn ngã trái ngã phải, mượn rượu làm càn, cũng không biết còn chút tỉnh táo nào không.

Vệ Khanh ném ly rượu trong tay xuống đất, hào sảng nói: “Rượu ngon gấp tri kỉ ngàn chén thiếu, hôm nay không say không về! Mọi người cùng nhau uống đi!” Chu Dạ nhú mày, hỏi A Triết. “Anh ấy uống bao nhiêu rồi?” A Triết chỉ vào đồng hồ chai rượu lăn lóc dưới đất, nói: “Đều là anh ấy uống, tâm tình Vệ thiếu hôm nay không được tốt, bao trọn “Vương triều” uống rượu. Chúng tôi thấy anh ấy uống tới mức không còn tỉnh táo nữa, khuyên thế nào cũng không nghe, luôn miệng gọi tên cô, không còn cách nào khác, đành phải mời cô tới đây, dẫn anh ấy trở về nghỉ ngơi. Nếu uống tiếp, chỉ sợ phải vào viện mất.”

Chu Dạ nghĩ thâm, lại đem cục diện rối tinh này quảng cho cô. Thở dài, không có cách nào khác, người cũng đã tới, còn có thể thế nào nữa. Đành đi lên phía trước, đỡ hắn, nói: “Được rồi, đừng uống nữa, về nhà thôi.” Vệ Khanh lắc lắc đầu, lại rót rượu nói: “Ồ... Chu Dạ, em đã đến rồi, anh còn tưởng rằng... em không quan tâm tới anh, anh còn muốn uống...” Chu Dạ tức giận nói: “Anh còn nhận ra tôi à, vẫn chưa say chết chắc! Đi về, đi về, uống rượu đến phát điên rồi! Cẩn thận tôi lôi anh tới đồn cảnh sát!”

Vệ Khanh âm thầm thở dài, người này thật là nhẫn tâm, chính mình đều say thành như vậy, cô cũng không nói được lời dễ nghe, ác thanh ác khí. Không dám dài dòng, toàn thân ngã vào người cô, nhuyển ngọc ôn hương, chiếm hết tiện nghi. Chu Dạ làm sao đủ sức khiêng hắn, gắng hết sức đỡ cho hắn đứng vững, quay về phía A Triết nói: “A Triết, anh có thể giúp tôi đưa anh ấy lên xe không?” A Triết vội vàng gật đầu, đỡ Vệ Khanh, kéo hắn đi ra ngoài. Chu Dạ vung tay theo phía sau, Vệ Khanh lại thở dài.

A Triết lái xe đưa bọn họ về, Chu Dạ đỡ Vệ Khanh ngồi phía sau. Vệ Khanh mừng thầm trong lòng, đầu tiên là tựa vào vai cô, chậm rãi, chậm rãi trượt xuống dưới, ngã vào lòng cô, say tới bất tỉnh nhân sự. Chu Dạ chửi nhỏ một tiếng: “Sao không chết phứt đi cho rồi! Chẳng khác gì heo cả!” Vệ Khanh nghe được càng thêm dửng dưng, cả người như chui vào trong lòng cô. Tuy bất mãn, nhưng cô cũng không đẩy hắn ra, còn lấy gối đệm ở phía sau cho hắn gối đầu. Nghĩ, sao mình lại như thế này? Lại cùng hắn ở chung một chỗ, ông trời thật không có mắt!

Mà vui đầu trên gối mềm, Vệ Khanh giận dữ mà không làm gì được, từ trước tới sau, Chu Dạ vẫn không chịu cho người ta chiếm chút tiện nghi. Ngửi mùi thơm trên người cô truyền tới, càng khó chịu, rất muốn ôm cô vào trong lòng làm bậy.

Chu Dạ tìm chìa khóa trên người hắn, A Triết dìu hắn ngồi xuống sofa, nói: “Tôi về đây.” Chu Dạ vội nói cảm ơn, còn nói: “Uống chén nước rồi hãy đi.” Vội cầm chén đi rót nước. A Triết lắc đầu. “Tôi không uống đâu, tôi về, cô ở lại chăm sóc Vệ thiếu cho tốt.” Đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Chu Dạ thấy hắn nửa sống nửa chết nằm vật trên sofa, cơn tức đầy người, vỗ vỗ mặt hắn nói: “Này, tỉnh tỉnh, tỉnh dậy đi!” Vệ Khanh cứ lằm bằm “ừ” vài tiếng, lại không mở mắt. Chu Dạ tức giận nói: “Vẫn còn có thể nổi giận nha, thế thì chưa chết được. Say thành như vậy, đáng đời.” Cầm lấy túi xách trên ghế, định đi về. Dù sao cũng không chết được, không liên quan tới cô, nhìn càng thêm giận.

Vệ Khanh thấy cô có thái độ bỏ mặc mình tự sinh tự diệt, về sau thật không dám uống rượu trước mặt cô nữa, như thế này mà gọi là chăm sóc người khác à! Vội ôm đầu rên rỉ: “Nước ——” Chu Dạ không còn cách nào khác, đành phải quay lại, rót một chén nước, đặt lên bàn, thấy hắn chậm chạp không nhúc nhích, mắng: “Anh đúng là đại lão gia, lại còn để tôi phải hầu hạ anh nữa.” Đỡ đầu hắn, giúp hắn uống nước. Vệ Khanh mừng thầm không thôi.

Chờ uống hết chén nước, hắn chậm rãi mở mắt, làm bộ như vừa tỉnh, lẩm bẩm “Cảm ơn..” nhờ sự giúp đỡ của Chu Dạ mà đứng dậy, lẩm bẩm: “Đỡ anh về phòng, đau đầu....” Chu Dạ mắng hắn tự làm bậy, không thể sống tốt, nhưng vẫn đỡ hắn về phòng ngủ, hai người đồng thời ngã xuống giường.

Vệ Khanh vội vàng xoay người một cái chặn cô lại, đầu cọ cọ vào ngực cô, trong lòng không biết lại suy nghĩ đen tối thế nào. Chu Dạ nổi giận, dấm một phát vào đầu hắn, sao bay đây đây, Vệ Khanh đau tới mức nhe răng trợn mắt, biểu hiện này không phải là giả vờ, hàng thật giá thật, hắn tin rằng đầu hắn ngày mai sẽ sưng lên một cục u, cô ấy cũng không sợ mà đánh hắn tới mức choáng váng đầu óc, ra tay nặng như vậy cơ chứ. Vuốt chỗ đau, ai oán nhìn Chu Dạ, nhưng Chu Dạ quay đầu không phát hiện ra.

Chu Dạ còn mắng: “Cẩu ăn c*t không đổi được! Sắc lang!” Say thành như vậy còn biết chiếm tiện nghi của người khác. Đẩy hắn sang bên cạnh, đứng dậy bước đi. Vệ Khanh thuận thế ngã xuống đất, ngã xuống tấm thảm, may mà thảm dày chống đỡ, không thì không biết sẽ đau tới mức nào, lại nói lúc Vệ Khanh ngã xuống cũng rất có kỹ xảo nha. Chính là “rầm” một tiếng, làm Chu Dạ sợ hãi, vội ghé lại trên người hắn, liên tục hỏi hắn có đau không, trong lòng tự trách mình rất lỗ mắng, không nên đẩy chết hắn, muốn đẩy cũng không đẩy ngã như thế.

Vệ Khanh ậm ừ vài tiếng, Chu Dạ dìu hắn đứng dậy, động tác lần này rất dịu dàng, giúp hắn cởi áo khoác, cởi giày, còn dùng khăn ẩm lau mặt giúp hắn. Vệ Khanh đắc ý trong lòng, chiêu khổ nhục kế này thật sự là cao minh, hưởng hết điểm phúc. Trong lòng nghĩ thầm, dùng cách gì giữ lại cô mới được. Lại nghe thấy Chu Dạ nói: “Đã trễ thế này rồi!” Nhớ ra kí túc đã tới giờ đóng cửa.

Chu Dạ phiền não nhìn đồng hồ, lại nhìn Vệ Khanh say thành một đống như vậy, trong lòng nổi giận, hung hăng véo đùi hắn, mắng: “Đều tại anh làm hại!” Vệ Khanh đau kêu thành tiếng, ở trên giường lăn ra xa, cách xa cô mới dám dừng lại. Cô nghĩ thầm hắn say đã không biết gì nữa, nhân cơ hội này, phải ngược đãi hắn một chút! Không chút do dự mới ra tay như vậy. Việc này có thể coi như gây ông đập lưng ông không?

Chu Dạ nghe hắn kêu đau, hoảng sợ, lằm bằm lầu bầu: “Sẽ không tỉnh chứ?” Nhìn nhìn tay mình, có chút chột dạ, không phải xuống tay quá nặng chứ?

Hiện giờ Vệ Khanh cũng không dám có ý gì với cô, chỉ cần cô không lấy hắn ra trút giận là tốt lắm rồi. Chưa bao giờ tưởng tượng ra, đã say rượu lại còn bị ngược đãi thế này. Người ta uống rượu không phải đều được đối xử tốt sao? Tại sao chính mình lại gặp phải người sắt đá như vậy? Thật đúng là dở khóc dở cười, giận cũng không phải, buồn cũng không phải.

Trước khi đi cô còn không chút khách khí đá đá hắn, sau đó mới đặt hai chân hắn lên giường, đắp chăn cho hắn. Đứng từ trên cao nhìn xuống, nói: “Coi như hôm nay tôi mở lòng tốt, không đem anh vất ở dưới lầu là tốt lắm rồi.” Mở cửa đi ra ngoài.

Vệ Khanh vội vàng xốc chăn lên, nhìn xuống đùi, quả nhiên một mảnh xanh tím, thở dài, sao chính mình mệnh khổ như vậy, bị người ta bắt nạt như vậy! Đang tự hối tiếc thì lại nghe ngoài cửa có tiếng động, vội

nằm xuống. Chu Dạ bưng một bát dấm chua vào, dịu hẳn ngồi dậy.

Vệ Khanh bị dọa hoảng hốt, không phải muốn hấn uống chứ. Hấn tình nguyện bị cô đánh chứ không muốn uống cái thứ này. Chu Dạ ngồi cạnh thì thảo tự nói: “Nghe nói dấm chua có thể giải rượu nha, không biết có đúng hay không? Dù sao uống vào cũng không có việc gì, còn giúp tiêu hóa nữa.” Đầu Vệ Khanh giãy ra, cổ ý không uống, chết cũng không uống! Trong ngăn kéo có nhiều thuốc giải rượu như vậy, vì sao lại bắt hấn uống dấm chua? Vệ Khanh là có tiếng không thích ghen, đồ ăn nào có vị chua một chút, hấn đều không ăn, huống chi cô lại bắt hấn uống nhiều dấm như vậy. Khác gì giết hấn cơ chứ!

Chu Dạ lại đấm một phát vào đầu hấn, mắng: “Anh thành thật cho tôi! Tôi đối với anh chưa đủ tốt hay sao, còn sợ anh khó chịu, giúp anh giải rượu!” Vệ Khanh bị cô áp bức uống hết chén dấm xong, đứng là chịu tội nha, hấn khổ sở nói không lên lời, nếu khóc được chắc máu hòa lẫn nước mắt mất.

Chu Dạ nhìn cái chén không, thì thảo tự nói: “Ít sao? Có muốn uống thêm không?” Vệ Khanh nghe xong, rốt cuộc không chịu nổi nữa, chạy tới toilet, nôn toàn bộ mọi thứ trong bụng, ngay cả nước vàng cũng nhổ ra. Chu Dạ liên tục gật gàu: “Nôn ra được là tốt, nôn ra được là tốt.” Vệ Khanh nghe xong, thiếu chút nữa đâm đầu vào tường tự vẫn, vẻ mặt trắng bệch nhìn Chu Dạ, nói không nên lời.

Cái này gọi là báo ứng. =)))(Có lẽ là yêu) Chương 20: Sợ hãi

Edit: Ishtar

Sau khi nôn xong, Vệ Khanh lập tức mềm nhũn, không có sự giúp đỡ của Chu Dạ thì thiếu chút nữa không đứng dậy được, vẻ mặt buồn bực. Chu Dạ thấy hấn dường như rất mệt mỏi, vội nói: “Súc miệng một ngụm rồi về ngủ thôi.” Cổ ý đưa chén nước ấm cho hấn súc miệng, còn cẩn thận thay hấn xắn tay áo, lại hỏi: “Có muốn lau mặt không?”

Vệ Khanh gật đầu, rõ ràng trong miệng vẫn khó chịu, nhưng tinh thần lại rất tốt. Chu Dạ rót nước ấm, đưa khăn mặt cho hấn. Hấn không nhận, nói: “Bây giờ anh chẳng còn chút sức lực nào đâu, em giúp anh đi.” Nói xong, lại cúi gập thất lưng. Cô thấy đáng vẻ yếu ớt của hấn, đành phải kiêng chân, lau mặt cho hấn, còn nói: “Anh tỉnh rượu chưa? Nếu không, tắm rửa một chút đi.” Hai tay Vệ Khanh ôm lấy vai cô, lười biếng nói: “Em giúp anh tắm à?” Cô hừ lạnh: “ Nằm mơ à! Nhanh về ngủ đi, ngủ được một giấc là tốt. Ai kêu anh uống nhiều như vậy.”

Vệ Khanh cố ý cọ cọ vào người cô, dấn sát vào cô nói: “Còn không phải bởi vì em! Vì sao em lại nói không thích anh? Bị bạn gái đá, đành phải mượn rượu giải sầu.” Chu Dạ tức giận nói: “Tôi không thích anh thì sao? Anh nghĩ anh là mẫu người vạn người mê, thì mọi người đều thích anh à!” Thích một người với việc tự lỗi mình ra hành hạ, cái đồ chuyên gây phiền não. Vệ Khanh ôm cô thuận thế ngã xuống giường, nhẹ nhàng thở bên tai cô hỏi nhỏ, “Chu Dạ, thật ra — em có thích anh phải không?”

Chu Dạ sợ run, tâm tự bị người ta vạch trần, thẹn quá hóa giận, hung hăng nói: “Ai thích anh! Chưa từng thấy người nào tự kỷ như anh, tự cho mình là thông minh, tự cho là đúng, tự mình đa tình, tự cuồng tự đại, tự kỷ...”

Vệ Khanh cười không nói gì, tùy ý để cô nói năng lộn xộn mắng loạn. Cô vừa mắng vừa hô hấp bằng miệng, cảm xúc mãnh liệt, bộ ngực dưới thân không ngừng phập phồng, cực kỳ mềm mại; còn có làn da dưới cánh tay mềm mịn, trơn nhẵn, chạm dưới tay hấn, như sợi tơ quấn quanh, hết thấy đều làm tâm tư hấn khóc nhịn. Rốt cuộc kiềm chế không được, cúi đầu hôn xuống môi cô, đầu tiên là chậm chạp nhắm nháp, tiếp đó lại mút lấy môi cô, làm đôi môi khô hanh của Chu Dạ trở nên căng mọng, ngon mắt.

Chờ đến lúc cô phát giác, giãy dụa không ngừng, ngực lại càng thêm phập phồng, vội giúp cô lấy hơi, đầu lưỡi tham lam đi vào, triển miên hôn sâu, giống như mọi phần trong cơ thể gắn bó chặt chẽ với cơ thể cô. Hơn nữa, còn xấu xa dũa dũa đầu lưỡi Chu Dạ, ép cô phải đáp lại. Chu Dạ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, khó thở, bị hấn chen ép tới toàn thân vô lực, không thể động đậy, tùy ý để hấn đùa nghịch.

Vệ Khanh càng hôn càng sâu, cũng không quên sờ loạn người cô, cảm giác mùi hương nhẹ nhàng ngạo ngạt từ người dưới thân, vòng eo nhỏ bé tinh tế, phảng phất như không có, khiến người ta muốn yêu thương. Tay không tự chủ được, theo vật áo lông đi vào, một tắc lại một tắc hướng lên trên sờ soạng, chậm rãi đi tới trước ngực. Chu Dạ cảm nhận được khí lạnh, thoáng phục hồi lại tinh thần, mặc dù không nói lên lời, nhưng vẫn cố gắng vươn tay đẩy hấn, kiên quyết chống cự.

Vệ Khanh hơi hơi nhích người ra, rời môi cô, cầm một bàn tay cô đặt vào trong áo sơ mi của mình. Chu Dạ thở hổn hển, đang muốn chửi ầm lên, bỗng nhiên đụng trúng bờ ngực ấm áp khỏe mạnh của hắn, vừa then vừa quăn, toàn thân cứng lại, không biết làm sao cho phải. Nhân cơ hội này, Vệ Khanh lại hôn môi cô, đầu lưỡi tiến vào, hận không thể nuốt cô vào trong bụng, giống như dù hôn thế nào cũng thấy không đủ. Một tay giữ lấy tay Chu Dạ để ở trước ngực mình, tay kia thì sờ soạng ngực cô, thậm chí còn nhẹ nhàng lôi kéo vuốt ve.

Chu Dạ lắc đầu né tránh, Vệ Khanh đuổi sát không buông, tệ hơn nữa là kéo tay cô ra phía sau lưng hắn, hắn đã sớm có phản ứng. Chu Dạ rút tay về, hai tay dùng lực ra sức đẩy đầu hắn ra, kinh hoàng cầu xin: “Vệ Khanh, không cần, xin anh...” Sợ hãi như thế, tay chân luồn cuống, đôi mắt đã đã ngấn lệ.

Vệ Khanh biết cô là lần đầu tiên, khó tránh khỏi sợ hãi, ôn nhu dỗ cô: “Ngoan, không sợ, có anh đây rồi. Chu Dạ, anh thích em, thật sự.” Động tác càng ngày càng ôn nhu. Vệ Khanh phong lưu nhưng cũng chưa đến mức hạ lưu.

Chu Dạ cảm nhận được nỗi bất an và xao động trong lòng chảy đi, không quen như thế, không thể không chế. Cặp mắt đắm lệ mông lung nhìn quần áo không chỉnh tề của hai người, trong lòng lại tức giận. Đây tính là gì? Say rượu loạn tính! Ta phải nhờ vào! Lau lau nước mắt, lợi dụng lúc Vệ Khanh không chú ý, xoay người đứng dậy. Nhưng chưa đi được mấy bước, cả người mềm nhũn, giống như trong thân thể còn lưu lại cảm giác rung động do hắn gây ra, làm cô không thoải mái mà lại sợ hãi, vì thế ngồi xuống dưới đất, dựa vào chân giường, không nói một lời.

Vệ Khanh ngồi trên mặt đất, nắm vai cô hỏi: “Làm sao vậy? Giận sao?” Chu Dạ rầu rĩ nói: “Đừng động vào tôi!” Vất tay hắn ra. Hắn càng làm càn, ôm nàng vào ngực, ôn nhu nói: “Chu Dạ, em đừng giận. Anh thích em, mới muốn thân mật với em, ôm em một chút.” Nói xong, lại cúi người hôn lên khóe môi cô. Chu Dạ quay đầu đi, không để hắn thực hiện được mục đích, cái này mà gọi là thân mật, ôm một chút à? Đã đến mức độ nào rồi? Nghiêm mặt nói: “Tôi nói rồi, tôi không thích anh, tôi không cần như vậy.”

Vệ Khanh cười khổ, vệt con ngang ngạnh, không thích hắn mà lại để hắn làm như vậy? Nếu không, đã sớm khóc rồi tỉnh rồi mù! Mặc kệ thế nào, đây cũng là chuyển biến tốt. Kéo cô đứng dậy, thở dài nói: “Được rồi, được rồi, anh không hề cố ý đối xử với em như vậy được không? Mau đứng dậy, cẩn thận cảm lạnh.” Chu Dạ tùy ý để hắn kéo dậy, cắn môi nói: “Thật chứ? Đây là anh tự nói, không cần lại động tay động chân.”

Vệ Khanh lắc đầu, dục vọng dưới thân còn chưa được giải quyết, chỉ vì muốn cô yên tâm mà phải nói là không có. Nhìn cô như vậy, khẳng định là không được rồi. Duỗi tay kéo cô lại gần, nhíu mày nói: “Nhưng mà anh muốn hôn em. Em phải ngoan ngoãn, nếu không sẽ không tính tới lời vừa nãy nữa.” Chu Dạ cúi đầu không nói lời nào, trong lòng do dự. Thật ra Vệ Khanh trêu đùa cũng chỉ là kỹ xảo nhỏ, cô nghĩ nếu muốn hắn không động tay động chân, chắc phải thỏa hiệp một chút.

Chu Dạ cúi đầu nói: “Không cần, miệng anh đầy mùi rượu, tôi không thích.” Vệ Khanh nghe được, cười to, nói: “Không cần sao? Anh càng muốn! Bằng không anh sẽ làm mấy chuyện xấu nhaa!” Nâng mặt cô lên, lại dùng đầu lưỡi khiêu khích cô, bàn tay cách qua lớp quần áo trước ngực tàn sát bữa bãi. Chu Dạ buồn bực đẩy hắn ra, liều mạng thở. Hắn mới buông cô ra, cười hỏi: “Còn cảm thấy mùi rượu không?” Cô ý ôm chặt cô, cọ cọ lên người mình. Chu Dạ cảm giác được thân dưới hắn cứng rắn, đỏ mặt giãy dụa. Dáng vẻ Vệ Khanh lưu manh, nói: “Không giúp anh giải quyết sao?” Dem tay cô đặt ở trung tâm dục vọng của hắn.

Chu Dạ da mặt mỏng, chỉ một chút toàn thân đỏ bừng, trách mắng: “Buông tay, lưu manh!” Chạy trốn chết đi ra ngoài. Dù sao tuổi cô vẫn còn nhỏ, vẫn chưa trải qua tư vị tình dục, mở cửa sổ, hít một ngụm khí lạnh liền bình tĩnh trở lại, nghĩ thầm Vệ Khanh đúng là đồ sắc lang, ngôn ngữ hạ lưu, hành vi xấu xa.

Vệ Khanh không bình tĩnh được như vậy, dục vọng vẫn căng phồng như cũ, càng ngày càng bức bách hắn. Giữa mùa đông lạnh như thế, tắm nước lạnh mà vẫn không thể hạ hỏa. đành phải đi ra, về mặt sâu não nói: “Chu Dạ, cho anh ôm một cái.” Ôm nàng ngã xuống tắm tắm dưới đất, vùi đầu ở bên gáy cô, dưới tay ra sức cử động, nhanh chóng phóng ra, lại rút khăn tay, mặt mũi lau sạch. Lòng mày Chu Dạ cau chặt lại, đỏ mặt buồn bực nói: “Vệ Khanh, từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.” Nhìn hắn như vậy không giống người say rượu nha, cô không thể không nghi ngờ hắn giả vờ say. Nhưng mà chuyện này cũng không phải trọng điểm, cô đứng dậy, cầm lấy túi muốn rời đi.

Vệ Khanh vội vàng kéo cô lại, hỏi: “Đã muộn thế này, em định đi đâu?” Chu Dạ lạnh lùng nói: “Tôi về

trường.” Bị phạt cũng được, cô chẳng quan tâm nữa. Gã Vệ Khanh này, từ giờ cô muốn cách hần thật xa, nếu không thể trêu vào, thì đành chạy trốn. Vệ Khanh mắng: “Đã muốn thế này còn lung tung! Còn không sợ gặp chuyện không may. Ngoan, ở đây một đêm. Anh để em ngủ ở giường, anh ngủ ở thư phòng được không?”

Chu Dạ quyết tâm ra về, mở cửa bước ra. Vệ Khanh không còn cách nào khác, đành phải cầm chìa khóa đi theo xuống dưới. Bất đắc dĩ, kéo cô lại nói: “Tiểu tử tông, anh sợ em rồi. Anh đưa em về được không? Nửa đêm rất không an toàn, cẩn thận bị người xấu lừa bán!” Chu Dạ cũng không kháng cự, ngồi lên xe hần, nhưng cũng không nói lời nào, toàn bộ hành trình đều nghiêm mặt lạnh lùng. Mặc kệ Vệ Khanh trêu chọc cô thế nào, cô đều có tai như diếc.

Vệ Khanh đưa cô tới trước cửa kí túc, gõ cửa đánh thức quản lý kí túc, giải thích rằng cô bị ốm, phải đưa cô đi bệnh viện. Chu Dạ khoác áo vest của Vệ Khanh, sắc mặt tái nhợt, người quản lý vội kêu nàng về phòng nghỉ ngơi, cũng không phạt, chỉ dặn cô lần sau phải thông báo trước. Chu Dạ cũng không chào hần, rầu rĩ đi lên. Vệ Khanh lắc đầu thở dài, vẫn còn giận sao? Nhìn cô đi vào rồi mới yên tâm trở ra. Ngồi vào trong xe kiên nhẫn đợi, đến khi trong bóng đêm có một ô cửa sổ sáng đèn, biết cô đã trở về phòng. Chậm rãi rút điều thuốc, chờ khi đèn tắt, chung quanh khôi phục màn đêm yên tĩnh, hần mới lái xe rời đi.

Chu Dạ không để ý tới Vệ Khanh, bất kể hần gọi điện thế nào cũng không nghe máy, cuối cùng đơn giản là tắt máy. Vệ Khanh bất đắc dĩ mới phải gọi điện tới kí túc, lại nghe thông báo đường dây bận. Hần biết Chu Dạ trốn hần, cũng hiểu được, cô sợ hãi.

Cúp máy, chậm rãi hút thuốc, từ đầu tới cuối, Chu Dạ khác biệt hần với con gái thông thường. Không vì hần có tiền mà chịu khom lưng, cũng không vì hần áp bức mà nhún nhường, không vì hần dụ dỗ mà trầm luân. Người bình thường, đã sớm buông vũ khí đầu hàng. Hần quán quýt bên đám hoa cỏ quá lâu, cũng vì như thế, mới hiểu được, một cô gái như vậy, sớm không thể tìm được người thứ hai. Mặc kệ Chu Dạ có còn ít tuổi hay không, ra đời chưa lâu, vẫn như ghé con mới sinh không sợ hổ, cho nên muốn giữ lại nét hồn nhiên tốt đẹp của cô, nhưng cũng không ngờ cô lại chinh phục được hần. Cho nên, nếu còn muốn tiếp tục, không thể chỉ vì thế này mà dừng lại.

Có lẽ, chính là có lẽ, nếu hần đoán đúng tâm tư Chu Dạ, đầu tiên, nên lấy lòng mình đi trao đổi, như vậy mới công bằng, đúng không? Hần có tiền có thế, cũng không kém những người tốt ở điểm nào. Nhưng ít nhất hần có điểm đặc biệt, hần tin tưởng trên đời này có vài thứ không thể mua được bằng tiền. Nếu lúc sinh thời, hần còn có thể gặp được thứ không thể mua được bằng tiền, hần nguyện ý quý trọng. Giống như việc hần không tin tưởng trên đời tồn tại tình yêu, nhưng vì Chu Dạ, hần nguyện ý tin tưởng, có lẽ vẫn có tình yêu.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, hần thản nhiên đi tìm Chu Dạ.

Chu Dạ vội vàng đi ra cổng trường, vừa đi còn vừa nói chuyện với Lâm Phỉ qua điện thoại: “Được được, biết rồi, ta sẽ nhớ mang cho người. Ta đi đây, buổi tối còn phải về sớm nghe tọa đàm về kì thi nghiên cứu sinh nữa.” Kí túc hết gạo sạch đạn, cô phải đi tới siêu thị Hoa Liên gần cạnh mua đồ về, tiện thể mua thêm ít đồ dùng sinh hoạt cá nhân. Còn chưa đi đến bến xe bus, có một chiếc xe tiến lại gần, Chu Dạ mở cửa sổ, kêu lên: “Chu Dạ!”

Chu Dạ vừa thấy là hần, trong lòng thầm kêu không hay rồi, vừa ra khỏi cửa liền đụng tới sát tinh, cũng không để ý đến hần, đi thẳng về phía trước. Chu Dạ đi trên đường dành cho người đi bộ, ngược chiều, Vệ Khanh lái xe theo không kịp, vừa xuống xe lại thấy cô băng đường chạy đến bến xe bus. Đành phải quay đầu xe, đuổi theo.

Chu Dạ đầu đầu nhìn hần lái xe đuổi theo mình, Vệ Khanh còn không ngừng nói: “Chu Dạ, lên xe, anh đưa em đi.” Chu Dạ vẫn không để ý, đứng trước bến xe bus, Vệ Khanh dừng lại, chạy ra giữ cô nói: “Em làm sao thế? Ngay cả nói chuyện cũng không thềm nói với anh sao?” Chu Dạ hất tay hần, trốn sang một bên, cũng không quan tâm ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, mắt mặt thì mắt mặt, cũng không phải đang ở trường, cô chẳng sợ.

Vệ Khanh sầm mặt, mặc kệ người khác nghĩ thế nào thì nghĩ, nói: “Vì sao lại giận? Không phải em đang vội, muốn đi siêu thị sao? Anh đưa em đi.” Chu Dạ phản ứng lại, nhịu mảy hỏi: “Sao anh biết tôi muốn đi đâu?” Vệ Khanh cười: “Đương nhiên là biết, đi thôi, đi thôi, giăng co ở đây chỉ làm cho mọi người cười

chê, không tốt nha.” Vệ Khanh biết cô không chịu nghe điện của hắn, lại xuống tay với người khác, từ đó mới biết cô ra khỏi kí túc làm gì.

Chu Dạ vẫn không để ý tới hắn, đang lúc hai người giằng co, thì tài xế lái xe bus mở cửa kêu lớn: “Đây là xe của đồng chí nào vậy? Chạy nhanh giùm đi. Đây là bến xe bus, không phải là bãi đỗ xe, sao lại dừng xe ở đây!” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Vệ Khanh và Chu Dạ. Vệ Khanh đơn giản nói: “Em không lên, anh sẽ không đi!” Chu Dạ thầm mắng hắn vô sỉ, tài xế lái xe bus đã muốn chửi ầm lên, ánh mắt phần lớn của mọi người đều nhìn về phía mình, đành phải thỏa hiệp, nổi giận dùm dùm lên xe.

Vệ Khanh đắc ý dào dạt, dường như ép Chu Dạ không thể không thỏa hiệp là một thành tựu đáng kể, đúng là tiểu nhân! Lập tức lái xe chạy tới siêu thị Hoa Liên. Chu Dạ cũng không quản hắn, trực tiếp xuống xe đi vào trong siêu thị. Vệ Khanh nhanh chóng đẩy xe để hàng đi sau, ân cần hỏi: “Em muốn mua gì, anh cầm cho em.” Chu Dạ mua kem đánh răng, bàn chải, giấy vệ sinh, còn tần ngần đứng ở chỗ này. Cô muốn mua thêm đồ nữ giới, nhưng ngại Vệ Khanh bám phía sau, làm cô xấu hổ.

Vệ Khanh còn đứng một bên lấy lòng hỏi: “Không cần mua sữa tắm sao?” Chu Dạ tức giận nói: “Anh có thể đứng đi theo tôi được không?” Vệ Khanh kéo tay cô: “Sao thế? Có một cu li mà không muốn sao?” Thấy cô vừa thẹn vừa giận, nhìn lên trên giá hàng, lập tức hiểu ra, biết cô ngại ngùng, thấp giọng hỏi: “Có phải muốn mua băng vệ sinh không?” Thật ra hắn cũng xấu hổ, bình thường hắn có mua mấy thứ này đâu. Nhưng mà mặt Chu Dạ quá mỏng, hắn đành giả vờ như không có chuyện gì hỏi ra miệng.

Chu Dạ đỏ mặt, đứng ở nơi đó lườm hắn. Vệ Khanh ôm eo cô, vội nói: “Bình thường em dùng loại nào?” Chu Dạ cắn môi không nói, nửa ngày mới mắng: “Nhiều chuyện!” Cũng không mua, đi về phía khu bán đồ ăn. Vệ Khanh cuống lên nhìn, cũng không biết nên mua loại nào, mua bao nhiêu, đành cầm lấy hai gói đất nhất, đi hai bước, lại quay đầu cầm thêm hai gói nữa. Chu Dạ nhìn giá tiền kia, đau lòng muốn chết. Vệ Khanh cũng xấu hổ, liền dùng bịch giấy vệ sinh che lên phía trên.

Chu Dạ thuận tay vợ mấy gói mì ăn liền, hắn lại vất trở lại, nói: “Đồ ăn này không tốt cho sức khỏe, không được ăn.” Chu Dạ mắng: “Ai cần anh lo, cũng không phải cho anh ăn!” Hắn kéo cô bước đi. “Mua sữa đi, mua sữa đi, uống nhiều sữa mới có lợi cho cơ thể.” Dem một hộp sữa lớn bỏ vào trong xe, Chu Dạ giận: “Tôi không uống nhiều như vậy!” Rốt cuộc là ai cần đi mua đồ nha!

Vệ Khanh lại chỉ vào quầy hoa quả nói: “Mua nhiều hoa quả một chút, có lợi cho da.” Chu Dạ nhìn quầy bán sầu riêng, cầm lên nhìn, giá không hề rẻ. Vệ Khanh nhìn thấy, liền bảo nhân viên bán hàng gói lại. Chu Dạ đánh hắn một cái: “Anh bỏ ra, bỏ ra. Tôi mới là người mua.” Vệ Khanh khó hiểu nhìn cô: “Thích thì mua nhiều một chút cũng được chứ sao?” Nhớ ra sầu riêng cũng không rẻ, vội nói: “Đừng lo, anh trả tiền.” Chu Dạ biến sắc, quát: “Ai cần anh trả tiền!” Vệ Khanh bị cô hét lớn làm cho hoảng hồn, vội nói: “Chút tiền ấy, em cũng muốn so đo với anh à?”

Chu Dạ giật lấy xe đẩy đi về phía quầy thu ngân, Vệ Khanh đi theo phía sau, không dám lớn tiếng. Nghĩ thầm, xong rồi, lại chọc giận đến cô. Chu Dạ đem đồ trong xe lấy ra tính tiền, nhìn một đồng băng vệ sinh, liếc nhìn về phía Vệ Khanh, khó nén được xấu hổ. Chờ tính tiền xong, cô buồn bực mãi, chênh lệch so với dự tính quá nhiều. Vệ Khanh đẩy xe hàng đi trước, cô để mặc hắn, vừa đi vừa xem phiếu tính tiền. Vừa nhìn thấy giá tiền của gói băng vệ sinh, mặt tái nhợt, ném bừa bãi trong xe hắn, Vệ Khanh mắng: “Em lại làm loạn gì vậy?” Đứng ở một bên ngọt ngào, hắn đi tới xem nào nhiệt gì chứ!

Vệ Khanh như ông cụ non, đứng bên cạnh vò đầu không hiểu cô giận cái gì. Ôm vai cô dỗ dành: “Buổi tối có phải đi học không? Đi thôi, anh đưa em về.” Chu Dạ lên xe, lúc Vệ Khanh đưa dây an toàn cho cô mới nhớ ra, nói: “Thôi chết, quên mua đồ cho Lâm Phi.” Vội nhảy xuống xe, nói: “Anh ở trong xe chờ, tôi ra ngay.”

Vệ Khanh giữ cô lại: “Mua cái gì? Anh cùng đi với em.” Hai người đi tới một quầy hàng kếp có tên là “Khuất Thân”, Chu Dạ hỏi nhân viên bán hàng có loại đá mài chân hay không, Vệ Khanh hỏi đó là cái gì, Chu Dạ giải thích: “Lâm Phi lên sân khấu biểu diễn thường đi giày cao gót, chân có nhiều da chết, cho nên mới nhờ tôi mua đá mài chân giúp.” Hai người dạo qua dạo lại một vòng đều không tìm được. Nhân viên bán hàng chỉ vào một giá đồ ở góc khuất nhất, nhìn bề ngoài thì đúng là thứ cô cần tìm.

Chu Dạ nhìn chằm chằm vào đủ loại đá mài chân, mà Vệ Khanh cũng chú ý ở bên cạnh nó có gì đó, còn tới chỗ lật xem. Lúc đầu Chu Dạ cũng không để ý, hỏi: “Đây là cái gì?” Vệ Khanh cười mà không đáp, nói:

“Sau này cần dùng ấy mà, chúng ta cũng lấy hai hộp đi.” Nhìn cô cười cười, nói: “Phòng ngừa ấy mà.” Lấy hai hộp vất vào trong giỏ đồ, lôi kéo cô ra quầy tính tiền.

Chu Dạ tò mò cầm lên xem, nhìn thấy là “Kiệt Sĩ bang”, chậm nửa giây mới nghĩ ra nó là cái gì, tay như phải bỏng, vứt luôn vào trong giỏ. Trùng mắt với Vệ Khanh nói không ra lời, nhớ tới chính mình sẽ cầm tiền thanh toán, biết giấu mặt vào đâu. Nhìn hấn oán hận nói: “Anh tự trả tiền đi.” Tâm tư người này sao mà tà ác đến thế! Về mặt Vệ Khanh rất vô tội, nói: “Có gì phải ngượng chứ!” Chu Dạ đem giỏ đồ ẩn vào tay hấn, đứng ra xa, nhìn giống như không quen biết. Trong lòng thầm mắng hấn quá đáng! Lôi kéo mình đi mua “áo mưa”, không biết trong lòng lại có suy nghĩ hạ lưu gì nữa!

Ngược lại Vệ Khanh chẳng những không xấu hổ, còn thoải mái cùng nhân viên thu ngân nam thảo luận xem dùng loại nào tốt. Nam nhân viên nói: “Thực ra “Đỗ Lôi Tư” cũng không tệ, chúng ta muốn dùng để tăng cảm giác, cứ dùng thử, sau này thích thì mua nhiều.” Vệ Khanh liếc nhìn Chu Dạ đứng phía xa, cười nói: “Để tôi dùng thử đã, về sau gặp lại.” Thanh toán xong, thản nhiên đi ra. Mặt Chu Dạ nóng tới mức có thể rán chín quả trứng, vội tránh xa ra, đỡ khiến người khác hiểu lầm cô và gã đàn ông vô sỉ này có quan hệ gì đó.

Đến lúc lên xe, Chu Dạ vẫn tức giận, không nói lời nào. Vệ Khanh đem hai hộp “Kiệt sĩ bang” ném cho cô, Chu Dạ lập tức lại đỏ mặt, mắng: “Anh có ý gì?” Vệ Khanh cười: “Giao cho em bảo quản, lúc anh cần thì phải đưa nha.” Chu Dạ hừ lạnh nói: “Liên quan gì tới tôi chứ!”

Đột nhiên Vệ Khanh dừng xe ở ven đường, nghiêm túc nói: “Chu Dạ, chúng ta chính thức hẹn hò đi. Làm bạn gái anh được không?”

Chu Dạ bị dọa nhảy dựng, không nghĩ tới hấn lại nói những lời này. Nhìn vẻ mặt chờ mong của hấn, trong lòng lại không có tức giận, chỉ có sợ hãi, mê man, không biết làm sao. Vệ Khanh nhẹ giọng hỏi: “Chu Dạ, nói cho anh biết, em sợ cái gì?” Chu Dạ lắc đầu: “Tôi không biết.” Vệ Khanh lại hỏi: “Vậy em thành thật nói cho anh biết, em có thích anh không?” Chu Dạ vẫn lắc đầu: “Tôi... tôi cũng không rõ lắm.”

Vệ Khanh thở sâu, lặn lội trong tình trường lâu như hấn thế nhưng vẫn thấy hồi hộp, ôn nhu hỏi: “Không cho phép nói dối, em nói thật đi, bây giờ, em còn ghét anh không?” Chu Dạ cúi đầu, nghịch nghịch móng tay, một lát sau, ngẩng đầu nhút nhát nhìn hấn, lắc đầu, sau đó vội vàng bổ sung: “Chính tôi cũng không biết, anh đừng hỏi nữa.” Lã chã chực khóc, giống như sắp khóc tới nơi.

Vệ Khanh ôm cô, nhẹ nhàng dỗ dành: “Được, được, anh không hỏi nữa. Vậy bây giờ đồng ý làm bạn gái anh chứ?”

Chu Dạ vui đầu trong lòng hấn, trả lời vang dội một tiếng: “Không!”

11. Chương 21-22

(Có lẽ là yêu) Chương 21: Nảy mầm

Edit: Ishtar

Ish: từ chương này mình đổi cách xưng hô của CD nha, định đổi cách gọi VK là “anh” nhưng nhớ bản chất cáo già của VK nên vẫn giữ nguyên “hấn” thôi,

Vệ Khanh ngồi thẳng người dậy, nhíu mày nhìn cô, thấy vẻ mặt bất an của cô, nét mặt lại chậm rãi nhu hòa, xoa đầu cô, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao? Vì sao không muốn?” Chu Thị khoanh tay, lắc đầu: “Vệ Khanh, em cũng không biết. Nhưng hiện tại, em không muốn làm bạn gái anh.” Cô vẫn chưa có sự chuẩn bị gì cả, đột ngột như vậy khiến cô hoảng hốt.

Vệ Khanh ôm cô, đổi cách hỏi: “Em nói cho anh biết, em hi vọng bạn trai của em là người như thế nào?” Hấn muốn biết bạn trai trong lòng Chu Dạ có địa vị như thế nào, dù sao cô cũng kém hẳn nhiều tuổi như vậy, suy nghĩ có chút khác biệt. Tuy rằng hấn không chịu thừa nhận, giữa lúc này hai người có sự khác nhau, nhưng sự thật vẫn hiển nhiên trước mắt, cô mới chỉ có mười chín tuổi.

Chu Dạ vẫn lắc đầu: “Em không biết, trước kia em chưa từng có bạn trai. Cho nên không nghĩ sớm có bạn trai như vậy.” Đối với Chu Dạ mà nói, bởi vì là lần đầu yêu, cho nên đặc biệt thận trọng, không dễ dàng đáp ứng Vệ Khanh được. Huống chi hấn cũng không phải là người tốt, lại càng không muốn cắm đầu lao vào, khiến cho thân bại danh liệt.

Vệ Khanh thở phào một hơi, hóa ra không phải cô không thích hấn, đơn giản chỉ là do ảnh hưởng của tình huống chưa có kinh nghiệm gây ra, không ngờ lại có lợi cho mình. Nên cọ cọ vào cô, cười nói: “Làm bạn gái anh thì có gì không tốt? Em buồn chán, anh có thể cùng em nói chuyện phiếm; em có gây ra chuyện gì, anh giúp em xử lý hậu quả; em gặp vấn đề nan giải, anh sẽ giúp em giải quyết; em không vui, anh sẽ đưa em đi chơi cho đỡ buồn; thậm chí nếu em muốn đi siêu thị, anh có thể làm cu li cho em... Em nói xem, nhiều chuyện tốt như vậy, vì sao em lại không cần?”

Chu Dạ thầm “phi” một tiếng trong lòng, khinh thường nói: “Nhưng nếu anh muốn em cùng đi ăn cơm với anh, em liền phải đi ra ngoài; anh muốn đi chơi chỗ nào, lại quanh co lừa em đi; mặc kệ em có thích hay không, anh muốn gặp em liền lái xe đến trường, cũng không quan tâm người khác nói như thế nào; còn có, anh còn gọi điện can thiệp tới cuộc sống hàng ngày của em... Em không muốn như vậy, em muốn yên tâm học tập. Sắp thi nghiên cứu sinh, em muốn toàn tâm toàn ý học bài.” Còn có, cô còn phải lo lắng đề phòng kẻ háo sắc là hấn, những lời này cô chỉ dám oán thầm trong lòng.

Vệ Khanh cười: “Học bài và có người yêu thì ảnh hưởng gì tới nhau? Chẳng lẽ sinh viên trong trường em đều vì học bài mà không có người yêu hết sao?” Chu Dạ cúi đầu, không nói lời nào. Hấn nhìn chiếc cổ trần trơn như tuyết của cô, nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve, nhíu mày, cười hì hì nói: “Hơn nữa, hôn cũng hôn qua, sờ cũng sờ qua, thiếu chút nữa còn làm..., em không làm bạn gái anh thì còn định thế nào?”

Chu Dạ trừng hấn, dùng sức hất tay hấn, hấn chẳng những chẳng rời ra, càng làm càn, theo cổ áo, vuốt dọc lưng cô, toàn thân Chu Dạ như có một dòng điện chạy qua, tê dại, cả người run run. Hấn không nghĩ cô lại miễn cảm như vậy, chỉ là nhẹ nhàng chạm đến mà thôi, giống như đã không thể chịu đựng được. Có chút hưng phấn, thân thể không tự chủ run lên, bàn tay ác ý ở phía sau lưng dọc theo xương sống tiếp tục dao động. Chu Dạ rên rỉ, rất khinh thường thủ đoạn hạ lưu của hấn, cắn giận cảnh cáo: “Vệ Khanh, tay của anh không ở yên một chỗ được à?” Vệ Khanh đương nhiên giả vờ có tai như điếc.

Chu Dạ cũng không nhiều lời, lui người ra sau, quay đầu cắn vào tay hấn. Tuy rằng cách làm sơ mi, nhưng Chu Dạ cắn dùng sức, xả giận, cho nên Vệ Khanh bất ngờ không kịp phòng bị, kêu thành tiếng, lại nhìn xuống, mặt mũi cau lại, đỡ đầu cô, nhẹ nhàng tron mắt nói: “Em cắn nữa, anh phải đi viện mất.” Cô là động vật sao? Sao không phải là đánh người, cấu véo mà lại đi cắn người?

Cô nhả ra, cười như không cười nhìn hấn, đáng đời, để xem lần sau hấn còn dám làm vậy nữa không? Vệ Khanh cởi cúc áo ở cổ tay, một vòng dấu răng hằn lên da hấn, sâu đến mức nhìn thấy thịt, máu đã thấm tẩm trên vải áo sơ mi, buồn bực nói: “Chu Dạ, em xem đi, cắn nặng như vậy! Chảy máu rồi này, chắc chắn sẽ lưu lại sẹo!” Cô “hừ” một tiếng, nhìn thấy máu không ngừng chảy ra, vội rút khăn tay cầm máu, tức giận nói: “Có sẹo mới tốt, cho anh một bài học nhớ đời!”

Vệ Khanh hít vào một hơi, nói: “Đau, em nhẹ tay chút!” Chu Dạ có chút bất an, hỏi: “Thực sự đau thế sao? Em cũng mới bị trẻ con cắn qua, nhìn một chút liền đỡ mà.” Cảm thấy Vệ Khanh đúng là công tử bột, một người đàn ông mà ngay cả cơn đau nho nhỏ cũng không chịu nổi. Nào biết hấn cố ý khuếch đại, nhìn cô nói: “Trẻ con mà có lực lớn bằng em sao? Em để anh cắn thử một cái xem nhé.”

Cô vội vàng lắc đầu. “Biết rồi, biết rồi, lần sau em không thế nữa. Anh muốn thế nào? Có đi bệnh viện không?” Cứ như vậy mà đi bệnh viện, không sợ người ta cười cho. Vệ Khanh nghiêm mặt nói: “Em thôi giúp anh đi, thôi sẽ không cảm thấy đau nữa.” Chu Dạ lắc đầu: “Anh có phải trẻ con đâu mà cần đỡ!” Hấn giả giận nói: “Em cắn người, ngay cả chút thành ý cũng không chịu?” Chu Dạ nói thầm: “Đây là do anh không thành thật.” Nhưng vẫn cầm lấy tay hấn, đặt ở bên môi, thật sự thổi thổi, còn hỏi: “Được rồi chứ? Đỡ hơn chưa?”

Vệ Khanh cố ý gây khó dễ : “Sao có thể nhanh khỏi như vậy, thổi thêm chút nữa đi.” Cô bắt mẫn: “Anh còn muốn thế nào?” Người kia nhủu mảy: “Ai kêu em cắn người! Mặc kệ thế nào, em nói cắn người là đúng sao?” Chu Dạ đành kiềm chế bắt mẫn, lại giúp hấn thổi thổi. Thật là, toàn lợi dụng bắt nạt cô.

Làn khí lạnh thổi qua da khiến Vệ Khanh lảng lảng, nghĩ thầm bị cắn cũng đáng. Sắc sắc nói: “Em để anh hôn một chút, sẽ quên hết chuyện này.” Đúng là lòng tham không đáy, được voi đòi tiên. Chu Dạ nghe xong, biến sắc, giận dữ hất tay hấn ra, mắng: “Vệ Khanh, anh còn muốn bắt nạt em!” Nói xong, viền mắt liền đỏ.

Vệ Khanh sợ hãi, cô nàng này nói biến sắc là biến sắc luôn, nét mềm mại khi nãy đã không thấy nữa, vội dỗ: “Anh đùa mà! Được rồi, được rồi, anh không đau nữa, coi như xong rồi!” Cô hầm hừ nói: “Anh quá đáng, vẫn bắt nạt em.” Hấn đành phải trấn an cô: “Anh sao dám bắt nạt em, chỉ vì anh thích em, muốn thân mật chút thôi.” Chu Dạ đẩy hấn ra: “Nào có kiểu thích người như vậy, thích một người thì phải đối xử tốt với người đó.” Vệ Khanh vội nói: “Anh sẽ đối xử tốt với em, em làm bạn gái anh được không?”

Chu Dạ không khách khí nói: “Không tốt, em không cần làm bạn gái anh, anh xấu tính lắm.” Hơn nữa, Vệ Khanh hơn cô nhiều tuổi, cô cũng rất để ý điểm này. Hấn thấy cô dối, nhất thời không có cách nào. Đành phải đưa cô về trước. Mắt nhìn thấy cô xách đồng hồ lớn chuẩn bị đi, bá đạo nói: “Chu Dạ, dù sao mọi người đều biết em là bạn gái anh, em phải ngoan một chút. Em xem, bạn bè em đều nhìn thấy hai chúng ta, em có muốn chạy cũng không thoát.”

Chu Dạ tức giận nói: “Em không quan tâm người khác nói như thế nào, em không đồng ý là không đồng ý. Còn nữa, em sắp thi nghiên cứu sinh, anh đừng có tới làm phiền em. Chẳng may anh tới quấy rối làm em không qua được kỳ thi, em sẽ đập nát cái xe này ra.” Nói vậy đã đủ ngoan độc rồi.

Vệ Khanh biết cô muốn thi lên nghiên cứu sinh, tuy rằng trong lòng cho là không đúng, chỉ là một kỳ thi mà thôi, không qua được là không qua được, vẫn nói: “Được rồi, anh cho em thời gian cẩn thận suy nghĩ, em đừng để anh chờ quá lâu nha.” Còn lo lắng, lại nói thêm một câu: “Chu Dạ, anh là thật lòng, đồng ý với anh, sẽ suy nghĩ cẩn thận được không?” Chu Dạ trầm ngâm một lúc lâu, gật đầu: “Được, chờ em thi xong, em sẽ suy nghĩ.”

Vệ Khanh còn không buông tha cô, vẫn lôi kéo cô hỏi: “Nói cho anh biết, có thích anh hay không?” Hấn lo được lo mất, cần một chút cổ vũ và lời khẳng định của cô để yên tâm. Thấy cô cứ nhìn xuống dưới đất, không nói lời nào, lại dỗ: “Cũng không hỏi em có yêu anh không, chỉ hỏi em có thích anh hay không mà thôi, giống như bạn bè có tình cảm tốt vậy.” Chu Dạ suy nghĩ hồi lâu, chậm rãi gật đầu. lát sau, nhìn về mặt hấn, thẹn quá hóa giận nói: “Không được tới làm phiền tôi! Làm tôi không thi nghiên cứu sinh được, cẩn thận tôi không để anh yên!”

Vệ Khanh ôm tay lái, vô cùng đắc ý. Không ngờ hấn lại mang tới quấy nhiễu lớn cho cô tới như vậy, thậm chí không ngừng cảnh cáo hấn không được làm phiền cô, chứng tỏ cô sớm thân bất do kỷ, bất lực rồi. Thành công đang ở trước mắt, đương nhiên hấn sẽ không đại dột vào thời điểm này đi trêu chọc cô, nghĩ thầm, chờ cô thi xong, quan hệ giữa hai người nhất định phải tiến nhanh mới được.

Nhưng mà Vệ Khanh cũng chẳng ngoan ngoãn ngồi chờ, âm thầm hành động không ngừng, lấy lòng mỹ nhân làm niềm vui. Hấn gọi điện cho Chu Dạ: “Em mau ra đây, anh có cái này cho em.” Chu Dạ đang đối đầu với một đồng tiếng Anh rất đau đầu, lạnh lùng nói: “Em không cần, đã bảo anh đừng tới làm phiền cơ mà!” Cách kỳ thi còn một tuần lễ, cô đang ôn tới sát đầu mê trán, bởi vì hồi hộp nên càng lo lắng. Nhất là tiếng Anh, chính trị, trong đầu cảm giác chưa đủ, gần đến giờ thi, ngay cả ý nghĩ buông tất cả mọi thứ cũng xuất hiện trong đầu.

Vệ Khanh nhủu mảy cười nói: “Em không cần, tới lúc đó cũng đừng hối hận nha...” cố ý kéo dài giọng. Cô “hừ” một tiếng: “Anh có thể có cái gì khiến em hối hận chứ?” Vệ Khanh đoán trước được cười nói: “Cũng không nhất định là không có, ví dụ như tài liệu cho kỳ thi nghiên cứu sinh của khoa mỹ thuật tạo hình trường em...”

Chu Dạ nghe xong, hưng phấn nhảy dựng lên, “Anh có sao? Lấy ở đâu vậy?” Vệ Khanh lười biếng nói: “Em không cần quan tâm. Rốt cuộc em có cần hay không?” Đương nhiên lấy từ trong trường cô ra, phải cần có tiền, đó cũng là một cách. Chu Dạ vội nói: “Cần, cần chứ, anh đang ở đâu? Em đi tìm anh.” Vệ Khanh nói

vị trí cho cô biết. Cô bỏ bút xuống, chần chừ một lúc, nói: “Không phải anh dụ dỗ em ra ngoài đấy chứ? Nếu anh dám gạt em, về sau khỏi cần tới tìm em làm gì.”

Vệ Khanh nói: “Mau ra đây đi, nếu nghĩ là cần nha! Sao lại dài dòng như vậy?” Còn uy hiếp hần ! Chu Dạ nhìn nhìn bốn phía, hỏi: “Sao anh lại đỗ xe ở cửa sau?” Hần nhún vai: “Không phải em ngại cửa chính nhiều người sao?” Chu Dạ không biết trong lòng hần tính toán nhỏ nhặt, cũng không quản hần đỗ xe ở đâu, vội hỏi: “Tài liệu đâu, tài liệu đâu?”

Vệ Khanh đem ra một bịch giấy, nói: “Bên trong có mấy đề tiếng Anh, đề thi chính trị, là ít để lộ ra từ nội bộ, anh cũng không biết nó có trúng vào đề thi không. Còn có một số tài liệu photo, là những nguyên liệu được dùng trong mỹ thuật tạo hình, em xem cẩn thận chút, trọng điểm mọi bộ phận đều dùng màu đen thô để tán ra.” Chu Dạ vội mở ra xem, có những tài liệu này, trong lòng liền thấy an tâm. Ôm bịch giấy, thật tâm nói: “Vệ Khanh, thật sự cảm ơn anh, em rất cần những tài liệu này.”

Vệ Khanh nhìn thấy dáng vẻ nhu hòa cảm kích của cô, cũng không ngồi yên, cười nói: “Cho anh ôm một cái.” Hai tay nâng cô ngồi trên đùi, tay đặt ở eo cô vuốt ve. Chu Dạ giữ lấy tay người kia, cũng không dám trực tiếp cự tuyệt, hơi giãy dụa, toàn thân không thoải mái, cái kiểu ôm ấp của hần cũng quá bá đạo đi. Vệ Khanh thở dài một tiếng, nói: “Chu Dạ, ngoan ngoan, đừng lộn xộn. Anh đối với em là rất nhẫn nhịn rồi.” Chu Dạ bị dọa, cứng người lại.

Vệ Khanh ôm eo nàng, tới khi thiên hạ trong lòng không chống lại được lửa, chậm rãi ngã vào lòng hần. Người trong lòng nhỏ bé lại mềm mại, hần cảm thán: “Chu Dạ, em gầy quá.” Cô lắc đầu: “Đâu có, em không gầy, là do khung xương bé, cho nên nhìn thấy gầy thôi.” Hần nhìn chăm chăm vào ngực cô, không có ý tốt gạt đây: “Có lẽ vậy, nếu không, để anh kiểm tra chút xem.” Bàn tay xấu xa lại di chuyển.

Chu Dạ đẩy hần ra, ngồi xuống, rầu rĩ nói: “Được rồi, ôm cũng ôm rồi, tiện nghi cũng cho anh chiếm rồi. Em phải về học bài.” Vệ Khanh có chút thất vọng, nói: “Vất vả mới được gặp em một lần, còn chưa nói được một hai câu, em đã phải đi rồi sao?” Cô cúi đầu nói: “Sắp thi rồi mà, em thấy lo lắng.” Hần thở dài: “Được rồi, em về đi thôi.” Sau này sẽ gộp lại một lượt bắt cô trả nợ.

Chu Dạ chạy nhanh về phía cổng trường, quay đầu lại, vẫn nhìn thấy Vệ Khanh đang nhìn theo cô. Không hiểu vì sao, lại chạy ngược trở lại. Vệ Khanh mở cửa sổ xe, hỏi: “Sao vậy? Quên gì sao?” Chu Dạ lắc đầu, nhìn bốn phía xung quanh không có người, ôm cổ hần, khẽ hôn lên môi hần một cái. Chớp mắt, khuôn mặt đã ửng hồng, rất nhanh chạy đi. Vừa chạy, vừa lau môi, nghĩ thầm, xong rồi, mình điên rồi, cho dù cảm kích, cũng không thể làm vậy!

Vệ Khanh vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, thật sự khó nói lên lời. Chu Dạ đúng là một người yêu lý tưởng, vừa khôn khéo, lại làm cho người ta thương yêu tới tận tâm khảm. Vốn định ôm cô, nhưng chờ tới khi hần tỉnh táo trở lại, cô đã chạy mất rồi. Cơ hội ngàn năm có một tốt như vậy, lại không có, liền hối hận không thôi. Tâm tình sáng khoái cười vang, như thế này đâu gọi là hôn, xem ra sau này phải dạy dỗ cô cho tốt mới được.

Chuẩn bị đi ngủ lại nhận được điện thoại của hần, ban ngày ngược ngùng chưa hết, cô có chút xấu hổ nghe máy, hạ giọng nói: “Alo, mọi người đều ngủ cả rồi.” Vệ Khanh trực tiếp hỏi: “Có nhớ anh không?” Cô buồn bực nói không có, hần cười to: “Thật không có sao?” Chu Dạ phì cười nói: “Thật không có mà! Vệ Khanh, em xin anh, anh để cho em sống yên ổn vài ngày, không thì kỳ thi của em biết làm thế nào bây giờ!”

Vệ Khanh nói: “Sao cơ, ngay cả điện thoại cũng không cho gọi ư?” Cô gật đầu: “Đúng vậy, không được. Anh gọi điện cũng là làm phiền e.. Vệ Khanh, em vẫn chưa nghĩ thông chuyện em và anh.” Cô không biết nên làm gì bây giờ, cái người Vệ Khanh này, không phải cô không biết hần phong lưu cỡ nào.

Vệ Khanh ôn nhu nói: “Được rồi, em cứ từ từ nghĩ. Không cần gấp, mấy ngày tới anh phải đi châu Phi một chuyến, em có muốn nói gì với anh không?” Chu Dạ bị dọa, hoảng hốt hỏi: “Châu Phi!” Đó là chỗ nào nha! Vội vàng hỏi: “Tiêm vaccin phòng bệnh chưa?” Hần trấn an cô: “Đừng lo, anh chỉ đi vài ngày, rồi sẽ trở về.” Chu Dạ “à” một tiếng, thật lâu sau mới nói: “Vậy anh đi bình an trở về nha.”

Vệ Khanh cười: “Anh chỉ đi công tác thôi mà, cũng không phải đi đánh giặc. Ngoan, thi cho tốt, thi tốt, đến lúc đó sẽ đưa em đi chơi.” Nghe giọng hần như dụ dỗ trẻ con, cô cười: “Là thưởng cho sao?” Hần cảm giác thật sự ngọt ngào, gật đầu: “Thi tốt mới được đi, không tốt thì không cho đi đâu.”

Cô hỏi: “Đi đâu?” Hấn cố ý khiêu khích cô: “Không thể nói trước, em cứ an tâm thi cho tốt đi.” Cô gật đầu. Trước khi cúp máy, Vệ Khanh cười hỏi cô: “Không hôn anh sao?” Cô nhớ tới nụ hôn vừa rồi, mặt lại đỏ, máng: “Phi! Ghê tởm.”

Vệ Khanh lại trêu chọc cô: “Được rồi, bảo bối, hôn một cái.” Chu Dạ cười rồi cúp máy. Một lúc nói chuyện với hấn, tâm tình tốt lên rất nhiều. Ôm gối đầu suy nghĩ, về sau sẽ không làm chuyện buồn nôn đó nữa, xấu hổ chết được. Ban ngày chắc là bị văng đầu, không tính toán gì hết.

Kì thi khảo nghiên kia diễn ra hai ngày thật sự rối loạn. Trường cô cho sinh viên nghỉ đông sớm, rất nhiều người đã sớm thu dọn hành lý về nhà, chỉ còn lưu lại ít người. Càng thi, cô càng thấy hết hoảng, không biết rằng mình đang viết gì nữa. Thời gian lại gấp gáp, mỗi một môn thi lại là một thân mồ hôi lạnh, qua hai ngày, cô lao lực quá độ, tiêu tụy chịu không nổi, đã không thể nhịn được nữa rồi.

Nhất là khi gặp Tất Thu Tĩnh thi bên Thanh Hoa về, hai người ngồi với nhau thảo luận về đề tiếng Anh và chính trị. Càng nói, Chu Dạ càng thất vọng, về mặt tuyệt vọng nói: “Hết rồi, Tất Thu Tĩnh, khẳng định là ta không được tuyển rồi. Còn nhiều chỗ ta chưa làm được.” Tất Thu Tĩnh đánh cô một cái: “Tĩnh lại đi, nói bậy bạ gì đó! Hoàn thành hay không cũng không phải là vấn đề! Người chỉ còn vài chỗ chưa làm không phải sao? Bài thi nghiên cứu sinh không làm hết là chuyện bình thường!”

Thi xong, ngay cả cơm tối cũng không ăn, trong lòng cô chỉ âm thầm oán thán vì không làm hết đề, hối hận không thôi. Than thở ngã xuống giường, cố gắng lâu như vậy, làm bài chỉ như thế, tâm tư như đã chết. Cả tối đều ngủ không được, sáng hôm sau, đang lúc buồn chán, lại nhận được điện thoại của Vệ Khanh: “Anh đã về, bây giờ đang ở trường em, em mau ra đây, anh đưa em đi chơi.”

Chu Dạ cạn sạch sức lực, rầu rĩ nói: “Ồ, anh đã về rồi sao? Về khi nào vậy?” Hấn tới thật sớm nha, bây giờ mới mấy giờ, mọi người vẫn đang trong chăn ấm. Vệ Khanh nói: “ Về từ chiều hôm qua, biết em đang thi, cho nên chờ em thi xong mới dám gọi điện cho em.” Chu Dạ “à” một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Vệ Khanh lập tức nhận ra, nói: “Sao thế, tâm tình không vui sao? Dù sao cũng thi xong rồi, em còn lo lắng cái gì! Mặc cho số phận đi. Nhanh ra đây, thư giãn một chút, em đừng để thi xong bị choáng váng nha.” Chu Dạ nhỏ giọng nói: “Nhưng mà em cảm giác chính mình làm bài không được tốt.” Cô vẫn nhớ Vệ Khanh nói cô làm bài không tốt sẽ không đưa cô đi chơi.

Vệ Khanh buồn cười, cô coi là thật sao. Vội nói: “Kết quả còn chưa có, em lo lắng cái gì! Anh chắc chắn em sẽ trúng tuyển! Nhanh chút, lát nữa nói tiếp. Nếu em không xuống dưới, anh trực tiếp đi lên lầu tìm em. Bây giờ em đang ở dưới sân kí túc em nè.” Hấn chờ không nổi nữa, giống như những nam sinh bình thường, đứng trước cửa kí túc chờ bạn gái.

Chu Dạ nhảy dựng lên, mở cửa sổ ngó xuống, quả nhiên thấy hấn cầm điện thoại đứng ở dưới, vừa nhìn đã thấy tài mạo xuất chúng, bao nhiêu bạn cùng trường qua lại đều nhìn không được lén lút nhìn hấn, mà hấn dường như không nhìn thấy. Vội cầm áo khoác, thay giày, lao xuống. Vệ Khanh chờ trước cửa, ôm eo cô nói: “Động tác thật nhanh a, thương anh chờ lâu sao?”

Chu Dạ nhỏ giọng quát: “Anh nghiêm túc một chút, chẳng may để thầy cô nhìn thấy, không hay.” Vội giãy ra, tạo khoảng cách. Vô tình không phát hiện thấy, vô hình chung cô đã thừa nhận quan hệ giữa mình và Vệ Khanh, chẳng qua bản thân lại không nhận ra mà thôi.

Đương nhiên Vệ Khanh không thuận theo, dựa gần lại nói: “Nhìn thấy thì sao chứ! Ở đại học, giảng viên có quyền can thiệp chuyện yêu đương của sinh viên sao?” Chu Dạ đẩy hấn: “Anh nói bậy bạ gì đó! Người ta đều biết anh! Em không muốn bị người khác nói linh tinh. Anh đứng đắn chút đi.” Vệ Khanh lắc đầu: “Vậy em cầm tay anh, bằng không, trước mặt mọi người, anh sẽ hôn em.”

Chu Dạ trừng hấn, máng: “Vệ Khanh, anh quá đáng!” Vệ Khanh nói: “Chu Dạ, em tổn thương anh như vậy, anh làm thế gọi là ám muội sao?” Chu Dạ dừng chân, không chịu đi. Hấn vươn tay đỡ dành: “Ngoan, nghe lời a. Anh từ châu Phi vịn dặm xa xôi mới về, chênh lệch giờ giấc còn chưa có điều chỉnh được, em phải tốt với anh một chút chứ.” Chu Dạ do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn ôm một tay hấn, vừa đi vừa cúi đầu, không dám nhìn người khác. Thật may là sáng sớm, trên đường, không có nhiều người lắm.

Cô thất dậy an toàn xong, thuận miệng hỏi: “Sớm như vậy, anh định đưa em đi đâu? Giờ này không phải quán bar đã đóng cửa rồi sao?” Vệ Khanh nghiêm mặt nói: “Chu Dạ, lần sau em không được đi tới quán

bar nữa.” Cô kêu lên: “Vì sao?” Hấn giáo huấn cô: “Những nơi như vậy, không có chuyện gì tốt, vậy mà em con dám đi! Cẩn thận người ta chuốc thuốc em. Về sau anh cũng không đưa em tới mấy chỗ nhố nhăng đó nữa.” Cô bất mãn: “Anh cho em là người mới vào đời à! Trước kia không phải em từng làm ở quán bar sao?”

Vệ Khanh nói: “Trước kia là trước kia, bây giờ không được. Em nói xem, có sinh viên nào cả ngày tới quán bar không?” Cô ghen lời, nửa ngày mới nói: “Nhưng mà thỉnh thoảng đi chơi một hôm cũng có sao đâu!” Hấn đáp: “Chu Dạ, em phải có ý thức một chút, đã là bạn gái người ta, thì đừng tới quán bar làm loạn nữa.” Cô trở mặt luôn: “Ai là bạn gái ai, em cũng chưa đồng ý.”

Vệ Khanh cũng không tranh cãi với cô, lập tức lái xe. Tính tình của cô, thật khiến người ta đau đầu, hấn phải nghĩ ra biện pháp để cô không thể không thừa nhận mới được.

Chu Dạ nhìn xe hướng ra đường cao tốc, vội hỏi: “Mới sáng sớm, rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu?” Vệ Khanh cười: “Sợ anh đem em bán đi sao? Đưa em đi chơi mà.” Cô hỏi đi đâu, Vệ Khanh lấy vé máy bay ra đưa cho cô. Chu Dạ nhìn qua, không ngờ là vé máy bay đi Thanh Đảo, vội nói: “Vệ Khanh, hai ngày nữa em phải về nhà!” Vệ Khanh “à” một tiếng, nói: “Ngày mai chúng ta sẽ trở lại. Đưa em đi chơi một chút, nhưng mà đừng có lại đột ngột nổi giận nha, phải ngoan ngoãn nghe lời đó.” Chu Dạ le lưỡi làm mặt quỷ, nghĩ rằng, còn phải nhìn tình hình thế nào đã. (Cổ lệ là yêu) Chương 22: Thanh Đảo

Thanh Đảo

Edit: Ishtar

Vệ Khanh nắm tay Chu Dạ đi lên máy bay, ở sân bay đông người chật chội, hấn ôm cô vào trong ngực, vô cùng săn sóc. Cô nói: “Đang giữa mùa đông, đi Thanh Đảo đón gió lạnh a.” Hấn cười: “Thay đổi không khí mới mẻ, không khí ở Bắc Kinh, ngột ngạt muốn chết. Nếu thích không khí nơi đây, lần sau lại đưa em đi chơi.” Chu Dạ thầm mắng hấn xa xỉ, thiếu gì cách để thay đổi không khí đâu, lại phải chạy ngàn dặm xa xôi đi tới Thanh Đảo!

Chín giờ sáng hai người đi lên máy bay, đêm hôm trước cô ngủ không đủ, vừa lên máy bay liền ngủ vùi. Vệ Khanh đỡ đầu cô, dịu dàng nói: “Ngủ đi, bao giờ tới nơi anh gọi.” Vừa mở mắt ra, đã thấy tới nơi, còn chưa tới mười giờ ba mươi. Thời tiết cực tốt, biển xanh trời xanh, khiến cho lòng người tràn ngập niềm vui.

Từ sân bay đi ra, lập tức cảm nhận được sự khác biệt. Không khí trong lành, trời xanh mây trắng, ánh nắng rực rỡ, nơi đây cực kỳ phát triển. Từ trước tới nay Chu Dạ chưa từng nhìn thấy nơi nào vừa đẹp vừa sạch như vậy. Nếu đem ra so sánh, Bắc Kinh quả là một nơi bụi bặm mù mịt. Sân bay có người ra đón, Vệ Khanh nhận chìa khóa xe xong, liền kêu người đó đi về. Vuốt tóc cô, nói: “Mệt không? Chúng ta về khách sạn trước, ăn cơm trưa xong sẽ đưa em đi chơi. Ý em thế nào?”

Chu Dạ nghĩ nghĩ, nói: “Em nghe nói hải cảng ở Thanh Đảo rất đặc sắc, có thể tới sao?” Vệ Khanh lắc đầu: “Càng là địa danh nổi tiếng càng không được. Nơi đó đông người, rất rối loạn, mà đang giữa mùa đông cũng không có gì để xem, chỉ toàn sóng gió. Nếu không, đợi lát nữa đưa em đi tới quảng trường mừng bốn tháng năm[10] chơi, tiện thể đi dạo bên bờ biển một chút?” Cô gật đầu.

Vệ Khanh đưa cô tới Đài Đông ăn cơm, nói: “Ở đây muốn ăn cái gì cũng có. Có một nhà hàng lẩu rất nổi tiếng, em có muốn ăn lẩu không?” Hải sản cực kỳ ngon, bia lại không cần phải nói. Hai người đợi nhân viên phục vụ mang đồ ăn tới, tập trung ăn uống, hương vị rất ngon. Chu Dạ cứ liên tục khen ngợi đồ ngon.

Đến khi ăn no, Chu Dạ lười biếng ngả người trong xe, vô cùng thoải mái. Hấn thấy cô uống rượu tới mặt đỏ hồng hồng, đôi môi hồng nhuận sáng bóng, không có ý tốt nói: “Chu Dạ, khỏe miệng em có cái gì kìa?” Chu Dạ rút khăn tay ra lau, hỏi: “Hết chưa?” Hấn cười: “Chưa lau tới.” Vươn người tới, hôn trộm một cái.

Cô sảng giọng: “Vệ Khanh, giờ đang là ban ngày, anh đừng có mà động tay động chân. Mọi người đều nhìn thấy.” Hấn ngó lơ nói: “Được, được, anh nhất định sẽ cư xử đàng hoàng. Đi thôi, tới quảng trường mừng bốn tháng năm tham quan.”

Chu Dạ nhìn hai bên đường, cây xanh ngói đỏ, núi non dựa bên thác nước, thật là một thành phố có được nhiều ưu đãi của thiên nhiên ban tặng. Ngã tư đường sạch sẽ trật tự, những tán cây cổ thụ cao vút, yên tĩnh mà nhộn nhịp. Đủ loại kiểu dáng kiến trúc châu Âu, làm người ta không nhìn kịp lại cứ ngỡ mình đang

ở một nước châu Âu nào đó, nơi nơi tràn ngập cảnh sắc phong tình, tĩnh lặng hợp lòng người. Quả không hổ danh “Thành phố lớn trên biển, phong tình Âu Á.”

Hai người xuống xe, đi dạo dọc bờ biển, nhìn biển Hoàng Hải cuộn cuộn ở phía xa, bốn bề tràn ngập gió lộng, như thổi bay hết bụi trần, chỉ tiếc gió biển gào thét, không khí rét lạnh, hiu quạnh, Chu Dạ khẽ thổi hơi vào đôi tay lạnh lẽo. Vệ Khanh cầm tay cô nói: “Đi thôi, tầm tháng bảy, tháng tám dịp nghỉ hè mới là đúng thời điểm tới chơi, bây giờ không được. Đưa em đi xem đáy biển thế giới nhìn chút, buổi tối đưa em đi dạo phố.”

Lần đầu tiên được tới Thanh Đảo, cô vô cùng phấn khích, đi thăm hết Thủy tộc quán, lại nghe thấy người ta nói Bát Đại Quận là nơi đẹp nhất ở Thanh Đảo, ầm ĩ muốn đi. Vệ Khanh nhìn đồng hồ, nói: “Trời đã tối, ngày mai đưa em đi Bát Đại Quận. Nơi đó chắc chắn phải đi, rất đẹp. Chúng ta đi ăn tối đã, nếu em còn muốn đi dạo, đến khu phố mua sắm gần đây dạo chút.”

Cơm chiều lại là hải sản và rượu ngon, Chu Dạ ăn uống vui vẻ. Cơm nước xong, mới cảm thấy mệt mỏi, cả người đau nhức, cũng không đi dạo, đi thẳng về khách sạn nghỉ ngơi. Cô kêu mệt, nằm xuống giường không chịu đứng dậy. Vệ Khanh ngồi xuống, nói: “Đau thế nào? Anh xoa bóp giúp em.” Bàn tay xấu xa lại di chuyển trên lưng cô.

Chu Dạ xoay người ngồi dậy chất vấn: “Vệ Khanh, vì sao anh chỉ thuê có một phòng?” Hắn ngả người nằm xuống giường dang rộng tay chân, nói: “Giường lớn như vậy, không đủ cho hai người chúng ta ngủ sao?” Chu Dạ buồn bực nói: “Anh đi thuê thêm một phòng nữa đi, nhanh đi, em không muốn ngủ chung một chỗ với anh!” Hắn xoay người, thản nhiên nhắm mắt lại. Cô véo tai hắn một cái, hắn chỉ xoay một lượt đã áp chế cô dưới thân, lười biếng nói: “Em lại nghịch ngợm, cẩn thận anh ăn em. Ngủ một phòng thì làm sao, trước kia cũng không phải chưa từng ngủ chung.”

Cô đẩy hắn: “Mau đứng lên, anh rất nặng nha, đè lên làm em không thở nổi.” Ở dưới người hắn hết đá lại đánh. Vệ Khanh quát: “Em lại lộn xộn.” Tay ở trên người cô không nặng không nhẹ đánh hai cái. Cô như cảm nhận được điều gì, hơi hơi đỏ mặt, vội vàng nói: “Em muốn đi tắm, anh xuống dưới lầu thuê thêm một phòng đi. Nếu không thì anh phải ngủ sofa, hoặc là em ngủ sofa, tùy anh chọn.” Đừng tưởng cô không biết hắn có suy nghĩ hạ lưu gì! Nói xong, vội vàng trốn vào trong phòng tắm.

Dục hỏa của Vệ Khanh vừa mới bùng lên, mắt nhìn thấy cô chạy trốn. Lại nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền ra, như đổ dầu vào lửa. Hắn đưa cô tới Thanh Đảo cũng không phải cái gì hảo tâm, bằng không giữa trời đông rét mướt thế này rảnh rỗi đưa cô đi ăn no làm gì! Mấy ngày nay hắn cố gắng kiềm chế dục vọng sinh lý, cứ nhìn thấy Chu Dạ, sờ không được, nhanh chóng bị nội thương. Càng đáng giận hơn là, Chu Dạ suốt ngày nói: “Ai là bạn gái của anh!”, điều này càng làm cho hắn có cảm giác thất bại. Nghĩ trong lòng, không bằng nhân cơ hội này gạo nấu thành cơm, đỡ để cô làm vệt con mạnh miệng, xem lúc đó cô không chế thế nào.

Trong lòng đã có chủ ý, liền nghĩ cách dụ dỗ Chu Dạ. Hắn cảm thấy nếu cả hai bên đều nguyện ý, chuyện thân mật nam nữ sẽ không bị cản trở, đỡ phải đau lòng mà tổn hại sức khỏe. Đàn ông đúng là loại động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới.

Chu Dạ cố ý mặc quần áo chỉnh tề mới đi ra, thấy hắn vẫn chưa đi, nhú mày, ngáp vài cái, nói: “Em mặc kệ, nếu hôm nay anh không đi thuê thêm phòng nữa thì ngủ sofa, đương nhiên là, nếu anh thích ngủ dưới đất em cũng không có ý kiến...” Còn chưa nói xong đã bị Vệ Khanh ôm cổ, cả hai ngã xuống giường. Cô đẩy hắn, mắng: “Anh lại định làm cái quái gì hả?”

Vệ Khanh vuốt ve sườn mặt cô, ảo não nói: “Chu Dạ, cho anh hôn em một chút thôi!” Giọng nói lộ rõ vẻ buồn bực và bất mãn. Cô do dự, nói: “Hôn xong anh sẽ đi chứ?” Dù sao cũng bị hắn sàm sỡ không ít lần, thêm một lần chắc cũng không sao. Vệ Khanh ậm ừ không trả lời, chỉ nói: “Lần này muốn em nhắm mắt lại, ngoan ngoãn một chút, không được lộn xộn.” Cô vừa thẹn vừa giận, quát: “Nhanh hôn đi, hôn xong rồi đi đi.” Nói xong nhắm mắt lại, môi mím chặt. Không cho hắn chiếm chút tiện nghi, chỉ sợ cả tối sẽ bị hắn gây rối vô có mất.

Vệ Khanh thấy cô như vậy, khẽ cười một tiếng, ở bên tai cô dịu dàng dỗ dành: “Thư giãn nào, hôn môi là một loại hưởng thụ tuyệt vời, cũng không phải là lên núi cao, xuống biển lửa, em không cần bày ra dáng vẻ hiên ngang lắm liệt thế đâu.” Kéo cô đứng dậy nói: “Ng Sloan, giống như vậy, ôm lấy anh... tay đặt ở sau

đầu..., không cần xấu hổ! Là chính em đồng ý cho anh hôn, nếu đã đồng ý rồi, nhất định phải làm tốt, có đúng không?”

Cô chân chừ ồm hấn, chân tay luống cuống, tim cứ đập thình thịch không ngừng, nói thật, không phải cô không tò mò về hôn môi. Le lưỡi liếm đôi môi khô, hồi hộp nói: “Vây được chưa, anh nhanh chút!” Cô cảm giác chính mình chịu không nổi. Đây không gọi là hôn môi, rõ ràng là giày vò mới đúng.

Vệ Khanh cứ như vậy, từng bước dụ dỗ người không có kinh nghiệm. Ở bên tai cô thổi hơi nhẹ nhàng, nói: “Chú ý phải thở nữa nha, không cần lùi bước, phải có phản ứng. Hôn môi là chuyện của hai người, biết không?” Hơi thổi qua tai làm cả người Chu Dạ run rẩy, trong cơ thể có gì đó háo hức, đành phải đỏ mặt không nói lời nào. Thân thể run run, cảm giác này vô cùng xa lạ, làm cô có chút sợ hãi, có ý muốn rút lui. Hấn thấy cô dạo động, vội vàng cúi xuống, một tay giữ sau đầu cô, một tay xoa xoa trên lưng.

Trước tiên, liếm nhẹ lên khóe môi cô, động tác cẩn thận ôn nhu mà dụ hoặc, vô cùng kiên nhẫn. Đợi tới khi cô không nhịn được khẽ ưm ra tiếng, đầu lưỡi liền nhàn cơ hội đi vào, tiến quân thần tốc, dây dưa đầu lưỡi cô. Ngay từ đầu Chu Dạ không có phản ứng, hấn không ngừng khiêu khích, một tay để phía sau đầu cô, không ngừng vuốt nhẹ, ý bảo cô đáp lại. Cô nhắm mắt lại, cảm thấy da đầu bị hấn xoa nhẹ rất thoải mái, cứ thế hưởng thụ. Cảm nhận được hấn bắt mặn, đành phải ngượng ngùng vươn lưỡi dò xét, rồi lại lập tức lui về. Vệ Khanh vội vàng cuốn lấy, ép cô trốn không được mà tránh cũng không xong, đành phải trức trặc đáp lại, ít nhiều có chút hiếu kỳ.

Tay kia của Vệ Khanh cũng không quên sờ soạng khắp nơi, dán vào quần áo cô, từ thắt lưng vuốt xuống, từ xương quai xanh tới rốn, từ nghiêng người tới trước ngực, mỗi tác da thịt đều được vuốt ve. Chỉ chốc lát sau, đã đem áo lông cổ chữ V của cô tuột đến cánh tay, lộ ra da thịt trắng nõn như tuyết trước ngực, nhỏ bé trơn nhẵn, chạm vào cực kỳ ấm áp. Chu Dạ bị hôn tới mức thở hổn hển, chỉ cảm thấy đầu lưỡi đã tê rần, liệu mạng thở, dường như có chút khó chịu, cảm tưởng như đã mất hồn. Giây dụa nói: “Vệ Khanh...” nhưng âm thanh lại vô lực, giống như hồn dỗi, không có chút thuyết phục, khiến người ta mơ màng.

Vệ Khanh sao lại chịu dừng tay, cúi đầu hôn xuống, cần phải hôn cho cô không biết trời đất gì, hoàn toàn buông thả mọi chống cự. Hai người dán chặt vào nhau, da thịt lộ ra ma sát lẫn nhau, giống như có lửa, nháy mắt đã chìm lên dục vọng như thủy triều, càng không thể dừng lại. Hấn hận không thể dán chặt vào người cô, bàn tay ra sức làm càn, dần dần di chuyển xuống dưới, luồn vào bên trong, lẳng lẳng không phát ra tiếng động mò vào trong quần cô.

Cô giây dụa, dè tay hấn lại, không chịu lùi bước. Hấn vội dừng tay, ở bên tai cô dỗ dành: “Ngoan...” làm cô mất đi cảnh giác. Nhưng động tác kế tiếp theo lại không nghiêm túc, đỡ cô nằm xuống giường, đôi tay nhận chóng cởi vạt áo cô, thẳng đến khi lộ ra trước ngực, viền áo ren màu trắng ngà, đôi môi cứ như vậy trực tiếp áp xuống.

Chu Dạ run rẩy, vô cùng xấu hổ, kháng cự nói: “Vệ Khanh, anh không thể như vậy...” Vệ Khanh ác ý cắn nhẹ, lực đạo làm người ta phát cuồng. Cô nhịn không được khẽ run, thân thể bị hấn khiêu khích có phản ứng. Cánh tay gắt gao đặt trước ngực, không chịu buông ra. Vệ Khanh dùng một chút lực, nắm cổ tay cô để lên đỉnh đầu, nhìn thân thể mềm mại bên dưới không bỏ sót điểm nào. Mùi thơm từ da thịt tươi trẻ làm hấn huyết mạch sôi trào, quả thực đã không thể kiềm chế.

Cô thở hổn hển, cố gắng ngẩng đầu, thân thể không ngừng lắc lư, dùng sức giây dụa mà không được. Giờ phút này, cô cũng đã có chút ý loạn tình mê.

Hai tay hấn vuốt ve khắp nơi trên người cô, trong lòng còn thâm oán thán, sao cô mặc nhiều đồ như vậy. Tay đi vào bên hông Chu Dạ, cô lập tức cuộn tròn người lại, biết chạm vào điểm mẫn cảm trên người cô, càng không buông tha, lại cứ qua lại xoa nắn. Chu Dạ cảm giác trên người như có lửa, rất khó chịu, nhịn không được rên rỉ, thanh âm mềm mại đáng yêu, mang theo vài phần ngây ngô, truyền tới tai Vệ Khanh, tiêu hồn động phách, trong nháy mắt dục vọng bùng nổ.

Tay hấn dao động mặt trong đùi cô, làn da bóng loáng non mềm, giống như có ma lực, khiến hấn muốn ngừng mà không được. Chu Dạ đã mềm như nước, kẹp chặt hai chân, không chịu cho hấn thực hiện ý định. Hấn dỗ dành nói: “Ngoan... thả lỏng ra...” trên trán lấm tấm mồ hôi, toàn thân cũng thấm đẫm mồ hôi, dục vọng dưới thân cứng rắn như sắt. Hấn dùng lực tách hai chân Chu Dạ ra, bàn tay cứ liên tục tiến vào nơi

riêng tư của cô tìm kiếm. Chu Dạ bị dọa làm cho đầu óc tỉnh táo, hoảng hốt, chảy nước mắt, nức nở nói: “Không muốn...” khép chặt hai chân lại, giữ chặt tay hấn.

Vệ Khanh giống như tên đã lên dây, làm sao lại cho phép cô nói không muốn. Ngón tay vuốt ve nơi riêng tư của cô đã ẩm ướt, thuận thế đâm vào. Mặt mũi Chu Dạ trắng bệch, tim run lên, khẩn trương tới mức muốn khóc cũng không được, khiến cho ngón tay của Vệ Khanh nhanh chóng đi vào, vô cùng nhanh chóng.

Hắn cố gắng thở, cực kì kiềm chế dục vọng, ôn nhu dỗ cô: “Bảo bối, ngoan, không sợ, thả lỏng..., chậm rãi hít vào. Anh sẽ vẫn đối xử tốt với em, thương em, chiều em, được không? Ngoan... , không sợ...” hắn biết giờ phút này tâm lý Chu Dạ bị đè nén, vì thế hứa hẹn với cô, hy vọng cô có thể thả lỏng.

Chu Dạ cảm giác được dị vật xâm nhập, hoảng hốt, cố gắng ngồi dậy, nghiêng người, tránh đôi tay hấn, rất nhanh lăn sang bên kia giường. Vệ Khanh sưng sốt, tay lại đặt lên hông cô, nói: “Chu Dạ, ngoan..., không phải sợ...” còn vô cùng thân mật hôn lên rốn cô, chống đỡ thân mình, một tay cởi cúc quần, kéo khóa.

Giờ phút này Chu Dạ không còn cách nào khác, nhấc chân lên liều mạng đá, vừa đá vừa ra sức giẫy dụa. Thật ra không phải cô không có phản ứng, chẳng qua bởi vì lần đầu, khó tránh khỏi cảm giác sợ hãi, theo bản năng giẫy dụa, hoàn toàn hành động theo bản năng. Vệ Khanh làm sao có thể tưởng tượng cô đã man như vậy, bên dưới không hề phòng bị, cũng là do hắn không gặp may, khó khăn lắm mới tới bước này lại bị cô đá trúng chỗ yếu, lập tức đau ngã xuống giường, không chống đỡ nổi. May mắn là cô đá lung tung, lực cũng không lớn, nhưng sau khi bị đá thì toàn bộ dục hỏa của hắn biến mất không còn dấu vết. =))

Chu Dạ bị dọa che miệng, thấy hấn lăn lóc trên giường vì đau, sắc mặt trắng bệch, vô cùng sợ hãi. Kéo cổ áo, đi tới trước mặt hấn, sốt ruột hỏi: “Vệ Khanh, anh làm sao vậy? Anh đừng làm em sợ! Có muốn đi viện không?” Kinh hoàng tới mức đã rơi nước mắt, chân tay luống cuống. Trong lòng thầm nghĩ, chẳng may đá hấn thành thái giám, vậy phải làm sao bây giờ? Chính mình cũng không có khả năng chịu nổi trách nhiệm này.

Vệ Khanh thật vất vả mới bình ổn được cơn đau, thấy cô khóc như lê hoa mang vũ, lửa giận lập tức biến mất, một lúc lâu sau, thở dài nói: “Đá nặng như vậy, em muốn làm quả phụ phải không?” Chu Dạ thấy hấn không có việc gì, giờ còn nghe hấn nói hươu nói vượn, cũng thấy yên tâm một chút, lau nước mắt, mặc thêm áo khoác đi ra ngoài.

Vệ Khanh vội vàng kêu cô lại: “Em đi đâu?” Cô rầu rĩ nói: “Đi ra ngoài một chút.” Hấn sợ cô đi ra ngoài một mình gặp chuyện không may, cố ý nói: “Em cứ vất anh ở lại một mình như vậy sao? Cũng không ở lại an ủi anh à?” Cô thấy hấn đau tới mức vẫn nhỏ giọng hít vào, cắn giận mắng: “Đáng đời anh!” Đây không phải là người nha, là sói mới đúng. Hấn thấy cô quyết tâm ra ngoài, vội tìm cách kéo dài, nói: “Em rót hộ anh chén nước hạ hỏa đi.”

Cô hừ giọng nói: “Tự mình đi mà rót. Anh có bị đá tới mức đứt tay què chân đâu. Anh nghỉ ngơi trước đi, em đi ra ngoài cho thoáng khí rồi sẽ về.” Mở cửa bước ra ngoài. Vệ Khanh nhìn vẻ mặt buồn bã của cô, biết trong lòng cô đang rối loạn, cần ở một mình yên tĩnh suy nghĩ, vì vậy cũng không đuổi theo. Nằm một lát, đứng lên chỉnh quần áo, cười khổ, cô đúng là mèo hoang bé nhỏ, vừa chọc người vừa bắt người. Gặp phải cô, không biết là họa hay là phúc nữa.

Nửa giờ trôi qua, cũng không thấy cô trở về, trong lòng có chút sốt ruột. Cô chưa quen tiếp xúc nhiều thể giới bên ngoài, mà giờ đã tối, một cô gái trẻ dễ dàng gặp chuyện không may, huống hồ Chu Dạ là một cô gái xinh đẹp, hơn nữa, trong lòng cô bây giờ đang lo lắng... Vệ Khanh vội vàng mặc áo khoác, hối hận không thôi, sao lại có thể để cô đi ra ngoài một mình, chẳng may gặp phải chuyện ngoài ý muốn thì sao đây! Vừa đi vừa gọi điện thoại. Nghe thấy tiếng chuông vang lên, nhìn lại, thấy cô để điện thoại trên bàn.

Đứng dưới lầu khách sạn, lòng nóng như lửa đốt. Khu phố rực rỡ ánh đèn, trong lúc nhất thời không biết đi hướng nào tìm. Đoán chừng cô đi không xa, đành phải qua lại những nơi gần đó tìm kiếm.

Khi trán Vệ Khanh vã mồ hôi, mới nhìn thấy Chu Dạ đang ngồi trên xích đu ở quảng trường nhìn một em bé đang chơi trượt thang. Xích đu chậm rãi lắc lư qua lại, cầm dưa chuột trên tay cắn rộp rộp rất thoải mái. Em bé kia nhìn nàng ăn ngon lành như vậy, háo hức, kéo tay mẹ bé: “Mẹ, mẹ, con cũng muốn ăn dưa chuột.” Người mẹ nhìn Chu Dạ, xấu hổ nói: “Dưa chuột rất lạnh, chúng ta đi uống sữa nóng được không?” Em bé không chịu, khóc âm ỉ, đòi ăn dưa chuột, còn cường điệu muốn ăn tất cả, không cần gọt vỏ.

Chu Dạ vừa ăn vừa nhìn bóng dáng hai mẹ con rời đi, dở khóc dở cười, nhìn dưa chuột trong tay, thầm nghĩ, ăn ngon như vậy sao? Lắc lắc đầu, vẫn còn hứng thú. Lúc Vệ Khanh tìm được cô, thấy cô vùi đầu cắn dưa chuột, trông vui vẻ chết đi được, ngay cả hần đi lại gần bên cạnh cũng không phát hiện ra. Tức giận nói: “Em ăn hằng hái nhỉ!” Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy là hần, thản nhiên “ừ” một tiếng, không nói nhiều.

Vệ Khanh chỉ chỉ: “Ngồi dịch sang một bên.” Cô lẩm bẩm: “Anh nặng như vậy, ngồi xuống nhờ đứt dây thì chết.” Nhưng vẫn ngồi dịch sang bên cạnh. Hần ngồi xuống, ngửi thấy mùi hương thơm ngát của dưa chuột, thấy cô ăn kêu ngọt, liền tò mò hỏi: “Dưa chuột ở đâu vậy?” Cô chỉ chỉ về siêu thị phía đằng trước: “Mua”.

Vệ Khanh thấy vẻ mặt hưởng thụ khi ăn của cô, thật ra cũng rất muốn ăn, lại nói: “Mua cái gì không mua, lại đi mua dưa chuột! Giờ đang mùa đông, ăn vào lạnh bụng!” Lúc cô ra cửa không mang theo cái gì, trên người cũng không có gì, chỉ có vài ba đồng tiền lẻ, vì thế vào siêu thị mua hai kg dưa chuột. Cô thuận miệng hỏi: “Anh muốn ăn à?” Hần vội vàng gật đầu: “Anh ăn quả trên tay em là được rồi.” Trên tay cô chỉ còn mẩu nhỏ, từ túi bóng lấy ra một quả khác đưa cho hần. Hần nhận lấy, lại hỏi: “Rửa sạch chưa?”

Chu Dạ tức giận nói: “Ăn chết người đấy!” Vệ Khanh do dự không chịu ăn. Cô tức giận giành lấy, nói: “Không ăn thì để em ăn, dưa chuột tươi như vậy, vừa non vừa giòn.” Rồi lại cho vào miệng cắn rộp rộp, cũng không quan tâm tới hần. Vệ Khanh nhìn cô ăn lại thấy khát nước, đành phải giơ tay ra, trở mặt nói: “Cho anh một nửa.” Cô lườm hần. “Sao anh phiền phức như vậy?” Vẫn bẻ rằng rắc một nửa cho hần.

Vệ Khanh vừa ăn vừa gật đầu: “Quả thật rất ngon.” Lần đầu tiên hần mới biết hóa ra dưa chuột cũng có thể là món ngon như vậy, mùi thơm ngan ngát xông vào mũi. Lúc sau, hần cảm thấy chưa từng ăn quả dưa chuột nào ngon như vậy... nguyên nhân bởi vì một người, bởi vì lời nói kế tiếp của Chu Dạ

Chu Dạ vừa cắn dưa chuột trong tay, vừa nhìn ngọn đèn xa xa: “Vệ Khanh, chúng ta hẹn hò đi.”

Hần cảm thấy hình như mình nghe nhầm, thiếu chút nữa bị nghẹn, nửa ngày mới có phản ứng, hỏi: “Em nghĩ kỹ chưa?” Cô gật đầu, thoải mái nói: “Đúng vậy, nghĩ kỹ rồi. Cho nên mới đồng ý với anh.”

Trong bóng đêm, tâm tư Vệ Khanh như nở hoa, rạng rỡ như những vì sao long lánh, không nói lên lời... còn có hạnh phúc, có lẽ là hạnh phúc, chính hần cũng không nhận ra. Dùng sức ôm chặt cô, ý cười ở quanh thân tràn ra, cọ cọ vào mũi cô hỏi: “Sao lại nghĩ thông suốt rồi.” Thật sự vừa thân mật lại cao hứng.

Chu Dạ nhún vai: “Chỉ là hẹn hò thôi, dù sao cuối cùng thì em vẫn phải có bạn trai. Đối tượng là anh, có lẽ cũng không hỏng hần.” Cô nghĩ, dù sao cũng đã thân mật như vậy, không thừa nhận không được. Chỉ là có bạn trai mà thôi, cũng không cần thận trọng. Nghĩ rằng nói về tình yêu duyên ái, có bạn trai cũng không tệ, coi như có kinh nghiệm. Vệ Khanh đúng là người khiến người khác đau đầu, lại khiến người ta vui vẻ, so với những gã thanh niên ngây ngô thì tốt hơn nhiều. Chỉ có háo sắc một chút, nếu nhìn ở góc độ khác, cũng không có gì đáng trách, đàn ông đều như vậy cả.

Vì thế mở rộng lòng, chỉ hẹn hò mà thôi, cũng không có nghĩa là sau này có kết quả gì. Nhưng Vệ Khanh lại không nghĩ vậy. Khi hần nghĩ bắt đầu nghiêm túc thì Chu Dạ lại chỉ coi đó như trò chơi, dù sao, cô vẫn còn trẻ, giống như tờ giấy trắng thuần khiết xinh đẹp, không giống Vệ Khanh, đã vượt qua nhiều sóng gió. Cho nên, hần dạo chơi nhân gian đã lâu, rốt cuộc cũng ném mùi đau khổ. Cho nên mới nói, trời tạo nghiệt, còn có thể vượt qua, tự tạo nghiệt, không thể sống. Chính là chịu báo ứng.

Vệ Khanh vuốt đầu ngón tay lạnh lẽo của cô, nói: “Buổi tối gió lớn, về thôi.” Dem tay cô đặt vào trong túi áo sưỡi ấm. Cô cũng không chống cự, hai người nắm tay nhau, cực kỳ thân mật trở về khách sạn.

Chu Dạ nhìn giường hỗn độn, lại nhớ tới chuyện vừa rồi, mặt đỏ lên. Vệ Khanh xốc chăn lên nói: “Đêm nay anh chính là có tâm mà không có lực.” Chu Dạ ngượng ngập leo lên. Vệ Khanh vươn tay ôm cô, đầu cọ vào gáy cô, thâm oán thán: “Không ngờ em lại dám đá!” Cô che mặt không nói lời nào. Hần xấu xa nói: “Vẫn còn đau đây này. Nếu không, em giúp anh xoa nhé?” Lại kéo tay cô xuống.

Chu Dạ nhanh chóng rút tay về, mắng: “Phi! Sắc lang!” Vệ Khanh cười, tay ở trên người cô sờ loạn. Bỗng nhiên Chu Dạ đè cái tay lộn xộn của hần, thấp giọng nói: “Vệ Khanh, mẹ từng dạy em, con gái trước khi kết hôn không nên quan hệ trước. Cho nên em..., trong lòng em rất lo lắng, vừa rồi mới không cần thận đá anh. Em không cố ý đâu.” Cô vừa xin lỗi, vừa giải thích, vừa lo lắng.

Vệ Khanh hiểu được, sở dĩ cô lo lắng, là vì để ý hần. Hôn nhẹ lên môi cô, mỉm cười: “Không sao. Yên tâm,

em không làm quả phụ được đâu.” Chu Dạ đánh hấn một cái. Hấn cười ha ha, một lát sau, vùi đầu trước ngực cô, nói: “Mẹ em nói đúng.” Đó là lý do vì sao Chu Dạ lại tự tôn tự trọng như vậy. Nhưng mà giọng nói cũng rất rầu rĩ. Cái này bảo hấn phải chịu đựng thêm bao lâu nữa? Đường như ngoại trừ kết hôn ra, không còn cách nào khác.

Trong lúc ngủ mơ, Chu Dạ nghe thấy tiếng điện thoại vang, mở ra nhìn thấy, báo có tin nhắn. Vệ Khanh xoay người, bá đạo ôm cô nói: “Đừng đọc, ngày mai nói sau.” Cô đẩy hấn: “Ngày mai chúng ta về đi.” Hấn hỏi làm sao vậy. Cô giải thích: “Thiếu chút nữa quên mất, Lý Minh Thành đã giúp em mua vé tàu hỏa tối mai rồi. Bọn em đi cùng nhau về nhà.” Ở trường cô, chỉ có thể mua được vé tàu chậm. Không giống như ở Thanh Hoa, có thể mua vé tàu tốc hành. Đây là cách biệt giữa các trường nha, Chu Dạ chỉ có thể im lặng. Cho nên, từ đó về sau vé tàu hỏa đều do Lý Minh Thành phụ trách mua.”

Nói xong, đứng dậy đi tìm vé tàu, nhìn thời gian, quả nhiên là tối ngày mai, nếu không phải Lý Minh Thành nhắn tin hỏi cô đã sắp đồ xong chưa, suýt nữa cô đã quên mất, còn tưởng là ngày kia.

Vệ Khanh vừa nghe, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, hỏi: “Em và Lý Minh Thành đi cùng nhau về?”

[10]: Quảng trường mừng 4 tháng 5 (May Fourth Square) là quảng trường lớn tại Thanh Đảo. Nó nằm giữa tòa nhà chính phủ mới của thành phố và vịnh Fushan, bao gồm quảng trường trung tâm Shizengting, và công viên ven biển. Nó được đặt tên theo ngày 4/5 là ngày độc lập của Thanh Đảo.

12. Chương 23-24

(Có lẽ là yêu) Chương 23: yêu đương

Edit: Ishtar

Chu Dạ gật đầu, “Đúng thế, em và cậu ấy ở cùng một khu phố, đương nhiên là cùng nhau về nhà.” Vệ Khanh dựa nửa người vào thành giường, không vui hỏi: “Hai người không cùng trường, sao lại phải đi chung với nhau về nhà?” Cô lườm hấn: “Anh nói gì lạ vậy, vốn nên cùng nhau về nhà, trên đường có gì còn chiều cố lẫn nhau. Mà đường nào về tàu cũng mua rồi, em và cậu ấy cùng ngồi một toa.” Xốc chân lên, xoay lưng về phía hấn nằm xuống. Nhớ tới Lý Minh Thành, không khỏi có chút tổn thương.

Người vứt bỏ ta, ngày hôm qua đã không thể lưu lại, lòng ta rối loạn, ngày hôm nay thật nhiều ưu phiền. Cứ như vậy kết thúc, im hơi lặng tiếng. Nhớ tới những ngày trước kia, bụi ngùi biết bao.

Vệ Khanh thấy cô như vậy, tức giận ôm chặt lấy cô, đột nhiên cắn một nhát vào xương quai xanh, còn in rõ dấu răng. Cô đau kêu ra tiếng, mắng: “Anh lại lên cơn thần kinh à!” Vừa xoa vừa nhìn, tức giận nói: “Anh nhìn xem, tím bầm rồi này! Không biết sẽ làm người khác đau à!” Lại vung khuỷu tay đánh hấn, không chịu bỏ qua.

Vệ Khanh vội giơ tay đầu hàng: “Vậy em cắn anh lại một lượt là xong, cũng ở chỗ như vậy.” Nói xong, kéo cổ áo xuống, làm ra vẻ chấp nhận cho cô xâm lược. Cô vừa tức vừa buồn cười, mắng: “Em không phải là cẩu, vì sao phải cắn người! Mau mặc vào, cuồng khỏa thân vừa thôi!”

Cô ám chỉ mắng hấn là cẩu, đương nhiên hấn nghe ra được ý tứ đấy, cười mờ ám về phía cô: “Vậy anh sẽ cắn em thêm mấy nhát nữa.” Chu Dạ hét tránh lại trốn, thở hổn hển cười nói: “Vệ Khanh, đừng làm loạn nữa, loạn nữa là em giận đó.” Vệ Khanh nhéo một cái ở eo cô mới dừng tay lại. Hai người nằm cùng một chỗ, rất thân mật.

Chu Dạ gõ gõ trán, nói: “Vệ Khanh, sáng sớm ngày mai chúng ta trở về thôi. Em còn phải về sắp xếp hành lý nữa.” Hấn hỏi mấy giờ tàu chạy. Cô nói chín giờ tối. Hấn xoay người ôm lấy cô, nói: “Vậy còn sớm chán,

gấp cái gì. Không phải em muốn đi xem Bát Đại Quận sao? Ngày mai anh đưa em đi, đến chiều chúng ta trở về, còn thừa thời gian mà.”

Cô nghe hắn nói như vậy, lại hỏi: “Sẽ không trễ giờ tàu chứ?” Vệ Khanh bảo đảm: “Không đâu, em cứ yên tâm.” Cô gật đầu: “Được, vậy sáng sớm mai chúng ta đi Bát Đại Quận. Anh nhớ đặt vé máy bay đi nha, cũng đừng quên, chiều mai chúng ta phải trở về Bắc Kinh.” Vệ Khanh ôm cô vào ngực, không kiên nhẫn nói: “Chơi có một ngày, không một mõi à, đi ngủ sớm một chút đi.”

Chu Dạ ở trong lòng hắn, bình yên ngủ, thỉnh thoảng động dậy một chút. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt cô, hàng mi dài như cánh bướm cúp xuống, che khuất đôi mắt thông minh bừng bình, cánh mũi tinh tế, đôi môi đỏ hồng, giờ phút này, nhìn thật mê người. Hắn ôm chặt cô, thở dài, lúc ngủ thì ngọt ngào dịu dàng như vậy, khác hẳn ngày thường lúc nào cũng tùy hứng hành động, đúng là khiến cho người ta vừa yêu vừa giận. Hắn miết tay qua cánh môi nàng, nhớ tới cụm từ “Mỹ nhân ngủ say”, cười cười, hôn nhẹ lên môi cô, rồi điều chỉnh tư thế, ôm cô say sưa đi vào giấc mộng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, hai người đều sáng khoái tinh thần, tỉnh táo gấp trăm lần. Chu Dạ nhìn thời gian không còn sớm, vội đứng dậy thay quần áo. Vệ Khanh cũng tỉnh theo, giữ cô lại, hôn sâu một cái, dày mặt nói: “Sớm.” Giọng nói khàn khàn, vô cùng gợi cảm. Cô sáng giọng: “Sáng sớm chưa đánh răng, bẩn chết được.” Nói xong dùng sức lau miệng. Vệ Khanh tức giận lườm cô, đúng là phá hủy hết phong cảnh hữu tình.

Hai người rửa mặt xong, Vệ Khanh công khai nắm tay cô xuống lầu ăn sáng. Chu Dạ có chút xấu hổ, nói: “Tự em đi được, đi như vậy không tiện.” Hắn biết rõ còn cố hỏi: “Có gì không tiện chứ?” Tay vẫn đặt lên eo cô, ham muốn giữ lấy mười phần. Năm lần bảy lượt kháng nghị không hiệu quả, cô đành phải để mặc hắn vừa kéo vừa ôm đi trước mặt mọi người. Hắn còn không sợ thì cô sợ cái gì, dù sao cũng không có người quen.

Lái xe đi vào Bát Đại Quận, không khí thanh tịnh đẹp đẽ, phong cảnh tuyệt đẹp, vô cùng sạch sẽ. Ngã tư đường ngang dọc, phải trái giao nhau, giống như bàn cờ. Hai bên đường có rất nhiều biệt thự xây theo phong cách kiến trúc châu Âu cổ, quả là khiến người ta mở mang tầm mắt, tự nhiên nảy sinh cảm giác lãng mạn hoài cổ. Chu Dạ tập trung ngắm nhìn, tâm trí phẳng phất đi vào thị trấn châu Âu cổ kính.

Vệ Khanh giới thiệu: “Nơi này chính là địa danh nổi tiếng Bát Đại Quận, không khí trong lành, yên tĩnh. Cây cối xanh mướt sum xuê, cỏ thơm tươi đẹp. Đặc sắc nhất chính là những hàng cây trên các tuyến đường lại hoàn toàn khác nhau. Ví dụ như ở đường Thiệu Quận trồng toàn bạch đào, vào mùa xuân vô cùng đẹp, trời quang mây tạnh cũng không đủ hình dung vẻ đẹp của nó; còn ở đường Dung Quận trồng toàn loại phong có lá năm cánh, vào mùa thu, ở ngã tư đường đều tràn ngập phong đỏ, cảnh sắc rất lung lay.

Chu Dạ vừa nghe, mắt vừa tỏa sáng, một lúc lâu sau thở dài: “Ai nha, đáng tiếc đến không đúng mùa, bằng không có thể mở rộng tầm mắt.” Vệ Khanh kéo nàng đi bộ trên ngã tư, cười nói: “Hiện tại chúng ta đang đi trên đường Tử Kinh Quận, tất cả đều là cây tuyết tùng, bốn mùa xanh mướt, màu xanh tràn trề, cũng rất đẹp mà.”

Chu Dạ thấy ở phía trước có một gốc cây tuyết tùng, cao lớn, cành lá sum xuê, nhìn giống như một cái ô, hình dạng đặc biệt đẹp mắt, vì thế đưa điện thoại cho Vệ Khanh còn mình thì chạy tới bên gốc cây tạo dáng, rồi lại chạy lại xem ảnh chụp. Hai người đi ra ngoài cũng quên không mang theo máy ảnh. Thỉnh thoảng Vệ Khanh lại nhờ người đi qua đường chụp ảnh hộ, còn mình thì lôi kéo Chu Dạ ra tạo dáng.

Hai người lại đi tới bên bờ biển, đứng ở bên vách núi đá đen cao ngất, nhìn bờ cát mênh mông phía xa, sóng biển vỗ bờ, cảnh sắc hay thay đổi, không kịp nhìn, nhưng như thế cũng đã đủ rồi. Đi dưới đường núi hiểm trở, không khí trong lành tươi mát, dường như làn da đều được những cơn gió vuốt ve, khiến cho cơ thể run rẩy. Chu Dạ thở dài: “Nếu có thể ở đây mỗi ngày thì thật tốt biết bao.” Trách không được, ngay cả hồ nước cũng nói: “Ta có một ngôi nhà đẹp, hướng về phía mặt biển, xuân về trăm hoa đua nở”, cuộc đời chỉ cần như vậy đã là đủ.

Vệ Khanh cười: “Tốt nhất là, sau này anh sẽ mua một ngôi nhà ở đây, khi nào em muốn đến thì đến, chỉ sợ em ở đây lại chán ngấy, ngại nơi này quá yên tĩnh thôi.” Cô huých hắn: “Khẩu khí cũng không nhỏ, cứ làm như đang ở nhà mình ấy. Chờ bao giờ anh mua được nhà rồi hẵng nói.” Vệ Khanh cười: “Em cứ chờ mà xem. Nơi này phong cảnh tốt như vậy, về sau làm nơi nghỉ dưỡng lão cho chúng ta cũng không tệ.” Cô cười

mắng: “Ai thèm ở với anh. Chờ em già đi, không chừng nơi này lại đã thay đổi.” Chuyện tương lai xa như vậy, hoàn toàn không thể đoán trước. Chu Dạ chưa bao giờ nghĩ viễn vông như vậy.

Tối gần giữa trưa, Vệ Khanh còn muốn dẫn cô đi tới công viên gần đó chơi một chút, Chu Dạ thúc giục hẳn: “Không còn sớm nữa, chuyến bay lúc ba giờ ba mươi phải không? Chúng ta còn phải về.” Vệ Khanh cứ chần chừ, còn Chu Dạ thì la hét ầm ĩ, giục hẳn về khách sạn, thanh toán mọi thủ tục, còn chính mình lại đi siêu thị mua một số loại đặc sản, cứ luôn miệng giục hẳn đi nhanh. Vệ Khanh kéo cô lại nói: “Có gì mà vội chứ, cùng lắm thì bỏ chuyến bay này, đăng ký chuyến kế tiếp là được.” Như vậy thì Chu Dạ sẽ không kịp chuyển tàu buổi tối, đây chính là ý muốn trong lòng Vệ Khanh.

Đáng tiếc không như mong muốn, dưới sự thúc giục và giám sát của Chu Dạ, hai người vẫn đứng giờ bước lên máy bay. Vệ Khanh ngồi trên chỗ ngồi, rầu rĩ không nói gì, nghĩ thầm, phải tìm được cơ gì để cô không thể đi mới được. Hắn không thể trở mặt nhìn bạn gái mình cùng với người từng ở trong lòng cô ấy sớm tối ở chung. Thế này thì thể diện của hắn biết bỏ ở chỗ nào?

Chu Dạ mở balo, xem lại qua những đặc sản làm quà. Nghĩ thầm, lần trước Lâm Phỉ tới Thượng Hải, còn mua vòng tai cho cô, lần này tặng cho cô ấy một cái vòng thạch anh, coi như là quà đáp lễ. Lục qua lục lại, đột nhiên bối rối, đem tất cả mọi thứ trong balo đổ ra. Vệ Khanh vội hỏi cô làm sao vậy, cô sốt ruột nói: “Không thấy ví tiền của em.” Hắn vội nói: “Em tìm kĩ lại xem, hay để nhầm chỗ?”

Cô lắc đầu: “Không đâu, bình thường để thường để ví trong balo mà.” Vệ Khanh cũng cúi xuống tìm giúp, hỏi: “Sao có thể lại không thấy chứ?” Cô bình tĩnh suy nghĩ, nửa ngày mới vỗ đầu mình: “Nhất định rơi trong siêu thị rồi, em còn mở ra trả tiền mà.” Áo não không thôi, rầu rĩ không vui. Vốn là vô cùng vui vẻ, bây giờ nửa chút vui mừng cũng không có, hay ho rồi, vì sao mình lại sơ ý như vậy!

Vệ Khanh vội vàng an ủi cô: “Bỏ đi, bỏ đi, coi như chỉ là rủi ro thôi mà. Bên trong có nhiều tiền không? Có mất cái gì quan trọng không?” Chu Dạ bày ra vẻ mặt như đưa đám nói: “Tiền mặt không nhiều lắm, còn có một thẻ ATM.” Vệ Khanh vội nói: “Trong cái rủi có cái may, thẻ ATM về làm lại là được. Được rồi, đừng buồn nữa, nếu không anh cho em tiền bồi thường nhé?” Cô trừng mắt lườm hắn, buồn bã nói: “Nhưng mà vé tàu của em ở trong ví tiền, em sao có thể trở về nhà?” Vô cùng sốt ruột.

Vệ Khanh vừa nghe, lông mày cong lên vui mừng, lại không dám biểu lộ ra, che giấu bằng cách giả vờ ho khan, an ủi cô: “Đã mất rồi thì thôi, mua lại là được, về trễ vài ngày cũng không sao, coi như ở lại chơi với anh cũng tốt.” Cô rầu rầu nói: “Nhưng mà em còn tưởng rằng tối nay được về nhà.” Hắn vội nói: “Nhưng mà không phải em đã đánh mất vé tàu rồi sao? Được rồi, đừng buồn nữa, anh đi mua vé cho em được không?”

Vẻ mặt Chu Dạ đau khổ nói: “Sao trước khi lên xe em không thể mua vé bổ sung? Dù sao cũng có Lý Minh Thành về chung với em, chắc là cũng không có gì quan trọng phải không? Bạn em từng làm như vậy.” Hắn vội vàng nói: “Đương nhiên là không được. Em cho rằng là chuyện bình thường ư, bây giờ sắp sang năm mới, tất cả đều chật chỗ kín người, không phải nhà ga nào cũng còn thừa vé tàu, càng đừng nói tới chuyện cho em lên tàu. Ngoan, nghe lời anh, qua vài ngày anh đặt vé máy bay cho em về.”

Cô tránh xa hắn: “Em cần anh đặt vé máy bay cho em à? Đương nhiên là em muốn ngồi tàu lửa về nhà.” Lại ngồi cách xa hắn. Sinh viên nên có phong cách của sinh viên, có tiền là giỏi sao, cô chẳng thèm coi vào mắt. Vệ Khanh hiểu được tự trọng của cô nổi lên, vội nói: “Được được được, em muốn ngồi cái gì thì ngồi cái đó. Đã là cuối năm, đặt vé không phải chuyện dễ. Anh chỉ muốn giúp em mà thôi, em nhìn em xem, lại tức giận cái gì?”

Chu Dạ cãi lại: “Em đâu có giận! Vì mất ví nên tâm tình không được tốt.” Vệ Khanh dịch gần vào chỗ cô, ôm lấy eo cô nói: “Nếu không thể về nhà sớm, chi bằng ở lại cùng anh vài ngày?” Đúng là sắc tâm không đổi, vẫn còn nghĩ tới chuyện đường ngang lối tắt.

Cô đẩy hắn ra, hừ lạnh: “Ai nói em không về được nhà? Đêm nay em càng muốn đi!” Dựa vào cửa sổ nghĩ cách. Hai người xuống máy bay, Chu Dạ vội vàng gọi điện cho Lý Minh Thành: “Người đợi lát nữa tới trường đón ta, ta và người cùng đi. Ta làm mất vé tàu rồi, không sao chứ?” Lý Minh Thành nói chắc là không sao, dù sao điểm bán vé ở gần đó, mua thêm một vé là được.

Vệ Khanh ngồi cạnh nghe bực mình muốn chết, nói: “Em cứ như vậy, vội vã trở về sao?” Trong lòng thầm

bất mãn, em vội về gặp Lý Minh Thành ư? Cô gật đầu: “Đương nhiên, suốt một năm qua em không về nhà! Nghỉ hè lại ở trường làm thêm, bây giờ rất nhớ nhà. Không biết cha ở nhà có khỏe không.”

Vệ Khanh nghe ra trong giọng nói cô đậm loại tình cảm tưởng niệm, không thể nói thêm gì nữa. Chỉ lái xe đưa cô về trường, dặn dò cô: “Đi đường phải cẩn thận nha, đừng để cho trộm cắp theo dõi. Mỗi ngày phải nhớ gọi điện cho anh, có chuyện gì thì phải thông báo sớm cho anh biết. Chờ mấy ngày nữa anh không bận gì, không chừng sẽ tới thăm em.”

Cô vội từ chối: “Quá đáng quá, năm mới anh không phải về nhà sao? Đến nhà em làm gì? Hơn nữa, có thể em không có ở nhà, em thường tới nhà cô chú chơi, có khi ở cùng cô qua năm mới.” Vệ Khanh bất mãn: “Sao lại có người như em chứ, anh cũng có làm chuyện gì mờ ám đâu!”

Chu Dạ vội chuyển chủ đề: “Anh lái nhanh chút, bây giờ trời đã tối, em sợ không kịp mất. Lúc về dù sao vẫn còn phải dọn một ít đồ.” Hần “hừ” nói: “Không nghe nói nhanh một giây không bằng chậm ba phút sao? Chẳng may xảy ra tai nạn xe cộ thì làm thế nào?” Cô lẩm bẩm: “Em cũng đâu có kêu anh đưa xe, chỉ là lái nhanh chút thôi. Em đang vội mà.”

Xe đi tới vòng xuyên đầu thành phố hồi lâu, Chu Dạ vội la lên: “Phía trước làm sao vậy? Vì sao không đi nha?” Hần lười biếng nói: “Tắc đường, còn phải hỏi nữa sao?” Cô đổ mồ hôi, liên tục nhìn giờ, mắng: “Bắc Kinh sao lại tắc đường lâu như vậy nha! Không phải được xưng là con đường được thiết kế tối tân nhất nước sao?” Lần đầu tiên Vệ Khanh đối với chuyện tắc đường tỏ vẻ hoan nghênh, nghĩ rằng tắc càng lâu càng tốt, tốt nhất tắc tới chín giờ tối luôn.

Tầm khoảng nửa tiếng sau, hàng xe phía trước có dấu hiệu giãn dần ra, Vệ Khanh chán nản. Còn Chu Dạ lại nhẹ nhàng thở phào, vội gọi điện thoại. “Lý Minh Thành, người không cần tới trường đón ta, không kịp giờ nữa. Ta đang bị tắc đường, đến nhà ga sẽ tìm người sau, gặp nhau ở đâu đây?”

Lý Minh Thành nói: “Người chờ một lát...” cùng với Trương Nhiễm Du đứng bên cạnh thảo luận xem gặp mặt ở đâu, một lát sau nói: “Nhiễm Du nói, đợi ở phòng chờ trước ga là được, rất dễ tìm.” Chu Dạ dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Bây giờ người đang ở cùng Trương Nhiễm Du... học tỷ ở chung một chỗ sao?”

Lý Minh Thành gật đầu: “Ừ, cô ấy về cùng chúng ta luôn, mọi người có thể cùng chiều cố lẫn nhau. Vẫn còn tắc đường sao? Có đến kịp không?” Lòng Chu Dạ lạnh lẽo, mặc dù đã biết chuyện Lý Minh Thành và Trương Nhiễm Du là một cặp, nhưng chính mắt nhìn thấy, vẫn có chút không thoải mái. Vốn muốn nói nhất định đuổi kịp, nhưng nghĩ lại, sửa lời nói: “Cũng chưa biết được, trời tối nhanh quá, không biết có kịp hay không. Đến lúc đó nói tiếp.” Vội vàng cúp máy.

Vệ Khanh lắc đầu thở dài, vươn tay nắm chặt tay cô, hỏi: “Tối bây giờ vẫn còn thích Lý Minh Thành sao?” Cô cúi đầu không nói lời nào. Hần vuốt xuôi cánh mũi cô, giống như bất mãn nói: “Em phải có chút tự giác nha, em là bạn gái anh, không thể thích người khác, nhất định phải thích anh mới được.”

Cô mắng: “Nhìn lại mình xem! Theo như cách nói của anh, anh là bạn trai em, nhất định anh thích em sao?” Vệ Khanh nhìn cô nói: “Chu Dạ, anh thực sự thích em. Em nghĩ rằng đối với ai anh cũng quan tâm như vậy sao?” Chu Dạ không nói gì, một lúc sau nói: “Vâng, em biết rồi.” Vệ Khanh được một tắc lại muốn tiến một bước, “Cho nên nói, từ nay về sau em không được quen người khác, không thì...” Chu Dạ vừa nghe những lời này giống như đe dọa, mắt hững, nổi giận cắt ngang lời hắn, cười lạnh nói: “Không thì thế nào?” Giết cô chắc?

Vệ Khanh nhú mày, “Không thì anh sẽ ghen.” Nói xong hôn lên má cô một cái, nhanh chóng ngồi thẳng dậy. Chu Dạ vừa thẹn vừa giận, đành phải mắng hần nói vậy.

Đưa cô tới trước cổng trường, Vệ Khanh nói: “Em lên sắp đồ đi, anh đưa em đi tới ga, chắc vẫn kịp giờ.” Bỗng nhiên Chu Dạ cảm thấy mệt mỏi, tinh thần không vực dậy nổi, lấy điện thoại ra: “Lý Minh Thành, hai người đang ở phòng chờ sao? Ta không tới kịp rồi, để hôm sau về vậy. Mà cũng mất vé tàu rồi, nghe người khác nói, ngay cả đi vào sân ga cũng không được. Hai ngày nữa ta cùng bạn học về sau.”

Lý Minh Thành xách đồ, đầu đầy mồ hôi, thở phì phò nói: “Ừ, vậy người cẩn thận một chút, ta vừa hỏi nhân viên nhà ga, không có vé đúng là không lên được, bọn ta đi vào phòng chờ cũng phải kiểm tra vé. Người rất đông, chỗ để đồ rất chật, người đi sau nhớ bảo bạn học giúp nhé, ta cúp máy đây.” Cô gật đầu bảo nhớ rồi.

Vệ Khanh thấy chuyện ngoài ý muốn, hỏi lại: “Tối nay không về nhà sao?” Cô rầu rĩ gật đầu: “Vâng, hai ngày nữa về vậy. Ngày mai em đi xếp hàng mua vé.” Vệ Khanh định nói sẽ mua cho cô, lại sợ cô không vui, đổi lời nói: “Vậy mấy ngày nữa ở lại chơi với anh cũng tốt. Tốt quá, dù sao cũng không cần vội nữa. chúng ta ra ngoài ăn tối đi. Em muốn ăn gì?” Chu Dạ có chút không vui, nói: “Không muốn ăn gì cả, muốn ăn đồ nhà nấu.” Đã hơn một năm cô không được ăn cơm nhà, giờ phút này lại thấy nhớ.

Hai ngày sau, Vệ Khanh kéo cô đi dạo phố, cười nói: “Hôm nay em có thể thoải mái bắt nạt anh, cơ hội ngàn năm có một nha, qua lần này sẽ không có lần sau đâu.” Cô khinh thường, chỉ vào một chuỗi vòng cổ kim cương nói: “Em muốn cái này, anh cũng mua cho em sao?” Vệ Khanh mở ví ra, chuẩn bị đãi thọ.

Cô vội vàng kéo ahún: “Có tiền là lại khoe khoang à! Muốn anh mua là anh liền mua sao? Em sẽ không mua! Về sau, nhất định em phải có nhiều tiền hơn anh, tương lai lấy tiền mặt đập chết anh!” Cô vẫn còn ghi thù chuyện hồi trước Vệ Khanh dùng số tiền lớn bao cô. Vệ Khanh cúi gập người cười, không đứng dậy nổi, ôm eo cô nói: “Chu Dạ, sao em lại đáng yêu như vậy! Vậy theo em nói, tương lai em muốn kiếm bao nhiêu tiền để đập chết anh đây?” Cũng chỉ có cô dám ăn nói lung tung như vậy.

Cô nhíu mày: “Đập chết anh cũng không dễ nha, lấy vài bao tiền xu là đủ rồi. Dễ dàng kiếm được thôi! Một bao không đủ, còn có thể đổi thành tiền giấy thôi.” Vệ Khanh cất ví đi, xoa đầu cô, cười nói: “Được rồi, đi thôi, mặc cho em ba hoa.” Vô cùng thân mật ôm eo cô, tâm tình cực tốt.

Chu Dạ tiến vào quầy 925 bán đồ trang sức bạc, lưu luyến quên về. Nơi này đối với Vệ Khanh chẳng là gì cả, nhưng với Chu Dạ thì vẫn rất quý. Nhìn vòng cổ và lắc tay do dự, Vệ Khanh đề nghị: “Nếu không, mua nhé?” Xem ra hẳn cực kỳ kiên nhẫn, còn đi cùng Chu Dạ tới những nơi thế này.

Chu Dạ lắc đầu: “Nhìn rất đắt nha, em lại không lắm tiền như anh.” Vệ Khanh dụ dỗ: “Đẹp cả thôi! Anh mua cho em được không? Anh vẫn chưa tặng em gì cả.” Cô do dự. Hắn lại nói tiếp: “Chỉ là một chút tâm ý, cũng không phải là cái gì quá đắt đỏ, chẳng lẽ em cũng không thể nhận?”

Cô vội nói: “Không phải, anh muốn trả tiền, em có cấm đâu.” Đi ra ngoài, cô thẳng thắn nói: “Vệ Khanh, em với anh hẹn hò, không cần có quá nhiều vật chất dây dưa. Chỉ là một món quà nhỏ, em có thể vui vẻ nhận, nhưng nếu chỉ cần đắt một chút, em cũng không dám nhận. Anh có hiểu không? Em hy vọng anh không cần vì em từ chối quà mà không vui, bởi vì khả năng am hiểu giữa hai chúng ta rất kém, nên em nghĩ cứ nói rõ ràng thì tốt hơn.” Cởi mở chính là điều kiện đầu tiên đưa tới hạnh phúc, Chu Dạ làm rất tốt. Cô có chuyện gì đều nói thẳng, không để chính mình bị tổn thương, cũng không hy vọng khiến hắn không vui. Ngay cả hẹn hò, cũng giữ trong lòng sự trong sáng vô tư.

Vệ Khanh gật đầu, gõ trán cô một cái: “Lúc đầu có chút không vui, bởi vì em từ chối anh, cảm thấy rất mất mặt. Nhưng, giờ thì hết rồi. Nào, đưa tay đây...” Cô hỏi hắn muốn làm gì, hắn lại ra vẻ thần bí nói: “Em cứ đưa tay ra là được.” Chu Dạ tò mò: “Chẳng lẽ anh muốn xem bói chỉ tay? Anh xem tương lai em sau này có giàu sang phú quý không?” Vệ Khanh vỗ ngực nói: “Có anh ở đây, em còn lo cái gì. Sẽ cho em cả một đời vinh hoa phú quý luôn.”

Chu Dạ “phi” một tiếng: “Dựa vào anh á? Còn không bằng dựa vào chính mình, nói không chừng một ngày nào đó em giành được giải thưởng năm trăm vạn! Đến lúc đó, được ủng hộ rầm rồ, phong cảnh đó...” Chính là mơ mộng hảo huyền, nói hươu nói vượn, thẳng đến khi phát hiện ngón tay bị kéo ra, có một chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út bên tay trái.

Cô có chút giật mình, hỏi: “Ở đâu ra vậy?” Muốn tháo ra xem, Vệ Khanh giữ lại, nói: “Vừa rồi mua ở cửa hàng kia, nói là nhẫn đôi, có rất nhiều sinh viên đều đeo. Em không được tháo ra, đồ phải đi khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, xem anh trừng phạt em thế nào!” Chu Dạ gào lên: “Anh ngậm máu phun người! Em đâu có! Nhưng mà anh đây, em cảnh cáo anh trước nha, mặc kệ trước kia anh như thế nào, bây giờ nếu đã là bạn trai em, phải ngoan ngoãn cho em. Anh còn dám trốn em ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, chúng ta chia tay.”

Vệ Khanh rất xấu hổ, hắn chưa từng bị cô gái nào nói như vậy, vội nói: “Được rồi, được rồi, anh cũng đeo là được!” Vì thế ngón áp út bên tay trái của Vệ Khanh thiếu gia lừng lẫy đã bị một cái nhẫn bạc rẻ tiền chụp vào, hơn nữa, còn không biết có phải là bạc nguyên chất hay không. Chu Dạ không cho phép hắn tháo ra, đe dọa: “Anh mà dám tháo ra, em cũng không đeo.” Không chịu thua thiệt, Vệ Khanh đúng là mua dây buộc mình.

Chu Dạ đứng xếp hàng mấy ngày vẫn không mua được vé tàu, buồn bực không thôi. Càng gần cuối năm, Vệ Khanh cũng rảnh rỗi hơn, liền dỗ Chu Dạ: “Anh có công việc phải đi tới chỗ em một chuyến. Nếu vé tàu khó mua như vậy, sân bay lại bị tuyết bao phủ, không bằng lái xe tự đi cũng được. Chỉ mất mười mấy tiếng đồng hồ, so với tàu hỏa còn nhanh hơn.”

Chu Dạ sốt ruột muốn về nhà, nghe hắn nói như vậy, liền đồng ý, nghĩ ngồi xe còn thoải mái hơn ngồi tàu hỏa. Hỏi hắn có công việc gì, Vệ Khanh chỉ nói là việc gấp, phải tự mình đi một chuyến, vừa tiện đường, ngàn năm có một. Cũng không nghĩ kỹ, đã cuối năm, ai lại không trở về nhà mừng năm mới, Vệ Khanh thì còn có thể có công việc gì?

Hai người tùy tiện sắp xếp hành lý xong liền xuất phát. Chu Dạ nhìn hắn đi xe Benz liền hỏi: “Xe thể thao của anh đâu rồi?” Vệ Khanh nghĩ xe thể thao chỉ có hai chỗ ngồi, làm sao đi cùng người nhà cô được, nghĩ thế nên đổi xe, trong miệng thì nói bừa: “Đem xe đi bảo dưỡng rồi.”

Chu Dạ ngẫm nghĩ, “Đúng là đại gia, không thấy có lỗi với quần chúng nhân dân nha, đã đổi xe mới rồi, tội lỗi tội lỗi.” Vệ Khanh không để ý lời nói điên cuồng của cô, nói: “Em nghĩ vấn đề này làm gì! Muốn đi xe nào thì có xe đó! Xe này thì có vấn đề gì chứ, có thể lái được là được.” Một chiếc xe Benz bị hắn hạ thấp thành “lái được là được.”

Chu Dạ bất mãn nói thầm: “Chướng mắt em nha, kiêu ngạo gì chứ? Có chút tiền là giỏi sao, chỉ giỏi khoe khoang! Nông cạn, không có tố chất, nhà giàu mới nổi...” Hai người cứ vừa đi vừa cãi nhau. (Có lẽ là yêu)

Chương 24: về nhà

Edit:: Ishtar

Sáng sớm đã xuất phát, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có lẽ đến tối sẽ tới nơi. Cảnh vật trên đường cao tốc đơn điệu, trên đường chỉ độc một màu đen nơi đường chân trời. Vệ Khanh không ngừng trêu chọc Chu Dạ nói chuyện, vừa lái xe vừa nói: “Chu Dạ, anh khát nước.”

Chu Dạ đưa chai nước lọc cho hắn, hắn không nhận, nói: “Anh đang lái xe mà, em giúp anh uống.” Cô định mắng hắn, nhưng nghĩ lại, coi như hắn đang đưa mình về nhà, vì vậy lại lục túi đồ, rút ra một ống hút, kê bên miệng hắn. Hắn uống được hai ngụm, vươn tay sang bên, kéo Chu Dạ ngã trên người hắn, cúi đầu hôn môi một cái.

Chu Dạ lập tức đẩy hắn ra, mắng: “Anh làm cái gì vậy? Đang lái xe đấy, chẳng may xảy ra chuyện gì thì sao? Làm ẩu như vậy.” Vệ Khanh nhún mày: “Sao lại ngồi xa như vậy, ngồi gần đi, anh không làm gì đâu!” Cô tức giận nói: “Nghĩ cái gì hử, chuyên tâm lái xe đi.” Vệ Khanh cười cười, tràn ngập mị lực, nói: “Nhớ em mà. Nào, ngồi lại gần đây đi.” Chu Dạ vẫn lắc đầu: “Cẩn thận một chút, dễ xảy ra tai nạn lắm.” Tuy rằng trên đường cũng không có mấy xe.

Vệ Khanh cũng chán không muốn nói giỡn nữa, lập tức chuyển tâm lái xe. Chu Dạ ngủ một lúc, tỉnh lại thấy hắn nhìn chăm chăm vào phía trước, có chút đau lòng, cọ cọ vào người hắn, nói: “Có mệt không? Có muốn nghỉ ở ven đường một chút không?” Vệ Khanh ngáp một cái, bĩu môi nói: “Em hôn anh một cái, anh sẽ không mệt.” Cô lườm hắn, do dự một chút, vẫn hôn lên má hắn một cái. Tinh thần Vệ Khanh phấn khởi, pha trò nói: “Chu Dạ, cái này cũng tính là hôn sao?” Cô huých hắn một chút, nói: “Anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu nha.”

Vệ Khanh cười: “Cho người ta một chút cổ vũ mà thôi, em xem, lái xe nhiều rất buồn tẻ nha, cột sống và thắt lưng đều đau, gân chân muốn co rút.” Cô cắn môi nhìn hắn. Hắn lại thúc giục: “Nhanh chút, nhanh chút, xấu hổ cái gì?” Khiến cô buột miệng: “Ai bảo em xấu hổ? Anh đúng không phải là người tốt!” Đúng là giấu đầu lòi đuôi, trên mặt đã phơn phớt hồng.

Vệ Khanh trong lòng buồn cười, ngoài miệng vẫn kích cô: “Nếu không xấu hổ, sao em còn không hôn?” Chu Dạ ngẩng phắt đầu lên, nói: “Hôn thì hôn, ai sợ ai chứ?” Như tránh sĩ cật cổ tay, hung hăng cắn môi hắn một chút. Vệ Khanh đau kêu thành tiếng, xoa xoa môi dưới nói: “Chu Dạ, em nhớ cho kỹ nha, đợi lát nữa sẽ tính sổ với em sau.” Chu Dạ le lưỡi làm mặt hề, ngồi bên cạnh cười trộm mãi. Vệ Khanh vừa tức vừa buồn cười, lắc đầu, đúng là bướng bỉnh, phải nghĩ cách dạy dỗ cô cho tốt mới được.

Giữa trưa, xe ngừng ở ven đường nghỉ ngơi, tiện thể ăn chút đồ ăn, nghỉ ngơi cho hồi phục thể lực rồi lại tiếp tục đi. Vệ Khanh bật nhạc nhẹ cho cô nghe, nói: “Em có muốn ngủ một lát không? Ngủ một chút cho

tỉnh táo hơn, đỡ nhàm chán.” Chu Dạ lắc đầu: “Buổi sáng ngủ nhiều rồi, giờ em không ngủ được nữa.” Hỏi hần: “Mất anh có mỗi lắm không? Trên đường không có cảnh sát chứ?” Vệ Khanh hỏi cô hỏi làm gì? Cô nói: “Nếu không, để em lái cho.”

Hần ngạc nhiên: “Em biết lái xe sao? Sao chưa từng nghe em nhắc tới?” Cô nhún vai: “Cũng chẳng phải chuyện to tát, nhưng mà em chưa có bằng lái.” Hần lại càng tò mò hơn: “Vậy sao em có thể lái?” Chu Dạ đáp: “Cha em lái xe tải chở hàng, đã từng lái nhiều xe tải lớn, xe con nhỏ, em từ nhỏ đã ở cạnh đùa nghịch, lâu dần cũng biết lái. Trước kia đi chơi, còn cùng với Lý Minh Thành lái trộm xe nhà hần. Nhưng mà có một lần bị cảnh sát bắt được, hung hăng dạy dỗ một chút, còn phạt tiền, cha mắng em tới mức đầu rơi máu chảy, cho nên về sau cũng không dám lái nữa. Mà em cũng chưa có bằng lái, người ta cũng sẽ không cho em lái.”

Vệ Khanh cười: “Rồi sao, thương anh một sao? Vậy để anh xem em lái như thế nào, lái chậm một chút nha.” Dừng xe ở ven đường, cô đẩy cửa xe ra. Vệ Khanh nói: “Phiền phức như vậy, em đi qua đây, chúng ta đổi chỗ.” Lúc hai người đổi chỗ, cơ thể gắt gao chạm vào nhau ở chung một chỗ. Nhân cơ hội ấy, Vệ Khanh ôm cô, vừa sờ vừa hôn. Chu Dạ không thể động đậy, lại mắng hần: “Anh nhanh một chút, đừng có làm ra vẻ háo sắc nữa, cẩn thận em đập cho trận.”

Vệ Khanh đắc ý nói: “Không nghe nói qua đánh là thương, mắng là yêu sao? Anh cho em đánh thêm vài lần nữa.” Tay lại đặt ở thắt lưng cô, xấu xa lộn xộn. Chu Dạ sợ buồn, vội nói: “Ban ngày ban mặt, anh chú ý một chút, đừng có giữa đường động dục như thế.” Vệ Khanh vội hỏi: “Vậy lúc nào mới tốt? Buổi tối chẳng?” Chu Dạ nổi giận, véo tai hần, cắn răng nói: “Ngồi sang một bên, lẳng nhằng em ném anh xuống đấy.”

Xoay chìa khóa, nhấn ga, khởi động xe, động tác nhanh gọn lưu loát, kim đồng hồ rất nhanh chuyển động. Vệ Khanh vội nói: “Em lái chậm một chút.” Cô huyết sáo, nói: “Xe anh đi thích thật đấy.” Nói xong, dưới chân lại dẫm lên chân phanh. Vệ Khanh nhìn tình hình giao thông, còn mệt hơn so với lúc hần chính mình tự lái. Thảo nào cha cô không cho cô lái xe, lái cái kiểu này, có còn muốn sống hay không?

Chu Dạ lái một lát, lại càng thêm kiêu ngạo. Vệ Khanh sợ gặp chuyện không may, vội nói: “Dừng lại, dừng lại, để anh lái. Em lái xe kiểu này, chúng ta thành một cặp uyên ương chết chung, thế nào cũng đâm xuống sông cho coi.” Cô cũng chẳng thêm ngắc đầu lên, nói: “Yên tâm, kỹ thuật của em rất tốt. Mới cả bây giờ trên đường làm gì có cái xe nào.” Cô lái thành nghiện, đầu chịu buông tay. Đang lúc nói chuyện, Vệ Khanh kêu to: “Cẩn thận, phía trước có xe.”

Lúc này Chu Dạ mới có phản ứng, dẫm vội chân phanh, tốc độ xe quá nhanh, nhất thời không dừng lại kịp. Mặt mũi Vệ Khanh trắng bệch, nhìn thấy xe mình càng ngày càng gần chiếc xe đằng trước, tim như tràn lên cổ họng. Rốt cuộc Chu Dạ dẫm mạnh chân phanh, xe phịch một cái, nặng nề dừng lại ngay sát chiếc xe kia, khoảng cách hai xe chưa tới hai mươi cm, có thể nói là vô cùng mạo hiểm. Hai người ngã mạnh về phía trước, Chu Dạ đập đầu vào tay lái, va đập không nhẹ.

Vệ Khanh bình tĩnh mở cửa xe bước xuống, nói: “Đi xuống.” Chu Dạ thấy vẻ mặt hần không tốt, giận cũng không dám bực phát, ngoan ngoãn xuống xe, mặt mũi xám ngoét đi xuống ghế sau ngồi. Vệ Khanh nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: “Về sau không được lái xe nữa.” Lời nói bá đạo như vậy, Chu Dạ cũng không dám phản đối, không kêu ca tiếng nào, im lặng ngồi phía sau.

Vệ Khanh vừa tức vừa bất đắc dĩ, thực ra cô cũng biết sợ, vẻ mặt tủi thân ngồi ở phía sau. Lại nghiêm mặt nói: “Lên phía trước ngồi.” Cô ngạc nhiên, rồi lại ngoan ngoãn đi lên ghế trước, rất nghe lời. Vệ Khanh nghĩ thầm, giá mà lúc bình thường cũng nghe lời như thế thật tốt. Chu Dạ ngồi xuống, vụng trộm nhìn hần, không nói một tiếng, trên mặt cũng không biểu hiện gì, đáng vẻ vẫn rất tức giận, đành phải xoay đầu ra ngoài cửa sổ, không dám nói lung tung.

Hai người giằng co tới mười phút, xe phía trước không có dấu hiệu di chuyển, xem ra cũng không phải dừng lại thu phí mà đã xảy ra chuyện gì đó. Vệ Khanh lên giọng: “Em lái xe như vậy sao? Chơi vui không? Không muốn sống nữa phải không? Chẳng may tai nạn thì sao? Chết đã tốt, xong hết mọi chuyện, chẳng may tàn phế, đứt tay đứt chân, em có còn muốn sống nữa không?” Chu Dạ bị hần mắng, cũng không ngắc đầu lên, đành phải chủ động thừa nhận sai sót: “Em biết rồi, lần sau không như vậy nữa.”

Vệ Khanh lạnh giọng nói: “Không được lấy bằng lái, không được phép lái xe, ai cũng không đồng ý. Về sau

cho dù có lấy được bằng lái, cũng không cho phép em lái xe người khác.” Hấn vẫn còn nhớ cô lái xe nhà Lý Minh Thành. Thấy cô không nói chuyện, trừng mắt nhìn cô nói: “Nghe rõ rồi chứ?” Chu Dạ vô lực gật đầu, lười biếng nói: “Nghe rõ rồi!” Tủi thân nghĩ, hấn cũng quá gia trưởng, không chịu buông tha người, sao có thể như vậy chứ? Biết chính mình đuối lý, chỉ có thể âm thầm oán thán.

Vệ Khanh ấn cửa sổ xe xuống hỏi phía trước xảy ra chuyện gì, có người thuận miệng nói là tai nạn xe cộ. Hấn lập tức quay đầu lườm Chu Dạ. Cô đành phải mỉm cười lấy lòng hấn, làm nũng nói: “Được rồi mà, lần sau sẽ không thế nữa, anh còn muốn giận tới bao giờ?” Từ trước tới giờ cô chưa từng làm nũng, Vệ Khanh thấy cô sợ hãi không ít, nhìn dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, trong lòng mềm nhũn, thở dài nói: “Phải nhớ kỹ lời anh, nhìn tai nạn kia đi, may mắn không phải là chúng ta.”

Chu Dạ thấy mặt hấn đã bớt âm u, vội lấy lòng nói: “Đã biết, đã biết. Anh có khát không, có muốn uống sữa không?” Còn cầm sẵn ống hút đưa cho hấn. Vệ Khanh thuận theo ý cô, miễn cưỡng uống một ngụm. Chu Dạ cũng không so đo, đặt dưới miệng uống, nói: “Em xuống xem bao giờ có thể đi.” Hấn vội giữ cô lại: “Em ngoan ngoãn ngồi yên, không được xuống, để anh đi xem.”

Khi trở về, sắc mặt nghiêm trọng. Chu Dạ vội hỏi làm sao, Vệ Khanh thở dài: “Không phải xảy ra tai nạn, con đường trước mắt đang bị phong tỏa.” Chu Dạ bị dọa, vội hỏi: “Vì sao lại phong tỏa?” Hấn đáp: “Phía nam có tuyết rơi, trên đường tuyết đóng thành băng, tạm thời phải phong tỏa.” Cô hoảng hốt: “Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Khi nào mới có thể đi?” Hấn lắc đầu: “Anh cũng không biết, chờ thôi. Có thể mất vài giờ, cũng có thể mất một ngày.” Chu Dạ chán nản ngồi xuống. Tiến không được, lùi không xong, hai người không còn cách nào khác, đành phải chờ.

Nhìn thấy trời tối dần, Chu Dạ oán giận nói: “Khi nào mới có thể đi chứ?” Vệ Khanh dỗ dành cô: “Đừng nóng, kiên nhẫn một chút, nghe nói tuyết rơi không nhiều, rất nhanh sẽ đi được thôi.” Xoa xoa đầu cô: “Có đói không? Trên xe có đồ ăn vặt, em ăn chút đi.” Thấy cô ngồi ăn khoai sấy, mở chai nước khoáng cho cô. Lúc đầu Chu Dạ từ chối, nhưng sau lại nhận uống vài ngụm.

Lại đợi thêm hai tiếng, cô thật sự không nhịn được nữa, nhỏ giọng nói: “Vệ Khanh,... em muốn đi toilet...” Nhất định là do hồi chiều uống nhiều sữa. Vệ Khanh sững sốt, đây đúng là vấn đề nan giải, có lẽ không nhịn được nữa mới nói ra. Thấy có người đi xuống ven đường, nghĩ rằng cũng có cách đi, nói: “Nếu không, để anh đi cùng em? Tối rồi, dù sao cũng không ai nhìn thấy gì.” Còn không biết phải chờ ở đây bao lâu nữa, chỉ có thể như vậy. Chu Dạ mặt mông, đương nhiên là không chịu. Vệ Khanh cũng tùy cô, quả thật rất xấu hổ.

Lại qua một tiếng nữa, Chu Dạ nhịn tới mức mặt trắng bệch, không thể nói nên lời. Vệ Khanh thấy trán cô toát mồ hôi lạnh, vội nói: “Đi một chút đi, anh đưa em đi, đừng có nhịn thành bệnh đấy.” Lấy đèn pin chiếu sáng, từng bước từng bước đưa cô đi xuống ven đường cao tốc. Phía dưới là bãi cỏ hoang, cỏ khô chất đống trên đồng. Vệ Khanh đưa điện thoại cho cô, nói: “Đi qua bên kia đi, anh đứng đây chờ em.”

Chu Dạ gật đầu. Vệ Khanh ở trong xe chờ cũng chán, rút điều thuốc, vừa châm lửa, đã thấy Chu Dạ cuống quýt chạy về phía hấn, ôm chặt thắt lưng hấn. Hấn vội hỏi: “Sao thế? Sao lại hoảng hốt như vậy?” Chu Dạ thở hổn hển: “Híc, em sợ, giống như nhìn thấy ma.”

Vệ Khanh nghĩ thầm, đúng là trẻ con, cười nói: “Không phải ma, là trong lòng em có ma thôi.” Chu Dạ lắc đầu: “Em cũng không tin có ma, nhưng mà nơi đó quỷ dị, tối đen như mực, cho nên em thấy sợ.” Vệ Khanh ôm cô vào ngực, an ủi nói: “Bây giờ có còn sợ không?” Chu Dạ cảm giác được nhiệt độ ấm áp của cơ thể hấn, thở dài nói: “Vệ Khanh, nhìn thấy anh, em sẽ không sợ.” Hóa ra mình lại ỷ lại hấn như vậy, đối với hấn không hề cảnh giác. Trong lòng có chút sợ hãi, kéo tay hấn: “Em cũng muốn hút thuốc...”

Vệ Khanh lắc đầu, “Không được, con gái không thể hút thuốc, không có lợi cho cơ thể.” Chu Dạ không phục nói: “Nhưng anh cũng hút.” Nói tới hút thuốc, Vệ Khanh mới nhớ ra, nói: “Lần trước ở Mật Vân trượt tuyết, hơn nửa đêm, vì sao em lại dậy hút thuốc? Trong lòng không thoải mái sao?”

Chu Dạ trả lời cho có lệ: “Đâu có, ngẫu nhiên muốn hút, giống như bây giờ.” Nói xong rút tay vào trong túi áo hấn tìm kiếm, Vệ Khanh cũng không ngăn cản. Chu Dạ mở ra nhìn tấy, ảo não nói: “Không có! Vậy anh nhét trong túi quần sao?” Lại định thò tay vào túi quần.

Vệ Khanh thấy cô giận, nói: “Muốn hút vậy sao?” Đưa điều thuốc trên tay đặt vào môi cô, Chu Dạ mắng:

“Phi, hạ lưu!” Vệ Khanh cười, thấy ven đường có một tảng đá, nghĩ có lên xe cũng phải ngồi chờ, không bằng ra ngoài ngồi cho không khí thoáng đãng. Kéo cô ngồi xuống, tảng đá nhỏ hẹp, chỉ vừa mình hằn ngồi, liền ôm cô vào lòng, vô cùng thân mật ôm cô: “Có lạnh không?” Chu Dạ gật đầu, ngã vào trong lòng hắn, giờ phút này được hắn ôm ấp thật thoải mái, mọi cô gái trên đời đều ước mơ, nhưng cũng vì như thế lại bất an.

Cô cầm điều thuốc trên tay hắn, đặt ở trên miệng, dùng sức hút một hơi, sau đó làm càn, phun khói vào mặt hắn, mở mắt ra nhìn hắn, nhíu mày, khiêu khích. Vệ Khanh chưa từng thấy vẻ mặt Chu Dạ như vậy, hóa ra cô cũng có thể phong tình mê hoặc đến thế, mị lực tràn lan phóng ra, làm say đắm lòng người. Nhịn không được, ôm chặt cô hôn sâu.

Chu Dạ rất phối hợp, dường như trời tối càng làm cho cô thêm táo bạo, chủ động đón nhận nụ hôn của Vệ Khanh. Hắn chìm đắm trong nụ hôn tới mức mất hồn, cô gõ gõ trán hắn hỏi: “Em là ai?” Vệ Khanh còn muốn hôn cô, cô không cho, chạm tay vào mặt hắn hỏi: “Em là ai nào?” Vệ Khanh cảm thấy kì lạ, tay lại sờ loạn, thở phì phò nói: “Chu Dạ, đừng đùa nữa.”

Chu Dạ gõ trán hắn một chút, hừ lạnh nói: “Cuối cùng cũng không gọi nhầm tên.” Nghĩ hắn có nhiều tình nhân như vậy, chỉ sợ giờ phút này không biết đang cùng ai hôn môi. Vệ Khanh ôm cô thật chặt, hỏi: “Sao thế? Sao tự nhiên lại không vui?” Chu Dạ thò tay vào trong áo hắn, dần dần trượt xuống, cả người Vệ Khanh nóng bừng lên. Giữ tay cô đang làm loạn, khàn giọng: “Em lại làm càn nữa, anh không nhịn nữa đâu.”

Chu Dạ cũng không bỏ tay ra, lười biếng nói: “Thích em sao?” Vệ Khanh không chút do dự gật đầu: “Đương nhiên thích.” Không thì sao có thể xa xôi ngàn dặm đi cùng. Hôn trên mặt nàng, lướt xuống gáy, tới xương quai xanh, nụ hôn ấm áp ẩm ướt, Chu Dạ cảm thấy thoải mái, cũng không ngăn cản. Lại hỏi: “Vậy thích nhiều không?” Trong lòng cũng thầm hỏi, có giống với thích người con gái khác không? Có thừa nhận là cô có chút để ý.

Vệ Khanh đáp: “Thích đến mức nguyện ý cả đời chăm sóc em.” Tuy là lời ngon tiếng ngọt, giờ phút này nói ra cũng không phải giả vờ. Chu Dạ cũng không ngoại lệ, cảm động, hôn một chút lên trán hắn, lướt xuống dưới, lên chóp mũi, môi, cằm, cảm giác có chút tê lưỡi, liền dừng lại.

Vệ Khanh không hiểu vì sao hôm nay cô lại mềm mại nhiệt tình như vậy, trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, thử đặt tay lên ngực cô, lòng bàn tay nóng rực. Chu Dạ thở khê, cũng có chút phản ứng, nhưng lại đẩy tay hắn ra, sửa lại quần áo, nói: “Trước kia Lý Minh Thành cũng nói qua, muốn vĩnh viễn chăm sóc em, nhưng bây giờ hắn còn không cần em.” Có phải lời nói của đàn ông không đáng tin? Có phải Vệ Khanh có thói quen lời ngon tiếng ngọt như vậy?

Nhiệt tình giữa hai người nhanh chóng biến mất, trong lòng Vệ Khanh lạnh lẽo, sắc mặt khó coi. Chu Dạ kéo hắn đứng dậy, nói: “Trở về thôi, không cần nói gì cả, dùng hành động chứng minh cho em thấy là được. Như vậy, em mới có thể yên tâm thích anh.” Vệ Khanh dần dần hiểu ra, hóa ra là do cô lo lắng, sợ hãi. Chu Dạ nhìn hắn, còn thật tâm nói: “Vệ Khanh, em nghĩ, em thật sự thích anh, nếu anh trêu chọc em, cũng đừng phụ bạc em. Chỉ cần anh ở bên em, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với em. Nếu anh muốn đối tốt với người con gái khác, cũng phải chờ chúng ta chia tay.” Cô chưa bao giờ yêu cầu tình yêu thiên trường địa cửu, nhưng nếu đã từng có được, ít nhất hy vọng là toàn tâm toàn ý.

Vệ Khanh nhẹ giọng nói: “Sẽ không đâu, anh chỉ đối tốt với em thôi.” Gần từng tiếng một, giống như nặng ngàn cân. Lời nói bình thường như vậy, như là hứa hẹn suốt cả cuộc đời. Bỗng nhiên hắn cảm thấy được trên vai có trách nhiệm, Chu Dạ tin tưởng lời nói lúc này của hắn tuyệt đối là thật lòng, nhưng chuyện sau này, có ai nói trước được.

Cô gật đầu nói: “Vào trong xe thôi, em thấy hơi lạnh.” Hai người đi lên đường cao tốc, thấy những chiếc xe từ xa xa chậm rãi chuyển động. Chu Dạ nhẹ nhàng thở ra, kéo hắn nói: “Đi thôi, đi thôi, cuối cùng đường cũng mở.” Vệ Khanh thay cô thắt dây an toàn, vuốt mắt cô, lại vuốt má, tận tới lúc xe phía sau ầm ầm mới thôi. Hắn ngồi thẳng người dậy, chậm rãi khởi động xe đi tiếp. Từ đầu tới cuối, hắn không nói một lời.

Hai người về tới nhà, đã là nửa đêm rạng sáng, trong khu phố không có một tiếng động, hai người kiệt sức, mệt mỏi không chịu nổi. Chu Dạ chỉ đường cho hắn đi vào. Vệ Khanh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu: “Đây

không phải là trường Trung học Thượng Lâm sao?” Chu Dạ gật đầu: “Đúng thế, mẹ em là giáo viên ở đây, nhà em sống ở khu nhà dành cho giáo viên.”

Xe chậm rãi đi vào, Chu Dạ nhìn ra bên ngoài vừa thấy, vội kêu ngừng, nhảy ra ôm chặt người bên ngoài oán trách: “Cha, trời lạnh như vậy, đã là nửa đêm, sao cha vẫn đứng bên ngoài chờ bọn con? Con cũng có phải không biết đường về đâu!” Lại hỏi: “Cha chờ bao lâu rồi? Có lạnh lắm không? Thời tiết giờ rất lạnh nha, cha sao còn đứng đây. Nhanh lên xe, nhanh lên xe.”

Vệ Khanh mới biết đây là cha cô, vội đi xuống chào hỏi: “Bác trai, cháu chào bác.” Cha cô gật đầu, cũng máy móc đáp: “Chào cháu.” Hiển nhiên trả lời vụng về, không am hiểu khách sáo. Vệ Khanh vội nói: “Bác trai, bác lên xe đi ạ, trong xe ấm hơn.” Cha cô xoa xoa tay nói: “Chỉ đi có vài bước chân thôi.” Cũng không bước lên xe.

Chu Dạ kéo cha lên xe, nói: “Cha, cha nhìn cha xem, tay đã cứng lại, quăng đi chắc vỡ luôn đó.” Cha cô lắc đầu: “Không sao, mùa đông tới, tay người già đều như vậy.” Cô đau lòng nói: “Đi về con bóp thuốc cho cha, đây không gọi là tay nha.”

Xe đi vào một khu nhà có chút cổ kính, Chu Dạ đi trước, nói: “Cẩn thận, bậc thang cao đấy.” Thang lầu chật hẹp tối om, ngay cả là nhà cho giáo viên, điều kiện cũng không được tốt. Chu Dạ đi lên tầng 3, mở cửa ra nhìn thấy, trong nhà thiết kế đơn giản, một bộ sofa có lẽ đã hơn 10 năm, giữa phòng có một cái TV cũ 21inch, xem ra đã sớm hết hạn. Tủ lạnh cũng đã rỉ sét, khăn trải bàn đã ngả màu vàng, phòng có hơi bừa bộn, nhưng vẫn sạch sẽ.

Chu Dạ giới thiệu nói: “Cha, đây là bạn con, anh ấy tới đây có việc.” Cha cô vội nói: “Được được, không cần khách sáo, cứ ngồi xuống trước đi.” Vệ Khanh vừa nghe cô giới thiệu, đương nhiên bất mãn, nhìn cô chằm chằm, cô cũng không để ý, nói: “Phòng nhỏ, anh ở tạm một đêm, em đi dọn dẹp một chút.”

Đi ra hỏi: “Cha, cha dọn dẹp phòng con sao?” Rất sạch sẽ, nhìn không giống như cha cô làm. Lúc mẹ cô sinh thời, cha cô cũng là đại nhân vật – quần áo đưa tới tận tay, cơm ăn bẻ tới tận miệng. Cha cô đang pha trà cho Vệ Khanh, đáp: “Không phải, là cô con dọn dẹp đấy. Chăn gối đều đã phơi nắng qua.”

Cô nhìn nhìn một chút, lại đi ra, nói: “Cha, để con, cha ra phòng khách ngồi đi.” Nấu nước pha trà, động tác nhanh nhẹn. Vệ Khanh thấy cha cô không nói nhiều, cũng không có gì để nói, khách sáo nói vài câu, liền đi tới phòng bếp nói: “Được rồi, đã nửa đêm còn ai uống trà nữa, thay đồ rồi ngủ đi. Đúng rồi, anh ngủ ở đâu? Chung phòng với em sao?” Cô tức giận nói: “Anh ngủ dưới đất.”

Cầm siêu nước ấm đi ra, nói: “Cha, cha đứng bên ngoài lâu như vậy, lạnh lắm rồi, mau vào ngâm chân đi.” Ngồi dưới đất thay cha xắn ống quần. Cha cô gật đầu: “Con mau đi ngủ đi.” Cô còn hỏi có nóng hay không, cha cô lắc đầu. Vệ Khanh nhìn, thực sự rất cảm động, đứng ở nơi đó nói không ra lời. Hắn chưa từng nghĩ, trong cuộc sống lại có người múc nước cho cha mẹ rửa chân, Chu Dạ chăm sóc hiếu thuận, thật đáng quý.

Lúc này cô mới vào phòng ôm chăn gối đi ra, nói: “Vệ Khanh, anh ngủ phòng em, em vào thư phòng ngủ.” Đi tới thư phòng có một chiếc giường đơn ngồi xuống, Vệ Khanh đi theo vào, bần thần nói: “Để anh ngủ thư phòng là được.” Cô lắc đầu: “Đã đến đây thì là khách, không có đạo lý nào chủ để khách chịu khổ cả. Cũng mệt mỏi cả rồi, anh đi ngủ sớm chút đi, ngày mai không phải anh còn có việc sao? Chấp nhận ngủ một đêm, thiết thời cho anh, ngày mai đi đặt phòng khách sạn sau.”

Vệ Khanh cũng không nói gì, chỉ nói: “Anh thấy ở đây rất tốt. Đúng rồi, trước khi ngủ cũng phải rửa mặt đã.” Chu Dạ lo hắn không quen, cũng ngâm nước nóng, đưa khăn mặt sạch cho hắn. Trong lòng Vệ Khanh vô cùng ấm áp, cứ tưởng rằng Chu Dạ còn ít tuổi, chỉ giỏi tùy hứng đánh đá, không ngờ cô cũng biết chăm sóc người khác. Giờ phút này, thật sự muốn ở bên cô cả đời, sống một cuộc đời giản dị cũng không tệ!

Chu Dạ dầm dầm thất lưng, nói: “Đi ngủ sớm một chút, sáng sớm mai em còn phải đi sắm tết nữa.” Từ ngày mẹ cô qua đời, mọi việc trong nhà đều do cô đảm nhiệm. Bón ba cả một ngày, thật sự mệt mỏi, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

13. Chương 25-26

(Có lẽ là yêu) Chương 25: Thở dài

Edit: Ishtar

Ngày hôm sau, khi Vệ Khanh thức dậy thì Chu Dạ đã chuẩn bị xong bữa sáng, đang bày bát đĩa, nói: “Anh mau đi rửa mặt đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội mất.” Còn nói: “Khăn mặt ở bồn rửa là khăn mặt mới đó, bình nóng lạnh bị hỏng rồi, trong phích nước có nước nóng đó.” Trong lòng Vệ Khanh cảm thấy rất ấm áp, cảm thấy hai người bọn họ nên như vậy, cuộc sống ấm áp mỹ mãn, đây chính là đạo lý hiển nhiên, hai năm rõ mười. Đi lại gần, ấn lên trán cô một nụ hôn.

Chu Dạ tránh ra, lườm hắn: “Anh làm gì vậy, đây là nhà em đây! Anh còn có lằng nhằng, cẩn thận em đuổi anh ra khỏi cửa.” Vệ Khanh cười: “Đây là phong cách đối xử với khách của em sao?” Cô hừ lạnh: “Anh mà cũng có dáng vẻ của khách à?” Nhanh đi rửa mặt đi, cha em sắp về rồi, cùng nhau ăn sáng.”

Lúc Vệ Khanh rửa mặt xong đi ra, cha cô đã trở về. Chu Dạ nói: “Cha, bên ngoài có lạnh lắm không?” Cha cô cầm bát cháo trên bàn, chậm rãi nhắc cô ra ngoài nhớ mặc áo khoác cho ấm. Cô cũng ngồi xuống bê bát cháo lên, vừa cầm thìa, vừa nói: “Con mời cha ăn sáng.” Lại nói với Vệ Khanh: “Ở đây ăn sáng bằng cháo, không biết anh có ăn quen hay không?”

Vệ Khanh gạt đầu, cháo rất ngon, bên trên còn rắc rau thơm và hạt tiêu, mùi hương thơm nồng. Hắn liên tục khen ngon, không ngờ tay nghề của Chu Dạ lại khá như vậy, thật sự cao tay, không kém đầu bếp nhà hắn. Thấy trong bát hắn và bát cha cô đều có một quả trứng trần, nhưng trong bát cô lại không có, hỏi: “Chu Dạ, em không thích ăn trứng trần sao?” Cô nói: “Trong tủ lạnh hết trứng gà rồi, đợi lát nữa đi chợ mua thêm. Đãi khách không chu đáo, anh tạm thời chấp nhận đi.” Vệ Khanh biết cô thương cha và mình, không biết vì sao, trong lòng nao nao, vội xúc quả trứng đem sang bát cô nói: “Anh không thích ăn trứng gà, em ăn đi.”

Chu Dạ cho là hắn thật sự không thích ăn trứng gà, nói: “Trứng gà có nhiều chất dinh dưỡng, vì sao không ăn chứ? Trước kia mẹ em thường làm cho em ăn, anh cũng nên ăn nhiều một chút, kiêng ăn là không tốt.” Không nhận, bê bát cháo ra ngoài sofa ngồi nghe dự báo thời tiết trong vài ngày tới.

Trong lòng Vệ Khanh cảm thấy tràn ngập ấm áp, cảm thấy rất mãn nguyện nha, cho quả trứng lên miệng cắn một miếng. Cha cô vừa ăn cháo vừa hỏi: “Vệ tiên sinh làm nghề gì vậy?” Hắn vội đáp: “Cháu kinh doanh nhỏ thôi ạ.” Đương nhiên cha cô biết thân phận hắn không nhỏ, chỉ cần nhìn chiếc xe đậu dưới lầu kia là biết, lập tức nói: “Vệ tiên sinh khách khí rồi, quả là tuổi trẻ tài cao.” Vệ Khanh khiêm tốn, liên tục nói không dám, không dám. Tuy rằng cha cô không thích nói nhiều, nhưng mọi việc đều thu vào tầm mắt, trong lòng sáng tỏ, thấy tính tình Vệ Khanh không kiêu căng, không nóng nảy thì rất ưa thích.

Chu Dạ quay đầu nói: “Vài ngày tới có tuyết rơi. Vệ Khanh, sợ rằng trên đường lại phong tỏa, anh về Bắc Kinh kiểu gì?” Vệ Khanh đang ước việc đó xảy ra, chỉ cười nói: “Không về được thì ở nơi này đón năm mới cũng được, sao vậy? Không chào đón anh sao?” Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt cha, nói: “Vậy anh phải hỏi ý kiến cha em đã.” Cha cô nở nụ cười hiếm hoi, nói: “Vệ tiên sinh nếu không chê, cứ ở lại thêm vài ngày đi.”

Vệ Khanh đắc ý cười tươi. Chu Dạ dọn dẹp bát đĩa, hỏi: “Cha, hôm nay cha có đi đâu không?” Cha cô nói đi tới xưởng tính toán sổ sách, trưa sẽ không về. Cô gạt đầu: “Vậy buổi tối cha về sớm một chút, con sẽ nấu vài món cha thích.” Đưa mũ và áo khoác ngoài cho cha. Vệ Khanh đứng bên cạnh nhìn, có chút ghen tị.

Chu Dạ hỏi: “Trong nhà không có điều hòa, tối hôm qua ngủ có ấm không?” Vệ Khanh lần đầu tiên tới phía nam, đúng là không quen, vừa ẩm ướt vừa lạnh, ôm cô nói: “Hơi lạnh một chút, hay buổi tối em ngủ chung với anh được không? Như vậy sẽ không lạnh.” Cô dùng lực đập vào chân hắn, tức giận nói: “Không phải anh tới đây có việc sao? Quên chuyện hôm qua đi, hôm nay anh ra đăng ký phòng khách sạn.”

Vệ Khanh cũng không giả vờ nữa, thẳng thắn nói: “Em có biết vì sao anh tới đây không? Sao có thể thuê khách sạn chứ, tốn nhiều tiền lắm.” Chu Dạ không nói gì, thăm mắng hắn keo kiệt. Thở dài, dù sao đã tới đây rồi, cũng không thể đuổi hắn đi, vì thế hỏi: “Vậy bao giờ anh về? Ngày mai? Hay ngày kia?” Cũng

không thể ở nhà cô đón năm mới nha, như vậy sao được. Vệ Khanh lười biếng ngã vào ghế sofa nói: “Đường cao tốc đều phong tỏa hết, em bảo anh về kiểu gì?”

Chu Dạ không có cách nào khác, nói: “Em muốn đi ra ngoài mua đồ, anh đi cùng em hay ở nhà xem tivi?” Vệ Khanh vội đứng dậy, đương nhiên hẳn muốn đi cùng cô rồi. Chu Dạ kéo kéo hắn, nói: “Anh mặc ấm một chút, bên ngoài rất lạnh.” Còn mình khoác thêm một chiếc khăn quàng cổ tối màu, nói: “Bên ngoài gió lớn, sợ anh bị gió thổi bay đó.”

Hai người lái xe đi vào chợ ở giữa phố, Chu Dạ mua rất nhiều đồ, hạt dưa, lạc, kẹo bán, câu đối, pháo, đèn lồng đỏ... Vệ Khanh đi theo cô, cảm nhận không khí Tết sắp về. Vốn hắn chỉ coi qua năm mới là một hình thức, nhưng ở chung với Chu Dạ, lại hào hứng, một lòng một dạ chuẩn bị, rất vui vẻ.

Chu Dạ thấy bán chăn điện, tiện tay lật xem. Vệ Khanh hỏi: “Mua cái này làm gì?” Cô nói: “Không phải buổi tối ngủ bị lạnh sao? Đặt ở dưới nằm, rất ấm, đêm sẽ không sợ lạnh.” Do dự một chút, một hơi mua hai chiếc, giá cũng không rẻ. Nghĩ cha đã lớn tuổi, có lẽ ngủ cũng không ấm. Mình thì chỉ cần ôm một túi sưởi trong chăn là ấm rồi. Mùa đông năm nay thật lạnh.

Mua xong hàng tết, hai người lại đi chợ mua đồ ăn. Chu Dạ nhớ có một lần nghe hắn nói rất thích ăn cá, cố ý muốn một con cá chép to. Nhìn con cá to rất vui vẻ, không phải mọi người thường nói cuối năm có “cá chép hóa rồng” sao. Hai người xách túi lớn túi nhỏ về, lúc đi qua trường học, lại gặp một người, tầm bốn mươi- năm mươi tuổi, tóc búi gọn gang, trang phục lịch sự sang trọng, trên tay cầm một túi hồ sơ.

Chu Dạ vội đứng lại, chào hỏi: “Cháu chào cô Lý.” Người phụ nữ nhìn thấy Chu Dạ, hai mắt sáng lên, cười nói: “Thì Thi à, về khi nào vậy? Lâu lắm rồi không gặp.” Cô vội trả lời: “Nửa đêm hôm qua cháu mới về, đang chuẩn bị đồ tết, cô đi đâu thế ạ?” Người phụ nữ kia nhìn sang Vệ Khanh, hắn cũng cười cười chào hỏi. Bà gật đầu, cũng không hỏi gì, chỉ nói: “Thì Thi, rảnh sang nhà cô chơi, cô sẽ làm đồ ăn cho con.” Vỗ vỗ nhẹ lên đầu Chu Dạ rồi bước đi.

Chu Dạ giải thích: “Đây là bí thư đảng ủy của trường em, là một người phụ nữ giỏi giang nha, mẹ của Lý Minh Thành đó. Cô Lý rất thương em, lần nào về cũng gọi em qua nhà cô ăn cơm.” Vệ Khanh vừa nghe tới tên Lý Minh Thành, trong lòng có chút không vui, chỉ “ừ” một tiếng, nói: “Đi dạo một ngày, mệt quá, về nghỉ thôi.”

Chu Dạ về nhà liền tắt bếp, rửa rau thái thịt, đun nước, nấu cơm, xoay như chong chóng. Vệ Khanh xắn tay áo lên giúp sức, lo Chu Dạ vất vả, nói: “Chỉ là ăn uống thôi mà, tùy tiện nấu vài món là được rồi, em chiều anh quá.” Cô không chịu nói: “Sắp qua năm mới rồi, không thể giống như trước.” Cô nghĩ bình thường cha cô ăn uống không đầy đủ, cơm nguội cũng ăn qua loa đối phó, cho nên thà tắt bếp một chút còn hơn.

Vệ Khanh phá lệ đứng bên cạnh rửa rau, cũng không ngại nước lạnh, đứng sát bên người Chu Dạ, cọ cọ vào người cô, cảm giác như một đôi vợ chồng chân chính. Đáng tiếc là Chu Dạ không hiểu phong hoa tuyết nguyệt, chỉ nhắc dao trên tay nói: “Anh lại động tay động chân xem, cẩn thận em đem anh ra làm đồ ăn. Đi ra ngoài đi, ra phòng khách ngồi đợi.” Vệ Khanh rút đầu lại, nhỏ giọng oán thăm: “Bạo lực quá!” Biết không chiếm được tiện nghi, rầu rĩ đi ra ngoài.

Cơm tối rất phong phú, Vệ Khanh cầm hai bình Ngũ Lương Dịch hảo hạng đi ra. Chu Dạ hỏi: “Rượu ở đâu vậy?” Hắn cười: “Mang tới mà, hôm qua quên không lấy ra, vẫn để ở trong xe.” Nói xong rót chén rượu cho cha Chu Dạ, cười nói: “Bác trai, bác nếm thử xem thế nào ạ.” Nhìn cô, cũng rót cho cô một chén: “Em cũng uống một chút đi.” Nhưng cũng chỉ rót lưng chén, hiển nhiên không muốn cho cô uống nhiều.

Cô lườm hắn, nói: “Em không uống, không biết uống.” Đưa chén đặt sang chỗ Vệ Khanh, dáng vẻ nghiêm trang. Vệ Khanh cười thầm, nhóc con, còn giả vờ không biết uống rượu. Tửu lượng của cô thế nào, hắn đã trải nghiệm qua, tửu lượng của người bình thường cũng chưa chắc đã bằng cô.

Ngày thường cha cô thích uống một hai chén, ngồi uống một mình, rất buồn chán. Bây giờ có người uống cùng, gãi đúng chỗ ngứa, rất vui vẻ, nhấp một ngụm, gật đầu khen ngợi: “Thơm lắm! Rượu ngon.” Hai người uống hết chén này tới chén khác, Vệ Khanh dùng hết thủ đoạn bồi tiếp cha cô vui vẻ hơn hử, bao nhiêu chén cũng không từ chối. Đã lâu rồi cha cô không vui vẻ như vậy, nhất thời mê rượu, uống nhiều, đã có chút say.

Chu Dạ vội giữ chén lại, nói: “Cha, cha uống ít một chút. Nếu không, cha về phòng nghỉ ngơi trước được không?” Cha cô đang uống vui vẻ, đâu có chịu dừng, nói: “Thu Thi, uống vài chén đi, vui một chút.” Chu Dạ bắt đầu nói: “Cha, cha say rồi. Nào, con đỡ cha về phòng nghỉ ngơi.” Người uống rượu tối kỵ bị người khác nói là mình say, cha cô cũng vậy, hất hất tay cô ra, nói: “Thi Thi, đừng làm loạn, cha không có say.” Chu Dạ không nói gì nữa, trừng mắt nhìn Vệ Khanh, đều do hấn, cha cô rất ít khi uống thành như vậy!

Vệ Khanh thấy thế, cũng đỡ lời: “Bác trai, tửu lượng cao thật, cháu không đỡ được nữa, không thể uống tiếp.” Liên tục nói cam bái hạ phong, thật sự không thể uống được nữa, uống tiếp chỉ sợ không đứng dậy nổi. Cha cô nghe xong, trong lòng vui vẻ, vội nói: “Được, vậy cậu đừng uống nữa.” Một mình uống rượu đâu còn ý nghĩa, liền nói: “Đã tới mức này, tôi cũng rút lui thôi.” Chu Dạ vội giúp đỡ cha đã say tới bảy tám phần đi về phòng ngủ.

Lúc đi ra, thấy Vệ Khanh phần chấn tinh thần đang ngồi uống canh củ cải. Chu Dạ trừng hấn, hừ, tiểu nhân, lừa người chết không đền mạng, tức giận nói: “Vệ Khanh, anh giỏi thật nha, vừa rồi giả vờ như thật.” Đầu cơ trục lợi, dễ dàng khuyên nhủ cha cô. Vệ Khanh cười hì hì, kéo tay cô nói: “Sao em còn làm bộ không uống được rượu?”

Chu Dạ sợ cha cô trong phòng nghe được, nhìn thoáng qua, cảnh cáo: “Anh cũng đừng để cha biết em biết uống rượu và hút thuốc đấy, nếu không, sẽ đuổi anh ra khỏi đây.” Vệ Khanh khó hiểu, nói: “Cũng đâu có gì lớn lao, em cũng có còn là trẻ con đâu.” Cô lườm hấn: “Anh thì biết cái gì! Tóm lại, anh nhớ kỹ là được.” Mẹ cô là giáo viên, giáo dục rất nghiêm khắc, lúc ở nhà, một giọt rượu cũng không đụng vào, đừng nói là hút thuốc. Về sau cô đi học đại học, đi làm thêm ở quán bar, bị buộc phải luyện một thân tửu lượng cao, hút thuốc cũng là do bất đắc dĩ. Trong mắt cha mẹ, cô vẫn là một đứa con gái hiền lành nhu thuận. Quan niệm của cha cô rất cổ hủ, nếu biết cô hút thuốc uống rượu, sẽ cho rằng cô ở ngoài học thói xấu, sẽ đau lòng chết mất.

Vệ Khanh hiểu được, cười xấu xa: “Muốn anh giữ bí mật thì cũng phải có thành ý một chút.” Nói xong, ôm Chu Dạ, bắt đầu nói: “Suốt một ngày trời anh còn chưa được chạm vào em.” Chu Dạ biết rõ cha đã ngủ rồi, nhưng vẫn hoảng hốt, không dám xằng bậy, nhanh chóng đẩy hấn ra: “Em phải đi ra ngoài một lúc, anh cứ tự nhiên đi.” Quần khăn quàng cổ, muốn đi.

Vệ Khanh vội hỏi: “Đã muộn rồi, em còn muốn đi đâu?” Cô nói: “Giờ mà muộn, mới có bảy giờ, vẫn còn sớm chán. Em qua nhà cô Lý một lúc, gặp mọi người, rồi sẽ về. Anh xem tivi đi, bên ngoài rất lạnh, đừng đi ra ngoài.” Vệ Khanh vừa nghe cô muốn tới nhà Lý Minh Thành, đương nhiên không chịu, cũng đứng lên nói: “Buổi tối không an toàn, anh đưa em đi.” Cứ thế đi theo cô xuống tầng dưới.

Cô thấy hấn cầm chìa khóa xe, cười nhạo: “Anh nghĩ xa lắm chắc, ở trong trường mà thôi. Hai người đi qua sân vận động, hướng tới dãy nhà mới đi tới. Trời tối, trường học vắng vẻ, hầu như không có người đi lại, có chút hiu quạnh. Chu Dạ chỉ dãy nhà sơn màu bạc phía trước nói: “Nhìn xem, có gì phải lo lắng chứ. Ở trong trường rất an toàn.” Đang lúc nói, thì nhìn thấy dưới tầng cây trước cửa, có một cặp uyên ương đang ôm nhau. Lúc đầu cười trừ, đợi tới khi nhìn thấy rõ ràng, lại kéo Vệ Khanh đi hướng khác, lối sau của trường.

Vệ Khanh không hiểu gì, hỏi cô sao vậy, Chu Dạ không nói lời nào. Hấn quay đầu ra phía kia nhìn nhìn, mới hiểu ra, người lưu luyến đứng dưới tầng cây kia chính là Lý Minh Thành. Hấn thấy cô như vậy, tâm tình cũng không tốt, nhưng cũng đã trải qua nhiều chuyện, nghĩ nghĩ nói: “Không thì chúng ta về thôi, lần khác tới sau.” Trong lòng Chu Dạ khó tránh khỏi có chút ảm đạm, đứng yên nơi đó không nhúc nhích.

Vệ Khanh thở dài, ôm hôn cô, lại nghe có tiếng bước chân dồn dập lại gần. Chu Dạ đứng thẳng dậy, vuốt vuốt tóc, xoay người muốn đi. Trương Nhiễm Du lại đang đi thẳng tới, nhìn thấy người thì hoảng hốt, nhưng tới lúc nhìn rõ, cười chào hỏi: “Chu Dạ, là em à, đã về rồi!” Cô gật đầu: “Em chào chị.” Trương Nhiễm Du vẫn đang xấu hổ, mặt vẫn chưa hết đỏ, thuận miệng nói: “Em muốn tới nhà bí thư Phạm sao? Vừa nãy mới nghe cô oán trách em về mà vẫn chưa vào nhà cô chơi.” Bí thư Phạm chính là mẹ của Lý Minh Thành.

Chu Dạ chần chừ, hỏi: “Chị cũng tới nhà hấn chơi sao?” Hấn là nói Lý Minh Thành. Tuy cha của Trương Nhiễm Du là hiệu trưởng của trường trung học Thượng Lâm, nhưng lại khác với nhà Lý Minh Thành, không ở trong khu nhà cho giáo viên, cho nên trước kia cô và Lý gia không quen biết.

Cô cười cười: “Ừ, mới cùng ăn cơm xong. Em mau đi đi, chị về đây.” Vội vàng đi qua cổng trường, bên

ngoài còn có xe chờ cô. Lúc này Vệ Khanh mới nhìn rõ bạn gái Lý Minh Thành thế nào, trong lòng thầm bất bình thay Chu Dạ, mắng tên Lý Minh Thành là đồ không có mắt. Nhưng điều làm hắn giận nhất, chính là vì sao Chu Dạ lại cố tình thích gã!

Chu Dạ không ngờ rằng Lý Minh Thành lại đưa người đó về nhà ăn cơm, quan hệ thân mật như vậy, trong lúc nhất thời không biết có cảm giác gì, chán nản. Vệ Khanh kéo tay cô nói: “Về thôi.” Bỗng nhiên cô lắc đầu: “Không, nếu đã đến đây, vẫn là vào trong ngôi chào cô Lý đã.” Đằng nào cũng phải đối mặt, trốn tránh cũng không phải biện pháp tốt.

Cô bảo Vệ Khanh đi về trước, đứng ở trước cửa vẫy vẫy tay với hắn, rồi đẩy cổng sắt đi vào. Vệ Khanh không đi, mãi tới không nhìn thấy bóng cô mới đi tìm một quán cà phê ngồi chờ.

Chu Dạ cười chào hỏi: “Cháu chào cô chú ạ.” Cô Lý cười: “Thì Thi, cuối cùng vẫn còn nhớ tới đây a, mau ngồi xuống đi.” Hỏi cô đã ăn cơm chưa, rồi lại bảo người giúp việc pha trà. Chú Lý bình thường rất nghiêm nghị, lúc này cũng gật đầu mỉm cười, buông tờ báo trong tay xuống, hỏi: “Thì Thi, ở trường học hành thế nào?” Chu Dạ nói mọi việc đều tốt, còn báo cáo tình hình học tập của mình cho ông biết. Ông nghe nói cô vừa thi lên nghiên cứu sinh, gật đầu cổ vũ: “Ừ, chăm chỉ đọc nhiều sách rất có lợi.”

Cô Lý vừa gọt hoa quả vừa nói: “Thì Thi, lần sau tới chơi thường xuyên nha, coi như đây là nhà mình, cần gì phải khách khí với cô chú.” Trước kia bà và mẹ Chu Dạ là đồng nghiệp, tình cảm rất tốt. Từ khi mẹ Chu Dạ bị bệnh qua đời, bà coi đứa nhỏ như con. Lúc mẹ Chu Dạ qua đời, Chu Dạ vẫn thường ở Lý gia.

Chú Lý quay đầu nhìn Lý Minh Thành sảng giọng nói: “Con nhìn Chu Dạ hiểu chuyện như thế chứ, con đấy, nhìn mà học tập. Đúng rồi, chuyện du học thế nào? Con cũng bắt đầu chuẩn bị đi, mẹ con đã tìm trường cho con rồi đấy. Đại sứ quán bên kia thì cha giúp con, đợi con tốt nghiệp xong là có thể sang Mỹ.” Từ khi Lý Minh Thành không thi lên nghiên cứu sinh, trong nhà đều nhất trí cho hắn ra nước ngoài du học.

Lúc này Lý Minh Thành lại nói: “Cha, mẹ, bây giờ con không muốn đi du học.” Chú Lý vừa nghe xong, không vui, nói: “Ý con là gì?” Trên mặt đã có vẻ giận dữ. Cô Lý vội ngăn cản, nói: “Có chuyện gì thì từ từ nói, tức giận với con thì có ích gì. Minh Thành, vì sao con không muốn đi du học, cũng phải có lý do chứ?” Lấy phong cách giáo viên ra hỏi.

Lý Minh Thành trầm mặc nửa ngày, nói: “Cha mẹ, con biết cha mẹ muốn tốt cho con. Nhưng bây giờ con không muốn ra nước ngoài.” Chú Lý thấy hắn ngnag nhiên phản đối, mặt đen lại. Cô Lý nhũn mày, nói: “Con có biết việc cho con đi du học, tốn bao nhiêu tâm huyết của cha mẹ không? Bây giờ con nói không đi là không đi, là nghĩa làm sao? Con đã là đàn ông trưởng thành, phải có trách nhiệm với lời mình đã nói.”

Nửa ngày sau mới thấy Lý Minh Thành ấp úng nói: “Vì Nhiệm Du học nghiên cứu sinh ở trường...” Lúc này Chu Dạ hiểu ra, hóa ra vì Trương Nhiệm Du mà hắn từ bỏ cơ hội ra nước ngoài du học.

Chú Lý trợn mắt trừng hắn, mắng: “Chì vì tình cảm nam nữ, ngay cả sự nghiệp cũng không cần? Mày nhìn lại mình xem, có tiền đồ gì không?” Vất lại một câu: “Bất kể thế nào, mày cũng phải đi Mỹ.” Rồi xoay người đi lên gác.

Cô Lý ở lại khuyên hắn: “Minh Thành, đâu phải cha mẹ phản đối tình cảm của con. Nhưng việc học hành con cũng định vất sang một bên sao? Nếu tình cảm của các con thật sự sâu đậm, còn sợ gì chỉ cách một Thái Bình Dương? Không phải người xưa có câu: “lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ” [11]. Đàn ông quan trọng nhất chính là sự nghiệp, sau đó mới có tư cách để lo việc gia đình, có phải không? Chẳng lẽ sau này con muốn vợ con cùng con chịu khổ sao?”

Lý Minh Thành cúi đầu không nói gì, cũng không hề cử động. Cô Lý tức giận đánh hắn, Chu Dạ vội cản lại, nói: “Cô Lý, dù sao cô cũng để cho hắn suy nghĩ một thời gian có được không ạ?” Rồi kéo Lý Minh Thành ra ngoài.

Trong lòng Chu Dạ rối bời, từ nhỏ Lý Minh Thành đã rất chăm chỉ, có chí tiến thủ, không dám nghĩ rằng có một ngày hắn lại làm như vậy. Một lúc lâu sau nói: “Thật sự người không muốn đi du học sao? Vì sao chứ?” Vì Trương Nhiệm Du sao? Giọng nói ảm đạm vô lực.

Hắn gật đầu, thở ra hơi trắng, nói: “Không phải không đi, chẳng qua bây giờ chưa muốn đi. Tình cảm giữa ta và Nhiệm Du chưa ổn định, nói thật, nếu bây giờ đi, sẽ không biết thế nào. Giống như có người từng

nói, có gọi điện thoại nhiều cũng không bằng một cái ôm. Với năng lực của ta, sau này vẫn còn có cơ hội ra nước ngoài, nhưng người trong lòng, chỉ có duy nhất mà thôi.”

Chu Dạ nghe xong vừa đau lòng, vừa ghen tị, đau lòng vì chính mình, ghen tị vì Trương Nhiễm Du. Dựa vào cái gì mà cô ấy khiến cho Lý Minh Thành si tình đến vậy? Đứng ở nơi đó, thật lâu không nói gì. Đôi mắt đắm lệ mơ hồ, không sao ngừng được.

Lý Minh Thành vẫn không phát hiện ra sự khác thường của cô, nâng tay nhìn đồng hồ nói: “Yên tâm, ta không sao. Chỉ cần ta không muốn ra nước ngoài, cha mẹ ta cũng không thể làm gì được. Người mau về đi, giờ ta đi tìm Nhiễm Du, bàn bạc xem nên làm thế nào. Nhìn xem, trăng ở nước ngoài sẽ không đẹp như ở trong nước.”

Nói xong đi ra đường lớn, giơ tay vẫy taxi. Chu Dạ nhịn không được, gọi ra tiếng: “Anh hai!” Giống như trước kia, vô cùng thân thiết, mang theo chút hờn dỗi, cũng là lần cuối cùng. Lý Minh Thành cười, vẫy vẫy tay với cô, nói: “Mau về đi, lần sau anh hai sẽ đưa nhóc đi ăn.”

Chu Dạ tuyệt vọng nhìn chiếc xe rời đi, đau lòng đứng trong gió lạnh, bóng dáng cô đơn hiu quạnh. Trong lòng trống trải, suy sụp, dường như dưới đáy sâu nội tâm có nhiều thứ động lại mãi.

Vệ Khanh rút một hơi thuốc, từ trong bóng tối lặng lẽ không tiếng động đi ra, đưa tay lên xoa mặt cô, lạnh cóng.

[11]: Câu thơ trên được trích trong bài: “Thước kiều tiên” của Tần Quan.

Bản gốc:

—

Hán việt:

Thước kiều tiên- Tần Quan

Tiêm vân lộng xảo, phi tinh truyện hận, ngân hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước, nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy, giai kỳ như mộng, nhấn cổ thước kiều quy lộ.

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại, triêu triêu mộ mộ.

Dịch nghĩa:

Mây nhỏ khoe màu

Sao bay truyện hận

Sông Ngân vời vợi, người thâm vượt qua

Gió vàng sương ngọc một khi gặp nhau

Hơn hẳn bao lần ở cõi nhân gian

Nhu tình như nước

Hẹn đẹp như mơ

Không nỡ nhìn lối về là cây cầu Ô thước

Tình này nếu như đã mãi lâu dài

Há cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều
Dịch thơ:
Âm thầm quá bước Ngân hà
Sao bay gửi hận mây hoa khoe màu
Gió vàng sương ngọc tìm nhau
Đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng
Nhu tình mộng đẹp tương phùng
Ngậm ngùi chẳng nữ ngoảnh trông thước kiều
Tình xưa nếu mãi còn yêu
Cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau
(Phi hoa phi tuyết)
Mong sao quyến luyến sớm chiều
Chỉ cần mãi mãi tiếng yêu không nhoà
Nhịp Ô Thước chẳng nhìn qua
Gợi ngày gặp gỡ như là giấc mơ
Dịu êm tựa nước trôi mờ
Tình nồng hơn hẳn ngần ngợ kiếp người
Gió vàng sương ngọc gặp rồi
Sông Ngân diệu vợi chân người lặng đi
Sao băng lạnh lẽo hận gì
Mây khoe sợi rối tạo chi lấm màu
(Ngạo sơn ngạo nguyệt)(Có lẽ là yêu) Chương 26: Tất niên

Edit: Ishtar

Chu Dạ thấy hắn, vội vàng lau nước mắt, hỏi: “Sao anh lại tới đây?” Giọng khàn khàn, có một chút nghẹn ngào. Vệ Khanh thở dài, dúi tay cô vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi: “Có lạnh lắm không?” Cô gật đầu: “Lạnh!” Giọng nói lại đậm chút ấm áp, khiến cho trong lòng Vệ Khanh chưa xót đau lòng.

Hắn ôm chặt cô trước ngực, dùng áo khoác lớn trùm lên người cô, vuốt tóc, dịu dàng nói: “Như vậy sẽ không lạnh nữa.” Cô “ừ” một tiếng, vươn tay ôm hắn. Vệ Khanh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cô, đầu lưỡi ấm áp chạm vào đôi mắt không chịu rời đi, giống như muốn hòa tan cô vào trong lòng.

Tay Chu Dạ chạm vào làn da ấm áp bên eo hắn, đầu ngón tay run run, rồi chậm rãi tiến vào trong. Cô nghe thấy tiếng thở của hai người, còn có tiếng tim đập, dần dần hòa làm một. Giờ phút này, đau lòng yếu ớt, vùi sâu vào trong ngực hắn tìm kiếm sự ấm áp, nguyện mãi mãi không tỉnh dậy, không phải lo lắng về tương lai mờ mịt phía sau nữa.

Vệ Khanh hôn mãi, giống như trút giận, cắn không nhẹ vào môi cô. Cô thở nhẹ, liếm liếm môi dưới, xước da, bất mãn nhìn hắn, chất vấn: “Sao lại cắn em? Cắn ở đây, người khác nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào? Anh bảo em làm sao ra ngoài gặp mọi người?” Dấu vết rõ ràng như vậy, vừa thấy sẽ thắc mắc.

Hóa ra cô lo lắng chuyện này, Vệ Khanh đỡ khóc đỡ cười, hừ lạnh: “Cắn em thì làm sao? Vẫn còn chưa cho em một bài học đâu. Để em ngoan ngoãn, phạt cái thân không nghe lời. Nói đi, sao lại thế này?” Hắn cũng không phải người rộng rãi không để ý, sao có thể cho phép gã khác dẫm lên đầu hắn được.

Chu Dạ không khách khí đá hấn một cái, sợ hấn trả thù, vội vàng chui ra, “Anh lại nói lằng nhằng gì thế? Chỉ giỏi nghĩ lung tung, em có làm sao đâu!” Nói xong rầu rĩ đi về, Vệ Khanh vội đuổi theo nói: “Vay vì sao em khóc, thằng nhóc kia lại làm em đau lòng sao? Để anh dạy cho hấn một bài học.” Ngay cả người của hấn mà cũng dám bắt nạt, đúng là không muốn sống nữa rồi.

Chu Dạ biết hấn khó tránh khỏi bắt nạt, giải thích: “Không liên quan tới hấn, là tự em thấy đau lòng thôi. Người ta có thể vì bạn gái mà không chịu đi du học! Anh nhìn anh xem, suốt ngày chỉ biết bắt nạt em.” Nói xong, nhìn hấn chằm chằm.

Vệ Khanh cũng vội giải thích: “Anh đâu có bắt nạt em, thích em còn không hết nữa là.” Khóe môi Chu Dạ cong lên, hỏi: “Vay vừa nãy có chuyện gì?” Vệ Khanh nghẹn họng, một lúc sau, nổi giận dùm dùm nói: “Ai bảo em vì gã khác mà khóc! Em nói xem anh có thể không tức giận sao?”

Chu Dạ vung tay, “ừ” một tiếng, nói: “Em đâu có! Anh đừng nói lung tung. Em thấy người ta thương bạn gái quá nên hâm mộ thôi. Giống như anh, có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, cứ nghĩ tới lại khiến người ta khó chịu. Anh còn dám nói em nữa à, em không thèm tính toán với anh là may lắm rồi đấy.”

Vệ Khanh biết bây giờ cô nhóc này ngang ngược, không phân rõ phải trái trắng đen. Rõ ràng là cô đuổi lý trước, vốn định nói chuyện một chút, rồi khiến cô quên chuyện này đi, ngờ đâu tới cuối cùng lại khiến cô quay đầu trả đũa. Lập tức gơ tay đầu hàng: “Được rồi, được rồi, việc này anh sẽ không truy cứu nữa. Nhưng từ nay về sau, em đừng có qua lại với hấn nữa, em phải nhớ rằng, em là bạn gái của anh, ngôn ngữ cử chỉ phải chú ý chút.”

Chu Dạ không kiên nhẫn nói: “Anh nói hươu nói vượn cái gì! Anh mới là người phải chú ý ấy!” Vệ Khanh buồn bực, từ phía sau bước lên ôm lưng cô, cầm dựa trên đỉnh đầu cô, buồn bã nói: “Chu Dạ, anh không thích em ở cùng một chỗ với Lý Minh Thành. Nhìn em vì cậu ta mà khóc, trong lòng rất đau, vừa giận vừa không có cách nào cả. Anh nghĩ là anh ghen rồi.” Thật mất mặt, một người đàn ông trưởng thành cũng bắt chước phụ nữ ăn dấm chua.

Chu Dạ lẳng lặng đứng im dưới tàng cây, rồi xoay người hôn hấn, thấp giọng nói: “Em xin lỗi, em cũng không biết mình có còn thích hấn hay không, nhưng nhìn thấy hấn vì chị ấy mà chống đối với người nhà, có chút cảm khái. Hấn thích học tỷ như vậy, em hy vọng bọn học sau này có thể ở bên nhau.” Ôm cổ hấn, nhẹ nhàng cắn cắn vào cằm hấn: “Em xin lỗi, lần sau sẽ không thế nữa, lần này là lần cuối cùng.” Cô tin rằng, giờ phút này cô thật lòng chúc phúc cho Lý Minh Thành và Trương Nhiễm Du có thể bên nhau mãi mãi.

Vệ Khanh không tin hỏi lại: “Thật sự?” Chu Dạ gật đầu, trịnh trọng nói: “Thật sự.” Cô giống như một người đi trong mộng ảo bấy lâu phá kén chui ra, quá trình có chút đau khổ, nhưng cuối cùng vẫn tỉnh táo trở lại. Mà người kéo cô tỉnh giấc chính là người trước mắt này. Cô tựa vào trước ngực hấn, đột nhiên nói: “Vệ Khanh, em thích anh.”

Vệ Khanh run nhẹ, tim đập thành thịch, giống như muốn bay ra. Nhịn không được, mỉm cười nói: “Thích anh thế nào?” Chu Dạ nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Vẫn chưa nghĩ ra. Trước kia rất ghét anh, nhưng bây giờ mỗi ngày lại thích anh hơn một chút.” Lâu ngày sinh tình đáng sợ nha, một khi thành thói quen, thì dù cho ý chí mãnh liệt tới đâu cũng bị ăn mòn.

Vệ Khanh bất mãn, nói: “Làm sao có thể không biết chứ? Anh tuổi trẻ tài cao, khôi ngô tuấn tú, phong độ xuất chúng, lại ôn nhu sẵn sốc... sao em lại không nghĩ ra chứ?” Thật sự có chút không cam lòng.

Chu Dạ hừ lạnh, “Mèo khen mèo dài đuôi! Hoa hoa công tử, người đầy mùi tiền, háo sắc suốt ngày quần quýt, đáng đánh đòn... còn dám ăn nói bừa bãi, sao vẫn chưa bị sét đánh trúng đầu chứ?” Vệ Khanh càng nghe càng giận, đợi cô nói xong, mặt dày đáp lại: “Người ta vẫn nói, long xứng long, phượng xứng phượng, ba ba xứng đậu xanh —nếu anh kém như vậy, sao em có thể thích anh chứ?” Nheo nheo mắt, ngón tay vuốt ve môi cô.

Chu Dạ bị hấn liên tục chặn họng, thẹn quá hóa giận, huých hấn một cái: “Ai thích anh! Tự mình đa tình!” Nổi giận dùm dùm đi về phía trước. Nghĩ thầm, hấn đúng là vương bát đản, về sau cũng không dám nói xấu hấn nữa.

Vệ Khanh đắc ý không thôi, rất hân hoan! Vừa do dự vừa hỏi: “Rốt cuộc thích anh bao nhiêu, nói một câu thôi! Nói một câu, nói một câu —” Chu Dạ không để ý tới hấn, Vệ Khanh càng quần quýt lấy cô không

buông, ép cô trả lời bằng được. Cô vừa xấu hổ vừa cuống, đúng là lỡ lời một câu trở thành hận muôn đời, nhìn về mặt của hắn, có lẽ vênh tới tận trời rồi.

Tới lúc cô múc nước rửa mặt, Vệ Khanh còn đi theo bên cạnh cô vô cớ gây rối, nhin cười ý nói: “Tại em cũng không hỏi anh vấn đề này, công bằng chút đi, rốt cuộc là thích anh bao nhiêu? Hử...” âm cuối kéo dài, lại lừa lại dối. Chu Dạ nhớ lại buổi tối hôm đó, lại nhìn lên trời có rất nhiều sao, hắn từng nói: “Thích tới mức nguyện ý chăm sóc em cả đời.” Trong nháy mắt cảm thấy có dòng nước ấm áp len vào tim, lau mặt nói: “Thích anh giống như thích sao trên trời.”

Nói xong lời này, lập tức cảm thấy buồn nôn, ném khăn mặt cho hắn, lầm bầm nói: “Rửa mặt đi! Lên cơn thần kinh gì không biết!” Vệ Khanh cũng không cảm thấy thế nào là lãng mạn và buồn nôn, suy nghĩ nửa ngày mới loáng thoáng hiểu được, ý của Chu Dạ như vậy có phải rất thích hắn đúng không? Thích tới mức có thể so sánh với sao trên trời, chẳng có tí logic nào cả. Hắn buồn bực, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Đàn ông đúng là loại động vật ngu ngốc.

Chiều ba mươi, Chu Dạ sắp xếp câu đối, treo đèn lồng. Mọi năm đều là cha cô đảm nhiệm, lần này Vệ Khanh xung phong nhận việc. Cha cô thức thời đi ra ngoài đánh bài, để hai người bọn họ một chỗ. Chu Dạ lấy câu đối, đẩy cửa đi ra, chỉ huy nói: “Cái này dán trên cửa, cách nhau một khoảng, nhưng đừng có dán ngược.” Vệ Khanh nhìn nửa ngày hỏi: “Vậy ‘Hai chữ bình an nặng ngàn lượng’ là về trên hay về dưới? Dán bên trái hay bên phải?” Hắn đã bao giờ làm việc này đâu! Ở nhà hắn là đại thiếu gia nha.

Chu Dạ mắng: “Đã không biết làm lại còn nhận! Sớm biết thế này bảo cha làm cho xong.” Vệ Khanh bất mãn nói thầm: “Quá đáng, làm gì mà nặng lời vậy, em không dịu dàng một chút được sao, chẳng qua anh có lòng tốt thôi mà.” Cô ngừng lại, nghĩ hắn lần đầu tiên làm việc này, cũng là làm khó hắn, dịu dàng nói: “Được rồi, kẻ hèn này giúp anh là được.” Lấy bàn chải và hồ dán, náo loạn nửa ngày cuối cùng cũng dán được câu đối cân bằng đẹp đẽ.

Chu Dạ cầm một cành ngải xanh trước cửa, hàng năm tiết Đoan ngo, mọi người nơi này cũng có tập tục treo ngải. Ngắm nghía một chút, nhảy dựng lên nói: “Anh làm cái gì vậy? Không biết chữ Phúc là phải để trong nhà sao?” Về mặt Vệ Khanh mờ mịt hỏi lại: “Vậy à? Đây là tập tục ở đây sao?” Chu Dạ không nói gì, lườm hắn nói: “Anh có nhìn thấy nhà ai dán chữ Phúc trước cửa không?”

Vệ Khanh có chút xấu hổ, ôm cô nói: “Anh không để ý, cũng không có ai nói cho anh biết. Nhà anh mỗi dịp tết, đều quay quẩn ăn cơm, sau đó mọi người đi chơi. Giờ đó trên tivi thường chiếu chương trình bắn pháo hoa, lúc đó còn thấy háo hức.” Thấy Chu Dạ thật giỏi, cái gì cũng biết, lại cúi xuống hôn cô.

Chu Dạ biết những kẻ có tiền cũng không vui về gì, có chút đồng cảm với hắn, liền bảo: “Đợi tới lúc đó chúng ta cũng đi ra ngoài ngắm pháo hoa, đi chơi cho vui về.” Chu Dạ nghĩ hắn quen giao thừa ăn bánh trôi, cố ý nấu một mâm bánh trôi. Đèn lồng đỏ treo ở phòng khách rất bắt mắt, nhìn thấy thật thỏa mãn. Đốt pháo, ăn cơm tất niên, chờ cho tới đêm, nhìn xuống dưới lầu lại gặp một đám trẻ con ở trong trường ôm pháo bông đốt bùng bùng, kéo tay Vệ Khanh nói: “Chúng ta cũng đi chơi.”

Hai người cầm một túi pháo hoa và pháo bông đi xuống dưới, mấy nhóc tí nhìn thấy cô liền chào: “Chị.”, đối với Vệ Khanh lại rất ngoan ngoãn nói: “Cháu chào chú.” Vệ Khanh buồn bực, nhỏ giọng nói thầm: “Vì sao không gọi là anh chứ? Hoặc gọi cô ấy là cô cũng được.” Nói cái gì chứ! Mấy đứa trẻ này thật đáng đánh đòn.

Chu Dạ nghe thấy, cười to, “Cỡ anh có thể làm cha mấy em ấy rồi, còn muốn trẻ lại sao? Xấu hổ quá đi thôi.” Vệ Khanh lườm cô, nhất thời nổi giận, xấu xa véo nhẹ vào lưng cô một chút. Đồng thời châm lửa đốt mấy cây pháo bông, nhin mấy nhóc tí ngồi trên mặt đất nói: “Anh cho em chơi này.” Còn dạy bọn trẻ cách dẫn lửa. Trẻ con dễ dàng bị lừa nha, vừa cao hứng liền đi theo đuôi Vệ Khanh, còn theo lời hắn nói: “Cảm ơn anh.” Vệ Khanh nghe xong, tâm tình vui sướng, đắc ý nhìn Chu Dạ. Cô thấp giọng mắng hắn vô sỉ, ngay cả trẻ con cũng dùng thủ đoạn.

Hai người chơi đùa với đám trẻ con, vui vẻ vô cùng. Nói thật, chất lượng pháo hoa không được tốt cho lắm, đầu tiên tóe khói xanh đỏ xám, rồi bay vèo lên giữa không trung, chẳng có tiếng vang nào cả, nhưng đám trẻ lại bảo đốt tiếp, kêu rất vui. Vệ Khanh ôm cô, đột nhiên hỏi: “Haizz... Chu Dạ, em nói xem tương lai chúng ta có con hay không?”

Chu Dạ nhảy dựng lên, cô chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, chính cô vẫn còn chưa trưởng thành. Vỗ vỗ đầu hần, nói: “Đầu bị hỏng rồi sao? Nghĩ đi đâu vậy?” Vệ Khanh ôm cô nói: “Chu Dạ, anh ở cạnh em, càng ngày càng cảm thấy giống một gia đình, rất thoải mái.”

Chu Dạ nhéo hần một cái, nói: “Là em hầu hạ anh thoải mái đi!” Gã đàn ông này làm khách cũng sướng quá đi, uống trà là hai tay cô dâng, ăn cơm là do cô mời, ngay cả thay đồ cũng là do cô giặt, đãi ngộ không khác cha cô, thảo nào mà hần nói thoải mái! Vệ sau còn muốn cô như vậy á, khó đấy.

Mấy ngày nay Vệ Khanh rất dễ chịu, bưng trà rót nước, hỏi han ân cần, là người đàn ông hoàng kim độc thân lại có tiền, cũng không thể thờ thái như vậy, cười nói: “Nếu thế thì anh lấy em về nhà nhé.” Chu Dạ “phi” một tiếng, “Lại nằm mơ à! Lấy về để hầu hạ anh á, đừng có mơ!” Ngay cả khi Vệ Khanh có ý niệm này trong đầu, cũng lập tức đánh mất, ảo não nói: “Chu Thị, em cũng sắp tốt nghiệp đại học, vì sao mới mười chín tuổi!” Giờ phút này lại ngại tuổi cô còn quá trẻ!

Chu Dạ ngẩng đầu nói: “Em mới mười chín tuổi, thì làm sao, làm sao, anh ngại gì?” Dáng vẻ kia đúng là làm cho người khác đổ kỵ! Vệ Khanh giận, cắn vào má cô một cái. Cô lau nước miếng, lại dùng khuỷu tay đánh hần, Vệ Khanh để mặc cô đánh, thỉnh thoảng lại hôn trộm cô một cái, hai người hi hi ha ha, nháo thành một khối. Chu Dạ thở ra hỏi: “Năm mới cũng qua rồi, đốt pháo cũng xong rồi, bao giờ anh về nhà?” Có lẽ hần bận rất nhiều việc.

Vệ Khanh thở dài, “Mùng ba Tết phải về công ty, còn phải đi chúc tết họ hàng, e rằng ngày mai anh phải đi rồi.” Cô gật đầu, hỏi: “Anh lái xe về sao?” Hần lắc đầu: “Đi một mình buồn lắm. Xe cứ để tạm ở đây, tới lúc đó sai người đến lấy, ngày mai anh đi máy bay về.” Đúng là người có tiền! Một chiếc xe Benz, nói ném liền ném. Lại hỏi Chu Dạ khi nào về trường, cô nói: “Còn lâu lắm, ít nhất cũng phải hết rằm tháng giêng em mới đi.” Vệ Khanh nghĩ ngày mai phải đi, bàn tay xấu xa lại lung tung sờ soạng.

Kéo Chu Dạ đi vào phòng cô, vừa hôn vừa cắn. Giờ đây Chu Dạ bị hần hôn thành thói quen, nghĩ là đêm ba mươi, cũng không khó khăn, còn đáp lại hần. Chậm rãi, dục hỏa lại bùng lên, đã muốn cởi quần áo trên người Chu Dạ. Cô cảm nhận được nơi đó của hần đã cứng rắn, đỏ mặt nói: “Vệ Khanh, đừng...” Vệ Khanh đáng thương rầu rĩ nói: “Chu Dạ, anh khó chịu lắm.” Đúng là không thể nhịn được nữa. Cuối cùng, Chu Dạ bị hần mè nheo, không còn cách nào khác, đỏ mặt dùng tay giúp hần giải quyết. Đầu hần dựa vào vai cô, vẫn thấy chưa đủ. Chu Dạ thấp giọng quát: “Lưu manh!”

Vệ Khanh cười hi hi, ôm cô nói: “Anh lưu manh thế nào?” Bàn tay lại thò vào trong ngực cô, khiêu khích. Cả người Chu Dạ khô nóng, vội vàng bò xuống giường, dỗi không để ý tới hần. Vệ Khanh ôm cô, thở dài: “Chu Dạ, hôm nay là đêm ba mươi, chúng ta, ừm...” cúi đầu hôn loạn. Chu Dạ biết tâm tư hần xấu xa, quay đầu cố ý hỏi: “Vệ Khanh, anh có muốn uống dấm chua cho nhuận giọng, giúp tiêu hóa tốt không?”

Vệ Khanh phản xạ có điều kiện, nhìn cô cười khổ, nói: “Chu Dạ, em đối xử nhẫn tâm với anh vậy sao? Anh thân mật với em, em không có chút cảm giác nào sao?” Chu Dạ khó xử, nếu nói không có cảm giác thì sẽ làm tổn thương tâm hần, nhưng nếu tiếp tục thì sẽ thế nào? Lập thức hôn hần, xem như an ủi, cũng không nhìn hần, đi ra ngoài bưng đĩa hoa quả trên bàn vào, nói: “Ăn cam đi, cam ngọt Nam Phong chính cống đấy, rất ngọt. Ăn một quả, cả năm đều ngọt ngào.”

Vệ Khanh muốn cô, đúng là phải nghĩ cách, tránh nặng tìm nhẹ, tứ lạng bát thiên cân, vô chiêu đối có chiêu, xem ra chính mình còn phải tăng thêm chút sức lực. Chu Dạ bóc vỏ sạch sẽ mới đưa cho hần, “Ném thử xem, ngọt không?” Vệ Khanh há miệng, giữ tay cô, kiên quyết dùng miệng đút cam cho cô ăn. Chu Dạ đỏ mặt, muốn nhổ ra, hần đe dọa: “Ăn đi, bằng không anh sẽ đút cho em ăn hết cả đĩa cam này.”

Chu Dạ trong lòng thầm mắng hần hạ lưu, vẫn ngoan ngoãn nuốt xuống, cô cũng không muốn bị hần hôn, hôn... hôn cả một năm! Từ cuối năm trước tới đầu năm sau, cũng không tính là một năm sao? Chu Dạ kiên quyết không ngủ chung với hần, đi về thư phòng. Nhưng tâm tư Vệ Khanh thật xấu, nửa đêm chạy vào thư phòng, hôn cô tới trời nghiêng đất lở, sau đó cười tùm tùm: “Báo bố, năm mới vui vẻ. Mau dậy đi!” Chu Dạ còn đang mơ mơ màng màng, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Vệ Khanh nhún vai, “Vừa qua mười hai giờ.” Lại bổ sung một câu “Chúng ta vừa nhiệt tình hôn nhau lúc giao thừa đấy. Có muốn một lần nữa không?” Chu Dạ ôm chần không nói gì, xoay người đứng lên, “Đốt pháo đi, đốt pháo đi!” Chỗ cô có thói quen mở cửa đón xuân, đốt một phong pháo, xem như chào đón năm mới.

Pháo đuổi năm cũ, gió xuân ấm áp tràn vào. Tất cả mọi cánh cửa đều đồng thời mở cửa, đem năm mới vào thay năm cũ.

Vệ Khanh cười: “Năm mới ngọt ngào như mật.” Ôm cô, rồi lại hôn môi. Chu Dạ ngáp một cái, nói: “Sao anh lại tích cực như vậy, mới sáng sớm đã mở cửa đón hoa xuân sao?” Vệ Khanh kéo cô cùng ngã xuống giường, mặt dày nói: “Quá đáng, chỉ biết ngủ thôi, thật lạnh lùng mà. Yên tâm, anh chỉ ôm em một cái, à! Chu Dạ, phải ngoan ngoãn,... biết không?” Lại quần quýt không buông.

Chu Dạ đúng là hết cách với hắn, ép người quá đáng nha! Để đạt được mục đích, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Vừa lạnh vừa buồn ngủ, không còn hơi sức dây dưa với hắn, nói: “Mau ngủ, mau ngủ đi! Sáng sớm ngày mai còn phải dậy nữa.” Không chiều ý hắn, thật đúng là không yên! Vệ Khanh ôm cô, mãi nguyện đi ngủ.

Bởi vì buổi tối giăng co, đến sáng tỉnh dậy đã thấy muộn. Vừa mở mắt, mới phát giác mình đang ở trong phòng Vệ Khanh, thâm kêu không xong rồi, chẳng may để cha nhìn thấy, còn không biết sẽ nghĩ thế nào! Quay đầu nhìn lại, cũng không thấy Vệ Khanh đâu, hắn dậy thật sớm.

Cầm cái gối, mặc áo ngủ, lén lút mở cửa. Nhìn thấy phòng khách không có người, chạy nhanh trở về. Không nghĩ càng nhanh càng vội, “rầm” một tiếng đụng ở cái ghế, đau buốt tận óc! Tiếng động khiến cho cha cô từ trong bếp nhô đầu ra nói: “Thi Thi, con chậm một chút, cẩn thận ngã! Đụng có đau không?” Chu Dạ nghĩ rằng xong rồi, vừa rồi cha nhất định thấy cô đi ra từ trong phòng Vệ Khanh

Đỏ mặt nói không có việc gì, Vệ Khanh cố tình đi lại gần, nói: “Có thật không sao không? Để anh xem xem.” Dù Chu Dạ trở về phòng hắn, cô giãy dụa không chịu bước vào, giờ phút này mặt mũi không biết giấu vào đâu. Hắn còn nói: “Anh xem có bị thương hay không? Anh thấy trong ngăn kéo của em có thuốc mỡ.” Kiên quyết ép cô đi vào.

Chu Dạ thấy hắn thật đáng giận! Căn bản là hắn cố ý! Cố ý kéo cô vào ngủ cùng, cố ý làm cho cha cô hiểu nhầm hai người có gì đó... đúng là xấu xa! Chu Dạ giận mà không phát tác ra được, dùng sức đẩy hắn ra, tức giận nói: “Anh tránh ra! Không cần anh lo!” Thất cả là tại hắn, là tại hắn! Bây giờ mặt mũi nào đi ra ngoài gặp cha cơ chứ? Đối mặt với người lớn, da mặt Chu Dạ vẫn rất mỏng.

Vệ Khanh biết rõ còn cố hỏi: “Làm sao vậy? Đầu năm mới sao đã phát hỏa rồi?” Ngồi xồm xuống bôi thuốc cho cô. Chu Dạ giật lấy, nổi giận dùng dùng nói: “Anh đi mau, đi mau, về sau không cho phép tới nhà em nữa.” Ra sức ép hắn đi thu dọn hành lý. Vệ Khanh vừa tức vừa buồn cười, biết cô đang giận cái gì, trong lòng xấu xa nghĩ. Chu Dạ này muốn mọi cái đều mơ hồ sao?

Cho tới trưa hắn dỗ cô: “Chu Dạ, Chu Dạ, giờ anh phải đi rồi, em nói gì với anh đi.” Chu Dạ đâu chịu để ý đến hắn, vẫn chưa hết giận. Hai người còn đang náo loạn, thì Lý Minh Thành tới cửa chúc tết, nói: “Thi Thi, đây là kẹo mẹ ta tự làm, đây là mấy món thịt quay, còn có cả Lạp Xưởng và cá, nói cho người mang lên trường ăn.” Chu Dạ rất thích mấy món này, vui vẻ nhận lấy.

Lý Minh Thành đã nghe nói Chu Dạ dẫn bạn trai về cùng, cố ý đến xem, cười chào hỏi, “Xin chào.” Chỉ do tò mò. Vệ Khanh trong lòng khinh thường, tình địch gặp mặt, hết sức ngứa mắt, không thể buông tha. Ở ngoài mặt lại cực khách sáo, phong độ nhẹ nhàng, lại bắt tay, rồi mời ngồi, quả thực coi chính mình trở thành chủ nhà. Khi Lý Minh Thành vừa nhìn thấy hắn liền cảm thấy có chút quen quen, nhưng cũng không để ý, tới lúc biết hắn tên là Vệ Khanh, không nhận được lạng lẽ quan sát.

Chu Dạ thấy nhà có khách, không thể nổi giận, giúp hắn thu dọn quần áo, cầm theo một túi nói: “Đây là đồ ăn cho anh, trên đường ăn tạm. Em sẽ không đưa anh ra sân bay.” Vẫn còn tức giận. Vệ Khanh nhìn thấy Lý Minh Thành tới đây, vẫn lo lắng không yên, đi tới trước mặt cha cô nói: “Chu Dạ, em đưa anh ra sân bay đi.” Trong lòng là cố tình ngăn cách cô và Lý Minh Thành.

Cha cô gật đầu phụ họa: “Thi Thi, đừng làm chậm trễ chuyến bay, đi nhanh về nhanh.” Chu Dạ đành phải gật đầu, nói với Lý Minh Thành: “Ta đi ra ngoài một chút, người cứ ngồi nói chuyện với cha ta một lát.”

Trước khi lên máy bay Vệ Khanh còn dỗ cô: “Chu Dạ ngoan, đừng giận nữa. Phải ngoan ngoãn nha, lúc anh không ở đây, phải nghe lời, không được làm loạn.” Lại ôm, lại hôn. Chu Dạ bị hắn làm phiền, vội nói: “Em biết rồi, biết rồi, máy bay sắp cất cánh rồi đó! Anh còn không mau đi.” Đúng là không có cách nào với hắn cả, nghĩ muốn giận mà cũng không giận nổi.

Chẳng lẽ thích một người là như thế này sao? Vừa tức vừa giận, lại không thể trốn tránh? Lúc Chu Dạ trở về, Lý Minh Thành vẫn còn chưa đi, đang ngồi chơi cờ với cha cô. Đang chơi vui vẻ, cha cô giữ hấn ở lại ăn cơm, hấn cũng không khách sáo, liền lập tức đồng ý. Năm mới, cũng không ăn nhiều. Ăn qua loa vài miếng, có người kêu cha cô đi đánh bài. Lý Minh Thành giúp cô thu dọn bát đĩa, nói: “Thì Thi, người sao lại quen biết Vệ Khanh tiên sinh vậy?”

Chu Dạ hỏi hấn làm sao vậy. Hấn do dự một chút, nói: “Vệ tiên sinh này có phải là tổng tài trẻ tuổi của tập đoàn ‘Vân Mã’?” Cô gật đầu, không nghĩ tới Vệ Khanh nổi tiếng như vậy, ngay cả Lý Minh Thành cũng biết hấn. Lý Minh Thành giật mình, nói: “Thật sự là anh ta sao?” Hấn từng nhìn thấy ảnh chụp Vệ Khanh qua những bức ảnh về những doanh nhân nổi tiếng, Vệ Khanh từng là thạc sĩ quản lý doanh nghiệp ở Thanh Hoa. Bên cạnh lại có bạn học biết rất rõ về hấn, mỗi khi nói tới hấn, lại vô cùng hâm mộ.

Chu Dạ nhún vai, “Đúng thì sao? Không phải cũng chỉ có một cái mũi, hai con mắt à?” Lý Minh Thành hỏi: “Thì Thi, tình cảm giữa người và anh ta tốt lắm sao?” Cô cười, “Người không cần lo lắng, hấn dù có nhiều tiền, cũng chỉ là người. Tư tưởng có chút xấu xa, nhưng cũng không phải người xấu.” Lý Minh Thành lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Thì Thi, người có biết hoàn cảnh gia đình nhà anh ta thế nào không?”

Chu Dạ lắc đầu, “Chúng ta còn không có tiền triển đến bước ấy. Người yên tâm, ta biết giữ chừng mực.” Cô mới mười chín tuổi, nghĩ tới chuyện đó làm gì? Lý Minh Thành trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Lấy thân phận và địa vị của anh ta, tới nơi này, không thể nói là không có tâm ý.” Vốn không muốn nói gì, nếu hai người bọn họ thích nhau, cũng không có lý do gì chia cách.

Ngay cả hấn cũng hiểu tình yêu là thế nào, nhưng vẫn không nhận được nhắc nhở: “Thì Thi, cha Vệ Khanh là đại tướng, Bộ trưởng bộ quốc phòng, anh trai Vệ An là quan chức chính phủ cao cấp. Nếu người và anh ta thật sự muốn ở bên nhau, chỉ sợ có áp lực, người nên chuẩn bị tâm lý trước.”

Chu Dạ đã sớm dự đoán được gia thế Vệ Khanh không đơn giản, nhưng cũng chưa từng nghĩ lại hiển hách như vậy. Vừa nghe, liền thấy giật mình.

Một lát sau, cũng có phản ứng, cười nói: “Người suy nghĩ nhiều quá, chúng ta chỉ mới hẹn hò mà thôi, chưa bao giờ nói tới chuyện này.” Tuy nói như vậy, trong lòng lại chua xót. Cô vẫn còn trẻ, vẫn chưa nghĩ tới tương lai lâu dài. Nhưng mà địa vị xã hội chênh lệch lớn như vậy, vẫn làm cho cô đau lòng không thôi. Lúc này cô và Vệ Khanh, sáng nay có rượu sáng nay say, ngày may ưu đến ngày mai sầu. Vốn cũng chỉ là yêu đương, cho nên, chỉ có thể quan tâm hiện tại.

Ngay cả khi cô còn ít tuổi cũng chưa nghĩ tới, nhưng vẫn có chút cảm giác nao nao.

14. Chương 27-28

(Có lẽ là yêu) Chương 27: Tết Nguyên tiêu

Edit: Ishtar

Vệ Khanh đi rồi, cha cô cũng tìm cơ hội cô: “Thì Thi, con nói cho cha biết, con với Vệ tiên sinh đã phát triển tới bước nào rồi?” Lúc đầu Chu Dạ hoảng sợ, lại thấy cha cau mày lo lắng, vội nghiêm mặt nói: “Cha, cha đừng suy nghĩ quá nhiều. Tuy chúng con yêu nhau, nhưng cha nhất định phải tin tưởng con, con biết suy nghĩ đúng mực.”

Làm cha đương nhiên là hiểu con gái mình, ông thở dài, nói một câu đúng trọng tâm: “Vệ tiên sinh tất cả đều tốt, chính là điều kiện rất tốt.” Ông cũng đoán được Vệ Khanh không phải người bình thường, chỉ lo mình cửa nhỏ nhà nghèo, sợ bị người khác nghĩ là trào cao.

Chu Dạ nói: “Cha, con nói rồi, cha đừng nghĩ nhiều. Con và anh ấy chỉ mới bắt đầu, chưa nghĩ gì tới những chuyện khác. Sở dĩ anh ấy đến nhà chúng ta dự năm mới, vì tuyết rơi nên đường lớn bị phong tỏa, anh ấy đưa con về nhà, bọn con chưa tiến triển tới mức gặp người lớn đâu ạ. Cho nên dù xuất thân của anh ấy như thế nào đi nữa, con cũng không quan tâm. Vả lại, con vẫn còn ít tuổi, chưa từng nghĩ tới việc này.” Giờ phút này, đối với tương lai của mình và Vệ Khanh, cô cũng chưa có chút niềm tin nào, giọng điệu có chút tùy tiện.

Điều này làm cho cha cô bất mãn, nhúu mày răn dạy cô: “Thi Thi, con nghĩ như vậy là sai rồi, chuyện tình cảm sao có thể tùy tiện? Cho dù con còn ít tuổi, nhưng tốt xấu gì cũng sắp tốt nghiệp đại học, đã sắp là người trưởng thành! Bất kể làm việc gì, cũng phải nghiêm túc đúng mực, sao có thể học người khác tùy tiện làm càn? Nếu con và Vệ tiên sinh nảy sinh tình cảm, cha cũng không muốn con giữ cái thái độ như vậy. Đã làm việc gì thì phải chuyên tâm, thái độ chính là thứ quyết định mọi việc, phải thận trọng đối xử...”

Chu Dạ bị nói tới mức thiếu chút nữa không ngẩng đầu lên nổi, cha cô đều nghĩ cô có vấn đề về đạo đức, vội cắt ngang: “Cha, ở bên ngoài con không có tùy tiện làm càn. Vệ Khanh là bạn trai đầu tiên của con, con thật lòng với anh ấy. Nếu không, con sẽ không đưa anh ấy tới gặp cha, có phải không ạ? Con chỉ nói là, con và anh ấy chưa chắc đi tới đâu. Bây giờ tình cảm của chúng con rất tốt, ở bên cạnh nhau. Dù sao thì chuyện tình cảm, có ai có thể nói trước được. Con chỉ lo lắng chuyện này thôi.”

Cha cô thở dài, nói: “Thi Thi, con sắp tốt nghiệp rồi, cũng không nhỏ nữa, bạn bè con cũng có người yêu cả rồi phải không? Con cũng nên xem lại vấn đề của bản thân. Xem ra, Vệ tiên sinh thực sự thích con, đối với con rất tốt. Cậu ta tới nhà chúng ta mừng năm mới, đã nói lên thái độ rồi. Tuổi của cậu ta lớn hơn con không ít, sẽ biết chăm sóc con, mọi chuyện đều có thể thay con nghĩ tới, khiến cha rất yên tâm. Nhưng mà... aiz... bỏ đi, cha cũng không biết nói gì hơn, con cháu sẽ tự có phúc của con cháu. Điều nói nhân duyên do trời định, sau này con và cậu ta có nên duyên hay không là do số phận.”

Chu Dạ không nói gì, kính cẩn nghe theo, trong lòng lại không cho là đúng. Cái gì mà nhân duyên do trời định, cha mẹ nào cũng vậy, suy nghĩ quá nhiều. Cô còn ít tuổi, đã nghĩ tới vấn đề chung thân cả đời của cô. Tuy rằng cô thích Vệ Khanh, nhưng cũng chưa nghĩ xa như vậy.

Vệ Khanh đi rồi, mỗi ngày lại gọi điện cho cô vài lần, hỏi đông hỏi tây. Chu Dạ nghe máy hết cả kiên nhẫn, có cái gì đâu chứ, gầm lên: “Phí điện thoại rất đắt nha, anh đừng có gọi điện đường dài nữa, không có việc gì thì đừng có gọi.” Lại sợ hấn không vui, vội vàng nói thêm một câu: “Anh cũng rảnh rồi quá đấy, nhắn tin cho em là được rồi.”

Vệ Khanh nói: “Ai mà kiên nhẫn nhắn tin nổi. Không thì anh nạp thẻ điện thoại cho em nhé?” Đường nhiên là cô không đồng ý, nói: “Ai cần anh nạp tiền cho, cũng không phải là điện thoại của anh!” Vệ Khanh đối với chuyện này cũng không biết phải làm sao, cảm giác giống như bắt tay không đúng chỗ vậy. Cô coi thường tiền của hấn, nên lúc nào đối với cô, hấn cũng lo được lo mất, cứ phải dày mặt quần chật lầy, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Nghe thấy bên cô có tiếng trẻ con ầm ĩ, hỏi cô đang ở đâu. Cô nói: “Em đang chơi ở nhà cô chú, mấy đứa em họ cứ quần lầy đòi dẫn đi trượt patin. Em cúp máy nha.” Vệ Khanh không vừa lòng, nói: “Chu Dạ, sao lần nào em nghe điện thoại cũng không có chút vui vẻ nào thế? Tốt xấu gì thì anh cũng danh chính ngôn thuận là bạn trai em cơ mà.” Hấn lại đi so bì tệ nạn với đám trẻ con.

Chu Dạ nhướn đầu, nói: “Sao em lại không vui chứ! Tại em đang bận mà thôi.” Lại nhớ ra một chuyện, dò hỏi: “Năm mới anh không về nhà, cha mẹ anh có nói gì không?” Gia đình hấn như vậy, hấn rất coi trọng chuyện này mới phải. Hấn nói: “Chẳng sao cả, anh vẫn thế mà, trước kia vẫn mừng năm mới ở nước ngoài.” Chu Dạ lại hỏi: “Vậy mọi người trong nhà mừng năm mới có vui không?” Vệ Khanh thấy cô ân cần thăm hỏi người nhà hấn, không nhịn được cười, trêu chọc: “Sao vậy, muốn tới nhà anh chơi không?”

Chu Dạ sầm mặt, lớn tiếng nói: “Ăn nói linh tinh gì chứ! Coi chừng em giận đấy!” Vệ Khanh thấy cô lo lắng, cũng bỏ qua không đề cập tới. Nghĩ sẽ từ từ nói sau, chờ cơ hội rồi nói cũng chưa muộn, Chu Dạ vẫn còn trẻ. Không thể ép cô đến mức cô trở mặt, hấn đã được linh giáo qua tính xấu của cô rồi.

Hấn hỏi cô khi nào thì lên trường. Chu Dạ nói lần này mua vé tàu rất khó khăn, Lý Minh Thành đã đi xếp hàng ở nhà ga rồi. Hấn nghe xong, căng thẳng hỏi: “Em và cậu ta đi chung lên sao?” Cô gật đầu: “Vâng, mọi năm đều cùng về trường mà, lần này còn có cả chị Trương Nhiễm Du nữa.” Lý Minh Thành và người

nhà bất đồng quan điểm, qua Tết rồi mà không khí căng thẳng vẫn chưa dịu bớt. Cha con gặp nhau đều không nói lời nào, cô Lý ở giữa làm trung gian mà cũng không làm gì được. Mặc dù cô đau lòng, nhưng vẫn không thể phủ nhận sự tồn tại của Nhiễm Du.

Đương nhiên Vệ Khanh không muốn, dù thế nào cũng phải đề phòng Lý Minh Thành, thanh mai trúc mã thường mơ hồ. Nhanh trí nghĩ ra, nói: “Em đừng mua vé tàu nữa, xe anh không phải vấn đề ở chỗ em sao? mấy ngày nữa anh phải xuống phía Nam công tác, đến lúc đó chúng ta lái xe trở về, vừa thoải mái, vừa tiện lợi.” Còn rất “thoải mái và tiện lợi” là đằng khác! Lần trước lái xe về đó, người hấn đau nhức tới mức muốn nứt xương, cho nên mới vất xe lẫn lóc ở đây. Lần này thì ngược lại, đúng là dụng tâm lương khổ.

Chu Dạ liền nói: “Vậy thì cho cả Lý Minh Thành và chị Trương Nhiễm Du đi cùng luôn, dù sao cũng tiện đường.” Vệ Khanh đau đầu, xấu tính từ chối thẳng: “Người ta với cô dâu mới muốn ở riêng một chỗ, em đi theo làm gì đã à? Ngoan ngoan chờ anh, ngày mai anh sẽ đi đón em.” Cô ngạc nhiên: “Sao nhanh vậy, ngày mai anh xuống sao? Em còn muốn ở nhà thêm vài ngày, nếu anh muốn tới, thì ở nhà tới qua Tết Nguyên tiêu thì đi.”

Vệ Khanh dụ dỗ: “Đến Bắc Kinh chúng ta cùng nhau trải qua Tết Nguyên tiêu không tốt sao? Tối nay em xếp đồ đi, cái gì cần mang thì mang đi. Ngoan a, lên trường sớm một chút cũng tốt. Em xem em đó, đồng bài tập nghỉ đông đã làm chưa?” Ngay cả bài vở cũng bị hấn lôi ra làm cớ.

Chu Dạ không nói gì, nửa ngày mới nói: “Em nghĩ muốn ở lại vài ngày chăm sóc cha...” Hấn lại dỗ cô: “Bao giờ em nhớ nhà, chúng ta lại về có được không? Bây giờ giao thông rất tiện nha, đi mấy tiếng là tới nơi.” Chạng vạng tối hôm sau, quả nhiên hấn đã tới. Chu Dạ cố ý qua sân bay đón hấn. Gương mặt hấn có chút mệt mỏi, thân mật ôm cô, còn mang theo nhiều quà, có thuốc là và rượu hảo hạng, còn có cả thuốc bổ quý giá nữa.

Chu Dạ giục hấn rửa mặt, hấn lại ngã vật xuống giường không chịu đứng lên, nói vì muốn chạy tới gặp cô, phải làm việc suốt một ngày một đêm, vừa đói vừa mệt. Chu Dạ nhìn trong mắt có tia máu, đau lòng. Vì thế bê một chậu nước ấm vào hầu hạ hấn, còn giúp hấn cởi quần áo. Vệ Khanh xoay người một cái, ôm lấy cô, thỏa mãn thở nhẹ, từ từ nhắm mắt lại, nói: “Chu Dạ, trước đây anh vất vả thế nào, cũng chưa từng có ai đối xử tốt với anh như vậy.” Lại ôm lại hôn, vài cọng râu lún phún đâm cả vào mặt cô.

Chu Dạ đẩy ra, nói: “Đã mệt như vậy còn không ngủ! Ngày mai còn phải lái xe cả ngày nữa.” Hấn vùi đầu vào trong ngực cô, xấu xa nói: “Có em đi cùng sẽ không thấy mệt.” Chu Dạ vừa thẹn vừa giận, đúng là đánh chết không thừa, đẩy hấn ra nói: “Aiz... anh nghiêm túc chút đi!” Đẩy nửa ngày cũng không thấy hấn nhúc nhích. Đến lúc ngồi dậy, mới phát hiện hấn cứ như vậy mà ngủ rồi.

Lặng lẽ đi xuống giường, giúp hấn đắp chăn. Vặn nhỏ ngọn đèn xuống, nhìn hấn tóc tai hỗn loạn, ngũ quan càng nổi bật, đôi môi gợi cảm, vẻ nam tính cực kỳ quyến rũ. Hóa ra lúc này nhìn hấn lại khôi ngô chín chắn như vậy, vì sao trước kia không thấy nhỉ? Dường như cô bị mê hoặc, dùng lưới nhẹ nhàng liếm môi hấn, véo mũi hấn, búng bình nói: “Ngoan, buổi tối ngủ không được đập chăn ra.” Tắt đèn, đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Vệ Khanh mệt không muốn nhúc nhích, sau lại cảm giác cô đang quan sát mình, đành giả bộ ngủ, xem cô có phản ứng gì. Thấy cô không quên đắp chăn cho mình, lại thấy đau khổ trong lòng. Không ngoài dự đoán, cô hôn trộm hấn, đang đắc ý thì lại nghe thấy lời cô dặn dò làm hấn không biết nên khóc hay cười. Xoay người, khéo môi tùm tùm cười đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau liền xuất phát, cha cô đã dậy từ sớm, chuẩn bị đồ ăn cho bọn họ, đưa họ ra tận cổng trường, cuối cùng nói một câu: “Rảnh lại tới chơi.” Tổng thể mà nói, đối với người bạn trai mà con gái mang về có vẻ là vừa lòng. Đương nhiên là ông hy vọng Chu Dạ hạnh phúc, Vệ Khanh là lựa chọn phù hợp nhất.

Lần này thuận lợi tới Bắc Kinh, Vệ Khanh đem hết thủ đoạn muốn Chu Dạ ở cùng chỗ với hấn, nói: “Trong kí túc còn chưa có ai lên, một mình ở đó rất buồn, qua chỗ anh ở tạm hai ngày được không? Anh đã dọn thư phòng rồi, có thể dùng làm phòng cho khác.” Hóa ra đã sớm có âm mưu. Hấn vẫn ngại nhà to nhiều phòng, nên mới cố ý mua một phòng nhỏ ở chung cư, cũng không dẫn ai tới, một mình ở mới thoải mái. Bây giờ lại thấy hối hận, sớm biết có ngày như thế này, đã mua nhà to, dễ dàng cho Chu Dạ ở lại.

Chu Dạ kiên quyết không đồng ý, không chịu, nói: “Ở chỗ anh làm gì, kí túc không có người càng yên tĩnh, em cần còn không được.” Để cho hấn trắng trợn lợi dụng? Phi! Vệ Khanh lại cọ cọ vào người cô, cực lực dụ

dỗ: “Kí túc đâu có tốt bằng chỗ anh chứ? Tắm rửa cũng không thoải mái, đồ lại khó ăn. Chu Dạ, anh vẫn muốn ở bên em, mấy ngày không được ở gần em rồi, chẳng quen gì cả.” Vừa cường ép, lại dụ dỗ, còn vận dụng tình cảm.

Chu Dạ mắng: “Không phải được em hầu hạ thành quen rồi chứ? Còn không đưa em về trường sao? Anh không đưa thì em tự về.” Vệ Khanh ngồi thẳng người dậy, nói: “Chu Dạ, em không thể như vậy được, chúng ta phải thẳng thắn nói chuyện.” Về mặt Chu Dạ không biết phải làm sao, càng ngày càng khó đối phó với hắn. Bất mãn nói: “Vệ Khanh, em vẫn là sinh viên, không về trường thì về đâu? Anh coi em là loại người nào? Được rồi, anh nói đi, chúng ta cần phải thẳng thắn cái gì?” Nghiêm mặt nhìn hắn.

Vệ Khanh thấy cô tức giận, rụt cổ lại, vội nói: “Không không không, ý của anh là chúng ta nên thông cảm cho nhau, đương nhiên là giờ anh đưa em về trường.” Trên đường đi, Chu Dạ trầm trầm không nói gì, ngựa hiền thì bị người ta đề đầu cười cổ, người hiền thì bị người ta bắt nạt, cứ phải vậy mới trừng trị được hắn. Xem ra thời gian ăn tết luyện cho hắn thói quen kỳ cục rồi, được voi đòi tiên!

Vệ Khanh dỗ nằng: “Bảo bối, vẫn giận sao? Không phải đang đưa em về trường sao?” Chu Dạ không để ý tới hắn. Vệ Khanh thấy cô như vậy, cảm thấy mất mặt, cúi đầu nói: “Chu Dạ, anh cũng chỉ muốn chăm sóc em vài ngày, có gì là sai chứ, em lại bày cái vẻ mặt kia cho anh nhìn.”

Chu Dạ nghĩ cũng hơi quá đáng, thản nhiên nói: “Ồ chỗ anh, em sợ người ngoài đàm tiếu. Vả lại, em muốn về trường sớm, vì vẫn chưa làm xong bài tập, mấy ngày nay cố gắng làm cho xong. Anh cứ ép em như vậy, nên em mới giận đó chứ.” Vệ Khanh dừng một chút, nói: “Được rồi, lần này là anh không đúng. Bây giờ còn giận nữa không?” Tâm địa hắn gian xảo, đúng là Chu Dạ không nhìn nhầm hắn.

Chu Dạ có thể co, cũng có thể duỗi, cũng cho hắn chút mặt mũi, lắc đầu, miễn cưỡng nói: “Không giận nữa.” Vệ Khanh lại nghiêng người hôn cô, dù bất mãn cũng không dám làm loạn, chỉ sờ loạn một chút cho thỏa mãn, rồi mới cho cô xuống xe.

Lúc đó, hai người bọn họ cứ giằng co thường xuyên như vậy. Vệ Khanh mà, bình thường thua là thua, nếu đã hòa thì phải gỡ vốn, chiếm một chút tiện nghi, hiển nhiên là không nóng nảy; còn Chu Dạ, vừa dùng lời lẽ nghiêm khắc từ chối, vừa giúp hắn xuống nước, nên thời điểm cần cứng rắn thì cứng rắn, thời điểm cần mềm mại thì mềm mại; vì thế, hai người cứ âm ỉ ỹ ỹ, loạn xạ ngẫu, nhưng vẫn rất êm đẹp.

Tết Nguyên tiêu, Vệ Khanh đưa Chu Dạ ra ngoài ăn cơm. Cô cũng không thể không nể mặt hắn, vì thế đành đi, đến lúc đi ra, hỏi hắn ăn cơm ở đâu. Vệ Khanh ôm cô nói: “Chu Dạ, lâu rồi anh chưa được ăn đồ em nấu. Buổi tối đến chỗ anh được không? Anh sẽ phụ giúp em.”

Chu Dạ có chút không muốn, cô không phải kiểu người thích ở nhà nấu nướng, cho dù ở nhà, ở trường, mùa xuân cô không muốn nhúng tay vào nước, thà rằng ăn đồ bên ngoài chứ không muốn tự mình nấu. Lập tức nói: “Bếp nhà anh sạch vậy, chẳng có đồ dùng gì cả, thà ra ngoài tìm quán ăn cho tiện.”

Vệ Khanh một lòng muốn cơm cô làm, kích động nói: “Không sao, thiếu gì thì có thể mua nha, đằng nào về sau cũng phải mua.” Hắn còn mơ ước lâu dài, ước gì mỗi ngày Chu Dạ đều nấu cơm cho hắn ăn. Nói thật, suốt ngày ăn đồ ăn bên ngoài, đã không muốn ăn nữa rồi

Chu Dạ nói: “Vậy sẽ phải rất mua nhiều đồ đấy, cần gì phải thế chứ?” Vệ Khanh liền lái xe tới bãi đỗ xe trong siêu thị. Chu Dạ cũng không muốn phá hỏng niềm vui của hắn, nói: “Tết Nguyên tiêu không phải nên ăn bánh trôi nước sao? Chúng ta đi mua nguyên liệu về nấu là được, còn lại thì mua đồ ăn bên ngoài.” Vệ Khanh nghĩ cũng nên ăn bánh trôi nước, nói: “Ăn bánh trôi nước thôi sao? Có đủ no không?” Chu Dạ vội nói: “Vậy mua thêm túi bánh trôi, không phải anh rất thích ăn bánh trôi sao?” Chu Dạ ngại làm, không chịu xào rau nấu cơm, bánh trôi nước và bánh trôi chỉ cần thả vào nước sôi là chín, đỡ phải bận rộn.

Ngay cả nước sôi cũng không biết đun nên Vệ Khanh cũng không có ý kiến gì. Nhìn xung quanh, hỏi: “Vậy thớt, dao cũng không cần mua sao?” Hắn nhìn thấy cô ở nhà dùng dao sắc thái rau, vì thế mới hỏi. Cô hỏi lại: “Mua làm gì chứ? Nếu anh muốn mua thì sau này sẽ mua.” Mua đồ xong liền đi ra. Vệ Khanh đi sau cứ nói cái này cái kia cần mua, lại thấy cô bảo mua sau.

Chu Dạ xách đồ xuống, nói: “Vệ Khanh, chúng ta nói trước nhé, ăn cơm xong anh rửa bát.” Vệ Khanh lập tức nhảy dựng lên, nói: “Vì sao anh phải rửa bát chứ?” Lúc ở nhà cô, tối tận bây giờ cô cũng không để hắn rửa bát. Hắn muốn giúp cô rửa rau, cô còn đẩy hắn đi ra.

Chu Dạ ngạc nhiên nói: “Làm gì có chuyện muốn ăn cơm mà không làm việc chứ? Lúc anh ở nhà em là làm khách, thế mới không phải làm!” Vệ Khanh không phục, quân tử xa nhà bếp, hần kiên quyết kháng nghị: “Anh không biết rửa.” Cô liếc hần một cái, mặt không chút thay đổi, nói: “Không sao, rửa quen sẽ biết. Hồi xưa lúc mẹ em còn sống, ngay cả mặt bàn em cũng có lau đâu.” Hần nghĩ hần là đại lão gia sao, bắt cô hầu hạ hần chắc?

Vệ Khanh tức giận, còn nói: “Anh mà rửa chén sẽ làm vỡ bát.” Cô thản nhiên nói: “Vỡ cũng là vỡ bát nhà anh. Anh không rửa thì đừng hòng ăn.” Vệ Khanh nghĩ thầm, ăn xong mình không rửa, xem cô ấy làm được gì! Liền đi vào phòng tắm, nói: “Anh đi tắm đã!”

Chu Dạ nhìn hần trốn còn nhanh hơn thỏ, mắng: “Đồ lười!” Cách một cánh cửa, còn nói: “Nói cho anh biết, anh mà không rửa bát, lần sau muốn em nấu cơm cho ăn, đừng có mơ, không có cửa đâu.” Vệ Khanh bất lực, mở vòi nước chảy ầm ầm. Hần còn tưởng cuối cùng cô sẽ dịu dàng, hóa ra vẫn ngang ngược như trước. Tưởng cô sẽ giống như khi còn ở nhà, buổi sáng thức dậy, ngay cả kem đánh răng cũng lấy cho hần.

Chu Dạ lại gọi hần: “Anh có điện thoại kìa!” Hần tức giận đáp vọng ra: “Kệ nó!” Chu Dạ thấy tiếng chuông kêu suốt, sợ có việc gấp: “Anh có nghe không? Em mang vào cho anh.” Vệ Khanh hỏi có thấy ai gọi không, Chu Dạ bảo là số lạ. Tâm tình hần không vui, nói: “Ngắt đi, kêu ầm ĩ muốn chết.” Chu Dạ muốn đấm cho hần vài cái, chỉ giỏi nghĩ xấu cho người khác.

Định ấn nút màu đỏ, lại không cẩn thận ấn nhầm nút màu xanh, vọng ra một giọng nữ ngọt ngào: “Vệ thiếu, tối nay có tiết mục, có tới không thế? Qua năm mới rồi, đi thư giãn chút...” Chu Dạ vừa nghe, trong lòng không vui, không biết hần ở bên ngoài lại làm gì rồi! Thẳng thừng tắt máy, ném xuống đất.

Vệ Khanh đi ra, thấy cô ngồi ở trên sofa xem tivi, nhặt điện thoại lên, hỏi: “Sao điện thoại anh lại ở dưới đất nhỉ?” Chu Dạ “a” một tiếng, nói: “VẬY Ạ? Rõ ràng em để trong túi quần mà, sao lại rơi xuống đất nhỉ?” Vệ Khanh cũng không nghi ngờ, nói: “Nấu xong chưa em?” Cô lạnh lùng nhìn hần, nói: “Đi ra ngoài ăn đi.” Vệ Khanh không muốn rửa bát, cũng không kiên trì, chỉ hỏi: “Muốn đi đâu ăn đây?”

Trong bụng Chu Dạ ngập tràn lửa giận, khiêu khích nhìn hần: “Đi nhà hàng đắt nhất Bắc Kinh.” Vệ Khanh đập tay vào nhau phát ra tiếng, thoải mái nói: “Đi.” Lại ăn mặc chỉnh tề như thường lệ, lái chiếc xe thể thao, huênh hoang đi vào trong trung tâm thành phố.

Lúc dừng xe còn có người tới mở cửa xe, biển số xe cũng bị che lại. Chu Dạ ngẩng đầu nhìn xung quanh, các xe khác đều được che biển số. Bồi bàn mặc áo trắng đen, cao lớn khôi ngô, khí chất ngời ngời, phục vụ chu đáo, cực kỳ cẩn thận. Chu Dạ nhìn khung cảnh này, bị dọa không ít, đây là đâu vậy?

Vệ Khanh kéo cô đi trên một tấm thảm đỏ rất dài, đưa cho bảo vệ trước cửa thẻ hội viên. Đại sảnh xa hoa, không thể dùng từ nào miêu tả cho hết phong lưu phú quý. Đèn treo đều là thủy tinh, khiến người ta hoa cả mắt. Cột chống đều là gỗ lim, lại khắc chữ mạ vàng, khiến người ta lú lẫm. Chu Dạ nhìn thấy người ra vào quần áo sang trọng, không hề tầm thường, mắng thầm trong lòng là sa đọa. Nơi này cùng mộng ảo thật giống nhau, làm cho cảm giác không chân thực.

Hai người vừa đi qua cửa xoay tròn, thì phía sau có một chiếc xe dừng lại, một đám cảnh vệ cầm súng nhanh chóng chạy tới. Chu Dạ thấy cảnh này quá phô trương, biết đây là đại nhân vật, dừng bước chân, quay lại tò mò nhìn. Cửa xe mở ra, một người phụ nữ mặc quân phục xoay người bước ra, nhìn mới ngoài ba mươi, mặc bộ quân phục màu nhung, đeo quân hàm, bên hai cầu vai đeo bốn sao, trên lưng đeo súng. Đứng ở nơi đó, lưng thẳng, ngẩng cao đầu, tư thế hiên ngang anh hùng, khiến người khác tự giác ăn nói có ý tứ, nghiêm túc hết thấy.

Giơ tay lên, ngăn cản mọi người đi theo, bỏ súng xuống giao cho người cảnh vệ bên cạnh, mọi người nghiêng mình cúi chào. Cô đáp lễ, lưu loát bước đi, không nói gì, ngẩng đầu bước vào, bên người chỉ cho sĩ quan phụ tá đi theo. Chu Dạ mơ hồ dõi theo, chưa bao giờ cô nhìn thấy cảnh này.

Vệ Khanh thì lại nhíu mày, muốn kéo Chu Dạ tránh đi. Lại nghĩ nghĩ, nói: “Em chờ một chút.” Tươi cười nghênh đón: “Chị dâu!” Người kia thấy Vệ Khanh, bước chân chậm lại một chút, không đổi mặt nói: “Đây cũng không phải nơi công cộng.”

Vệ Khanh tức giận, nhưng không thể phát tác, lớn tiếng nói: “Báo cáo Trần chính ủy, đồng chí Vệ An đã chấm dứt đợt viếng thăm ở nước ngoài, chạng vạng ngày hôm qua đã hồi kinh.” Giọng điệu đờm về trào

phúng. Trên mặt người kia cũng không biểu hiện gì, chỉ gật đầu, nghiêm túc hỏi: “Còn có việc gì sao?” Anh mắt liếc nhìn Chu Dạ đứng cách đó xa xa, trầm giọng nói: “Đồng chí Vệ Khanh, yêu cầu chú chú ý tác phong cá nhân.” Nói xong, bước đi, như vào chỗ không người.

Vệ Khanh giận tới mức nổi gân xanh, chị ta dám lấy cung cách dạy binh lính để giáo huấn hắn. Hỏi thăm một chút, biết chị tới đây cùng cha mẹ ăn bữa cơm đoàn viên, thế mà lại mặc quân phục ra trận. Vệ Khanh cũng không đi chào hỏi, dẫn Chu Dạ đi thẳng vào phòng khác, còn chưa hết giận.

Từ xa Chu Dạ nghe được hắn gọi chị dâu, trong lòng sợ hãi, lại nghe đoạn đối thoại của bọn họ, cảm thấy kì quái. Người nhà sao lại nói chuyện như vậy, hoàn toàn phân chia quan hệ cao thấp! Mà người đó liếc nhìn về cô, giống như khinh miệt, điều này làm cho Chu Dạ thấy không thoải mái.

Vệ Khanh giận không nhẹ, uống liền mấy chén, rốt cuộc cũng lâm bầm mắng: “Khốn kiếp, lại dùng cái giọng quan sai hách dịch, kiểu cách cái gì chứ! Anh hai cũng chẳng như vậy!” Anh trai hắn ở nhà là một người rất bình dị, gần gũi, không sĩ diện.

Chu Dạ biết đây là chuyện trong nhà hắn, không tiện hỏi đến. Vừa nhìn thấy chị dâu hắn thế kia, trong lòng lạnh lẽo, rốt cuộc cô cũng không cùng một thế giới với bọn họ. Nhà hắn vừa có tiền vừa có quyền thế.

Nhưng mà tâm tình vẫn còn chưa hết khó chịu. Hai người đều không còn cảm giác muốn ăn, ăn qua loa vài miếng, lại đi xuống dưới. Ở đại sảnh, lại gặp Trương Suất và cha mẹ hắn. Vệ Khanh dừng lại chào hỏi: “Xin chào Trương cục trưởng, Trương phu nhân.” Trương cục trưởng cười hớ hớ, nói: “Vệ tổng, cũng tới đây ăn cơm sao? Vệ lão gia vẫn khỏe chứ? Vệ bộ trưởng cũng đã chấm dứt chuyến công du về nước rồi chứ?” Vệ Khanh ậm ừ trả lời.

Bọn họ đứng bên cạnh khách sáo, Chu Dạ và Trương Suất đều giật mình. Nhất là Trương Suất, ánh mắt hắn cứ nhìn về phía Chu Dạ. Lần trước Trương cục trưởng tới công ty của Vệ Khanh, chỉ lướt qua Chu Dạ, nên cũng không nhớ cô là ai, nói chuyện xong, liền rời đi. Còn Trương Suất, trước khi rời đi, còn liên tục quay đầu nhìn về phía Chu Dạ.

Chu Dạ cũng không nghĩ vận khí lại xui xẻo như vậy, đúng là may mắn đến thì ít, xui xẻo tới dồn dập. Nhất thời bị hoảng sợ, thiếu chút nữa hành động thiếu suy nghĩ. Vệ Khanh biết Trương Suất có tình cảm với Chu Dạ, thấy cô cũng hồn bay phách tán như vậy, sắc mặt có chút khó coi, kéo cô đi ra, nghiêm mặt nói: “Nhìn gì mà nhìn, đi đường đừng ngó nghiêng lung tung.”

Chu Dạ cảm thấy đêm nay giống như một giấc mộng. (Có lẽ là yêu) Chương 28: Mưa gió

Edit: Ishtar

Trên đường về, Chu Dạ không nói lời nào, chỉ ngồi dựa về phía cửa xe, nhìn những ngọn đèn đường tỏa sáng bên ngoài cửa sổ. Gió xuân lướt qua những tán lá khô còn sót lại của mùa đông, cứ như thể lác đác rơi, mộng ảo. Tết Nguyên tiêu, ánh đèn rực rỡ, vậy mà trong lòng lại cảm giác bất an, dường như có một nỗi lo sợ len lỏi trong tim.

Vệ Khanh phá tan sự im lặng: “Sao thế? Chẳng nói câu gì, em đang nghĩ gì vậy? Sao lại ngây người như thế?” Chu Dạ ngẩng đầu nhìn hắn, một lúc lâu sau nói: “Em nghĩ, có lẽ sau này anh không nên đưa em tới nơi này ăn cơm.” Thà rằng hai người ở nhà nấu ăn, xem tivi còn tốt hơn, giống như trước anh anh tôi tôi. Chu Dạ ân hận, ân hận mối quan hệ giữa hai người sắp sửa chấm dứt như vậy. Đêm nay, nhìn cảnh tượng đó, càng làm cho cô thấy chấn động, càng làm cho cô thấy rõ bức tường chắn giữa hai người.

Vệ Khanh lại hoàn toàn hiểu lầm ý cô, hỏi lại: “Vì sao?” Lại nhìn không được, nhíu mày nói: “Vì Trương Suất?” Cho nên không muốn xuất hiện cùng hắn? Dáng vẻ này của Chu Dạ, làm cho hắn thấy bất mãn. Chu Dạ không nói gì, đột nhiên Trương Suất xuất hiện, đúng là đã khiến cô giật mình.

Vệ Khanh hừ lạnh một tiếng, nói: “Chu Thị, em đang nghĩ gì vậy? Em bày cái vẻ mặt này cho anh xem, là vì Trương Suất sao?” Chu Dạ không kiên nhẫn, tức giận nói: “Anh nói bậy bạ gì đó! Em không hỏi anh thì thôi, anh lại còn đổ tội lên đầu em sao? Được lắm, anh nói đi, anh gặp người nhà liền vắt em sang một bên, là có ý gì?”

Lúc này Vệ Khanh mới hiểu vì sao cô lại tức giận, đây đúng là vấn đề lớn, vội giải thích: “Chu Dạ, không phải như em nghĩ đâu, em danh chính ngôn thuận là bạn gái anh. Anh không giới thiệu em với chị ấy là

vì... aiz, tạm thời chưa thể nói rõ được. Chị dâu anh xuất thân trong quân đội, tính cách cương nghị, tác phong nghiêm túc, không dễ dàng nói chuyện. Huống hồ, chị ấy vẫn có thành kiến với anh, cho rằng cách cư xử của anh có vấn đề, không ưa anh.” Nói thẳng ra, hẳn cũng chẳng thể nào ưa nổi chị dâu.

Chu Dạ nghĩ, người kia cũng thuộc tầng lớp thượng lưu, người ta có thể không có nhận xét gì sao? Ngay cả chị dâu hẳn cũng không ưa hẳn, dễ dàng đoán được, trước kia hẳn hoang toàng bao lâu, trong lòng càng không vui. Vệ Khanh nói: “Anh nói xong rồi, đến phiên em.” Chu Dạ ngạc nhiên nói: “Đến phiên em cái gì?”

Vệ Khanh lườm cô, “Đến phiên em nói chuyện Trương Suất.” Chu Dạ lườm hẳn một cái, “Chẳng có gì cả... dừng xe, dừng chạy tới trước cổng trường.” Trong lòng Vệ Khanh tồn tại khúc mắc, cho rằng cô muốn trốn tránh, bây giờ lại như vậy, hậm hừ nói: “Chu Dạ, anh và em hẹn hò, cho tới bây giờ đều quang minh chính đại. Vì sao không thể đưa em tới sân kí túc?” Điều này khiến cho hẳn cảm giác mỗi khi ở gần Chu Dạ cứ phải lén lút. Căn bản cô không để hẳn vào mắt.

Chu Dạ chán nản, sao hẳn không hiểu chuyện như vậy, giờ còn cố tình gây chuyện nữa! Ai kêu hẳn khiến người khác chú ý, làm cho người khác bàn tán sau lưng? Người vào trường là cô, cũng không phải hẳn, không thể tự nhiên được. Cô không phải người thích gây scandal, chuyện tình cảm lại biến thành đề tài trà dư tửu hậu, có gì vui về cơ chứ?

Vệ Khanh rầu rĩ ngừng xe, nhìn cô đá cửa bước ra, chẳng nói chẳng rằng, càng thêm bức bối, tùy tiện rút chìa khóa xe, kéo cô lại nói: “Anh đưa em về.” Dùng nhiều sức, ôm chặt cô đi về phía trước. Chu Dạ giãy dụa, cảm thấy đau, lạnh lùng nói: “Không cần, đến nơi rồi, em tự về được.”

Đột nhiên Vệ Khanh hét lên: “Em nghe lời chút đi.” Kéo cô, đi nhanh về phía trước. Chu Dạ theo không kịp, lảo đảo, suýt nữa thì ngã, tức giận, ra sức đẩy hẳn: “Anh buông ra, em không cần anh đưa về.” Vệ Khanh lạnh lùng nhìn cô, ngang ngược ôm eo cô, không hề có ý buông tay, nhưng cũng đi chậm dần lại.

Chu Dạ cũng bình tĩnh, cứng người, giãy dụa vô ích, hậm hực đi về phía trước. Cứ như vậy giằng co, tới trước cửa kí túc, nửa ngày không thấy hẳn buông tay, đành phải lên tiếng: “Đến rồi.” Đương nhiên Vệ Khanh biết đã tới nơi, thấy đáng vẻ cô như vậy, càng khó chịu, kéo cô về phía sau, đứng dưới tán cây, hung hăng hôn cô.

Chu Dạ giận dữ, hai tay bị giữ chặt ở sau người, chân vừa nâng lên đã bị áp chế, đầu vẫn nghiêng ra bên ngoài, Vệ Khanh không kiên nhẫn, nói: “Em ngoan ngoãn một chút!” Tay phải giữ mặt cô, đầu lưỡi không theo ý cô, dám chen vào.

Chu Dạ nhìn thấy bạn bè trong trường đều tò mò nhìn về phía mình, vừa thẹn vừa giận, nước mắt lăn chã rơi. Lúc này Vệ Khanh dịu dàng hôn cô, cũng bỏ sự phong tỏa, tới lúc miệng cảm thấy mặn mặn, mới phát hiện ra cô không, mới biết được mình đã quá giận dữ.

Chu Dạ vì bị chú ý, càng tăng áp lực, khóc nức nở, nước mắt cứ như mưa rơi xuống không ngừng. Vệ Khanh chán nản, liên tục dỗ dành cô: “Anh xin lỗi, là anh không tốt. Chu Dạ, ngoan, đừng khóc nữa...” nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

Chu Dạ tủi thân, lại không dám khóc thành tiếng, bị dồn nén rất khó chịu. Vừa đẩy hẳn ra, vừa lau lau nước mắt, cũng không thềm để ý xung quanh, chạy vội về phía kí túc.

Vệ Khanh thất thểu nhìn theo bóng cô, quả thật do mình quá xúc động, lại còn dùng sức với cô nữa.

Liên gọi điện thoại cho cô, đương nhiên là Chu Dạ không nghe máy, nhìn xuống tất máy luôn, rút luôn cả dây điện thoại trong kí túc. Cô nhắm chặt mắt nằm trong chăn, từng giọt nước mắt lăn chã rơi, đau lòng nghĩ, Vệ Khanh và cô, dù là về địa vị, thân phận, hay tuổi tác, không chỉ kém nhau một chút mà là cực lớn. Cô sợ rằng lúc này hẳn chiều chuộng cô, một mai khi hẳn chán ghét, cô chẳng khác gì một oán phụ!

Cả đêm, Vệ Khanh gọi vài cuộc tới, ngay cả điện thoại ở kí túc cũng không liên lạc được, biết mình đã khiến cô tức giận. Nghĩ nghĩ, qua vài ngày nữa rồi nói sau, chờ cô hết giận, lại đi tìm cô. Theo tính xấu của cô, bây giờ mà tới gặp, không bị sập cửa vào mặt mới là lạ.

Tết Nguyên tiêu trôi qua, bắt đầu khai giảng học kỳ mới. Theo thường lệ lại họp lớp, hiếm khi bạn bè đông đủ ở trong lớp, Trương Suất cũng không ngoại lệ. Vì chuyện Vệ Khanh mà tâm tình Chu Dạ không vui,

cả người rầu rĩ chán nản ngồi góc lớp. Trương Suất ngồi phía bên kia, quay đầu nhìn cô mấy lần, cô cũng không phát hiện ra.

Tiểu giáo sư vẫn tận tình hướng dẫn, lời nói thấm thía khuyên răn mọi người, nội dung chính là tập trung vào việc học, cố gắng chuyên cần. Vẫn như mọi khi, mọi người vừa nghe vừa ngáp, vất vả mãi mới thầy nói xong, mọi người lục tục ra về. Chu Dạ tựa vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, thân cây đào đã có thêm nhiều lộc non, lại thêm mùa xuân mới. Chỉ tiếc rằng gió lạnh vẫn chưa hết, nhìn thời tiết hôm nay, âm u, dường như sắp mưa. Trong lòng càng thêm muộn phiền.

Trương Suất ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn nhìn cô một lát, nói: “Bị ốm sao? Nhìn mặt bạn nhợt nhạt quá.” Chu Dạ lắc đầu: “Không, thời tiết xấu, cho nên tinh thần cũng không tốt.” Cô vì Vệ Khanh mà tiêu tụy.

Trương Suất chần chờ một lúc, vẫn nói: “Chu Dạ, tối hôm đó, thấy bạn đi cùng với Vệ tiên sinh, mình rất bất ngờ...” Chu Dạ miễn cưỡng nói: “Nhìn thấy bạn, mình cũng bất ngờ.” Trương Suất im lặng, một lúc sau mới nói: “Từ trước kia bạn đã nói, bạn và Vệ tiên sinh không có quan hệ gì.”

Chu Dạ thở dài, “Đó là trước kia, ngay cả bây giờ mình và anh ấy có gì đi nữa, về sau cũng chưa nói trước được.” Trương Suất im lặng, nửa ngày sau mới nói: “Thấy bạn và Vệ tiên sinh ở cùng một chỗ, mình...” hắn không nói hết, nhưng vẻ mặt ảm đạm, giọng buồn bã.

Chu Dạ vùi đầu vào cánh tay, thấp giọng nói: “Có lẽ bạn sẽ thấy mình giống kiểu con gái ham hư vinh, nhưng mà, đừng lo. Nếu đổi lại là người khác, mình cũng sẽ nghĩ như vậy.” Có một số chuyện, người ngoài không thể nào hiểu được. Ngay cả người trong cuộc còn mê man không rõ, huống chi là người khác. Nếu Trương Suất vì chuyện đó mà hiểu lầm cô, cô cũng không có gì để nói.

Trương Suất lắc đầu, “Không phải, mình chưa hề nghĩ vậy. Chu Dạ, cho tới bây giờ mình chưa từng thấy một người con gái nào tốt như bạn. Mình thật sự rất thích bạn.”

Chu Dạ nghĩ hắn đang muốn an ủi mình, cười cười: “Cảm ơn, cách bạn khen ngợi người khác thật đáng yêu.” Tươi cười nhưng vẫn không thể xóa đi hết vẻ u buồn.

Trương Suất thở dài, biết là đã muộn, vì thế hỏi: “Bạn thực sự hẹn hò với Vệ tiên sinh sao?” Chu Dạ gật đầu: “Bây giờ thì đúng vậy, còn sau này thì chưa biết thế nào.” Hắn nghe ra giọng nói bí quan của cô, hỏi: “Sao thế?” Hắn lo rằng Chu Dạ bị bắt nạt. Vệ Khanh là cao thủ tình trường, mà Chu Dạ chỉ là một sinh viên chưa biết gì.

Chu Dạ cười khổ: “Bọn mình... coi như là cãi nhau đi.” Trương Suất nhìn cô, hỏi vì sao. Cô lại nghiêng đầu hỏi hắn: “Cậu có biết chuyện nhà Vệ Khanh không?” Trương Suất và hắn là người cùng giai cấp, hắn là cũng biết một chút chuyện.

Trương Suất gật đầu nói: “Có nghe qua một chút.” Chu Dạ chần chờ, rồi cũng hỏi: “Tối hôm Nguyên tiêu, bọn mình gặp chị dâu anh ấy, mặc quân phục, vô cùng oai vệ.” Trương Suất “à” một tiếng, nói: “Chị dâu của Vệ tiên sinh là con gái duy nhất của Trần ủy viên trưởng, nghe nói từ nhỏ đã tham gia quân ngũ, là một anh thư, nữ trung hào kiệt. Trần gia so với Vệ gia chỉ có hơn chứ không kém, cha mẹ đều là cán bộ cấp cao, bản thân chị ấy cũng là quân nhân cao cấp. Mình từng nghe cha mình nói, chị ấy là người rất nghiêm túc, không biết giả dối.”

Chu Dạ nghe xong lắc đầu, nói đi nói lại, còn không phải là một cuộc hôn nhân giữa tầng lớp thượng lưu và giới chính trị sao? Cô vẫn còn nhớ vẻ mặt lãnh đạm của người phụ nữ ấy với Vệ Khanh tối hôm đó, ngay cả khi nghe tới tên chồng cũng thờ ơ, một người nghiêm nghị như cô ấy, không biết cuộc sống hôn nhân có vui vẻ hay không?

Trương Suất không ngờ rằng cô đã là bạn gái người khác, có chút chán nản vô lực, nói: “Vì sao bạn và Vệ tiên sinh lại cãi nhau?” Cô lắc đầu: “Trương Suất, mình không muốn nghĩ tới chuyện này nữa.” Hiện tại, cô vẫn không hiểu vì sao hắn lại tức giận, người nên tức giận phải là cô mới đúng. Hết lời lại kéo cô, động tác thô bạo, còn không để ý tới tâm trạng cô, cưỡng hôn cô. Cô vẫn còn chưa hết giận, lúc này lại nghe Trương Suất hỏi, càng thêm chán nản chuyện trước mắt.

Trương Suất tỏ vẻ xin lỗi: “Bạn và Vệ tiên sinh yêu nhau, mình lại nói linh tinh, đúng là không có tư cách...” giọng có chút chua xót. “Nhưng mà Chu Dạ, mình nghĩ bạn vẫn còn suy nghĩ về chuyện này, có phải không?”

Đương nhiên hẳn có cái nhìn không tốt về Vệ Khanh.

Chu Dạ cười khổ, như vậy xem ra, chuyện của cô và Vệ Khanh đã đi tới hồi kết rồi sao? Trương Suất thấy cô đau lòng, không biết nói gì hơn, nhớ tới một chuyện, đổi chủ đề: “Chu Dạ, đừng nghĩ nhiều quá, chuyện gì cũng có cách giải quyết thôi. Bạn còn nhớ từng hứa sẽ làm mẫu cho mình không?”

Nếu không có hấn nhắc nhở, sợ rằng cô đã sớm quên, liền nói: “Đúng vậy, mình cứ nghĩ bạn đã nhờ người khác.” Trương Suất lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không đâu, mình vẫn luôn chờ bạn.” Trong câu nói ám chỉ điều khác.

Chu Dạ miễn cưỡng hồi phục tinh thần, hỏi: “Bây giờ ư? Bạn cứ lấy bản vẽ tới, mình dựa ở đây được chứ?” Trương Suất lắc đầu: “Không, lần này không chỉ phác họa, mình nhất định phải vẽ thật đẹp. Chờ thời tiết tốt hơn, hoa nở, chúng ta ra ngoài ô đi.”

Chu Thị không có ý kiến gì, nói: “Mùa xuân năm nay tới sớm thật đấy, bạn nhìn xem...” chỉ tay ra ngoài cửa sổ: “Đều đã nảy mầm, sẽ nhanh chóng nở hoa.” Tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

Tình yêu của Chu Dạ cũng sẽ nở hoa rất nhanh, tuy rằng giữa giai đoạn sẽ phải trải qua chút mưa gió.

Tuy Chu Dạ đau khổ, nhưng việc học cũng làm phân tán sự chú ý của cô. Cô đang chờ kết quả kì thi nghiên cứu sinh, vô cùng lo lắng. Có vài trường đã sớm công bố kết quả thi, điểm rất cao, càng làm cô thấy áp lực nặng nề. Tuy cô thi tại trường, nhưng nếu điểm không đủ, thành tích có giỏi tới mấy cũng vô ích, huống chi cô còn phải tranh thủ lo vấn đề tiền nong, đến lúc tiền học phí có nâng lên cũng không cần lo lắng.

Chuyện tình cảm và việc học tập đều lằm vào trạng thái báo động, điều này làm cô mất hết niềm tin. Chu Dạ vừa thầm oán trách nhà trường làm việc chậm chạp, vẫn còn chưa báo điểm, vừa nghe tin báo Tất Thu Tĩnh đỗ thủ khoa bên Thanh Hoa, thi vòng hai chỉ cần làm bài qua loa là qua, nói chung là đã chắc chắn sẽ đỗ rồi. Trường cô như vậy, cô ấy lại thi đỗ vào Thanh Hoa, đã là một kỳ tích, mấy năm mới có một người. Cô càng thêm lo lắng, bất an.

Về chuyện Vệ Khanh, cô muốn đi tìm Lâm Phỉ xin ý kiến, bây giờ cô tâm phiền ý loạn. Nếu là trước kia, cô không hề để tâm tới, cho đỡ vướng bận. Nhưng bây giờ không hề đơn giản như vậy, dù gì cũng là tình cảm thật lòng, cho dù buông tay, cũng rất lưu luyến. Nhưng tình hình trước mắt như vậy, vẫn phải ra quyết định. Tiếp tục hay chia tay, cô rất do dự, lý trí nói nên chia tay nhưng tình cảm thì vẫn hy vọng có thể ở bên nhau. Trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê. Chuyện của cô, Lâm Phỉ biết rõ nhất, hy vọng có thể đưa ra một biện pháp thích đáng.

Tới khi cô đi tìm Lâm Phỉ, lại phát hiện cô ấy ở cùng một chỗ với Cao Dương, vô cùng ngạc nhiên. Cao Dương là bạn trai cũ của Lâm Phỉ, có lẽ là bạn trai cũ cũ rồi ấy, không hiểu vì lý do gì mà hai người chia tay, không nghĩ tới bây giờ lại ở chung một chỗ. Cao Dương cầm túi xách cho bạn gái, để lại hai người nói chuyện, vô cùng lịch sự.

Chu Dạ nhìn bóng Cao Dương khuất sau cánh cửa, vội vàng hỏi Lâm Phỉ: “Người và hấn quay lại rồi sao?” Lâm Phỉ không phải thường nói ngựa tốt không nhai lại cỏ, trời đất thiếu gì cỏ ngon sao? Sao giờ lại quay lại, vô cùng lạ lẫm.

Lâm Phỉ lắc đầu, thở dài nói: “Không có cách nào khác, nghiệt duyên.” Tuy nói như thế, nhưng lại rất vui vẻ. Chu Dạ cười, trêu ghẹo nói: “Vậy thiếu gia trước kia đâu?” Lâm Phỉ nhún mày, “Đừng nói nữa, loại người ngoài mặt bánh bao, áo mũ chỉnh tề, nhưng thực tế lại là mặt người dạ thú. Ta đã học được bài học, nhìn rõ ràng rồi, quyết định chia tay không luyến tiếc. Cao Dương cũng đã hứa sẽ không lãng nhăng với những người mẫu nữa khác, bỏ đi, vì hấn, ăn lại một lần cũng đáng giá.”

Chu Dạ cảm thán, chuyện của cô ấy xem như viên mãn, còn mình thì không biết thế nào bây giờ. Vì thế đem mọi chuyện kể cho cô nghe, hỏi cô có ý kiến gì không. Lâm Phỉ nghe xong, có chút giật mình, hỏi: “Anh ta ở nhà cậu mừng năm mới sao?” Chu Dạ gật đầu, nhớ tới càng thêm lựa chọn khó khăn. Sớm tối ở chung, khó tránh khỏi lâu ngày sinh tình.

Lâm Phỉ cũng biết loại tình cảm này khó có được kết quả tốt, không dễ dàng lấy lòng mọi người, nhưng trên lập trường bạn bè, vẫn cần thận nói: “Chu Dạ, thực sự ý người thế nào? Chỉ là muốn cùng hấn yêu chơi bời, hay còn ý khác... hoặc là muốn kết hôn?”

Chu Dạ hoảng hốt, vội xua tay nói: “Không có, ta chưa từng nghĩ tới chuyện này.” Kết hôn, vì sao hết cha cô, giờ lại tới Lâm Phi nhắc nhở tới? Sở dĩ cô cảm thấy chuyện hôn nhân là xa vời, nguyên nhân đơn giản là ngay cả trên danh nghĩa pháp luật, cô còn chưa đủ tuổi kết hôn.

Lâm Phi nhún vai: “Nếu người không coi đó là điều kiện quan trọng hàng đầu, thì chuyện nam nữ ở chung một chỗ, đương nhiên nảy sinh tình cảm. Nếu thấy bên nhau không thoải mái, không hợp nữa thì chia tay.” Chu Dạ chán nản, úp mặt vào bàn, rên rỉ nói: “Ta cũng biết điều đó, nhưng mà ta thực lòng thích anh ấy... người nhìn ta bây giờ xem, đúng là chẳng có tiền đồ gì cả!”

Lâm Phi thở dài, “Trước kia ta cũng rất thích thiếu gia kia, vừa đẹp trai vừa hài hước, cũng không phải vì anh ta có tiền, nhưng mà người ta chỉ chơi đùa với người cho vui, sau khi chán chê, sẽ không đối xử tốt với người nữa. Chờ người níu kéo, sẽ thành người không biết xấu hổ. Nói thật, trước kia Vệ Khanh cũng đối xử với các cô gái khác như vậy.”

Lời này nói ra làm lòng Chu Dạ tê tái. Bây giờ Vệ Khanh đối xử tốt với cô, nhưng có thể bao lâu? Bây giờ còn chưa lún sâu vào bùn, nhưng chẳng may sau này hấn thay lòng đổi dạ thì sao? Cho dù mình có kêu trời kêu đất cũng chẳng ích gì, có khổ cũng không nói lên lời. Trước kia không liên quan, cô không thích hấn, vỗ tay hai phát là xong; nhưng bây giờ thì khác, biết rõ không có kết quả, cứ lưu luyến không thôi, đến khi thật sự bị hấn vất bỏ, cũng chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão.

Suy nghĩ như vậy, cuối cùng cũng thông suốt. Cô vốn từng muốn có một thời gian hưởng thụ tình yêu, cho tới bây giờ, Vệ Khanh vẫn chưa làm gì sai. Nếu cứ tiếp tục, chưa chắc đã như vậy. Cô không muốn cãi nhau tới mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, không muốn cả đời ân hận, bây giờ vẫn còn có thể lùi bước, buông tay, chạy nhanh ra khỏi bờ vực thẳm, quay đầu lại là bờ.

Chu Dạ lẻ loi một mình, chỉ có thể tự mình bảo vệ mình

Lúc Vệ Khanh gọi điện muốn gặp cô, cô đã có sẵn chủ ý, vì thế vui vẻ đồng ý. Giống như sóng biển đón gió, Chu Dạ đã hạ quyết tâm.

Địa điểm do Chu Dạ chọn, cô nói muốn đi Di Hòa Viên chơi. Cô muốn tìm một nơi phong cảnh đẹp làm chỗ chia tay, tâm tư cũng thoải mái hơn. Kiên quyết không cho Vệ Khanh tới đón, nói sẽ đứng ở cổng điện ngọc chờ. Tự mình mượn xe đạp phóng tới, từ sớm đã ra khỏi cửa. Đến nơi đứng chờ mãi vẫn không thấy Vệ Khanh đến, nghĩ thầm, chẳng lẽ chia tay cũng gian nan như vậy?

Tay nắm chặt túi xách lắc lư, nhằm chán đứng chờ, có nhiều người khách nước ngoài đi tới gần, hỏi cửa vào Di Hòa Viên có phải ở phía trước hay không. Chu Dạ không giải tiếng anh, ngượng ngùng mở miệng, đỏ mặt khoa tay múa chân, nói phía trước phía trước, rẽ trái rẽ trái là đến. Đến khi đám người kia hiểu được, người cô đã ướt đầm mồ hôi. Có một chàng trai thấy cô xinh xắn, muốn lại gần. Cô nghĩ thầm, mẹ ơi, muốn hỏi cái gì thì hỏi, đừng có hỏi tiếng Anh là được, tốt nhất là chuồn nhanh thôi.

Vệ Khanh nghe Chu Dạ đồng ý gặp hấn, rất vui, nghĩ cô đã hết giận, vừa đi vừa huýt sao, nhanh chóng tới nơi. Nhưng trên đường đi bị kẹt xe, đoạn từ Thanh Hoa tới Di Hòa Viên, đường xá loạn xạ, hấn đành dừng xe ven đường, chạy bộ tới.

Đến nơi, thấy Chu Dạ đang nói chuyện với một gã trai người nước ngoài, xông lên, ôm eo cô, giữ chặt, lại dùng tiếng Anh khách sáo hỏi: “Anh bạn, muốn hỏi gì vậy?” Chàng trai nhún vai, lại liên tục nói cảm ơn Chu Dạ, chậm rãi bước đi.

Vệ Khanh giả vờ như không biết, hỏi: “Em nói chuyện gì với hấn vậy?” Chu Dạ đẩy vuột sỏ của hấn ra, nói: “Không có gì, cậu ta chỉ hỏi đường thôi.” Vệ Khanh hừ một tiếng, hỏi đường mà ân cần như vậy sao? Tay lại vươn tới. Chu Dạ không biết làm sao, bỏ qua đi, coi như là lần cuối cùng, đi vào nói sau.

15. Chương 29-30

(Có lẽ là yêu) Chương 29: Chia tay

Edit: Ishtar

Hai người mua vé vào cửa, đi vào Đông Cung Môn, dọc theo hồ Côn Minh, đi về phía đình Tri Xuân (đình ở đây là ‘lương đình’: nơi để khách đến chơi nghỉ ngơi, ngắm nhìn cảnh vật; ko phải đình chùa đâu a). Vệ Khanh hít sâu một hơi, nói: “Lần này đi công viên chơi cũng tốt, nhưng hoa vẫn chưa nở, đợi vài ngày nữa quay lại, anh cho em hưởng thụ đồi ngô đặc biệt.” Chu Dạ không để ý tới hắn, đi qua cầu, đi về đình Tri Xuân trước. Nhìn xung quanh, không có du khách nào khác, đúng là nơi nói chuyện thật tốt.

Toàn cảnh hồ Côn Minh

Thập Thất Khổng Kiều

(Giữa hồ Côn Minh là hòn đảo nhỏ được nối với bờ bằng một chiếc cầu vòng làm bằng đá gồm 17 nhịp có tên là Thập Thất Khổng kiều. Cây cầu đá này rộng 8 m, dài 150 m. Trên lan can cầu là hơn 500 tác phẩm điêu khắc sư tử đá với hình hài, và nét biểu cảm hoàn toàn khác nhau. Với hòn đảo nhỏ giữa hồ Côn Minh làm mình thì chiếc cầu sẽ giống như một con rùa đang vươn dài đại diện cho Thọ.)

(Men theo bờ hồ là dãy Trường lang dài 728 mét gồm nhiều gian. Trong mỗi gian lại được trang trí bởi những hình vẽ vô cùng tinh xảo mang đậm tính nghệ thuật Trung Hoa. Dãy hành lang men theo hồ nếu kết hợp với núi Vạn Thọ sẽ giống đôi xương cánh của con dơi đang dang ra tượng trưng cho Phúc.)

Từ nơi này có thể nhìn thấy Thập Thất Khổng Kiều ở phía xa xa, nối liền hòn đảo với bờ và những hành lang dài nối liền các dãy nhà trong cung điện, trời xanh nước biếc, non sông tươi đẹp, cảnh sắc tự nhiên, như chốn bồng lai tiên cảnh. Cô sắp xếp suy nghĩ, hắng giọng, nghiêm nghị nói. “Vệ Khanh, hôm nay tới đây, em có chuyện muốn nói với anh.”

Vệ Khanh lau lau bụi trên lan can, dịu dàng đỡ cô ngồi xuống. Chu Dạ lắc đầu: “Vệ Khanh, em và anh ở bên nhau rất vui vẻ, anh đối xử với em rất tốt, thật ra, em cũng rất thích anh. Nhưng mà, chúng ta chia tay thôi.” Thật ra, trong lòng cô có rất nhiều điều muốn nói, nhưng ra ngoài miệng thì chỉ được mấy câu ít ỏi. Cô cảm thấy đau lòng, vì thế xoay người nhìn sang chỗ khác, quay lưng về phía hắn, trước mắt chính là núi Vạn Thọ nguy nga thanh tú, bao nhiêu tự danh nhiều không đếm xuể, nhưng ánh mắt cô thật mơ hồ.

Lời này với Vệ Khanh mà nói, không khác sét đánh giữa trời quang, nghiêm mặt hỏi: “Vì sao lại như vậy? Em thử nói lý do coi!” Giọng càng lúc càng lớn, đã muốn đứng dậy, trợn mắt nhìn cô, tức đến mức sắp không kiềm chế được. Trong lòng hắn tràn đầy vui sướng chạy tới đây, nghe được những lời vô tình vô nghĩa của cô, còn có thể kiềm chế không phát tác, đã là cực kỳ hiếm thấy.

Chu Dạ xoay người, ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt bình tĩnh, không sợ hãi, trấn tĩnh như núi, nói từng tiếng rõ ràng. “Không có lý do. Trước kia anh cùng những người khác chia tay, cũng cần lý do sao?”

Vệ Khanh không ngờ báo ứng đến nhanh như thế, lại có người dùng “gây ông đập lưng ông”, chuyên môn trị hắn. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Không phải chúng ta đang rất tốt sao? Vừa rồi em cũng nói, em rất thích anh, không phải sao? Vì sao đột nhiên lại muốn chia tay?” Tiến lại gần, nắm chặt tay cô. Hắn hoài nghi không biết hôm nay cô có uống nhầm thuốc không, nổi điên rồi.

Chu Dạ nghiêm mặt, rút mãi không ra, cuối cùng thở dài, không biết phải làm sao, nói: “Vệ Khanh, khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, anh là người có quyền có thế, còn em chẳng qua chỉ là một sinh viên nhỏ, sớm hay muộn cũng sẽ chia tay thôi, cần gì chứ?” Đau lâu không bằng đau ngắn. Rút tay ra, bước nhanh lên bờ, thăm nghĩ ra về.

Vệ Khanh kịp phản ứng, hai ba bước đuổi theo cô, không cam lòng nói: “Vì sao em lại như vậy? Bởi vì lý do hoang đường này mà chia tay với anh sao?” Chu Dạ chưa xót nghĩ, lý do này còn chưa đủ hay sao? Tránh hắn, nói: “Vệ Khanh, em không trào cao được. Tất cả những ngày qua, anh đối xử với em rất tốt, em đều nhớ rõ. Anh dạy em rất nhiều điều, bao gồm cả tình yêu, em rất cảm ơn anh, cả đời không quên. Nhưng nếu

tiếp tục dây dưa, cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Cuối cùng ảm đảm kết thúc, không bằng sớm chia tay. Lúc nói những lời này, dùng toàn bộ sức lực, đem nước mắt chảy vào trong.

Bề ngoài cô nhu nhược là vậy, nhưng trong tâm lại kiên cường, không chịu khuất phục.

Vệ Khanh hiểu ra, tức giận, quát: “Chu Dạ, em đá anh?” Cái gì mà khoảng cách chênh lệch, cái gì mà trèo cao? Hắn không tin, không phải trước kia cô vẫn ở bên cạnh hắn đấy thôi! Bây giờ lại lôi chuyện này ra làm lý do. Cô làm như vậy, chỉ có thể giải thích, cô muốn đá hắn. Vệ Khanh không biết mình đã gây nghiệp chướng gì, để tới hôm nay tới phiên hắn bị gài đá. Giận không thể kiềm chế nổi. Kích động, cầm chặt lấy tay Chu Dạ.

Chu Dạ nhìn du khách qua lại, cũng có không ít khách nước ngoài, mọi người tò mò nhìn về phía họ, vừa cuống vừa giận, đúng là không thể chịu nổi cái người mặt dày này. Vừa giãy giụa muốn rút tay ra, vừa la lên: “Vệ Khanh, anh nói chuyện nghiêm túc đi! Cái gì mà em đá anh, cũng không khác gì anh đá em đâu. Anh không cảm thấy, thân phận địa vị chúng ta chênh lệch như vậy, có thể ở cạnh nhau sao? Anh còn không mau buông tay, thế này mà gọi là nói chuyện à? Bỏ tay ra, bỏ tay...” cổ tay ửng đỏ, tiết mục chia tay biến thành trò cười khôi hài cho du khách thưởng thức.

Đang lúc xôn xao, điện thoại Vệ Khanh vang lên, hắn không thèm để ý tới, nhưng lại gọi hết lần này tới lần khác, có lẽ là việc gấp. Hắn kéo Chu Dạ tới ven đường, một tay rút điện thoại ra nghe, bực bội nói: “Có chuyện gì?” Chậm rãi, sắc mặt hắn thay đổi, cúp máy, mới nhớ ra Chu Dạ đứng bên cạnh, vừa tức vừa giận, quát: “Đi theo anh!”

Chu Dạ nhân lúc hắn không chú ý, nhanh chóng thoát ra, bĩu môi nói: “Thái Hậu triệu kiến, còn không mau về nhà!” Cô nghe thấy hắn gọi bà già, rất phản cảm. Vệ Khanh cố nén giận, gắng bình tĩnh nói: “Chị dâu anh vì việc công mà bị thương, anh phải qua xem.” Hắn sợ cô đa nghi, còn cố ý giải thích. Rồi lại đổi sắc, hằm hằm nói. “Chu Dạ, việc này chưa xong đâu.”

Chu Dạ chạy nhanh ra xa, sợ lại dây dưa với hắn, đi một quãng xa mới đứng lại, nói với qua: “Chúng ta không còn liên quan gì nữa.” Vệ Khanh giận điên, chỉ vào cô nói: “Chu Dạ, em cứ chờ xem, chờ anh quay về dạy cho em bài học thế nào.” Rồi nhanh chóng rời đi. Chu Dạ không quen nhìn bộ dáng kiêu ngạo của hắn, cũng hét vang lên: “Được!” Rất to và rõ ràng. Sao cô phải sợ hắn trả thù chứ? Có gì là tốt, suốt ngày đe dọa người khác!

Vệ Khanh dừng bước, quay lại nhìn cô, thấy hai tay cô chống nạnh, khiêu khích nhìn hắn, nhìn như vậy, thật giống phong cách của một người đàn bà chanh chua, chửi đổng. Không hiểu vì sao, “phụt” một tiếng bật cười, xoa xoa mũi, vừa tức vừa buồn cười, không biết phải làm thế nào, nói không ra lời, đành phải lắc đầu rời đi.

Hắn cứ như vậy mà dung túng cho Chu Dạ, theo bản năng bởi vì tuổi Chu Dạ còn nhỏ, nóng giận mất khôn, nói năng linh tinh. Lấy tuổi của hắn so ra, còn hơn cô mười tuổi. Nhưng lần này, cô thực sự là hơi quá đáng!

Vệ Khanh đi tới cửa, nghĩ rằng không được, không nên để cô ở lại đây một mình, nên nhân cơ hội này đưa cô về nhà gặp cha mẹ mới đúng, đỡ để cô phải lấy gia đình làm lý do. Vì thế quay lưng lại tìm người, vẫn còn đang ở gần đình Trì Xuân, sao chớp mắt một cái đã không còn bóng dáng? Vì thế lại gần mấy du khách hỏi thăm, có thấy một cô gái đi giày thể thao, mặc áo khoác màu đỏ không, lập tức có người nói thấy cô đi qua Thập Thất Khổng Kiêu, sang bên đảo rồi.

Hắn đi theo tìm, đứng ở đình nhìn xung quanh, vừa thấy, thiếu chút nữa tức nổ phổi, trở mắt nhìn cô đi cùng với vài du khách thành một đoàn, ở bên bờ chèo thuyền đi rồi! Thuyền nhỏ lắc lư di chuyển, rất xa nhìn thấy cô cầm thanh chèo, nhìn ra là nghịch nước, rất vui vẻ! Hắn buông điện thoại, nghĩ thầm, Chu Dạ, em giỏi lắm, hắn mà không trả nổi cơn tức này, sau này khỏi cần lăn lộn ngoài xã hội!

Xe hắn không ở gần đó, tình hình giao thông lại không được tốt, vất vả lắm mới về đến nhà, sớm chết ghen vì bực mình. Đóng cửa xe “Rầm” một tiếng, làm cho người gác cổng giật mình. Điều chỉnh nhịp thở mới đi vào, chẳng mấy khi cả nhà tụ họp đông đủ. Cha hắn, Vệ Thiệu đang ngồi ở phòng khách đọc báo, đã sáu mươi tuổi, lưng thẳng nghiêm nghị, mái tóc đã điểm bạc; anh trai hắn Vệ An và hắn có vài phần giống nhau, tuổi hơi lớn, trên trán đã có nếp nhăn, trước bàn một đồng hồ văn kiện, tay còn cầm một tệp, nhìn sang bên cạnh, thấy bà vợ vẫn mặc quân phục như trước, chỉ khác là có thêm một cánh tay bị quần băng gạc.

Mẹ hấn năm mươi sáu tuổi, nhìn đã biết hồi trẻ chắc chắn rất xinh đẹp, Vệ Khanh giống bà nhiều hơn. Khuôn mặt luôn tươi cười, tự mình gọt hoa quả bước vào, chào hỏi: “Chẳng mấy khi đông đủ, ăn hoa quả trước đi, rồi còn ăn cơm.” Đông đủ một chỗ như vậy, ngay cả lễ mừng năm mới ở nhà hấn cũng không thường xuyên được như thế.

Vệ Khanh đi vào chào hỏi, mẹ hấn lườm hấn: “Cũng biết trở về sao, còn không biết vất vưởng ở chỗ nào.” Lớn như vậy rồi mà còn như trẻ con. Vệ Khanh quay đầu lại, khách khí nói: “Chị dâu.” Chị dâu hấn, Trần Lệ Vân hơi hơi gật đầu, cũng không nói chuyện. Mặc dù tay bị thương, nhưng vẫn ngồi thẳng tắp, không nhúc nhích, trên mặt cũng không biểu hiện gì. Hấn có chút xấu hổ, đành phải lại gần hỏi: “Sao lại bị thương?” Đây cũng không phải lần đầu tiên chị bị thương.

Mẹ hấn thở dài: “Lệ Vân, con cũng phải cẩn thận một chút mới được! Mặc dù đó là nhiệm vụ, nhưng rất nguy hiểm, may mà viên đạn bay lệch, vẫn còn giữ được mạng.” Nhìn nhìn cô, cẩn thận nói: “Công việc nguy hiểm như vậy, con còn không chịu đổi ngành, chúng ta tôn trọng quyết định của con. Nhưng, nhìn con như vậy, lại là phụ nữ, không cần lúc nào cũng xông lên tiền tuyến, lui về phía sau cũng vẫn là phục vụ tổ quốc, đều là công việc mà mọi người dân phải làm...”

Trần Lệ Vân cắt ngang lời bà: “Đúng ạ, đều là công việc cần người làm, cho nên chuyện nguy hiểm đó cũng cần có người đi làm. Mạng của con cũng là mạng, mạng của binh lính cũng là mạng, đây là chuyện con phải làm. Nhiều đồng chí đã hy sinh như vậy, con bị thương một chút có đáng kể gì!” Từng chữ từng chữ nói ra, đều rất khí phách, giống như con người cô.

Từ nhỏ Trần Lệ Vân đã chịu sự huấn luyện của quân đội, luyện được một thân võ nghệ. Gia đình cô đặc biệt, từ nhỏ cha mẹ đã dạy cô phải vì tổ quốc mà cống hiến, vì thế sau khi tốt nghiệp, công tác luôn trong quân ngũ, thường xuyên làm những nhiệm vụ nguy hiểm, kiên cường hiếu thắng, ý chí kiên định. Sở người khác vì hoàn cảnh gia đình cô, mà cho cô hưởng đãi ngộ đặc biệt, cho nên nếu có nhiệm vụ nguy hiểm, thường xuyên đứng lên gánh vác. Nhưng mỗi lần như vậy, đều không tránh khỏi bị thương.

Mẹ hấn bị cô không chút khách khí bác bỏ, bất đắc dĩ lui về phòng bếp. Với đứa con dâu này, bà không còn lời nào để nói, quan niệm người già cổ hủ, mặc kệ bên ngoài khen cô anh thư kiệt xuất thế nào, trong mắt bà, con dâu vẫn là con dâu, nên ở nhà giúp chồng dạy con, vào sinh ra tử thì có ích lợi gì?

Lão Đại tướng Vệ Thiệu mặc y phục hàng ngày, bởi vì cũng là quân nhân, cho nên với người con dâu này luôn luôn thấu hiểu, chưa từng bao giờ phê bình. Liên nói: “Lần này Lệ Vân lập được ba chiến công lớn, rất đáng ăn mừng. Lệ Vân, con đi thay quần áo rồi xuống ăn cơm đi.” Tối hôm Tết Nguyên tiêu, Trần Lệ Vân chỉ ở nhà với cha mẹ một lát, rồi mang theo thuốc hạ đi làm nhiệm vụ. Sau một hồi hỗn loạn, bị thương ở tay, nhập viện vài ngày rồi mới trở về Vệ gia, thương thế đã không còn đáng ngại. Lập tức đứng dậy, cung kính gật đầu, xoa người lên lầu.

Cô mới đi tới chỗ rẽ, đã thấy Vệ lão đại tướng lại lên tiếng: “Vệ An, tay Lệ Vân bị thương, sợ không dễ cử động, con lên giúp con bé đi.” Rõ ràng là tác hợp vợ chồng hai người. Trần Lệ Vân nghe xong nhũn mảy, vẫn ngẩng đầu như trước bước thẳng lên trên. Vệ An hoảng sợ, đứng dậy nhìn cha. Vệ đại tướng trầm giọng nói: “Còn không mau đi!” Anh bất đắc dĩ bỏ lại văn kiện trong tay, đi theo lên lầu.

Vệ Khanh ở bên cạnh lắc đầu, hai vợ chồng mà so với người ngoài còn xa lạ hơn, chẳng có tình cảm gì. Người ta địch ta song phương còn có thể đàm phán trên bàn, giường thương mứa kiếm, vợ chồng bọn họ, cả năm không thấy mặt, có gặp, cũng chưa bao giờ thấy nói chuyện nhiều. Thế này gọi gì là hôn nhân chứ!

Mẹ hấn đi ra, oán giận nói: “Lão già, ông nói như vậy mà được sao? Tôi không yêu cầu xa với là Lệ Vân bưng trà dâng nước, thổi cơm nấu canh, nhưng cũng phải có chút dáng vẻ người vợ chứ. Ông luôn mắng Vệ An không biết thông cảm, nhưng tôi thấy trong lòng nó mới là đứa chịu tội thân đó.” Dù sao tâm tư người làm mẹ cũng luôn hướng về con.

Vệ lão đại tướng bị bạn già lâu bầu không kiên nhẫn, đau đầu nói: “Được rồi, được rồi, Lệ Vân một mình ở bên ngoài mạo hiểm mưa bom bão đạn, cũng không dễ dàng gì, mọi người phải thông cảm cho con bé chứ. Lần này lại bị thương, bà xem có phiền hay không?”

Mẹ hấn lắc đầu: “Tôi cũng biết vậy, nhưng ông già ạ, Lệ Vân cũng đã hơn ba mươi, Vệ An cũng sắp bốn mươi, ngay cả con cũng chưa có, ông nói tôi có thể không nóng ruột được sao?” Vệ lão tướng trầm mặc,

không nói gì. Hơn nửa ngày mới nói: “Lệ Vân cũng có nỗi khổ riêng, bà đừng làm khó con nó.” Tuy nói như vậy, nhưng tuổi già, ai chẳng muốn ôm cháu nội. Huống chi, trong quân đội tầm tuổi này giống ông, đã sớm có cháu trai cháu gái thành đàn.

Trước kia Trần Lệ Vân cũng từng hoài thai, nhưng trong một lần làm nhiệm vụ mà bị sảy. Cho nên đối với việc này Vệ lão tướng cũng không nói gì, thậm chí còn thiên vị.

Mẹ hẳn không biết làm sao, chuyển hướng sang nhìn hẳn. “Cả ngày không thấy bóng đâu, cũng không biết lêu lổng thế nào, ngay cả tết cũng không về nhà. Con đó, khi nào thì mới xác định cho mẹ.” Vệ lão tướng vừa nghe liền không vui, hừ lạnh một tiếng.

Vệ Khanh vội nói: “Mẹ, gần đây con rất bận mà, công ty con mở rộng quy mô, mẹ không thấy con gầy hẳn đi sao?” Mẹ hẳn ngấm nghĩa một hồi, xoa xoa tay hẳn. “Đúng là gầy đi, về mẹ nấu cơm cho con ăn a.” Không phải hẳn vì công việc mà mệt muốn chết nha, chính là do Chu Dạ mới khiến hẳn ăn không ngon, ngủ không yên.

Đang lúc nói chuyện, chợt nghe trên lầu truyền đến tiếng đồ vật rơi, mọi người giật mình, vội ngẩng đầu lên nhìn. Trần Lệ Vân chưa thay quần áo, sắc mặt tái nhợt, chạy nhanh xuống, người vẫn cố gắng gượng, thản nhiên nói: “Con đi ra ngoài.” Vệ lão tướng ngồi chỗ cũ, nói: “Ăn cơm rồi hẵng đi.” Giọng không lớn, nhưng vô cùng uy nghiêm. Trần Lệ Vân dừng bước một chút, không biểu hiện gì, nói: “Không được, xe quân bộ đã sắp tới, con phải trở về báo cáo công việc.” Xe quân bộ là chỉ xe của cha cô, Vệ lão tướng cũng không thể nói gì. Cha cô là tổng tư lệnh toàn quân khu.

Trần Lệ Vân đi rồi, không khí Vệ gia cũng bình thường, chuyện này cũng không phải mới xảy ra một lần hai lần. Vệ gia e ngại mặt mũi Trần gia, cũng không thể làm gì, cứ từ giữa mà điều đình. Vệ Khanh biết thời thế, vội nói: “Con lên xem anh thế nào.” Đẩy cửa đi vào, thấy anh hẳn ngồi ở cửa sổ hút thuốc, trong tay cầm một tấm ảnh đã ố vàng.

Vệ Khanh tò mò nhìn, đó là một chàng trai trẻ mặc quân phục, nhưng nhìn ảnh chụp, có lẽ đã nhiều năm. Tò mò hỏi: “Đó là ai vậy?” Anh bình tĩnh nói: “Chiến hữu của chị dâu chú.” Vệ Khanh hiểu ra, chắc là chị dâu trọng người tài, hỏi: “Vậy người đó đâu?” Vệ An trầm tĩnh thả một vòng khói: “Trong một lần làm nhiệm vụ, đã hy sinh, chuyện từ hơn mười năm về trước.”

Vệ Khanh không nói gì. Trước kia anh hẳn cũng có bạn gái, nhìn rất thông minh, xinh đẹp, đọc sách nhanh như gió. Đáng tiếc gia đình không đồng ý, tự quyết định chuyện chung thân của anh và chị dâu. Không ngờ, chị dâu cũng có một tình cảm riêng. Hai vợ chồng này đúng là đồng sàng dị mộng. Nói vậy sai rồi, hai vợ chồng kết hôn đã mười năm, chỉ sợ số lần ngủ cùng giường cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vệ An đi xuống dưới, còn nói: “Cha, mẹ, bất kể thế nào, con muốn ly hôn!” Mẹ hẳn ngã vào ghế, không nói gì. Vệ lão tướng quân đập bàn đứng dậy: “Nghĩ cho kĩ rồi hãy nói.” Rầm một tiếng, cực kỳ tức giận! Nhắc chân bước ra cửa.

Vệ Khanh cảm thấy anh thật đáng thương, không có quyền quyết định lúc kết hôn, ngay cả bây giờ quyền ly hôn cũng không có. Vệ An làm việc trong nội các chính phủ, hình tượng bản thân rất quan trọng, không thể để đối thủ nắm được nhược điểm. Đừng nói là chuyện ly hôn lớn như vậy, ngay cả vợ chồng bất hòa cũng không để lộ ra ngoài. Mà đối với Trần Lệ Vân, chuyện ly hôn cũng làm cho sự nghiệp của cô bị ảnh hưởng, đừng nói tới chuyện hai nhà Vệ Trần sẽ có khúc mắc phong ba gì đó. Cho nên hai vợ chồng mặc kệ tình huống thế nào, vì đại cục mà suy nghĩ, đành phải tiếp tục cuộc hôn nhân này. Mà đằng nào thì, cuộc sống của hai người bọn họ có khác ly hôn là bao.

Vệ An bình thường cũng là một người đàn ông lẫm liệt oai phong, lần này nhìn mẹ, đau lòng kêu: “Mẹ!” Tất cả mọi lời muốn nói, đều ở trong giọng điệu. Mẹ nhìn con chỉ qua vài năm đã già nhanh như vậy, đau lòng không thôi, rơi nước mắt nói: “Con ơi, lúc trước cha mẹ không nên ép con như vậy... nói không chừng bây giờ đã sớm con cháu chạy đầy phòng.” Cảm xúc kích động của Vệ An nhanh chóng biến mất, trên mặt khôi phục sự trấn tĩnh, ngồi xuống sofa cầm văn kiện. Anh mang nhiều trọng trách, ngày ngày bận rộn, lần này là nhận được mệnh lệnh của cha mới trở về nhà.

Một lúc sau, Vệ lão tướng thông thả bước vào, thản nhiên nói: “Vệ An, con qua Trần gia, xem như tự nhận lỗi, đón Lệ Vân về.” Đương nhiên là Vệ An không muốn, nhưng cực kiềm chế, nửa ngày sau mới gật gật đầu.

Đối với anh mà nói, cũng chỉ uất ức trong lòng, theo thường lệ mà nhịn xuống. Trong lòng Vệ lão tướng âm thầm thở dài, việc đã tới nước này, hối hận cũng đã muộn.

Vệ An thay quần áo, đi ra ngoài, Vệ Khanh vội nói: “Anh, em đi cùng với anh.” Hai anh em ngồi trên xe, vẫn không nói chuyện. Vệ An mệt mỏi day day thái dương: “Em trai à, trăm ngàn lần đừng giống anh. Vệ gia chỉ cần anh như vậy là đủ rồi, nhìn anh như tấm gương ấy. Nếu có người trong lòng, cố gắng đối xử như người trong nhà; nếu đối phương cũng thích chú, rất khó khăn nha, nhanh mà lấy về nhà, tránh đêm dài lắm mộng.” Nhớ lại bản thân năm đó, luôn tự trách mình không tiên hạ thủ vi cường [12], trở thành sự tiếc nuối cả đời.

Vệ Khanh nghĩ đến Chu Dạ, thở dài, cô gái nhỏ này vẫn còn đang giận đối với hắn. Hai người tới Trần gia, không nghĩ tới Trần Lệ Vân đã trở về doanh trại, Trần lão tướng tự mình đưa đi. Vệ An cười khổ một tiếng, xoay người về văn phòng. Vệ Khanh về nhà lấy đồ, thấy mẹ hắn buồn bã ngồi ở sofa .

Vội lại gần nói: “Mẹ, mẹ đang làm gì thế? Cha đâu?” Mẹ hắn lau nước mắt, nói: “Ở ngoài sân sau. Mẹ biết trong lòng ông ấy cũng không vui.” Đối với vấn đề này, hắn cũng cảm thấy bất lực, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, huống chi hoàn cảnh nhà hắn lại đặc biệt như vậy.

Mẹ hắn thở dài, kéo tay hắn nói: “Mẹ chỉ còn trông cậy vào con. Tuổi con không còn nhỏ nữa, sao suốt ngày lêu lổng với đám con gái lẳng nhăng bên ngoài? Khi nào mới có thể khiến mẹ không bận tâm nữa?” Vệ Khanh kêu lên: “Mẹ, mẹ nghe ai nói con ở bên ngoài xằng bậy chứ? Toàn chuyện bịa đặt, thế mà mẹ cũng tin.” Đánh chết cũng không thừa nhận.

Mẹ hắn lườm hắn một cái, nói: “Cãi cái gì nữa! Ngồi xuống cho mẹ, mẹ với con nói chuyện nghiêm túc. Mẹ xem như đã học được bài học, môn đăng hộ đối thì có ích lợi gì! Con xem anh con và chị dâu đó, cãi loạn thành như vậy, làm mẹ đau lòng. Tuy cha con không nói gì, nhưng trong lòng cũng hối hận, một đứa nhỏ tốt như vậy, lại bị hủy như thế! Cho nên, phụ nữ nên hiền lành dịu dàng, sẵn sàng hiêu thuận, có xinh đẹp hay không thì xét sau. Con đấy, nếu đã có người trong lòng thì mau dẫn về gặp mẹ, đừng có lẳng nhăng bên ngoài, cha con nghe thấy lại đau đầu ra. Con đã lớn như vậy rồi, suốt ngày ở bên ngoài rượu chè be bét thế à...”

Vệ Khanh nghe mà giật mình, nói: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, thật ra con có thích một cô gái.” Mẹ hắn nghe xong tinh thần phấn chấn, vội hỏi: “Có thật không? Lần tới đưa về nhé. Đang làm gì rồi? Bao nhiêu tuổi? Trong nhà có mấy người?” Có lẽ đã muốn đem người ta về làm con dâu.

Vệ Khanh thành thật nói: “Vẫn còn đang đi học ạ, sắp tốt nghiệp đại học. Mẹ cô ấy là giáo viên đã qua đời, cha cô ấy lái xe tải, tết vừa rồi con ở nhà cô ấy.” Mẹ hắn nghe xong, vội vàng nói: “Con nhà gia giáo là tốt. Còn đang đi học, sẽ đơn thuần dịu dàng, nghe đã thích rồi. Vậy con mau đưa về nhà đi! Đều là người một nhà, còn giấu kín không nói.”

Vệ Khanh cười khổ: “Mẹ, con của mẹ vô dụng, người ta nhìn con ngứa mắt, ngại điều kiện của con quá, đang đòi chia tay với con đây này.” Mẹ hắn vừa nghe, vỗ vai hắn nói: “Không sao, mẹ giúp con. Cô dâu mới giận đối là chuyện bình thường, nhưng đừng có chia tay nha. Có ảnh chụp không? Cho mẹ nhìn chút coi.” Vệ Khanh bỏ ra mấy tấm chụp chung với Chu Dạ lần đi Thanh Đảo.

Mẹ hắn vừa thấy, liên tục nói: “Ai ya, xinh đẹp nha, khí chất lại tốt, con phải gắng lên. Thích thì phải ra tay, mang tiếng là đàn ông, lẳng nhăng cái gì!” Vệ Khanh lại kể cho bà nghe, Chu Dạ ở nhà chăm sóc cha hằng ngày rất tốt, còn múc nước rửa chân cho cha. Mẹ hắn cảm thán nói: “Cô gái hiếu thuận như vậy biết tìm ở đâu đây? Từ khi chị dâu con đến nhà mình, toàn là mẹ bưng trà rót nước cho con bé. Con nói xem, nếu có người rót cho mẹ chén trà, mẹ cũng thấy thỏa mãn rồi.”

Vệ Khanh nhìn chuyện trong nhà loạn như vậy, nghĩ thầm, sao có thể chia tay chứ, phải nghĩ cách mang Chu Dạ về nhà mới hết giận được!

[12]: ra tay trước chiếm lợi thế(Có lẽ là yêu) Chương 30: Vân Nam

Edit: Ishtar

Đang lúc Vệ Khanh xắn tay áo, vất óc tìm mưu kế làm thế nào để ôm mỹ nhân về thì Chu Dạ lại đang chuẩn bị hành lý, đi Vân Nam. Kết quả thi nghiên cứu sinh đã có, bài làm của cô xếp thứ ba, nếu không

phải tiếng Anh quá kém, còn có thể xếp thứ tự cao hơn, nhưng việc trúng tuyển khẳng định không thành vấn đề; chi phí học hành cũng đã ở trong lòng bàn tay. Cô thở phào một hơi, thân nhẹ như mây, mọi lo lắng phiền não trước đó vài ngày đã tan thành hư không.

Lần này, nhà trường theo thường lệ tổ chức cho sinh viên khoa mỹ thuật tạo hình đi dã ngoại vẽ vật thực. Không biết ban lãnh đạo nhà trường nghĩ gì, lại muốn sinh viên đi nơi xa xôi ngàn dặm như Vân Nam, thật sự là quyết tâm không nhỏ a. Mọi người nghe xong đều hào hứng, cả ngày líu ríu nói chuyện không ngừng, nói Vân Nam cảnh đẹp như thế nào, coi nơi đó để tập thể du lịch rất vui vẻ.

Nhưng đội ngũ giảng viên đi kèm lại căng thẳng không thôi, cảm thấy trọng trách trên vai thật không nhẹ, vì thế trước ngày xuất phát lại mở một buổi họp toàn khoa. Đầu tiên là Ngô chủ nhiệm, nói tới nói lui hai chữ: “An toàn!”. Đơn giản, rõ ràng, nói đúng trọng điểm: “Các em sinh viên, mọi người đi bình an trở về, chúc các em hoàn thành bài tập viên mãn nhất! Chúc mọi người ngày mai đi đường vui vẻ!”

Kế tiếp là Tiểu giáo sư nói chuyện rườm rà hơn: “Mọi người nhớ mang những vật dụng: giá vẽ, bút, giấy, đồ ăn đi đường, vật dụng hàng ngày, bàn chải đánh răng, khăn mặt... Quan trọng nhất là thuốc cảm...” Liệt kê ra một danh sách toàn thứ linh tinh vụn vặt, ngay cả kim chỉ cũng lôi ra, nói rằng ở chỗ dã ngoại dễ bị rách đồ, có thể lôi ra dùng. Lại nghiêm túc nói: “Mọi người phải hiểu rằng, lần này ra ngoài không phải là đi ngắm cảnh du lịch, hưởng thụ thoải mái mà đây là học tập, là tôi luyện, khó khăn mới có một lần lấy kinh nghiệm thế này! Cho nên phải cẩn thận chuẩn bị, cần xem nhiều, viết nhiều, vẽ nhiều bức tranh! Nhiệm vụ của các em là vẽ vật thực, không phải đi du lịch! Khi bắt đầu xuất phát, nhất định phải nghiêm túc! Trên đường, thầy sẽ nói chi tiết các nhiệm vụ cho các em!”

Kế tiếp, mỗi người được phát một tập văn kiện, trong đó có thư ủy thác trách nhiệm, giấy cam đoan cá nhân, thẻ bảo hiểm, còn có bản ghi chép vân vân gì đó. Chu Dạ thấy trên đó ghi rõ ràng là nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, người được ủy quyền thừa kế là ai đó. Cô hoảng sợ, lần đầu tiên ký loại như vậy, do dự mãi mới viết tên cha cô vào.

Sau đó phát mũ có in huy hiệu nhà trường, còn có tấm thẻ ghi tên lớp rõ ràng đính trên ngực áo, giảng viên cường điệu nhắc nhở là lúc nào cũng phải mang theo. Ngày hôm sau, giữa trưa ăn uống xong xuôi, tất cả tập hợp ở cổng trường, ai cũng xách theo một vali lớn, một túi xách nhỏ, đi ra ga. Đứng đợi ở nhà ga, theo thường lệ, đám đông chật chội chen lấn xô đẩy, Tiểu giáo sư sợ hãi đi tới, rống lên: “Đừng lộn xộn, xếp thành hai hàng, theo thứ tự mà tiến lên. Nghiêm cấm chủ nghĩa cá nhân, bất kể chuyện gì, cũng phải hành động theo tập thể! Nam sinh chịu vất vả chút, nâng cao tinh thần phái mạnh, giúp đỡ nữ sinh!”

Vì thế, mọi người giống như quân lính, đồng đều đội mũ, xếp thành hai hàng chờ bước lên tàu, khiến cho người dân xung quanh tò mò. Tới tận bốn giờ năm mươi chiều, mới ngồi lên tàu đông đủ, dây thần kinh của Tiểu lão nhân mới bớt căng thẳng. Đứng dậy hỏi: “Mọi người đã đông đủ cả chưa? Lần này tôi và Thẩm giáo sư dẫn đoàn đi, Thẩm giáo sư vốn là người Vân Nam, đến lúc đó mọi người phải nghe thầy ấy chỉ huy, không được linh tinh lảng nhảng, coi lời thầy ấy như gió thoảng bên tai. Trên đường đi xảy ra tình huống, sẽ có lúc thầy không đến kịp nhiều nơi một lúc, cho nên, theo ý kiến mọi người, mỗi nam sinh phụ trách chăm sóc hai bạn nữ, vừa vặn là có chín nam và mười tám nữ. Có thể tự chia tổ đội, cùng nhau học tập, dù sao mọi người chiếu cố lẫn nhau, có khó khăn thì cùng nhau vượt qua.”

Chu Thị và Lưu Nặc đang thương lượng nên tìm ai đảm đương chức vụ culi, đã thấy Trương Suất cười cười chạy tới: “Hai người đẹp, nếu cho phép tại hạ cống hiến chút sức lực, muôn lần chết cũng không chối từ.” Lưu Nặc nhíu mày, cười nói: “Đi, tính mạng hai bọn mình đã có thể giao cho bạn a.” Vì thế ba người thành một đội, thay đổi chỗ ngồi gần cạnh nhau.

Vì kinh phí nên nhà trường đặt toàn ghế cứng, chỉ mất nửa giá vé. Mặc dù điều kiện không được tốt, nhưng mọi người ở cùng nhau, nói chuyện trên trời dưới bể, cũng không quan tâm khó khăn cỡ nào. Nhưng lộ trình quá dài, hơn ba nghìn km, phải ngồi suốt ba mươi tám giờ, cứ nghĩ lại thấy lo lắng, mọi người cứ ca hát, nằm uống, lôi tú ra đánh.

Chu Dạ quen ngồi tàu hỏa, bình thường lên tàu sẽ ngoan ngoãn đánh một giấc ngủ vùi, vừa lên tàu xong, cô đã cảm thấy buồn ngủ, nhưng lại bị mọi người âm ỉ rủ đánh bài. Cô và Trương Suất cùng một phe. Bề ngoài thì không nói lời nào, để kệ mọi người cho cô là người mới, trong lòng thầm nghĩ, chỉ bằng các người mà đòi làm đối thủ của ta sao? Cô đi theo cha cô, đánh bài đã thành lão luyện. Trương Suất không biết

nên đánh quân nào, Chu Dạ nháy mắt, chỉ vào một quân, ý khẳng định đối phương chắc chắn không có. Cứ như thế, đuổi đánh đối phương tới mức vũ khí, khôi giáp đều quang hết, chạy trốn chết. Đánh nửa ngày, ngay cả một quân lẻ cũng không ăn được, vô cùng thất bại!

Lưu Nặc quay đầu nhìn thấy, kéo Chu Dạ: “Bạn giỏi lắm, nhìn lên bài mình! Thảo nào thắng đậm như vậy!” Chu Dạ vội nói là không có. Lưu Nặc tức giận nói: “Bạn còn nói không có, mình nhìn thấy bạn cứ nháy mắt với Trương Suất!” Mọi người âm ỉ đứng lên, nói Chu Dạ chơi xấu, không chấp nhận cô.

Chu Dạ vội giải thích: “Ai thèm nhìn lên bài bạn chứ! Tính bài cũng sẽ không nha! Có một trăm lẻ tám quân, đánh tới đánh lui chỉ có từng này, chú ý nhớ kỹ một chút là được. Hơn nữa, bài của bạn không đẹp, chỗ này đánh ra một cây, chỗ kia đánh ra một cây, vừa nhìn là đã biết không thành cặp, sao có thể trách mình.” Chu Dạ vừa đánh bài, nhưng mắt lại nhìn xung quanh, tai nghe bốn hướng. Vả lại, vận khí cô không tệ, bởi vậy đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Mọi người nghe xong, nhụt chí, đều nói: “Chu Dạ, hóa ra bạn thâm tàng bất lộ (giấu nghề) a. Không chơi, không chơi, lợi hại như vậy, còn gì là vui nữa.” Lập tức giải tán.

Chu Dạ cười nhỏ, dựa vào cửa sổ, vô cùng đắc ý. Đây chẳng qua là không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên lại thành nổi tiếng! Trương Suất ngồi xuống, chọc chọc vào vai cô, cười khen ngợi: “Trí nhớ của bạn tốt thật!” Cô lắc đầu: “Đây có là gì đâu, chỉ là khôn vặt chút thôi. Trước kia mẹ mình thường nói, mình thông minh nhưng lại không dùng cho việc quan trọng, cứ suốt ngày đi đường ngang ngõ tắt, sợ rằng mình sẽ bị thông minh quá sẽ bị thông minh hại.” Trương Suất nói: “Mẹ bạn thật hiểu biết.”

Chu Dạ kiêu ngạo nói: “Đúng vậy, mọi chuyện mình biết đều do mẹ dạy, mẹ rất thương mình nhưng cũng không cưng chiều.” Mẹ cô là một nhà giáo, thành công lớn nhất chính là dạy cô nên người, chỉ tiếc bà đã không còn ở nhân thế.

Chơi đùa lâu như vậy, cô thấy hơi mệt. Chống tay lên cằm, đang nghĩ phải ngủ thế nào đây, ngồi ghế cứng rất mỏi, nếu có giường nằm, có thể thư thả ngủ một giấc. Trương Suất vươn vai, cười nói: “Dựa vào mình ngủ đi, đường còn rất dài.” Chu Dạ cũng không khách sáo, chiếu cố bạn nữ, đó cũng là việc nên làm. Bạn bè nhiều năm như vậy, cần gì phải ngại ngùng.

Vì thế dựa vào vai hẵn, mơ màng ngủ, càng ngủ càng sâu, Trương Suất đỡ đầu cô, nhẹ nhàng đặt lên đùi. Đã là nửa đêm, mọi người đều ngủ gà ngủ gật. Trên tàu yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bánh tàu hỏa rầm rập đi trên đường ray. Ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực, chỉ nhìn thấy xa xa le lói vài ánh đèn, dường như đưa họ đi vào một nơi thần bí. Tất cả đều không có tiếng động, hẵn cảm thấy giờ phút này thật quý giá, trôi qua rồi biến mất, chỉ hy vọng, tàu có thể mãi mãi chạy, mãi mãi chạy... không cần dừng lại.

Đáng tiếc Chu Dạ ngủ gần một giờ, bởi vì tư thế không thoải mái, nửa mê nửa tỉnh, khó chịu mà tỉnh dậy, mới phát hiện mình ngủ trên đùi hẵn, ngại ngùng, bởi vì không có ý khác, thật là không biết xấu hổ. Cầm áo khoác cuộn tròn lại, nằm úp trên mặt bàn ngủ tiếp.

Trương Suất lấy khăn tay, lau nước miếng từ miệng cô bắt giặc chảy ra, nở nụ cười, rồi cũng dựa vào ghế mơ màng ngủ.

Bọn họ từ bắc đến nam, dường như đi qua một nửa tổ quốc. Đầu tiên đi từ Bắc Kinh, xuôi xuống phía nam đến Quý Dương, sau đó từ Quý Dương đi thẳng xuống Côn Minh. Ở Côn Minh vài ngày, mục đích chủ yếu là tới Lệ Giang. Ánh mặt trời sớm rẽ đám mây chiếu vào trong toa tàu, có tiếng thông báo trong loa, chào mừng quý khách đã tới Trường Sa (thuộc tỉnh Hồ Nam, TQ); Chu Dạ trợn mắt, đã sáng rồi à. Trương Suất giúp cô xếp hàng rửa mặt, chờ khi cô trở lại, đã thấy sữa và trứng ốp lết đặt trên bàn.

Chu Dạ hỏi: “Bạn mua à? Mình mang theo rất nhiều đồ ăn, đồ trên tàu đắt lắm.” Trương Suất lắc đầu: “Nhân lúc còn nóng mau ăn đi, cũng không mất bao nhiêu tiền đâu.” Lần này bọn họ về vật thực, mọi chi phí tiêu dùng đều tự phải bỏ ra. Cho nên mới nói, kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, lời này là không kém gì chân lý.

Chu Dạ ăn xong, ánh nắng ngày xuân thật ấm áp dễ chịu chiếu lên người, lười biếng nhắm mắt lại. Đi đường dài rất nhàm chán, phong cảnh xem lâu rồi cũng chỉ có thế, thà ngủ còn hơn. Đến tận khi có tiếng chuông dồn dập kêu vang đánh thức cô, nhìn thoáng qua, là Vệ Khanh, trong đầu vẫn chưa kịp phản ứng, vẫn tiện tay nhắc máy nghe.

Vệ Khanh nghe thấy tiếng tàu chạy rầm rập, nhú mồm hỏi: “Đang ở đâu vậy? Nhà ga sao? Sao lại âm ỉ như thế?” Đúng là nhầm chán, cô không giống mọi khi sẽ cúp máy ngay lập tức, ngáp một cái nói: “Đang ở trên tàu hỏa.” Giọng trầm thấp, vừa nghe là biết mới tỉnh ngủ. Mua bán làm ăn qua lại còn nói chuyện nhân nghĩa, cho dù chia tay cũng không phải là không thể tán chuyện được.

Vệ Khanh kinh ngạc, hỏi: “Tàu hỏa? Bây giờ em đang ở đâu?” Chu Dạ quay đầu nhìn nhìn tấm bảng điện tử, nói: “Đang ở Trường giang.” (Trường Giang dài khoảng 6.385 km, bắt nguồn từ phía tây Trung Quốc (Thanh Hải) và chảy về phía đông đổ ra Biển Hoa Đông, Trung Quốc. Con sông này mang nhiều tên khác nhau tùy theo khu vực mà nó chảy qua. Đoạn từ Nghi Đô tỉnh Hồ Bắc đến Nhạc Dương tỉnh Hồ Nam được gọi là Kinh giang.) Trời cao, hoàng đế ở xa, việc gì phải sợ hãi. Vệ Khanh sững sốt, hỏi: “Trường giang? Chỗ nào?” Chu Dạ giải thích là đang ở khu vực Hồ Nam. Vệ Khanh tức giận nói: “Em đi Hồ Nam làm gì chứ?”

Chu Dạ nhún vai: “Không phải đi Hồ Nam, bài tốt nghiệp của bọn em vẽ vật thực, phải đi Vân Nam.” Vệ Khanh kêu lên: “Hiện giờ em ở Vân Nam sao?” Chu Dạ sửa lại lời hắn: “Chính xác mà nói, đang trên đường đi Vân Nam.” Vệ Khanh thở hồng hộc, quát: “Sao không nói sớm?” Cô ngạc nhiên: “Vì sao phải nói?” Cô và hắn hiện giờ đã một dao cắt đứt, còn phải nói với hắn đang ở đâu, hoàn toàn là tình trạng giống như trước.

Vệ Khanh tức mà không làm gì được, không hiểu vì sao chạy tới Vân Nam làm gì? Kiểm chế hỏi: “Bọn em đi tới đâu của Vân Nam? Côn Minh à?” Chu Dạ gật đầu, nói đại khái là vậy. Nghe Tiểu giáo sư nói đường như sẽ dừng chân ở Côn Minh vài ngày, sau đó đổi xe khách đi Lệ Giang. Toàn bộ hành trình khoảng chừng hai mươi ngày.

Vệ Khanh còn muốn dò hỏi thêm, cô hiểu ra cảnh cáo, vội nói: “Máy em sắp hết pin, cúp máy nha. Không có việc gì thì đừng gọi, cũng đừng có vung vãi tiền như thế!” Điện thoại đường dài gọi rất tốn tiền, cô đau lòng lắm. Tàu hỏa không nạp điện được, xem ra phải tới nơi mới có điện.

Vệ Khanh suýt nữa tức chết. Chu Dạ đúng là đồ không tim không phổi! Chia tay, không thấy đau lòng gì cả, còn có tâm tình đi Vân Nam! Uống phí công hắn mấy ngày nay ăn không ngon, ngủ không yên, cứ suy tư mãi, nghĩ xem làm cách nào làm hòa với cô. Chán nản ngã xuống ghế, vừa tức vừa giận, giống như bị người điểm huyết, không thể phát tác.

Lúc này Vệ Khanh giống như người bước vào tuổi tiền mãn kinh, vàng vọt, tiều tụy.

Sáng ngày thứ ba, bảy giờ, cuối cùng cũng đến Côn Minh. Mọi người ngồi tàu, úp mặt xuống bàn, vẻ mặt xanh xao. Kéo vali ngã trái ngã phải, dường như đứng còn không vững. Tiểu giáo sư nhìn thấy, lắc đầu nói: “Mọi người chú ý hình tượng chút coi, đại diện cho nhà trường kia mà, đừng để người ta nói sinh viên thủ đô không có tố chất! Khắc phục tinh thần, xếp hàng đi ra. Lớp trưởng phụ trách, nhưng đừng đi quá xa!”

Ngoài cửa đã sớm liên hệ với xe bus, cuối cùng Chu Dạ cũng gắng hết sức đi lên xe, phía trước đã ngồi đầy chật, phải đi xuống ghế cuối ngồi, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật nảy mình, không nói ra lời. Vệ Khanh đang ngồi vắt chéo chân, nhìn cô cười mà như không.

Chu Dạ hoàn toàn tỉnh táo trở lại, hé môi hỏi: “Sao anh lại ở đây?” Không phải mình đang nằm mơ đấy chứ? Đúng là không thể tin được. Bạn học xung quanh đều tò mò nhìn hai người, có người từng gặp qua Vệ Khanh, nhớ ra thân phận của hắn, nhỏ giọng chỉ trỏ.

Vệ Khanh nhìn cô nói: “Ngồi xuống đi.” Vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh. Tiểu giáo sư và Thẩm giáo sư không biết vì sao hắn lại xuất hiện ở nơi này, tiến lên chào hỏi: “Vệ tiên sinh.” Nhìn hắn và Chu Dạ, ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ. Vệ Khanh cười cười, trấn tĩnh nói: “Tôi tới Vân Nam công tác, biết Chu Dạ tới đây vẽ vật thực, tìm cô ấy có việc. Không gây trở ngại cho mọi người chứ?”

Tiểu giáo sư không ngờ Chu Dạ lại là chân nhân bất lộ tướng [13], lại có quan hệ thân mật với một người như Vệ Khanh, mặc dù không biết là quan hệ gì, vẫn khách sáo nói: “Không có, không có. Hai ngày nay Chu Dạ có chút không khỏe, Vệ tiên sinh tới đây, vừa vặn có thể chăm sóc cô ấy.” Ánh mắt không ngừng đánh giá, lướt qua lướt lại hai người kia.

Thông qua nhà trường, Vệ Khanh mới biết họ sắp xếp việc này, vì thế đi máy bay tới Côn Minh trước, sau đó ôm cây đợi thỏ. Chu Dạ đứng đó, chân tay luống cuống, nhìn hắn mà không biết nên nói gì mới tốt.

Quay đầu hỏi Tiểu giáo sư lịch trình cụ thể. Tiểu giáo sư và Thẩm giáo sư bàn bạc, nói các sinh viên đi đường xa vất vả, thể xác và tinh thần mỗi mệt, hôm nay nghỉ tạm ở nhà nghỉ một ngày, ngày mai sẽ tới công viên.

Vệ Khanh vội vọt đưa một mấy túi đồ cho Chu Dạ, nói: “Anh đi trước nha, trưa sẽ đón em ra ngoài ăn cơm.” Chu Dạ trừng mắt nhìn hắt xuống xe, cảm thấy một đời liêm khiết của mình bị hắt hủi rồi, đúng là nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch oan ức.

Vệ Khanh đứng ở ven đường còn vẫy tay với cô, Chu Dạ thở phì phì quay đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn hắt. Xe đi tới nhà nghỉ vùng ngoại ô. Đầu Chu Dạ như to gấp đôi ra, cô không ngờ rằng Vệ Khanh như bóng ma đuổi theo tới tận Vân Nam. Mở túi đồ ra lại thấy, bên trong đủ thứ thuốc, thuốc trị cảm, thuốc giải nhiệt, thuốc dạ dày, vẫn còn đóng nhãn mác, còn có cả nước uống, lại còn có một ít tinh dầu. Trong túi khác thì toàn là những đồ ăn vặt mà cô thích, thịt bò khô, sôcôla, khoai tây chiên, đều là loại ngon nhất.

Anh ta có ý gì chứ? Không phải đã chia tay rồi sao? Chu Dạ buồn bực nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn phong cảnh. Cảm thấy không biết phải làm sao, nghĩ tới hắt vì mình mà đi từ nửa vòng tổ quốc tới đây, còn cần thận vì cô chuẩn bị nhiều thứ như vậy, không phải là không cảm động.

Hiển nhiên là nhà nghỉ mà nhà trường liên hệ cũng không khá hơn chút nào, hai giáo sư, một hướng dẫn viên du lịch, vừa vặn là ba mươi người. Tiểu giáo sư nhận chìa khóa phòng, tập trung ở đại sảnh: “Chúng ta dự định ở Côn Minh ba tới năm ngày, sau đó sẽ tới Lệ Giang. Cho nên mấy ngày này ở Côn Minh, mọi người cố gắng chấp nhận, đi ra ngoài chính là chịu khổ luyện, cũng đừng oán giận tiện nghi ở đây kém, mọi người cố gắng vượt qua chút.”

Đến lúc chia phòng mới hiểu vì sao Tiểu giáo sư lại nói như vậy, một cái phòng nhỏ bỏ thêm cái giường mà nhét bốn người lại, dường như ngay cả chỗ xoay người cũng không có. Chu Dạ không nói gì, thậm chí còn nghi ngờ không biết toilet có dùng được hay không? Chia phòng xong, mọi người vất toàn bộ hành lý xuống, chẳng buồn rửa chân, nằm úp xuống giường hết loạt. Ngồi tàu hỏa lâu như vậy, xương cốt mỗi nhừ, ngã xuống rồi thì không muốn đứng dậy nữa.

Lưu Nặc chọc chọc cô: “Này, Chu Dạ, mọi người vừa nói cái người đàn ông kia là tổng tài tập đoàn Vân Mã, hình như tên là Vệ Khanh à? Nghe nói còn tham dự lễ trao học bổng của trường mình nữa. Thành thật khai báo đi, rốt cuộc bạn và anh ta có quan hệ gì? Lần này đừng tưởng lừa được mình nữa.” Vừa nhìn ánh mắt hai người đã thấy không bình thường.

Chu Dạ nghĩ, chẳng lẽ đây là mục đích của Vệ Khanh, muốn làm cả thiên hạ biết rõ ràng quan hệ giữa bọn họ? Cái mà hắt gọi là bài học đây sao? Làm cho cô không thể tiến, không thể lùi, đành phải ở cùng một chỗ với hắt? Sao người này lúc nào cũng bá đạo như vậy chứ? Không phải đã chia tay rồi sao? Vất vả lắm mới hạ quyết tâm, giờ lại làm cho cô tâm phiền ý loạn, mờ mịt không biết nên làm thế nào nữa.

Hóa ra ý chí của cô cũng không kiên định như cô nghĩ. Chỉ cần nhìn thấy Vệ Khanh, toàn bộ phòng bị trong lòng cô đều tan rã. Không biết từ khi nào, hắt đã cắm trại tạm trú trong tim cô.

Lưu Nặc thấy cô không trả lời, cù cù người cô, Chu Dạ buồn không chịu được, liền thanh xin đầu hàng, trốn từ đầu này tới đầu kia, thở hổn hển nói: “Chị hai à, ngồi tàu hỏa lâu như vậy, chị không mệt sao? Vẫn còn sức mà tám chuyện người khác nữa.” Lưu Nặc huých cô một cái: “Bạn được xem như là người khác sao?” Lại cẩn thận hỏi: “Là bạn trai à?”

Chu Dạ trùm chăn kín đầu không nói chuyện, không giống như lần trước thề thốt phủ nhận, đầu đầy mồ hôi nói Vệ Khanh là chú mình. Ánh mắt quần chúng sáng như sao, nói ra chỉ tổ giấu đầu hở đuôi. Cô vẫn do dự với Vệ Khanh, nhưng cứ nghĩ tới lý do chia tay, lại kiên quyết không muốn giơ tay đầu hàng. Tình cảm yếu ớt bất lực như vậy, nhưng cô vẫn còn cái tôi kiêu ngạo và sự kiên trì của mình.

Giữa trưa, Vệ Khanh gọi điện bảo cô ra ngoài ăn cơm. Chu Dạ rầu rĩ cự tuyệt, nói: “Không được, thầy tổ chức cho mọi người ăn cơm ở nhà ăn rồi, một mình em ra ngoài không hay, vẫn là nên đi theo mọi người. Cám ơn anh hôm nay đã tới thăm em, em rất cảm động.” Cúp máy. Vệ Khanh không giống như lúc bình thường, thường xuyên gọi điện tới điện lui, tới bao giờ đạt được ý mình mới thôi, thế mà lần này tận tới lúc cô xếp hàng đi ăn cơm vẫn không thấy gọi lại.

Cô cầm đũa, đột nhiên cảm thấy hối hận. Hẳn từ ngàn dặm xa xôi đến đây, trên mặt không che giấu nỗi vẻ mệt mỏi, vất vả như vậy, đi ra ngoài ăn bữa cơm có tình là gì? Cô ăn không biết vị, bỏ bát cơm xuống, liên tục nhìn điện thoại, ngay cả tin nhắn cũng không có. Chán ngán, thất vọng nghĩ, giờ này hẳn về Bắc Kinh rồi sao? Đối lại là mình, bị từ chối như vậy, không quay về còn ở nơi này làm gì?

Không yên lòng ăn cơm, mấy nữ sinh muốn đi ra ngoài dạo phố, đám nam sinh phụ trách không yên tâm, cũng đi theo. Chu Dạ chẳng vui về gì, nằm lì trong phòng, lẩn qua lộn lại không ngủ được. Nhìn chăm chăm vào điện thoại, ma xui quỷ khiến thế nào lại ấn nút gọi cho Vệ Khanh, vừa kết nối lại vội vàng cúp máy. Tim đập thình thịch, nhanh như bị ma đuổi. Áo nào xen lẫn chờ mong. Áo nào là vì mình, còn chờ mong là vì Vệ Khanh. Vì sao lại như vậy cơ chứ? Từ trước tới nay không phải là cô không quan tâm, đâu đã lìa xa nhưng lòng vẫn vẫn vương.

Nhưng mà Vệ Khanh cũng không gọi điện lại, lúc đó hẳn đang ở khách sạn nghỉ ngơi. Đi cả một quãng đường dài, quả thật rất mệt mỏi. Quyết định ngủ một lát, đến tối nhất định phải đưa Chu Dạ ra ngoài nói chuyện rõ ràng. Chu Dạ đáng thương, cứ nghĩ hẳn về mất rồi, cứ mông lung vùi đầu xuống chân, tâm tư bị tổn thương, có chút đau lòng, còn có hối hận.

Chính cô cũng không biết rằng, chuyện này dường như không có chấm dứt. Vệ Khanh vừa hận vừa giận, trời cao đất xa, đuổi theo tới tận đây là có ý gì! Rõ ràng là muốn ép cô liều lĩnh nhảy xuống. Nhưng trước đó, chủ yếu là muốn cho cô nhìn thấy rõ ràng, dưới chân còn có một lối đi như thế nào, hẳn làm thế này, đúng là hùng hổ dọa người.

[13]: bậc hiền tài thì không cần phải phô trương thân thế

16. Chương 31-32

(Có lẽ là yêu) Chương 31: Tiêu tụy

Edit: Ishtar

Đến khi Vệ Khanh ngủ no mắt tỉnh lại thì mặt trời đã ngã về phía tây, gió chiều phe phẩy lướt qua rèm cửa sổ, cùng với áng mây đỏ hồng xa xa giống như một bức tranh gấm vóc mỹ lệ, xa xa phía trên trời, một tiếng “xôn xao” vang lên, rồi từng đàn, từng đàn chim cứ tầng tầng, lớp lớp bay dần trên bầu trời, cảnh đẹp như thế, vẻ đẹp thiên nhiên hùng vĩ khiến người ta ngạc nhiên không ngớt. Mặt trời như tan dần, kết hợp với áng mây, khung cảnh này, giờ phút này, đột nhiên Vệ Khanh cảm thấy có chút phiền muộn cô đơn.

Ngay cả khi ngắm cảnh đẹp, lắng nghe chuyện vui, nếu không có người làm bạn, cũng không thấy thú vị gì. Hẳn nhớ Chu Dạ, nỗi nhớ ấy cứ tự nhiên sinh ra, rồi cuộc không kiềm được, bỏ điện thoại ra, trên điện thoại báo có mấy cuộc gọi nhỡ, cũng không để ý tới, chỉ khi nhìn thấy tên “Tây Tây”, vừa kinh ngạc vừa vui mừng đến nỗi nhất thời buông tay, điện thoại rơi bịch xuống đất.

Hắn rất thích cái tên “Tây Tây” này, mỗi lần lẩm nhẩm trong miệng đều cảm thấy rất thân thiết, không giống như danh Thi Thi của cô, không ai không biết. Tây Tây là xưng hô đặc biệt của hắn, là có một không hai.

Cả buổi chiều Chu Dạ chỉ nghĩ tới Vệ Khanh, hơn nửa năm qua, xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng không biết vì sao, dù cô cố gắng nghĩ sang chuyện khác, lại luôn nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp gỡ, Vệ Khanh nắm tay cô, nói: “Sinh viên Chu Dạ, chúc mừng, mong em tiếp tục cố gắng.” Nụ cười tươi cùng với sự cổ vũ tha thiết ấy, đối với cô tỏ vẻ tôn trọng. Đột nhiên cô nghĩ tới, ngày đó hẳn đeo đồng hồ, sợi dây đồng hồ vàng đó lướt qua cổ tay cô, trong tiết trời nóng bức ngày hè có cảm giác mát mẻ. Cứ ngỡ rằng đã sớm quên chi tiết đó, hôm nay lại nhớ ra. Cô xúc động thút thít, hóa ra trí nhớ dựa theo tâm tình, tùy lúc mà thay đổi, ghi nhớ người mà bản thân mình muốn nhớ kỹ.

Chưa tới một ngày, nhưng cô cảm giác giống như đã ba năm, tinh thần uể oải mệt mỏi, nặng nề. Bởi vì cả đoàn kêu ca đồ ăn ở đây vừa đắt vừa khó ăn, chín người mười ý, sinh viên khoa nghệ thuật lại khó chiều, Tiểu giáo sư không biết phải làm sao, đành phải nói mọi người tự giải quyết vấn đề cơm nước, dặn dò mọi người phải chú ý an toàn, cố gắng ở chung một chỗ với nhau.

Chu Dạ lười biếng ghé vào đầu giường, Trương Suất gõ cửa gọi cô đi ra ngoài ăn cơm. Tâm tình không tốt, ăn không thấy ngon, nên cô nói rằng mệt mỏi, muốn đi ngủ. Cứ nhìn chăm chăm vào chương trình trên tivi, mà không biết rằng trên đó đang chiếu tiết mục gì nữa. Cứ lẩn qua lộn lại, đột nhiên hét lên một tiếng, vất điều khiển tivi trong tay ra xa, cầm điện thoại gọi cho Vệ Khanh. Cứ như vậy mãi có còn để cô sống nữa hay không, cứ hỏi trước rồi nói sau, coi như cô tự làm tự chịu.

Vệ Khanh đang lái xe tới chỗ cô, đang thầm suy nghĩ xem nên làm cách nào dụ cô ra ngoài ăn tối. E ngại thầy giáo và bạn bè, có lẽ cô sẽ không dám làm gì quá đáng. Đúng lúc ấy, lại nhận được điện thoại của Chu Dạ, mừng rỡ như điên, nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ trấn tĩnh, nói: “Alo, Chu Dạ, mới vừa tới nơi này, có thấy mệt không? Đồ ăn ở đây có ăn quen không?” Giọng điệu thản nhiên, giống như bạn bè cực kỳ bình thường. Hắn không biết vì sao cô lại gọi cho hắn, tạm thời lấy bất biến ứng vạn biến.

Chu Dạ cắn cắn ngón tay, ấp úng nửa ngày mới nói: “Ừm... cảm ơn anh đã tới thăm em, còn mang cho em nhiều đồ như vậy. Ừm... lúc trưa thái độ của em không tốt, hy vọng anh không để ý...” Vệ Khanh là lão hồ ly, nhìn mà là biết cây, vừa nghe Chu Dạ nói những lời này, liền đoán được thái độ của cô đã chuyển biến. Bất động như núi, thản nhiên nói: “Không sao.”

Chu Dạ nghe giọng hắn lạnh nhạt như vậy, nghĩ rằng chắc chắn hắn rất tức giận. Chạy từ xa tới đây, bản thân mình lại tạt gáo nước lạnh vào mặt hắn, đúng là không thể chấp nhận nổi. Vợ nói: “Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi anh trở về rồi sao?” Nhất thời hắn không hiểu kịp, hỏi lại: “Trở về? Về đâu?” Khách sạn à?

Chu Dạ nói: “Bắc Kinh, em nghĩ có lẽ anh đã về Bắc Kinh.” Vệ Khanh thấy buồn cười, hài lòng vỗ tay ra tiếng, hóa ra Chu Dạ lại để ý hắn như vậy a. Lấy lại bình tĩnh nói: “Còn chưa kịp đi.” Giọng điệu nhàn nhạt, không biểu hiện gì, nhưng trong lòng thì vụng trộm vui mừng không ngớt.

Chu Dạ cảm thấy may mắn vì hắn vẫn chưa đi, mọi căng thẳng đều buông lỏng, nói đông nói tây nửa ngày, cuối cùng vẫn mặt dày nói ra: “Nếu còn chưa đi, tối nay em mời anh ăn cơm, thế nào?” Dừng lại một chút giải thích: “Anh từ xa xôi tới đây thăm em, em rất cảm ơn, Em không mời anh đi ăn nhà hàng nổi tiếng được, nhưng vẫn hy vọng anh vui lòng tới dự.”

Cuộc gọi này phải gọi là giấu đầu hở đuôi, lạy ông tôi ở bụi này, làm hắn vội ngồi thẳng người dậy. Hai người nói chuyện tình cảm mà cứ như đi đánh du kích, lúc Chu Dạ rút lui thì Vệ Khanh lại giơ cao lá cờ đầu, cứ thẳng bước đi tới, quần quýt chặt lấy; chờ cho Chu Dạ quyết định đi vào, hắn lại lật mềm buộc chặt, án binh bất động, yên lặng xem xét. Vệ Khanh còn vờ vịt nói: “Em vẫn là sinh viên, sao có thể để em mời cơm cơ chứ?”

Chu Dạ sợ hắn từ chối, vội nói: “Không sao, mời anh bữa cơm là việc đương nhiên, chỉ sợ anh không thích nơi nhỏ bé này.” Cô để ý bởi vì cô không biết chính xác tâm tư Vệ Khanh thế nào, trong lòng bất an. Đột nhiên hai người trở nên khách sáo như vậy, cô có chút không tự nhiên. Vệ Khanh giữ máy, cố ý nói: “Em chờ một chút, để anh xem xem.” Nhìn chăm chăm vào đồng hồ, ngó chừng kim giây đã quay được một vòng, sau đó mới gạt đầu đồng ý. Ngón tay gõ gõ vào tay lái nói: “Em đang ở đâu? Anh đi đón em.” Biết rõ lại còn cố tình hỏi, hắn đã đi gần tới nhà nghỉ rồi còn đâu.

Chờ một phút kia, Chu Dạ cảm giác như cả một thế kỷ trôi qua, vừa thẹn thùng vừa chờ mong, chưa bao giờ cô chủ động với Vệ Khanh như vậy. Vệ Khanh muốn cô nếm trải một chút mùi vị chờ đợi, ai bảo cô không tìm không phổi, chưa gì đã đòi chia tay. Hắn cũng có cái tôi cá nhân, cái tính kiêu ngạo ích kỷ của đàn ông cơ mà.

Chu Dạ vội vàng lắc đầu: “Không cần, em đã hỏi bà chủ, bác ấy nói ở gần đây có một quán mỳ Kiều Hương Viên, giá không đắt mà hương vị rất tuyệt. Anh có thích không? Em tới đó chờ anh được không?” Vệ Khanh nghe xong, cũng không khăng khăng đòi đón cô nữa. Chu Dạ vội vàng đứng dậy, rửa mặt thay quần áo. Định trang điểm một chút, nhưng nhớ ra lại không mang đồ theo, cô ra ngoài cũng chỉ mang theo

hai bộ đồ để thay đổi, cảm thấy như vậy thoải mái, nhưng không ngờ lại xảy ra tình huống này. Khẽ thở dài, dùng nước vuốt vuốt tóc, tô chút son môi, rồi đi xuống dưới.

Vệ Khanh dừng ở góc đường nhìn thấy cô vội vàng vẫy taxi, cũng không nhanh không chậm lái theo sau. Quẹo trái quẹo phải qua mấy con đường mới dừng lại trước một cửa hàng, mặt tiền thấp bé, trang trí cũng bình thường, nhưng lại rất đông khách, tiếng người ồn ào náo nhiệt. Chu Dạ nhảy xuống xe, tìm một bàn gần cửa sổ, lật menu trong tay cũng không ngừng nhìn đồng hồ.

Từ xa hần nhìn thấy cô chán nản nằm sấp trên bàn, cầm một chiếc đũa gỗ gõ vào mặt bàn, lười biếng dựa vào trong xe, không hề có ý muốn xuống xe. Trước kia luôn là hần chờ cô, lần này có cơ hội, nhất định phải để cô chờ hần. Chu Dạ lại nhìn đồng hồ, đã hơn nửa tiếng, sao vẫn chưa thấy người đến? Không ngừng nhìn xung quanh phía trước cửa. Chờ đợi tới lúc không còn kiên nhẫn, muốn ra ngoài mua một bao thuốc, trong lòng cô cảm thấy lo lắng bất an, không thể kiềm chế được, đột nhiên nghĩ muốn hút thuốc.

Vệ Khanh quay đầu, đúng lúc nhìn thấy cô đứng dậy đi ra cửa, nghĩ cô sắp rời đi, vội đẩy cửa xe chạy tới. Oán giận trong lòng, cô gái nhỏ này, vẫn thiếu kiên nhẫn như vậy, chờ thêm mười lăm phút cũng không được. Vội vàng nói: “Xin lỗi em, bất ngờ có việc, nên tới chậm. Em sắp đi sao?” Thản nhiên nhìn cô một cái.

Chu Dạ chờ hần lâu như vậy, đột nhiên lại nhìn thấy hần, mọi lo lắng nhanh chóng tan thành mây khói, lắc đầu nói: “Không, em định ra ngoài mua ít đồ. Anh đã đến rồi, không ảnh hưởng tới công việc của anh chứ?” Cũng không đi mua thuốc lá, dẫn hần vào trong, nhất thời không biết nói gì, không khí buồn tẻ.

Vệ Khanh cũng không trêu chọc cô giống thường ngày, giơ chén rượu trong tay nói: “Đang ở bên ngoài, cũng không mấy khi có dịp như vậy. Uống với anh chứ?” Chu Dạ ngoan ngoãn nói không dám, uống một hơi cạn sạch, chất lỏng theo yết hầu chảy xuống, đắng và nóng vô cùng. Trong lòng cô có nhiều điều muốn nói, nhưng lại không thể nói ra nên lời, toàn bộ như vướng ở trong lồng ngực. Nhìn thấy thái độ Vệ Khanh như vậy, tâm hơi lạnh. Nghĩ thầm, quên đi, coi như là người quen gặp lại, cùng nhau ra ngoài ăn bữa cơm là được. Những cái khác, không cần phải nghĩ thêm cho mệt óc. Sự lạnh nhạt của hần, làm cho cô nhớ tới sự thật tàn khốc, xa nhau nhiều ngày như vậy, giờ phút này, cô cũng không còn hy vọng gì nữa.

Cả tối, hai người không nói nhiều lắm. Chu Dạ cứ uống rượu, một ngụm lại một ngụm, chỉ trong chốc lát đã uống hết một chai to, Vệ Khanh nhìn nhìn, nhẹ giọng hỏi: “Chu Dạ, vì sao em lại không vui?” Chu Dạ lắc đầu. Hần lại nói: “Không phải em đã đạt được đúng ước nguyện, chia tay với anh rồi sao?” Cô run rẩy nói: “Đại loại là vậy.” Bởi vì người trước mắt không vui. Hần lại hỏi: “Như vậy, nói cho anh biết, em có hối hận không?”

Chu Dạ không trả lời, chỉ nói: “Em gọi anh ra, chỉ muốn gặp anh một lát. Có lẽ anh muốn nhanh chóng trở về, em nghĩ em nên mời anh ăn một bữa cơm mới đúng, rất cảm ơn vì lần này anh tới thăm em.” Hần lắc đầu: “Không cần nói lãng sang chuyện khác, nói cho anh biết, có hối hận hay không?” Hần muốn ép Chu Dạ tự mình thu hồi lời đã nói, cho nên cả buổi tối đều đang áp bức cô, muốn cô cúi đầu nhận thua.

Nhưng Chu Dạ cam chịu hết thảy mọi dằn vặt, cũng không mất đi lý trí, nói: “Lời đã nói ra, giống như bát nước đổ đi, không thể thu lại được. Chuyện đã làm, sao có thể hối hận.” Cô làm việc không thích hối hận, ngay cả khi đã mắc sai lầm. Vệ Khanh nghe giọng cô, rõ ràng là hối hận, nhưng có chết cũng không chịu thừa nhận, cực kỳ cứng đầu. Nói: “Chu Dạ, vì sao em lại muốn như vậy? Em có từng nghĩ, một số việc, cũng không phải em nghĩ là thế này, nhưng một khi đã bỏ lỡ, hối hận cũng đã muộn.”

Chu Dạ gật đầu, nói: “Có lẽ là vậy, nhưng với trí tuệ hiện giờ của em, cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi.” Cô còn trẻ, chưa có kinh nghiệm, coi như cười ngửa xem hoa, như trắng rằm trong nước, tầm nhìn hạn hẹp, không thể nhìn rõ con đường mờ mịt trước mắt. Bấm vào bàn đứng dậy, Vệ Khanh lại đi trước một bước trả tiền. Cô giữ hần lại, thở dài nói: “Không được, lần này là em mời.” Về mặt kiên quyết.

Vệ Khanh cảm thấy buồn cười, nói: “Chu Dạ, em đang làm gì vậy? Bữa tối cuối cùng sao?” Cô ảm đạm nói: “Có lẽ vậy.” Cô nghĩ bọn họ không còn có cơ hội cùng ăn chung bữa cơm nữa rồi. Vệ Khanh hơi tức giận, cô vẫn cứ hồ đồ ngu ngốc như vậy. Chu Dạ bỏ mặc hần, một mình bước ra ngoài, bước chân lảo đảo, say không nhẹ. Vệ Khanh đuổi theo phía sau, giữ chặt cô lại, nói: “Nếu không hối hận, vì sao lại hẹn anh ra đây?” Chu Dạ nhìn hần, nửa ngày sau mới nhẹ giọng nói: “Bởi vì anh tới thăm em, em rất cảm động.”

Hắn hỏi: “Sau đó thì sao? Hết rồi à?” Cô không nói. Hắn cảm giác hận không đánh cho cô tỉnh lại được, nói: “Chu Dạ, nếu thích vì sao lại không chịu nói ra? Nếu đã hối hận, vì sao lại không dám sửa sai?” Chu Dạ mở mắt nhìn hắn, mắt đỏ ửng, thì thào hỏi: “Sửa sai?” Giọng nói mơ hồ không rõ.

Vệ Khanh gạt đầu, “Đương nhiên, giống như thế này...” nhân lúc trời tối ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ thắm của cô, mấy ngày nay nhớ nhung không ngớt, mùi thơm quen thuộc lẫn với mùi rượu ngào ngạt, mềm mại triền miên, làm mê muội lưu luyến. Thở hổn hển, nhẹ giọng ở bên tai cô nói: “Thu lại lời nói trước kia của em, anh sẽ tha thứ chuyện em tùy tiện nhất thời.” Hắn không muốn lại nhìn thấy cô buồn bực không vui, cho nên định tha thứ cho cô. Nhưng nửa ngày vẫn không thấy cô có phản ứng. Hóa ra cô dựa vào vai hắn, an tâm ngủ say. Mắt nhắm lại, hô hấp đều đều, hơi rượu thoang thoảng phả ra.

Tính toán của Vệ Khanh lại thất bại. Người tính không bằng trời tính, cả đêm bao nhiêu gian kế đều đã được hắn lờ ra dùng hết, nhìn Chu Dạ vì hắn mà đau lòng, nghĩ muốn cô khuất phục, lại không đoán được cô lại say tới mức không biết trời đất.

Đỡ cô ngồi xuống, thấy trong giấc mơ, cô nhú mày, tâm sự nặng nề, mặt co mày cau, bỗng nhiên không đành lòng, bỏ đi bỏ đi, cho cô bài học nhỏ là được rồi. Hắn vẫn thích nhìn thấy dáng vẻ đáng hoàng, kiêu ngạo vô pháp vô thiên của cô, làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Hắn đem cô về khách sạn mình ở, lúc ôm cô lên, cô còn giơ tay ôm lấy hắn, thì thào nói gì đó, mơ hồ, không rõ ràng. Vệ Khanh nghe hình như cô gọi cha mẹ, trong lòng cười khổ. Đặt cô nằm xuống giường, cô lại nắm chặt góc áo hắn không buông. Vệ Khanh vặn nhỏ ngọn đèn, nhìn gương mặt đỏ ửng vì say rượu của cô, không kiềm chế nổi, dù cố gắng thế nào cũng không thoát được. Liếm nhẹ môi cô, thì thào: “Nếu không buông ra, sẽ ăn em luôn đó.”

Bất đắc dĩ cởi áo khoác, mặc kệ cho cô nắm chặt. Vừa đắp chăn cho cô, cô lại đạp chăn ra, lộ người ra bên ngoài, Vệ Khanh lắc đầu, ngủ cũng không ngoan. Hắn cũng không phải là người quân tử, thừa dịp cô ngủ say không biết gì, tùy tiện hôn cô. Thấy cô rên rỉ một tiếng: “Vệ Khanh...” hắn tưởng cô tỉnh, hoảng sợ. Thấy cô cau mày, quay đầu đi, lại tiếp tục ngủ, hóa ra là nói mơ.

Trong mơ còn nhớ tới hắn, điều này làm hắn đắc ý dào dạt.

Sáng sớm hôm sau, Chu Dạ tỉnh lại, hơi đau đầu, lại thấy Vệ Khanh nằm bên cạnh, hoảng sợ. Vội vàng đẩy hắn, quát: “Sao anh lại ở đây?” Vệ Khanh bị đẩy, thiếu chút nữa ngã xuống đất, bị chấn động không nhỏ, vội vàng ổn định lại thân mình. “Sáng sớm, còn chưa có tỉnh ngủ, em làm gì thế, cẩn thận ngã xuống bây giờ.”

Chu Dạ cúi đầu kiểm tra, quần áo còn nguyên vẹn, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Coi như anh thành thật!” Vệ Khanh thấy cô như vậy, buồn cười, cười xấu xa nói: “Vậy còn không thưởng cho anh sao?” Nói xong, sắp mặt lại gần. Cô mắng: “Đi đi đi! Đừng có quấy rối nữa.” Luống cuống ngồi dậy mặc áo khoác. Vệ Khanh đi xuống, ôm cô nói: “Vẫn sớm mà, mới sáu rưỡi, vội gì chứ!”

Cô chất vấn: “Vì sao em lại ở đây?” Hắn nhún vai nói: “Em uống say.” Cô nổi giận: “Vì sao không đưa em về nhà nghỉ?” Vệ Khanh liếc nhìn cô một nói, trấn tĩnh nói: “Ngày hôm qua em không cho anh đi đón, anh làm sao biết em ở chỗ nào?” Cô á khẩu không trả lời được, đành phải cam chịu, nói: “Vệ Khanh, anh là đồ tiểu nhân.” Vừa vội vừa giận, đã chia tay rồi, sao còn ở cùng một giường với hắn chứ!

Vệ Khanh lười biếng dựa vào thành giường, nhìn cô giận tới mức mặt đỏ bừng, cố ý trêu cô: “Chu Dạ, tối qua uống rượu, có còn nhớ mình nói gì không?” Cô thấy hắn không có ý tốt, đề cao cảnh giác, không chút do dự, lắc đầu: “Không nhớ rõ.”

Vệ Khanh nhú mày nhìn cô cười, nói: “Thật không nhớ sao? Có muốn anh nói cho em nghe không?” Tuy cô uống rượu, nhưng vẫn còn có chút ấn tượng, chính mình lúc uống rượu không thường nói chuyện nhảm, có nói cũng không chính xác. Vội nói: “Không cần, không cần! Mới sáng sớm, ai cần nghe anh nói hươu nói vượn chứ!” Đi giày vào, muốn rời đi.

Vệ Khanh ngăn cô lại, nhẹ nhàng thổi thổi bên tai cô nói: “Tối hôm qua em khóc lóc ầm ĩ, nói thích anh, hôm nay lại trở mặt rồi, quá đáng!” Cô vừa thẹn vừa giận, đẩy hắn, hung hăng nói: “Anh lại nói lung tung, em sẽ không để anh yên.” Vệ Khanh lộ ra dáng vẻ lưu manh: “Anh ước gì em không để anh yên!”

Chu Dạ tức quá hét lên: “Anh lại nói lung tung!” Không thể biện minh cho chính mình, tức giận vung tay giơ chân ra. Vệ Khanh còn không buông tha cô, cố ý hỏi: “Em chưa nói cái gì cơ?” Cô dễ dàng bị dụ, nói: “Em thích anh.” Nổi giận bùng bùng nói: “Em chưa từng nói qua.” Giống như một đứa nhỏ cố tình gây sợ. Vẫn không biết rằng mình đã trúng bẫy của hắn.

Vệ Khanh muốn cười mà không được, còn phải cố gắng kiềm chế, nghiêm chỉnh nói: “Sao lại có thể chưa nói? Anh sợ em chối cãi, cho nên còn thu âm. Không tin thì anh bật cho em nghe.” Làm bộ muốn mở điện thoại.

Chu Dạ bị dọa, liên tục nói: “Em không muốn nghe, không muốn nghe.” Thẹn quá hóa giận, giật lấy điện thoại của hắn, ném mạnh xuống đất. Vệ Khanh mặc cho cô phát tiết, vắt chéo hai chân nói: “Lời đã nói ra, giống như bát nước đổ đi, không thể thu lại được.”

Chu Dạ cảm thấy mắt hết mặt mũi, lườm hắn không nói lời nào, đột nhiên xoay người, ôm mặt chạy đi, đúng là không cần sống nữa, nếu không sẽ bị hắn chế giễu cả đời. Vệ Khanh đi theo phía sau, liên tục gọi mà cô cũng không thèm để ý tới, vậy taxi trở về.

Đối với việc cả đêm cô không vệ, cô đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị Tiểu giáo sư mắng. Không ngờ khi Tiểu giáo sư thấy cô, chỉ gật gật đầu nói: “Nhanh về chuẩn bị đồ đi, mang theo giá vẽ, chúng ta mượn được công viên, xe đã chờ ở dưới lầu rồi.” Cô rụt vai, vội vàng chạy về phòng.

Về phòng, mọi người đều dùng ánh mắt ái muội nhìn cô. Cô ra vẻ bình tĩnh nói: “Nhìn cái gì, chưa từng thấy qua mình a. Chỉ ở nhà bạn một hôm, cũng không có gì.” Giọng nói hết sức vững vàng, biểu hiện như không có việc gì xảy ra. Mọi người cười nói: “Bạn xem, bạn xem, tự mình hiểu sai, chưa đánh đã khai a. Chúng mình đã nói gì đâu.” Chu Dạ buồn bực, cả buổi sáng không ngẩng đầu lên.

Trên xe, cô hỏi Lưu Nặc chuyện đêm qua cô không về thì Tiểu giáo sư có nói gì không. Lưu Nặc nói: “Tối hôm qua, mười giờ hơn rồi mà bạn còn chưa về, Tiểu giáo sư rất nóng ruột, hỏi bạn mình có biết bạn đi đâu không, còn cố gắng gọi điện cho bạn. Hình như là vị rửa vàng kia của bạn nghe máy, nói muộn rồi, mai sẽ đưa bạn về. Lúc ấy Tiểu giáo sư nhú mày thôi, cũng không tỏ vẻ gì cả.”

Chu Dạ xấu hổ, ngồi kiểm điểm bản thân, sau này sẽ không uống say như vậy nữa! Chuyện này mọi người đều biết, sau này cô không dám ngẩng đầu lên nhìn ai nữa.

Tám giờ sáng, bọn họ tới khu đông bắc nội thành, nơi có danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở ngoại ô Nam Kinh, công viên quy hoạch chỉnh thể dựa vào núi, rộng lớn vô cùng. Trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc, không khí tươi mát, không nhiễm bụi trần, làm cho ánh mắt mọi người sáng người, tràn đầy thư thái. Toàn thể nhân viên đứng bên ngoài đoàn, hướng dẫn viên du lịch thu đủ thẻ sinh viên, đưa vé cho mọi người trong đoàn, mỗi người chỉ mất ba mươi tệ, so với du khách bình thường đã rẻ hơn rất nhiều.

Thực ra cái gọi là lâm viên nghệ thuật, bọn họ cũng không phải cực kỳ yêu thích, đơn giản chỉ coi là một buổi dã ngoại. Vào công viên, mọi người tự tìm cho mình một góc riêng. Chu Dạ cũng không cảm thấy hứng thú lắm, nhưng bên trong hoa nở rất đẹp, những cánh hoa nở bung, đủ mọi màu sắc, một ngọn gió lướt qua làm cảnh vật trước mắt thêm phần xuân sắc, tung bay phát phới. Mọi thứ quá kỳ diệu, đẹp không sao tả xiết.

Mọi người theo nhân số chia làm chín tổ, đỡ cho mọi người đi lạc lung tung. Đương nhiên Chu Dạ, Lưu Nặc và Trương Suất một tổ, chọn thạch viên mới xây xong, cảnh đẹp như tranh, không nói lên lời. Chu Dạ bỏ một tờ báo ngồi xuống bậc thang, phía sau là một biển hoa với những màu hồng và màu vàng đan xen lẫn nhau, khí thế bùng bùng. Trong gió thoảng tới mùi hương hoa thơm ngào ngạt, thấm vào ruột gan. Chu Dạ mặc áo khoác trắng, đối lập với biển hoa trước mắt, nhan sắc bắt mắt, cảnh đẹp giai nhân, rất có sức lôi cuốn.

Chu Dạ ngẩng đầu vẽ bức tranh sở viên, sở đình, sở hiên Hồ Bắc, nhà thủy tạ với đình, hành lang đặc sắc. Vẽ một lát, lại mở máy ảnh chụp loạn vài tấm. Trương Suất từ xa đi tới, thấy cô nâng tay chạm vào cánh hoa, khoe miệng mỉm cười, giật mình nhận ra mình đang đứng ở đâu, chụp cô một kiểu.

Chu Dạ phản ứng lại, nhú mày hỏi: “Sao lại tới đây? Bạn không vẽ à?” Hắn cười: “Nghỉ một lát đã.” Cô kêu ầm lên: “Cho mình xem bức ảnh vừa rồi bạn chụp mình thành cái hình gì!” Cô giành lấy máy ảnh trong tay nhìn xuống, nhìn về mặt góc nghiêng của mình, muốn xóa đi. Trương Suất dụ dằng nói là rất đẹp,

nhưng Chu Dạ cười không nổi, nói: “Bạn đừng để mình làm hỏng cảnh xuân của bạn chứ, thực ra vừa rồi mình rất muốn hái, nhưng do dự nửa ngày, vẫn là buông tay.” Trương Suất lắc đầu cười, không nói gì.

Hai người cúi lưng đứng sau bụi hoa nói chuyện phiếm, chợt nghe Lưu Nặc lớn tiếng gọi: “Chu Dạ, Chu Dạ!” Cô phải phui phui đất trên tay, nửa ngồi nửa quỳ đứng dậy: “Chuyện gì thế, sao gọi lớn tiếng vậy?” Nhìn thấy mặt người đi theo phía sau, đôi mắt tròn tròn, suy sụp ngồi xuống.

Đúng như mọi người vẫn nói, không phải oan gia không đụng đầu.(Có lẽ là yêu) Chương 32: Lệ Giang

Edit: Ishtar

Vệ Khanh mặc áo sơ mi trắng quần âu, dưới chân đi giày thể thao, dáng bộ nhàn hạ, lộ ra dáng vẻ thanh niên ưu tú không ít, đập lên đám đất vụn đi về phía Chu Dạ.

Chu Dạ không có cách nào khác, nhìn hắn mà thấy đau đầu, đành đứng dậy, nghiêm mặt hỏi: “Sao anh lại tới đây? Bọn em đang vẽ vật thực.” Giọng điệu không vui, trách Vệ Khanh liêu lĩnh. Hắn cười cười nói: “Anh biết, nhưng có việc cần tìm em.” Quay đầu nhìn thấy Trương Suất ở bên cạnh, sắc mặt trầm trầm, không nói gì.

Trương Suất khách sáo nói: “Vệ tiên sinh, xin chào.” Vệ Khanh nhìn hắn, ra vẻ ngạc nhiên, vươn tay cười nói: “Trương thiếu gia, xin chào.” Sắc mặt Trương Suất thay đổi, nhưng cũng đưa tay ra bắt. Ở một số nơi chào hỏi nghi thức, mọi người đều gọi hắn là Trương thiếu gia, thật lòng thì hắn không thích bị gọi như vậy, nhưng không có cách nào khác. Thế nên nhiều người không hiểu, thấy hắn cũng gọi như vậy, làm cho hắn rất bối rối. Nhưng Vệ Khanh không phải là không hiểu, mà là cố ý, cố ý gây khó dễ cho hắn.

Vệ Khanh còn nói: “Sao Trương thiếu gia lại ở đây vậy? Ồ... suýt nữa thì quên mất, cậu là bạn học của Tây Tây.” Lần đầu tiên trước mặt người ngoài, hắn gọi Chu Dạ như vậy, giọng điệu thân mật. Đừng nói là Trương Suất nghe xong cảm thấy có chút khó chịu, ngay cả Chu Dạ cũng giật mình, cả người nổi đầy da gà, dùng mắt trừng hắn. Vệ Khanh ra vẻ như không có gì xảy ra, phui cánh hoa trên vai cô, động tác thân thiết. Trương Suất nhìn thấy, vẫn không nói gì, lấy cớ rời đi.

Tâm địa Vệ Khanh thật độc, không thể chống đỡ nổi, dả kích người ta như vậy, Trương Suất căn bản không phải là đối thủ của hắn. Cho dù có ý muốn thế nào, cũng chỉ có thể biết khó mà lui, hướng cho bản thân hắn đã có nhiều chuyện không thể tự giải quyết.

Lưu Nặc cười nói: “Chu Dạ, sao bạn lại trốn ở đây, hại Vệ tiên sinh tìm bạn khắp nơi.” Chu Dạ vội nói: “Mình có trốn đâu, thấy bên này hoa nở rất đẹp, mới ngồi xuống.” Chuyện này nên nói rõ ràng, cô cũng không có ý trốn tránh ai, không biết Vệ Khanh sau lưng đã nói chuyện gì nữa. Quay đầu lại, hỏi hắn: “Anh tìm em có việc gì?” Nghiêm túc. Vệ Khanh dẫn cô đi về phía trước, thở dài nói: “Anh phải về gấp, nên trước khi đi cố ý tới gặp em một chút. Em cũng không thêm cười với anh một cái, cứ như có thù oán gì với người ta không bằng.”

Chu Dạ “Hừ” một tiếng, cũng không phải là có thù oán sao, rầu rĩ nói: “Lúc sáng có nghe anh nói phải về đâu?” Người này nói đến là đến, nói đi là đi, giống như một cơn gió, không thể nào đoán trước được. Vệ Khanh nhìn xung quanh không có ai, ôm cô cười nói: “Có nhớ anh không?” Cô xoay ngang xoay dọc cũng không tránh được, nổi giận dùng dùng nói: “Đang ước anh đi thật mau đi!” Chưa từng thấy ai có da mặt dày như hắn, lì lợm.

Vệ Khanh cười hì hì trên cô: “Thật sao? Hôm qua hình như có ai áp úng gọi điện cho anh hỏi có phải anh đã đi rồi không ấy nhỉ? Nói đi, có nhớ anh không?” Cô đỏ mặt quát: “Quý mới nhớ anh! Ban ngày ban mặt, đừng có ôm ấp lung tung!” Lắc mình tránh khỏi móng vuốt của Vệ Khanh. Hắn lại lò dò tới gần cô: “Đột nhiên công ty có việc gấp, anh phải trở về xử lý. Xe dừng ở bên ngoài, anh phải đi ngay, em có muốn nói gì với anh không?”

Chu Dạ cúi đầu không nói lời nào. Vệ Khanh thở dài, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Chu Dạ, tối qua em đã nói thích anh, coi như chúng ta làm hòa. Sau này đừng có động chút lại đòi chia tay, anh giận lắm.” Cô lắc đầu: “Vệ Khanh, không phải em nói đùa, em nói thật mà.” Trong mắt ánh lên tia bi thương.

Vệ Khanh kéo cô ngồi xuống, dịu dàng nói: “Chu Dạ, anh tới gặp em, chính là muốn biết rốt cuộc trong lòng em nghĩ gì. Trước kia anh từng hẹn hò với nhiều cô gái, mọi loại đều đã gặp qua, đều là đôi bên tình

nguyện, không hợp thì chia tay. Nhưng tới khi gặp em, chưa bao giờ anh thật lòng như vậy. Anh thừa nhận, lúc đầu anh không có ý tốt, nhưng dần dần, đi vào quỹ đạo, vô hình chung có một loại cảm giác, không chịu sự khống chế của anh. Anh cũng không sao hiểu nổi bản thân, vì sao lại kiên trì với em đến vậy. Chuyện tình cảm, giả thành thật thì thật cũng thành giả, thói quen là do lâu ngày mà hình thành nên, không thể nói rõ. Chu Dạ, anh đã trải qua nhiều chuyện, mới hiểu được, hai người đều có tình cảm với nhau, đã là không dễ dàng, huống chi là thích. Cho nên, mới không thể dễ dàng buông tay, không thể nói chia tay đơn giản như vậy được. Anh là thật lòng, cho nên, hi vọng em hãy suy nghĩ cho kĩ rồi hãy đưa ra quyết định.”

Chu Dạ xúc động, cúi đầu nói: “Đúng vậy, dây dưa càng sâu, có muốn buông tay cũng không dễ dàng. Nhưng thích là một chuyện, còn muốn ở bên nhau mãi mãi lại là một chuyện khác. Sự thật luôn không dễ dàng như vậy. Vệ Khanh, anh có biết, em cũng không phải là người tùy tiện.” Vấn đề giữa hai người bọn họ, giống như núi cao, cứ lơ lửng chắn ngang, đâu chỉ là môn đăng hộ đối, không phải chỉ cần thích là giải quyết được mọi vấn đề.

Vệ Khanh đỡ vai cô, nhìn vào mắt cô nói: “Chu Dạ, mỗi khi đối mặt với sự thật, em luôn có đủ dũng khí, vì sao lại nói như vậy chứ?” Câu hỏi khiến Chu Dạ xấu hổ, chính vì thích mới nảy sinh ra cảm giác e ngại, muốn lùi bước. Đúng vậy, trong chuyện tình cảm, cô là người đầu tiên lùi bước. Cô còn trẻ, chưa thể xác định xem Vệ Khanh có đáng để cô gửi gắm cả cuộc đời hay không.

Vệ Khanh vuốt tóc cô hất về phía sau, động tác dịu dàng, nói: “Có lẽ anh vẫn chưa đủ thành ý, nếu đã như thế này, anh sẽ chứng minh cho em xem. Nhưng em phải thực hiện cùng anh mới được. Chu Dạ, tình cảm là chuyện hai người, anh thể hiện thành ý, thì em cũng can đảm đón nhận.”

Chu Dạ giữ tay hấn áp lên má, bị lời nói của hấn làm suy nghĩ hỗn loạn, một khoảng cách lớn như vậy, cô có thể vượt qua được sao? Cô cảm thấy sợ hãi. Vì thế nói: “Vệ Khanh, em không biết, em rất bối rối.” Vệ Khanh giơ tay nhìn đồng hồ, nói: “Em cứ suy nghĩ cẩn thận, bao giờ nghĩ thông suốt thì nói tiếp. Đến giờ rồi, anh phải đi đây. Ở đây phong cảnh hữu tình, làm người ta nóng lòng muốn thoát khỏi trói buộc của trần thế, phải không?”

Hôn lên môi cô, nói: “Mùa xuân ở Vân Nam thay đổi thất thường, ra ngoài nhớ mang ô nhé.” Xoay người rời đi. Chu Dạ nhìn theo bóng dáng hấn biến mất ở chỗ ngoặt, thần thờ ngồi chỗ hòn giả sơn. Trời trong xanh, giống như được một làn nước rửa qua, xanh thẳm không một vết gợn; gió xuân ấm áp thổi nhẹ, mang tới mùi thơm cây cỏ ngào ngạt, làm người ta say mê, bên cạnh lại có nước chảy róc rách từ thác cao, đứng trên cao nhìn xuống, như mây như khói, dưới ánh mặt trời, hơi nước dày đặc, mơ hồ nhìn thấy cầu vồng ẩn hiện. Cảnh đẹp như vậy, khiến cô nhớ mãi, tâm tình không thể nói lên lời.

Lưu Nặc tới gần cắt ngang suy nghĩ của cô, đưa cho cô một chiếc ô gấp. Chu Dạ hỏi là ai. Lưu Nặc giải thích: “Mình ra tới cửa, gặp Vệ tiên sinh quay trở lại, anh ta nhờ mình đưa ô cho bạn.” Chu Dạ lặng lẽ nhận lấy, không nói gì, dịch sang một bên nhường chỗ.

Lưu Nặc ngồi xuống hỏi: “Tâm sự nặng nề như vậy, phiền não sao?” Chu Dạ gật đầu: “Ừ, mình đang do dự.” Lưu Nặc dò hỏi: “Vì sao? Vì Vệ tiên sinh ư? Anh ta có vẻ đối xử rất tốt với bạn.” Chu Dạ gật đầu, thở dài: “Đúng thế.”

Lưu Nặc thấy cô không tập trung, không quấy rầy nữa, đứng dậy rời đi. Chu Dạ phiền muộn nửa ngày, đột nhiên nảy phất dậy, vung tay chém vào không khí, đúng là không có tiền đồ gì cả, thích thì thích, sợ cái gì chứ! Cũng không phải lên núi đao, xuống biển lửa, nghĩ nhiều như vậy làm gì. Bao giờ không thích nữa, đá một cái là xong, cùn lắm là khóc lóc vài ngày, cũng không chết được!

Áp lực mấy ngày nay tan thành mây khói, cô thoải mái vắn vắn thất lưng, bụng ô Vệ Khanh đưa cho, ngồi xuống dưới bãi cỏ. Sau đó gọi điện cho Vệ Khanh: “Anh đang ở đâu?” Hấn hỏi có việc gì không. Cô kiêu ngạo nói: “Vệ Khanh, nếu thật sự anh đối xử tốt với em, lập tức xuất hiện trước mặt em đi, cho anh một tiếng đó.” Để xem hấn làm thế nào, muốn theo đuổi bạn gái thì phải trả giá lớn. Không nói hai lời, lập tức tắt nguồn.

Vệ Khanh nghe cô nói xong, mãi một lúc sau mới có phản ứng, mừng rỡ không ngớt. Tiếp viên hàng không đứng bên cạnh nhắc nhở hấn: “Tiên sinh, máy bay sắp cất cánh, mời ngài tắt điện thoại.” Vệ Khanh gạt đặt, chờ cô ta đi khỏi, lập tức mở điện thoại ra, lại nghe thấy tiếng một tiếp viên hàng không khác, không

được gọi điện thoại! Hắn lại phải tắt máy, biết làm thế nào đây! Sau một tiếng phải xuất hiện trước mặt cô, chẳng lẽ bây giờ hắn nhảy từ trên máy bay xuống?

Chu Dạ nhìn đồng hồ, đã tới giờ mà vẫn chưa thấy người đâu, vì thế lại bật nguồn. Lúc này xúc động, nói chuyện không suy nghĩ, không nghĩ tới có khả năng hắn đã lên máy bay, vì thế nói đùa. Nhún vai, không để ý tới. Nhưng Vệ Khanh thì không giống như vậy, liên tục gọi điện tới, mồ hôi vã ra như tắm. Nghĩ vất vả lắm Chu Dạ mới thông suốt, bị hủy như vậy, làm sao hắn chấp nhận nổi! Cố nghĩ mọi cách mà không được, một tiếng đồng hồ trôi qua, hắn đứng ngồi không yên, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không ngừng nghĩ làm thế nào để giải thích cho cô hiểu! Lần này nhất định không thể để hỏng việc!

Chu Dạ vừa bật nguồn xong, liền nhận được cuộc gọi của hắn: “Chu Dạ, lúc em gọi điện, anh đã lên máy bay rồi. Em chờ nha, chiều có chuyến bay tới Côn Minh, anh sẽ quay lại tìm em.” Cô hỏi: “Anh đã về tới Bắc Kinh rồi sao? Nhanh vậy?” Vệ Khanh nói không phải, vẫn còn đang ngồi trên máy bay.

Cô đứng bật dậy, hoảng hốt nói: “Sao lại gọi điện trên máy bay chứ?” Có biết suy nghĩ không vậy? Vệ Khanh lau mồ hôi nói: “Không có cách nào khác! Ai bảo em nói tắt là tắt máy luôn! Anh đã hỏi tiếp viên hàng không rồi, buổi chiều có chuyến bay tới Côn Minh, lúc đó anh sẽ tới tìm em.” Cô đứng là rất giỏi ép buộc người nha!

Cô vội nói: “Anh đã về Bắc Kinh rồi còn quay lại làm gì. Anh cứ lo giải quyết công việc đi. Em nói đùa thôi, anh còn tưởng thật sao, bảo đến là đến à, phải xử lý chuyện quan trọng trước chứ. Trên máy bay không được gọi điện, mau tắt máy đi.” Vội vàng cúp máy, Vệ Khanh tức mà không làm được gì, hắn căng thẳng suốt một tiếng, kết quả chỉ vì cô nói đùa à? Có phải muốn chinh hắn hay không? Hắn tức giận, cũng không thèm quay lại tìm cô, đi thẳng tới công ty.

Đến tối, lại thay đổi ý định, bỏ đi, vất vả lắm mới hòa giải được, phải ngọt ngào như mật mới đúng chứ. Vì thế lại gọi điện tới: “Hôm nay chơi vui không?” Chu Dạ xoa xoa mắt nói: “Chơi đâu mà chơi, bọn em phải đi vẽ vật thực mà, mệt lắm.” Quay lại nhìn đồng hồ, nói: “Trễ thế này, anh còn chưa ngủ sao?” Vệ Khanh thở dài: “Ngủ à? Sợ là phải thức suốt đêm ấy chứ.” Công việc mấy ngày tồn đọng lại, đủ khiến hắn luôn cuống chân tay. Chu Dạ thường xuyên thức đêm vẽ tranh, cũng không để ý lắm, chỉ “ừ” một tiếng.

Vệ Khanh phản nài: “Chồng em làm việc cả đêm, em cũng chẳng tỏ thái độ gì cả, sao có thể lạnh lùng như thế chứ?” Chu Dạ nghe xong, ngồi bật dậy nói: “Anh lại nói lung tung rồi!” Vệ Khanh tự xưng là chồng em khiến cô hoảng hồn. Hắn bĩu môi cười: “Anh nói sự thật mà, lung tung gì chứ!” Cô nhún mày, hắn còn kêu là nói sự thật, mệt quá đi! Có mà mặt trời mọc đằng tây ấy! Người nào đó, suốt ngày đấu võ mồm với cô toàn chiếm lợi thế là sao?

Nghiêm mặc nói: “Về sau không được nói lung tung nữa, nghe chẳng tự nhiên chút nào!” Hắn nói: “Sao lại không tự nhiên chứ, nghe vài lần thành quen ấy mà. Chồng em từ ngàn dặm xa xôi đuổi theo vợ yêu, hiện tại mệt không thở ra hơi, không thể làm gì, em còn đá kích anh như vậy. Em gọi một tiếng chồng ơi, anh sẽ không mệt nữa.” Lại làm ra vẻ lưu manh.

Chu Dạ nổi giận mắng: “Nói năng ngọt xớt, cợt nhả! Không thèm nghe anh nói nữa, em đi ngủ!” Vệ Khanh vội nói: “Ta nói năng ngọt xớt gì chứ? Không phải bạn bè em đều gọi như vậy sao?” Chu Dạ á khẩu, đúng là rất nhiều bạn bè gọi nhau là chồng vợ, nhưng áp dụng vào bản thân, lại thấy hoảng hồn. Vệ Khanh không phải trẻ con nhăng nhít, sao có thể gọi lung tung như vậy chứ?

Vệ Khanh cứ nói này nói nọ mãi: “Anh ở văn phòng một mình, bên ngoài tối đen như mực, ngay cả người nói chuyện cũng không có. Làm việc hùng hục, ngay cả chén trà cũng không được uống, vừa về đã phải họp ba cuộc họp, tắt cả đèn vì em, em phải an ủi anh chứ. Hôm nay có nhớ anh không?” Chu Dạ bị ép buộc, liên tục nói: “Nhớ nhớ, nhớ đến sắp nát tim rồi! Anh có cần em nói nhớ anh tới đỏ mặt không?” Lời buồn nôn này, chính cô cũng không chịu nổi.

Vệ Khanh cười cười, nhìn chăm chăm vào máy tính trước mặt: “Ngày mai ở Côn Minh có mưa, em chú ý chút, nhớ mặc nhiều đồ vào đấy.” Chu Dạ nghe bên ngoài có tiếng mưa rơi, ngáp một cái, nói: “Lúc chiều đã thay đổi thời tiết rồi, có mưa, may mà anh để ô lại cho em, nếu không đã ướt sũng rồi, quần áo cũng chưa thay.” Nhớ tới cái ô, trong lòng lại cảm thấy ấm áp dễ chịu. Hắn du côn, vừa háo sắc, vừa lưu manh, nhưng lại sẵn sàng cô rất cẩn thận.

Buổi sáng tỉnh dậy, điện thoại vẫn đặt ở bên tai, hóa ra tối hôm qua đang nói chuyện lại ngủ quên mất; cô thăm mắng bản thân hoang phí, điện thoại đường dài tốn tiền như vậy, lại còn ngủ quên. Dù nói chuyện tình cảm cũng không nên để tài chính bị thâm hụt chứ.

Mọi người ở Côn Minh năm ngày, sau đó đi xe khách tới Lệ Giang. Lệ Giang là chốn bồng lai tiên cảnh, phẳng phát giống cối niết bàn, ngăn cách với trần thế, làm những du khách từ phương xa tới đây như được tẩy trần mọi tục khí trên người, bớt đi phần nào mệt mỏi của chuyến đi. Thành cổ được núi bao quanh, nước ôm trọn, phong cảnh tuyệt đẹp, ban đêm những vì sao sáng ngời, cảm giác trời cao thật gần, có thể vươn tay lên hái sao, vẻ đẹp khiến người ta say mê, như thế đã đủ lắm rồi. Chu Dạ chưa từng nhìn thấy bầu trời đêm nào đẹp như vậy, giống như một nơi bí mật mà cô vô tình xâm nhập, hoang mang, ngạc nhiên,... Tất cả ngôn ngữ cũng không đủ biểu đạt được sự rung động của nội tâm.

Bọn họ đi tới công viên Hắc Long Đàm ở phía bắc thành cổ Lệ Giang để xem mặt trời mọc, cảnh tượng rộng lớn đồ sộ, đứng bên hồ có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của Ngọc Long Tuyết Sơn dưới đầm, bức tranh này cho tới nay vẫn bảo tồn đầy đủ kiến trúc Mộc phủ thời nhà Minh cùng với những bức tường loang lổ phai màu, đậm nét văn hóa Nạp Tây; thuê xe đạp đi quanh thành cổ, ở nhờ nhà người dân địa phương, ăn đủ món ăn truyền thống bình dân nơi này, buổi tối sà vào các cửa hàng tạp hóa mua đồ lưu niệm, bước những bước chậm rãi trong mưa đi trên cầu Thanh Long, ung dung tự tại, đứng bên hồ sen ngắm những mái ngói đỏ đã phai mờ...

Công viên Hắc Long Đàm

Hình ảnh núi Ngọc Long Tuyết Sơn soi bóng xuống đầm Hắc Long

Cảnh đẹp cứ như vậy in sâu vào trong tâm trí, Chu Dạ cảm thấy chuyến đi này không tệ, vô cùng sáng khoái.

Cô gọi điện cho Vệ Khanh, hưng phấn tới mức nói năng lộn xộn: “Buổi tối bọn em ở khách sạn ở thành cổ, vừa sạch sẽ, lại còn thoải mái và tiện nghi nữa; đi quảng trường Tứ Phương ăn món nộm, ăn nộm gan nha, cháo cá nướng, gà rang muối, bánh bột lọc... Mùi vị rất tuyệt, ăn ngon lắm, em còn mua được rất nhiều quà lưu niệm, rất đẹp, về sẽ tặng cho anh a...” Cô vui vẻ khoe với hấn, Vệ Khanh nghe xong rất hâm mộ. Không phải hấn chưa từng tới Lệ Giang, nhưng lại thấm đẫm mùi thương trường, buổi tối say mê uống rượu, nơi nơi đến đều là quán bar, nhưng từ lời Chu Dạ nói ra, lại là một phong cảnh khác, yên bình chất phác, cổ kính, tĩnh lặng như xứ nữ, cảnh đẹp khó quên, giống như thiên đường nhân gian.

Chỉ cần tuổi trẻ, đến nơi đâu cũng đều lưu lại được tiếng cười tươi trọn vẹn ấy.

Chu Dạ cười: “Hi hi, ai bảo anh không đến, thật sự là đáng tiếc ... Em và Trương Suất đi Bạch Sa cổ trấn, nơi đấy có những bức tranh đặc biệt, em còn vẽ mấy cây cột mốc Nạp Tây, vẽ giống như đu nha, cột mốc của bọn họ rất đặc biệt, lúc về cho anh xem a...”

Vệ Khanh cắt ngang lời cô: “Sao em lại ở cùng một chỗ với Trương Suất chứ?” Mấy ngày nay hấn nghe cô nói chuyện, đều nghe thấy tên Trương Suất, không khỏi ăn dấm chua hai ba lần, rốt cuộc cũng không chịu nổi. Chu Dạ giải thích: “Em, cậu ấy và Lưu Nặc ở cùng một tổ mà, đương nhiên phải cùng nhau hoạt động. Mấy hôm nay, Trương Suất còn giúp bọn em rất nhiều việc, anh đừng có ghét cậu ấy.”

Vệ Khanh “Hừ” một tiếng, nói: “Ngày kia các em không về à? Nếu không, anh cũng tới Lệ Giang nhìn một chút. Tiện đường đi cùng em trở về.” Hai ngày nay hấn rảnh rỗi, lại bắt đầu mờ ám, đối với Trương Suất lại cẩn thận đề phòng. Cô vội vàng ngăn cản: “Anh tới đây làm gì chứ? Bọn em là đi học mà, không phải tới ngắm cảnh du lịch.” Hấn chạy tới xem nào nhiệt cái gì? Lần trước tới Côn Minh, đã khiến cô chịu đủ rồi. Không muốn tiếp tục lên tàu cướp biển của hấn. Vệ Khanh nói: “Em nói Lệ Giang cảnh đẹp như vậy, trên trời dưới đất không có chỗ thứ hai, anh cũng muốn đi xem.”

Chu Dạ nói: “Em chụp ảnh, về cho anh xem cũng giống cả thôi. Anh không bận à? Sao cả ngày lại rảnh rỗi như vậy? Vệ Khanh nhún vai: “Đây là lợi thế của ông chủ.” Còn nói ngồi tàu hỏa đau lưng, về cùng hấn sẽ thoải mái hơn. Chu Dạ nghiêm mặt nói: “Vệ Khanh, bọn em là hoạt động tập thể, không thể theo chủ nghĩa cá nhân. Mọi người đều ngồi tàu hỏa, vì sao em có thể hưởng đặc quyền chứ?” Vệ Khanh bị cô nói mà xấu hổ, cuối cùng đành từ bỏ ý định đi Lệ Giang.

Lúc về lại là ba mươi mấy tiếng đồng hồ ngồi tàu hỏa, trên đường vì phía nam mưa dầm liên miên, bị trễ tàu bốn tiếng liền, Mọi người ngồi mỗi như thất lưng, lưng đau, không còn sức nói chuyện. Chu Dạ mệt mỏi, phờ phạc đi xuống tàu.

Từ xa Vệ Khanh đã nhìn thấy cô lão đảo đi sau đám người, vội vàng tới xách hành lý cho cô, nói: “Đi thôi.” Cô hỏi đi đâu, hắn nói: “Đương nhiên là về chỗ anh. Chỗ anh thoải mái, về nghỉ ngơi rồi nói sau.” Cô lắc đầu: “Em phải đi cùng mọi người về trường,... ủa, thầy Tiêu đâu rồi?” Vệ Khanh véo mũi cô: “Anh thấy đầu óc em bị hôn mê rồi, thầy giáo của em đã sớm về trường rồi. Yên tâm, anh sẽ nói với ông ta. Anh thấy bên ngoài có nhiều phụ huynh tới đón con, lần này không phải em được hưởng đặc quyền đâu!”

Chu Dạ ngoan ngoãn đi theo hắn lên xe, thật sự là mệt mỏi, từ từ nhắm mắt lại, mơ hồ cảm thấy bị hắn ôm lên lầu. Vệ Khanh xả nước, rồi lay cô dậy: “Dậy tắm rửa đã, rồi lại ngủ tiếp.” Chu Dạ thấy trên người đầy mồ hôi, cố gắng tỉnh táo đi vào tắm, đến khi đứng dậy mới phát hiện chưa lấy quần áo, hóa ra quần áo đã ướt hết. Đành phải luống cuống gõ cửa: “Vệ Khanh, Vệ Khanh, anh lấy giúp em bộ quần áo trong vali với!”

Vệ Khanh xấu tính nói: “Hành lý của em vẫn còn để ở dưới xe, anh quên mang lên, mặc tạm cái này đi.” Qua khe cửa đưa một cái áo sơ mi cho cô. Cô không nói gì, phát hiện Vệ Khanh đứng là rất kiên trì, đối với người khác mà chưa đạt được mục đích, thề không bỏ qua. Giống như có cơ hội này, ép cô mặc áo sơ mi trắng của hắn, khi bại khi thắng, làm không biết mệt.

Cô kháng nghị: “Anh có ý gì? Mang cho em mượn bộ đồ thể thao.” Vệ Khanh đóng cửa nói: “Anh cũng không ngại nhìn em không mặc đồ đâu.” Cô tức mà không làm được gì, tên sắc lang này! Vệ Khanh thấy cô không nói gì, biết cô giận, cười nói: “Sợ cái gì, cũng đâu phải là chưa từng thấy qua!”

Chu Dạ cười lạnh: “Em sợ anh chắc!” Mặc kệ hắn còn có bao nhiêu quỷ kế. Bằng bất cứ giá nào, mặc áo sơ mi vào, thoải mái đi ra, cố ý mở rộng cổ áo, vạt áo sơ mi chỉ tới mép đầu gối, lộ ra phần lớn da thịt trắng nõn như tuyết, cảnh kiều diễm bên trong mơ hồ có thể thấy được, khiến yết hầu Vệ Khanh khô nóng!

Chu Dạ làm như không thấy, cứ thế chui đầu vào chăn đánh một giấc. Vệ Khanh ngồi cạnh cô khó chịu nửa ngày, vẫn thấy cô ngủ say như cũ. Vệ Khanh không làm gì được, đành phải đẩy cửa bước ra. Chu Dạ thâm mắng hắn: “Đáng đời!”

Nhưng đến đêm, tới phiên cô thấy đáng đời mình. Cô ngủ một giấc, tinh thần tỉnh táo lại, cố ý mặc áo sơ mi tới trước mặt hắn, ngay cả hôn cũng không cho hắn hôn, nói dối bụng, ép Vệ Khanh đi mua đồ ăn tối. Đang ngồi ở sofa xem tivi, nghe tiếng chuông cửa reo vang, vội vàng chạy ra mở cửa: “Ai ya, cuối cùng anh cũng đã về, em sắp chết đói rồi.”

Mở cửa ra nhìn thấy, trợn tròn mắt, đứng trước cửa không phải Vệ Khanh, mà là một người phụ nữ chừng sáu mươi tuổi, quần áo trang nhã, trên mặt nở nụ cười ôn hòa, trong tay cầm một bình giữ nhiệt. Nhìn tướng mạo, giống Vệ Khanh vài phần. Không nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là mẹ của Vệ Khanh. Đầu óc Chu Dạ đông cứng, cúi đầu nhìn bộ dạng yêu tinh của mình, hận không có lỗ để chui xuống, cả đời không cần lộ diện nữa.

17. Chương 33-34

(Có lẽ là yêu) Chương 33: Tốt nghiệp

Edit: Ishtar

Mẹ Vệ Khanh vừa nhìn thấy quần áo cô không chỉnh tề, không khỏi nhìn vài lần, còn có ý vô tình nhìn về phía phòng ngủ, tự ngầm hiểu. Chu Dạ lung tung đứng ở đó, dáng vẻ quần bách, mặt đã đỏ ửng lên, lỗ tai

nóng rát, cúi đầu chào: “Bác gái”, vội vàng nói xin lỗi rồi nhanh như chớp trốn vào phòng ngủ. Trong lòng thầm kêu, xong rồi, xong rồi, lần này thực sự không cần sống nữa, không có lỗi nào để chui xuống, huhu.

Run rẩy tìm áo khoác của Vệ Khanh khoác thêm vào, không dám chờ lâu, kiên trì đi ra, thấy mẹ hẩn đang ngồi ở sofa, vội nói: “Bác gái, bác chờ lát nữa, cháu pha trà cho bác.” Bước vào phòng bếp tìm trà, lấy chén, cố gắng tự an ủi bản thân, đừng lo, đừng lo, dù sao cũng đã mất mặt rồi, nhất định phải làm bộ như không có gì xảy ra, nhất định phải dày mặt, bình đến tướng chặn, nước đến đất chắn. Mặc kệ mọi thứ, trời có sập xuống cũng không sợ. Tim thì vẫn đập thành thịch như thế, nhưng cứ tự niệm trong đầu một lát, đã trấn tĩnh hơn nhiều.

Cung kính bưng trà ra, vẫn đứng ở bên cạnh, không dám ngồi xuống. Mẹ Vệ Khanh vừa thấy con dâu pha trà rót nước cho mình, trong lòng vô cùng kích động, vội vàng nói: “Đến đây a, ngồi xuống nói chuyện, đứng thế kia làm gì!” Chu Dạ liền ngồi xuống, thân người cứng ngắc.

Mẹ Vệ Khanh tinh tế quan sát Chu Dạ, ngũ quan xinh xắn, ánh mắt trong trẻo có thần, tuổi không lớn, vừa nhìn đã biết còn trẻ con, đỏ mặt cúi đầu, đứng ngồi không yên. Biết cô xấu hổ, mở lời trước, cố gắng dịu dàng hòa hoãn nói: “Sao? Vệ Khanh đâu rồi, sao bác không thấy nó nhỉ?”

Chu Dạ cắn môi nói: “Anh ấy.... anh ấy đi ra ngoài, đi ra ngoài mua đồ ăn rồi ạ...” nói năng lộn xộn. Mẹ hẩn “à” một tiếng, cười nói: “Vừa tắm rửa xong sao, phải mặc nhiều quần áo vào, đừng để cảm lạnh.” Nói mấy câu hóa giải sự xấu hổ của Chu Dạ. Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không nghĩ như thế.

Tinh thần Chu Dạ buông lỏng, thở phào một hơi, lại gần hỏi: “Đã không còn sớm, bác gái đã ăn cơm chưa ạ?” Lúc này mẹ Vệ Khanh mới nhớ ra, nói: “Bác nấu cho Vệ Khanh bát canh, lát nữa hai đứa nhớ uống hết đó.” Chu Dạ nghe ra ý tứ trong lời bà, cảm động vì bà đã không coi mình như người ngoài, đỏ mặt không dám nói gì.

Đang lúc xấu hổ thì Vệ Khanh một tay cầm đồ ăn, một tay cầm vali của Chu Dạ bước vào, thấy mẹ ngồi ở sofa, ngạc nhiên, lập tức gọi “mẹ.” Chu Dạ nhanh chạy lại tiếp nhận hành lý, trở về phòng ngủ thay quần áo.

Vệ Khanh bất mãn nói: “Sao mẹ lại tới đây?” Mẹ hẩn trầm tĩnh nói: “Sao mẹ không thể tới nhỉ, mẹ tới thăm con mình không được sao?” Buổi chiều mẹ hẩn gọi cho hẩn, hỏi có về nhà ăn cơm không, hẩn thuận miệng nói là đang ở chung một chỗ với con dâu mẹ. Không ngờ lúc này mẹ lại tự mình chạy tới đây.

Mẹ hẩn nói: “Con đây, bảo con sớm mang con dâu về nhà ra mắt, đã nhiều ngày như vậy, chậm chạp không thấy động tĩnh gì, không có cách nào khác, mẹ đành tự mình tìm tới cửa thôi. Mấy đứa đã ở chung, còn giấu diếm cái gì!”

Vệ Khanh vội vàng nói: “Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy. Mấy ngày nay Chu Dạ đi Vân Nam vẽ vật thực, vừa trở về, qua chỗ con nghỉ một lát, đợi lát nữa còn phải đưa cô ấy về trường nữa kìa!” Mẹ hẩn lại hiểu theo nghĩa khác, nghĩ bọn họ còn trẻ “Tiểu biệt thăng tân hôn”, thật đúng là mặn nồng à, cười cười: “À... vậy các con cứ nghỉ ngơi nha, nhưng đừng quá sức mà mệt mỏi a.” Vệ Khanh nghe mà không hiểu ra sao nữa.

Chu Dạ thay đồ xong, đi ra, cúi đầu nói: “Bác gái, cháu xin phép về ạ.” Giọng nhỏ như muỗi kêu. Mẹ hẩn nói: “Không ở lại chơi một lát sao?” Cô lắc đầu, Vệ Khanh đưa cô đi xuống. Trong lòng Chu Dạ tức tối mà không phát tiết được, hung hăng trừng mắt nhìn hẩn, chết cũng không thêm lên xe hẩn, tự mình vậy taxi về.

Vệ Khanh cũng không biết vì sao cô lại nổi trận lôi đình như thế, không hiểu ra sao đi về nhà, hỏi: “Mẹ, vừa rồi mẹ không nói gì Chu Dạ đấy chứ? Sao cô ấy lại tức giận nhỉ?” Mẹ hẩn đang đắc ý uống trà con dâu pha, rất vui vẻ, nói: “Uống công con là đàn ông, đứa nhỏ da mặt mỏng như vậy, hay xấu hổ, con đừng có bắt nạt người ta đó. Đã đến mức này rồi, cũng nên tính chuyện kết hôn đi thôi.”

Vệ Khanh nhún vai: “Không phải con mẹ không nghĩ tới, còn phải đợi con dâu mẹ đồng ý mới được, con dâu mẹ còn nhỏ, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn.” Hẩn cũng rất đau đầu, Chu Dạ còn chưa tới tuổi kết hôn trên pháp luật nữa kìa.

Mẹ hẩn vỗ vỗ bàn: “Chuyện hôn nhân đại sự, đây đưa tốn thời gian làm gì! Tuy bây giờ phong tục xã hội

đã cởi mở hơn, nhưng danh bất chính, ngôn bất thuận [14] thì còn ra thể thống gì? Hai đứa đã là vợ chồng thực sự, còn không chịu kết hôn đi. Cha con mà biết, lại không vui đâu.”

Vệ Khanh tức giận nói: “Mẹ, mẹ lại nói lung tung gì thế! Quan hệ bọn con rất thuần khiết.” Giọng điệu không tránh khỏi có chút ê ẩm. Với hấn mà nói, đây chẳng phải chuyện về vang gì.

Mẹ hấn nghe xong sững sốt, nhìn hấn một lúc lâu, không giống như giả vờ, cảm thán: “Con a, hai đứa ở chung một chỗ lâu như vậy... những người trẻ tuổi nhất thời xúc động không phải không có... có phải con nên tăng thêm chút sức lực không?” Ngụ ý không cần nói cũng biết. Mặc dù quan niệm của bà rất truyền thống, nhưng chờ con trai kết hôn đã không ít năm, nên không thể tránh khỏi sự sốt ruột. Vệ Khanh thở dài: “Mẹ, không phải con mẹ vô dùng, mà là con dâu mẹ quá khó khăn.”

Bỗng nhiên mẹ hấn vỗ tay, nói: “Đứa nhỏ này mẹ thích, có thể trị được cái tâm địa gian xảo của con. Được, ánh mắt con mẹ không tệ, chọn thời gian thích hợp đưa về nhà đi, để mọi người gặp mặt. Tuy ngoài miệng cha con không nói gì, nhưng thật ra vẫn chờ mong gặp con dâu.” Trước khi về còn dặn dò cẩn thận: “Con phải đối xử tốt với người ta, con bé vẫn trẻ con, đừng có giống như trước kia, còn tiếp tục làm càn, mẹ sẽ không tha thứ cho con.” Vệ Khanh buồn bực nói: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, con dâu mẹ không tra tấn con thì con đã cảm ơn trời đất lắm rồi.”

Mấy ngày sau Chu Dạ không thèm quan tâm Vệ Khanh, làm hấn đành phải tìm tới cửa, thoải mái đứng ở dưới sân kí túc chờ cô. Cô bắt đầu dĩ phải lên xe, lạnh lùng hỏi hấn có chuyện gì không. Vệ Khanh sán lại gần, làm bộ tử thân nói: “Chu Dạ, em không để ý tới người ta, lại còn không chịu nói lý do sao? Sao có thể không nói một tiếng đã phán người ta tội chết chứ? Đi thôi, ăn cơm xong rồi nói sau.”

Nói chưa dứt lời, Chu Dạ lại nổi cơn tam bành, đập chân hấn nói: “Đều tại anh, tất cả đều tại anh! Tại sao anh ép em mặc cái áo sơ mi trắng ấy cơ chứ?” Vừa thẹn vừa giận, mất hết mặt mũi! Vệ Khanh nhìn cô như vậy, lại nhớ tới thái độ ái muội của mẹ hấn, dần dần hiểu ra, nhìn cô cười nói: “Áo sơ mi của anh thì làm sao? Có gì mao phạm tới em à?”

Chu Dạ tức giận, chỉ vào mũi hấn, nói: “Anh... Hừ! Về sau đừng hòng em tới chỗ anh nữa!” Hấn cười hì hì nói: “Sao thế? Bị mẹ anh nhìn thấy sao?” Cô đỏ mặt, mở cửa xe xoay người bước xuống. Hấn vội đuổi theo, giữ chặt cô nói: “Ai ya, thấy thì cũng thấy rồi, sợ cái gì chứ, chẳng qua cha mẹ chồng muốn gặp con dâu xấu thôi mà...” Chu Dạ nổi giận đùng đùng, cắt ngang lời hấn: “Anh còn dám nói!”

Vệ Khanh vội giơ tay: “Được được được, anh không nói, anh không nói. Mẹ anh văn minh tiến bộ lắm, nói rất thích em, em đừng có xấu hổ nữa.” Cô cúi đầu cắn cắn ngón tay, một lúc sau mới hỏi: “Thật sự bác gái không để ý sao? Bác không nói em không đứng đắn, là đưa con gái mất nết sao?”

Vệ Khanh vội nói cô yên tâm, “Mẹ nói em vừa xinh đẹp, lại có khí chất, rất thích em mà. Đừng có nghĩ nhiều quá.” Dẫn cô ngồi vào trong xe, lại háo sắc nói: “Mẹ còn ước gì hai ta phát sinh quan hệ cơ.” Chu Dạ ghét, đẩy hấn ra: “Anh có thể đứng đắn một chút không?” Hấn nghiêm mặt nói: “Anh nói thật mà, mẹ còn dặn anh tới hỏi em, bao giờ thì tới nhà anh chơi kìa.”

Chu Dạ bị dọa, hoảng hốt, vọt vàng lắc đầu: “Ai thèm nghe anh nói lung tung chứ.” Hấn lại kêu ca: “Anh sao có thể nói lung tung chứ! Anh nghĩ cuối tuần em không bận gì, đến nhà anh một lần đi.” Chu Dạ chưa kịp chuẩn bị, sao dám tới nhà hấn gặp người lớn, cắn môi nói: “Cuối tuần em bận rồi, không đi được.” Cô ngạc nhiên, không ngờ Vệ Khanh lại yêu cầu cô về nhà hấn, cảm giác quá nhanh, cô chưa từng nghĩ tới.

“Em có chuyện gì quan trọng chứ?” Vệ Khanh có chút tức giận, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi. Cô rầu rĩ nói: “Chuyện ở trường ấy mà, về đề cương làm luận văn, phải họp lớp, giảng viên cứ cường điệu suốt, nói không thể vắng mặt.” Vệ Khanh nghe cô nói như vậy, không có cách nào khác, đành nói: “Vậy để lần khác đi.” Chuyện này liên quan tới việc tốt nghiệp của cô, dù sao cũng là chuyện lớn.

Chuyện ra mắt người nhà hấn khiến Chu Dạ rất căng thẳng. Hơn nữa, gặp mặt người lớn thì chuyện tình cảm không còn là chuyện hai người nữa. Cảm thấy rất bất an, vì thế có thể kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

Mấy ngày nay cô luôn nghĩ tới việc này, rất đau đầu. Cô thích Vệ Khanh, nhưng đi gặp cha mẹ hấn, có phải sau này bọn họ sẽ kết hôn không? Cô mới mười chín tuổi, còn rất trẻ, không muốn bị hôn nhân ràng buộc. Đối với cô mà nói, yêu đương là một chuyện, mà kết hôn lại là chuyện khác.

Tháng năm qua đi lại tới tháng sau, thời khắc tốt nghiệp ngày một gần hơn, cùng với nỗi buồn chia ly, rải rác từng góc sân trường. Mọi người liên hoan tụ họp, cố gắng lưu giữ kỷ niệm thời thanh xuân lông bông theo năm tháng. Chu Dạ vẫn bình thản, cũng biết cuộc vui nào mà chẳng có lúc chia ly, nhưng vẫn bị bạn bè liên tục kéo ra ngoài uống rượu ăn cơm, lưu luyến chia tay, không khỏi có chút hoài niệm. Nghĩ bốn năm ở chung với nhau, cứ như vậy chia xa, chân trời xa xăm, biết đến khi nào gặp lại.

Ngay cả Lâm Phỉ cũng kéo tay cô nói: “Chu Dạ, ta đi lần này, trời nam biển bắc, nơi nơi phiêu bạt, nếu muốn gặp lại, cũng không phải chuyện dễ dàng.” Cô muốn tới Quảng Châu phát triển sự nghiệp, đó là thế giới ánh sáng lung lẫy, tràn ngập các cơ hội, đương nhiên, cũng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy tiền tài danh vọng. Các máy ngàn dặm như vậy, quả là trời nam biển bắc.

Chu Dạ cười: “Đi ra ngoài, chúng ta sẽ kiên cường hơn thời đi học, đó là chuyện tốt. Nếu người nhớ ta, rảnh thì gọi điện cho ta, cũng không phí hoài tình bạn bao năm.”

Lâm Phỉ thở dài: “Trước kia còn đi học, cứ nói nơi này không tốt, nơi kia không tốt, giờ phải đi rồi, lại thấy tiếc nuối. Bốn năm ở đây, ta chơi bởi không ít, xem như là quá khứ, tính ra cũng không có mấy bạn bè thân thiết, người không giống đám bạn lêu lổng chơi bởi của ta, là người khảng khái, khi ta khó khăn thường luôn ở bên cạnh ta. Quen biết người, chính là duyên phận, chính là may mắn của ta. Lần này ta đi, cũng không còn gì để nói nữa, cứ vậy nhé.” Cô nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói một lời chân tình: “Hải nội tồn tri kỷ, thiên nhai nhược bỉ lân. Vô vi tại kỳ lộ, nhi nữ cộng triêm cân” [15]. Đây là bài thơ mà cô đã học thời trung học, giờ nhớ tới, mới thấy xúc động. Thương cảm, tiếc nuối, mở cửa xe muốn rời đi.

Chu Dạ nhìn cô luôn luôn chơi bởi phóng túng, chưa từng làm chuyện nghiêm chỉnh, không nghĩ rằng trong lòng cô ấy lại coi trọng mình như vậy, vô cùng cảm động, nói: ‘Người nói như vậy, làm ta cảm thấy rất xấu hổ. Dù sao đi nữa, chúc người tới nơi mới sẽ thành đạt, tiền đồ rộng mở, sớm có người thật lòng bên mình.’ Đứng ở đó, nhìn theo bóng xe Lâm Phỉ mất hút nơi góc đường, lúc này mới xoay lưng trở về.

Cảm xúc hụt hẫng, lại tình cờ gặp bạn bè cùng lớp đang mặc áo cử nhân chụp quanh tượng điêu khắc trong trường. Thấy cô đi tới, liền lôi kéo cô vào cùng chụp ảnh. Chu Dạ cười nói: “Mình không chụp đâu, mình đâu có rời trường.” Có người nói: “Bạn không rời, nhưng tụi này rời, nói nhiều như vậy, mau tới đây, đứng yên nào!” Lôi lôi kéo kéo chụp ảnh, mọi người đối với việc chụp ảnh giống như có chút điên cuồng.

Trương Suất thay quần áo, đi ra. Chu Dạ cười trêu ghẹo: “Mặc vest đen nhìn rất đẹp trai nha.” Trương Suất nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm thẳm, đôi mắt đẹp nheo lại, bỗng nhiên nói: “Chu Dạ, bạn hứa làm người mẫu cho mình, vẫn còn chưa thực hiện đó.” Cô nhún mày: “Bạn còn nhớ sao, mình đều đã quên rồi.”

Trương Suất đưa ra yêu cầu: “Nếu không, bây giờ chúng ta vẽ luôn được chứ? Mình về lấy giá vẽ.” Chu Dạ hỏi: “Ngay tại đây sao?” Trong trường người đến người đi, dễ gây chú ý. Trương Suất gật đầu, cười nói: “Đúng vậy, thời tiết đẹp như vậy, chọn ngày không bằng giải quyết ngay đi, bạn đi thay đồ cử nhân đi.” Nếu đã đồng ý với hắn, Chu Dạ đành phải làm theo, sinh viên khoa nghệ thuật cũng không sợ gây chú ý với người khác.

Trương Suất chỉ cho cô ngồi trên bãi cỏ, bên cạnh là bức tượng điêu khắc, tượng trưng cho sự tự do bay lượn, phía sau là toàn giảng đường bắt mắt. Dòng chữ “Khoa nghệ thuật” màu vàng càng thêm chói lọi dưới ánh mặt trời. Chu Dạ chỉnh lại mũ cử nhân, nói: “Mặc bộ này chẳng tự nhiên chút nào cả. Trương Suất, mình bắt buộc phải mặc nó sao?”

Trương Suất thở dài, cô đứng không phải là một người mẫu tốt, nói: “Tay chân đừng lộn xộn nữa, duy trì tư thế vừa rồi, điều chỉnh cho ánh mặt trời lướt qua vai phải bạn đi.” Chu Dạ le lưỡi trêu hắn, nhớ lần trước, vì thế tắt điện thoại đi. Giờ phút chia tay sắp tới, chịu vất vả một chút, cố gắng phối hợp với yêu cầu của hắn.

Trương Suất đứng ở sau giá vẽ, nhìn ánh mặt trời cuối xuân lóa ánh dương quang tỏa trên người cô, giống như một dòng nước mềm mại, ôn nhu, ánh sáng và hình ảnh lần lượt thay đổi cùng một chỗ, giống như thực như ảo, làm hắn có chút choáng váng, không thể nhìn gần. Tâm tư hắn bay lên, suy nghĩ trong vắt, hạ bút giống như có người chỉ điểm, từng nét bút họa thật sinh động, chuẩn xác.

Đang là cuối tuần, nơi nơi đều ầm ĩ. Bất kể bạn học nào đi qua cũng quay đầu lại hai người bọn họ mặc áo cử nhân, trong mắt có chứa niềm khát khao. Nhỏ giọng thì thầm đoán quan hệ bọn họ: “Nhất định là một

cặp. Nhìn anh khóa trên ấy đi, khôi ngô tuấn tú, lại còn vẽ rất đẹp. Còn chị kia thì tớ biết, thường xuyên nhận được học bổng, lại xinh đẹp, trai tài gái sắc, hâm mộ quá đi. Nếu có người như vậy vẽ mình, mình sẽ gả cho hắn ngay lập tức.” Lại có người thở dài: “Đáng tiếc, bọn họ sắp ra trường, cho nên mới vẽ tranh làm kỉ niệm.” Vài nữ sinh khóa dưới nói nói cười cười đi ngang qua.

Đến trưa, không còn người quấy rầy bọn họ, ngay cả nhân viên quét dọn cũng cố ý đi vòng sau lưng bọn họ. Sắp tốt nghiệp rồi, mọi người đều hiểu và thông cảm. Chu Dạ cảm giác ánh mặt trời chậm rãi ngả về phía tây, khuôn mặt bị phơi nắng mà ửng hồng, tóc bồng rất dần dần mát trở lại, cúi đầu khiến tóc phất qua mặt, ngứa, nhưng cũng không dám động dấy, không vuốt tóc.

Trương Suất nhận ra cô không thoải mái, đi tới, thay cô vuốt tóc ra sau tai, mỉm cười, vẻ mặt dịu dàng, không chút che giấu tình cảm của hắn. Chu Dạ miễn cưỡng nhận thấy một loại cảm giác khác thường, nhìn hắn có chút xấu hổ, hắng giọng nói: “Vẽ xong rồi sao?” Tai lại nóng lên.

Trương Suất gạt đầu, đưa cho cô xem, ánh mặt trời theo khe hở qua tán lá cây khe hở rơi xuống mặt đất, tràn đầy những ánh sáng vàng rực rỡ, mông lung mộng ảo. Người trong tranh không rõ ràng lắm, nhưng dưới ánh mặt trời tháng năm rơi xuống, khuôn mặt nghiêng nghiêng tao nhã mê người, xinh đẹp tuyệt đỉnh.

Chu Dạ kinh ngạc kêu lên: “Mình chưa từng thấy ai xử lý ánh sáng tốt như vậy, giống y như thật vậy.” Sau đó nhìn Trương Suất, kích động nói: “Đây là bức tranh đẹp nhất mà mình từng thấy. Trương Suất, bạn đúng là thiên tài!” Không, không, không phải thiên tài, hắn thầm phản bác trong lòng, đó là vì bạn mà thôi. Chu Dạ đứng bên cạnh cứ trầm trồ khen ngợi không ngớt. “Hơn nữa, người trong tranh lại là mình, làm cho mình cảm thấy vô cùng vinh hạnh.” Vuốt bức tranh, yêu thích không rời tay.

Trương Suất cười: “Nếu đã như vậy, bức tranh này tặng cho bạn.” Cô giật mình: “Trương Suất, bạn...” Học mỹ thuật, mọi người đều rõ, chữ có thể viết rồi tặng bừa, nhưng đã vẽ sẽ không thể tặng bừa được. Chu Dạ học vẽ nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng tặng ai bức tranh mình tự tay vẽ.

Trương Suất ngồi xổm xuống, nhíu mày nói: “Chu Dạ, thực sự mình rất thích bạn.” Chu Dạ nhìn hắn, “ừ” một tiếng, thấp giọng nói cảm ơn, trong lòng có chút gợn sóng. Đối mặt với tình cảm thuần túy như vậy, không hiểu sao lại nhớ tới Vệ Khanh... so với Trương Suất, giống như ngoài tiền ra, cái gì cũng tệ, nhưng lại là người trong lòng của cô.

Trương Suất thở dài: “Nhưng mình phải đi rồi.” Trong giọng nói âm thầm kìm nén tiếng thở dài. Chu Dạ nhìn về cô đơn trên mặt hắn, hỏi: “Bạn định đi đâu?”

Mãi lâu sau, Trương Suất mới nói: “Italy.” Đã quyết định từ rất lâu rồi, cho nên dù có tình cảm với Chu Dạ, nhưng lại không dám tới gần. Chu Dạ nhớ ra, hỏi: “Tới Florence sao?” Cô từng mượn hắn nhiều bộ sách liên quan tới mỹ thuật tạo hình, biết hắn rất thích Florence, nổi tiếng là trung tâm nghệ thuật, là điểm khởi đầu của văn hóa phục hưng. Hắn gật đầu. “Đúng vậy, Florence, đó là nơi mà mình vẫn muốn tới. Nơi đó, mặt trời luôn luôn tỏa sáng, trời xanh mây trắng, cao xa vời vợi, lại còn có những vách tường cổ kính, những ô cửa chớp màu xanh cổ, nóc nhà đỏ thẫm, là Athen của phương Tây, cung điện nghệ thuật.” Hắn muốn tới nơi có thể theo đuổi giấc mơ của hắn.

Chu Dạ biết nơi hắn sắp đi ở bên kia bờ đại dương, còn xa hơn chỗ Lâm Phỉ nhiều lần, cách xa bao nhiêu núi cao sông rộng, trong vòng một ngày, liên tục nghe thấy tin chia ly, khiến cô ảm đạm tiếc nuối, nhưng vẫn cố gắng phần chấn tinh thần, nói đùa: “Chúc mừng giấc mơ của bạn đã thành hiện thực. Tương lai học thành tài, lúc thành họa sĩ nổi danh, nói không chừng mình có thể cầm bức họa này đi kiếm cơm của bạn, đến lúc đó đừng có nói không quen mình nha.”

Trương Suất lắc đầu: “Không đâu, mình sẽ mãi mãi nhớ bạn.” Nhớ rõ buổi chiều tháng năm này, cô gái hắn thích, được ánh mặt trời bao phủ toàn thân. Khi còn trẻ, tình cảm thâm mến đầy đau thương, vĩnh viễn không phai màu.

Chu Dạ xoa xoa tay chân cứng ngắc, cười hỏi: “Khi nào bạn đi?” Có lẽ hắn sắp đi rồi nên mới thông báo cho cô biết. Trương Suất nói: “Một tuần nữa.” Đã sớm hoàn tất các thủ tục. Chu Dạ nhảy bật dậy, lôi máy ảnh ra: “Lại đây, chúng ta chụp tấm ảnh nào. Sau này không biết có cơ hội gặp mặt nữa không.”

Xã hội hiện đại, tuy nói giao thông phát triển, nhưng thế giới rộng lớn như vậy, bay lượn khắp nơi, từ nay về sau khó mà biết tin tức về nhau. Dù thiết bị thông tin có tiên tiến cỡ nào cũng không xóa được khoảng

cách xa xôi.

Nhờ một đàn em khóa dưới đi ngang qua chụp ảnh hộ. Hai người sóng vai đứng cạnh nhau ở trước giảng đường, ánh chiều tà đem bóng hình chiều dài vô hạn, thân thể đứng dựa sát cạnh nhau, lại phân biệt rõ ràng, duy chỉ có cái bóng ở xa xa thì chụm lại thành một khối. Thời điểm bấm máy, Trương Suất quay đầu, nhẹ nhàng hôn lướt qua môi cô. Mặc dù Chu Dạ bất ngờ, nhưng cũng không nói gì. Trương Suất mỉm cười, nói: “Hẹn gặp lại.” Giơ tay lên vẫy vẫy, dường như muốn lưu lại hết thảy tại nơi này.

Chu Dạ cũng vẫy vẫy tay với hắn, cổ họng có chút nghẹn ngào, không nói nên lời. Hắn thích cô, đến bây giờ cô mới biết, cô vẫn cảm động. Phiền não quay người, lại thấy nơi ngã rẽ trên đường, Vệ Khanh đang dựa vào thân cây, không biết đã đứng đó bao lâu rồi.

Cuối tuần có lẽ sẽ không dễ dàng trôi qua.

[14]: Việc không đúng, nói nghe không lọt lỗ tai, việc sẽ không tới đâu.

[15]: Đây là bốn câu thơ trong bài “Đỗ Thiệu Phủ chi nhiệm Thục Xuyên” của Vương Bột.

Bản gốc:

Hán Việt:

Thành khuyết phụ Tam Tần (1)

Phong yên vọng Ngũ Tân. (2)

Dữ quân li biệt ý

Đồng thị hoạn du nhân.

Hải nội tồn tri kỷ

Thiên nhai nhược tỵ lân.

Vô vi tại kỳ lộ

Nhi nữ cộng triêm cân.

(1) Nay thuộc tỉnh Thiểm Tây. Hạng Võ sau khi diệt Tần chia đất này cho Ứng Vương, Tắc Vương và Dịch Vương nên gọi là Tam Tần.

(2) Tên năm bến ở sông Thục.

Dịch nghĩa:

ĐỖ THIẾU PHỦ ĐI NHẬM CHỨC TẠI THỤC XUYỀN

Thành lũy bảo vệ cho miền đất Tam Tần,

Từ đây có thể trông thấy năm bến sông Thục trong màn gió khói.

Cái ý ly biệt của anh và tôi giống nhau,

Vì chúng ta đều là kẻ đi làm quan nơi xa.

Trong bốn biển tôi còn có anh là tri kỷ,

Dù ở chốn chân trời cũng giống như xóm giềng gần bên.

Như vậy hà tất phải đứng nơi ngã ba đường lúc chia tay,

Mà như thói thường nhi nữ nhỏ lệ ướt thấm khăn.

Dịch thơ: (bản dịch của Trần Nhất Lang)

Thành xây giữ đất Tam Tần

Trông vời năm bến mấy tầng khói mây.

Bùi ngùi giây phút chia tay

Bác, tôi bề hoạn thường hay đổi dời.

Chúng ta tri kỷ trên đời

Chân mây góc biển như người lân gia.

Chia tay bóng khuất ngã ba

Đừng khăn thấm lệ như là nữ nhi

Nguồn: www.hoasontrang.us/ (Có lẽ là yêu) Chương 34: Ghen

Edit: Ishtar

(p/s: chương này có chút.... :”>)

Chu Dạ giật mình, ngây ngốc hỏi hần: “Sao anh lại tới đây? Đến từ lúc nào thế?” Vệ Khanh lạnh mặt, cười như không cười nói: “Rất quang trong sao?” Đáy mắt ẩn giấu lửa giận căng thẳng và cả nét bi thương. Lần đầu tiên cảm thấy bất lực, lần đầu tiên cảm nhận rõ mùi vị bi thương như thế nào. Đột nhiên phát hiện ra, hóa ra có vài thứ, cho dù bản thân có cố gắng hết sức thế nào, cũng không chắc chắn sẽ có thể có được. Có phải trước kia hần thuận lợi quá mức hay không?

Cả chiều nay hần gọi điện cho cô, vẫn đều là tắt máy. Thật sự không yên lòng, tự mình tới trường tìm cô, vừa đi vừa nghĩ làm thế nào để cô đi tới nhà hần, tràn đầy kế hoạch, tràn đầy hưng phấn. Nhưng vừa mới tới cổng trường, đã thấy cô và Trương Suất, hai người nhìn nhau đăm đăm, tuần nam mỹ nữ, xinh đẹp hài hòa như một bức tranh. Giống như sấm sét giữa trời quang, không thể nào tưởng tượng nổi.

Cứ ghen tị đến phát cuồng như vậy, nhưng không thể không thừa nhận, hai người bọn họ, đều trẻ tuổi, nụ cười trên gương mặt trong suốt không vướng chút bụi trần, thanh xuân. Trương Suất và cô, tuổi ngang nhau, suy nghĩ thích hợp, đều tài hoa hơn người, đứng chung một chỗ, phảng phất giống như tài tử giai nhân. Vệ Khanh là người luôn tự phụ tự mãn như thế nhưng cũng có chút ảm đạm. Lần đầu tiên hần nhìn thẳng vào khoảng cách chênh lệch giữa mình và Chu Dạ, cô mới chỉ có mười chín tuổi, mà hần đã gần đến băm. Từ trước tới nay, có phải hần đã quá cường cầu hay không?

Chu Dạ tâm tư bình lặng, nhưng thấy cảm hần giật giật, còn nổi cả gân xanh, biết đó là cố gắng kiềm chế phần nộ, vội giải thích: “Vệ Khanh, trước kia em từng hứa với Trương Suất sẽ làm mẫu cho cậu ấy một lần, lần này chính là...”

Vệ Khanh không khách khí cắt ngang lời cô, cười lạnh: “Em nói cuối tuần có việc, là vì chuyện này sao?” Chu Dạ chột dạ, không dám ngắt ngang. Cuối tuần đúng là có hoạt động tập thể, nhưng đã xong rồi.

Vệ Khanh thấy cô như vậy, như đổ thêm dầu vào lửa, giận dữ rống lên: “Em bởi vì làm mẫu cho người con trai khác, mà không chịu đi tới nhà anh?” Chu Dạ rút vai, không biết sống chết còn cố giải thích: “Không phải, Trương Suất muốn em làm người mẫu là do nhất thời mà thôi, trước đó em cũng không biết...”

Vệ Khanh nhíu mày: “Nói như vậy, căn bản là cuối tuần em không bận việc gì, nhưng lại cố ý tìm có sao?” Thấy cô không nói gì, cúi đầu, tay xiết chặt, giọng nói bỗng bình tĩnh trở lại: “Được, được, được lắm. Chu Dạ, em làm tốt lắm.” Xoay người rời đi, sắc mặt xám xịt giống như trời sắp mưa.

Chu Dạ vội vàng đuổi theo, cầm lấy tay hần, yếu ớt nói: “Vệ Khanh, không phải như anh nghĩ đâu, anh đừng có tức giận được không?” Ngắc đầu đáng thương nhìn hần, nhẹ nhàng lắc lắc tay hần, giống như đứa nhỏ làm sai, cầu xin sự tha thứ.

Vệ Khanh hơi hơi dùng sức hất ra, không bỏ ra được, tròng mắt liếc cô một cái, cơn giận cũng tiêu tan một chút. Chu Dạ căng thẳng kéo tay hắn: “Hôm nay bọn em chụp ảnh tốt nghiệp, anh xem, em vẫn còn mặc y phục cử nhân này...” Còn chưa nói xong thì bức tranh cuộn tròn kẹp dưới nách rơi xuống mặt đất.

Vệ Khanh cúi người nhặt lên xem, xem xong lửa giận vừa tắt lại tách tách bùng cháy. Chỉ một đốm lửa nhỏ, có thể cháy lan ra cả đồng cỏ, cũng đủ để đốt cháy lý trí. Vệ cẩn thận như vậy, nét mặt âm áp như vậy, như ánh nắng mặt trời, người xinh đẹp như vậy, trước đây chưa từng nhìn thấy, cũng là một người con trai khác vì cô mà vẽ, bảo hắn làm sao chịu nổi?

Hắn nhắm mắt lại, đem bức tranh nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay cô, rồi từng ngón tay nhẹ nhàng cạy ngón tay nàng đang nắm tay hắn ra. “Chu Dạ, chúng ta cần nghiêm túc suy nghĩ một chút.” Thanh âm trầm thấp, ám ách vô lực. Cần nghiêm túc suy nghĩ thế nào nữa đây? Dưới ánh mặt trời, nhìn Chu Dạ và Trương Suất, hắn đã bị đả kích trầm trọng. Suy nghĩ nghiêm túc một chút để có thể hòa giải cục diện này, còn cần phải nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề tồn tại giữa hắn và cô.

Chu Dạ hiểu nhầm ý hắn, rơi nước mắt, sợ người khác nhìn thấy, vội lấy tay lau đi. “Trương Suất đem bức tranh tặng em là bởi vì hắn sắp...” đi rồi... còn chưa nói xong thì Vệ Khanh đã cắt ngang lời cô: “Không cần giải thích nữa, anh về trước.” Khôi phục lại dáng vẻ thành thực, lý trí, lãnh đạm, cao cao tại thượng.

Lần đầu tiên, Chu Dạ nhìn theo bóng dáng hắn càng lúc càng xa, dưới ánh chiều tà, kéo dài bóng dáng hắn, lại có cảm giác đau đớn vì tổn thương. Hóa ra, nhìn theo bóng dáng người khác lại khó chịu như vậy. Đứng ở nơi đó, nước mắt tuôn rơi.

Có vài bạn học quen biết thấy cô rơi lệ, đi tới an ủi: “Chu Dạ, thời sinh viên rồi cũng phải trôi qua, cuộc vui nào cũng có hồi kết, đừng quá thương cảm!” Chu Dạ chảy nước mắt, nức nở nói: “Mình nhớ mẹ!” Dụi dụi mắt đi về kí túc. Tròng lòng rất tủi thân, cô cũng không làm sai gì cả, sao lại nổi giận với cô cơ chứ! Ghen thì cũng đến mức như thế!

Cơm tối cũng không ăn, làm cái gì cũng không xong. Càng nghĩ, xét cho cùng, lần này mình cũng có phần sai, đành phải tới cửa đi chịu đòn nhận tội vậy. Làm sai biết thừa nhận, đó mới là trẻ ngoan.

Vệ Khanh thì sao, sáng sớm bỏ chạy tới quán bar Hải Hậu uống rượu, càng uống càng nổi giận! Hầm hầm bỏ về như vậy, giống cái gì? Còn có phải đàn ông hay không, đúng là chả có tiền đồ gì cả? Dựa vào quầy bar, ngón tay không ngừng miết ly rượu, tức giận bất bình, Chu Dạ này, càng ngày càng không biết tự trọng, phải nhanh chóng gạo nấu thành cơm, đỡ phải cả ngày lo lắng đề phòng! (haizz, đoạn trên còn thương anh, đoạn này muốn bóp cổ thằng cha này quá x-()

Nơi như quán bar này, quay đi quay lại đều gặp người quen, lập tức có người tới chào hỏi: “Ha ha, Vệ thiếu, sao lại lảm lũi uống rượu thế, một mình đi uống rượu giải sầu sao?” Vệ Khanh không nói gì, ném bình rượu cho hắn: “Lại bị bạn gái nhỏ đá sao?” Vệ Khanh xấu hổ không thôi, xem ra sau này không thể tới quán bar giải sầu được rồi, về nhà có lẽ thoải mái hơn. Hắn sắp bị Chu Dạ áp bức tới không thể sống yên ổn được rồi!

Người nọ nhú mày: “Không bằng lại diễn một vở kịch? Chị dâu tuy ngang bướng nhưng vẫn chỉ là phụ nữ mà thôi.” Ý nói, động não một chút cũng dễ đối phó mà thôi. Đại danh của Chu Dạ mọi người ở đây ai nấy cũng đều biết, nhất là mẹ Vệ Khanh còn không kịp đợi con dâu vào cửa, đã khen ngợi rất nhiều. Mọi người đều hiểu ra, thảo nào Vệ Khanh lại coi như bảo bối như vậy, hóa ra là nội bộ đã có quyết định là con dâu, nên bọn họ cũng coi cô như chị dâu.

Hắn nhắc tới chuyện đó, làm Vệ Khanh nhớ tới bài học lần say rượu trước, hừ lạnh: “A Triết, chú còn không biết xấu hổ mà nêu ra cái ý tưởng đó!” Không lột da hắn đã là may lắm rồi! A Triết không hiểu, nói: “Sao thế, không phải lần trước ôm mỹ nhân về sao?”

Vệ Khanh cắt ngang lời hắn: “Quên đi, quên đi, chú an phận cho anh nhờ, bỏ hết mấy cái chủ ý tầm bậy đó đi.” Ôm mỹ nhân về? Hừ, chẳng khác gì hít phải hạt tiêu, nồng tới mức muốn chảy nước mắt, trong lòng sợ hãi không thôi, coi như hắn gặp hạn, không dám làm lại cái trò đó nữa.

Hai người cứ một ly lại một ly, tâm tình Vệ Khanh buồn bực, uống một hơi cạn sạch, mày cũng không nhăn. Chỉ chốc lát sau, một cô gái sành sỏi tới gần: “Tiên sinh, cho em mượn bát bột lửa một chút.” Ánh mắt nhìn về phía Vệ Khanh, khiêu khích mê hoặc. Vệ Khanh không kiên nhẫn, hắn làm gì có tâm tư hoa cỏ a, một Chu Dạ đã đủ khiến hắn đau đầu nhức óc rồi. Liếc mắt nhìn A Triết, khách khí nói. “Rất xin lỗi.”

Cảm thấy từ chối không giống phong cách của mình, lại nói thêm một câu: “Bật lửa ở chỗ cậu ta.” Cúi nhìn là giải thích, tin hay không thì tùy cô ta.

A Triết phối hợp đứng dậy nhường chỗ, mời cô ta ngồi. Cô gái thấy Vệ Khanh nhã nhặn từ chối như vậy càng cảm thấy hứng thú, rút điều thuốc trong tay hắt, đốt cháy, sau đó tao nhã đặt bên môi. Điều thuốc trên môi, hàm súc mà dục hoặc, A Triết nhìn thấy ca ngời vụt vụt.

Vệ Khanh lại hoảng sợ, hắt bỗng nhớ tới lần ở trên đường cao tốc khi kẹt xe, Chu Dạ cùng hắt hút một điều thuốc, còn làm cần phun thuốc vào mặt hắt, cô gái này cũng tự nhiên như vậy mà toát ra phong tình, thân thiết ngọt ngào như vậy, trêu chọc lòng người. Liền lầm lì ngồi thẳng dậy, mặc kệ điều thuốc trên ngón tay tự cháy tàn, kiên quyết không hút thêm ngụm nào nữa.

A Triết bỗng nhiên ghé sát lại, thì thầm bên tai hắt: “Có cần gọi chị dâu tới đây không ạ?” Ánh mắt nhìn sang cô gái bên cạnh, ý muốn làm cho Chu Dạ ghen. Phụ nữ đều như vậy, điều ngọt, ngọt độc, ghen tị. Bạn bè Vệ Khanh đều không phải người đứng đắn, đều đã lăn qua lăn lại trong bụi hoa cỏ. Đúng là vật hợp theo loài.

Chủ ý này cũng không tồi, Vệ Khanh cũng không phải không động tâm. Hôm nay hắt ăn cả một bình dấm chua như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu, để cho Chu Dạ nhìn thấy tội cùng hắt có bao nhiêu mị lực cũng không tệ, đỡ phải cả ngày ở chung với người con trai khác, làm hắt suốt ngày lo. Do dự không nói gì, bên kia A Triết đã gọi điện thoại.

Điện thoại vừa reo hai tiếng đã kết nối, vọng ra đúng tiếng của Chu Dạ: “Alo, xin hỏi ai vậy?” Đột nhiên Vệ Khanh giật lấy điện thoại, trán đầy mồ hôi, vội vàng nói: “Anh về trước, hai người cứ vui vẻ đi, nhớ ghi anh vào sổ.” Tuy rằng hắt rất muốn nhìn dáng vẻ ghen tuông của Chu Dạ, nhưng nghĩ tới tính tình nóng nảy của cô, nếu cho ăn dấm chua như vậy, chỉ sợ sẽ ồn ào long trời lở đất. Có ghen hay không cũng chưa nói trước được, chỉ sợ giống như lần trước đi ăn trộm gà còn mất nắm gạo. Loại thủ đoạn như thế này, đặt vào địa vị Chu Dạ, chỉ có một phần trăm chính xác. Tự mình làm vậy, không thể sống yên ổn, hắt trải nghiệm đã đủ rồi.

Vệ Khanh là người không tính là người tốt, nhưng cũng là người thông minh, lúc nào cũng nhìn xa trông rộng, đã phạm sai lầm thì sẽ không tái phạm.

Nhanh bước ra ngoài, gió đêm nhẹ nhàng thổi lướt qua, tỉnh rượu một chút, lại cảm thấy cô đơn, có chút thê lương. Thực ra buổi chiều nay hắt đã thông suốt rất nhiều thứ, một tác vàng cũng không thể đổi được một tác thời gian, hắt có dùng bao nhiêu tiền đi chăng nữa, cũng không có thể đổi thời gian quay về thời tuổi trẻ giống Trương Suất, thất bại này đối với hắt mà nói, vô cùng bất đắc dĩ. Đi tới cầu vượt, gió thổi lớn, thổi qua vạt áo sơ mi phàn phật, đứng đó đón gió, vạt áo dần dần rộng ra, nhìn hắt cả người toát ra vẻ tiêu tụy.

Thở dài, vác thân đầy mùi rượu ra về, đi vào trong thang máy, ngã trái ngã phải đi ra. Mượn rượu tiêu sầu càng sầu thêm, quả nhiên đúng thật, lời nói của người xưa luôn có đạo lý. Xoay người nhìn thấy Chu Dạ cúi đầu, đứng trước cửa, có chút giật mình.

Chu Dạ bỏ ngón tay trong miệng ra, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu, nhìn thấy hắt, tất cả đều quên hết, áp úng nửa ngày, miễn cưỡng nói được một câu: “Anh đã về rồi sao?” Mặt dày tới tìm hắt như vậy, cô cũng rất xấu hổ. Vệ Khanh nhún mày, sao lại có nhiều thói quen xấu như vậy, đã lớn thế này rồi, còn cắn ngón tay?

Chu Dạ lại hiểu nhầm hắt không vui, có chút đau lòng, cúi đầu đi lên phía trước, giọng hờn dỗi nói: “Ừm, em tới xem anh thế nào, nếu không có chuyện gì...ừm, anh về trễ như vậy, là đi... uống rượu sao?” Bỏ đi, nhìn hắt uống nhiều rượu như vậy, bỏ qua cho hắt, không thêm so đo. Vừa đuối lý, vừa tủi thân.

Vệ Khanh lại lúng túng nói: “Đúng thì sao?” Có chút không khách sáo. Chu Dạ mặt mông, liền không nhịn được, có chút nổi giận. Sao có thể dày mặt đứng đây, chờ hắt suốt mấy tiếng đồng hồ, giờ thì chuyện đi tới đâu chứ? Nuốt nước mắt, nói: “Anh đã về rồi, em về đây.” Âm cuối tủi thân muốn khóc, ra sức kiềm chế, không muốn mất mặt.

Vệ Khanh giữ cô lại: “Đã trễ như thế này, còn về gì nữa? Chưa bao giờ thấy em không nghe lời như vậy.” Mở cửa bước vào, tâm tình tốt hẳn lên. Chu Dạ trừng mắt nhìn theo bóng dáng hắt, nổi giận đùng đùng

theo sau.

Vệ Khanh ngã xuống sofa, xoa xoa huyết thái dương, đáng vẻ mệt mỏi. Chu Dạ đi tới, nhỏ nhẹ nói. “Vì sao uống nhiều rượu như vậy?” Thở ra toàn mùi rượu, khó ngửi chết được. Vệ Khanh vẫn nhắm mắt như trước, thản nhiên hỏi lại: “Em cho là vì sao?”

Chu Dạ không vội lên tiếng, nhìn nọt hỏi: “Rất khó chịu sao?” Vệ Khanh lại dùng cái giọng điệu không mặn không nhạt: “Em thấy thế nào?” Trong lòng Chu Dạ đập loạn xạ một ít, đoán có lẽ hẳn rất tức giận, nghĩ nghĩ, ân cần nói: “Em đi pha trà cho anh, uống trà nóng xong lại nói tiếp, anh đợi một lát nha.” Ôn nhu sẵn sọc như vậy, khiến Vệ Khanh được sủng ái mà kinh sợ.

So với đại ngộ lần say trước, lần này đúng là thiên thượng nhân gian.

Vệ Khanh thoải mái hưởng thụ sự chăm sóc của Chu Dạ. Cô rót chén trà, dùng miệng thổi thổi cho nguội bớt, còn nói: “Cẩn thận nóng.” Rồi mới đưa cho hẳn. Vệ Khanh nãy ra ý mới, cũng không động tay, từ từ nhắm mắt nằm trên sofa, miệng hơi hé ra. Lần này Chu Dạ mang theo cái đuôi đến, đành phải nén giận, ngoan ngoãn dứt cho hẳn, còn hỏi: “Có nóng không?”

Đúng là hẳn đang rất khát, có thể uống tới ba chén, nhưng chưa bao giờ uống trà ngon như vậy. Chu Dạ ân cần chăm sóc như vậy, khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái. Vệ Khanh giống như hưởng thụ đời sống để vương.

Uống trà xong, Chu Dạ còn hỏi: “Đau đầu không? Em giúp anh xoa xoa.” Ngón tay mềm mại lạnh lẽo lướt trên hai huyết thái dương, chuyển động qua lại, thỉnh thoảng dùng ngón cái chặn lấy, rất có kinh nghiệm. Lực đạo nhẹ nhàng, nhưng lại rất thoải mái, quả nhiên đỡ đau đầu hơn rất nhiều. Hơi thở mềm nhẹ ấm áp trên đỉnh đầu, mấy sợi tóc của cô thỉnh thoảng lướt qua trước mặt, chọc cho tâm can hẳn ngứa ngáy. Chu Dạ chỉnh góc ngồi, hỏi: “Còn đau đầu nữa không?” Vệ Khanh hưởng thụ như vậy, hai tay bắt đầu không yên phận.

Tóm lấy tay Chu Dạ, chậm rãi liếm nhẹ, đầu ngón tay thấm ướt một mảnh. Tay Chu Dạ rất đẹp, thon dài, khung xương nhỏ, mềm mại như không xương, làn da mịn màng, dường như không nhìn thấy lỗ chân lông. Bởi vì hàng năm dùng bút vẽ, không để móng tay, cắt gọt sạch sẽ, không sơn móng, nhìn móng tay hồng hào khỏe mạnh sáng bóng. Vệ Khanh ngậm ngón trỏ tay cô, trên bề mặt lưu lại nước miếng của hẳn, vô cùng khiêu khích.

Ngay từ đầu Chu Dạ đã thức thời mặc cho hẳn chiếm chút tiểu tiện nghi, chờ cho hẳn kéo cổ áo cô xuống, thoải mái hôn vào bên trong, cô mới giữ lại bàn tay to của hẳn, không cho hẳn làm xằng bậy. Các cô gái trẻ đều thích xinh đẹp. Chu Dạ mặc áo khoác ngoài, nhưng bên trong lại mặc áo cổ thấp, về phương diện này càng tiện cho Vệ Khanh một bước công thành chiếm đất.

Hẳn cũng mặc kệ, xoay người ngồi dậy, một tay kéo Chu Dạ vào trong lòng, tay còn lại đặt bên ngoài chiếc áo cổ chữ V của cô, để trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve. Chu Dạ bị hẳn giở trò sờ soạng thành thói quen, rất nhanh có phản ứng, khó nhịn ngẩng đầu lên, hơi hơi thở hỗn hển. Chu Dạ non nớt làm sao chống đỡ nổi thủ đoạn tán tỉnh của Vệ Khanh, ở trong lòng hẳn xoay tới xoay lui, làm cho hẳn càng khó nhịn nổi.

Bàn tay lướt xuống dưới, cởi cúc quần bò của cô. Quần bò cô mới mua, không khóa kéo, chỉ có cúc quần, nhưng mà có tới hai nút, bị kẹt mãi không tháo ra được. Vệ Khanh cởi nửa giây không xong, hận không thể cắt nát cái quần. Chu Dạ nhân cơ hội này, ra sức thổi, đổ mặt cài cúc quần mà hẳn khó khăn lắm mới tháo được ra, chỉnh sửa lại y phục, trong lòng thầm oán thán, không biết cái áo có bị hẳn vô cho biến dạng không nữa.

Vệ Khanh nhìn thấy không được, há miệng thở dốc, lôi kéo tay nàng lướt xuống dưới, trong miệng hạ lưu nói: “Tây Tây, chỗ này của anh đau lắm, em xoa xoa giúp anh đi.” Chu Dạ cắn môi đẩy hẳn ra. Hẳn giữ lại, ôm lấy cô, lại cọ cọ, cọt nhả nói: “Chồng em cả thể xác và tinh thần đều không khỏe mạnh, tương lại, sẽ ảnh hưởng tới chữ ‘hạnh phúc.’” Chu Dạ cứng người ngồi trên sofa.

Vệ Khanh thấy cô không cự tuyệt, lập tức dả xà tùy cơn (đánh rần tùy gây), giữ tay cô lại, bắt đầu hướng dẫn cô, nói xong lời không đứng đắn, thật là cái gì cũng nói ra hết. Chu Dạ mím môi, mở miệng nhưng không nói ra lời, không thể mắng nổi, mặt đỏ thối chút nữa có thể xuất huyết ra được. Nàng nhắm mắt,

nhỏ giọng thì thầm: “Như thế này còn chưa đủ sao?” Giây phút then thừng xấu hổ này, cô cảm giác dài như cả một thế kỷ. Tâm tình căng thẳng, miệng khô lưỡi nóng, ngón tay có chút đau, cô cảm thấy hơi mệt.

Dù không lưu loát, có nhiều chỗ không làm tốt, Vệ Khanh mạnh mẽ kiềm chế, khát vọng càng nhiều. Vì thế, ở bên tai cô nhẹ giọng yêu cầu, Chu Dạ bị dọa căng thẳng, dùng sức véo hấn, tức giận mắng: “Vệ Khanh, anh quá đáng!” Vệ Khanh còn nói: “Có cái gì quá đáng đâu cơ chứ, cũng không có độc mà.” Toàn bộ đều đã biến thành sắc ma thành tình.

Lúc nói chuyện, không đề phòng cô đột nhiên dùng sức, một trận run run, ôm lấy cô ngã xuống sofa, nửa ngày không chịu đứng dậy. Chu Dạ vừa then vừa giận, oán hận nói: “Đều tại anh, dây ra hết quần em rồi! Bắn chết được!” Lại đẩy, lại đánh, Vệ Khanh vùi đầu trước ngực cô, hưởng hết điểm phúc, đầu chịu đựng lên. Hấn hận chết cái quần kia, ước gì làm bắn càng nhiều càng tốt.

Chu Dạ lấy hấn dùng lưỡi cách qua lớp áo, xằng bậy trước ngực, vừa cuống vừa giận, lần này giận thật, đưa tay tới chỗ nguy hiểm của hấn, lạnh giọng nói: “Anh nghiêm túc một chút!” Giữ yếu huyệt của hấn, tùy thời trở mặt. Vệ Khanh từng ăn nhiều trái đắng trên tay cô, tối hôm nay đã ép cô nhiều như vậy, nếu còn ép tiếp chỉ sợ không chiếm được gì cả, vì thế tạm thời buông tha cô.

Không hề che lấp ngồi xuống, Chu Dạ hận hấn hạ lưu vô sỉ, cầm gối ôm quăng vào lòng hấn, mắng: “Còn không mau mặc quần áo vào!” Chính mình thì chạy vào toilet rửa sạch. Cũng không phải cô không đưa tay giúp hấn làm, nhưng vẫn bị yêu cầu hấn đưa ra dọa cho sợ hãi, chỉ có thể mắng hấn vô sỉ. Không chỉ như thế, hấn còn làm như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Anh giúp em cũng được.” Cô nhìn mình qua tấm gương, mặt lại hồng, lại nóng, có lẽ có thể luộc chính quả trứng.

Vệ Khanh thấy cuối cùng cô cũng đi ra, trêu chọc: “Anh cứ nghĩ em định ngủ luôn trong toilet.” Chu Dạ trừng hấn, vì lấy lòng hấn, đúng là bị bán đứng. Nhìn thời gian vẫn còn sớm, cầm túi nói muốn về. Đương nhiên là Vệ Khanh muốn giữ cô lại, nói mình say rượu, không thể đưa cô về, đêm khuya, trên đường không an toàn.

Chu Dạ cảm giận nghĩ, nơi này càng không an toàn! Càng phải đi. Vệ Khanh lưỡi biếng nói: “Anh uống rượu, em không ở lại chăm sóc anh sao?” Rốt cuộc cô không nhịn được nữa, cả ngày nay cô đã cố nén giận, nhẫn nhục chịu đựng tới cực điểm, liền châm chọc: “Có cần em lưu lại chiếu cố cho anh uống đấm chua, xoa bóp chân tay gì không?” Vệ Khanh nhớ tới lần ác mộng đó, không dám ý kiến, chỉ nói gần đây an ninh không tốt, đi taxi về chẳng may gặp chuyện gì, hối hận cũng không kịp.

Chu Dạ cũng không ngại, cầm chìa khóa xe trên bàn, nói: “Em lái xe anh về, ngày mai anh tới lấy.” Vậy là được rồi chứ? Vệ Khanh không còn lời nào để nói, đành phải nói: “Tuần sau tới nhà anh.” Xem lần này cô còn dám không đi không, xem cô làm cách nào rời khỏi cánh cửa này.

Chân tay Chu Dạ luống cuống không biết để đâu, cũng không dám lắc đầu. Cô cũng biết thức thời mới là trang tuấn kiệt. Đành phải yếu ớt nói: “Tuần sau có chút chuyện, sợ rằng, không tới kịp...”

Vệ Khanh không kiên nhẫn nói: “Em lại có chuyện gì?” Chu Dạ hoảng sợ nhìn hấn, cuối cùng bắt đắc dĩ, nói ra: “Tuần sau Trương Suất xuất ngoại, bọn em muốn tới tiễn...” Còn chưa dứt lời, hoảng sợ chạy trốn, không dám liếc hấn nhìn hấn.

Cũng không thể trách cô, có trách cũng chỉ có thể trách Vệ Khanh chọn thời điểm không đúng lúc. Thật không biết dùng lời nào để diễn tả biểu cảm của hấn lúc này.

18. Chương 35-36

(Có lẽ là yêu) Chương 35: Ly biệt

Edit: Ishtar

Vệ Khanh nhìn theo bóng dáng cô rời đi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cô ấy còn không biết sống chết dám cự tuyệt! Nửa ngày mới có phản ứng lại: “Cái gì? Xuất ngoại?” Nói như vậy, nghĩa là Trương Suất phải đi! Hôm nay hẳn ăn dấm chua kia chẳng phải vô ích rồi sao? Nhưng nhớ tới buổi tối Chu Dạ nhu thuận, mềm mại như vậy, nhũn mày, coi như cũng đáng giá!

Nghĩ về Trương Suất giống như giặc ngoại xâm, cứ như vậy tự rút lui, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nói thật, hẳn ước gì Trương Suất kia vĩnh viễn không cần trở về, tuổi trẻ của cậu ta so với hẳn mà nói là mối lo ngại lớn nhất. Như vậy thì, vấn đề lớn nhất hiện nay chính là chuyện ra mắt rồi, đầu óc lại bận suy nghĩ làm thế nào thuyết phục được Chu Dạ tới gặp cha mẹ hẳn. Hẳn cảm giác được Chu Dạ không thực sự muốn như vậy, nếu muốn thuyết phục cô, e rằng còn phải tốn một phen tâm tư.

Tắm rửa xong đi ra, không ngờ Chu Dạ lại chủ động gọi điện thoại tới, hỏi hẳn ngủ chưa, có thể nói chuyện chút không, thái độ rất ân cần. Hẳn hừ một tiếng, cô cũng rất thức thời, kiến phong sử dā [16], thấy hướng gió không đúng, vội vàng nói chuyện mềm nhẹ, đúng là hẳn chẳng có biện pháp nào với cô cả. Thở dài, hỏi: “Về đến trường chưa? Trên đường không bị cơ động tóm đấy chứ?” Chu Dạ nghĩ mà sợ, nói: “Lúc đi qua đường vành đai thành phố, thấy cơ động đang xử lý một tai nạn, sợ quá, sợ họ chặn em lại. Không dám tiếp tục lái xe, ngày mai anh tới trường lấy được không?”

Vệ Khanh nói: “Nếu em thật sự muốn lái xe, vậy đi học bằng lái cũng tốt, không thì anh giúp em lấy một cái.” Chu Dạ thấp giọng nói: “Em không nghĩ đi thi bằng lái, em chỉ muốn đi tiễn Trương Suất... tuần sau...” Hẳn không nhiều lời, lập tức cắt ngang: “Không được!” Không chút nể mặt, không thương lượng.

Chu Dạ chuyển sang chính sách dụ dỗ, không nheo nói: “Cậu ấy sang Italy học vẽ, không biết khi nào mới có thể trở về. Bạn học với nhau bốn năm, không đi tiễn sao được, anh thấy có đúng hông? Vệ Khanh, em biết anh tốt nhất mà, anh cho em đi được không? Em với cậu ấy chỉ là bạn bè mà thôi, anh cho em đi...” cố tình dài giọng, mê hoặc lòng người.

Cô rất ít khi làm nũng với hẳn, Vệ Khanh liền không chịu nổi: “Hôm nay vẫn còn chưa nói đủ sao?” Khẩu khí vẫn còn cứng rắn, nhưng thực ra đã mềm đi rất nhiều. Cô liền không ngừng cố gắng: “Vệ Khanh, em nói thật mà, Trương Suất nói, cậu ấy thích em, nhưng phải đi, cho nên hi vọng em tới tiễn cậu ấy. Cho tới nay, cậu ấy đều rất tốt với em, em chỉ giống như bạn bè đi tiễn cậu ấy, không được sao?”

Cô thành thật như vậy, hẳn cũng không thể từ chối. đành phải hờn dỗi nói: “Đi thì có thể, nhưng anh có một điều kiện...anh đi cùng em.” Hẳn muốn đi theo giám sát. Đành ông có một chút tâm tư thôi cũng rất đáng sợ rồi. Đương nhiên Chu Dạ không muốn, nói: “Anh và Trương Suất đâu có thân quen, đi tới nói chuyện lại không thoải mái.”

Cô đúng là được một tác lại muốn tiễn một thước. Vệ Khanh ngáp một cái, lười biếng nói: “Chu Dạ, anh nói cho em biết, nếu em không cho anh đi cùng ra sân bay thì em phải tới nhà anh ăn một bữa cơm.” Chu Dạ im lặng, cuối cùng không thể không nhượng bộ, ủ rũ nói: “Được rồi, chúng ta cùng ra sân bay.”

Chu Dạ nhìn người đến người đi ở sân bay, chậm chạp không xuống xe, chần chừ nói: “Vệ Khanh, anh ở trong xe chờ em có được không?” Lắc lắc cánh tay hẳn, chớp chớp mắt. Nhưng lần này Vệ Khanh không mềm lòng, nhún vai nói: “Nếu không xuống xe, quay về cũng tốt.” Hẳn thì chẳng có gì bất tiện cả.

Chu Dạ bất đắc dĩ đi theo hẳn xuống xe, ánh mắt nhìn ngó xung quanh. Trương Suất đang cầm một hộp giấy lớn ngồi đằng kia, bên cạnh còn có mấy bạn học, mọi người đang nói chuyện. Chu Dạ vội chạy tới chào hỏi. Vệ Khanh mỉm cười bắt tay: “Trương cục trưởng, Trương phu nhân.” Vô cùng thành thực, ổn trọng, bộ dáng sự nghiệp thành đạt.

Trương cục trưởng không nghĩ hẳn sẽ tới, sững sốt một chút, vội nói: “Vệ tiên sinh, xin chào, xin chào.” Nói xong đưa mắt nhìn Chu Dạ. Vệ Khanh vội giải thích: “Chu Dạ và Trương công tử là bạn học, tôi đưa cô ấy tới đây.” Trương cục trưởng gật đầu, không nói gì. Trương phu nhân lại không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, nhìn Chu Dạ cười hỏi Vệ Khanh: “Như vậy, vị tiểu thư xinh đẹp này là bạn gái của Vệ thiếu sao?” Trước mặt công chúng, không tránh được tai mắt là điều đương nhiên.

Vệ Khanh lại cười lắc đầu, tiếp theo bật ra ra một câu kinh người, “Là vị hôn thê của tôi.”

Chẳng những mọi người sững sờ, ngay cả Chu Dạ cũng trợn to mắt nhìn hần, giống như sợ hãi. Người có phản ứng đầu tiên là Trương cục trưởng, vội cười nói: “Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng Vệ thiếu, Vệ lão tiên sinh chắc rất vui vẻ.” Trương phu nhân thân thiết lôi kéo Chu Dạ khen cô xinh đẹp.

Chu Dạ ngơ ngác, không kịp phản ứng. Một vài bạn học cùng lứa tuổi giật mình đi tới cười rộ: “Chu Dạ, không thể tưởng tượng được bạn đã đính hôn, lại còn là một rể kim quy nha! Hâm mộ chết đi được! Bạn thật xấu tính, không chịu tiết lộ thông tin, giấu kín quá nha...” Đều oán giận trêu chọc.

Chỉ có Trương Suất không nói gì. Chu Dạ nhìn ánh mắt cô đơn, bi thương của hần, có chút khổ sở. Mặc dù cô cũng bắt mắt khi Vệ Khanh giới thiệu như vậy, nhưng cũng không thể giống như lần trước, bốc đồng nói: “Tôi không phải là vị hôn thê của anh” làm mất mặt nhau trước mặt mọi người.

Trương Suất đi tới phía trước, đưa hộp giấy cho cô. Chu Dạ nhìn nhìn, hỏi: “Đây là cái gì?” Trương Suất mở ra: “Đây là những bản phác họa mình đã vẽ từ nhỏ tới lớn, bây giờ tặng cho bạn.”

Chu Dạ cảm động, cô biết những bức phác họa này có ý nghĩa với người họa như thế nào. Cầm lấy một bản trên cùng, mở ra nhìn thấy, góc dưới bên phải lại viết tên mình, cô ngây ngẩn cả người: “Đây là tranh của mình mà? Nhưng mà mình lại không nhớ ra vẽ khi nào?” Vẽ một đồng hoa quả, hiển nhiên là tiện tay mà vẽ. Nhìn thời gian, đúng là hai năm trước.

Trương Suất cười: “Bạn làm rơi, nhưng mình không trả lại cho bạn.” Nhưng vẫn lặng lẽ giữ gìn tới bây giờ. Hóa ra hần có tình cảm với cô từ rất lâu nhưng lại lặng lẽ che giấu. Chu Dạ rất xúc động, ngón tay lướt nhẹ trên bản vẽ, cười cười: “Trương Suất, mình sẽ nhớ bạn.” Nàng sẽ nhớ kỹ người bạn đẹp trai ôn hòa này của mình.

Trương Suất vươn tay, Chu Dạ để mặc cho hần ôm mình, cười tươi rạng rỡ. Trương Suất nhìn Vệ Khanh đứng phía xa, thở dài nói: “Chu Dạ, chúc bạn hạnh phúc.” Cô gật đầu: “Ừ, bạn cũng phải như vậy nhé.” Hy vọng mọi người đều giống nhau, luôn luôn vui vẻ, hạnh phúc. Mọi người đều tiến tới ôm, lưu luyến không rời.

Trước khi đi, Trương Suất vỗ vai Chu Dạ, nói: “Mình sẽ trở về thăm bạn.” Cố tình liếc mắt về phía Vệ Khanh, làm như khiêu khích. Cô gật đầu: “Ừ, tới lúc đó gọi điện cho mình nha, mình sẽ giúp bạn mở tiệc tẩy trần.” Cũng không để ý sắc mặt Vệ Khanh.

Từ nay về sau, mỗi người ở một nửa trái đất. Tương kiến thời nan biệt diệc nan, đông phong vô lực bách hoa tàn [17]. Cô đứng ở đó, nhìn biển người mờ mịt, nơi đây mỗi ngày không biết diễn ra bao nhiêu cảnh chia ly thăng trầm.

Vệ Khanh che trước mặt cô, bất mãn nói: “Mọi người đi rồi, em còn nhìn cái gì?” Trong lòng cô khó nén thương cảm, cảm xúc hụt hẫng, cũng không nói gì, ôm hộp giấy đi về. Vệ Khanh chỉ vào hộp, tức giận nói: “Đây là gì?” Tên nhóc Trương Suất kia đưa cái này cho cô, không biết là có ý gì. Nhưng mọi người đi rồi, hần cũng không thêm so đo, chẳng qua hần khó chịu khi nghe thấy cô nói câu kia. Nghĩ thầm, đến lúc đó phải nghĩ cách thay số điện thoại của cô mới được.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Ra sân bay, Vệ Khanh hỏi: “Khi nào thì tới nhà anh?” Chu Dạ co người lại, cũng không biết trả lời thế nào, bỗng nhiên nhớ ra, chất vấn: “Vệ Khanh, vì sao vừa rồi anh lại nói em là vị hôn thê của anh? Anh quá đáng!” Bắt đầu cùng hần quyết toán sổ sách.

Vệ Khanh nhìn không chớp mắt, nhú mày nói: “Dù sao đây cũng là chuyện sớm hay muộn.” Nhìn dáng vẻ chắc chắn của hần, Chu Dạ ngứa mắt nổi giận: “Ai nói thế? Ai nói em là vị hôn thê của anh! Anh cứ nằm mơ đi!”

Vệ Khanh quay đầu nhìn cô, sắc mặt không tốt, “Chu Dạ, em nói rõ xem, ý em là gì?” Tính tình Chu Dạ chẳng thay đổi gì cả, hần cũng chẳng nói gì sai, lại nói lung tung, mỗi lần đều như vậy, làm hần tức chết rồi!

Hừ lạnh một câu “Em không phải vị hôn thê của anh!” Cô nghĩ đến ba từ “vị hôn thê” biểu hiện ý nghĩa thế nào, còn có chút hoảng sợ, suy nghĩ của cô nhiều lắm cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn bạn gái.

Lời nói này làm đau lòng Vệ Khanh: “Chu Dạ, em không muốn ở cùng một chỗ với anh phải không? Em chỉ nghĩ muốn chơi bởi một chút sao?” Vệ Khanh cùng nhiều cô gái chơi bởi như vậy, đến hôm nay là hẳn tự làm tự chịu. Hẳn bị ai mà nhớ tới một câu, báo ứng khó chịu.

Chu Dạ quay đầu đi, không nhìn hẳn, nổi giận ùng ùng ném một câu: “Không phải!” Nhưng thật ra rõ ràng vang dội, giống như con người cô, đúng là đúng, sai là sai. Lời phủ nhận này làm dịu đi không khí, cô cự tuyệt hẳn vô số lần, nhưng chưa bao giờ hẳn thích cô nói “không” như lúc này, tâm tình chuyển biến, hỏi: “Vậy em có ý gì?” Dịu dàng đi rất nhiều, tuy cùng là một câu, nhưng khác hoàn toàn ngữ khí chất vấn khi này.

Chu Dạ rầu rĩ nói: “Em không thích anh nói như vậy trước mặt người ngoài, em vẫn chưa phải là vị hôn thê của anh, em chỉ là bạn gái anh.” Cô hiểu rất rõ chênh lệch giữa hai người. Vệ Khanh lại không cảm thấy gì, nói: “Chu Dạ, lập thức sẽ như vậy thôi.” Cô lắc đầu: “Không, em không cần.” Cô lại từ chối.

Vệ Khanh thấy cô lại dỗi, lạnh lùng không để ý tới người khác, đành phải nói: “Được rồi, về vấn đề này chờ gặp cha mẹ anh xong nói sau.” Hẳn cố ý ở nói như vậy trước mặt Trương Suất, đúng là có chút tâm kế, nhưng cũng không phải là hẳn nói đùa. Không ngờ cô phản ứng dữ dội như vậy, ghét bỏ, đành phải tạm gác lại. Hẳn phát hiện, muốn đối phó với Chu Dạ, phương pháp tốt nhất chính là kiên nhẫn, dần dần tới cuối cùng, cô cũng sẽ phải đầu hàng thôi. Không thể không thừa nhận, về phương diện nghị lực kiên nhẫn, Chu Dạ không thể nào bằng hẳn được.

Vệ Khanh rẽ trái, Chu Dạ phát hiện ra, “Anh đi đâu vậy? Đi nhầm đường rồi.” Trường cô phải đi thẳng mới đúng. Vệ Khanh bình tĩnh nói: “Tới nhà anh, chỉ là ăn một bữa cơm, không có gì to tát cả.” chờ cô gạt đầu đồng ý, không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào! Tốt nhất tự quyết mà thôi.

Mồ hôi đầy đầu, Chu Dạ liên tục nói: “Vệ Khanh, em không đi, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tốt.” Vệ Khanh nhún mày: “Còn phải chuẩn bị tâm lý gì, ăn một bữa cơm mà thôi, em còn muốn nhịn đói từ ba ngày trước sao?” Chu Dạ kinh hoàng nhìn hẳn: “Vệ Khanh, em muốn về trường...” Hẳn nhìn về phía trước: “Ăn cơm xong, anh đưa em về.”

Cô nhìn thấy tình hình trước mắt không thể thay đổi, bỗng nhiên lấy tay ấn bụng nói: “Vệ Khanh, em đau bụng.” Bởi vì căng thẳng, sắc mặt trắng bệch, bụng có chút hơi đau. Vệ Khanh thấy cô như vậy, mặc dù hoài nghi cô giả bệnh, nhưng lại nhớ mấy ngày nay đúng kỳ của cô, liền nói: “Đi, anh đưa em tới bệnh viện khám.” Thật ra hẳn rất cẩn thận, biết rõ chu kỳ sinh lý của Chu Dạ, sau đó hạn chế cô ăn cay ăn đồ lạnh.

Chu Dạ chỉ hy vọng kéo dài thời gian, nhưng Vệ Khanh tìm người quen, cũng không xếp hàng, trực tiếp đi vào, khám xong, nhận đơn thuốc rồi đi ra. Vệ Khanh cầm thuốc nói: “Nhớ kỹ nhé, sau này ăn uống phải cẩn thận, chậm rãi điều dưỡng. Uống thuốc trước đi.” Cố ý chạy tới phố đối diện mua cho cô trà sữa vị dâu mà cô thích nhất.

Nhân cơ hội, cô thử nói: “Vậy đưa em về trường trước, em muốn đi ngủ.” Vệ Khanh liếc mắt nhìn cô một cái, thản nhiên nói: “Nhà anh rộng lắm, thừa nhiều phòng.” Cô đáng thương nhìn hẳn: “Vệ Khanh... hôm nay thực sự em không muốn đi, lần khác được không?” Hẳn thẳng thừng từ chối: “Không được!”

Chu Dạ không nói gì, không được tự nhiên đứng dậy, sau đó ném trà sữa trên tay cho hẳn: “Em không uống trà sữa, em muốn uống Cappuccino.” Xoay người đi tới quán “Starbucks” phía đối diện. Vệ Khanh muốn đuổi theo, thì đèn chuyển sang đèn đỏ, hẳn đành phải chờ. Lấy điện thoại ra: “Chu Dạ, đừng giận mà. Mua cà phê xong mau về.” Hẳn đã quên, làm sao Chu Dạ lại uống cà phê xa xỉ như vậy.

Chu Dạ nhìn dòng người đối diện hẳn, mở máy, lớn tiếng nói: “Vệ Khanh, em rất sợ ——” nói xong bước vào trong một chiếc taxi, cứ như vậy đi rồi...

Vệ Khanh không thể tưởng được tình huống này sẽ xảy ra, cứ đứng ngây ngốc tại chỗ. Nửa ngày, cười khổ, Chu Dạ đúng là lắm trò.

Về mặt buồn bực về nhà. Mẹ hẳn thấy xe hẳn từ xa, cười hì hì ra đón, nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Không phải con nói sẽ mang con dâu về sao?” Hẳn ném chìa khóa lên bàn. “Con dâu mẹ xấu hổ.” Vừa lúc Vệ lão đại tướng xuống lầu, vừa vặn nghe được, hừ lạnh: “Không biết con lại làm được chuyện tốt gì!” Dù ông không nói gì, nhưng cũng cố ý trở về sớm, chủ yếu là muốn gặp mặt con dâu nhỏ.

Vệ lão đại tướng có một thói quen, cho dù là người nhà, cũng không bao che khuyết điểm. Thằng con trai này của ông chỉ biết thói hư tật xấu, dạy dỗ không ít mà có khá lên được đâu.

Mẹ hấn “ôi” một tiếng, hỏi: “Có phải con lại chọc giận người ta không?” Bà biết con trai mình ở bên ngoài đùa giỡn với đám phụ nữ không ít, chỉ sợ tám chín phần là con dâu vì lý do đó mà không chịu tới cửa.

Vệ Khanh tức giận nói: “Con nào dám chọc cô ấy tức giận.” Mẹ hấn ngồi xuống, “Kỳ lạ thật đó, sao lại không tới nhỉ?” Vệ Khanh đầu đầu, “Mẹ, vậy mẹ phải hỏi con dâu mẹ ấy, con biết làm sao được!” Mẹ hấn không nể mặt, “Con đó, còn dám nói như vậy! Người ta không đến còn không phải bởi vì con sao, sao con không cố gắng thêm một chút?” Vệ Khanh dở khóc dở cười, hích, hấn cố gắng nhiều thế còn chưa đủ sao? Bất đắc dĩ nói: “Mẹ, con dâu mẹ còn ít tuổi, da mặt mỏng, xấu hổ không dám tới cửa.”

Mẹ hấn trừng mắt: “Không phải con ăn nói không tử tế sao? Đứa nhỏ này cũng thật là, gặp thì cũng có gì đâu mà phải xấu hổ chứ?” Hấn thở dài: “Mẹ, con nghĩ là đợi một thời gian nữa rồi nói tiếp.” Hấn nghĩ có lẽ Chu Dạ đúng là chưa chuẩn bị tâm lý tốt. Tâm tư con gái luôn tinh tế phức tạp, không quyết đoán, ngay cả người phóng khoáng như Chu Dạ, ở phương diện này cũng không ngoại lệ.

Bà mẹ lại tức giận: “Con đó, không phải mẹ nói con rồi sao, chỉ có việc nhỏ như vậy, con còn muốn chờ bao lâu nữa? Con cũng sắp ba mươi rồi, sao có thể bình chân như vại được? Trước kia suốt ngày lăng nhăng hết cô này cô khác, mẹ không thèm nói, bây giờ vất vả lắm mới có người vừa mắt, mẹ và cha con đều rất vui, không cần điều kiện gì cả, chỉ cần con mau chóng kết hôn. Con nhìn Vệ gia nhà ta, từ trên xuống dưới, không có một tiếng trẻ con, nếu con không về, trong phòng yên tĩnh thật đáng sợ...”

Hai ông bà già ở trong một căn nhà nhiều phòng như vậy, thật tịch mịch.

Ngay cả Vệ lão đại tướng cũng nói: “Vệ Khanh, so với anh trai con, con may mắn hơn nhiều, đừng có hưởng phúc mà không biết phúc.” Gia nghiệp đã có con trai trưởng Vệ An kế thừa, mặc dù không nói là bị ép buộc tham chính, nhưng trên vai nặng trọng trách, tất cả mọi người đều nhìn thấy. Liên tục mấy ngày liền công tác không phân biệt ngày đêm, đã là chuyện như cơm bữa. Vệ Khanh cũng vì thế mới có thể tự do theo thương trường, thoát ly khỏi nhà giam quân chính. Mà Vệ An hôn nhân thất bại, mới khiến cho Vệ Khanh có quyền tự do lựa chọn. Có thể nói trên vai Vệ An nặng nề trọng trách.

Vệ Khanh không nói gì, một lát sau mới hỏi: “Anh con và chị dâu có về qua nhà không?” Mẹ hấn nghe xong, thở dài: “Đợi con dâu mới tới cửa, mọi người cùng trở về, rốt cuộc vẫn là người một nhà.” Sau lần trước Vệ An và Trần Lệ Vân đã mấy tháng không gặp mặt.

Chu Dạ chạy trốn bỏ về, trong lòng bất an, không biết Vệ Khanh nổi giận cỡ nào, cứ như vậy bỏ rơi hấn... nghĩ lại như vậy là không đúng, nhưng thực sự cô không muốn tới nhà hấn, tâm loạn, ngay cả bản thân còn không biết chuyện gì xảy ra. Vì thế buổi tối gọi điện thoại: “Vệ Khanh —— “

Vệ Khanh nghiêm mặt nói: “Em còn biết đường gọi điện tới sao? Sao không biến mất luôn đi.” Hại hấn về nhà, không phân rõ trắng đen, bị mọi người mắng cho một trận, bởi vậy giọng nói có chút bức dọc. Dù gì đi nữa, cũng rất mất mặt.

Chu Dạ vội vàng xin lỗi: “Em xin lỗi mà... đừng tức giận có được không? Em biết sai rồi mà, Vệ thiếu đại nhân, đừng chấp tiểu nhân được không, ...” Vệ Khanh cắt ngang lời cô: “Được, được, em nói nhiều vậy. Biết sai mà còn dám làm vậy? Biết rõ mà còn cố phạm phải, sai càng thêm sai!”

Chu Dạ khó thở, cũng bắt đầu không phân rõ phải trái: “Ai bảo anh trước mặt người khác nói lung tung, làm hại em hoảng sợ, sao dám tới nhà anh chứ? Còn nữa, anh có biết lời của anh ảnh hưởng ác liệt tới trường em thế nào không?” Ngay cả Tất Thu Tĩnh là người không bao giờ để ý tới mấy chuyện tin đồn bất quá, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền cũng có ý chạy tới hỏi cô: “Chu Dạ, nghe nói người đính hôn, thật hay giả vậy?” Hiển nhiên đã bị chấn động.

Cô tức giận nói: “Ta nói người có tin không?” Cũng không hoàn toàn phủ nhận, dù sao có lửa mới có khói, cứ phủ nhận thì ích gì, cứ quay đầu cho xong. Trong lòng, lăm lăm mắng thầm Vệ Khanh, đến cuối cùng còn có thể gọi điện thoại cho hấn, đã coi như không tính toán rồi.

Cặp oan gia lại không vui cúp máy.

Vài ngày sau, Chu Dạ tắm xong đi ra, trong kí túc chỉ còn cô và một bạn nữa chưa chuyển đi, không biết mấy người khác buôn chuyện gì mà nhiều vậy, ngay cả một chỗ đứng cũng không có. Lưu Nặc đang vui đầu đóng gói hành lý, nói: “Chu Dạ, di động của bạn reo vài lần.”

Cô cầm lên xem, thấy dãy số lạ, nghĩ nghĩ, vẫn gọi tới, nếu số điện thoại quấy rối bình thường sẽ không gọi nhiều lần như vậy: “Alo, xin hỏi ai vừa gọi vào số này thế ạ?”

Bên trong truyền tới một giọng nói ôn hòa: “Chu Dạ phải không? Bác là mẹ của Vệ Khanh.” Chu Dạ nghe thấy, suy nghĩ một lát mới có phản ứng, nhất thời luống cuống tay chân, sợ người khác nghe thấy, vội chạy ra ban công: “Bác gái, cháu chào bác, vừa rồi cháu đi ra ngoài, không biết bác gọi điện, cháu xin lỗi.” Biết rõ đối phương không thấy, nhưng vẫn không ngừng gật đầu cúi người, vẻ mặt sợ hãi.

“Không sao, bác cũng không vội gì. À, bác vừa mới nhờ người ta mang cho cháu ít hoa quả và sữa, cuộc sống trong trường rất kham khổ phải không? Trước kia Vệ Khanh thường oán thán đồ ăn ở canteen trong trường rất khó ăn.” Bà nghĩ Chu Dạ còn trẻ, một cô gái nhỏ phải xa nhà mấy ngàn dặm, sống cũng không dễ dàng gì. Trước kia, Vệ Khanh từng ở kí túc, cuối tuần đều về nhà, oán thán cái này không tốt, cái kia không được, bởi vậy rất thương Chu Dạ.

Chu Dạ đứng lặng, không biết phải làm sao, liên tục nói cảm ơn, còn cẩn thận hỏi: “Bác gái, bác gọi cho cháu có phải có chuyện gì muốn nói không ạ?” Mẹ Vệ Khanh cười: “Ha ha, đứa nhỏ này, nói chuyện sao lại khách sáo như vậy! Đúng rồi, tối thứ sáu tuần này cháu có rảnh không?” Chu Dạ vội nói có có. Bà nói: “Vậy là tốt rồi, nhớ tới nhà bác chơi nha, bác bảo Vệ Khanh tới đón cháu.”

Chu Dạ bị dọa, nhất thời không nói nên lời. Mẹ Vệ Khanh là ai chứ, còn cố ý hỏi: “Sao thế? Có phải bận chuyện gì không?” Chu Dạ đành kiên trì đáp: “Không có đâu ạ, đến hôm đó nhất định cháu sẽ tới.” Mẹ Vệ Khanh vừa lòng, ngắt máy.

Lão tướng ra tay, làm sao chạy thoát cho được.

[16]: theo hướng gió mà bề bánh lái, nghĩa giống với câu: gió chiều nào theo chiều

[17]: Hai câu này trong bài Vô đề – tương kiến thời nan diệc biệt nam của Lý Thương Ẩn.

Bài gốc:

Phiên âm

Tương kiến thời nan diệc biệt nan,

Đông phong vô lực bách hoa tàn.

Xuân tà đảo tử ty phương tận,

Lạp cự thành hồi lệ thủy can.

Hiếu kính dẫn sầu vân mấn cải,

Dạ ngâm ưng giác nguyệt quang hàn.

Bồng Lai thử khứ vô đa lộ,
Thanh điều ân cần vị thám khan.
Dịch nghĩa
Gặp gỡ nhau đã khó, chia lìa nhau lại càng khó
Gió xuân không đủ sức, để trăm hoa tàn úa
Tầm xuân đến chết mới nhả hết tơ
Ngọn nến thành tro mới khô nước mắt
Sớm mai soi gương, buồn cho tóc mây đã thay đổi
Ngâm thơ ban đêm chợt nhận ra ánh trăng lạnh lẽo
Đường từ đây tới Bồng Lai dù không xa
Chim xanh hấy vì ta mà ân cần thăm dò tin tức
Dịch thơ (Bản dịch của Xuân Như):
Gặp nhau đã khó hướng chia xa
Đông phong dẫu nhẹ rụng trăm hoa
Tầm tơ đến chết còn chưa dứt
Lệ nến thành tro vẫn chứa nhòa
Soi gương một sớm hay đầu bạc
Lấy khúc thâu đêm lạnh nguyệt tà
Bồng Lai chốn ấy xa xôi lắm

Chí có chim xanh nhớ đến ta. (Có lẽ là yêu) Chương 36: Gặp mặt

Edit: Ishtar

Sau khi Chu Dạ nhận được điện thoại của mẹ Vệ Khanh, giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, sống một ngày dài như một năm, cả ngày lo lắng đề phòng, mắt hờn mắt vía. Tất Thu Tĩnh đã hoàn thành xong luận văn, cũng đã lên thuyết trình xong, chỉ còn chờ tới Thanh Hoa báo danh, vì thế mới có thời gian nhàn rỗi quan tâm chuyện của Chu Dạ: “Chu Dạ, người bị làm sao thế? Tốt nghiệp đại học rồi, mơ ước thì nghiên cứu sinh cũng đã hoàn thành, còn không đi ra ngoài chơi sao?”

Chu Dạ chán nản nhìn cô: “Vậy người định đi đâu chơi thế?” Tất Thu Tĩnh đẩy gọng kính, nói: “Đang mùa hè, có thể đi đâu chứ, đương nhiên là đi nghỉ hè.” Chu Dạ chỉ “à” một tiếng, vẫn như trước, đắm chìm trong suy nghĩ.

Tất Thu Tĩnh đẩy đẩy Chu Dạ: “Chu Dạ, Chu Dạ, đừng có như củ cải trắng thế, vui vẻ lên đi, có việc gì thì cứ nói ra, cứ để mãi trong lòng rất khó chịu nha.” Cô cũng không phải người mù, đương nhiên có thể phát hiện ra mấy ngày nay Chu Dạ có tâm sự.

Chu Dạ ôm đầu than thở: “Người nói tới nhà bạn trai, có ý nghĩa gì?” Tất Thu Tĩnh cười nhạo vài tiếng: “Chỉ vì chuyện này mà người đau đầu sao? Có gì đâu nhĩ, cũng chỉ là tới chơi, chẳng có ý nghĩa gì.” Chu Dạ không đồng ý: “Sao lại không có ý nghĩa gì chứ! Đây chính là tới thăm cha mẹ hần!”

Tất Thu Tĩnh cười: “Là tới gặp cha mẹ chồng chứ!” Chu Dạ then quá thành giận, liều mạng đánh cô. Cô thấy Chu Dạ đỏ mặt, cười tới mức không thở nổi, giễu cợt: “Chu Dạ, không ngờ da người trắng quá ha.” Lại nghiêm mặt nói: “Ta cũng từng tới nhà bạn trai chơi, còn ở nhà hần mừng năm mới, mà bây giờ cũng đã chia tay. Cũng không phải là gặp người lớn rồi thì có thể cam đoan sau này sẽ ở bên nhau. Chuyện tình cảm, hay thay đổi.” Nhớ tới ngày trước thề non hẹn biển, lại nhớ tới hôm nay hai người xa lạ, không kiềm chế được nổi xót xa. Trong lòng mỗi người đều có chuyện xưa.

Chu Dạ vẫn nói: “Nhưng mà người nhà anh ấy không như vậy...” Chỉ nhìn thấy chị dâu hắt từ xa đã làm cô hoảng sợ. Cô vẫn còn ít tuổi, còn nhiều băn khoăn.

Tất Thu Tĩnh lại nói: “Chu Dạ, ta biết so với bọn ta, người kém vài tuổi, có lẽ chưa từng nghĩ xa như vậy. Nhưng có thể hay không thể tới nhà anh ta, chỉ là hai khái niệm khác nhau. Người đã nói thích anh ta, vậy thì còn do dự cái gì?” Muốn làm dịu không khí, nên vừa cười vừa nói: “Đều là người cả, người ta có thể ăn thịt người sao? Muốn ăn người phải là cái người kia mới đúng...”

Chu Dạ cười mắng: “Tất Thu Tĩnh, ta không biết người miệng lưỡi trơn tru từ khi nào vậy, trong đầu đen ngòm như thế, sao người có thể thi đỗ Thanh Hoa nhỉ?” Cứ như vậy nô đùa, nhưng thật ra đã thả lỏng hơn nhiều. Đúng vậy, có gì đáng sợ đâu. Hơn nữa, thoát nhìn mẹ Vệ Khanh cũng rất hòa ái dễ gần đấy thôi, không có cách nào khác, ai... xem ra là không tránh được, đành phải lấy dũng khí tiến lên phía trước.

Chu Dạ gọi điện hỏi Vệ Khanh xem cô nên mặc như thế nào, hắt thấy cô căng thẳng như vậy, an ủi bảo cô mặc như ngày thường là được. Chu Dạ liền nói: “Đã thế em cứ mặc sơ mi trắng với quần bò tối nhé!” Hắt vừa nghe cô nhắc tới quần bò, lại nhớ tối hôm trước, có chút oán hận, liền nói: “Mẹ anh thích có một cô con gái, thường nói sẽ mua váy cho con gái.” Cô liền gật đầu: “Váy thì em mặc váy là được rồi.” Mặc váy càng mát mẻ.

Vì thế chọn một bộ váy liền thân màu xanh nhạt, càng làm nổi bật làn da tuyết trắng, thanh xuân xinh đẹp, càng tăng thêm khí chất tao nhã. Màu xanh nhạt rất kén người mặc, nhưng mặc trên người Chu Dạ lại rất hợp. Đúng là, tuổi trẻ mặc cái gì cũng đẹp. Chu Dạ vẫn phiền não mấy sợi tóc lờm chờm trên đầu, làm cách nào cũng không chịu ép xuống.

Vệ Khanh tới đón cô, cô đi xuống, vẻ mặt đau khổ nói: “Vệ Khanh, em muốn đi toilet...” Hắt buồn cười: “Đi nhanh về nhanh.” Một lúc sau, cô nói: “Vệ Khanh, đầu em choáng váng, không thở nổi.” Hắt trừng cô: “Đó là do bị nóng, mau lên xe.” Đứng dưới ánh mặt trời chói mắt như thế, không nóng mới lạ.

Nhìn thấy phải đi, Chu Dạ cũng không dám giả bệnh, đành phải nói: “Vệ Khanh, em khát nước, anh đi mua nước cho em đi!” Hắt lắc đầu: “Nhiều chuyện! Chu Dạ, em căng thẳng cái gì, chỉ là ăn một bữa cơm, em nghĩ là chui vào hang cọp sao?” Không phải cô là người không sợ trời sợ đất sao?

Lòng bàn tay cô ướt mồ hôi, kéo kéo Vệ Khanh: “Em cũng không hiểu sao lại căng thẳng như vậy, giống như... như là chuyện cả đời, haiz, em cũng không biết nữa... anh có đi mua nước cho em không?” Vệ Khanh biết cô dễ ỷ, nên mới lo lắng như vậy, hôn lên trán cô, trấn an nỗi sợ hãi.

Cô vươn người hôn lên môi hắt, ôm lấy cổ hắt, giống như chuồn chuồn lướt qua mặt nước, liếm nhẹ cổ hắt, dần dần bình tĩnh trở lại. Hắt cũng không thừa cơ hội mà giở trò, chỉ lướt qua môi cô rồi dừng lại. Cô mềm mại dựa vào vai hắt, nỗi lo lắng biến mất, chỉ cần đơn giản rúc mình bên người hắt, cảm giác giống như có được cả thế giới. Đây rốt cuộc là gì nhỉ? Ngẩng đầu nhìn hắt, trong ánh mắt chỉ có hình ảnh của hắt, khoảng khắc đó giống như là vĩnh cửu.

Cô dường như nghe thấy trong tâm khảm mình vang lên một tiếng nổ lớn, giống như một bông hoa xinh đẹp sáng lạn nở ra.

Vệ Khanh xoa đầu cô, từ trước tới nay chưa từng có cảm giác bình thản như vậy, mềm mại như thế, có phải là hạnh phúc không? Một lúc sau, mới khởi động xe. Chu Dạ vội kêu lên: “Đồ uống của em đâu?” Hắt trừng nàng, đúng là chỉ giỏi phá hỏng không khí. Không còn cách nào khác, đành phải xuống xe đi mua. Tiểu tổ tông này, coi như hắt thua cô rồi.

Rốt cuộc cũng tới nơi, Chu Dạ ngồi ở trong xe nửa ngày không nhúc nhích. Vệ Khanh thở dài: “Xuống xe đi, sợ cái gì chứ, mọi người đều tới hết rồi.” Nửa ôm nửa kéo cô xuống xe. Chu Dạ hít sâu một hơi, quay đầu lườm hắt: “Kéo cái gì mà kéo, em cũng sẽ không chạy.” Hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang tiêu sái đi vào. Thực ra hắt vẫn đề phòng cô chạy trốn.

Chu Dạ đi theo hắt, ánh mắt liếc nhìn mọi nơi. “Vệ Khanh, đây là nhà anh sao?” Lớn như vậy? Kiến trúc cổ kính, đình đài lầu các, núi giả nước ao, không ngờ còn có vườn hoa, một cơn gió thoảng qua, mang theo mùi thơm nhẹ nhẹ, giống như trở về thời phong kiến, một biệt phủ độc lập với những tiếng động rầm rĩ ở bên ngoài.

Bên ngoài hành lang có một giàn nho, màu xanh mơn mẫm, che khuất ánh mặt trời, đúng là một chỗ râm mát để thư giãn lúc mùa hè. Có một chum nho xanh rữ xuống, xanh tươi, quả tròn bóng, làm ánh mắt Chu Dạ sáng ngời, ngẩng đầu nhỏ giọng nói: “Nho nhà anh có thể ăn không?”

Vệ Khanh cười thầm cô, quả nhiên vẫn tính trẻ con, nói chuyện ngây thơ như vậy, gõ gõ mũi cô: “Có thích nhà anh không?” Chu Dạ le lưỡi làm mặt quỷ: “Em chỉ thích nho nhà anh, muốn ăn.” Nhiều quả như vậy, cô nhìn đã chảy nước miếng. Vệ Khanh nhíu mày, dễ dàng lừa bán như vậy? Chỉ cần mấy chùm nho là đã có thể tóm cô làm tù binh? Đúng là trẻ con.

Vừa bước vào phòng khách, Chu Dạ liền nghiêm túc trở lại, hai tay đặt trước người, nhìn không chớp mắt: “Cháu chào hai bác.” Cố gắng duy trì nụ cười, nhưng lại không che giấu được vẻ ngượng ngùng. Mặc dù Vệ Thiệu lão đại tướng không nói gì, nhưng lại gật gật đầu. Xem ra ấn tượng với cô không tệ.

Vệ Khanh giới thiệu: “Đây là anh trai và chị dâu anh.” Cô xoay người, dịu dàng nói: “Em chào anh chị.” Giọng nhẹ nhàng, mang theo chút ngọt ngào của phương nam, làm người nghe có cảm giác mới mẻ. Vệ An nghe xong, không hiểu vì sao, lại nở nụ cười một chút. Ngay cả người nghiêm túc như Trần Lệ Vân, thấy có người gọi cô là chị, cũng buồn cười. Ánh mắt tinh tế đánh giá cô gái, cảm giác có chút quen mắt, nhớ tới buổi tối tết Nguyên tiêu, nhíu mày nhìn Vệ Khanh, hóa ra là sớm gặp qua.

Thái độ mọi người trong Vệ gia đều hoan nghênh Chu Dạ tới chơi, bởi vậy mọi người đều hòa nhã. Mẹ Vệ Khanh vội nói: “Đến đây, mau ngồi đi, bên ngoài rất nóng.” Liên tục bảo người mang hoa quả, đồ uống tới. Bình thường Vệ gia hay uống trà, nhưng mẹ hấn nghĩ giờ làm gì còn thanh niên nào thích uống trà, vì thế cố ý chuẩn bị đồ uống cho Chu Dạ, tự mình mang tới.

Chu Dạ vội đứng dậy: “Bác gái, cứ để mặc cháu là được rồi ạ.” Mẹ hấn cười: “Đứa nhỏ này, vẫn còn khách khí như vậy, gọi bác gái khách khí quá nha.” Ánh mắt chờ mong nhìn Chu Dạ. Cô nhất thời xấu hổ, gương mặt nhìn Vệ Khanh cầu cứu, hấn lại cố tình cúi đầu uống trà. Cô cũng không còn cách nào khác, đành phải nhỏ giọng kêu một tiếng “mẹ”, việc tới nước này, cũng chỉ có thể dày mặt gọi một tiếng “cha.”

Vệ lão đại tướng mở miệng: “Đừng đứng nữa, ngồi xuống nói chuyện đi.” Hiển nhiên tiếng “cha” kia đã rơi vào tâm khảm. Ở bên ngoài, Trần Lệ Vân luôn xưng hô với ông là thủ trưởng, về nhà cũng rất hiếm khi nghe được tiếng cha, cho dù là ngày lễ tết cũng chỉ gọi một tiếng, giọng điệu vô cùng cứng nhắc. Chu Dạ nói ngọt như vậy, đương nhiên người gặp người thích.

Tâm tình Vệ mẫu như hoa nở rộ, lời kéo cô hỏi chuyện, Chu Dạ ngoan ngoãn trả lời, mắt nhìn Vệ lão đại tướng: “Cha con trước kia cũng ở trong quân ngũ làm công tác vận tải, rất nhiều năm sau mới giải ngũ, bây giờ đang làm ở một xí nghiệp.” Vệ lão đại tướng có chút kinh hỉ, liền nói: “Thật sao? Hóa ra trước kia cha con cũng xuất thân là quân nhân sao, hôm nào phải gặp ông ấy mới được.” Vệ Khanh liếc nhìn cô, không ngờ cô có thể thoải mái nói chuyện như vậy.

Vệ An và Trần Lệ Vân vẫn ngồi như vậy, chỉ nghe không nói chuyện, cặp vợ chồng này làm không khí có chút cứng nhắc. Chu Dạ ngồi bên cạnh, cũng không dám tùy tiện nói lung tung, thấy chén trà của họ đã hết, liền thuận tay rót trà vào. Vệ An nhìn thấy gật gật đầu, trong lòng thầm tán thưởng không biết Vệ Khanh tìm ở đâu ra một cô gái nhỏ nhu thuận như vậy. Trần Lệ Vân thẳng tính, lập tức cầm lên uống, đúng là rất nể mặt Chu Dạ rồi.

Vệ mẫu tự mình xuống bếp làm vài món sớ trường, lại bỏ ra chai rượu ngon, đã lâu trong nhà không vui vẻ như vậy. Chu Dạ ngồi không yên, Vệ Khanh liền dẫn cô ra ngoài tham quan. Cô ghé vào lan can, hưng phấn nói: “Anh nhìn xem, có thật nhiều cá vàng nha.” Đủ màu sắc, trắng có, đen có, xám, phần hồng... Còn có một con cá to bơi qua bơi lại. Cô nói: “Vệ Khanh, hồi nhỏ em rất thích nuôi cá. Nhưng mà em cứ di chuyển đi tới đi lui, về sau làm vỡ bể cá, từ đó mẹ không cho em nuôi nữa.”

Vệ Khanh cười: “Đây là cha anh nuôi đấy. Nếu không, em đi hỏi ông kinh nghiệm xem?” Chu Dạ không để ý tới lời chọc ghẹo của hấn, nhìn ánh mặt trời dần dần khuất về phía tây, gió chiều mát mẻ, mọi căng thẳng lo lắng đã hoàn toàn chìm xuống. Ôm cánh tay hấn, thân thiết nói: “Em cứ nghĩ người nhà anh rất đáng sợ, giống như trong ti vi, ăn nói ý tứ, không thể tùy tiện nói chuyện, hóa ra không phải như vậy.”

Vệ Khanh cười, cô tưởng tượng nhà hấn thành cái gì thế? Hỏi: “Vậy giờ em cảm thấy thế nào?” Cô nói: “Rất tốt, nhưng rộng thật đấy.” Ăn một bữa cơm mà còn phải chạy tới chỗ khác, không chết mệt sao? Vệ

Khanh cười cười, đúng là rộng thật, cho nên hắn mới chuyển ra ngoài, mua một căn phòng nhỏ, đủ ở là được rồi.

Bữa tối cực kỳ phong phú, sơn hào hải vị, rực rỡ muôn màu, nhìn đã khiến người ta có cảm giác thèm ăn. Vệ mẫu liên tục gấp thức ăn cho cô: “Thì Thì, con ăn thử món này xem, mẹ tự tay làm đấy, ăn thử xem có được không?” Bà qua Vệ Khanh mà biết nhũ danh của cô, cũng gọi cô là Thì Thì.

Chu Dạ cắn một miếng, gật đầu nói ăn ngon lắm ạ. Nàng ở trường làm gì được ăn nhiều tôm to như vậy, nên ăn tích cực, tay đầy dầu mỡ. Vệ mẫu thấy cô nể mặt như vậy, cười toe toét, còn ra sức gấp cho cô ăn nhiều hơn. Chu Dạ không để ý, bị vỏ tôm chĩa cho một đường, cô cũng không quan tâm, đặt trong miệng mút mút. Vệ Khanh lại chú ý tới, đưa giấy ăn cho cô, nói: “Lau tay trước đã, để anh làm cho.” Bóc vỏ xong, để vào bát cho cô. Mọi người đều nhìn thấy, không thể tưởng tượng lại có tình cảm với con dâu mới như vậy, xem ra là chuyện tốt sắp đến gần rồi.

Tâm tình Vệ lão đại tướng xem ra không tệ, gờ chén lên: “Mọi người cùng nhau uống một chén nào.” Lại quay sang hỏi Chu Dạ: “Có biết uống rượu chứ?” Rất quan tâm cô. Cô gật đầu, hai tay nâng chén, cuống một hơi cạn sạch. Sau đó đứng dậy rót rượu vào chén mỗi người, xong mới trở về chỗ ngồi. Vệ lão đại tướng vui vẻ, uống hết ba chén, ngay cả Vệ mẫu chẳng mấy khi uống rượu cũng cười cười uống rượu Chu Dạ rót.

Một bữa cơm mà cả chủ và khách đều vui vẻ, không khí hòa hợp. Mọi người ngồi ở phòng nói chuyện phiếm. Chu Dạ vẫn có ấn tượng sâu đậm với Trần Lệ Vân trong bộ quân trang, hâm mộ vô cùng, tự nhiên trong mắt toát ra vẻ sùng bái ngưỡng mộ, vì thế chủ động cầm miếng dưa hấu đi qua, cung kính nói: “Chị, chị ăn dưa hấu đi ạ.” Trần Lệ Vân nghe thấy, rất hài lòng. Nhìn Chu Dạ, lại nhớ tuổi trẻ của chính mình, tuy không biết mở lời thế nào, vẻ mặt lại dịu đi rất nhiều. Thản nhiên nói một câu: “Em vẫn còn đang đi học phải không?” Chỉ một câu đơn giản như vậy, đối với cô mà nói đã là vô cùng khó khăn.

Chu Dạ vội trả lời: “Vâng, em vừa mới tốt nghiệp đại học, vừa mới thi xong nghiên cứu sinh ạ.” Cô gật đầu, nói: “Hiếu học như vậy thật tốt.” Chu Dạ gật đầu nói đầu có. Trần Lệ Vân nhìn đồng hồ, đứng lên: “Buổi tối con có công sự, phải tới Thẩm Dương một chuyến, con đi trước.” Lên lầu thay quân trang xong, xuống dưới, quần áo trắng mượt, không một nếp gấp, tư thế oai hùng, hiên ngang, dangs vẻ mạnh mẽ. Cô vừa thay quân trang xong, cả người rạng rỡ sáng lên, khỏe mắt, đuôi lông mày, gờ tay nhắc chân, đều có một cỗ anh khí, làm người ta ngưỡng mộ.

Vệ lão đại tướng nói: “Vệ An, đưa Lệ Vân ra sân bay.” Mặc dù Trần Lệ Vân đã có xe chuyên dụng. Vệ An chần chờ một lát, Vệ lão đại tướng nói: “Nhanh đi đi.” Không cho phép cự tuyệt. Vệ An khẽ gật đầu, lên lầu thay quần áo. Trần Lệ Vân cũng không nói gì thêm, đội mũ, bước ra ngoài.

Hai vợ chồng ngồi chung một xe là chuyện mấy năm nay chưa từng có. Vệ An lái xe đưa cô đi tới sân bay Đông Giao quân dụng, trên đường cũng không nói chuyện. Mắt nhìn thấy sân bay ở phía xa xa, anh mới mở lời phá vỡ không khí trầm mặc: “Bạn gái của Vệ Khanh cũng không tệ nhỉ.” Lấy Chu Dạ làm đề tài, hi vọng không làm không khí quá cứng nhắc.

Trần Lệ Vân nhớ tới khuôn mặt Chu Dạ ngưỡng mộ nhìn cô, gọi cô là chị, khuôn mặt cứng ngắc cũng mềm lại: “vâng” một tiếng, không nói tiếp. Không khí lại trầm mặc. Buổi tối, Vệ An nhìn thấy Vệ Khanh và Chu Dạ thân mật như vậy, trong lòng có chút xúc động, muốn cải thiện cục diện bế tắc trong quan hệ hai vợ chồng.

Anh cố gắng tìm chủ đề mà vợ cảm thấy hứng thú, nhưng nửa ngày vẫn không nghĩ ra. Sân bay đã đến, nhìn thấy thời gian không còn nhiều lắm, đành phải tùy tiện hỏi: “Lần này... em đi Thẩm Dương, có chuyện gì thế?” Trần Lệ Vân lạnh lùng nói: “Không thể trả lời.” đẩy cửa xe bước xuống. Anh hỏi câu này đúng là động vào nòng súng, đối với công tác bí mật, không bao giờ Trần Lệ Vân tiết lộ ra ngoài.

Xe đi sau cũng mở ra, đi ra là vài người mặc đồng phục cảnh viên, ba nam một nữ, nghiêng mình cúi chào Trần Lệ Vân, sau đó xoay người chào hỏi Vệ An. Trần Lệ Vân chỉ gật gật đầu với anh, rồi dẫn thuộc hạ đi vào, ngay cả lời nói từ biệt cũng không có. Vệ An nhìn theo bóng dáng đoàn người, xoa xoa đầu, vẻ mặt mệt mỏi. Có một người vệ sĩ đi tới phía trước, gõ gõ cửa kính xe: “Vệ tiên sinh, để tôi lái xe cho.” Hắn gật gật đầu, chuyển sang ghế phụ.

Bằng đồng tam xích, phi nhất nhật chi hàn. [18]. Tình hình hiện giờ giữa anh và Lệ Vân cũng không phải

mới một sớm một chiều. Vệ sĩ hỏi anh trở về văn phòng sao. Nửa ngày sau anh mới nói: “Không, về Vệ gia.” Anh cũng là người, không phải lúc nào ý chí cũng cứng rắn như sắt thép được.

Vợ chồng Vệ An đi rồi, Chu Dạ cũng nói muốn về. Vệ mẫu lại nói: “Vẫn còn sớm mà, ngồi lại chơi chút đã. Muộn quá thì ở lại đây một đêm, còn nhiều phòng mà. Bảo Vệ Khanh dẫn con đi tham quan một chút.” Bà rất thích Chu Dạ, không nỡ để cô về.

Chu Dạ theo Vệ Khanh lên lầu: “Đây là phòng của anh sao?” Tò mò đi thăm. Trong phòng trang trí đơn giản, màu sắc nhã nhặn, khiến không gian càng thêm rộng lớn. Trong không khí mơ hồ có mùi hương hoa, làm cho tinh thần sảng khoái. Cô đẩy cửa sổ ra, bên ngoài ban công có mấy chậu hoa hồng đang nở rộ, đóa hoa hoa kiều diễm, hiển nhiên bất phàm. Trên bàn làm việc có rất nhiều sách. Tùy tiện cầm một cuốn mở mở, không hiểu rõ, ngẩng đầu hỏi: “Đây đều là sách của anh sao?” Đúng là khiến cho người ta nghi ngờ. Khắc khổ như vậy không giống Vệ Khanh mà cô biết.

Vệ Khanh gõ gõ trán cô, bất mãn: “Hừ, lúc chồng em còn đi học, năm nào cũng nhận được học bổng đấy.” Chu Dạ trợn mắt, chặc lưỡi: “Nhìn không ra nha... em cứ nghĩ anh cả ngày chơi bời lêu lổng cơ.” Vệ Khanh bắt đầu tán dương bản thân: “Vừa hết cấp ba, chồng em đã dễ dàng thi đỗ Thanh Hoa, giảng viên tự chỉ danh muốn nhận anh. Đây chính là vinh dự rất lớn. Còn nữa, thời điểm chồng em thi nghiên cứu sinh, còn lập công ty, bắt lấy cơ hội, tầm nhìn xa trông rộng, mới có thể thành công như ngày hôm nay.”

Mặc dù bối cảnh của Vệ Khanh rất lớn, nhưng là tự tay hấn gây dựng sự nghiệp, cũng tự mình trải qua nhiều gian khổ. Hấn có rất nhiều khuyết điểm, ví dụ như thói quen thiếu gia không ít. Nhưng có nhiều chỗ, nhiều người không thể bì kịp với hấn, làm việc rất có nghị lực, muốn làm gì thì sẽ kiên quyết hoàn thành, không đạt mục đích thì không bỏ qua. Cũng không xem thường buông tha.

Chu Dạ lắc đầu cười: “Anh lại khoe khoang rồi.” Vệ Khanh vỗ nhẹ mặt cô, nghiêm trang nói: “Sao em lại không tin nhỉ? Anh chứng minh cho em xem.” Dáng vẻ quyết liệt. Cô nhún vai, để xem hấn định thổi phồng tới cỡ nào. Vệ Khanh lại cúi đầu, triển miên nhiệt tình hôn cô, giống như trừng phạt cô vừa rồi dám xem thường hấn, làm cô trở tay không kịp.

Cô đỏ mặt đẩy hấn ra, cô vẫn chưa quên đang ở trong nhà hấn đâu, có chút tức giận: “Vệ Khanh! Anh làm gì vậy?” Hấn trêu chọc: “Có cần anh chứng minh không?” Cô đỏ mặt nhỏ giọng mắng hấn sắc lang. Hấn cười ha ha, càng thêm làm càn, hai tay vuốt ve qua lại bên hông cô.

Mùa hè, hai người chỉ mặc một lớp quần áo, qua lớp vải đều có thể cảm nhận thân nhiệt của đối phương. Vệ Khanh lại sờ loạn, hôn loạn. Chu Dạ bị hấn khiêu khích thành mơ hồ, ngay cả khi hấn kéo cao vạt váy cô lên đùi cũng không biết. Tay Vệ Khanh dán lên làn da mềm mại của cô, lòng bàn tay giống như có lửa, lặng lẽ lướt lên trên. Chu Dạ đứng ở trong phòng tối, hơi hơi ngẩng đầu, khép chặt hai chân, thở hổn hển, nhưng lại không có lực phản kháng.

Vệ Khanh cười ra tiếng, hôn hôn khoe môi cô, liếm qua cằm, đầu vai. Chu Dạ rên rỉ thành tiếng: “Vệ Khanh...” Giống như thăm oán, lại giống như hờn dỗi.

Đang lúc hai người khi nồng khi sâu, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa, tiếng Vệ mẫu truyền tới: “Ở trong phòng sao? Xuống dưới ăn hoa quả đi.” Cô mới giật mình, vội vàng đẩy hấn ra, buông làn váy xuống, xấu hổ vô cùng. Đúng là làm càn, người lớn vẫn còn ở bên ngoài. Càng ngày cô càng không có sức kháng cự với hấn, rõ ràng chỉ là một nụ hôn, lại khiến cô ý loạn tình mê.

Dùng nước lạnh vỗ vỗ lên hai má phấm hồng, Chu Dạ xuống lầu, nói mình phải về, Vẫn cúi đầu, khó nén xấu hổ, ở xương quai xanh của cô vẫn còn lưu lại dấu hôn. Có lẽ Vệ mẫu cũng biết bọn họ ở trong phòng làm gì, cho nên cửa cũng không mở ra, chỉ gõ gõ tượng trưng.

Vệ Khanh đưa cô trở về, trước khi đi còn muốn hôn cô. Chu Dạ buồn bực nói: “Không cho phép hôn!” Ở đâu cũng sờ soạng, bảo cô biết ra ngoài gặp người khác thế nào? Da thịt mềm mại, chỉ cần hôn nhẹ, cũng đã để lại dấu hôn hồng hồng. Mùa đông còn đỡ, còn có áo khoác che chắn, mùa hè thì không thể ra ngoài. Vệ Khanh cười: “Hôn một cái thôi rồi về.” Ôm eo cô, ra sức hôn một cái, mới thả cô ra, đôi môi bị chà đạp càng thêm đỏ tươi gọi cảm.

Hai người càng ngày càng giống một cặp tình nhân cuồng nhiệt.

[18]: – nước đã đông thành đá đến ba thước rồi, thì trời đâu phải chỉ lạnh có một ngày.

19. Chương 37-38

(Có lẽ là yêu) Chương 37: Cãi nhau

Edit: Ishtar

Vệ Khanh về nhà, lúc đi ngang qua trung đình, nhìn thấy dưới giàn nho tròng điệp, dường như có người. Đi qua nhìn thấy, lấp bắp kinh hãi: “Anh, sao anh lại về?” Vệ An làm việc bận rộn, trăm ngàn công việc, một năm chẳng mấy khi thấy về nhà, thảo nào khiến Vệ Khanh kinh ngạc.

Vệ An cầm chén rượu trong tay, nhấp từng ngụm nhỏ, dưới đất đặt một bình rượu lớn vừa mới mở nút, xung quanh đều nồng đậm hương rượu. Vệ An ngẩng đầu nhìn Vệ Khanh, thần nhiên nói: “Trăng đêm nay đẹp như vậy, uống rượu ngắm trăng.” Mười lăm âm, đúng là đêm trăng tròn, ánh trăng sáng ngời như ban ngày, không vương bụi trần. Chẳng mấy khi ở Bắc Kinh có vẻ đẹp ban đêm như vậy, nguyệt minh tinh hi, ô thước nam phi [19]. Một vòng trăng tròn treo lơ lửng giữa trời cao, đêm lạnh như nước, gió lạnh len qua từng lớp áo.

Một đêm như vậy, nhất định có người thở dài.

Vệ An ở trong giới chính trị, trước nay vui buồn đều không để lộ ra, trấn tĩnh ung dung, chuyện lớn tới đâu cũng đều có cách giải quyết, rất ít khi xử trí theo cảm tính. Nhưng đêm nay anh không chỉ ngắm trăng gặm nhấm nỗi đau, mà còn nhỏ giọng ngâm: “Đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà. Thĩ như triều lộ, khứ nhật khổ đa. Khái đương dĩ khảng, u tư nan vong. Hà dĩ giải ưu, duy hữu đồ khang!” [20]. Dường như trong lòng có rất nhiều chuyện buồn bực, khó có thể giải sầu. Áp lực bao lâu, nhưng lại không biết làm thế nào để giải tỏa.

Vệ Khanh ngồi xuống bên cạnh anh, vỗ nhẹ vai anh hỏi: “Anh, anh làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Đêm nay anh rất lạ. Vệ An thở dài: “Tự nhiên nhớ tới chuyện trước kia, có chút hoài niệm.” Vỗ vai hân, nói: “Hai anh em mình mỗi ngày đều bận rộn, uống rượu không ít, nhưng chúng ta, đã lâu lắm rồi chưa từng ngồi với nhau.”

Vệ Khanh cười: “Đúng, cái thời mà anh em mình ngồi dưới giàn nho làm bài tập, đã là chuyện của hai mươi năm về trước.” Những chuyện trước đây, tiếp tục nhớ tới, vẫn còn nhớ rõ mồn một. Nhưng chỉ chớp mắt, người đã tới tuổi trung niên, thời gian như nước chảy vô tình, qua mau.

Vệ An hơn hân tám tuổi, luôn yêu thương cậu em trai này, làm việc gì cũng giúp hân, tình cảm hai anh em rất tốt. Phần lớn vì có anh trai quan tâm, nên mới dám giương nanh múa vuốt ở Bắc Kinh. Vì thế, nhắc chén lên, hào khí nói: “Hôm nay chúng ta không say không về.”

Vệ An gờ chén mỉm cười nói: “Chén đầu tiên, chúc mừng chú tình trường đắc ý, sớm thành một gia đình. Anh rất hâm mộ chú.” Vệ Khanh nhớ tới Chu Dạ, giờ phút này, bỗng cảm thấy nhớ da diết, đầu óc trong lòng, có cảm giác mềm mại không thể nào giải thích được, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào cũng thấy đau. Hân nghe ra trong giọng nói của Vệ An tịch mịch cô đơn, vẫn hỏi ra: “Anh, anh đưa chị đi ra sân bay, trên đường không xảy ra chuyện gì chứ?”

Vệ An day day mắt, lắc đầu, không trả lời. Hai anh em lại uống thêm mấy chén, Vệ Khanh thở dài: “Anh, anh vẫn còn nhớ tới bạn gái trước kia phải không?” Thở dài thật sâu. Hân biết Vệ An luôn giữ kín tình cảm trong lòng, không dễ dàng cho người khác biết.

Vệ An thở dài: “Lại nói tiếp, hơn mười năm trước, có nhiều chuyện đã quên. Chú nhìn anh xem, đã gần bốn mươi rồi, vẻ mặt mệt mỏi, trên mặt đã có nếp nhăn, cả ngày hối hả ngược xuôi. Chuyện thời trẻ lòng bông, sao có thể nhớ rõ.” Tuy nói như vậy, nhưng đêm dài vắng vẻ, nhất định vẫn nhớ tới.

Bởi vì rất cô đơn .

Vệ An cũng xuất thân từ quân đội, chẳng qua sau này lại theo chính trị, là người chính trực, tính tình ngay thẳng, không ở bên ngoài làm chuyện xằng bậy. Cuộc sống hôn nhân lại bất hạnh như thế, anh chỉ có thể dựa vào trí nhớ, nhớ lại một chút ôn nhu trong lòng. Đêm nay, anh chợt hiểu ra, hơn mười năm qua vùi đầu vào việc quốc gia đại sự, đối với vợ anh mà nói, có phải rất không công bằng? Chuyện tình cảm, là lỗi của hai người. Bất đắc dĩ, anh cảm thấy vô lực. Mọi chuyện bế tắc, giống như một cái lưới vô hình bủa vây xung quanh, bảo anh nên làm thế nào? Làm cách nào có thể giải quyết triệt để?

Vệ Khanh cười an ủi: “Anh, anh vẫn còn trẻ, thân giữ chức vụ quan trọng, tiền đồ rộng mở. Với tuổi của anh, chính là thời cơ phát triển tiền đồ, là nhân tài trụ cột của đất nước. Không giống em, chỉ cần có một công ty nho nhỏ, đã cảm thấy thỏa mãn.”

Vệ An cười: “ ‘Vân Mã’ cũng không phải là công ty nho nhỏ, rất nhiều người ở trước mặt anh khen ngợi chứ là nhân tài tinh anh của xã hội.” Dừng một chút, còn nói: “Nhưng mà nói thật, điều khiến anh hâm mộ chính là, chú tìm ở đâu ra một cô bạn gái vừa xinh xắn lại thông minh như vậy?” Quan trọng hơn chính là cả hai bên đều yêu thương nhau, thật sự rất khó.

Xã hội càng ngày càng tiến bộ, chuyện tình cảm lại càng ngày càng xa xỉ. Cũng không phải ai cũng có thể may mắn như vậy, ở bước ngoặt cuộc đời, trong lúc vô ý lại gặp được tình yêu truyền thuyết. Nếu không nắm bắt cơ hội, sẽ lãng lỡ trôi đi.

Vệ Khanh có chút đắc ý, cười nói: “Cô gái nhỏ này, còn chưa vào cửa, không biết đã làm em ăn bao nhiêu trái đắng rồi.” Mặc dù giọng điệu bất mãn, nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào. Vệ An cười: “Chú cũng phải biết chừng mực! Một cô gái như vậy, dù cô ấy có không thương mình, mình cũng sẽ yêu cô ấy.” Đêm nay, có lẽ Vệ An nhớ rất nhiều chuyện cũ đã qua, cảm khái.

Vệ Khanh do dự một lúc, chần chừ hỏi: “Anh, anh và chị...” hần nghĩ đêm nay bọn họ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Vệ An lắc đầu đứng dậy: “Không có việc gì, một ngày nữa lại trôi qua. Ngày mai lại là một ngày mới.” Vệ Khanh chạy nhanh tới đỡ anh. Anh xoa tay: “Không cần, chút rượu nhỏ ấy làm sao anh ngã được, chẳng qua ngồi lâu nên chân hơi tê một chút. Đêm đã khuya rồi, chú cũng đi ngủ đi.” Nói xong, cầm bình rượu đi về.

Vệ Khanh đứng dậy, dựa vào lan can làm bằng đá, lạnh buốt. Bóng đêm dày đặc, xung quanh không một tiếng động. Nhớ tới Vệ An, lại càng thấy mình may mắn cỡ nào. Giữa biển người mờ mịt, hần gặp được Chu Dạ, hần thích cô, mà cô cũng thích hần, ở tuổi của hần, cũng không phải chuyện dễ dàng. Hần biết lúc này giữa bọn họ vẫn còn vô số vấn đề chưa giải quyết, chẳng hạn như tuổi tác, chẳng hạn như sự thông cảm lẫn nhau, chẳng hạn như việc sống chung... nhưng ít nhất hai người đều có tình cảm với nhau. Đó là điều may mắn.

Cảm xúc mênh mang, dường như khó kiềm chế nổi. Giờ phút này, rất muốn nghe giọng Chu Dạ, hần có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cau mày, không kiên nhẫn của cô, giống như đứa trẻ không rành thế sự. Nhưng có đôi khi, cô lại dịu dàng, hiểu biết làm cho người ta đau lòng, thành thực, lý trí vượt qua cả giới hạn tuổi tác. Nhìn đồng hồ, đã quá khuya, có lẽ giờ này cô đang ở trong mộng đẹp. Không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô, nhưng lại không cam lòng, vì thế gửi một tin nhắn tới.

Nửa đêm Chu Dạ dậy đi toilet, nghe thấy điện thoại vang, là tin nhắn Vệ Khanh gửi tới: “Nhớ em.” Nhìn giờ, đã một giờ hơn, cô nhíu mày, hần vẫn còn chưa ngủ sao? Nửa đêm rồi còn nhắn tin buồn nôn như vậy, không biết trong đầu lại nghĩ cái gì. Nhưng vẫn lẩm bẩm trong lòng: “Hôn một cái, ngủ đi...” chui vào trong chăn tiếp tục ngủ. Nhưng khóe miệng mang theo ý cười, một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm Vệ Khanh tỉnh dậy, Vệ An đã sắp bước lên chuyên cơ chuẩn bị ra nước ngoài, anh đã khôi phục lý trí trấn tĩnh, không làm mất hình ảnh trước công chúng. Vệ mẫu ngồi bên bàn ăn, nói: “Con à, bao giờ con tính kết hôn đây?” Suýt nữa Vệ Khanh bị sặc, chuyện này cũng quá nhanh đi, hôm qua Chu Dạ mới tới nhà chơi thôi. Liên nói: “Chuyện này... có lẽ phải chờ một thời gian nữa ạ.”

Vệ mẫu buông đũa: “Chờ cái gì chứ? Không phải Thi Thi đã tốt nghiệp đại học rồi sao? Con cũng không còn ít tuổi, đây là thời điểm thích hợp nhất, còn không mau làm? Con nhìn mẹ và cha đây, vì chuyện hôn sự của con đều đã bạc trắng tóc.” Lời của cha mẹ, nặng như núi Thái Sơn.

Hắn bắt đầu nhìn mẹ: “Chuyện kia từ từ rồi sẽ đến mà mẹ.” Dục tốc bất đạt[21], đối với Chu Dạ, cần phải kiên nhẫn. Nếu làm không thỏa đáng, không khéo chữa lợn lành thành lợn què, cô sẽ lại tránh né. Vệ lão đại tướng ngồi ở sofa đọc báo, bỗng nhiên nói: “Vừa đọc báo, nói không ít sinh viên một tay cầm bằng tốt nghiệp, một tay cầm giấy kết hôn, đám trẻ bây giờ, phong nhã hào hòa, so với chúng ta ngày xưa phóng khoáng hơn nhiều.” Nói rõ ràng như vậy, xem ra Vệ lão đại tướng cũng có chút nôn nóng.

Mẹ hắn không khách khí nói: “Con đây, con cho là mình mới có hai mươi tuổi thôi sao, việc gì cũng không vội không vội. Thi Thi xinh đẹp như vậy, lại dịu dàng, ở trong trường không lẽ không có ai thích sao? Con không nhanh tay lên một chút! Lẽ mà cái gì, có còn là đàn ông hay không?” Đúng là con trai không vội, bà mẹ đã cuống quýt.

Vệ Khanh không biết nói gì, mãi mới nói: “Mẹ, gấp cũng vô dụng, tuy rằng con dâu mẹ đã tốt nghiệp đại học, nhưng cũng chỉ mới mười chín tuổi, cho dù muốn kết hôn, cũng vẫn phải chờ.”

Vệ mẫu lấp bắp kinh hãi: “Thi Thi còn nhỏ tuổi như vậy sao?” Chương trình học ở Bắc Kinh tương đối chậm hơn so với phía nam, nói thế nào đi nữa, tốt nghiệp đại học cũng đã hai mươi hai, hai mươi ba tuổi rồi. Chỉ có Chu Dạ, dường như không kịp học bài xong, đã vượt cấp nhảy vọt.

Vệ mẫu vội nói: “Con à, Thu Thu nhỏ tuổi như vậy, bình thường hai đứa ở chung có tốt không?” Chênh lệch tuổi như vậy, Vệ mẫu lại bắt đầu lo lắng, chỉ sợ lại thành bi kịch gia đình. Vệ Khanh tức giận nói: “Con dâu mẹ rất chín chắn, chờ vài năm nữa cô ấy lớn lên rồi tính. Mẹ, không phải mẹ thấy cô ấy mới mười chín tuổi là không thể tiếp tục đây chứ?”

Vệ lão đại tướng ở bên cạnh nói: “Đứa nhỏ Chu Dạ này, tính tình chín chắn, không giống mười chín tuổi.” Ông nghĩ tới Chu Dạ còn nhỏ đã mất mẹ, gia cảnh bình thường, chắc chắn trải qua không ít gian khổ, độc lập tự chủ, suy nghĩ so với bạn bè cùng lứa cũng chín chắn hơn nhiều. Vả lại, tối hôm qua, Chu Dạ biểu hiện rất tốt, sẵn sàng hiếu thuận, khéo léo, bởi vậy, vấn đề tuổi tác không làm Vệ lão đại tướng lo lắng.

Vệ mẫu cũng không biết phải nói gì, thở dài: “Đứa nhỏ này cũng đã tốt nghiệp đại học, sao lại nhỏ như vậy chứ?” Sau đó còn nói: “Nhưng nhìn thông minh như vậy, không phải ai cũng mới mười chín tuổi đã tốt nghiệp đại học đâu!” Trong giọng trầm oán có chút đắc ý, giống như con mình vậy.

Vệ Khanh vận thất lạng: “Cho nên con mới nói, chuyện kết hôn cứ chờ một thời gian nữa đã.” Hắn mới ba mươi tuổi thôi, cũng không phải quá muộn, còn đây người hơn ba mươi tuổi vẫn còn đang tranh đấu vì sự nghiệp kia kìa.

Vệ mẫu lại không nghĩ như vậy: “Con nhìn nhà khác xem, chỉ hơn con hai tuổi, thế mà con cái đã chuẩn bị đi nhà trẻ, sao con còn giữ cái dáng vẻ nhàn nhã như vậy chứ, sao không chịu thay đổi chút nào? Nếu Thi Thi chưa tới tuổi kết hôn, vậy thì hai đứa cứ đính hôn trước đi. Con đó, trước kia không ngoan ngoãn, hai bên phải nói chuyện rõ ràng, tránh cho kẻ khác xen vào giữa. Thi Thi là một cô gái tốt, con phải nhanh lên.”

Đối với chuyện đính hôn, Vệ Khanh cũng không chối bỏ, thực ra, hắn cũng muốn kết hôn sớm một chút... Chu Dạ ý chí kiên định, kiên quyết không cho hắn thực hiện ý đồ đen tối, hắn nhịn sắp tới cực hạn rồi. Người này, lúc nào cũng tràn ngập suy nghĩ xấu xa. Vì thế gật đầu đồng ý: “Vâng, con sẽ cùng Chu Dạ bàn bạc.” Hắn chỉ lo việc này không dễ dàng bàn bạc như vậy, thật sự không được, có lẽ phải dùng một chút mưu kế.

Quả nhiên không ngoài dự đoán. Khi hắn nói: “Chu Dạ, cha mẹ hỏi chúng ta khi nào kết hôn, biết em chưa tới tuổi kết hôn, vì thế hi vọng chúng ta đính hôn trước. Em thấy thế nào?” Chu Dạ “choang” một cái, làm vỡ cái đĩa, bắn tung tóe. Cô cũng không dọn dẹp, sợ hãi qua đi, lắc đầu: “Em còn muốn học tiếp.” Đã có dự cảm, sớm hay muộn cũng đến, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy! Vừa mới gặp cha mẹ hắn hôm trước, hôm sau đã đính hôn! Cô biết làm sao đây?

Vệ Khanh đứng dậy: “Đừng lộn xộn.” Cầm giấy ăn lau sạch tay cô. Thấy vẻ mặt cô ngốc nghếch, có chút buồn cười, chỉ vào cằm cô nói: “Chỗ này cũng bẩn rồi.” Vì thế, nâng cằm cô lên, triển miên hôn môi, ý làm

bậy. Chu Dạ đang hoảng loạn, để mặc hấn chiếm tiện nghi, bỗng nhiên đẩy hấn ra, tức giận nói: “Anh có nghe em nói không đấy?”

Vệ Khanh ha ha vài tiếng, sát gại gần. Tới khi cô véo hấn một cái, hấn mới ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói: “Đồng chí Chu Dạ, tôi cho rằng việc tiếp tục học và việc đính hôn không ảnh hưởng gì đến nhau cả” Chu Dạ bị hấn nói như vậy, á khẩu không nói nên lời, đành phải không phân biệt phải trái, rõ ràng nói: “Em không cần.” Cô không cần còn đang đi học đã đính hôn.

Vệ Khanh đầu đầu: “Chu Dạ, đừng loạn nữa. Vì sao không muốn đính hôn. Cha mẹ anh đều đã đồng ý cả rồi.” Chu Dạ lúc nào cũng cái này không cần, cái kia không cần, đáng vẻ được chiều mà kiêu ngạo kia, xem ra hấn đã làm hư cô rồi. Chu Dạ thấy hấn không kiên nhẫn, cũng không vui vẻ, đẩy ghế đứng dậy: “Không cần thì sẽ không muốn.” Cầm lấy túi, xoay người muốn đi.

Đột nhiên Vệ Khanh tức giận, hay tay đặt lên bàn, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lạnh dần, lạnh lùng nói: “Chu Dạ, nếu em rời đi thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.” Thậm chí hấn cũng không quay đầu nhìn cô. Dù sao hấn cũng đã ở trong thương trường lâu ngày, cả ngày tranh đấu, người lừa ta gạt, là một thương nhân thành công, thủ đoạn rất nhiều, Chu Dạ sao có thể là đối thủ của hấn.

Chu Dạ bị giọng nói lạnh lẽo của hấn dọa dẫm, dừng bước, quay đầu nhìn hấn, nhìn thấy Vệ Khanh lạnh lùng âm trầm như vậy, hoàn toàn xa lạ, dường như trở thành một người hoàn toàn khác. Cứ đứng ở nơi đó, không biết phải làm sao, vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi. Giương mắt vụng trộm nhìn hấn, gương mặt vẫn không thay đổi, giống như cô vừa gây ra một tội ác tày trời, không thể tha thứ. Bỗng nhiên cảm thấy tủi thân, mũi tê tê, lỗ chã chực khóc, cúi xuống nhìn chằm chằm mũi chân, cũng không dám phát ra âm thanh, mắt đỏ hồng, bộ dáng đáng thương vô cùng.

Hồi lâu không thấy cô có động tĩnh gì, Vệ Khanh chậm rãi xoay người, thấy cô lặng lẽ khóc, khuôn mặt đầy nước mắt. Như thế này thì làm sao có thể nổi giận với cô cơ chứ? Đành phải đầu hàng, ôm cô, nhúu mày nói: “Đã là người lớn rồi, còn khóc cái gì mà khóc? Cũng không sợ xấu hổ sao? Khó nhìn chết đi được.” Chu Dạ cứng người, nức nở nói: “Anh hung dữ với em.” Bả vai run run, càng khóc nhiều hơn.

Vệ Khanh như vậy, khiến cô rất sợ, trong lòng hoảng loạn.

Vệ Khanh nói: “Anh đâu có hung dữ với em, anh chỉ nói chuyện đạo lý với em thôi.” Chu Dạ thở phò phì nói: “Có người nào nói chuyện đạo lý như vậy sao? Em còn tưởng anh muốn đánh em.” Cô có cảm giác như người vừa chết đi sống lại, “oa” một cái khóc thành tiếng, dùng caravat của hấn lau nước mũi. =))

Vệ Khanh bắt đầu nhìn cô, cái caravat đáng thương của hấn, hấn cố ý đặt mua ở nước ngoài, lại bị cô biến thành khăn tay. Vội vàng dỗ: “Được, được rồi, đừng khóc nữa. Anh làm sao có thể đánh em chứ, thương em còn không hết nữa là.” Miệng đầy lời ngon tiếng ngọt. Chu Dạ lau nướng mắt, đầu ngẩng lên: “Vệ Khanh, mặc kệ là bây giờ hay sau này, anh mà dám đánh em một cái, chúng ta một đạo chặt đứt, không liên quan gì tới nhau!”

Vệ Khanh thở dài: “Yên tâm, chồng em là người hoàn toàn bình thường, từ nhỏ lớn lên tới bây giờ, không có khuynh hướng bạo lực.” Xem ra vừa nãy đã dọa cô sợ, cũng phải, dù sao cô cũng mới chỉ mười chín tuổi. Vỗ nhẹ mông cô, cười trêu chọc: “Đây có tính là đánh không?”

Chu Dạ bị hấn chạm vào điểm mẫn cảm, nhảy dựng lên, đỏ mặt tức giận: “Đương nhiên tính, anh mà đánh lần nữa, em bỏ của chạy lấy người.” Vệ Khanh vội ôm cô vào ngực, lại dỗ lại lừa: “Tây Tây, đừng đi... đêm qua anh nhớ em như vậy... sao em lại nhẫn tâm thế chứ...”

Chu Dạ cũng không hiểu vì sao hấn lại gửi tin nhắn kia, dần dần ngừng giãy dụa, khinh thường nói: “Anh nhớ em thế nào? Chắc chắn không phải chuyện tốt!” Giọng có chút ghen ngào. Vệ Khanh cười: “Đương nhiên là muốn em...” ánh mắt lướt qua người cô một vòng, nói tiếp. “Không biết có ngủ ngon hay không?” Chu Dạ “phì” một tiếng, đương nhiên không tin.

Vệ Khanh thay cô lau nước mắt, cười trêu: “Động một chút là khóc, chẳng khác trẻ con ba tuổi, chẳng biết xấu hổ!” Cô phản bác: “Anh mới là trẻ con ba tuổi ấy! Em là người lớn!” Cô ghét ai nói cô trẻ con. Hấn cười: “Được, được, em là người lớn, vậy sao còn không chịu đính hôn?”

Cô nhúu mày: “Em vẫn chưa nghĩ tới. Anh xem bạn bè em, làm gì đã có ai đính hôn? Mọi người đều chăm

chỉ học hành, vội vàng tìm việc.” Vệ Khanh lắc đầu thở dài, tầm tuổi này của Chu Dạ, vẫn còn đang ngồi học trong ghế nhà trường, chưa quan tâm tới chuyện hôn nhân đại sự, thế mới khiến hắn khó giải quyết. Chu Dạ còn ít tuổi, nhưng lại rất có chủ kiến, chuyện lấy được cô còn rất khó khăn.

Hắn bất mãn nói: “Chu Dạ, em nhìn đồng nghiệp bên cạnh anh, người ta ai cũng có con bồng con bế đi ra ngoài đường. Em cũng phải đứng ở góc độ của anh, lo lắng một chút chứ?” Chu Dạ âm thầm mắng hắn ép buộc, ôm cổ hắn tìm tìm nói: “Anh vẫn chưa già, còn thanh niên trai tráng lắm, phong nhã hào hoa, trẻ tuổi như vậy, vội gì chứ?” Vệ Khanh cười khổ, còn phải xem là so với ai nữa.

Chu Dạ cọ cọ vào người hắn: “Vệ Khanh, em cũng không nói là không dính hôn, nhưng mà em nghĩ học xong nghiên cứu sinh rồi nói tiếp.” Hắn hừ lạnh: “Em học xong nghiên cứu sinh, có cần chuẩn bị học lên tiến sĩ không?” Chờ cô học xong, hắn đã già khú đế rồi. Cô cọt nhá: “Ai nha, em cũng không chạy thoát được, anh lo lắng gì.” Lại cúi cúi dăm lưng, hầu hạ hắn.

Vệ Khanh nhắm mắt hưởng thụ, vẫn không buông tay: “Chu Dạ, pháp luật không quy định học nghiên cứu sinh thì không thể dính hôn. Vả lại, dính hôn và chuyện em học bài cũng chẳng ảnh hưởng gì đến nhau, không cần lấy chuyện này làm lý do.” Quan hệ hai người ổn định cũng tốt, gần đây hắn nhìn Vệ An và Trần Lệ Vân cũng có nhiều suy nghĩ, ngẫm lại chính mình cũng nên thành gia lập nghiệp. Cho nên, với chuyện này rất kiên trì.

Chu Dạ ở trên người hắn xoay tới xoay lui, làm nũng nói: “Làm gì có ai như vậy? Bạn em làm gì có ai vừa học bài, vừa có danh hiệu vị hôn thê đâu... anh chờ một chút có được không?” Vệ Khanh bị cô trêu chọc, hô hấp gấp gấp, cô càng ngày càng biết cách đối phó với hắn, căm giận nói: “Chu dạ, em còn tiếp tục lộn xộn, anh cũng mặc kệ!”

Chu Dạ chớp mắt nhìn hắn: “Anh đồng ý rồi?” Hắn hừ lạnh: “Em tự mà đi nói với cha mẹ anh ấy.” Cô hôn nhẹ lên môi hắn, lấy lòng: “Vệ Khanh, em yêu anh nhất.” Chỉ cần hắn không ép cô, cha và mẹ cũng không thể “không trâu bắt chó đi cày” được.

Vệ Khanh nghe mà thở dài một tiếng, đúng là anh hùng không qua nổi ả mỹ nhân!

[19]; [20]: được trích trong bài Đoàn ca hành kỳ của Tào Tháo. Đoàn ca hành kỳ 1 Bài hát ngắn kỳ 1 Đối tửu đương ca Trước rượu nên hát Nhân sinh kỷ hà? Đời người bao lâu? Thí như triều lộ Giống như sương sớm Khứ nhật khổ đa Ngày qua khổ đau Khái đương dĩ khảng Nghĩ tới ngậm ngùi Ưu tư nan vong Buồn lo suốt đời Hà dĩ giải ưu? Lấy gì quên được? Duy hữu đồ khang Chỉ rượu mà thôi? Thanh thanh tử khâm Xanh xanh áo ai Du du ngã tâm Lòng ta bồi hồi Dẫn vị quân cố Chỉ vì ai đó Trầm ngâm chí cảm Trầm ngâm đến nay Ao ao lộc minh Hươu kêu rao rao Thực dã chi bình Cùng ăn quả bình Ngã hữu gia tân Ta có khách quý Cổ cầm suy sinh Gảy đàn thổi sênh Minh minh như nguyệt Vầng vạc như trăng Hà thời khả xuất? Lấy được lúc nào? Ưu tòng trung lai Trong lòng lo lắng Bất khả đoạn tuyệt Dứt được làm sao? Việt mạch độ thiên Lợi ruộng giẫm bờ Uống dụng tương tồn Tiếc nỗi sống thừa Khế khoát đàm yển Bạn bè hội họp Tâm niệm cựu ân Lòng nhớ ơn xưa Nguyệt minh tinh hy Sao thưa trăng sáng Ô thước nam phi Về nam quạ bay Nhiều thụ tam tấp Ba vòng cây lượn Hà chi khả y? Đậu cành nào đây? Sơn bất yếm cao Núi không ghét cao Hải bất yếm thâm Biển không ghét sâu Chu Công thổ bố Chu Công thả cơm Thiên hạ quy tâm Thiên hạ về theo

[21]: muốn làm gấp, sẽ không thành công. (Có lẽ là yêu) Chương 38: Lý giải

Edit: Ishtar

Nghỉ hè, các bạn học đã đi gần hết, ngay cả Tất Thu Tĩnh cũng đã chuyển tới khu kí túc dành cho nghiên cứu sinh ở Thanh Hoa, chỉ có Chu Dạ vẫn ở lại trường. Mọi người chuyển nhà khí thế ngất trời, tới mức đầu ai nấy cũng mướt mồ hôi, còn Chu Dạ chỉ cần đem đồ lên thêm hai tầng, mỗi ngày chậm rì rì chuyển một ít, chính là kí túc xá dành cho nghiên cứu sinh. Trong lúc mọi người đang rối loạn ngược xuôi, thì cô lại cực kỳ nhẹ nhàng thư thái.

Trường cô, kí túc của nghiên cứu sinh chỉ có hai người, điều kiện được cải thiện rất nhiều, không bị hạn chế bởi mấy qui định không hợp tình hợp lý. Chu Dạ lớn tiếng cảm thán: “Vẫn là chủ nghĩa xã hội khoa học tốt nhất, cuộc sống nhân dân trình độ cao được nâng lên rất nhiều!” Mọi việc yên ổn, cô lại bắt đầu đi tìm việc làm thêm trong hè.

Vệ Khanh bắt đầu nói: “Chu Dạ, mùa hè tới rồi, Bắc Kinh nóng quá, chúng ta đi nghỉ hè đi.” Hiếm khi hai người ngồi ở trong phòng Vệ Khanh, Chu Dạ lại điên cuồng tìm kiếm công việc trên web, cũng không thèm ngẩng đầu lên: “Em không cảm thấy Bắc Kinh nóng gì cả, nhiệt độ cũng không cao lắm. Nhà em mới gọi là nóng, giống như lò lửa, ban ngày không dám ra ngoài nữa kìa.” Cô định nhân lúc nghỉ hè kiếm chút tiền lo phí sinh hoạt.

Cho tới bây giờ, cô vẫn chưa từng cầm tiền của Vệ Khanh, chỉ thỉnh thoảng Vệ Khanh mua cho cô cái gì đó, cô cũng không dễ dàng nhận lấy. Đối với vật chất trong cuộc sống hàng ngày cũng như vậy, tuy rằng không có nhiều tiền, nhưng cũng không đến mức khốn đốn, chán chường. Đôi khi mua vài ba thứ đắt đỏ, lại đi làm kiếm tiền bù vào, tiêu điều tự tại, thoải mái vô cùng. Tuy biết Vệ Khanh có tiền, nhưng cũng không có cảm giác gì.

Cô vẫn là sinh viên, cuộc sống muôn màu muôn vẻ, nhưng cũng không vì tiền mà không xoay sở nổi.

Lúc đầu với tính cách này của cô, Vệ Khanh rất tán thưởng, nhưng bây giờ lại cảm thấy cô quá khách sáo, dù thế nào thì cũng không cần vất vả như thế. Kiên quyết gấp laptop lại, nói: “Chu Dạ, chồng em không hi vọng em vì tiền mà phiền não. Kiếm tiền là chuyện của đàn ông.” Cô bị hấn vậy ở trước bàn, trừng mắt nhìn hấn một cái, lại mở laptop ra: “Em không phiền não vì tiền, em có học bổng, nhưng em muốn tự mình kiếm tiền.” Cô luôn cảm nhận sâu sắc rằng, tiền do chính mình làm ra và tiền cha mẹ cho hoàn toàn khác nhau. Tuy có chút vất vả, nhưng nhờ đó trưởng thành hơn nhiều, tích lũy kinh nghiệm, đó không phải là thứ mà tiền có thể mua được. Từ sau khi nghỉ hè, thời gian chủ yếu là đi kiếm việc.

Vệ Khanh ôm cô vào lòng: “Nếu không phiền não vì tiền, chúng ta đi ra ngoài chơi đi. Em xem, dạo này chồng em làm việc bận tới mất tối mũi, em cũng chẳng thương anh chút nào.” Cô hôn hấn hai cái có lệ, xem như an ủi. Đúng là gần đây hấn thường xuyên đi sớm về muộn, đáng vẻ bận rộn.

Vệ Khanh đứng dậy thu xếp đồ đạc. Cô hỏi hấn làm sao, hấn nhún mày nói: “Chúng ta đi thảo nguyên Hồ Luân Bối Nhi cuối ngựa đi, nơi đó thiên nhiên tươi đẹp, bây giờ chính là thời điểm thích hợp nhất.” Hấn cứ nghĩ cô sẽ vui vẻ, nhưng không ngờ cô lại rầu rĩ nói không đi: “Giáo sư trường em mở một lớp dạy mỹ thuật tạo hình, hỏi em có hứng thú đi làm trợ giảng hay không, tiền lương không nhiều lắm. Em nghĩ làm trợ giảng cũng tốt, cũng không tìm việc nữa.”

Vệ Khanh bắt đầu nói: “Chu Dạ, nếu em muốn làm thêm, tới công ty anh làm là được rồi, có đầy việc. Lương thỏa thuận.” Cô lắc đầu: “Em không muốn tới công ty anh làm!” Hấn buồn bực hỏi lại: “Quan hệ giữa hai chúng ta, có cần rạch ròi như vậy không? Tới chỗ anh làm thì có gì không tốt? Trừ phi em muốn tránh anh.” Cô vội nói: “Không có mà.” Ngày hôm đó bởi vì chuyện đính hôn, hai người giảng cơ mãi, cho nên những chuyện mất cảm kiểu này, lúc chuẩn bị tranh cãi, cô luôn thức thời né tránh.

Vệ Khanh bá đạo nói: “Nếu không có, thì hãy tới công ty anh làm, hoặc đi cùng anh du lịch cũng được.” Cô làm mặt quỷ, cười hi hi: “Thỏ không ăn cỏ gần hang, em không tới công ty anh cho người khác bàn tán đâu.” Le lưỡi trên hấn, chạy vào bếp bỏ dưa hấu.

Vệ Khanh không biết làm sao với cô nữa, hiện giờ chỉ cần hấn dùng lời lẽ nghiêm khắc lý luận với cô, cô sẽ không tranh luận, cứ như vậy chọc cười, cợt nhả cho qua, làm hấn đỡ khốc đỡ cười, dù tức giận cũng không thể làm gì được. Ngay cả chuyện đính hôn, cứ dây dưa kéo dài như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Chu Dạ bưng đĩa dưa hấu ra, nói: “Vừa lạnh, ăn ngọt lắm, ăn cho mát, thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh. Tới đây, ăn một miếng đi.” Vệ Khanh cắn một miếng trong tay cô, một lúc lâu sau nói: “Chu Dạ, chuyện đính hôn, anh thật lòng, hi vọng em cũng cần thận trọng một chút.” Cô ha ha he he gật đầu, rõ ràng là không yên lòng.

Vệ Khanh tức giận nói: “Chu Dạ, em có nghe không đấy?” Cô lườm hấn một cái: “Em cũng không bị điếc, đương nhiên nghe thấy. Nhưng, chuyện lớn như vậy, là chuyện chung thân đại sự cả đời, phải suy nghĩ cẩn thận một chút, đúng không?” Hấn xoa trán, thở dài: “Vậy em muốn nghĩ bao lâu? Hai năm hay là ba năm?” Cô âm thầm le lưỡi, xem ra kẻ sách kéo dài thời gian đã mất đi hiệu lực.

Vội ngồi trên đùi hấn, ôm cổ hấn nói sang chuyện khác: “Được rồi mà, không nói chuyện này nữa, đỡ phải tức giận. Buổi tối anh muốn ăn gì? Em nấu cho anh ăn có được không? Em làm món anh thích, được chứ?”

Lại dùng chiêu này. Vệ Khanh cầm giận, véo mạnh vào lưng cô một cái. Cô thầm oán: “Vệ Khanh, anh đánh em!” Sau đó đẩy hẳn ra, mở tủ lạnh xem có đồ gì không.

Chu Dạ đang chồm hồm ngồi dưới đất nhặt rau, Vệ Khanh kéo cô đứng dậy, vắt toàn bộ đồ ăn vào trong bồn rửa. Cô kêu lên: “Đây là đồ ăn mà, sao lại ném đi?” Tức giận thì cũng không cần trút giận lên rau muốn chứ. Hắn kéo cô đi ra ngoài: “Không làm nữa, về mẹ anh nấu cơm cho ăn.”

Cô nghe xong, hoảng hốt, không phải chứ, lần này chẳng phải là chạy trời không khỏi nắng sao? Vội kéo tay hắn: “Không cần làm phiền mẹ như vậy, chúng ta tự nấu là được rồi. Mẹ lớn tuổi rồi mà còn bắt mẹ nấu cơm, em ngại lắm. Mẹ còn bận nhiều việc, chúng ta là phận làm con cũng không nên...” Lời nói quang minh chính đại, hợp tình hợp lý.

Vệ Khanh nhú mày, làm bộ lời điện thoại ra: “Được lắm, để anh gọi cho mẹ nói em không đi.” Cô vội ngăn hắn lại, thấy hắn lạnh lùng nhìn mình, biết không còn cách nào khác, đành phải nói: “Được rồi, em đi. Nhưng mà, trước tiên anh đưa em về trường thay quần áo đã.” Đây là thời gian tan tầm, đưa cô về trường, nhất định sẽ tắc đường, chờ lâu như vậy, sau đó có thể danh chính ngôn thuận nói với mẹ Vệ Khanh là muộn quá, không đi được, để bọn họ ăn qua loa bên ngoài là được rồi.

Tiệc thay tính toán của Chu Dạ lại không chuẩn, Vệ Khanh trực tiếp đưa cô tới một cửa hàng thời trang nổi tiếng độc quyền. Cô đi vào vòng vo vài lần, nhìn thấy một bộ váy lụa trắng, thiết kế đơn giản, thanh thuần mà không mất vẻ quyến rũ. Nhìn giá niêm yết, liền nhú mày, giá cũng không đắt lắm, miễn cưỡng vẫn có thể tự mua được. Từ trước tới nay, cô mua quần áo đều đòi hỏi chất lượng chứ không cần số lượng, cho nên giá cũng không rẻ. Đến lúc nhìn kỹ, mới phát hiện ra giá tính theo Euro, vội vàng nói: “Vệ Khanh, anh không biết quần áo nơi này không thích hợp với em sao? Chúng ta đi thôi.”

Vệ Khanh nhìn bộ váy kia, vuốt cằm nói: “Anh cảm thấy rất hợp mà, thử đi.” Nhân viên bán hàng đứng bên cạnh nói: “Vệ tiên sinh, đáng người bạn gái ngài rất đẹp, làn da lại trắng, chắc chắn mặc rất đẹp.” Cô khen ngợi Chu Dạ trước mặt Vệ Khanh, hắn liền nói: “Đúng lắm, vào thử đi.”

Chu Dạ không muốn trước mặt người khác làm hắn mất mặt, lấy tay nhắc nhắc bộ váy kia, sau đó nói: “Em không thích màu trắng.” Vệ Khanh ngạc nhiên, lập tức hiểu ra cô ngại đất, cười như không nhìn cô. Cô mà không thích màu trắng sao, mùa hè thích nhất mặc áo sơ mi trắng, giờ nói dối mà không đỏ mặt.

Chu Dạ kéo tay hắn, nói: “Đi thôi.” Dám lời hắn đi. Nhân viên bán hàng cung kính tiễn hắn ra cửa, còn ân cần nói: “Vệ tiên sinh, hoan nghênh ngài lần sau lại tới.” Vệ Khanh để mặc cô kéo ra, nói: “Không phải muốn thay quần áo sao? Sao vậy, không cần nữa à?” Chu Dạ nhìn mình qua lớp kính, nói: “Em thấy mặc như vậy cũng không tệ. Áo cổ chữ T, quần bò, cũng rất hoạt bát.”

Hai người tới Vệ gia, Vệ mẫu đang chuẩn bị bữa tối, tự mình nấu nướng. Thấy bọn họ về, lại chạy ra đón. Vệ lão đại tướng nói: “Vệ Khanh, con về rồi, đến đây, chơi với cha một ván cờ nào.” Hai cha con xếp xe mã pháo, chém giết lẫn nhau. Chu Dạ vội chạy vào bếp, cười nói: “Mẹ, để con phụ giúp.” Rửa rau, thái thịt, động tác nhanh nhẹn.

Vệ mẫu nhìn, vui tươi hơn hở nói: “Thì Thi à, mấy cô gái tầm tuổi con bây giờ, cũng không biết nấu ăn.” Cô cười: “Biết nấu ăn cũng đâu phải là chuyện gì đặc biệt đâu ạ, ai cũng biết, chẳng qua họ có muốn làm hay không mà thôi.” Vệ mẫu nói: “Cho dù có muốn hay không cũng có sự khác biệt nha. Mẹ cũng biết, không thể so sánh với trước kia, quan niệm đều thay đổi, nhưng mà con gái ít nhất cũng phải biết nấu ăn. Không thể suốt ngày ra ngoài ăn được.”

Chu Dạ gật đầu phụ họa, hỏi: “Anh chị không về ạ?” Vệ mẫu suy nghĩ một lát, mới hiểu ra, nói: “Công việc của hai đứa nó rất bận, thường xuyên không về nhà.” Dừng một lát, cười nói: “Thì Thi à, về sau cũng không cần gọi anh chị như vậy, cứ gọi là anh hai và chị dâu là được rồi.” Nếu Vệ Khanh mà nói như vậy, nhất định cô sẽ trừng mắt lườm hắn, nhưng giờ chỉ có thể đỏ mặt nhẹ nhàng gật đầu.

Chu Dạ chạy ra ngoài sắp xếp bát đĩa. Vệ Khanh thấy cô mặc tạp dề, giống dáng vẻ người vợ hiền, trong lòng giống như có một dòng nước ấm thoảng qua, đứng dậy cười nói: “Sao hôm nay lại chăm chỉ như vậy? Có cần anh giúp không?” Chu Dạ đẩy đẩy hắn: “Em vẫn chăm chỉ như vậy. Ngồi xuống đi, càng giúp càng sướng.” Ở chỗ Vệ Khanh, cô cũng từng nấu cơm vài lần, muốn nhờ hắn nhặt rau làm cơm, hắn cố tình vặt

trụi lá, còn nói lá cây không ăn được, bình thường ăn rau không ăn lá. Lúc ấy cô còn mắng hấn không phân biệt được ngũ cốc.

Bốn người ngồi quanh bàn ăn cơm, so với lần trước, không khí thoải mái hơn nhiều. Vệ lão đại tướng nói: “Hôm nay cá không tệ, ăn rất ngon.” Vệ mẫu nói: “Đây là Thi Thi làm, cá rán giòn như vậy, không bị mất da, tay nghề giỏi lắm.” Chu Dạ cười: “Đâu có ạ, chỗ con thường xuyên ăn cá, ăn nhiều, tự nhiên sẽ biết làm, đây cũng không phải tài giỏi gì đâu ạ. Đồ ăn mẹ nấu rất ngon, sắc hương vị đều có cả, con chỉ nhìn thôi đã chảy nước miếng rồi.”

Vệ mẫu được Chu Dạ khen ngợi cười tươi rạng rỡ, nói: “Bình thường chỉ có hai người già chúng ta ở nhà, ăn cơm cũng không vui, sau này con và Vệ Khanh về chơi nhiều một chút, nếu muộn quá, ở lại cũng được. Mẹ luôn ước ao có người cùng nói chuyện.” Đương nhiên Chu Dạ phải gật đầu.

Đột nhiên Vệ mẫu nói: “Thi Thi à, chờ khi con và Vệ Khanh đính hôn rồi, cũng không thể khách sáo như vậy nữa.” Chu Dạ dừng đũa, cúi đầu không nói chuyện. Cô biết bữa cơm này không nhẹ nhàng như vậy.

Vệ lão đại tướng thẳng tính, trực tiếp hỏi: “Ý hai đứa thế nào? Bao giờ thì đính hôn?” Vệ mẫu cười: “Đúng vậy, Thi Thi cũng sắp vào học rồi, theo ý mẹ, trước khi kết thúc nghỉ hè thì đính hôn được không? Vệ Khanh, con thấy thế nào?”

Vệ Khanh thấy Chu Dạ không nói chuyện, chọc chọc cô: “Chu Dạ, em thấy thế nào?” Biết rõ còn cố hỏi, cả nhà Vệ gia đều ra trận, cô ngăn cản sao nổi, chỉ có thể gật đầu đồng ý. Cô bối rối, cố gắng trấn tĩnh, mỉm cười nói: “Cha, mẹ, về chuyện đính hôn, còn cần phải có cha con đồng ý đã ạ.”

Vệ Khanh ngẩn người, không ngờ cô còn lòi cả cha mình ra nữa. Vệ lão đại tướng gật đầu: “Đương nhiên, việc này còn phải chờ cha con đồng ý, nhưng mà, trước hết, chúng ta muốn biết ý con thế nào.”

Cô nghĩ thầm, mình cũng chưa nói là không đồng ý, chẳng qua bây giờ chưa muốn, mới lòi cả gia đình mình ra. Nhưng nếu muốn cô tự mình thừa nhận, có chút xấu hổ nha, vì thế đỏ mặt, không nói chuyện. Vệ mẹ oán trách Vệ lão đại tướng: “Ông xem ông đó, hỏi chuyện kỳ vậy, hỏi con gái nhà người ta như vậy cơ chứ?”

Vì thế việc này tạm thời gác lại, còn phải chờ ý kiến cha Chu Dạ rồi mới có thể tiếp tục. Chu Dạ nghĩ chắc chắc cha cũng chưa muốn rời xa mình, có lẽ sẽ không đồng ý chuyện đính hôn nhanh như vậy. Chỉ cần tự mình yêu cầu, dù thế nào cũng phải một hai năm nữa rồi tính tiếp.

Đêm đó Vệ Khanh đưa Chu Dạ về, liền nói: “Chu Dạ, em xem khi nào thì chúng ta tới nhà em, để còn bàn chuyện chúng ta với bác trai.” Cô không ngờ hấn không kiên nhẫn như vậy, đêm nay vất vả lắm mới hoãn binh được, giờ hấn đã muốn đi tới nhà cô, cô hơi căng thẳng, vội nói: “Vệ Khanh, em cho rằng, chuyện đính hôn cũng không cần vội. Thực ra, đính hôn thì có ích lợi gì chứ, kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn đấy thôi.”

Vệ Khanh đen mặt: “Chu Dạ, em nói như vậy đúng là vô trách nhiệm. Anh không muốn nghe những lời như vậy lần nữa đâu.” Cô quay đầu, bắt đắc dĩ nhìn hấn: “Vệ Khanh, anh biết em không có ý như vậy. Em chỉ không muốn đính hôn sớm thôi, anh đừng ép em.”

Hấn trầm mặc một lúc, thở dài: “Nếu anh nóng vội, là vì anh rất để ý tới em. Chưa bao giờ anh sốt ruột như vậy, vội vàng tới mức cần đính hôn để chứng minh em thật sự thuộc về anh. Chu Dạ, chỉ là đính hôn mà thôi, em sợ gì chứ?” Cô càng chống đối, hấn càng không muốn bỏ qua..

Cô ghé vào cửa sổ, nhìn bóng tối bên ngoài, giống như muốn bao trùm lấy cô. “Vệ Khanh, có lẽ vì em chưa từng trải, có nhiều chuyện không hiểu rõ. Trước anh, em chưa từng hẹn hò với ai, càng không cần phải nói tới chuyện đính hôn, kết hôn, cảm thấy chuyện đó còn rất xa vời. Cho nên, lúc anh đề xuất, em rất hoảng sợ, trong lòng rối loạn, em cũng không biết phải làm sao. Em hi vọng anh cho em một thời gian, chậm rãi chấp nhận chuyện này.”

Cô không hi vọng vội vàng ra quyết định, đây không phải trò đùa, dù sao cũng là chuyện cả đời. Cô sợ đi sai một bước, nữ giả sai chồng, tuy nói lời thô kệch, nhưng cũng là lời lẽ chí lý. Có bao nhiêu người, trước khi kết hôn đều keo sơn gắn bó, sau khi kết hôn, tránh nhau như rắn rết. Mẹ từng nói, chuyện hôn nhân, trước khi kết hôn phải mở to hai mắt, sau khi kết hôn thì chỉ mở một mắt, nhắm một mắt. Cô vẫn ghi nhớ trong lòng.

Cô mới mười chín tuổi, chuyện này khiến cô rất đau đầu. Vả lại, Vệ Khanh có thực sự thích hợp với cô hay không? Có nhiều chuyện về hắn cô cũng không biết, thậm chí bạn bè hắn, cô cũng không rõ, rất xa lạ. Vệ Khanh đã gần ba mmoi, không thể vẫn là giấy trắng, cô có can đảm nhận lấy? Quan trọng nhất chính là, tuổi tác chênh lệch như vậy, thói quen trong cuộc sống hoàn toàn khác nhau, có thể sinh hoạt hài hòa hạnh phúc hay không? Ánh mắt cô mờ mịt, không có điểm dừng.

Cho nên, trước khi bỏ ra dừng khí tiến về phía trước, cô phải mở thật to hai mắt.

Vệ Khanh nghe cô nói xong, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, hồi lâu mới nói: “Chu Dạ, anh xin lỗi, anh đã không nghĩ tới cảm nhận của em. Nếu anh thật sự thích em, nên cho em quyền tự do lựa chọn, mà không phải sợ hãi mất đi, sợ hãi em bỏ đi.” Dừng lại một chút, cười nói: “Việc anh phải làm, chính là nghĩ cách để em yêu anh. Anh cũng không phải là không có tư cách.” Vẫn là một Vệ Khanh tự tin, tự phụ, tự mãn như vậy.

Ở tuổi này của hắn, cứ ngỡ rằng chuyện tình yêu chỉ là truyền thuyết, giống như khổng tước bay về đông nam, giống như Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài. Dù cố hết sức cũng chỉ đổi lấy một sợi u hồn, chỉ để lại một khúc ca có một không hai, để cho hậu thế truyền tụng bất hủ. Nhưng, giờ phút này, vì sao hắn lại cam lòng tin tưởng? Cảm thấy không ai ngu bằng mình.

Chu Dạ nhẹ nhàng ôm hắn, gất gao tựa trước ngực hắn: “Cám ơn anh.” Hắn thở nhẹ, vì sao chỉ đơn giản ôm cô như thế này, đã cảm thấy đủ mãn nguyện? Cô ngẩng đầu nhìn hắn, ngón tay lướt qua mặt hắn, nhẹ nhàng thư thái, giống như có thể bay lên thiên đường, từ từ nhắm mắt nói: “Vệ Khanh, em đã nói em thích anh chưa nhỉ?”

Vệ Khanh cắn ngón tay cô, cười nói: “Nói rồi, em từng nói ‘Vệ Khanh, em thích anh nhất.’” Tình cảm êm dịu giữa bọn họ có phải chính là tình yêu không? Cô đứng dậy: “Thật à? Em nói khi nào nhỉ?” Vệ Khanh khó thở, thế mà cô không nhớ rõ? Tay giơ thật cao, ra vẻ muốn dạy cho cô một bài học, nhưng tới lúc rơi xuống, lại vỗ nhẹ nhẹ mặt cô, hừ nói: “Không ngờ trí nhớ của em kém vậy.” Động tác ôn nhu, giống như gió lướt qua mặt hồ.

Bỗng nhiên cô cầm tay hắn: “Vệ Khanh, em thích anh nhất.” Nhìn vào mắt hắn, chậm rãi nói từng tiếng, vẻ mặt nghiêm túc, giống như lời nói từ tim gan.

Vệ Khanh hôn hờ cô: “Ừ, anh biết rồi, vĩnh viễn sẽ không quên.” Hắn nghĩ hắn đi theo cô, nhất định sẽ lời những chuyện ngọc cả đời ra nói hết. Những người yêu nhau có mấy ai bình thường đâu!

Hôm nay, Chu Dạ đang chuẩn bị tư liệu trợ giảng, lại nhận được điện thoại của Vệ Khanh từ châu Âu về, tuần này hắn đi công tác. “Em thật sự muốn dạy người khác vẽ sao? Anh nghe nói, bây giờ học sinh chuyên môn làm phiên thầy cô giáo, nhất là học nghệ thuật, chẳng coi ai ra gì. Chẳng may gặp chuyện gì thì làm sao? Tốt nhất là không nên đi.

“Ai nha... sao có thể nói vậy, em cũng học nghệ thuật mà! Đều là một đám trẻ con, có thể gây ra chuyện gì chứ? Anh nghĩ nhiều quá rồi.” Vệ Khanh nhún vai. “Trẻ con vừa khóc vừa làm loạn, em không sợ ầm ĩ sao?” Cô vội nói: “Em rất thích trẻ con, nhìn giống như thiên sứ vậy, đóa hoa tương lai của tổ quốc, rất đáng yêu nha.”

Bỗng nhiên Vệ Khanh cười rộ: “Em thích trẻ con như vậy, khi nào hai chúng ta cũng có một đứa nhỉ?” Cô đảo mắt một cái, bây giờ chuyện gì hắn cũng lời ra đùa được, người ta càng nói, hắn càng nói mạnh hơn, để ý tới hắn mới là lạ, giả vờ làm như không nghe thấy. Vệ Khanh lại cố ý trêu cô, nói chuyện, kể xem hắn ở Châu Âu làm những gì, ăn những gì.

Chu Dạ nhàn nhàn đáp lời, bỗng nhiên di động vang lên, cô nói vào máy bàn: “Anh đợi một lát, em nghe điện thoại đã.” Nhìn thì thấy là Lý Minh Thành, hắn không phải về nhà sao? “Alo, Lý Minh Thành, có việc gì sao?”

Ở đầu dây bên kia, Lý Minh Thành nói: “Thì Thi, người bình tĩnh nha, cha người đi xuống lầu không cẩn thận bị ngã, hiện giờ đang ở bệnh viện. Mẹ ta và mấy dì hàng xóm đang chăm sóc ông. Nghỉ hè không có việc gì thì về qua nhà một chuyến đi.”

Chu Dạ vừa nghe xong, cuống quýt, liên tục hỏi: “Chân cha ta không có việc gì chứ? Bị thương có nặng lắm không?” Lý Minh Thành an ủi cô, nói rằng cha cô không có vấn đề gì, chỉ nói ông cao tuổi, bị ngã, chỉ

cần dưỡng thương một thời gian sẽ khỏe lại. Lòng Chu Dạ nóng như có lửa đốt, hận không thể lập tức trở về nhà. Từ trước tới nay cha cô đi đứng không lưu loát, là do di chứng từ thời trẻ. Giờ lớn tuổi, đi lại càng không thuận tiện.

Vệ Khanh loáng thoáng nghe được đã xảy ra chuyện, vội vàng kêu: “Chu Dạ, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Cô đã quên hẳn vẫn còn đang cầm máy, vội vàng nói: “Vệ Khanh, em muốn lập tức về nhà.”

Vệ Khanh nghe được cha cô đang ở bệnh viện, liền nói: “Em đừng vội, trước tiên thu xếp đồ đạc. Anh sẽ nhờ người lấy giúp em vé máy bay, lập tức có thể về nhà.” Quyết đoán lưu loát. Quả nhiên, chưa tới một giờ sau, có người tự xưng là do Vệ tổng tài phái tới, đưa cô đi thẳng tới sân bay, toàn bộ hành trình còn giúp cô xách hành lý, phục vụ chu đáo.

Buổi chiều hôm đó, cô đã về tới nhà. Nếu không có Vệ Khanh, chắc chắn không thể thuận lợi như vậy.

P/s: bạn mệt quá, chưa kịp soát lỗi, mọi người xem có lỗi nào không thì pm hộ bạn nhé, mai bạn sửa >.<

20. Chương 39-40

(Có lẽ là yêu) Chương 39: Thông suốt

Edit: Ishtar

Lý Minh Thành và Trương Nhiễm Du cùng nhau tới sân bay đón cô. Chu Dạ nhìn bọn họ thân mật, cười cười nói nói, tình cảm ngày trước đã hoàn toàn tan biến. Trêu chọc: “Tình cảm hai người không tệ nha,” Cuộc sống chắc rất dễ chịu. Trương Nhiễm Du mỉm cười không nói gì, Lý Minh Thành thì xoa đầu cô: “Người ba hoa nhiều như vậy. Đi thôi.”

Vừa ra ngoài, Chu Dạ liền ồn ào: “Ôi trời, ở nhà thật nóng nha.” Lúc này mặt trời đã lặn về phía tây, thế mà vẫn nóng không thở nổi, chỉ đi một đoạn mà lưng đã ướt đầm mồ hôi, tóc ẩm ướt dính dính trên mặt. Trương Nhiễm Du cũng mồ hôi đầy trán, gật đầu: “Buổi trưa, không ai dám ra ngoài, giống như đang ngồi trong lò bát quái vậy.” Chưa hề năm nào nóng như năm nay, đúng là khiến người ta không thể chịu nổi.

Ngồi trong xe, cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút. Chu Dạ hỏi: “Lý Minh Thành, người và chú Lý hết giận nhau rồi chứ?” Lý Minh Thành vì Trương Nhiễm Du mà không đi du học, khiến chú Lý giận tím mặt. Hắn gật đầu: “Cha ta miễn cưỡng coi như tha thứ cho ta rồi. Hiện tại ta chưa đi du học, ở trong nước học nghiên cứu sinh, sau này vẫn còn cơ hội.” Lẽ ra Lý Minh Thành có khả năng học nghiên cứu sinh, nhưng vì chuyện du học nên tạm thời bảo lưu. Hiện giờ đã tốt nghiệp, lại đành chờ thi năm sau. Miễn cưỡng như thế, nhưng cũng đã có được lòng của giai nhân.

Chu Dạ kéo dài giọng nói: “A.....Lý Minh Thành... thật đáng ngưỡng mộ nha...” lại quay đầu hỏi Trương Nhiễm Du: “Học tỷ, hai người có định tiến thêm một bước không?” Trương Nhiễm Du xấu hổ không nói, Lý Minh Thành đành làm anh hùng cứu mỹ nhân: “Thì Thì, sao người lại nghịch ngợm như vậy, ta còn chưa hỏi chuyện của người và Vệ tiên sinh đâu.”

Chu Dạ lập tức thức thời: “Cũng giống mọi người yêu nhau thôi, không có gì để kể ca.” Lý Minh Thành muốn đưa cô về nhà trước, nhưng cô kiên quyết đòi tới bệnh viện.

Thấy chân của cha mình bó thạch cao lớn, đang nói chuyện với cô Lý ngồi bên cạnh, sắc mặt hơi tái, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, lo lắng cũng thả lỏng hơn. Cô Lý thấy cô, vô cùng ngạc nhiên: “Thì Thì, sao cháu lại về nhanh như vậy? Cô còn tưởng ngày mai hoặc ngày kia cháu mới về tới nơi.” Cha cô thấy cô về, tươi cười: “Đi đường mệt mỏi, mau ngồi nghỉ một lát đi.”

Chu Dạ vẫn lo lắng hỏi: “Cha, chân của cha thế nào rồi? Bị thương có nặng lắm không ạ?” Cha cô lắc đầu, thở dài: “Người già rồi, không còn khỏe nữa, đi cầu thang mà cũng bị ngã.” Cô nghe xong, trong lòng đau buốt, vài năm nay cha cô già đi nhiều, mới năm mươi tuổi mà đầu đã đầy tóc bạc. Từ khi mẹ cô qua đời,

thường không vui vẻ, lúc nào cũng ngồi ở ngoài ban công, ngẩn người nhìn bên ngoài. Cô cảm thấy áy náy, cho rằng mình chưa làm tròn trách nhiệm phận làm con.

Cô Lý vội nói: “Thì Thi à, cũng không cần quá lo lắng đâu, bác sĩ đã nói, qua vài ngày nữa là có thể xuất viện, cháu đừng lo nữa.” Cha cô bảo cô về nhà nghỉ ngơi, nói cô đi đường mệt mỏi. Cô không chịu, nói: “Con không mệt đâu ạ, con ở lại, bưng trà rót nước gì cũng được, dù sao cũng phải có người chăm sóc cha.”

Cô Lý nhẹ giọng quở trách: “Thì Thi, cháu còn trẻ, không thể quá sức như vậy. Có cô ở đây rồi, trở về nghỉ ngơi một lát đi, ngày mai lại đến. Cháu nhìn lại mình xem, mắt thâm quầng rồi kìa, cha cháu nhìn thấy cũng sẽ đau lòng.” Chu Dạ đành phải về nhà, đi cả một ngày, quả thật cũng hơi mệt.

Dọn dẹp một chút, trải giường chiếu, quét dọn vệ sinh, ăn qua loa bữa tối, khuôn mặt ảm Ứt, giống như vừa vỗ nước lên mặt. Không khí vừa nóng lại buồn chán, chẳng có một cơn gió, lồng ngực cảm thấy khó chịu. Chu Dạ thầm ước buổi tối mưa to một trận, nếu không, với tiết trời này đúng là không thể sống nổi. Mở điều hòa, cả người vẫn nóng, lẫn qua lộn lại tới nửa đêm, mới mơ mơ màng màng ngủ. Mấy ngày nay cô ngủ không ngon, quạu diện ở trường bị hỏng, báo mấy ngày vẫn chưa có người tới sửa.

Tầm khoảng bốn, năm giờ sáng, một trận sấm sét vang lên, rầm rập trên đầu. Chu Dạ từ trong cơn mơ bừng tỉnh, vội vàng mở cửa sổ, gió thổi rèm cửa phấp phật, hơi gió mát mẽ lùa vào phòng, vô cùng thoải mái. Cô vận vận thất lực, khí nóng đã dần bớt đi, thay vào đó là không khí mát lạnh.

Bỗng nhiên, một tia sét nhoáng lên trước mắt, ngay cả tường cũng rung lên, rồi biến mất. Cô vỗ vỗ ngực, hoảng sợ, quả nhiên “đoàng” một tiếng, giống như nổ tung bên tai. Sắc mặt trắng bệch, vội chạy nhanh ra đóng cửa sổ, sợ ông trời ngứa mắt, đem toàn bộ sấm sét đánh vào đầu cô.

Chỉ một lát sau, những hạt mưa đá từ trên trời nện thẳng xuống, đập vào cửa sổ, lách cách kêu vang, trên trời thỉnh thoảng nghe thấy hỗn loạn hai, ba tiếng sét, khiến tim đập căng thẳng, cơn buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan, trợn mắt nhìn lên trần nhà. Mưa gió cuồng loạn, lại thêm sấm sét sáng lóe giữa trời đêm, cùng với không có bóng người, càng làm cho cô thêm sợ hãi.

Đang cố gắng ngủ, thì trong tiếng mưa rơi dường như nghe thấy có người gõ cửa. Cô càng sợ hãi, không biết có phải nghe nhầm hay không. Càng thêm hoảng hốt, sợ có kẻ trộm thừa lúc nguyệt hắc phong cao [22], vội vàng khóa cửa phòng ngủ lại, sau đó tiện tay cầm một con dao gọt hoa quả, ngồi xổm sau cửa.

Lại nghe thêm vài tiếng đập cửa, không nặng không nhẹ, rất rõ ràng. Yết hầu căng thẳng, không dám trả lời. Bỗng nhiên điện thoại vang lên, cô cũng không thèm nhìn, mở máy nghe, hơi thở gấp gáp, nhỏ giọng nói: “Alo”. Truyền tới là một giọng mệt mỏi: “Là anh, em đang ở nhà sao? Đang ngủ à? Mau mở cửa.”

Nhận ra đây là Vệ Khanh, liền nhảy ra, vội vàng mở cửa, thấy cả người hân Ứt đẫm đứng ngoài cửa, những giọt nước mưa từ tóc nhỏ giọt ngấm vào quần áo, đáng vẻ chật vật. Chu Dạ không quan tâm, chạy tới ôm cổ hân, cảm động, xúc động... nhất thời không thể nói hết, cô nói không nên lời.

Vệ Khanh sững sốt, vừa rồi hân nhìn thấy một tia sáng lóe lên trên tay cô, vội hỏi: “Chu Dạ, em cầm cái gì trên tay đấy? Dao à? Cẩn thận bị thương.” Lúc này cô mới nhớ ra, bỏ con dao xuống, kéo hân vào trong, hỏi: “Sao anh lại tới đây? Không phải anh đang ở châu Âu sao?”

Sau khi nói chuyện với Chu Dạ, hân lập tức ra sân bay Frankfurt (Đức) trở về, sau đó dùng chuyên cơ trực tiếp từ Bắc Kinh tới nhà cô. Không ngờ lúc xuống máy bay, mưa to gió lớn, từ trên xe bước xuống, đi có vài bước mà đã ướt sũng. Hân lau nước mưa trên tóc, cười nói: “Vừa rồi anh bị dọa một trận đó, cứ nghĩ em cầm dao đâm anh một nhát cơ.” Cô đánh hân một cái, giục hân mau đi tắm rửa, tránh bị cảm. Váy ngủ của cô cũng bị ẩm ướt, vì thế tìm một cái áo pull và quần ngắn để thay.

Vệ Khanh chỉ quần khăn tắm như vậy đi ra. Cô đỏ mắt trách hân ăn mặc không chỉnh tề. Hân ôm cô nằm ở trên giường, nói: “Đêm nay chồng em dù có tà tâm cũng không đủ năng lực.” Vùi đầu vào gáy cô, nhắm mắt lại, mỗi một không chịu nổi, ngoan ngoãn dựa vào, không làm điều xằng bậy. Làm việc vất vả suốt một ngày một đêm, lại còn ngồi máy bay mười mấy tiếng, dù hân mình đồng da sắt cũng không chịu nổi.

Chu Dạ vuốt mắt hân, đau lòng nói: “Không cần về vội như vậy, cha em chỉ bị trật khớp chân, không có gì đáng lo.” Hân thở dài: “Anh chỉ sợ em ở một mình lại khóc lóc, bởi vậy bay về lau nước mắt hộ em đây

chứ.” Cô hờn dỗi: “Em đâu có yếu đuối như vậy.” Vệ Khanh hôn lên khóe mắt cô: “Ừ, đúng rồi, Tây Tây của anh chưa bao giờ khóc, vừa kiên cường vừa đáng yêu.”

Chu Dạ kéo kéo má hấn: “Anh lại nói đùa em đấy à...” Vệ Khanh lại cắn cắn ngón tay cô, mắng cô nghịch ngợm, giọng nói nhỏ dần, đầu lệch qua vai cô, cứ như vậy nặng nề ngủ. Cô ôm lấy hấn, nhẹ giọng nói: “Vệ Khanh, em có chút sợ hãi, nhưng nhìn thấy anh, không còn thấy sợ nữa.” Càng ngày cô càng ý lại hấn. Hôn nhẹ lên khuôn mặt đang say ngủ, rồi cũng chìm dần vào giấc mộng.

Sáng hôm sau, Chu Dạ rán trứng, mùi thơm bay vào trong phòng, đánh thức người nào đó tỉnh dậy. Cô quay đầu cười: “Dậy sớm vậy? Sao không ngủ thêm một lát?” Vệ Khanh không để ý hình tượng bản thân, vắn lưng, ôm cô cọ sát nửa ngày, vừa ôm vừa hôn, sau đó mới đi rửa mặt. Cô phì cười nói: “Em vừa giặt quần áo anh rồi, không có gì mặc đâu.” Thân hình Vệ Khanh cao lớn, không mặc vừa quần áo cha cô.

Vệ Khanh nhú mày nói: “Thì thôi, không mặc vậy, dù sao ở đây cũng không có ai.” Chu Dạ mắng hấn vô lại, nói: “Trên bàn có cháo thịt và trứng, vẫn còn nóng, anh ăn đi, em ra ngoài mua cho anh bộ quần áo.” Đi tới cửa hàng quần áo ngoài đầu phố, đều là quần áo của thanh niên. Đưa dai, chọn một cái áo pull hình manga dài rộng và một cái quần sặc sỡ đem về.

Nhìn đồ cô cầm về, mặt Vệ Khanh đen lại, phản kháng: “Anh không mặc.” Trên người hấn mặc áo ngủ của cha cô, ngắn ngủn, ngồi lười lười. Cô ôm tay hấn nói: “Sao không mặc chứ, bà chủ còn bảo em tinh mắt, hỏi có phải em mua quần áo tặng bạn trai hay không nữa kìa?”

Vệ Khanh nhìn cái áo pull kia, đau đầu, nói: “Tốt nhất em nên nói với người ta, là em mua quần áo cho chồng em mới đúng.” Cô kéo hấn đứng dậy: “Thay đi, thay đi, em còn phải tới bệnh viện xem cha thế nào. Sao, anh không đi chứ gì?” Vệ Khanh bị cô lôi kéo, không còn cách nào khác, trả thù cô, cũng không vào trong phòng, trực tiếp thay trước mặt cô.

Chu Dạ đỏ mặt quay đầu đi. Vệ Khanh giễu cợt: “Sợ cái gì, cũng không phải là chưa từng nhìn qua.” Cô nổi giận dưng dưng, trừng hấn, rồi “phụt” một tiếng phì cười, chưa từng thấy hấn mặc quần áo phong cách này, nhất thời không quen. Vệ Khanh thấy cô như vậy, ảo não muốn cời, đường đường là tổng tài Văn Mã mà lại ăn mặc không khác gì bọn thanh niên phản nghịch đầu đường, người ta nhìn thấy thì biết nói sao? Cô vội ngăn cản: “Mặc đẹp lắm, không tin anh tự mình nhìn xem.”

Vệ Khanh gõ trán cô một cái, tức giận nói: “Em cố ý phải không?” Cô cười: “Ai nha, anh nhìn anh đó, rất tỏa sáng nha, giống như sinh viên dậy, em thích lắm.” Rồi tỉ mỉ chải đầu cho hấn, nói: “Nhìn như vậy càng thư thái hơn.” Đe dọa hấn: “Không được cời, đây là lần đầu tiên em mua quần áo cho anh, không thể không nỗ lực.” Dám kéo hấn ra ngoài.

Vệ Khanh vừa đi vừa xấu hổ, sự nghiệp ổn định khí chất trầm ổn, mặc loại quần áo kiểu này không quen chút nào, cảm giác mọi người nhìn mình bằng ánh mắt là lạ, cảm giác không dám ngẩng đầu lên. Chu Dạ lại vô cùng vui vẻ, đi bên cạnh hấn trò chuyện sôi nổi, còn lôi điện thoại ra chụp ảnh, nói: “Lưu giữ chút kỷ niệm, coi như đã tới nhà em.” Hấn sợ cô luôn, không biết làm sao, nhưng vẫn chiều cô. Nhìn cô vui vẻ như vậy, hy sinh bản thân một chút cũng đáng.

Chu Dạ cười hì hì, nói: “Vệ Khanh, mua đồ xong, chúng ta tới bệnh viện đi. Cha em biết anh tới thăm ông, nhất định rất vui vẻ.” Vệ Khanh cố ý mua cho cha cô rất nhiều thuốc bổ.

Chẳng lẽ muốn hấn ăn mặc thế này mà đi thăm bệnh nhạc phụ đại nhân? Lắc đầu cười khổ, cúi đầu nhìn quần áo trên người, đúng là không chịu nổi, vì thế xoay người, đi vào cửa hàng bán đồ nam, thay đổi một bộ quần bò, áo pull, cũng là quần áo đơn giản, nhưng lại cảm thấy thoải mái hơn, không mất phong độ.

Chu Dạ đứng ở phía sau lưng hấn làm mặt quỷ, giữ chặt hấn lại: “Quần áo kia đâu, không cần sao?” Vệ Khanh tức giận nói: “Không cần.” Còn giữ làm gì? Chu Dạ vội tìm một túi nilon gói lại, nghiêm trang nói: “Giữ lại sau này cho anh mặc.”

Hai người đi tới bệnh viện. Cha cô thấy Vệ Khanh, cười gật đầu: “Vệ tiên sinh cũng đến đây, mời ngồi mời ngồi.” Vệ Khanh chào hỏi qua, thấy chân phải cha cô băng bó, nói: “Bác trai, cháu đặt người ta mang một chiếc xe lăn tới, di chuyển cũng dễ dàng hơn.” Lại tìm bác sĩ hỏi thăm tình hình cha cô thế nào, biết không có gì đáng lo, chỉ cần chú ý điều dưỡng là được, cha cô liền yêu cầu xuất viện.

Một mình Vệ Khanh xử lý thỏa đáng mọi việc, tiền viện phí, tiền thuốc, thủ tục trả phòng...Toàn bộ công việc đã sắp xếp đầu ra đây. Cha cô ngồi bên cạnh âm thầm gặt đầu, khen ngợi hần trăm ần, tinh thần trách nhiệm cao. Chu Dạ đỡ cha đi ra, hỏi: “Cha, có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không? Bác sĩ nói tổn thương gân cốt phải ở yên ba tháng, về phải bồi dưỡng cẩn thận, không thể mệt mỏi.”

Nhà Chu Dạ ở tầng ba, không có thang máy, xe lăn cũng không thể đi lên. Vệ Khanh lại dễ dàng công cha cô lên nhà. Cô thầm nghĩ, may mà có hần, không thì không biết làm thế nào. Mua đồ ăn về, nhìn hần chơi cờ cùng cha cô, nói nói cười cười, không khí hoà hợp. Trong lòng cảm thấy ấm áp, xúc động, hi vọng cả đời cứ thế này ở bên cạnh hần, dường như cũng không tồi.

Vệ Khanh ngẩng đầu lên, thấy cô đang nhìn mình, nhíu mày, tìm có chạy vào bếp, cười hỏi: “Sao nhìn anh như vậy? Có phải cảm thấy anh đẹp trai ngồi ngồi, phong lưu phóng khoáng không?” Cô cười, mắng hần tự kỷ, kéo tay hần nói: “Vệ Khanh, hôm nay thật sự cảm ơn anh. Nếu không, một mình em không thể ứng phó nổi.” Hần cười: “Cho nên mới nói, trong nhà vẫn cần phải có một người đàn ông cường tráng.” Còn giờ tay khoe bắp.

Cô cười, hôn nhẹ hần nói: “Đừng đùa nữa, đi ra ngoài đi, chuẩn bị ăn cơm.” Vệ Khanh cười: “Nói thật, bao giờ thì em chịu gả cho anh? Có một cu li tốt như vậy mà không cần, thực sự đáng tiếc đó.” Cô không lảng tránh giống như mọi khi, gõ gõ vào ngực hần, nói: “Còn phải xem anh có đủ bản lĩnh hay không?” Vệ Khanh mừng rỡ, “Em cứ chờ xem, quay lại sẽ cho em ngạc nhiên.”

Chiều hôm đó Vệ Khanh rời đi, công ty hần còn nhiều việc chưa xử lý xong. Chu Dạ đặt quần áo chỉnh tề trên đầu giường cho hần thay, áp mặt vào đó, dường như có thể ngửi thấy mùi xà phòng sau khi tắm. Buổi trưa ngày hè, dưới ánh mặt trời gay gắt, trong sâu thẳm tâm tư cô gái đã nở ra một bông hoa tuyệt đẹp.

Chu Dạ nghĩ cha cô tuổi ngày càng cao, cũng lần đầu tiên ý thức được, cha cô cứ lặng lẽ già đi, lưng cũng đã cong, đi đứng không lưu loát như trước, vì thế toàn bộ kì nghỉ hè ở nhà làm bạn với cha. Vệ Khanh làm việc bận rộn, thỉnh thoảng phê bình cô, gọi điện hỏi: “Chu Dạ, bao giờ em quay lại Bắc Kinh. Anh nhớ em.” Cô cười hi hi. “Vậy anh nhớ nhiều một chút, tích dần lại, để lúc em quay về, xem xem nhớ nhiều không.”

Một ngày cuối tháng tám, Chu Dạ hưng phấn gọi điện cho hần: “Vệ Khanh, Vệ Khanh, nói cho anh biết một chuyện, Lý Minh Thành và Trương Nhiễm Du sắp kết hôn, trong nhà đang đãi rượu mừng kìa, lúc này Lý Minh Thành cố ý gọi em tới uống rượu mừng, còn hỏi anh có tới hay không? Nghe tin này, em vừa mừng vừa sợ, không thể tưởng tượng nổi bọn họ lại kết hôn nhanh như vậy!”

Vệ Khanh sững sốt một lúc, nghĩ thầm nhìn không ra tên nhóc Lý Minh Thành cứng đầu cứng cổ này lại nhanh tay như vậy, đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo. Cười nói: “Tốt, việc anh làm cũng sắp xong rồi, có thể đi ăn tiệc một bữa.” Thực ra hần nhớ cô, đã hơn một tháng không gặp mặt. Cô che miệng cười: “Anh phải đưa hồng bao nha. Em vẫn là sinh viên, có thể đi ăn tiệc, hi hi.” Ngày hôm sau, Vệ Khanh tới.

Nguyên nhân Lý Minh Thành và Trương Nhiễm Du vội vàng kết hôn, hoàn toàn vì Trương Nhiễm Du bất ngờ mang thai. Mặc dù người lớn hai nhà sau khi biết giận, nhưng cũng không thể phá bỏ đứa nhỏ, vì thế đành phải nhanh chóng cho bọn họ kết hôn. Bởi vì Lý Minh Thành còn kém một tháng nữa mới đủ tuổi kết hôn, nên kéo toàn bộ bạn tốt nghỉ hè về uống rượu mừng.

Chuyện của hai người bọn họ ở trường trung học Thượng Lâm đều được bàn tán sôi nổi, đều là sinh viên giỏi của Thanh Hoa, trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, có thể nói là ông trời tác hợp cho. Thời gian trôi nhanh, ý của Lý Minh Thành và Trương Nhiễm Du chỉ làm một đám cưới đơn giản. Cha mẹ hai nhà lại rộng rãi, bao toàn bộ một nhà hàng nổi tiếng ở địa phương, gửi thiệp cưới, cho bọn họ một hôn lễ sang trọng. Cha Trương Nhiễm Du là hiệu trưởng trường trung học Thượng Lâm, mà mẹ Lý Minh Thành lại là bí thư đảng ủy của trường, đám hỏi hai nhà đã thân càng thêm thân. Ngày kết hôn, khách quý tới chật nhà, khách đông, nhà hàng đông như trẩy hội, thật sự náo nhiệt.

Sáng sớm, Chu Dạ đi theo Lý Minh Thành đón cô dâu, Vệ Khanh hu tôn hàng quý [23] xung phong làm lái xe. Chu Dạ giống như trẻ con, thấy người ta kết hôn, phần kích không thôi, đi qua đi lại, khen xe hoa đẹp. Vệ Khanh thấy cô vui như vậy, cười nói: “Cũng không phải chúng ta kết hôn, em hưng phấn cái gì?” Chu Dạ làm mặt quỷ trêu hần, chỉ vào chú rể nói: “Ai nha, Lý Minh Thành mặc âu phục cũng ra dáng lắm.”

Vệ Khanh bắt mắt: “Ai... mắt em đúng là có vấn đề, chồng em ăn đứt cậu ta.” Cô “phi” một tiếng, “Ai bảo anh hôm nay không phải là chú rể.” Đoàn xe dài chậm rãi chuyển động, bên trên trang trí một bó hoa hồng lớn, dẫn đầu diễu quanh đường phố, mọi người đều nhìn theo. Chu Dạ ghé vào cửa sổ nhìn ra ngoài, cảm xúc dâng cao.

Trong lúc mọi người cười đùa, chú rể cầm tay cô dâu. Chu Dạ đi đầu vỗ tay reu: “Lý Minh Thành, hôn đi, Lý Minh Thành, hôn đi.” Vì thế, mọi người lại ồ lên, không hôn không cho đi. Lý Minh Thành bất đắc dĩ, trước mặt mọi người, cúi đầu hôn cô dâu, rất ngọt ngào.

Sau khi ăn cỗ xong, cô Lý nhìn Chu Dạ cười, reu: “Thì Thi à, bao giờ cho cô uống rượu mừng của cháu đây?” Cô đỏ mặt, nói: “Cô à, cô lại reu cháu rồi.” Hôm nay Vệ Khanh cũng rất vui vẻ, cười nói: “Sớm thôi ạ, sớm thôi ạ.” Mọi người nghe ra, đều nói: “Thì Thi, cháu cũng nên nhanh một chút, cháu nhìn Lý Minh Thành xem, sắp làm cha rồi kìa.” Cười vang, rất thoải mái.

Buổi tối, Chu Dạ đi theo đám người tới Lý gia nháo động phòng, kéo Vệ Khanh cười nói: “Anh chờ xem kịch vui đi.” Mọi người đầy rẫy thủ đoạn, đưa một viên đường cho cô dâu, chú rể cắn, không hôn lưỡi không bỏ qua, nháo tới mức suýt bật cả nóc nhà. Chu Dạ len vào, cầm một chiếc khăn tay đỏ, kêu lên: “Lý Minh Thành, lại đây lại đây.” Dùng bút lông vẽ trên môi hấn hai sợi râu cá trê, sau đó đặt khăn lên mặt hấn, phủ lên đầu, bên trên vẽ mặt quỷ Nhật Bản, giống như đức.

Mọi người nhìn thấy, cười ngất, ngay cả Vệ Khanh cũng cười lắc đầu. Lúc Chu Dạ chỉnh người cũng thật lăm trờ. Lý Minh Thành cảm giận nói: “Chu Dạ, người nhớ đấy, sau này ta sẽ báo thù.” Nhìn Vệ Khanh đứng bên cạnh, vừa tức vừa buồn cười. Đêm nay bị cô làm âm ỉ, thủ đoạn cổ quái, Lý Minh Thành suýt nữa thì gục xuống.

Hai tay Chu Dạ chống nạnh, lắc lắc cổ, nói: “Ta không sợ, ta không sợ..” Dáng vẻ muốn ăn đòn. Võ tay nói: “Được rồi, được rồi, mọi người chú ý, chuẩn bị diễn “Trư Bát Giới công cô dâu” Lý Minh Thành, Lý Minh Thành, mau công cô dâu nhảy cóc đi.” Mọi người lại cười âm lên, rất âm ỉ.

Lý Minh Thành trừng mắt nhìn cô: “Chu Dạ, ngày xưa ta với người không oán, bây giờ chắc cũng không có thù gì chứ?” Mọi người cao giọng nói: “Lý Minh Thành, là chú rể thì đừng nói lời vô nghĩa! Ngoan ngoan làm theo đi.” Vì thế Lý Minh Thành công Trương Nhiễm Du nhảy cóc một vòng mới được mọi người công nhận cho qua cửa. Chu Dạ cười tới mức chảy cả nước mắt, sợ Lý Minh Thành tìm cô xử lý, vội kéo Vệ Khanh chạy về.

Đi ra ngoài, bầu trời đầy sao, gió đêm mát mẻ, thanh âm tiếng côn trùng kêu vang liên tiếp, trong lòng thư thái giống như có một làn nước mát lạnh chảy qua, vừa mềm mại, vừa mát mẻ. Hai người đứng dựa vào nhau, đi dọc trên ngã tư đường. Chu Dạ nô đùa nên giọng hơi khàn khàn, tay vỗ tới đỡ ửng, cười nói: “Ai nha, cười tới mức đau hết cả bụng rồi... Vệ Khanh, xoa cho em.”

Vệ Khanh ôm cô, cười mắng: “Đáng đời, ai bảo đùa dai.” Lý Minh Thành bị cô chỉnh rất thê thảm. Tay không quên vuốt ve quanh hông cô, nhẹ nhàng mát xa. Lòng bàn tay dán lên trên da, giống như đem cả tim của hai người đặt cùng một chỗ, rất ấm áp.

Chu Dạ quay đầu nhìn ngọn đèn sáng trưng, trong gió mơ hồ nghe thấy tiếng cười hoan hô, mỉm cười: “Hâm mộ bọn họ quá.” Không biết sau này mình có thể được hạnh phúc như vậy không?

Tối nay Vệ Khanh cũng tràn đầy cảm xúc, chưa bao giờ hấn trải qua khung cảnh như vậy, tham dự nhiều đám cưới, nhưng cũng chỉ là vác mặt đi theo, ngay cả đám cưới Vệ An cũng không lưu lại chút ấn tượng sâu sắc nào. Nhìn cô nói: “Không cần hâm mộ.” Nắm tay cô, đặt lên môi hôn nhẹ.

Chu Dạ cảm thấy đầu ngón tay chợt lạnh, trên ngón áp út tay trái khéo léo lồng vào một chiếc nhẫn tinh xảo.

[22]: Nguyệt hắc phong cao [] : Vốn là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa.” [, .]. Chỉ hoàn cảnh hiem ác (thường là buổi tối).

[23]: người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp/tự hạ thấp địa vị (Có lẽ là yêu) Chương 40: Đính hôn

Edit: Ishtar

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt hắn là một viên kim cương, phát ra ánh sáng rực rỡ, giống như mặt trời mới mọc, đưa ánh sáng hạnh phúc vây quanh bọn họ, phảng phất có thể chạm tay vào được. Vệ Khanh hôn tay cô, trầm ổn mà sôi nổi: “Chu Dạ, đính hôn với anh, gả cho anh nhé.” Ánh mắt trầm tĩnh mà chân thành tha thiết, toàn tâm toàn ý, ít nhất là trong giờ phút này.

Chu Dạ che miệng giấu tiếng kêu khẽ, hắn đang cầu hôn cô sao? Dưới trời sao tháng tám, cả hai chìm đắm trong thế giới của hai người. Trợn mắt hỏi: “Nhẫn của anh đâu? Không có sao?” Vệ Khanh sững sốt, vội nói: “Có.” Mở hộp ra, đưa cho cô xem, bên trong là một chiếc nhẫn khác dành cho nam giới. Chu Dạ ngơ ngác gật đầu, “a” một tiếng, buột miệng nói: “Chúng ta làm lại lần nữa đi.”

Vệ Khanh ngây ngốc đứng trơ ra.

Hai mắt Chu Dạ sáng lên: “Lúc cầu hôn không phải quỳ sao? Chúng ta làm lại lần nữa.” Vệ Khanh nhìn những người qua lại trên ngã tư, mặc dù có bóng đêm che giấu, nhưng mà việc này vẫn rất gây sự chú ý. Hắn bất đắc dĩ nói: “Chu Dạ, quỳ xuống cầu hôn là phong cách của người phương Tây, chúng ta là người Trung Quốc...”

Chu Dạ cũng mặc kệ, nhíu mày nói: “Được, vậy anh đi tìm bà mối tới trước, tới cửa cầu hôn với cha em, sau đó cưới hỏi đăng hoàng, dùng kiểu tám người khiêng đón em về.”

Vệ Khanh còn cố đấu tranh: “Chu Dạ... nam nhi tất hạ hữu hoàng kim [24] ...” Chu Dạ dứt tay vào túi quần, lạnh lùng nhìn hắn: “Thôi, bỏ qua đi, việc này nói sau, chúng ta về thôi.” Nói xong, nhắc chân bước đi. Vệ Khanh vội vàng đuổi theo, nhìn xung quanh, cắn răng, cúi đầu nói: “Quỳ xuống... được rồi! Nhưng mà, chúng ta có thể đổi địa điểm khác được không?”

Chu Dạ nhảy dựng lên, chọc chọc tay hắn: “Đây là anh tự nguyện, cũng không phải em ép anh!” Dáng vẻ của nhóc con đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ. Dẫn hắn đi vào sân thể dục của trường trung học Thượng Lâm, bật ngọn đèn ở sân lên, ánh đèn giống như thủy ngân đổ đầy xuống đất, phát ra ánh sáng mờ nhạt. Cô ngồi xuống bậc thềm, hai chân lắc lắc, từ trên cao nhìn xuống nói: “Có thể bắt đầu.” Giống như nữ hoàng vậy.

Suýt nữa thì Vệ Khanh đâm đầu vào tường. Cố gắng làm dời sự chú ý của cô: “Chu Dạ, em muốn tập luyện thể này làm gì? Chúng ta nói chuyện rõ ràng, dứt khoát có phải thoải mái hơn không?” Lại hỏi lần nữa: “Chu Dạ, đính hôn với anh, được không?”

Chu Dạ chống hai tay đứng dậy, đưa nhẫn trong tay trả lại cho hắn, liếc mắt nói: “Em thích như vậy, anh định đính hôn với ai chứ?” Hắn vội giữ cô lại, xiết chặt nắm đấm, bằng bất cứ giá nào! Mặc dù Vệ Khanh phong lưu, nhưng cũng chưa lãng mạn tới trình độ quỳ xuống, gặp phải Chu Dạ, coi như kẻ cấp gặp bà già rồi. Đành phải ỉ rĩ nói: “Anh quỳ xuống là được chứ gì?” Chu Dạ vội chạy nhanh về chỗ cũ, nghiêm chỉnh tạo dáng, chờ hắn hành đại lễ. =))

Vệ Khanh chần chờ nửa ngày mới “bịch” một tiếng, đầu gối chạm đất, xoa xoa cái trán, lắc đầu cười khổ, nửa ngày nói không ra lời. Chu Dạ hỏi: “Anh xong rồi hả?” Chỉ vào hắn nói: “Vậy anh quỳ đi.” Nói xong, muốn đứng dậy. Vệ Khanh giữ cô lại, gắng sức nói: “Em yêu, đính hôn với anh nhé?”

Chu Dạ bất mãn: “Ai là em yêu?” Chỉ cần là mỹ nữ đều có thể là em yêu. Vệ Khanh tức giận nói: “Đương nhiên là em.” Cô lại hỏi: “Em là ai?” Vệ Khanh nổi giận đùng đùng: “Vợ anh!” Cô còn dám hỏi, hắn sẽ trực tiếp đeo nhẫn cho cô luôn.

Lần đầu tiên cô nghe thấy hắn gọi cô là vợ, hơi hơi đỏ mặt, háng giọng, nghiêm trang nói: “Được rồi, tôi đáp ứng đính hôn với đồng chí Vệ Khanh.” Vệ Khanh vội vàng đứng dậy. Cô kêu lên: “Ai nha... anh không cần quỳ đeo nhẫn cho em sao?”

Vệ Khanh kéo tay cô, lấy lòng nói: “Đeo như vậy cũng giống nhau mà.” Cô dùng sức kéo tay về, giấu tay sau lưng, nghiêm túc nói: “Không được, anh không quỳ, em sẽ không đeo.” Vậy không phải là tối nay hắn quỳ không công sao? Dù sao quỳ cũng quỳ rồi, mặt mũi cũng mất hết, quỳ thêm một lần cũng chẳng chết ai. Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, tương lai cắt đứt đên tiền, mối nhục mất nước, mất chủ quyền chính là như vậy.

Từ nay về sau, dưới quyền uy của Chu Dạ, cả đời Vệ Khanh không thể vùng dậy.

Vì thế, quỳ gối trước mặt cô, nói: “Nữ hoàng của ta, xin cho vi thần đeo nhẫn cho ngài.” Tự mình trào phúng, coi như hấn hoàn toàn thần phục dưới chân cô, mặc kệ là thực lòng hay chỉ là hình thức, không thể nào thoát khỏi. Lúc này Chu Dạ lại xấu hổ, mặt đỏ ửng, chầm chậm vươn tay, nhỏ giọng nói: “Được.”

Vệ Khanh vội đeo nhẫn vào tay cô, sau đó đặt hôn lên tay, thuận tiện kéo cô ngồi lên trên đùi, dường như có thể cảm giác được tiếng tim cô đập, từng chút một rơi vào lòng hấn. Bỗng nhiên Chu Dạ lúng túng, tay chân luống cuống, đẩy đẩy hấn, cố ý nói: “Ái khanh, người có thể bình thân.”

Hai chữ “Ái khanh” này, có thể nói là một lời mà hai ý nha. Vệ Khanh cầm tay cô, nhảy dựng lên, xoa đầu gối oán giận nói: “Chu Dạ, em đúng là độc ác.” Làm cho hấn quỳ dưới đất lâu như vậy, chắc chắn đầu gối đã đỏ ửng. Chu Dạ kéo kéo vạt áo hấn: “Còn chưa xong đâu, anh không cần đeo sao?” Từ trong hộp, lấy ra nhẫn, tự đeo vào tay cho hấn. Nhìn nhẫn trên ngón tay áp út của hấn, cảm thán nói: “Vệ Khanh, cặp nhẫn này trói buộc tim chúng ta, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.”

Vệ Khanh nghe xong, những thâm oán lúc nãy tan thành mây khói, ôm cô nói: “Chu Dạ, yên tâm, anh sẽ đối xử tốt với em.” Cô tránh ra, cao giọng nói: “Anh dám không tốt với em. Em tự đi tìm người khác tốt hơn.” Vệ Khanh khó thở: “Chu Dạ, anh đang cầu hôn, em không nói câu nào dễ nghe hơn được sao?” Đáng thương cho hấn quỳ lâu như vậy, mọi chuyện ngốc trên đời đều đã làm.

Chu Dạ ngẩng đầu nghĩ nghĩ, chủ động hôn hấn, nhìn vào mắt hấn nói: “Vệ Khanh, em nghĩ là em yêu anh.” Nói xong, xấu hổ cúi đầu, nói như vậy chắc cũng dễ nghe. Vệ Khanh nhận hết “khuất nhục”, cuối cùng cũng chờ được câu này của cô, tim như nở hoa, khoa chân múa tay, vui sướng nói: “Chu Dạ, vừa rồi anh không nghe rõ, em lặp lại lần nữa đi.” Cô then quá hóa giận, đẩy hấn ra: “Nằm mơ đi!” Đi thẳng ra ngoài.

Vệ Khanh đuổi theo phía sau, liên tục nói: “Chu Dạ, anh quỳ hai lần liền, em nói lại thêm một lần nữa đi.” Cô tức giận nói: “Anh còn nói nữa, em thu hồi lại câu nói vừa rồi.” Hấn rầu rĩ nói: “Chu Dạ, bất công quá!” Cô nhún vai: “Thế giới này luôn không công bằng như vậy.” Nhất là trên phương diện tình cảm.

Vệ Khanh hung hăng hôn cô, hôn tới mức thiếu chút nữa không thở nổi mới buông cô ra. Chu Dạ tựa vào người hấn, thân thể mềm nhũn, ra sức thở, hổn hển nói: “Vệ Khanh, sau này anh muốn hôn em, em đồng ý mới được phép.” Hấn không để ý, nói: “Chu Dạ, tối nay anh muốn nói chuyện với cha em về việc đính hôn của chúng ta.” Hấn muốn cha cô đồng ý.

Cô căng thẳng, cầu xin: “Vệ Khanh, ngày mai được không? Ngày mai được không? Em muốn chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Cô vẫn còn bối rối. Vệ Khanh đứng ở trước cửa: “Đợi sang năm luôn được hông?” Còn muốn hấn chờ tới bao giờ? Nhắc tay gõ cửa. Là cha cô ra mở cửa. Vệ Khanh kéo Chu Dạ đi vào, xoay người hành lễ: “Bác trai, cháu chào bác, cháu và Chu Dạ có chuyện muốn nói với bác.”

Cha cô thấy vẻ mặt hấn trình trọng, lại nhìn Chu Dạ bối rối, bất an đứng bên cạnh, cũng đoán được phần nào. Gật đầu nói: “Vệ tiên sinh, Thi Thi, ngồi xuống bên cạnh cha.” Cô do dự không chịu tiến lên, Vệ Khanh đã túm lấy cô đi qua, mỉm cười nói: “Bác trai, bác cứ gọi cháu là Vệ Khanh được rồi.” Cha cô nhìn cô, gật đầu: “Vệ Khanh, Chu Dạ, lại đây.”

Chu Dạ chần chừ mãi mới bước lại, cúi đầu, cắn môi không nói chuyện, tay nắm chặt, để trước người. Vệ Khanh kéo tay cô, trấn tĩnh nói: “Thưa bác, cháu hi vọng bác có thể giao Chu Dạ cho cháu, cháu sẽ thương yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, luôn đối xử tốt với cô ấy.”

Cha cô ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn hấn, giống như muốn xem trong lời nói của hấn có bao nhiêu lời chân thành, bất kể biểu hiện nhỏ nào cũng không bỏ qua. Vệ Khanh thần nhiên nhìn lại, không tránh né, không sợ hãi, không e ngại. Hấn biết, nếu muốn lấy được con gái yêu trong tay người làm cha, cần phải biểu hiện thành ý lớn nhất.

Một lúc lâu sau, cha cô nói: “Vệ tiên sinh... à, Vệ Khanh, cháu có nghĩ tới khoảng cách chênh lệch giữa cháu và Chu Dạ không? Con bé mới mười chín tuổi, tiếp xúc với ngoài xã hội chưa lâu, suy nghĩ chưa đủ linh hoạt, trước mắt còn đang đi học, có thể xứng đôi với cháu hay không, đứng ở cùng một vị trí, có thể có một cuộc sống gia đình hạnh phúc mỹ mãn hay không?”

Đưa ra vấn đề chính xác mà bén nhọn. Vệ Khanh không chút hoang mang, đáp: “Thưa bác, tuy rằng Chu Dạ mới chỉ có mười chín tuổi, nhưng suy nghĩ đã đủ chín chắn, thông minh từ nhỏ, lại biết chừng mực, hoàn toàn có thể đương đầu với cuộc sống hôn nhân, ngoài ra còn ngây thơ, mộc mạc, tính tình nghịch

ngờm đáng yêu, đó là một điều đáng quý. Về chuyện Chu Dạ vẫn còn đang đi học, cháu và cha mẹ cháu cũng nhất trí là chúng cháu chỉ đính hôn trước, đợi cho khi nào cô ấy hoàn toàn trưởng thành, kết hôn cũng không muộn. Không biết ý bác thế nào?

Cha cô hỏi: “Bên nhà cháu đã đồng ý chuyện của cháu và Chu Dạ sao?” Vệ Khanh gật đầu: “Vâng ạ, cha mẹ cháu rất hài lòng về Chu Dạ, đều rất thích cô ấy?” Cha cô chậm rãi gật đầu, nghĩ nghĩ, còn nói: “Vệ Khanh, bối cảnh trưởng thành của cháu và Chu Dạ hoàn toàn khác nhau, cháu có nghĩ tới, khoảng cách này khó khăn như thế nào không?” Vệ Khanh đau đầu, quả là dòng dõi thư hương, phần tử tri thức, ngay cả cha cô cũng khó đối phó như vậy.

Hắn nghiêm túc nói: “Thưa bác, cháu không dám nói giữa cháu và Chu Dạ không có bất kỳ vấn đề nào, nhưng nếu hai người đã muốn ở cùng một chỗ, không ngừng cố gắng hòa hợp, khoan dung lẫn nhau, hiểu và bỏ qua cho nhau. Bác nói như vậy có đúng không ạ?” Hắn cũng không ngốc, đá quả bóng lại về chân cha cô.

Cha cô quay đầu nhìn cô một lát, nhẹ giọng nói: “Thì Thi, đây là chuyện chung thân đại sự của con, con nghĩ thế nào?” Chu Dạ nhìn tình hình này, biết đêm nay phải đưa ra kết quả cuối cùng, quyền lựa chọn đang ở trong tay mình, đáp án chỉ có thể là có hoặc không, không còn lựa chọn nào khác.

Ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông trước mắt, một người đã ở bên cạnh cô tới khi trưởng thành, một người sẽ cùng cô vượt qua quãng đời còn lại, đột nhiên có chút cay cay, quyết định của cô có làm cho cha đau lòng hay không? Vệ Khanh căng thẳng nhìn cô, đè nén thanh âm, gọi: “Chu Dạ...”

Cô nhìn hắn mỉm cười, đối mặt với cha, thật lòng nói: “Cha, ý cha thế nào thì con sẽ làm theo như vậy.” Đương nhiên cha cô hiểu ý con gái, khe khẽ thở dài, gần như là không nghe thấy, nhìn con gái trưởng thành từ nhỏ tới lớn, giao cho một người đàn ông khác, trong lòng làm sao không buồn?

Hắn cầm tay hai người bọn họ, đặt cùng một chỗ, chân thành nói: “Vệ Khanh, bây giờ Chu Dạ còn trẻ, hoạt bát đáng yêu, hi vọng hơn mười năm sau cháu vẫn có thể nghĩ như vậy. Hai đứa ở chung một chỗ, phải có trách nhiệm với nhau, không chỉ có trách nhiệm với chính bản thân mình, mà còn phải quan tâm tới đối phương. Vệ Khanh, Chu Dạ còn ít tuổi, nhiều chuyện không hiểu, cháu phải dạy nó, nắm tay con bé cùng nhau đi về phía trước.”

Vệ Khanh gật đầu: “Xin bác hãy yên tâm, cháu sẽ làm như vậy.” Thái độ chân thành nắm tay Chu Dạ, cảm nhận rõ ràng trọng trách trên vai, cảm giác được vai trò của một người chồng. Hôn nhân khiến người đàn ông trưởng thành hơn, nhiệt huyết từ trong ra ngoài, làm người ta cảm phục.

Chu Dạ nghe xong, nước mắt rơi xuống mu bàn tay Vệ Khanh, nghẹn ngào kêu: “Cha...” Cha cô vẫn như trước, xoa xoa đầu cô, nói: “Thì Thi, từ nay về sau không thể tùy hứng như vậy, đã không còn nhỏ nữa, phải nghe lời, không thể hơi chút là nổi cáu.” Hai mắt Chu Dạ đầm lệ, mơ hồ, liên tục gật đầu.

Cha cô nhìn cô, con gái mới mười chín tuổi đã phải rời khỏi mình, đúng là quá nhanh. Đột nhiên nói: “Thì Thi, nếu giờ mẹ con còn sống, nhất định cũng sẽ đồng ý.” Nói xong câu đó, ông chống tay lên thành ghế, đứng dậy: “Không còn sớm nữa, hai đứa cũng đi ngủ sớm đi.” Tập tễnh đi về phòng.

Chu Dạ nhìn bóng lưng hơi cúi của cha, nghĩ thầm, nhất định cha đang nhớ tới mẹ. Ngẩng đầu lên nói: “Vệ Khanh, chúng ta không cần đính hôn sớm như vậy có được không? Cha em chỉ có một mình, ông rất cô đơn.” Vệ Khanh lau nước mắt cho cô, thở dài: “Mỗi người đều có một cuộc sống riêng, em cũng vậy. Em thương cha em tới vậy, cũng phải tự đi trên con đường của mình, có phải không?” Cô cúi đầu, biết hắn nói đúng, không lên tiếng, nhưng trong lòng vẫn không thể bớt ưu thương.

Hôm sau, Vệ Khanh cười nói: “Thưa bác, cháu đã nói với cha mẹ cháu chuyện đính hôn, cha mẹ cháu hi vọng lần này bác có thể cùng cháu về Bắc Kinh, tham dự lễ đính hôn của bọn cháu.” Vợ chồng Vệ lão tướng sau khi biết cha Chu Dạ đồng ý, đương nhiên rất vui vẻ, nhất là Vệ mẫu, ra sức thúc giục bọn họ mau chóng làm lễ. Hai người già để tỏ lòng thành ý, muốn làm một lễ đính hôn long trọng.

Chu Dạ cả kinh, vội vàng hỏi: “Cái gì mà lễ đính hôn? Sao em không biết?” Hắn cười nói: “Cha mẹ anh muốn mượn chuyện chúng ta, tụ họp bạn bè thân quen một chỗ ấy mà.” Cô nghe ra ý tứ trong lời hắn, chẳng phải là muốn mở tiệc đãi khách hay sao? Với địa vị nhà họ, không chừng còn muốn đăng tin lên báo.

Rốt cuộc, có còn nghĩ để cho cô tiếp tục học hay không? Liên phản đối: “Vệ Khanh, em không muốn làm lễ đính hôn, chỉ cần cha mẹ anh và cha em đồng ý là được rồi.”

Dường như cha cô đêm qua ngủ không ngon, tinh thần hơi kém, nói: “Ý tốt của cha mẹ cháu, bác biết, nhưng bác cũng không tán thành việc gióng trống khua chiêng. Thi Thi vẫn còn đang đi học, chuyện làm lễ to tát như vậy chờ con bé tốt nghiệp rồi tính sau.” Vệ Khanh nghe ra, nếu muốn kết hôn còn phải chờ Chu Dạ học xong nghiên cứu sinh mới được, không khỏi lo lắng, nhưng lại không có cách nào khác, đành phải gật đầu đồng ý.

Mười chín tuổi vốn là độ tuổi sôi nổi nhất, vẫn còn quá trẻ để kết hôn.

Đối với đề nghị của cha cô, Vệ gia cũng hiểu. Vì chuyện chung thân đại sự của đôi trẻ, người lớn hai gia đình quyết định phải gặp nhau một lần. Vì cha cô còn đang bị thương, đi đứng không tiện, vì thế cha mẹ Vệ Khanh tự mình đi về phía nam, có thể thấy bọn họ rất coi trọng cuộc hôn nhân này.

Chu Dạ vô cùng căng thẳng, nghe thấy cha mẹ Vệ Khanh sắp tới, liền đứng ngồi không yên. Vệ Khanh trấn an cô: “Không có việc gì đâu, không phải em chưa từng gặp cha mẹ anh, lo lắng gì chứ?” Cô nói: “Nhưng mà không giống, lần này là ở nhà em. Em sợ làm không tốt, sẽ thất lễ.” Cô cố gắng nhẫn nại, dù sao vẫn chưa từng trải qua tình cảnh này. Vệ gia không phải gia đình bình thường, cô còn không biết nên sắp xếp thế nào.

Vệ Khanh ôm cô, cười: “Em căng thẳng gì chứ? Có chồng em ở đây, em cứ thoải mái đi...” Hết thấy mọi chuyện đều do Vệ Khanh xử lý, ra sân bay đón, đặt tiệc ở khách sạn, thực đơn... Tất cả chuyện vụn vặt, đều lo lắng chu toàn thỏa đáng, ngay cả quần áo cho cha cô đi gặp mặt cũng nghĩ tới.

Cô đi theo một bên, tựa đầu vào cánh tay hắn, nói: “Vệ Khanh, tới tận bây giờ em mới phát hiện ra, không ngờ anh lại cẩn thận như vậy.” Gặp chuyện bất ngờ, có thể bình tĩnh giải quyết. Chu Dạ dựa sát vào hắn, hoàn toàn đáng về cô gái nhỏ. Vệ Khanh thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt ngưỡng mộ, lòng tự tôn của đàn ông được đề cao chưa từng thấy, hôn cô, yêu chiều nói: “Đây là chuyện của đàn ông, em chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được rồi.”

Chu Dạ không nói gì, đúng là chủ nghĩa tự cao, vừa mới khen hai câu đã bay lên trời.

Ngày cha mẹ hai nhà gặp mặt, Chu Dạ và cha ăn mặc chỉnh tề, tới khách sạn chờ trước. Vệ Khanh tự mình ra sân bay đón cha mẹ. Tối trưa, cha mẹ Vệ Khanh tới, trò chuyện một lúc, đều ngồi xuống. Chu Dạ đứng dậy rót rượu, Vệ mẫu vội nói: “Thi Thi, con ngồi đi, để cho nhân viên phục vụ làm là được rồi.” Cha cô cười: “Không sao, con bé còn nhỏ, cứ để cháu nó rót đi.”

Vệ mẫu nghĩ thầm, thảo nào Chu Dạ lại hiểu biết lễ nghi như vậy, hóa ra là được cha mẹ dạy dỗ chu đáo.

Hai gia đình nói chuyện không thể không khen ngợi con cái, Vệ mẫu khen Chu Dạ thông minh lanh lợi, ngay cả Vệ lão tướng cũng nói vừa nhìn Chu Dạ đã thấy hài lòng. Nói tới mặt Chu Dạ đỏ ửng, ngượng ngùng kéo tay Vệ mẫu: “Mẹ, mẹ còn nói nữa, con không dám ngẩng đầu lên mắt.”

Mọi người đều cười nhìn cô. Chu Dạ đỏ mặt nhìn cha mình, thấy ông cười, vì thế ngoan ngoãn nói: “Mẹ.” Sau đó lại gọi Vệ lão tướng quân: “Cha.” Hai ông bà cười gật gật đầu, vô cùng vui vẻ. Vệ mẫu vuốt tay cô, cười: “Ai nha, Thi Thi nhà chúng ta rất hiểu chuyện, sau này đã là người một nhà cả rồi. Nào, cái này cho con...” nói xong, lấy ra một cặp vòng ngọc tím, là ngọc phỉ thúy, không lẫn tạp chất, vừa nhìn đã biết rất quý giá.

Vệ mẫu nói: “Mẹ biết những người trẻ tuổi tui con không thích mấy thứ đồ cổ này, nhưng vòng ngọc này là tâm ý của cha mẹ, con hãy nhận lấy.” Quan niệm truyền thống của lão nhân gia là dùng ngọc làm vật đính lễ, hi vọng có thể mang tới cho bọn họ một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

Chu Dạ biết là không thể chối từ, liền nhận lấy, nói: “Mẹ, vòng rất đẹp, con thích lắm.” Liền đeo vào tay, rất vừa vặn, hiển nhiên được đặt làm riêng cho cô. Hành động này của cô khiến Vệ mẫu rất hài lòng, còn nói cô đeo rất đẹp.

Vệ Khanh cũng đi tới, nhíu mày nói: “Chu Dạ, hóa ra em rất hợp đeo vòng nha.” Vì hàng năm học vẽ, trên người tự nhiên có khí chất nghệ thuật, khi im lặng, rất đoan trang, thanh lịch. Chu Dạ lắc lắc tay, cười nói:

“Đeo như này, mặc sườn xám nhìn mới hợp.” Đột nhiên cô nghĩ tới, sau này kết hôn, sẽ mặc sườn xám. Nhìn Vệ Khanh mỉm cười, kéo tay hắn xoa nhẹ, có cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời.

Vệ Khanh bị cô nhìn như vậy, giật mình, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Chỉ đeo không thôi càng đẹp hơn.” Ánh mắt nhìn chăm chăm vào quần áo trên người cô, không có ý tốt.

Chu Dạ hiểu ra, trừng mắt nhìn hắn, đẩy hắn ra, đoạn chính ngồi thẳng người. Cái người này, cả ngày không biết suy nghĩ những gì, trong đầu toàn ý nghĩ hạ lưu!

Buổi chiều hôm đó, cha mẹ Vệ Khanh trở về. Bởi vì sắp khai giảng, hai ngày sau, Chu Dạ và Vệ Khanh cũng trở về Bắc Kinh.

[24]: Nguyên văn: Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, chích quy thương thiên hòa nương thân. (Nam nhi dưới gối có hoàng kim, chỉ quỳ trước trời cao cùng thân mẫu.)

Nam nhi tràn đầy nhiệt huyết, chỉ báo đến nước nhà cùng nhân dân.

Ý chí phải kiên cường, không được a dua nịnh hót. Cổ nhân đối với lễ quỳ lạy vô cùng để tâm coi trọng, nhất là với những kẻ có cốt cách nam nhi, lại càng không được tùy tiện hành hạ lễ với kẻ khác. Ý nghĩa ban đầu của câu này là nam nhi quỳ gối cũng như hoàng kim (vàng) trân quý bảo vật như nhau, không được tùy tiện quỳ lạy người khác.

21. Chương 41-42

(Có lẽ là yêu) Chương 41: Xung đột

Edit: Ishtar

Học nghiên cứu sinh ngày nào cũng vậy, quanh quẩn giữa phòng vẽ tranh, canteen, kí túc, không khác trước kia là bao. Chu Dạ học vẽ tranh sơn dầu, thuộc dạng mỹ quan độc đáo tinh khiết, nhưng tài liệu học rất đắt đỏ. Tuy cô được miễn học phí, hàng tháng còn có trợ cấp, nhưng vẫn không thể không đi làm thêm. Vì cha cô bị thương mà công việc trợ giảng của cô bị gián đoạn. May mà giáo sư tới tìm cô, nói mở rộng trung tâm, đang cần gấp nhân viên, hỏi cô có rảnh đi dạy hay không. Cô liền gật đầu đồng ý.

Ở kí túc còn có một cô gái khác từ tỉnh ngoài vào nhập học, cũng không dễ dàng gì, tên là Lục Đan, đeo gọng kính đen, buộc tóc đuôi ngựa, tính tình hướng nội, gặp người khác chỉ mỉm cười, không thích nói chuyện. Lục Đan có người thân ở Bắc Kinh, cuối tuần đều về nhà cậu chơi. Chu Dạ vừa gặp cô đã thấy thích, cô không hút thuốc lá, không uống rượu, cũng không nấu cháo điện thoại, im lặng đọc sách mỹ thuật, cảm thấy cuộc sống trong trường vô cùng hài lòng, cuộc sống từ nay về sau rất thoải mái.

Gần đây Vệ Khanh rất bận, gọi điện nói đang cố gắng kiếm tiền nuôi vợ. Chu Dạ vừa tức vừa buồn cười, nói: “Ai cần anh nuôi chứ, em có thể tự kiếm tiền.” Đắc ý nói cho hắn biết, một ngày làm trợ giảng, kiếm được vài trăm tệ, cuộc sống rất thoải mái. Đối với tiền bạc, cô không tham muốn quá nhiều, đủ dùng là được rồi, đương nhiên thỉnh thoảng cũng muốn mua một hai thứ đồ xa xỉ. Vệ Khanh cười mắng cô không có tiền đồ.

Cô bất mãn nói thầm: “Người anh toàn mùi tiền thì có tiền đồ đấy! Ai bảo em không có tiền đồ, tương lai em sẽ là một tiểu Trần Dật Phi.” Cô còn trẻ, có nhiều tư cách, nên mới dám ăn nói hàm hồ như vậy. Tranh của Trần Dật Phi đều được ca ngợi trong và ngoài nước, vận dụng kĩ xảo hội họa phương Tây, kết hợp với thần vận tác phẩm phương Đông, sự kết hợp hòa hòa ấy, có thể nói là một người vô cùng quan trọng trong giới hội họa đương đại. Cô rất ngưỡng mộ, coi ông ta là thần tượng.

Vệ Khanh nghe xong, cười nói: “Được, được, tương lai Chu Dạ nhà chúng ta vừa mới thành danh, cả thế giới đều biết, anh làm ông xã đi theo chắc cũng hưởng sái được ít hào quang nhỉ?” Còn nói: “Nói đến Trần

Dật Phi, nằm đó ở Thượng Hải, còn từng gặp qua ông ta, là một người rất có khí chất nghệ thuật.” Cô cảm khái nói: “Thật tiếc là trời đổ kị người tài, qua đời sớm quá.”

Vệ Khanh thấy cô thốn thức không thôi, cười nói: ‘Em đó, nghe bình thư (một hình thức văn nghệ dân gian TQ, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ) mà rơi lệ, thay người xưa lo lắng. Có tâm tư rảnh rỗi như vậy, thà đi ra ngoài ăn cơm cùng chồng em còn hơn.’ Cô lắc đầu: “Không được, buổi chiều em còn phải tới lớp dạy vẽ. Rất nhiều người muốn thi vào khoa mỹ thuật tạo hình trường em, bởi vậy có rất nhiều học sinh.”

Hắn bắt măn: “Em chỉ là một sinh viên, tại sao còn bận hơn cả một ông chủ như anh?” Vất vả lắm hắn mới có thời gian rảnh, gọi cô đi ăn cơm, cô lại liên tục từ chối. Chu Dạ đau khổ nói: “Em không nói sai mà, em đang đi học mà... người ta còn cố gắng học tập, cố gắng làm việc thì có gì sai cơ chứ...” Hắn bắt đắc dĩ nói: “Nhưng em cũng không thể vất chồng em sang một bên, mặc kệ như thế chứ?”

Cô vội nói: “Đâu có! Lần nào em gọi điện cho anh, không phải anh nói đang họp, chuẩn bị đi công tác hay sao, anh còn dám làm kẻ xấu đi báo án trước à?” Hắn đầu hàng: “Được, được, chúng ta coi như hòa, không nói chuyện này nữa. Anh với em nói chuyện nghiêm túc, chủ nhật tuần sau anh đi dự đám cưới của một người bạn, em đi chung với anh đi, đến lúc đó cũng đừng nói không rảnh, càng đừng nói là quên mất lời anh.”

Càng vào ngày nghỉ, cô càng lấy cớ đi dạy, nhưng cũng không thể tiếp tục từ chối hắn, lần trước cô đã cố ý trốn một lần làm hắn không vui. đành phải rầu rĩ nói: “Được rồi, em sẽ nói chuyện với giáo sư, xin nghỉ một hôm.” Từ khi xác định rõ ràng quan hệ hai người, thỉnh thoảng hắn đi tham dự trường hợp gì đó, lại thích lôi cô đi cùng, trước mặt mọi người thoải mái giới thiệu cô là vợ chưa cưới. Vệ Khanh cũng là muốn cô sớm thích ứng với những trường hợp xã giao như vậy.

Một hai lần, cô còn cảm thấy mới mẻ đi chơi cũng được, long trọng phô trương, trai thanh gái lịch, nước hoa quyến rũ, rượu và đồ ăn ngon. Nhưng càng đi nhiều, cô càng thấy không thoải mái. Bạn bè của Vệ Khanh, trong miệng không phải là những đường lối buôn bán thì cũng nói đùa cợt những chuyện cô nghe không hiểu, không vui. Cô không hiểu gì cả, ngay cả một đề tài đơn giản cũng không có, đành phải mặc kệ, giống như một cái bình hoa, đứng ở một bên ngầy ngô cười. Xa lạ như vậy, cô cảm thấy không được tự nhiên mà Vệ Khanh thì lại như cá gặp nước.

Cô buồn bực, chênh lệch giữa hai người lại rõ ràng như thế.

Chu Dạ chuẩn bị xong giáo án, xách đồ đi tới lớp dạy vẽ. Giáo sư bố trí cho cô dạy ở trường luyện thi, phần lớn học sinh đều có trình độ vẽ nhất định, đều muốn thi vào đại học chính quy tiếp tục học tập. Bởi vì kì thi tuyển sinh cũng sắp đến, vì thế trường luyện thi đông kín người, không thể không mở thêm quy mô giảng dạy.

Trên danh nghĩa là trợ giảng, nhưng thực ra đã là một giáo viên hẳn hoi. Bình thường giáo sư của cô chỉ giảng lý luận hội họa, dẫn dò vài kỹ xảo cần chú ý, sau đó Chu Dạ minh họa cho mọi người, hướng dẫn cô trong quá trình giảng dạy làm thế nào để có một bức phác họa hoàn hảo, chỗ nào cần đặc biệt chú ý. Sau khi thấy cô đã tích lũy được không ít kinh nghiệm, trực tiếp giới thiệu với học sinh: “Đây là cô giáo Chu Dạ, từ nay về sau sẽ giảng dạy cho các em, hi vọng mọi người tích cực phối hợp để cô giáo Chu hoàn thành công tác.”

Chu Dạ nhìn thấy phía dưới có mấy chục ánh mắt nhìn cô chằm chằm, lần đầu tiên đơn độc chống đỡ đại cục, khó tránh có chút bối rối. Ra vẻ trấn tĩnh, nói: “Xin chào mọi người, chúng ta bắt đầu học bài.” Cũng không quan tâm có ai chú ý nghe hay không, còn thật sự hoàn thành trách nhiệm của một giáo viên.

Đa phần những người này đều đã thi vào trường cao đẳng, chỉ nhỏ hơn Chu Dạ một, hai tuổi, tuổi trẻ lông bông, kiêu ngạo vô cùng, không coi ai ra gì, ngay từ đầu đều coi thương cô, cố ý ồn ào, lớp học hỗn loạn. Chu Dạ cũng không tức giận, chứng minh thực lực bản thân, trước mặt bọn họ hoàn thành một bức tranh lớn. Người trong nghề vừa ra tay, vừa nhìn đã biết, thế mới trấn áp được bạo động bên dưới, mọi người ngoan ngoãn nghe lời.

Một học sinh đứng bên cạnh cô, lú lú hỏi: “Tiểu giáo sư, tại sao cô lại vẽ cậu bé này ăn mực như vậy?” Học sinh ở đây rất nghịch ngợm, thấy cô còn trẻ, đều gọi cô là “tiểu giáo sư”. Cô cười: “Đây là lát ma, lần

trước tôi tới Vân Nam, ở trong một ngôi chùa đã nhìn thấy cậu bé này, nên đã vẽ một bức.” Cầm lấy bút vẽ, tiếp tục hoàn tất những chi tiết chưa xong.

Nửa ngày sau, cảm thấy trời tối dần, ngẩng đầu lên, không ngờ đã chạng vạng tối. Bỗng nhiên có người đứng dậy, bật công tắc trên tường, cả phòng học sáng ngời. Chu Dạ nhìn xung quanh, chỉ còn cậu ta và mình, những người khác đã sớm về hết. Học sinh ở đây “Tam thiên đả ngư, lưỡng thiên sái vông”[25], hôm nay đến, ngày mai nghỉ, cứ qua lại như vậy, không có nhiều người quen mặt.

Mà cô nhớ rõ đây là học trò của mình, vì khuôn mặt xinh đẹp quá mức của cậu ta. Lần đầu tiên gặp mặt, chỉ thấy cậu ta đứng sau lưng người khác, không để ý tới ai, đã thầm nghĩ tên nhóc này lớn lên nhất định sẽ thành tai họa, mới tí tuổi đầu, đã khiến cho toàn bộ nữ sinh trong lớp luyện thi đầu óc choáng váng. Dịu dàng hỏi: “Trời sắp tối rồi, em còn chưa về sao?” Hấn cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu, lại ngồi xuống.

Cô thấy cậu ta ngồi trên bàn phác họa, cười hỏi: “Đang vẽ gì thế?” Cầm lên nhìn, đang vẽ một khuôn mặt bình thường. Có chút ngạc nhiên, nói: “Vẽ được lắm, năng lực vẽ của em rất cao đấy.” Giỏi như vậy, cần đi học làm gì nhỉ? Cô cảm thấy xấu hổ, không dạy được người ta cái gì.

Hấn cũng không có phản ứng, chỉ khép bức tranh lại, vẽ mặt lạnh lùng. Chu Dạ nghĩ thầm, ha ha. Cậu nhóc này đủ khốc nha, không thêm đem một cô giáo như cô vào mắt. Xấu hổ nói: “Cô về đây.” Dù sao thì cô cũng không phải là giáo viên, bị học sinh xem thường cũng chẳng có gì là quan trọng.

Đang thu xếp đồ dùng, đã thấy hấn ngồi gõ gõ trên mặt đất. Cô hỏi: “Giá vẽ của em hỏng à?” Lại nhớ tới cái thời mình đi học đại học, vì tiết kiệm tiền, cầm giá vẽ người khác đã vứt bỏ đóng thêm nhựa cao su, tiếp tục sử dụng. Nghĩ cậu nhóc này giống mình ngày đó, kinh tế không dư dả, cười nói: “Giá vẽ hỏng rồi thì thôi, tạm dùng của cô này, cô có vài cái giá vẽ.” Nói xong, đưa cho cậu ta.

Hấn nhìn giá vẽ, chậm rãi đứng dậy, lẳng lặng nhìn cô. Chu Dạ mới phát hiện ra, hấn còn ít tuổi nhưng lại rất cao, chính mình phải ngẩng đầu lên nhìn. Khó hiểu hỏi: “Sao thế, em không thích à?” Chẳng lẽ mình lại làm tổn thương lòng tự trọng của cậu ta? Lại nói: “Em không thích thì cô cầm lại là được rồi.” Còn thật sự cảm thấy. Hóa ra làm người tốt cũng không phải dễ dàng.

Chu Dạ cầm một đồng hồ đi về, chỉ chìa khóa trên cửa: “Lúc về em nhớ đóng cửa, tắt đèn nhé.” Cậu ta đi theo phía sau, “tách” một cái tắt đèn, “rầm” một tiếng đóng cửa. Chu Dạ hoảng sợ, nhìn hai tay trống trơn của cậu ta: “Em cứ thế mà về à? Không dọn đồ sao?”

Rốt cuộc cậu ta cũng nói được câu đầu tiên: “Không cần tôi giúp cô sao?” Ánh mắt nhìn vào đồ trong tay cô. Cô lắc đầu: “Không cần, không cần, cô ở gần đâu, em đi lấy đồ đi.” Phất phất tay, nhanh chóng rời đi. Vừa đi vừa nghĩ, cảm giác cậu nhóc này cứ là lạ thế nào, không phải tới thời kỳ tuổi trẻ bông bột đấy chứ?

Một lúc sau lại nghe thấy có tiếng bước chân, nhìn lại là cậu ta, hai tay rút túi quần, không nhanh không chậm đi theo. đành phải nói: “Em cũng về hướng này à?” Một lúc lâu sau cậu ta mới nói: “Giá vẽ của tôi hỏng mất rồi, buổi tối muốn vẽ...” Chu Dạ liền đưa cho cậu ta: “Đây, cái này cho em.” Hì hì. Đầu lại vào đấy, rốt cuộc cậu ta có ý gì nhỉ, chẳng lẽ vừa rồi xấu hổ mở miệng, bây giờ suy nghĩ thông suốt?

Cảm thấy phải nói gì đó, vì thế hỏi: “Em tên là gì?” Nghiêm nhiên vẫn giữ giọng cô giáo. Hấn không trả lời, hỏi lại cô: “Cô là sinh viên trường này sao?” Thần thái cao ngạo, chỉ chỉ về phía trước. Cô hơi giận, hôm nay lại bị một tên nhóc coi thường, đúng là mất mặt. Mỉa mai trả lời: “Tôi là giáo viên dạy vẽ ‘Van Gogh’.”

Cậu ta nhún vai: “Cảm ơn giá vẽ của cô.” Xoay người rời đi. Chu Dạ nhìn theo bóng dáng hấn, suy sụp nghĩ, không ngờ mình già như vậy, hoàn toàn không hiểu nổi suy nghĩ của một cậu nhóc. Sau đó, cô biết được tên cậu ta là Ninh Phi, mới mười bảy tuổi, sắp thi vào hệ cao đẳng.

Sáng sớm chủ nhật, Vệ Khanh tới tìm cô. Cô lười biếng đi ra, ủ rũ nói: “Vệ Khanh, em có thể không đi được không?” Vệ Khanh dỗ cô: “Ngoan, mọi người đều đi chơi, em ở một mình trong kí túc làm cái gì? Còn nữa, đưa em đi ăn chực còn không muốn sao?” Cái gì chứ, vốn là cô muốn đi dạy, đã mất vài trăm tệ của cô rồi...

Không tình nguyện lên xe, nói: “Mới sáng đã phải đi uống rượu mừng sao?” Cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ đâu. Vệ Khanh lắc đầu, thở dài: “Biết ngay là em còn chưa chuẩn bị đồ mà. Đi, anh đưa em đi mua quần áo.”

Hắn biết như vậy nên phải tới sớm, đưa cô tới chỗ cửa hàng của một người bạn thay đổi hình dạng.

Giới thiệu: “Chu Dạ, đây là Tiểu Mã, là chuyên viên trang điểm, chắc chắn sẽ giúp em xinh đẹp lên nhiều.”
Đỡ cô ngồi xuống ghế: “Nào, ngoan nha, đi dự tiệc thì không thể quá thất lễ được đúng không nào? Phải ngoan ngoãn hợp tác nha.” Đầu tiên là trang điểm, vẽ mắt, thoa phấn, đánh má hồng... Hơn một tiếng sau, Chu Dạ đã không còn kiên nhẫn, mặt đen lại, không nói gì, để mặc người khác vẽ vờ.

Vất vả lắm mới trang điểm xong, lại có người tới sửa tóc. Cô nhú mồm nói: “Anh bôi gì lên đầu tôi vậy?” Người nọ nói là xịt keo giữ kiểu tóc. Cô sờ sờ, thấy dính dính lại cứng, khó chịu, liền nói: “Tóc tôi không cần sửa, mềm mại là được rồi.” Người nọ không biết phải làm sao, Vệ Khanh vội đi lên nói: “Chu Dạ, thay đổi kiểu tóc mới cũng không tệ đúng không? Em chỉ cần nghỉ ngơi, tất cả cứ giao cho nhân viên là được rồi.”

Chu Dạ nghe xong, nổi giận, bất mãn nói: “Đây là tóc của em, người khác muốn làm gì cũng phải được em đồng ý đã!” Vệ Khanh thấy cô khó chịu, hừ nói: “Chu Dạ, đừng bướng nữa...” Chu Dạ không chịu thay đổi cách ăn mặc, hắn đành phải tự thân xuất mã. Hắn đưa cô đi ra ngoài gặp bạn bè thân thích, đương nhiên hi vọng người khác khen ngợi bạn gái mình xinh đẹp mê người.

Chu Dạ cao giọng nói: “Em không thích người khác động vào tóc em.” Cứng người, không nhúc nhích. Mọi người xung quanh đều nhìn cô, chậm rãi ngừng nói chuyện. Vệ Khanh thấy cô không chịu hợp tác, đau đầu, một lúc lâu sau, xoa tay nói: “Bỏ đi, thay quần áo đi.” Chu Dạ nghe giọng hắn dường như đang tức giận, đành phải nhún nhường, đi vào bên trong thử đồ. Giấy vất xuống đất, nhưng động tác rất mạnh, hăm hăm cầm bộ quần áo đi vào.

Lễ phục là do chuyên viên thiết kế lựa, váy dài thẳng tới mắt cá chân, đường cong lộ ra, khéo léo khoe dáng người hoàn hảo của Chu Dạ. Trên mặt vẽ màu đen, đỏ vàng xen kẽ như là một đồ án không có quy tắc, nhìn qua thấy rất lộn xộn, nhưng thực ra lại rất đẹp. Mọi người đều trầm trồ khen ngợi, chỉ có Chu Dạ là trầm tĩnh không biểu lộ gì.

Vệ Khanh cũng gật đầu, tâm tình tốt hơn một chút, ôm cô cười nói: “Em xem, như vậy không phải rất đẹp hay sao? Ai gặp cũng thích.” Trong suy nghĩ của hắn, cô nên như vậy, cao quý thanh lịch. Chu Dạ kéo kéo mảnh lụa trên vai, động tác thô lỗ, nhú mồm nói: “Em không cần ăn mặc như vậy, cũng không phải đi bán rẻ tiếng cười!” Vệ Khanh gõ gõ trán cô: “Ăn nói lung tung! Sáng sớm nổi giận tới tận bây giờ, em hư quá!”

Chu Dạ đẩy hắn ra: “Như thế này không phải giống mua vui sao? Màu sắc quá tục, hình thức không mới mẻ! Khó coi chết được!” Sắc mặt Vệ Khanh không tốt lắm: “Chu Dạ, hôm nay em cố ý cãi nhau với anh phải không?” Chu Dạ vốn là không trâu bò bắt chó đi cày, cũng không bày ra vẻ mặt hòa hoãn, quật cường đứng ở đó, cũng không nhìn hắn, không nói gì.

Tiểu Mã vội chạy ra hòa giải: “Chu tiểu thư, lễ phục này là thiết kế mới nhất năm nay, rất mới mẻ độc đáo, trang điểm bắt mắt, mái tóc mềm mại như vậy, da thịt trắng mịn, rất thích hợp.”

Chu Dạ cũng không biết điều, cứng rắn nói: “Tôi không thích.” Vệ Khanh thực sự nổi giận, ngồi xuống sofa, vắt chéo chân, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc em muốn thế nào?” Nhìn chăm chăm cô, ánh mắt lạnh lẽo. Chu Dạ cắn môi không nói, nếu còn làm loạn nữa thì không tốt. Đành phải nghĩ biện pháp khác. Nghĩ một lúc, bỏ đi, thời tiết tốt như vậy, so đo với hắn làm gì? Rầu rĩ nói: “Em không thích trang điểm và bộ váy này, em muốn tự mình chọn.”

Tiểu Mã cảm thấy bị sỉ nhục, nói: “Chu tiểu thư, tôi chọn bộ y phục này thích hợp với cô nhất. Cô phải tin tưởng ánh mắt tôi.” Cô ngẩng đầu nói: “Tôi càng tin tưởng ánh mắt mình hơn.” Vẻ mặt kiêu ngạo, làm Tiểu Mã tức giận, quay đầu bước đi. Vệ Khanh vừa tức vừa buồn cười, nhìn cô, nói: “Đi đi, em tự lựa đi, đến lúc đó đừng tự bẽ mặt đập vào chân mình, khiến người khác chê cười.”

Chu Dạ lười kéo lớp váy, ghét bỏ: “Y phục kiểu gì không biết, ăn mặc như gái làng chơi vậy.” Vệ Khanh lườm cô: “Được rồi, được rồi, nói nhiều thế, sắp tới giờ rồi, để xem em tự chọn y phục cao quý thế nào.” Toàn bộ nhân viên trong cửa hàng đều nhìn chăm chăm Chu Dạ, coi như cô đều đã đắc tội với mọi người.

Chu Dạ nhú mồm, phì! Tưởng làm khó tôi sao, nhiều năm học mỹ thuật công cốc chắc? Mang theo tâm lý trả thù, cầm lấy áo sơ mi trắng bó sát, cổ áo lại buộc một cái nơ màu đen, mặc thêm một chiếc quần sooc

đen, để lộ cặp chân thon dài, không chút tỳ vết, thanh xuân hoạt bát, gợi cảm hơn rất nhiều, lại thay giày cao gót, vuốt vuốt mái tóc, khiêu khích nhìn mọi người.

Mặc dù Tiểu Mã bất mãn, nhưng không thể không thừa nhận. “Chu tiểu thư quả là có con mắt thẩm mỹ.” Vận dụng màu trắng đen hài hòa, áo sơ mi phối hợp với quần sooc, cũng chỉ có tầm tuổi này của cô mới to gan tới vậy. Biết cô học mỹ thuật tạo hình, liên tục nói: “Thảo nào khí chất cao nhã, phẩm vị độc đáo, đối với màu sắc lại mẫn cảm như vậy, hóa ra là đụng phải người trong nghề. Chu tiểu thư ăn mặc như vậy, chắc chắn trấn áp toàn bộ.”

Vệ Khanh lại không muốn, nhìn cô nhú mày, mặt mày cau có liên tục nói: “Đổi đi, đổi đi.” Chỉ riêng việc lộ cặp đùi ra thế kia đã khiến hần chảy nước miếng, đầu óc mơ màng, huống chi là những gã đàn ông khác. Mặc như vậy, là muốn trêu hoa ghẹo nguyệt có phải không?

Chu Dạ lại không thích, nói: “Không đổi, em thích cái áo sơ mi này, trắng đen phối hợp với nơ bướm đen, đang có trào lưu đấy.” Vệ Khanh không thương lượng: “Mặc kệ trào lưu gì đi nữa, thay ngay cái quần ra cho anh, từ nay về sau không cho phép ăn mặc như vậy.” Giọng điệu kiên quyết.

Nhân cơ hội này, cô cò kè mặc cả. “Muốn em đổi cũng được, nhưng từ nay về sau, phải để em tự lựa đồ, anh không cần can thiệp lung tung, em tự mình biết chừng mực.” Đây là mục đích của cô, lấy lùi để tiến.

Vệ Khanh đầu đầu không thôi, bất đắc dĩ gật đầu, “Được được được, mau đi thay đi, đừng dài dòng nữa.” Nhìn thấy mấy gã bên cạnh cứ nhìn chằm chằm chân cô, đã muốn móc mắt bọn họ ra rồi. Chu Dạ giành được thắng lợi, lặng lẽ làm dấu chiến thắng, đắc ý dào dạt, đổi một chiếc quần bò dài, che khuất cảnh xuân.

Ép buộc đến ép buộc đi, cuối cùng Vệ Khanh vẫn thất bại.

Khi hai người tới khách sạn, mọi người đã tới đông đủ. Tất cả cười đùa: “Vệ thiếu, sao lại tới muộn như vậy, phạt uống ba chén!” Hôn lễ lớn, người đến người đi, khách đông, bao hạ toàn bộ tầng lầu. Có người không biết hỏi thăm về Chu Dạ, nghe nói là vợ chưa cưới, cười nói: “Ai nha, Vệ thiếu phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong của chúng ta cuối cùng cũng lãng tử quay đầu, thật đáng mừng nha! Bao giờ cho tụi em ăn cỗ vậy? Lúc uống rượu mừng cũng đừng quên mời anh em nhé!” Ngoài trừ chú rể và cô dâu, tất cả đều đùa giỡn bọn họ.

Nói cười thoải mái, khiến Chu Dạ xấu hổ, tìm cớ chạy ra ngoài ban công. Bạn bè Vệ Khanh vui đùa quá mức, cô nghe không lọt tai. Đang lúc nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, lại có người đẩy cửa kính đi tới chỗ cô.

Chu Dạ quay đầu, âm thầm tán thưởng, đại mỹ nhân nha, dáng người cao gầy, đi giày ba phân, chậm chậm đi tới, phong thái yếu điệu. Làn da mịn màng, mái tóc tùy ý buông trên vai, càng lộ ra khuôn mặt xinh đẹp như hoa đào, nhưng lại nhìn Chu Dạ với ánh mắt lạnh lùng.

Chu Dạ quay đầu nhìn, phía sau không có người, cô lại không biết cô ta, sao cô ta lại dùng ánh mắt hận thù này nhìn cô nhỉ? Cô gái đứng ở trước mặt Chu Dạ, nhìn từ đầu tới chân, cười lạnh một tiếng, nhú mày nói: “Tôi cứ tưởng vợ chưa cưới của Vệ Khanh xinh đẹp động lòng người, khuyên quốc khuyên thành cơ đấy. Hóa ra cũng chỉ bình thường thôi, chẳng có gì đáng chú ý cả.”

Chu Dạ giận tím mặt, biết là nợ phong lưu của Vệ Khanh, tà tà dựa vào cửa sổ, không nhanh không chậm nói: “Đúng vậy, cũng không có gì nổi bật, chỉ có tuổi trẻ mà thôi.”

Khiến cô ta trợn mắt nhìn, Chu Dạ cũng trừng mắt nhìn lại, đối chọi gay gắt, không hề nhường nhịn. Tưởng cô còn ít tuổi nên muốn bắt nạt sao, đừng có nằm mơ. Chu Dạ cô cũng không phải là thiện nam tín nữ!

Đối đãi với bạn bè giống như gió xuân ấm áp, đối đãi với kẻ địch giống như gió thu vô tình cuốn lá vàng.

[25]: đánh cá ba ngày nhưng lại phơi lưới hai ngày, ý chỉ làm ăn chênh lệch, lừa dối. (Có lẽ là yêu) Chương 42: Tình địch

Edit: Ishtar

Vệ Khanh quay đầu không thấy Chu Dạ đâu, đi khắp nơi hỏi thăm, tìm ra tới ban công, lầu bầu: “Sao em lại chạy ra đây, làm anh đi tìm mãi?” Chu Dạ lạnh lùng nhìn hần, trong lòng tràn đầy lửa giận, chờ xem kịch vui.

Vệ Khanh ngạc nhiên trước thái độ của cô, chờ tới khi đến gần mới nhìn rõ cô gái quay lưng về phía hắn, giật mình, thốt lên: “Tiết Tư!” Cảm thấy có phần thất lễ, vội cười nói: “Anh không biết em đã về nước.” Trộm quan sát Chu Dạ, thấy sắc mặt cô không tốt, đang cười lạnh nhìn mình, thầm kêu không ổn rồi, không biết vừa rồi Tiết Tư nói những gì, lại chọc cô tức giận.

Cô gái tên Tiết Tư kia xoay người lại, nhìn Vệ Khanh cười như không cười: “Vệ thiếu, sao đánh hôn mà cũng không thông báo với em một tiếng? Tình bạn của chúng ta năm đó, cũng không tới mức xa lạ như vậy chứ?” Ý trong lời nói khiến Vệ Khanh xấu hổ, vội nói: “Tiết Tư, lâu rồi không gặp, bỏ qua được không?” Tiết Tư cười lạnh: “Ý anh là sao?”

Vệ Khanh dừng một chút, nói: “Tiết Tư, dù sao đi nữa, chuyện quá khứ hãy để nó trôi qua.” Nói với Tiết Tư, nhưng ánh mắt lại nhìn Chu Dạ, cho thấy là đó là chuyện quá khứ. Tiết Tư thờ ơ lạnh nhạt, thấy hắn có bạn gái nhanh như vậy, giận không tả xiết, nói: “Vệ thiếu, cuối cùng em cũng đã về, anh không định mời em uống một chén sao?” Vệ Khanh miễn cưỡng cười, đổi chủ đề: “Hai bác vẫn khỏe chứ?”

Tiết Tư nhíu mày: “Nếu anh đã quan tâm như vậy, sao không tự mình tới nhà em?” Hắn thấy người cô toàn gai, nói một câu là đâm thọc một câu, biết điều im miệng. Đi tới, kéo tay Chu Dạ nói: “Ra ngoài lâu như vậy có mệt lắm không? Đi vào ngồi một lát đi.” Chu Dạ không hất tay hắn ra, ngoan ngoãn đi theo hắn. Có thể coi như đóng cửa tự xử lý, không thể tha thứ cho hắn.

Tiết Tư nhìn bọn họ tay trong tay, lạnh lùng nói: “Vệ Khanh, anh vẫn tuyệt tình như trước kia! Anh đã quên bài học rồi phải không?” Mắt nhìn Chu Dạ. Vệ Khanh xoay người trừng mắt với cô. “Tiết Tư, những việc gì không nên nói thì đừng nói, chuyện cũ bỏ qua đi. Những chuyện năm đó, đều đã qua lâu như vậy, cứ nhắc lại mãi làm gì? Thấy em trở về, anh rất vui. Nếu em muốn, anh và Chu Dạ lúc nào cũng rộng cửa đón em tới nhà ăn cơm.”

Hắn biết trong tình huống này, nhất định phải tỏ rõ lập trường, nếu không, sẽ hỏng hết. Quid nhiên, Chu Dạ nghe xong những lời này, bực bội đã tiêu tan rất nhiều. Đầu óc của hắn cũng không có vấn đề gì, vẫn còn biết ai là bạn gái hắn.

Tiết Tư tái mặt. “Vệ Khanh, anh đừng khinh người quá đáng! Đừng tưởng đã đánh hôn rồi thì có thể vô tư, còn chưa thể nói chính xác xem hai người có thể ở chung một chỗ với nhau hay không? Tôi sẽ mở to mắt ra nhìn xem, thế sự biến ảo khó lường, các người đừng có vội vui mừng quá sớm, làm trò cười cho thiên hạ!” Khoanh tay đứng ngạo nghễ, khiêu khích nhìn Chu Dạ. Cho dù bọn họ đã đánh hôn thì sao, một tờ giấy hôn ước cũng không thể giữ nổi một công tử phong lưu thành tính như Vệ Khanh.

Đương nhiên Vệ Khanh chẳng thèm để ý tới mấy lời vớ vẩn của cô ta, nhưng Chu Dạ lại thiếu kiên nhẫn, hai tay xiết chặt, tức chết cô mất thôi, dám trèo lên đầu cô giễu võ dương oai à, thị khả nhẫn thực bất khả nhẫn [26]! Lắc đầu, cười ngọt ngào: “Chị Tiết, nói nhiều như vậy, chắc chị khát nước lắm nhỉ? Có muốn uống nước không?” Trong tay đang cầm đồ uống, chậm rãi đến gần, dừng trước người cô ta, ánh mắt nguy hiểm, miệng ly hơi nghiêng, nhìn thấy sẽ đổ vào trên người cô ta.

Tiết Tư cũng chẳng phải loại người hiền lành, đứng vững như núi, nhìn cô nhíu mày, ngón cái và ngón giữa tay phải dùng sức một chút, đánh tách một cái, ngón tay vuốt vuốt sợi tóc ngắn trên trán cô: “Em gái, làm chuyện sai quấy không phải bị phạt đơn giản đâu.” Ánh mắt lạnh dần, tay giơ lên túm lấy vai trái Chu Dạ, lực rất mạnh.

Chu Dạ cố đứng vững, gắng nhịn đau không kêu ra tiếng. Vệ Khanh kêu to: “Chu Dạ, không được làm càn!” Cô biết người ta lợi hại, đại trượng phu có được đuổi được, miệng ly vừa chuyển, giữa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt trên thành lan can, động tác tao nhã, không hề chật vật. Phì, có ai không biết giả vờ giả vệt!

Tiết Tư bất ngờ, thấp giọng nói: “Coi như cô thức thời!” Khuôn mặt khinh thường nhìn cô. Chu Dạ hùng hồn nói: “Phì, chị Tiết, chị lấy mạnh hiếp yếu, cũng không biết xấu hổ mà còn đắc ý!” Bỗng nhiên Tiết Tư cười rộ lên, nhìn Vệ Khanh nói: “Vệ Khanh, bạn gái nhỏ của anh cũng lạnh lợi đấy, làm cho anh đau đầu không ít nhỉ?” Đẩy cánh cửa kính, chuẩn bị rời đi, lại quay đầu nói: “À, đúng rồi, Vệ Khanh, việc này còn chưa xong đâu! Có ơn báo ơn, có thù báo thù, kị lư khán xướng bản, tẩu trước tiêu [27] đi!”

Bỏ lại ngọn núi lửa Chu Dạ sắp bùng nổ.

Vệ Khanh căng thẳng nhìn cô: “Chu Dạ, em hãy nghe anh nói, anh và cô ta không có gì hết. Cô ta chỉ không muốn anh được sống yên ổn mà thôi.” Cô lạnh lùng nhìn hắn: “Bỏ tay ra!” Trán Vệ Khanh túa mồ hôi lạnh, giải thích: “Chu Dạ, năm đó, Tiết Tư...”

Chu Dạ hét: “Bỏ tay ra! Ai thêm nghe chuyện phong lưu năm đó của anh!” Hung hăng đẩy Vệ Khanh ra, cởi cái nơ xuống, cúi đầu nhìn vai trái, vẫn còn vết tay đỏ bầm, nhũu mảy: “Cô ta định làm gì chứ?” Lực mạnh như vậy? Vệ Khanh mới biết vừa rồi đụng trúng chỗ đau của cô, vội hỏi: “Em không sao chứ?” Nhìn thấy đỏ như vậy, cũng không vấn đề gì, cười khổ: “Cô ấy giống chị dâu anh, xuất thân trong quân đội.”

Chu Dạ thầm chửi một tiếng, sao lại xui xẻo như vậy? Lại đụng trúng một kẻ vô biên? Xoa bả vai, kêu: “Anh trêu chọc phụ nữ lắm vậy?” Hắn yếu ớt nói: “Anh đâu có trêu chọc gì cô ấy..., em cũng thấy đấy, rõ ràng là cô ta tới quá rối...” Cô tức giận, hừ một tiếng: “Anh không làm sai chuyện gì, người ta lại tìm anh gây sự, sao lại không đi tìm người khác nhỉ?” Hại cô đi cùng trở thành vật hi sinh, thế này là thế nào?

Vệ Khanh đau khổ nói: “Được rồi, cho dù trước kia anh có trêu chọc cô ta thì cũng qua rồi. Nhiều năm rồi anh không gặp cô ấy. Chu Dạ, em có thể không thấy thoải mái, nhưng đừng tức giận có được không? Bình tĩnh nói chuyện. Anh cũng không biết cô ấy về nước...”

Cô cắt ngang lời hắn: “Được rồi, được rồi, em không muốn nghe mấy lời này.” Gõ gõ mũi hắn: “Chu Dạ mà đã nổi giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Anh về úp mặt vào tường mà tự ngẫm xem nên giải thích thế nào. Còn nữa, hai ngày tới, tốt nhất đừng có tới tìm em.” Cũng không quan tâm hắn, bỏ đi, không thèm quay đầu lại.

Thực tế cô rất tức giận, giận không thể kiềm chế, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho Vệ Khanh. Nhưng lại bị Tiết Tư cho một đòn như vậy, lực chú ý cũng dời đi, cảm thấy mình rất mất mặt, cảm giác như mình là quả hồng mềm bị người ta bóp nát, mỗi hận này không thể nào nuốt nổi! Thế nên mới giận chó đánh mèo, đổ hết tội lỗi lên đầu Vệ Khanh, trách nợ phong lưu của hắn, sao không tìm người nào dễ đối phó một chút!

Vệ Khanh cũng tự biết cuộc sống của mình không còn bình an nữa, biết cô đang nổi giận, nói gì cũng không nghe, vì thế hai ngày sau mới gọi điện cho cô: “Chu Dạ,.. anh đang đứng trước cổng trường em, chúng ta ra ngoài ăn cơm được không?” Tùy rằng cô không nổi trận lôi đình, nhưng làm sao dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, lạnh lùng nói: “Không đi, em đang đau đầu, muốn đi ngủ.”

Vệ Khanh vội nói: “Chu Dạ, em lại giận rồi, có thể nói chuyện rõ ràng được không?” Cô cao giọng: “Có chuyện gì nhỉ? Anh muốn nói gì? Nói chuyện phong lưu của anh với người khác, rồi em bị người ta bắt nạt phải không?” Hắn không nhắc tới thì thôi, nhắc tới lại thấy giận! Mất hết mặt mũi, trong cổ họng giống như có thì đó đâm ngang, rất khó chịu. Cô biết chuyện này Vệ Khanh không có lỗi, nhưng lòng tự trọng đã mất của cô, không thể lấy trở lại. Chỉ có thể dùng người khác trút giận, nói đi nói lại, không phải do tạo nghiệt phong lưu của hắn sao?

Vệ Khanh thử phân rõ phải trái: “Chu Dạ, đừng bướng nữa, chuyện giữa anh và Tiết Tư đã là quá khứ, cần gì phải để ý chứ? Chúng ta gặp mặt, nói chuyện thẳng thắn, đấy mới là biện pháp tốt.” Cô cười lạnh: “Đúng vậy, không có gì cần để ý, dù sao đó cũng là chuyện của anh và cô ta, sao anh không đi tìm cô ta nói chuyện rõ ràng nhỉ? Cô ta ra tay với em, anh lại nói em không cần để ý hay sao?” Giọng sắc mùi dấm chua.

Vệ Khanh đau đầu, không phải là cô làm đổ bình dấm chua, mà là thẹn quá hóa giận. Nói: “Chu Dạ, ngoan nào... không cần giận nữa, anh cảm thấy Tiết Tư cũng không cố ý ra tay, chẳng qua cô ấy khỏe hơn người bình thường... anh đưa em đi chơi có được không? Không phải em vẫn muốn tới quán bar khiêu vũ sao? Tối nay anh đưa em đi.” Tình huống lúc đó, hắn cũng biết, thái độ Tiết Tư có phần quá đáng, ăn nói khó nghe, dù sao Chu Dạ vẫn còn ít tuổi, dễ xúc động.

Chu Dạ xoay người đứng dậy, coi cô là trẻ con ba tuổi mà dụ dỗ à, cho cái kẹo là xong chắc? “Không cần tức giận ư? Anh dựa vào cái gì mà nói em không cần tức giận? Anh toàn làm chuyện tốt nha, phụ nữ tới cửa, cho em một cái tát thật mạnh, ngay cả quyền tức giận, anh cũng không cho phép sao?” Kích động ho khan, mặt mũi đỏ ửng, vô vô ngược nói: “Đừng gọi điện nữa.”

Vệ Khanh vội vàng gọi lại cho cô: “Chu Dạ, đừng cúp máy, em nghe anh nói hết đã, em không thể cứ không

để ý tới lời người khác như vậy, rốt cuộc muốn thế nào...” Cô hừ lạnh: “Không muốn gì cả, tốt nhất anh nên dọn dẹp sạch sẽ quá khứ của anh đi rồi hãy tới tìm em! Nếu không, anh cũng đừng tới đây nữa.” Cô không muốn tình trạng này tái diễn một lần nữa.

Vệ Khanh bắt đầu nhìn điện thoại trong tay bị ngắt liên lạc, phụ nữ tức giận, chỉ có thể nói bằng năm chữ, không phân rõ phải trái, hai ngày sau lại tới chỗ cô vậy. Nghĩ nghĩ, gọi điện: “Tiết Tư, anh muốn nói chuyện với em.”

Lần này, Tiết Tư mặc bộ đồ thể thao rộng thùng thình, trên trán tóc ướt đầm mồ hôi, ngồi xuống há miệng uống nước ừng ực, có lẽ vừa đi tập thể dục về. Ngẩng đầu nhìn hắn, ánh nắng chiều chiếu bên người, càng phát ra khí thể trầm ổn anh tuấn, trán cao, mũi thẳng, thông minh mà lại nghị lực, nhìn cô, môi mím lại, có chút bạc tình, vẻ mặt nghiêm túc, khóe mắt ẩn ẩn hiện ra tia nhìn không kiên nhẫn. Không ngờ hắn lại tới tìm cô, không phải hắn rất bận sao? Cô bạn gái nhỏ của hắn đúng là cũng không vừa.

Bỗng nhiên cô có chút hoảng hốt: “Vệ Khanh, đã lâu không gặp. Anh đã thay đổi nhiều, em cũng vậy.” Vệ Khanh vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần đối địch, nghĩ cô chắc sẽ giống như lần trước, khí thế bức người. Không ngờ lần này cô lại cảm thán như vậy, không khỏi ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới nói: “Đúng vậy, đã lâu lắm rồi. Em... ở nước ngoài có khỏe không?”

Bỗng nhiên cô cười, khiến cho vẻ mặt nhu hòa đi rất nhiều: “Cũng vẫn vậy, giống như những người độc thân lưu lạc ở nước ngoài, cái gì cần phải trải qua đã trải qua, lúc đầu chưa quen, nhưng bây giờ, cũng không tệ lắm.” Ngắn ngủn mấy câu mà bao quát hết thấy. Vệ Khanh trầm mặc, nói: “Tiết Tư, ngày đó anh chưa trưởng thành, không đối xử tốt với em, anh xin lỗi.”

Tiết Tư cười: “Anh xin lỗi, thật ra thì anh có lỗi gì chứ? Em và anh ở bên nhau, là hai bên tình nguyện, cho dù bây giờ có hối hận hay không, nhưng ít ra trước kia là vậy. Lúc này anh nói với em như thế, đối với em mà nói, là một sự sỉ nhục. Vậy, rốt cuộc anh có lỗi gì?”

Nhất thời Vệ Khanh nghẹn lời, sau đó nhìn vào mắt cô, thành khẩn nói: “Tiết Tư, anh xin lỗi em cũng không có ý gì khác, chuyện thời trẻ cả hai ta đều có lỗi sai. Nhưng, ít nhất việc em ra nước ngoài, phần lớn là do lỗi của anh, anh chỉ có thể xin lỗi em, tuy rằng muộn mấy năm, nhưng anh vẫn nhớ rõ. Có thể đổi mặt nói với em, cuối cùng cũng giải quyết xong một mối tâm sự trong lòng anh.”

Cô cười lạnh: “Vậy sao? Không cần... em ra nước ngoài không liên quan gì tới anh, anh cũng quá tự tin rồi.” Giọng điệu sắc bén mà trào phúng. Vệ Khanh cũng không bức mình, chỉ nói: “Tiết Tư, chuyện năm đó đã sớm trôi qua, tất cả là tại anh sai. Hôm nay anh đến là thay Chu Dạ xin lỗi em, cô ấy còn ít tuổi, làm việc dễ xúc động, em đừng so đo với cô ấy.”

Tiết Tư nghe hắn bênh Chu Dạ như vậy, tim đau xót, hừ lạnh: “Anh quan tâm cô ta thế sao? Để ý tới mức không tiếc hạ thấp bản thân tới xin lỗi em?” Xưa nay hắn vẫn kiêu ngạo như vậy, kiêu ngạo tới mức không thèm để ý tới bất kỳ người con gái nào, không hợp liền chia tay. Thế mà giờ đây, chỉ vì một cô gái mà ăn nói khép nép, sao cô có thể không ghen tị cơ chứ? Cho dù là người không liên quan gì, chỉ sợ nếu biết, cũng cảm thấy ghen tị cái người trong tim hắn.

Vệ Khanh bình thản nói: “Tiết Tư, nếu em hận anh, anh vẫn có thể lý giải được, dù sao năm đó cũng là do anh không xử lý tốt chuyện của em. Nhưng còn Chu Dạ, hi vọng em đừng tới tìm cô ấy. Cô ấy vẫn còn là sinh viên, nhận thức chưa nhiều, tuy thỉnh thoảng làm bậy nhưng vẫn lễ phép. Là chuyện giữa anh và em, em đừng tìm cô ấy nữa. Chu Dạ không có lỗi, không nên làm liên lụy tới cô ấy.”

Tiết Tư mỉm cười: “Vô tội? Người đó xứng đáng sao? Vệ Khanh, thật không giống với mọi khi. Nữ sinh nào mà không đáng yêu, thông minh từ nhỏ? Không phải anh vẫn một cước đá văng người ta sao? Vệ Khanh, anh cũng không phải cái gì tình thánh, chơi đùa phụ nữ nhiều không kể hết, cần gì phải nói đường hoàng như vậy?”

Cô châm chọc hắn, hắn cũng không tức giận, còn thật lòng nói: “Đó là những chuyện trước kia. Đối lại hai năm trước, anh cũng không tin chính mình có thể thật sự thích một người, cam nguyện kết hôn với cô ấy, sống cả quãng đời còn lại. Tuổi trẻ bỗng dưng đã trôi qua. Tới một độ tuổi nào đó, tự nhiên suy nghĩ thông suốt. Anh và Chu Dạ ở bên nhau, cảm thấy rất tốt, ít nhất thì tốt hơn so với ngày xưa chơi đùa với những cô gái khác. Nói thật, ngày xưa chơi bởi mơ hồ, giờ mới phát hiện ra, anh cũng không hề thích như vậy.”

Dừng một chút, nói tiếp: “Ai cũng hi vọng có một tình yêu trọn vẹn, bởi vì không chiếm được, cho nên mới phóng túng. Anh cũng không tin điều đó, nhưng mà may mắn có người khiến anh tin tưởng. Nếu là hai năm về trước, anh và Chu Dạ nhất định không thể ở cùng một chỗ. Nhưng giờ gặp cô ấy, lại rất đúng thời điểm, không thể không nói là duyên phận. Anh cam nguyện chịu trách nhiệm, nguyện ý đối xử với cô ấy thật tốt, điều này khiến anh cảm thấy...” hắn chỉ chỉ vào ngực trái: “An tâm, bình thản, vui vẻ.” Nguyên nhân vì quá mơ hồ, quá sa đọa, trải qua quá nhiều, cho nên mới hiểu ra, mới biết quý trọng, biết được để gặp một người thích hợp cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đúng lúc, đúng chỗ, gặp đúng người, tình yêu như vậy, chính là kỳ tích. Không phải ai cũng có, không phải ai cũng gặp được.

Tiết Tư nghe xong, không thể nào tin nổi, hơn nửa ngày trôi qua, thở dài, chậm rãi nói: “Vệ Khanh, anh thực sẽ đã thay đổi rồi.” Xúc động. Vệ Khanh lắc đầu: “Anh không thay đổi, chỉ là đối với cô ấy mà thôi. Tiết Tư, trước kia anh có lỗi với em, về sau, hi vọng em sẽ gặp được người tốt hơn anh.”

Cô nhìn hắn, đứng dậy, vội vàng nói: “Vệ Khanh, anh si tình thổ lộ như vậy, tìm lầm đối tượng. Anh cũng biết tính cách của em, cố chấp mà kiên định, không vì mấy câu nói của anh mà dễ dàng thay đổi. Anh tới tìm em, đơn giản là muốn em không đi quấy rầy người trong lòng anh, Nhưng, trước khi kịch hạ màn, tốt nhất anh nên làm cho em tâm phục khẩu phục.” Xoay người rời đi.

Cô vốn không có hứng thú gì với Chu Dạ, nhưng lần này thấy Vệ Khanh thật lòng như vậy, hiểu kỳ muốn biết cô gái đó có gì hấp dẫn. Lần trước nhìn thấy cô ta hạnh phúc rúc bên người Vệ Khanh, trước mặt mọi người, Vệ Khanh giới thiệu cô ta là vị hôn thê của mình, trong mắt tràn đầy yêu thương, khiến cô khó chịu, vì thế cố tình gặp mặt. Nhìn cũng không có gì nổi bật, vẫn là trẻ con. Đến lúc đối đầu mới biết tính cách cô nhỏ mạnh mẽ, là một con mèo hoang nhỏ. Không ngờ Vệ Khanh lại có sở thích như vậy.

Thực ra, chuyện giữa Vệ Khanh và Tiết Tư cũng không nói rõ là ai có lỗi với ai. Chuyện tình cảm nam nữ, hợp thì bên nhau, không hợp thì chia tay, đều là người trưởng thành, không ai có thể bắt buộc được ai. Chẳng qua năm đó vì mối quan hệ giữa hai gia đình, chia tay trong đau khổ, ồn ào hỗn loạn, nhất thời không dứt ra được. Tiết Tư cảm thấy thể diện mất sạch, tính tình lại cứng rắn, quyết định ra nước ngoài. Cô vẫn không nuốt nổi cơn hận này, tình yêu đã mất nhưng hận thù chưa tan.

Không thể không thừa nhận, chẳng qua cô chỉ có chút ghen tị mà thôi, ghen tị bọn họ có thể hạnh phúc vui vẻ bên nhau, chường mắt như vậy, làm cho cô tức giận bất bình. Dựa vào đâu mà một người như Vệ Khanh lại có thể hạnh phúc như vậy? Bởi vậy mới cố tình trêu tức, trả thù Vệ Khanh, trả thù hắn năm đó hoa tâm lạnh lẽo. Ít nhất, cũng muốn làm cho hắn lúng túng, không thể sống yên ổn một thời gian.

Ít nhiều gì cũng còn vương chút tình cảm, hận thù chưa tan.

Thực ra cô cũng không có ý định làm gì cả, làm nhục Chu Dạ, cũng không có tác dụng gì. Nhưng hôm nay nói chuyện với Vệ Khanh, lại khiến cho cô cảm thấy có hứng thú. Cô rất muốn biết dạng con gái nào lại có thể khiến Vệ Khanh lãng tử quay đầu, từ nay về sau chung thủy suốt đời.

Lòng dạ phụ nữ luôn hẹp hòi như vậy.

Chờ cho vết bầm biến mất, cơn giận của Chu Dạ cũng không còn nữa. Cũng thấy chẳng hay ho gì, có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, coi như học được một bài học, sau này khôn ngoan nhìn xa trông rộng là được. Lần này cô cũng phải rút kinh nghiệm, ai bảo cô tự nhiên chọc người ta trước, là lỗi của cô. Cùng lắm thì từ nay về sau, gặp cô ta thì cô đi đường vòng cũng được. Lần này đúng là lật thuyền trong mương [28], nhưng thôi, cho qua, quay đi quay lại tiêu tan. Chẳng qua chưa chịu tha thứ cho Vệ Khanh, muốn cho hắn một bài học, cho chừa đi.

Nhưng sự việc không như cô mong muốn, buổi chiều thứ bảy, Chu Dạ đang dạy vẽ, giúp bọn họ vẽ phác họa. Bỗng nhiên điện thoại vang lên, dấy số lạ, cô đi ra ngoài hành lang nghe máy: “Alo, xin hỏi ai vậy?” Truyền tới một giọng nữ sắc bén: “Chu Dạ, hi vọng vẫn còn nhớ tôi chứ?”

Chu Dạ ngạc nhiên, nhất thời không nhớ ra. Tới tận khi người kia nói: “Cô và Vệ Khanh vẫn ổn chứ? Không cãi nhau, mâu thuẫn gì chứ?” Giọng điệu trào phúng, đáng về chờ xem náo nhiệt. Chu Dạ mới nhớ ra Tiết Tư! Cáo chúc tết gà, không có ý tốt! Đẩy điện thoại ra xa, cố gắng điều hòa hơi thở, gắng trấn tĩnh nói: “Thật ngại quá, chị Tiết, đã để chị thất vọng rồi.”

Cô ta nói: “Không sao, Chu Dạ, tôi chẳng thất vọng, ngược lại còn rất vui vẻ. Nếu đã là tình địch, không bằng gặp mặt thì sao nhỉ?” Chu Dạ không đoán ra trong hồ lô của cô ta có bán thuốc gì: “Chị Tiết, tôi không rảnh rồi giống chị, chị muốn gặp tôi, e là phải hẹn trước.” Tiết Tư nghe xong, nhú mày: “Chu Dạ, cô rất có cá tính, vậy tôi sẽ làm như cô mong muốn.” Nói xong, cúp máy.

Chu Dạ không hiểu gì cả, có ý gì vậy? Sao cô nghĩ mãi mà không hiểu ra. Chẳng lẽ bà chị này tới thời kỳ tiền mãn kinh?

Đợi tới lúc tan học, Tiết Tư thần thông quảng đại tìm tới cửa. Rốt cuộc Chu Dạ cũng hiểu ra. Người phụ nữ này đúng là quá khinh người! Xắn tay áo đi tới, chuẩn bị đại náo. Đánh nhau thì đánh nhau, cô cũng không phải chưa từng trải qua. Ai sợ ai chứ?

[26]: cái gì có thể nhẫn nhịn chứ việc này không thể nhẫn nhịn được.

[27]: Cười lừa xem hát, nhẫn nha mà xem. Cứ để xem diễn biến thế nào, rồi mới đưa ra kết luận. Cứ để đó xem sao.

[28]: thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy

22. Chương 43-44

(Có lẽ là yêu) Chương 43: Giận dữ

Edit: Ishtar

Nhưng động tác kế tiếp của Tiết Tư lại làm cho cô ngạc nhiên. Cô ta khách khí vươn tay, cười tủm tỉm: “Bạn học Chu Dạ, nhìn thấy em thật vui vẻ.” Dáng vẻ chị em thân thiết. Thay đổi thái độ cũng quá nhanh đi, Chu Dạ giật mình đứng ngầy ra không kịp phản ứng, một lúc sau mới vươn tay, máy móc nói: “Xin chào, bạn Tiết.” Cô cứ tưởng tượng rằng Tiết đồng chí sẽ nghiêm túc nói chuyện, vì cô ấy xuất thân trong quân ngũ, dường như rất giỏi võ, nhưng dưới thái độ như vậy thì lại không kịp phản ứng, buột miệng nói thành bạn Tiết, suýt chút nữa bị tắc mô hôi mà chết.

Tiết Tư nhìn cô, cười hi hi thành tiếng, nghiêm túc nói: “Bạn học Chu Dạ, cảm ơn em đã khen ngợi, tôi rất cảm ơn.” Tầm tuổi này của cô mà vẫn có người coi như bạn học, xem như trẻ đi vài phần. Nói thật, cô cứ nghe Chu Dạ gọi mình là chị Tiết, mặc dù không so đo nhưng vẫn cứ cảm thấy buồn phiền.

Không khí hòa hoãn, Chu Dạ tò mò hỏi: “Tiết tiểu thư, làm sao chị biết tôi ở đây vậy?” Ngay cả chỗ nàng đi học cũng tìm được, bản lĩnh cao thật đó. Tiết Tư nhú mày: “Bắc Kinh này rộng bao nhiêu chứ? Muốn tìm một người nổi tiếng có gì khó khăn?” Thản nhiên nói bừa.

Mặc dù thái độ của Chu Dạ đã hòa hoãn hơn, nhưng địch ý vẫn chưa tan: “Tiết tiểu thư, chị tìm tôi có việc gì sao?” Tiết Tư cười, giống như hoa nở mùa xuân, xinh đẹp như vậy, ngay cả Chu Dạ cũng cảm thấy hút hồn, chậm rãi nói: “Bạn học Chu Dạ, chẳng lẽ em không muốn biết quá khứ của tôi và Vệ Khanh sao? Chắc chắn anh ta không hề thẳng thắn nói ra phải không?”

Chu Dạ trầm mặt xuống, cảm thấy bị lừa gạt, hóa ra cô ta tới lừa gạt cô làm trò vui. Lạnh lùng nói: “Đó là chuyện quá khứ của Vệ Khanh, không có gì hay để mà kể.” Cảm thấy không hạ xuống được, còn nói: “Ai chẳng có một thời nông nổi, ngay cả tôi cũng có.” Cô chỉ giả vờ vậy thôi, chứ nếu so cô với Vệ Khanh, cô chỉ là một tờ giấy trắng! Nhưng trường hợp này muốn nói gì chẳng được, ai bảo hiện giờ cô là người của hắn. Vệ Khanh này, đợi lúc gặp mặt xem cô trừng phạt hắn thế nào!

Tiết Tư cười: “Đúng là ôn nhu hiền lành, hiểu biết, thảo nào Vệ Khanh lại thích.” Chu Dạ giận tới mức suýt nội thương, không khách khí nói: “Nếu hôm nay chị tới đây muốn gây chuyện với tôi, tốt nhất là quên đi, nơi này tôi quen thuộc hơn.” Ý của cô là, nơi đây là địa bàn của cô, tốt nhất đừng động thủ. Có điên

mới để ý của cô ả, mặc kệ cô ta, đi vào phòng học thu dọn giáo án, dụng cụ vẽ tranh. Động tác mạnh bạo, khiến người ngồi sau giá vẽ kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô.

Không ngờ Tiết Tư đi theo vào, hai tay khoanh trước ngực, lười biếng nhìn cô: “Tôi ăn no không có việc gì làm, tìm cô chơi một chút, chính là có thứ muốn cho cô xem.” Nói xong, lấy điện thoại ra, quơ quơ giữa không trung. Vừa nhìn đã biết chả có gì tốt, Chu Dạ cũng không ngẩng đầu lên, cứng rắn nói: “Tôi không có hứng thú.” Tiết Tư lại gần, một tay gõ gõ lên bực giảng: “Thật sự không muốn xem là cái gì sao? Có thể là một bí mật gì đó dùng để giao dịch đó.” Đặt điện thoại lên bàn. Sở dĩ cô ta dùng điện thoại chứ không dùng ảnh chụp là vì cố ý muốn dụ dỗ Chu Dạ.

Dù sao Chu Dạ vẫn còn trẻ tuổi, tính hiếu kỳ cao, không nhịn được liếc mắt một cái, sắc mặt thay đổi, giận tím mặt, nếu là hình của Vệ Khanh và cô thì cũng vậy thôi, đúng là hấn cùng đủ loại phụ nữ khác nhau chụp ảnh, dịu dàng, ngọt ngào, lạnh lùng, cao quý, nóng bỏng khêu gợi... Vệ Khanh phong lưu hoa tâm, biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác. Hiện giờ cô mới hiểu vì sao người xưa có câu “tức sùi bọt mép”, cô cảm giác đỉnh đầu sắp bị đốt chín, ngọn lửa cứ lách tách vang lên đầu đó.

Vất thứ gì đó đang cầm trong tay “bốp” một tiếng ném xuống đất, chống nạnh nói: “Tiết Tư, đừng tưởng tôi sợ chị, có giỏi thì đấu trực tiếp đi. Chị đi châm ngòi nổ, phá hoại tình cảm người khác, tôi nguyên rủa tương lai chị đoạn tử tuyệt tôn!” Chu Dạ mắng cũng đủ âm hiểm độc ác đi.

Tiết Tư chuẩn bị trước mà đến, đầu cần so đo với cô, nhứ mày nói: “Vấn đề gia đình tôi, không cần cô phải lo lắng. Đúng rồi, ảnh chụp kia cô không cần nhìn lại sao? Tương lai trở mặt, dùng để làm bằng chứng đối chất cũng tốt lắm.” Chu Dạ lạnh lùng nhìn cô ta, thủ đoạn của người phụ nữ này không chỉ cao minh bình thường, không đánh mà thắng, giết người lúc nào không biết. Bỗng nhiên cầm điện thoại lên, dùng sức ném đi, đập bốp vào tường, vỡ nát. Chu Dạ còn chưa hết giận, dùng chân giẫm đạp, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiết Tư, mình nhân bất thuyết ám thoại [29], nói thẳng ra, chị muốn gì?”

Tiết Tư còn chưa mở miệng, phía sau giá vẽ đột nhiên truyền ra tiếng động, một người từ từ đứng dậy, xoay người nhấc điện thoại lên. Chu Dạ lắp bắp kinh hãi: “Ninh Phi, em còn chưa về sao?” Cô nổi giận dùng dùng đi vào, không phát hiện trong phòng vẫn còn người khác. Ninh Phi lạnh lùng không nói gì, đi tới lắp lại pin, “cộp” một cái lắp máy lại, sau đó thản nhiên khởi động lại máy, nhìn nhìn ảnh chụp, sau đó đưa cho Chu Dạ. “Chưa hỏng, vẫn dùng tốt.”

Chu Dạ lẳng lặng nhận lấy, cảm thấy tình huống trước mắt đúng là hồng бет, tại sao cậu ta vẫn còn ở đây? Đúng là phúc thì không thấy đâu, họa thì ập đến ầm ầm, ngay cả chút uy nghiêm của cô cũng không còn sót lại. Làm loạn nửa ngày như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy mệt mỏi, ném điện thoại cho Tiết Tư: “Trả lại điện thoại cho chị. Nếu chị có bản lĩnh, thì đi tìm Vệ Khanh mà quấy rối, cứ đi theo tôi xiên xỏ như bà già lắm lời làm gì? Cũng chẳng liên quan gì tới tôi.”

Tiết Tư lắc đầu cười khỏ, tính cách mạnh mẽ như vậy, cùng với Vệ Khanh phong lưu thành tính, đúng là trời sinh một cặp, tạo một đôi. Cô có thể đoán được thảm cảnh kế tiếp của Vệ Khanh, chỉ sợ không thể nào yên ổn, đáng đời. Đúng là vô quỷ dày có móng tay nhọn, đậu phụ ngâm nước muối. Mỗi người đều có duyên phận riêng, có cưỡng ép cũng không được.

Cô nhún vai, già mồm át lệ phải: “Ai bảo hiện tại cô là phụ nữ của Vệ Khanh, cũng phải chịu trả giá một chút. Thực ra, tôi cũng không muốn gì cả, chỉ là tốt bụng giúp cô tỉnh táo lại, cô vẫn còn trẻ, đừng để giống như tôi năm đó bị người ta lừa gạt.” Lại còn phải cảm ơn ý tốt của cô ta ư? Lời nói càng làm trong lòng Chu Dạ lạnh lẽo, ngay từ đầu, không phải Vệ Khanh cũng muốn trêu đùa cô hay sao? Cho dù đính hôn thì sao chứ? Một người như anh ta, có thể có bao nhiêu chân tình?

Tiết Tư còn lo thiên hạ chưa đủ đại loạn, trước khi đi còn nói: “À, đúng rồi, tôi sợ cô bị chấn động, e sẽ gặp chuyện không may, vì thế cố ý gọi điện cho Vệ Khanh lại đây đón cô rồi.” Chu Dạ nghiêm mặt châm chọc: “Cảm ơn ý tốt của chị, tôi vô cùng cảm động.” Tiết Tư cười: “Đâu có, đâu có, đều là phận gái, giúp đỡ một chút thôi, không cần khách sáo.”

Rốt cuộc Chu Dạ cũng biết cái gì gọi là vô liêm sỉ, giận tới mức thiếu chút nữa học máu. Chung quy cô vẫn còn trẻ, chưa biết mùi đời, kinh nghiệm non nớt, không phải đối thủ với một người từng trải như Tiết Tư.

Trong lòng buồn bực không thôi, phần nộ cùng cực, trong lúc nhất thời không khỏi cảm thấy đau xót, rớt

cuộc là cô trêu chọc ai đây? Đứng ngây người một lúc mới giật mình, sau đó thu dọn đồ đạc, động tác vô cùng chậm rãi. Ninh Phi vẫn đứng ở bên cửa sổ nhìn cô, cố tình gõ gõ ngón tay vào vách tường, mở miệng: “Cô có muốn khóc không? Tôi có thể ra ngoài.”

Chu Dạ ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, tức giận nói: “Em vẫn còn chưa đi sao?” Vẫn xem chưa đủ kịch vui à? Hiện giờ ngay cả một thằng nhóc con cũng khó chơi, so với cái thời cô đi học trung học còn lợi hại hơn. Nếu năm đó cô gặp phải chuyện như thế này, còn không chịu trốn sao, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, sao dám lưu lại làm diễn viên quần chúng.

Cậu ta cũng không trả lời, một lúc sau nói: “Tôi nhìn đáng vẻ cô muốn khóc.” Cô không kiên nhẫn, nhìn trả lại: “Lạ thật, vì sao tôi phải khóc? Đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát.” Trong lòng âm thầm bổ sung thêm một câu, có khóc hay không cũng không liên quan gì tới nhóc! Tâm tình cô không tốt, tính tình tự nhiên bay đi chỗ nào không biết. Hắn nhíu mày, hỏi lại: “Thật à?” Không xác định được Chu Dạ nói thật hay nói dối.

Chu Dạ hừ lạnh, không khách khí nói: “Tối rồi, em nên về nhà đi.” Cậu ta cầm chìa khóa trong tay lắc đi lắc lại, nhìn cô không nói gì. Chu Dạ làm gì thừa hơi rảnh rỗi đi quản cậu ta, dù sao cũng không hẳn là sinh viên của cô, nói: “Tùy em.” Nói xong, liền đi ra ngoài cửa, nhìn thấy Vệ Khanh đang tựa người vào xe chờ đợi, cầm điện thoại đang chuẩn bị gọi. Vờ như không thấy, đi đường vòng xa hơn.

Vệ Khanh vội vàng kéo cô: “Chu Dạ, anh vừa mới biết được Tiết Tư tới tìm em, cô ấy không nói gì chứ?” Cô nhìn hắn, lạnh lùng hỏi: “Anh nghĩ cô ta nói những gì?” Vệ Khanh nhìn ánh mắt cô: “Em giận sao?” Cô cười lạnh: “Anh cảm thấy em có nên chúc mừng hồng nhan tri kỷ của anh nhiều khắp thiên hạ hay không?” Hắn chật vật, yếu ớt nói: “Em cũng biết đó là chuyện trước kia...”

Cô lớn tiếng cắt ngang: “Chuyện trước kia? Ai biết được! Nếu anh còn muốn giấu diếm gì đó, bằng bản lĩnh của anh, em có thể phát hiện ra sao?” Vệ Khanh tái mặt: “Em nói vậy là có ý gì?” Cô lạnh lùng nói: “Có ý gì chứ? Anh tự mà hiểu lấy.” Tận mắt nhìn thấy, mới thấy chấn động. Nếu không thích hắn như vậy, cũng sẽ không để ý, sẽ không đau lòng!

Vệ Khanh thở dài, hắn cũng không phải thanh niên mới hai mươi tuổi, biết hiện giờ không thể cãi nhau với cô, chỉ biết càng ngày càng không ổn. Chậm rãi nói: “Chu Dạ, em nói như vậy, có biết làm tổn thương người khác như thế nào không? Người khác có thể nói anh phong lưu thành tính, bạc tình phụ lòng người, chỉ riêng mình em không thể. Tim cũng anh cũng là máu thịt, cũng biết đau, trời đất chứng giám, em có cần lấy ra xem nó màu đỏ hay đen không?”

Cô cúi đầu, không nói gì. Vệ Khanh biết cô mềm lòng, ôm cô, không để ý mọi người xung quanh, hôn lên má cô. “Chu Dạ, có chuyện gì, cứ nói thẳng ra, chúng ta cùng nhau giải quyết có được không?” Cô giãy dụa, hắn ôm càng chặt, quyết không buông tay. Cô vừa mới phát hỏa, làm sao nhanh như vậy đã coi như không có gì xảy ra cơ chứ? Mặt mũi biết giấu vào đâu, vì thế lấy khuỷu tay huých vào ngực hắn, hừ lạnh: “Em còn muốn xem tim anh có mấy ngăn nữa kia!”

Khuỷu tay đánh người rất đau nha, cho dù là Vệ Khanh, cũng đau mà kêu ra tiếng, vỗ ngực kêu rên: “Chu Dạ, em muốn mưu sát chồng thì cứ nói thẳng ra.” Cô lạnh lùng nhìn hắn: “Có phải chồng em hay không, còn chưa chắc đâu.” Hắn có nhiều người yêu như vậy, phong lưu đã quen, bảo cô làm sao dám tin tưởng hắn sẽ ở bên cô cả đời?

Vệ Khanh đứng thẳng người dậy, nhìn cô nói: “Chu Dạ, em phải tin anh.” Cô hỏi lại: “Dựa vào cái gì?” Hắn bắt đầu dĩ nhiên nói: “Chu Dạ, chẳng lẽ em không hề tin tưởng anh sao?” Cô cúi đầu nhìn xuống đất, câu này bảo cô trả lời thế nào đây? Lòng cô đang dao động.

Đang lúc hai người giằng co, Ninh Phi đột nhiên xuất hiện, đi tới bên người Chu Dạ, đưa giá về cho cô, trầm tĩnh tự nhiên nói: “Cám ơn giá về của cô, lần sau nếu cần, tôi sẽ lại mượn tiếp.” Cô đã quen cậu ta xuất quỷ nhập thần, tính tình kỳ quái, cũng không trả lời, chỉ gật đầu, đặt dưới chân. Cậu ta nhìn Vệ Khanh, sau đó xoay người rời đi.

Bị cậu ta xen ngang, không khí dịu đi đôi chút. Vệ Khanh không có chủ đề gì để nói, đành hỏi: “Cậu nhóc đó là ai vậy?” Một cậu học sinh và một cô gái xinh đẹp, làm cho hắn không nhận được so đo. Chu Dạ đang nổi nóng, lại nổi giận dỗi liền nói: “Không biết!” Vệ Khanh vội vàng dỗ cô: “Đúng rồi, không biết thì

không biết, anh có nói gì đâu. Ngoan nào, đừng tức giận. Tủi thân điều gì, cứ nói hết cho anh, anh thay em xả giận được không?”

Chu Dạ trừng mắt nhìn hắn, tức tối nói: “Xả như thế nào? Bị người khác làm nhục, tự mình hại mình còn muốn thế nào?” Vệ Khanh cười khở: “Chu Dạ, em buông xuôi vậy sao?” Cô sầm mặt nói: “Ai đùa với anh? Việc này anh tự xem rồi giải quyết đi, không xử lý tốt, đừng hòng có đường sống!” Nghe đã sặc mùi bạo lực.

Vệ Khanh còn muốn tiến tới, Chu Dạ liếc mắt một cái, hầm hầm nói: “Trước khi anh thu dọn xong cục diện rối rắm, thời gian này em không muốn nhìn thấy anh.” Không đợi hắn nói gì, dùng dưng bỏ đi.

Đang lúc Vệ Khanh sốt đầu mẻ trán, Vệ mẫu lại cố tình gọi điện cho hắn: “Con à, ngày mai con đưa con dâu về nhà ăn cơm nha, mẹ nấu cho hai đứa ăn.” Hắn vội nói: “Mẹ, ngày mai con bận, sợ là không về được.” Mẹ hắn hỏi: “Không phải con đang ở Bắc Kinh sao? Sao lại không về được?” Hắn bất đắc dĩ, đành phải nói: “Mẹ, gần đây con bận nhiều việc,..” Vệ mẫu đã cắt ngang: “Mẹ không tin con bận tới mức ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có. Nhớ đây, ngày mai đưa Thi Thi cùng về. Mẹ và cha con đã lâu không gặp con bé.” Vệ Khanh đành phải đồng ý. Một ông già và hai bà tướng ở trong nhà đúng là không dễ dàng đối phó.

Hắn lại nghĩ, Chu Dạ luôn nghe lời cha mẹ hắn, nói không chừng có thể nhân cơ hội này mà hồi tâm chuyển ý, sẽ không tức giận nữa. Vì thế gọi điện cho cô, đương nhiên cô không nghe máy, đành phải gọi tới kí túc. Lục Đan đang ngồi cạnh bàn ăn cơm, tiện tay nhắc máy, đưa cho Chu Dạ. Cô không còn cách nào, lạnh lùng hỏi có chuyện không.

Vệ Khanh hắng giọng, nói: “Chu Dạ, mẹ nói ngày mai chúng ta về nhà ăn cơm.” Cô cho là kỹ xảo của hắn, không tin, từ chối thẳng: “Không đi, muốn đi thì anh tự mình đi đi.” Hắn thở dài: “Một mình anh đi thế nào được. Chu Dạ, chuyện của chúng ta là chuyện riêng, dù tức giận thế nào, cũng không thể làm cha mẹ lo lắng, đúng không? Ăn một bữa cơm xong, trở về em lại tức giận với anh là được rồi.”

Chu Dạ dở khóc dở cười, lâu lâu: “Ai muốn tức giận với anh? Không đi là không đi.” Vệ Khanh tức giận hỏi lại: “Cha mẹ hỏi thì anh biết trả lời thế nào?” Cô hầm hừ: “Ăn ngay nói thật chứ sao, anh nói bạn gái cũ của anh chạy tới gây sự với em, sau đó hai bên cãi nahu, em không muốn để ý tới anh nữa.”

Vệ Khanh không nói gì, nửa ngày mới hỏi: “Chu Dạ, em còn muốn giận tới bao giờ?” Cô nhún mày: “Chuyện của Tiết Tư, anh xử lý thế nào?” Hắn khó hiểu hỏi lại: “Anh và cô ta không liên quan gì tới nhau, xử lý cái gì?” Cô cáu: “Nhưng người ta không nghĩ thế, lần này cô ta về nước, không phải muốn gương vỡ lại lành sao?”

Vệ Khanh vỗ vỗ trán: “Em nghĩ đi đâu vậy? Trước kia anh và cô ấy không có gì, huống chi là hiện tại!” Cô không buông tha: “Vậy cô ta về nước làm gì?” Hắn lắc đầu: “Anh biết sao được?” Cô tiếp tục ép hỏi: “Vậy anh có biết vì sao cô ta tới tìm em chứ?” Hắn nghiêm mặt nói: “Suy nghĩ phụ nữ mơ hồ khó lường, anh thật sự không biết cô ấy muốn làm gì.”

Chu Dạ cắn môi: “Vệ Khanh, anh đi đi, chúng ta vẫn giữ nguyên tình trạng này. Nói câu cuối cùng, thần bạch tông khoan, kháng cự tông nghiêm [30]” Dứt khoát cúp máy. Vệ Khanh đau khổ nhìn điện thoại, hắn không biết gì hết, bảo hắn thành thật thế nào đây?

Chu Dạ nói được làm được, sợ Vệ Khanh đến trường tìm cô, vì thế tránh mặt trong lớp học vẽ không một bóng người. Dựa vào ghế ngồi xuống, hai chân gác lên cửa sổ, trước mặt là một quyển sách. Buổi chiều yên tĩnh, ánh nắng chói chang, trời xanh cao xa, những tán lá già lặng yên tung bay, thời khắc yên tĩnh như vậy, khiến cho phiền não mấy ngày qua lắng dần xuống, cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cứ như vậy mang theo một bụng đầy tâm sự mơ màng ngủ.

Bỗng nhiên nghe thấy có tiếng động, giật mình tỉnh dậy, ngồi thẳng lên, không nhớ ra mình đang ngồi trên ghế, rầm một cái ngã lộn xuống đất. May bên cạnh có gì đó chống đỡ, không tới mức ngã dập mặt. Hai chân chạm đất, nhìn rõ ràng người đứng trong phòng, cảm thấy chật vật không chịu nổi, giả vờ như không có gì xảy ra, nói: “Ninh Phi, hôm nay không cần đi học.”

Hắn cũng không nói gì, tự mình ngồi xuống xếp đồ, bắt đầu vẽ vẽ. Cô phát hiện dường như cậu ta không thích nói chuyện, cả ngày trầm ngâm, dường như trong cuộc sống có nhiều chuyện không vui. Tâm lý của thanh thiếu niên luôn biến động, có thể chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà không vui, Chu Dạ cũng từng trải

qua. Nhưng chính mình không phải thầy giáo dạy tâm lý, có tâm không có lực, vì thế dựng ghế lên, tiếp tục phơi nắng. Nghĩ thầm, muốn trốn Vệ Khanh, ít nhất cũng phải đợi tới buổi tối mới được. Cứ nghĩ tới Vệ Khanh, lại thấy nổi giận. Phải điều chỉnh lại tâm lý mới được, loạn cả rồi! Lòng dạ cô không rộng rãi bao dung như vậy, chưa thể xóa bỏ hiềm khích trước kia, chỉ có thể giả vờ như không có gì xảy ra.

Ngay cả cô cũng không biết, cô lại để ý nhiều như vậy.

Đang lúc cô đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, đột nhiên Ninh Phi phá tan không khí trầm mặc: “Cô không vui sao? Có phải do chuyện hôm trước không?” Cô hơi ngạc nhiên nhìn cậu ta, xác định là cậu ta đang nói chuyện với mình, suy nghĩ một lúc mới nói: “Ừm... không phải...” Cậu ta cười nhạo: “Cô đang nói dối, không phải sẽ không như vậy, cần gì nghĩ lâu như thế?” Cô nhìn cậu ta, không nói gì. Đúng là trẻ con, nói chuyện thẳng thắn như vậy. Trong mắt cậu ta, đen là đen mà trắng là trắng, thuần túy không lẫn tạp chất, hoàn toàn cực đoan.

Cậu ta lại hỏi: “Cô có chia tay với anh ta không?” Chu Dạ ngạc nhiên trước thái độ của cậu ta, theo lý thuyết mà nói chuyện này không liên quan gì tới cậu ta, mà dường như cậu ta cũng không phải là người thích xen vào chuyện của người khác. Cậu ta nhìn về mặt Chu Dạ, nhíu mày: “Vì sao không chia tay với anh ta? Anh ta qua lại với nhiều phụ nữ như vậy, cô có thể chịu được sao?”

Chu Dạ có chút bực mình: “Chuyện của người lớn, trẻ con đừng xen vào.” Cậu ta cười lạnh: “Lại là câu này!” Quay đầu nhìn cô: “Dường như cô cho rằng cô lớn hơn tôi. Như vậy đi, cô đã là người lớn, cô nói cho tôi biết, vì sao chuyện của người lớn, trẻ con không được xen vào? Có lý do gì chứ?” Giọng điệu trào phúng, vô cùng mỉa mai.

Cô nhìn cậu ta, nhíu mày, dường như cậu ta bị cái gì đó kích thích, cảm xúc kích động, vì thế nói: “Vậy trước tiên em muốn nói chuyện người lớn gì? Chuyện của tôi không liên quan tới em.” Đột nhiên hần búng bút vẽ trên tay, nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói: “Cô cho rằng mình là người lớn sao?” Cô khó thở, không để ý tới cậu ta. Chính cô còn không phân rõ, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà quan tâm. Từ lần đầu tiên gặp cậu ta, đã biết người tốt khó làm.

Ánh mặt trời đầu mùa đông ấm áp mà ngán ngủ, không lâu sau, sắc trời tối dần, ngoài cửa sổ chỉ còn một bóng hồng hồng mờ ảo nơi chân trời. Tiếng chuông điện thoại vang âm ỉ trong căn phòng trống rỗng, dồn dập mà chói tai. Đương nhiên không phải của Chu Dạ, cô cố ý tắt điện thoại. Vang thêm một lần rồi một lần nữa, cô không đủ kiên nhẫn hỏi: “Em không nghe sao? Có lẽ có chuyện gì quan trọng.” Hần giả vờ mắt điếc tai ngơ.

Cô không chịu nổi nữa, nói: “Nếu em không muốn nghe, có thể tắt máy, hoặc để chế độ im lặng.” Cậu ta trầm mặc nửa ngày, từ từ nói: “Hai tháng trước cha mẹ tôi ly hôn...” Chu Dạ tỏ vẻ đồng cảm, thảo nào tâm tình lại u sầu như vậy. Cậu ta lại nói tiếp: “Hôm nay là đám cưới của cha tôi.”

Cô nhìn cậu ta, nói không ra lời. Đứa nhỏ đáng thương, chắc chắn rất đau lòng. Vì thế, cô thực lòng nói: “Đây là chuyện người lớn, tôi cũng không quản được.” Cô không biết an ủi cậu ta thế nào, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Tôi thấy, cậu vẫn nên về nhà.” Dù thế nào đi nữa, mỗi nhà đều có một hoàn cảnh khác nhau, hôm nay là đám cưới của cha, mà cậu ta lại vắng mặt, mọi người trong nhà chắc chắn vô cùng lo lắng.

Hần ghét nhất người khác tự cho là đứng lên mặt dạy bảo hắn, lạnh giọng nói: “Cô dựa vào cái gì mà nói như vậy? Tại sao tôi phải về nhà.” Chu Dạ đau đầu, trời đất... đúng là không phải đứa trẻ bình thường, nhún vai nói: “Không sao cả, vì tôi muốn khóa cửa.” Nói xong, sửa soạn đồ đạc, nhíu mày nói: “Nhanh chút, tôi còn chưa ăn tối đâu.”

Hần yên lặng đứng lên, lấy điện thoại và ví tiền bước ra. Cô kêu lên: “Này... em không cầm túi sách về à?” Cậu ta cũng không quay đầu lại: “Không.” Cô nhún vai, tính cách kiêu ngạo quá a! Ra tới cửa, mới phát hiện cậu ta đứng ở ven đường chờ mình. Nói đùa: “Hy vọng là không phải cậu muốn ăn tối cùng tôi đấy chứ?”

Hiển nhiên bị Chu Dạ nói trúng, cậu ta nhìn xuống đất, hỏi: “Cô bận gì sao?” Ánh mắt chờ mong. Cô cảm thấy hôm nay hắn rất buồn, cần một người để tâm sự, nhưng vẫn gật đầu: “Ừ”. Cô không quên cậu ta phải về nhà, không thể cứ lưu luyến bên ngoài không về. Điện thoại của cậu ta lại vang lên, không còn kiên nhẫn, do dự nửa ngày cuối cùng mới nhắc máy.

Chu Dạ vỗ vỗ vai, giả vờ bước đi: “Tôi muốn về nhà, cậu cũng về nhà sớm đi.” Chạy vội đi.

Đi tới cổng trường, nhìn xung quanh, không nhìn thấy chiếc xe thể thao bắt mắt của Vệ Khanh, vì thế nghênh ngang về kí túc. Đẩy cửa nhìn thấy, Vệ Khanh đang vắt chéo chân, ngồi trên giường cô chơi điện tử. Sắc mặt tái mét, vô cùng hoảng hốt.

[29]: nghĩa là người quang minh lỗi lạc luôn ăn ngay nói thật, không nói vòng vo, ngồi lê đôi mách.

[30]: nghĩa là: “Thành thật sẽ được tha, kháng cự sẽ bị nghiêm trị” dùng để “thuyết phục” tội phạm thành thật nhận tội. (Có lẽ là yêu) Chương 44: Buông tay

Edit: Ishtar

Giật mình hỏi: “Sao anh vào được đây?” Đây là kí túc nữ, cũng không phải nhà của anh ta! Vệ Khanh tức giận nói: “Đương nhiên quang minh chính đại đi vào.” Khi hắn dùng tất cả các biện pháp tìm cô mà không thấy, cũng nổi nóng, không tin cô có thể trốn tránh không trở về kí túc. Nhớ lần trước phái người tới giúp cô sửa máy tính, vì thế đã đăng ký ở cửa bảo vệ một lần, lần này cũng nói mình là thợ sửa máy tính, cầm giấy cho phép từ phòng quản lý kí túc xá. Phòng quản lý kí túc nghiên cứu sinh không nghiêm ngặt như kí túc sinh viên chưa tốt nghiệp, bảo vệ bình thường sẽ không hỏi gì, chỉ nhắm một mắt, mở một mắt cho qua.

Chu Dạ nghệt mặt ra, không ngờ hắn lại có thể tới tận đây. Lục Đan nói: “Chu Dạ, bạn trai bạn gọi điện cho bạn suốt, rất lo lắng, mà điện thoại của bạn lại không mở, chúng tôi còn tưởng bạn xảy ra chuyện gì.” Lại lấy cớ: “Bạn trở về là tốt rồi, mình đi xuống ăn cơm trước.” Để lại không gian riêng cho hai người.

Chu Dạ không biết nói gì: “Nếu em không về thì sao? Chẳng lẽ anh cứ ngồi đợi ở kí túc nữ qua đêm sao?” Hắn cười: “Không phải em đã về rồi sao?” Nói xong, kéo cô ngã xuống giường, cười nói: “Lần đầu tiên anh tới kí túc nữ đây, hồi còn đi học vẫn cảm thấy nơi này thật bí hiểm, hóa ra đúng thế thật!” Nói xong, lại sờ loạn.

Chu Dạ thở gấp: “Vệ Khanh, anh lại làm bừa!” Còn tới tận kí túc tìm cô, về sau cô có còn sống nổi nữa hay không, vừa xấu hổ vừa quần bách. Vệ Khanh kéo cô ngồi dậy: “Chu Dạ, chúng ta nói chuyện nghiêm túc, đừng thế này nữa được không?” Cô đẩy hắn: “Đi ra ngoài nói, đi ra ngoài nói, có chuyện gì thì đi ra ngoài.” Cô sợ hắn rồi, lần sau không dám trốn nữa. Sợ người khác nhìn thấy, cố ý dẫn hắn đi cầu thang bộ xuống.

Vệ Khanh nói: “Chu Dạ, hôm nay mẹ gọi điện mấy lần bảo chúng ta nhất định phải về ăn cơm, anh chờ em về mãi. Hiện giờ, tuy đã muộn một chút, nhưng vẫn còn kịp. Em vẫn không muốn cùng anh về sao?” Cô thấy hắn không giống nói đùa. “Thật sự mẹ gọi chúng ta về nhà ăn cơm sao?” Hắn không nói gì, hóa ra là cô vẫn nghĩ hắn lừa cô, kéo cô đi.

Ngay cả nhà hắn, cô cũng không chịu tới, làm sao hắn không cố gắng cho được. Vì thế hạ quyết tâm, bất kể thế nào, tối nay cũng phải nói chuyện cho rõ ràng.

Ở trên xe, lại nhận được điện thoại của Vệ mẫu, hắn vội nói: “Bọn con đang trên đường, bị tắc đường mà, lát nữa về tới thôi.” Cô rầu rĩ: “Vệ Khanh, không phải em cố ý muốn giận đối với anh, em thật sự bức mình. Tiết Tư cho em nhìn những bức ảnh chụp trước kia của anh với bạn gái, em bị chọc tức. Em đi cùng anh về nhà là vì cha mẹ, anh đừng tưởng em đã tha thứ cho anh.”

Vệ Khanh mới biết Tiết Tư gây chuyện, cảm giận mắng: “Người phụ nữ này, tâm lý trả thù vẫn nặng như vậy, không có chuyện xấu nào là không làm!” Cô ép hỏi: “Thành thật đi, rốt cuộc ngày xưa anh đã làm gì cô ấy?” Để cho người ta ghi hận tới bây giờ, liên lụy tới cô cũng chẳng hay ho gì. Vệ Khanh giơ hai tay lên, làm ra vẻ đầu hàng: “Vợ ơi, anh chưa làm gì cả, ngay cả tay của cô ấy anh còn chưa chạm qua, nào dám làm gì cô ấy chứ!”

Chu Dạ vội kêu lên: “Anh làm gì vậy? Lái xe cẩn thận!” Lại nghi ngờ hỏi: “Thật sự ngay cả tay cũng chưa chạm vào sao?” Cô không thể tin nổi. Vệ Khanh dừng một lát, xấu hổ nói: “Tay thì có chạm qua, nhưng thực sự chưa làm gì cả. Quan trọng là anh không muốn ở cùng cô ấy, cô ấy không cam lòng, nổi giận âm ỉ, rồi lại vì tính tự cao của phụ nữ, nhất thời giận quá không kìm được, bỏ ra nước ngoài.” Nói qua nói lại vẫn mắng hắn bội tình bạc nghĩa.

Cô vẫn lắc đầu: “Em không tin.” Vệ Khanh la oai oái: “Vợ à, đại nhân à, tất cả chuyện thâm thiết năm đó của anh cũng bị em ép cung mà nói ra hết, em còn muốn tra tấn vì phu tới mức nào mới hả giận?” Cô xoa

xoa cằm nhìn hần, cười lạnh: “Thật sự không làm gì người ta sao?” Với bản tính sắc lang của hần, đánh chết cô cũng không tin.

Thiếu chút nữa Vệ Khanh uất ức đâm đầu vào vô lăng tự vẫn, trong lòng thầm kêu bị báo ứng, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Với võ công của cô ấy, em cảm thấy anh sẽ chiếm được tiện nghi sao?” Ngay cả vết sẹo trong lòng cũng bị vạch trần, năm đó hần bị Tiết Tư dứt khoát quật ngã, mặt mũi mất hết, chưa bao giờ nói với ai chuyện đó... hôm nay xem như cả đời anh minh, đã bị hủy hoại trong chốc lát.

Chu Dạ nhíu mày gạt tóc trên trán, cười như không nhìn hần, thảo nào, hóa ra đã bị ném đồn dưới tay người ta, đáng đời... nghiêm mặt nói: “Dù sao việc này em cũng không để cho anh yên đâu! Về tới nhà, em sẽ mách cha mẹ.” Vệ Khanh hối hận, lẽ ra trong giai đoạn miễn cảm này không nên đưa cô về nhà. Hần có thể tưởng tượng ra cảnh bị cả nhà ném bom thế nào rồi.

Tới Vệ gia, không ngờ Vệ An cũng về, nhưng không có Trần Lệ Vân ở đó. Chu Dạ ngọt ngào gọi anh là anh hai, lại hỏi chị dâu không về, có phải đi ra ngoài làm nhiệm vụ hay không. Vệ An nói: “Cô ấy đang ở Bắc Kinh, nhưng đi ăn cơm với bạn bè. Cô ấy có một người bạn thân, vừa mới từ nước ngoài trở về.” Gần đây anh rất chú ý tới hành tung của vợ. Chu Dạ lại không tưởng tượng Trần Lệ Vân nghiêm túc như thế lại đi dạo phố ăn cơm với bạn bè.

Cơm nước xong, Vệ mẫu nói: “Thi Thi, lâu lắm rồi con không về nhà ăn cơm, mẹ còn tưởng con và Vệ Khanh cãi nhau.” Không ai hiểu con bằng mẹ, dựa vào hành vi cử chỉ của Vệ Khanh hai ngày nay, Vệ mẫu cũng nhìn ra manh mối. Chu Dạ nhìn Vệ Khanh cứng người trong nháy mắt, làm nũng nói: “Mẹ, Vệ Khanh anh ấy lại bắt nạt con!” Vệ mẫu liền nói: “Nó bắt nạt con thế nào? Mẹ đứng ra làm chủ cho con, còn có cha, anh hai, mọi người đều nghe đây.”

Vệ Khanh ai oán nhìn Chu Dạ, cô không thêm để ý tới hần, nói: “Anh ấy suốt ngày gọi con đi tham dự tiệc tùng, không phải con không muốn đi, nhưng con còn phải vẽ, còn muốn dạy học sinh...” Vệ mẫu liền nói: “Vệ Khanh, Thi Thi vẫn là sinh viên, việc học phải ưu tiên hàng đầu, việc này chờ con bé tốt nghiệp rồi nói sau.” Rốt cuộc thì Vệ Khanh cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, gật đầu chấp nhận.

Vệ mẫu lại hỏi: “Chỉ có thể thôi sao? Nó có làm chuyện xấu gì không? Con cứ nói với mẹ, chắc chắn mẹ sẽ không tha cho nó.” Tuy Vệ mẫu không nói ra, nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ. Chu Dạ lắc đầu: “Tạm thời chưa có, về sau nếu có, con sẽ nói cho mẹ biết.” Vệ Khanh thấy hôm nay giống như mở cuộc họp phê bình hần, hơi tủi thân, bất mãn nói: “Mẹ, mẹ không thấy Chu Dạ giám sát con chặt chẽ như vậy, dù con có muốn làm chuyện xấu, thì cũng là có tâm mà không có lực nha.” Vệ lão đại tướng vỗ bàn một cái: “Con ở bên ngoài gây chuyện còn chưa đủ nhiều hay sao?” Vệ Khanh biết điều im miệng.

Trần Lệ Vân đi chơi về, hiển nhiên là hôm nay cô ăn mặc rất đẹp, Chu Dạ khen ngợi: “Chị dâu, áo khoác của chị đẹp quá.” Cô ngượng ngùng, giải thích: “Đây là Tiết Tư cố ý mua cho chị, cũng không thể phụ ý tốt của cô ấy.” Nói xong, đi lên lầu thay quần áo.

Chu Dạ vừa nghe liền biến sắc, lúc này mới nhớ ra, Trần Lệ Vân và Tiết Tư đều xuất thân từ quân ngũ, đương nhiên quan hệ rất tốt. Không ngờ quan hệ giữa Tiết Tư và Vệ gia lại thân thiết như vậy, ngay cả Vệ lão đại tướng cũng hỏi: “Con bé Tiết Tư về nước khi nào?” Trần Lệ Vân nói: “Cô ấy về được một thời gian rồi ạ, lần này trở về kết hôn. Cho nên rủ con đi dạo phố, con cũng không tiện từ chối.”

Những lời này giống như một quả bom nặng trong đầu Chu Dạ, người phụ nữ kia trở về không phải vì đi tìm Vệ Khanh mà là để kết hôn sao? Đáng ghét, chuẩn bị kết hôn còn tới tìm cô quấy rối, ăn no rồi việc có phải không? Đúng là quá vớ vẩn, cô lại bị Tiết Tư đùa giỡn...

Trên đường về, Chu Dạ cảm giận bất bình hỏi Vệ Khanh: “Anh nói xem Tiết Tư có bị vấn đề gì về tâm lý hay không? Em không hiểu, tại sao cô ấy sắp kết hôn còn không ưa em như vậy?” Vệ Khanh đối với Tiết Tư luôn kính nhi viễn chi [31], luôn sợ cô, liền lắc đầu nói: “Anh làm sao hiểu được lòng dạ phụ nữ.”

Lòng dạ phụ nữ giống như mò kim đáy bể. Suy nghĩ của bọn họ luôn biến đổi thất thường, không thể đoán ra được.

Chu Dạ cảm thấy nên có một lần nói chuyện thẳng thắn với Tiết Tư, cô ta không thể gây chuyện rồi vỗ mông bỏ của chạy lấy người như vậy! Chu Dạ vẫn thấy tức giận. Sở dĩ cô giận dữ mấy ngày trời như vậy, đều là do cô ta đứng một bên gây sóng gió. Kết quả thì sao chứ, cái gì cũng không phải!

Lại nói Tiết Tư, cũng rất thoải mái, hai người hẹn gặp ở một quán cà phê. Trời hơi lạnh, giữa không trung lác đác những bông tuyết nhỏ, mới bốn giờ chiều, sắc trời đã hơi tối. Ở trước cửa đặt một cây thông lớn, những bóng đèn tỏa ánh sáng lấp lánh, nơi nơi tràn ngập không khí lễ hội. Chu Dạ quàng khăn lông, đẩy cửa tiến vào.

Tiết Tư nhìn những bông tuyết trắng tung bay ngoài cửa sổ, gương mặt trầm tĩnh, vẻ mặt giống như đang suy tư. Nhìn thấy Chu Dạ, mỉm cười nói: “Tôi cũng hi vọng trên mặt tôi cũng có thể ửng hồng mê người như vậy!” Chu Dạ xoa xoa mặt, tức giận nói: “Trời lạnh. Trên đường lại kẹt xe, tôi đi bộ tới, gió lớn.” Nói xong, xoa xoa tay, mấy đầu ngón tay đều sắp đông cứng, cô ta còn hâm mộ gì chứ?

Tiết Tư mỉm cười: “Chu Dạ, lúc tôi quen Vệ Khanh cũng tầm tuổi em bây giờ. Lúc đó tôi còn trẻ, không có kinh nghiệm, cứ đâm đầu lao vào. Nhưng Vệ Khanh là một hoa hoa công tử, ở đâu cũng lưu tình. Nhiều năm trôi qua, tôi muốn ở bên anh ấy một chỗ, mặc dù anh ấy cũng thích tôi, nhưng cũng chỉ thích mà thôi, rồi nói chia tay. Tôi vẫn còn thích anh ấy, vì thế không chịu, ầm ĩ khiến cha mẹ chị, và cha mẹ Vệ Khanh đều biết. Lúc đó, ngay cả trường quân đội tôi cũng không học, vì thế xuất ngoại. Nói thẳng ra là vì đau lòng mà đi xa quê hương.”

Chu Dạ nhìn cô ta, hỏi: “Hiện giờ chị có còn thích anh ấy không?” Tiết Tư nhú mày: “Có thể có, cũng có thể không, dù sao hiện giờ tôi cũng không đợi anh ấy nữa. Không thể cùng anh ấy vui vẻ hạnh phúc, vì thế muốn phá đám một chút. Nói thật, tôi là một người rất thù dai, châm ngôn của tôi chính là quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.”

Chu Dạ không đồng ý: “Oan có đầu, nợ có chủ, Vệ Khanh không cần chị, sao chị lại tìm tới tôi chứ? Chị từng này tuổi đầu rồi, sao không chịu nói lý vậy?” Tiết Tư cười cười: “Chẳng vì sao cả, chỉ ghen tị, ghen tị Vệ Khanh lại đối xử với em quá tốt. Anh ta còn cố ý chạy tới tìm tôi, nói tôi đừng có làm phiền em, nói là yêu em thật lòng, cảm động lòng người nha, làm tôi nghe, suýt nữa thì than thở khóc lóc. Em nghĩ mà xem, trước mặt bạn gái cũ mà nói như vậy, có khác gì đổ thêm dầu vào lửa?”

Chu Dạ suýt nữa ngất xỉu, cô ta già mồm át lẽ phải như vậy, trắng đen không phân rõ. Thức thời chuyển đề tài: “Nghe nói chị sắp kết hôn, chúc mừng nha.” Cô ta không lộ ra biểu hiện ngưng ngừng của cô dâu mới, mà thản nhiên nói: “Tới một độ tuổi nhất định, người ta ai cũng phải kết hôn. Em yên tâm, lần này tôi đặc biệt trở về để kết hôn, sau này có thể không quay về nữa.” Giọng nói bình tĩnh, giống như thực hiện nghĩa vụ vậy. Cô tìm một bạn trai người Anh, tuy không phải vương tôn công tử gì, nhưng rất hài hước, chăm sóc cô chu đáo, theo lý thuyết mà nói, như thế là đủ rồi. Ở đời, chẳng có gì là hoàn mỹ cả.

Chu Dạ nhìn cô, không biết nói gì mới tốt, vì thế hỏi: “Nghe nói trước kia chị từng học trong trường quân đội, giống chị dâu sao?” Sợ cô không hiểu, giải thích: “Chị dâu của Vệ Khanh ấy.” Cô cười cười: “Tôi làm sao dám cho với chị ấy, tôi cũng không dám nói tôi từng học qua trường quân đội, trước kia đánh nhau làm loạn, gây chuyện thị phi, hiện giờ huấn luyện viên nhìn thấy tôi vẫn đau đầu khoogn thôi.” Chu Dạ âm thầm gật đầu, cô nhìn thấy cô ta cũng thấy đau đầu.

Bỗng nhiên Tiết Tư thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Chu Dạ, trong số bạn gái của Vệ Khanh, em là người tốt nhất, ít nhất là thẳng thắn rõ ràng, không xấu tính, rất quang minh chính đại, tôi muốn ghét em, cũng không có lý do gì để mà ghét. Vệ Khanh nói với tôi, gặp em, khiến cho anh ấy cảm thấy vui vẻ. Lúc đầu tôi còn cười chế nhạo, nhưng hiện giờ đã hiểu, nhìn em, đúng là cảm nhận cuộc sống cũng không đến nỗi tệ.”

Chu Dạ hỏi: “Sao chị lại cảm thấy cuộc sống buồn chán nhỉ? Tôi cảm thấy cuộc sống rất vui vẻ, có thể ăn, có thể ngủ, có thể làm việc, những chuyện vụn vặt gây đau đầu thì rất nhiều, nhưng những chuyện to tát thì rất ít.” Hơn nữa, còn có người trong lòng, như vậy còn chưa đủ hay sao?

Tốt nhất, nên tự thỏa mãn với những gì mình có.

Tiết Tư cười: “Đó chính là điểm tốt của tuổi trẻ, dù trời có sập xuống, thì dùng làm chặn dấp, chuyện lớn thành chuyện nhỏ, có rất nhiều tinh lực để chống chọi lại. Tôi thì không được như vậy, tâm tư đã mệt mỏi, cần phải tìm một bến cảng yên ổn dừng chân, cũng không dám nói chắc rằng mình có thích hay không.” Vẻ mặt lạnh lẽo.

Chu Dạ nói: “Nhưng lâu dần, chị sẽ cảm thấy thích, chỉ cần chị cam lòng yêu người ta. Thái độ quyết định tất cả, không phải sao?” Tiết Tư nhú mày: “Chu Dạ, em còn ít tuổi, mà lại nói rất nhiều đạo lý, rất ý

nghĩa nha. Em cũng giáo dục Vệ Khanh như vậy sao? Dễ dàng dạy dỗ anh ta như vậy?”

Chu Dạ vừa bật vừa buồn cười, cười nhạt: “Ai bảo tôi làm cô giáo cơ chứ, đó gọi là chồng không dạy nghiêm, vợ cũng sẽ như vậy. Không phải chị cũng sắp kết hôn rồi sao? Đàn ông nên uốn nắn từng chút một, nước chảy đá mòn, kiên trì bền bỉ, trên đời chẳng có việc gì là không làm được cả!”

Tiết Tư vỗ tay cười to: “Chu Dạ ơi là Chu Dạ, tôi phát hiện ra em không hề đơn giản nha. Vệ Khanh lọt vào tay em, đúng là không phải ngẫu nhiên.” Tới lúc này, không khí mới chính thức hòa hợp hơn.

Điện thoại Chu Dạ vang lên, là Vệ Khanh tới đón cô. Tiết Tư quay đầu, thấy bên ngoài cửa, cạnh cây thông Noel, có một người đàn ông đứng đó, mặc áo khoác sẫm màu, anh tuấn trầm ổn, không quan tâm tới ánh nhìn chăm chú của những cô gái khác, chỉ không kiên nhẫn nhìn điện thoại trong tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngó nghiêng xung quanh. Khi còn trẻ đau khổ thầm mến người kia, nay người đó lại vì một cô bé mà nóng ruột nóng gan, giờ mới có mấy giờ mà anh ta đã lo lắng như vậy? Ngạo nghễ liếc mắt nhìn Chu Dạ một cái, vẫn còn đang mặc áo khoác, còn sợ cô bắt nạt cô ta hay sao?

Nhìn Chu Dạ chuẩn bị rời đi, đột nhiên cô nói: “Thật hâm mộ số mệnh em.” Hâm mộ cô ấy có được người đàn ông mà mình không thể có. Chu Dạ nhìn vào trong mắt cô, thấy ánh lên tia bi thương cô đơn, thản nhiên cười, vui vẻ nói: “Có biết vì sao số mệnh tôi lại tốt như vậy không?” Tiết Tư nhún mày: “A.. có thể nói bí quyết của em hay không?”

Chu Dạ thật lòng nói: “Chính là luôn luôn vui vẻ, số mệnh sẽ không tệ.” Lại nói tiếp: “Cho nên, chị phải thường xuyên cười mới được.” Tiết Tư nhìn Chu Dạ phóng khoáng rời đi, đột nhiên nở nụ cười.

Luôn luôn vui vẻ, số mệnh sẽ không tệ. Nói đúng lắm.

Vệ Khanh thấy Chu Dạ đi ra, vội đi tới đón, thấy tâm tình cô không tệ, vì thế đùa giỡn: “Anh cứ nghĩ em sẽ mặt mũi bầm dập đi ra.” Cô hừ một tiếng: “Em cũng không phải đi đánh nhau, dùng lễ nghĩa đối với người ta, tự nhiên người ta cũng sẽ đáp lễ lại. Thượng bính phạt mưu [32], không cần đánh mà khuất phục được kẻ thù, đó mới là đạo lý hàng đầu.” Vệ Khanh cười không nổi: “Nếu hai quân giao chiến, đánh giáp lá cà, xin hỏi tình hình chiến đấu thế nào?” Tình địch gặp mặt, đỏ mắt nhìn nhau, nhất là phụ nữ, không kém gì một cuộc chiến tranh đầy khói thuốc súng.

Chu Dạ bĩu môi: “Hóa thù thành bạn.” Vệ Khanh sững sốt: “Thật hay đùa?” Bất ngờ nha! Chu Dạ không kiên nhẫn, đáp: “Lừa anh làm gì? Ai vô dụng như anh, chuyên làm trò bậy bạ, không trong sạch.” Vệ Khanh không để ý tới giọng điệu châm chọc của cô, khen ngợi: “Ai nha... Chu Dạ, nhìn không ra đấy, em lại tiến bộ nhiều như vậy.” Ngay cả một cô gái như Tiết Tư cũng có thể hàng phục.

Chu Dạ nói nữa: “Em tiến bộ như vậy không phải do anh sao? Anh nói xem anh còn có bao nhiêu người như Tiết Tư, mang tới luôn đi!” Vệ Khanh vội ôm lấy cô, vừa ôm vừa hôn: “Chu Dạ, chuyện này xong rồi, biết chưa? Đây là chuyện tám trăm năm trước, nói đi nói lại làm gì?” Cô hừ mạnh một tiếng, không thêm nhắc lại.

Không phải cô không để ý, nhưng thích một người, không chỉ có ý nghĩ độc chiếm, mà còn phải khoan dung. Khoan dung với quá khứ của hắn, hưởng thụ con người hiện tại của hắn, chờ mong tương lai của hắn. Chu Dạ trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói: “Nếu anh muốn yêu em, thì phải yêu luôn con người em mới được.” Cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Cô thích Vệ Khanh, là toàn bộ con người hắn.

Trải qua cơn bão loạn, cũng không phải không có ích lợi, hành vi cử chỉ của Vệ Khanh đã nghiêm chỉnh hơn nhiều, Chu Dạ không cần phải đi theo hắn khắp nơi xã giao, coi như trong họa có phúc.

Đêm Noel, hai người ra ngoài ăn tối. Vệ Khanh đưa cô tới một nhà hàng ăn cơm tây chúc mừng giáng sinh, hoa tươi rượu ngon, âm nhạc êm đềm, đồ ăn bắt mắt, không khí vô cùng lãng mạn. Mười hai giờ đêm, pháo hoa bắn đầy trời, đèn đuốc rực rỡ, ánh sáng như sao băng. Chu Dạ vẫn còn trẻ, khung cảnh như vậy, cảm thấy rất hấp dẫn, có chút lảng lảng.

Vệ Khanh ôm cô trong ngực, nhân cơ hội nói: “Chu Dạ, tối nay chúng ta về nhà đi.” Cô vẫn chưa kịp phản ứng, gật đầu. Vệ Khanh thấy rốt cuộc cô cũng đồng ý, vô cùng hưng phấn, trên đường về không ngừng hôn cô, động tác vồn vã. Cô cũng không muốn phá hỏng không khí, cũng mặc kệ hắn vừa hôn vừa sờ loạn, tới lúc cảm giác được hắn có phản ứng, do dự, cũng không muốn, nhớ ra một chuyện hồi: “Trước khi Tiết Tư

đi, nhắc em hỏi anh, vết thương trên vai trái của anh lành chưa?” Nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Cô ấy nói vậy là có ý gì? Biểu hiện rất kỳ lạ.”

Vệ Khanh vừa nghe, lại nhớ tới mối nhục năm đó, xấu hổ giận dữ không chịu nổi, dục hỏa tự nhiên tan biến, nổi giận dùng dằng nói: “Chu Dạ, cô ta ăn nói hàm hồ điên loạn, em còn tưởng thật mà đi hỏi anh mấy chuyện bà tám ấy làm gì? Cô ta có thể có ý gì chứ? Châm ngòi ly gián, không từ thủ đoạn lừa gạt, không phải em chưa từng trải qua. Cô ta đi tìm em khi nào? Từ nay về sau đừng có qua lại với cô ta. Em mà không chịu học hành cẩn thận, xem anh dạy dỗ em thế nào.”

Chu Dạ hoảng sợ, vội nói: “Vệ Khanh, anh làm sao vậy? Chỉ là đùa thôi mà, sao anh lại phát hỏa lớn như vậy chứ?” Chẳng qua cô chỉ chuyển lời, sao lại liên quan tới việc học hành của cô, hai chuyện hoàn toàn khác nhau cơ mà! Thấy hần mím môi không nói gì, cảm thấy tủi thân, tức giận nói: “Vệ Khanh, chỉ vì một câu của Tiết Tư mà anh nổi giận với em sao? Ngày lễ mà thái độ của anh như vậy hả?” Đập đập cửa xe: “Dừng xe, dừng xe, em muốn xuống xe.”

Vệ Khanh hận nghiêng răng nghiêng lợi, hần có thể tưởng tượng vẻ mặt đắc ý của kẻ tiểu nhân Tiết Tư kia. Hần hao tổn tâm cơ, vất vả lắm mới khiến Chu Dạ gật đầu, chỉ vì một câu của cô ta, lại giống như bị tát gáo nước nóng. Thảo nào người xưa từng nói, thà rằng đắc tội với tiểu nhân, cũng không thể đắc tội với phụ nữ, giờ hần mới hiểu được.

Chỉ vì thế mà mấy ngày liền Chu Dạ không thèm để ý tới hần, hần cũng không còn cách nào khác, dưới sự ép cung của Chu Dạ, không thể không đem vụ bị quật ngã nói ra, tự tôn của đàn ông bị đả kích nghiêm trọng. Chu Dạ nghe xong, vỗ tay cười to: “A di đà phật, bị báo ứng là đúng.” Ai bảo trước kia hần làm nhiều việc xấu như vậy!

Đúng là ác giả ác báo, không phải là không báo, mà là chưa tới lúc.

Vệ sau, Vệ Khanh còn chịu khổ dài dài.

[31]: kính trọng mà phải xa ra, không nên gần gũi

[32]: biện pháp quân sự tốt nhất là dùng mưu lược phá địch

23. Chương 45-46

(Có lẽ là yêu) Chương 45: Mơ hồ

Edit: Ishtar

Hai người lại bình thường, lại ngọt ngào như thuở ban đầu, nhưng thỉnh thoảng vẫn có cãi vã. Năm tháng nhanh chóng trôi qua, qua vài tháng nữa là lại hết một năm. Còn chưa có lịch nghỉ, Chu Dạ đã bắt đầu hào hứng thu dọn hành lý, nóng lòng trở về. Vệ Khanh lại nói: “Chu Dạ, sắp cuối năm, anh bận rất nhiều việc, có thể không có thời gian đưa em về nhà. Hay năm nay em ở lại nhà anh đón năm mới được không?”

Chu Dạ cắn ống hút, nhưng không uống, nói: “Anh cứ làm việc của anh đi, em có thể tự về một mình được mà.” Cô đâu có bắt hần đưa về. Vệ Khanh nói: “Em mang theo một đồng hành lý thế kia, đi đứng thế nào? Gần tết đông người, đi đi lại lại rất phiền phức. Chờ thêm vài ngày nữa, anh đưa em về nhà cũng giống thế cả. Vừa bớt lo lắng, lại dùng ít sức, còn thoải mái nữa.” Chu Dạ tự ý đăng ký vé tàu hỏa ở trường, làm hần lo lắng, sợ cô đi đường gặp chuyện không may.

Đương nhiên Chu Dạ không vui: “Không sao, trước kia không phải em vẫn về nhà như vậy sao? Không cần nhiều người, một mình em cũng dư sức ứng phó.” Hần tức giận nói: “Em cảm thấy không có gì, vì trước kia em vẫn đi chung với Lý Minh Thành cùng về, cậu ta thường giúp đỡ em. Bây giờ em thử đi một mình xem, một đồng hành lý như vậy, vướng nhiều diện tích.” Cô trừng hần: “Anh làm như em yếu đuối như thiên

kim tiểu thư không bằng, không phải chỉ có một vali sao? Em còn không xách nổi chắc? Cùng lắm thì lái xe về.”

Vệ Khanh nói: “Chuyện hành lý là chuyện nhỏ, anh lo lắng cho em. Em chỉ là một cô gái, tuổi còn trẻ, vừa nhìn đã biết dễ bắt nạt, chẳng may đi đường gặp kẻ trộm hoặc yêu râu xanh thì làm sao?” Cô không kiên nhẫn, “Làm gì có nhiều kẻ trộm như vậy, tùy thời chú ý một chút là được, anh còn muốn đề phòng người ta làm ăn trộm sao?” Nếu thực sự đụng phải yêu râu xanh... ha ha! Em đập cho hắn một đập là được. À, đúng rồi, nữ sinh bọn em, mỗi người đều có “thuốc mê phòng sói”, hì hì.”

Mới đây, ở trường cô xảy ra một chuyện, có một nữ sinh đi chơi tối về muộn, đi lối cửa sau về, suýt nữa bị người khác cưỡng bức. May mắn lúc ấy chưa quá muộn, bảo vệ cửa sau mơ hồ nghe thấy tiếng khóc kêu cứu, liền chạy tới, cô gái kia bị dọa mặt cắt không còn giọt máu, gào khóc âm ỉ. Nhà trường lấy việc này làm bài học giáo dục mọi người, ra ngoài phải chú ý an toàn, nhất là nữ sinh. Nữ sinh lớp cô nghe xong rất bức xúc, lòng đầy căm phẫn, vì thế bỏ tiền quỹ lớp, mua cho mỗi bạn nữ một lọ “thuốc mê phòng sói.”

Vệ Khanh lắc đầu: “Em đấy, vẫn không có kinh nghiệm, nếu thật sự người ta muốn làm gì em, với động tác chậm chạp của em, còn có cơ hội phản kháng sao? Ngoan nào... nếu thực sự trên đường xảy ra chuyện gì, mất nhiều hơn được. Anh biết em muốn về nhà, tháng giêng anh đưa em về nhà chúc tết là được rồi chứ?” Chỉ cần qua ngày ba mươi, hắn sẽ lại nhàn rồi.

Cô rầu rĩ không vui: “Không phải em vội về nhà chúc tết, em muốn về nhà đón năm mới mà thôi.” Cũng chưa biết được, sau này cô có gả cho hắn hay không. Vệ Khanh cẩn thận lau vết dơ trên miệng cô, dỗ dành: “Chu Dạ, nghe lời anh, ở lại nhà anh qua năm mới cũng giống nhau cả, cha em sẽ đồng ý thôi. Cha mẹ anh sớm hỏi năm nay em có thể ở lại qua năm mới không, bọn họ mong em làm con dâu, nên hi vọng cả nhà đoàn tụ, vui vẻ ăn bữa cơm tất niên. Em qua năm mới rồi hãy về nhà được không? Đến lúc đó em muốn thế nào cũng được hết.”

Cô khó xử: “Vệ Khanh, em biết ý tốt của cha mẹ anh. Nhưng nếu em không về nhà, để cha em một mình cô đơn qua năm mới, rất buồn thảm.” Hắn hỏi: “Vậy nếu sau này em lập gia đình thì thế nào? Em không thể mỗi ngày đều muốn chạy về nhà được. Không phải anh không cho em về nhà, ý của anh là, trước tiên em ở nhà anh tới qua ba mươi tết, ngày mừng một anh đưa em về nhà, ở lại tới khi khai giảng. Như vậy hợp tình hợp lý, nhất cử lưỡng tiện, có gì không tốt?”

Chu Dạ vẫn không muốn, nhưng lại không cãi được với hắn, đành ra sức hút đồ uống, nửa ngày không lên tiếng. Vệ Khanh vuốt vuốt má cô: “Được rồi, đừng buồn nữa, cứ như vậy đi. Qua năm mới sẽ đưa em đi chùa chơi, ở Bắc Kinh có rất nhiều hội chùa, em còn chưa nhìn thấy phải không? Rất náo nhiệt.” Tối lúc Vệ Khanh đưa cô về kí túc, cô bỏ lại một câu: “Em vẫn muốn về nhà.” Sau đó xoay người bỏ lên lầu.

Mấy ngày sau, Vệ mẩu cố ý gọi điện tới khuyên cô đừng vội về nhà, qua năm mới rồi hãy đi. Chu Dạ không tiện từ chối, âm ừ cho qua, trong lòng cảm thấy phiền não, cô còn chưa kết hôn, có cần nhiều chuyện như vậy không? Suy nghĩ một chút, thực ra cũng cảm thấy sợ hãi.

Đi dạy cũng vẫn cảm thấy không yên lòng, để cho bọn họ luyện vẽ tranh màu nước. Ninh Phi ngồi một mình một góc, cầm bút trên tay vẽ loạn. Trong lớp có một bạn gái đi tới gần, hắn vẫn xa cách, cô nhỏ vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi hắn xem mình có vẽ đúng hay không, hắn không chút kiên nhẫn, lạnh lùng nói vài câu đuổi cô bạn đi. Chu Dạ than thầm, quả là lãnh khốc, rõ ràng trực tiếp, cô phải học tập, phải từ chối Vệ Khanh như vậy, gần đây hắn càng ngày càng quá đáng, cô không đủ sức tiếp chiêu nữa. Đã vài tuần cô không thấy Ninh Phi đi học, hôm nay nhìn thấy cậu ta, đoán là cậu ta đã chấp nhận chuyện cha mẹ. Tên nhóc này cũng thật bất đắc dĩ, đành phải chấp nhận mà thôi.

Chu Dạ muốn hoàn thành nhiệm vụ trước thời gian nghỉ đông, đến lúc nghỉ có thể thoải mái đi chơi, cho nên hai ngày này ở lớp vẽ đều dạy rất muộn. Tối bảy giờ tối, thấy Ninh Phi còn chưa về, hỏi: “Em không về nhà ăn cơm sao?” Ninh Phi cũng không ngần đầu lên: “Không phải cô cũng chưa ăn cơm sao?”

Cô cảm thấy nói chuyện với cậu nhóc này thật khó khăn, chẳng lẽ thời kỳ trưởng thành của trẻ con đều như vậy sao? Cô nhớ trước kia mình rất nghe lời, thỉnh thoảng mới nổi loạn, đi lượn đường vài vòng, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn về nhà, không có thiên phú phản nghịch bẩm sinh, không biết nên làm thế nào. Vì thế nói: “Tôi không sao, thói quen rồi. Em vẫn còn trẻ, còn đang tuổi dậy thì, sẽ nhanh đổi.”

Bỗng nhiên Ninh Phi ngẩng đầu nhìn cô, dường như cảm thấy buồn cười nói: “Vì sao lần nào cô cũng bày ra cái biểu hiện người lớn thế nhỉ? Cô không thấy mệt à? Tôi biết cô mới vừa hai mươi tuổi thôi, vẫn còn là sinh viên.” Chu Dạ cắn răng nhìn cậu ta, sao không lễ phép một chút? Nói như thế nào đi nữa, cô cũng được người ta gọi là “tiểu cô giáo.” Tuy rằng giận, nhưng không thể so đo với cậu ta, ngẩng đầu nói: “Trời sinh đã như vậy, em không thích, tôi cũng không có cách nào khác.”

Cảm thấy kỳ quái lại hỏi: “Ai nói cho em là tôi mới hai mươi tuổi? Tôi sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh, thế nào mới chỉ hai mươi cơ chứ? Tuổi hai mươi đã trôi qua vài năm, tôi ước gì tôi mới chỉ có hai mươi tuổi.” Cũng không phải nói dối, dù sao một khi sinh nhật hai mươi tuổi đã trôi qua liền không quay lại được, đương nhiên xa xôi. Cô chỉ sợ học sinh chê cô còn ít tuổi, cho nên tới bây giờ chưa từng nói cho ai biết tuổi của mình.

Ninh Phi nín cười, nhú mày hỏi: “Cô học nghiên cứu sinh sắp tốt nghiệp, vậy giờ cô bao nhiêu tuổi?” Cô nghĩ nghĩ một lát, nói: “Hai mươi lăm.” Bạn học lớp cô đều đã tầm hai mươi tư, hai mươi lăm cả. Sinh viên khoa nghệ thuật ngập học lúc lớn tuổi rất phổ biến, thỉnh thoảng phúc khảo một hai bài thi cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên. Lớp mỹ thuật tạo hình của cô còn có người lớn hơn cô một giáp.

Ninh Phi mặc kệ cô trợn mắt nói dối: “Không nhìn ra cô đã hai mươi lăm, tôi còn tưởng cô mới mười tám cơ đấy.” Cô nghiêm mặt nói: “Em đừng có nói cho người khác biết tôi đã hai mươi lăm đấy, tuổi của phụ nữ là bí mật. Tôi có thể làm dì của em đấy, về sau nhìn thấy tôi phải nghiêm túc gọi ‘cô giáo.’” Chu Dạ cảm thấy trước mặt tên nhóc này, cuối cùng mình cũng được ngẩng cao đầu, ưỡn ngực một lần.

Ninh Phi vuốt mũi, hỏi: “Cô thích làm giáo viên như vậy sao?” Cô hỏi lại: “Làm giáo viên có gì không tốt? Vừa thoải mái lại vừa vui vẻ, mẹ tôi cũng là giáo viên. Đến ngày lễ thầy cô, rất vui nhé, học sinh trong lớp tặng hoa cho bà, còn có cả một học sinh vẽ một tấm thiệp chúc mừng, đầy một bàn, tôi còn vui hơn cả mẹ tôi nữa.” Sau đó dường như tổng kết nói: “Làm giáo viên không chỉ là một chuyện thần thánh, mà đó còn là một sự nghiệp rất có triển vọng nữa.”

Ninh Phi thờ ơ nhìn cô khẳng khái nói lý tưởng của bản thân, chờ cô nói xong, gật đầu nói: “Vậy nhìn mời ‘cô giáo’ giúp tôi suy nghĩ một chút, tôi thi trường này có được không?” Cuộc thi tuyển sinh năm sau sắp bắt đầu, hiện giờ đã phải nộp hồ sơ rồi.

Chu Dạ nghiêm túc, nửa ngày sau mới nói: “Học viện mỹ thuật tạo hình trung ương, học viện mỹ thuật tạo hình Trung Quốc cũng không tệ, đương nhiên, học viện mỹ thuật Thanh Hoa càng không tồi, năm đó tôi muốn thi nhưng không thi được. Nhưng, tôi cảm thấy cho dù nổi tiếng trong và ngoài nước thế nào, chủ yếu dựa vào lực lượng giảng viên, học viện mỹ thuật tạo hình trung ương luôn đứng đầu. Học viện mỹ thuật tạo hình trung ương có một hệ cao đẳng trực thuộc, nhưng nơi đó nhân tài rất nhiều. Bản lĩnh hội họa của em không kém, năng khiếu bẩm sinh, chỉ cần không ngừng cố gắng, chắc chắn sẽ thi đỗ...” nhớ lại chính mình năm đó, chỉ cần thi lại một năm, không chừng có thể đỗ học viện mỹ thuật tạo hình trung ương.

Ninh Phi đứng lên, nhìn cô nói: “Tôi đói rồi, tìm chỗ nào vừa ăn vừa nói.”

Chu Dạ cảm thấy đây là bước ngoặt trong cuộc đời cậu ta, đúng là nên suy nghĩ thật kỹ. Vì thế hào phóng nói: “Đi thôi.” Định mời khách, nói: “Trong canteen trường tôi có một nhà ăn, vừa sạch sẽ lại rất ngon, có muốn tới trường tôi không? Cũng không xa lắm.” Chủ yếu là rất rẻ, bởi vì là nhà ăn trong canteen, giá rẻ gần một nửa so với bên ngoài.

Mỗi lần Vệ Khanh đưa cô ra ngoài ăn cơm, đều ăn đồ ăn đắt tiền, cô cảm thấy hoang phí cũng không tốt lắm, toàn món đắt đỏ, không bằng chính mình về nhà nấu.

Hai người đi tới đường lớn, Chu Dạ ngửi thấy mùi thơm, là từ một quán ăn ở ngoài đường, hương bay bốn phía, khiến cho người khác thêm chảy nước miếng. Nhưng cô lại do dự, vì Vệ Khanh vẫn thường nhắc nhở cô, không nên tùy tiện ăn bên ngoài, vừa không sạch sẽ, dễ dàng sinh bệnh, muốn ăn gì thì hẳn sẽ đưa cô đi ăn. Dưới sự kiên nhẫn thuyết giáo cầu khẩn, cô cũng bị ảnh hưởng, sợ hẳn biết, lại không vui.

Đi thêm vài bước, quay đầu nhìn xung quanh, đương nhiên là động tâm. Ninh Phi đi phía sau đột nhiên dừng lại, hỏi ông chủ, muốn mua một bó xiên thịt dê nướng to. Chu Dạ tự an ủi chính mình, bỏ đi, đó là đồ ăn của trẻ con, vì thế nuốt nước miếng, đứng bên cạnh chờ cậu ta.

Ninh Phi cầm bịch thịt dê trong tay đưa cho cô, cô lắp bắp kinh hãi: “Em không ăn sao?” Ninh Phi nhét vào tay cô, nói: “Không phải cô muốn ăn sao?” Hẳn là con trai, sao lại ăn mấy thứ này cơ chứ, nhưng hẳn biết bọn con gái trong lớp đều thích mấy món nướng này.

Chu Dạ cười, cầm trong tay: “Ai nha..., cảm ơn em... thật sự em không muốn ăn sao?” Nếu đã mua rồi, không ăn sẽ rất lãng phí, vừa đi vừa ăn, thái độ với hẳn cũng thân thiện hơn, mơ hồ không rõ nói: “Ninh Phi, tôi cảm thấy em nên thi học viện mỹ thuật tạo hình trung ương, em có nhiều tài hoa, so với tôi năm đó giỏi hơn nhiều...”

Ninh Phi đi đường, nhìn không chớp mắt, có chút bất đắc dĩ nhìn Chu Dạ đi trước, sao lại có người lảm lời như vậy? Đang ăn mà vẫn không chịu im lặng!

Chu Dạ gọi vài món, vùi đầu vào ăn, thật sự đói bụng, bị mùi vị thịt dê ảnh hưởng tới khẩu vị, thêm ăn. Ăn xong mới nhớ tới chuyện chính, có chút xấu hổ, nói: “Em nghĩ việc thi đại học thế nào? Có nắm chắc không?” Ninh Phi ăn uống rất có lễ giáo, không nhanh không chậm, lưng thẳng, buong đũa trong tay, lau miệng mới nói: “Còn chưa nghĩ ra, nhưng chính tôi sẽ quyết định.”

Cô gật đầu: “Được, được. Do em tự suy nghĩ, từ từ sẽ đến, vẫn còn một thời gian, không cần vội, một tháng này phải liên tục cố gắng, nhất định sẽ không thành vấn đề.” Thực ra mấy câu này nói hay không nói cũng giống nhau, đơn giản là nói theo khuôn mẫu mà thôi.

Gọi người thanh toán, Ninh Phi đứng dậy, bỏ tiền ra. Nhân viên phục vụ ngạc nhiên, sau đó nói: “Chỗ chúng tôi không thu tiền mặt. Em có thể tới cửa phục vụ mua phiếu, sau đó ghi vào sổ.” Chu Dạ vỗ vai hẳn, cười nói: “Khách sáo cái gì, cô giáo mời nhóc mà.” Bỏ phiếu ăn ra.

Ninh Phi hơi không vui, có lẽ vì chuyện vừa rồi, Chu Dạ an ủi cậu ta: “Tuy rằng tôi vẫn là sinh viên, nhưng có thể tự mình kiếm tiền, đương nhiên nên mời em.” Đi tới dưới lầu, nói: “Tôi đưa em ra cổng, em đi về nhà đi, đừng ở bên ngoài lang thang, làm cha mẹ lo lắng.”

Ninh Phi lại hỏi: “Cô trọ ở đâu?” Cô giơ tay chỉ chỉ: “Ở tòa nhà kia, còn có một cái tên rất nghệ thuật “công chúa lâu”, vì ở đó toàn là nữ sinh, ha ha...” cười thành tiếng. Lần đầu tiên cô nghe Lục Đan nói tòa nhà các cô ở có tên là “công chúa lâu”, lúc đấy cô cũng cười ha ha, nơi tồi tàn đó, muốn cái gì cũng không có, “công chúa lâu” cái gì chứ!

Ninh Phi thần nhiên nói: “Vậy cô đi về trước đi.” Cô ngạc nhiên nhìn hẳn đi theo mình, nói: “Em đi nhầm đường rồi, đi lối này không thể ra ngoài. Buổi tối chỉ mở cửa phía nam.” Cậu ta xấu hổ, nói: “Đưa nữ sinh về, đó là lễ phép tối thiểu.”

Chu Dạ cười trừ, giễu cợt: “Được, được, Ninh Phi tiên sinh, vậy làm phiền em.” Tên nhóc này giả làm người lớn thật giống! Ninh Phi là một người lạnh lùng, không ngờ bị cô cười mà đỏ mặt, bỗng nhiên nói: “Sáng nay tôi đi tới văn phòng giáo sư, trên mặt bàn thấy sơ yếu lý lịch của cô, bên trên còn có giấy khai sinh của cô nữa.” Chu Dạ cảm thấy lạ, sao tự nhiên cậu ta nói tới chuyện này? Chỉ nói: “À, thấy thì thấy, không sao cả.”

Chờ tới khi cô trở về kí túc, mới đột nhiên hiểu ra hẳn ám chỉ cái gì, đỏ mặt, đúng là nói dối thật đáng xấu hổ nha. Hóa ra cậu ta sớm biết mình nói dối, có thể chịu đựng không vạch trần, điều này làm cô ngạc nhiên. Nếu là mình, đã sớm nói ra. Đừng nhìn hẳn giống một cậu nhóc choai choai, sau này lớn lên nhất định sẽ là một gã đàn ông phúc hắc à nha. Sau này phải cẩn thận một chút, hôm nay có chút mất mặt.

Cuối cùng cũng kết thúc kì học, cô cũng nghỉ, vì thể đem giá vẽ đóng gói, chuẩn bị mang về toàn bộ. Ninh Phi sau khi cùng cô ăn cơm, thái độ thân thiết hơn nhiều, ít nhất không còn lãnh đạm chế nhạo cô. Cô cảm thấy đây là một bước tiến bộ, cho rằng mình đã giúp học trò làm tốt công tác tư tưởng, có chút đắc ý. Ninh Phi cố ý ở lại, hỏi: “Nhiều đồ như vậy, có cần tôi giúp không?” Một mình cô cầm, chắc chắn rất vướng víu.

Chu Dạ lắc đầu: “Không cần, không cần, em về trước đi. Tôi đi tìm người giúp.” Cậu ta không nói gì nữa, chậm rãi thu dọn túi sách. Một lúc sau, thân ảnh Vệ Khanh xuất hiện ở cửa, Chu Dạ vội lôi kéo hẳn: “Anh cầm giá vẽ, bản vẽ, thuốc màu mấy thứ này đi đi, còn lại em tự cầm.” Vệ Khanh cười nói chính mình là cu li, lắc lắc đầu chuyển đồ. Cô còn gọi: “Cẩn thận thuốc màu dấy vào quần áo, giặt không sạch được đâu.”

Ninh Phi nhú mày nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Cô vẫn chưa chia tay với anh ta sao?” Chu Dạ không vui, nói:

“Vì sao lại muốn chia tay?” Ninh Phi dùng ánh mắt không thể giải thích nhìn cô, cười lạnh: “Anh ta qua lại cùng nhiều phụ nữ, người đàn ông như vậy mà cô cũng muốn sao? Chẳng lẽ vì anh ta có tiền?” Dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô, dường như rất tức giận.

Chu Dạ hằm hằm nhìn cậu ta, một lúc sau tức giận nói: “Chuyện của người lớn, trẻ con đừng xen vào.” Việc này đâu thể cùng cậu ta nói rõ. Chuyện tình cảm, ngay cả người trong cuộc chưa chắc đã có thể nói rõ, huống chi chỉ là một cậu nhóc tuổi vị thành niên. Vả lại, chuyện này cũng không cần thiết phải giải thích với cậu ta.

Ninh Phi đứng lên, nhìn chằm chằm cô, ánh mắt gấp gáp. Chu Dạ nghĩ thầm, đồng ngôn vô kỵ [33], đồng ngôn vô kỵ, giọng cũng hòa hoãn hơn: “Đây là buổi học cuối cùng trong năm nay, mọi người đã về hết, không còn sớm nữa, em cũng mau về nhà đi. Tôi cũng muốn về nhà đón năm mới, chúc em học tập tiến bộ, sớm đạt được ước nguyện, thi đỗ đại học mơ ước.”

Nói xong muốn đi, Ninh Phi đi tới, dùng tay ngăn cô. Chu Dạ buồn cười, hỏi: “Em muốn làm gì?” Cậu ta lạnh lùng nhìn cô, không nói lời nào. Chu Dạ bất đắc dĩ, nói: “Việc này có liên quan gì tới em cơ chứ?” Bỗng nhiên cậu ta nói: “Có phải con người chỉ cần có tiền thì sẽ xấu xa phải không? Cha tôi cũng vậy. Tôi tình nguyện không có tiền, vì sao cơ lại muốn ở cùng một chỗ với kẻ có tiền?”

Chu Dạ dở khóc dở cười, nói: “Có tiền và hư hỏng không phải lúc nào cũng liên quan tới nhau. Em đã từng học chính trị chưa? Nguyên nhân bên trong mới là nguyên nhân chủ yếu, mà nhân tố bên ngoài chỉ là nhân tố tá động, nhân tố bên ngoài vì nguyên nhân bên trong mà phát sinh tác dụng, hiểu chưa? Còn không mau cho tôi về, tôi muốn khóa cửa!” Tên nhóc này, làm cô tức chết! Nhưng xem ra vấn đề gia đình của cậu ta rất nghiêm trọng, suy nghĩ cực đoan, cũng rất đáng thương.

Về chuyện về nhà, lại cùng Vệ Khanh âm ý mới thông suốt. Chu Dạ khóc lóc âm ỉ đòi về nhà, Vệ Khanh không còn cách nào khác, đành phải nhượng bộ, nói: “Để em đi một mình anh rất không yên tâm. Đợi anh hoàn thành xong công việc cuối năm, sẽ cùng em trở về, được chứ?” Lúc này Chu Dạ mới ngoan ngoãn im lặng, còn cố ý tới siêu thị mua đồ ăn nấu cơm lấy lòng hắn. Hắn được một tác lại muốn tiến một bước, trong đầu toàn đường ngang ngõ tắt, đương nhiên Chu Dạ không đồng ý. Dưới tình thế cấp bách nói: “Vệ Khanh, dù sao sớm hay muộn em cũng là người của anh, anh gấp cái gì?” Vệ Khanh đành chịu.

Chu Dạ vừa từ nhà Vệ Khanh về, muốn vào kí túc, đột nhiên từ hành lang có một người lao ra, cô nhìn kỹ, mới thấy là Ninh Phi, giật mình, sững sờ nửa ngày, mới hỏi: “Em tới đây tìm tôi sao? Có việc gì à?” Còn nói: “Nếu có việc, gọi điện thoại là được.” Cậu ta có số điện thoại của cô.

Ninh Phi cúi đầu, có chút xấu hổ, nửa ngày mới nói: “Tôi xin lỗi.” Chu Dạ nghĩ có thể cậu ta muốn xin lỗi chuyện lúc trước, vì thế thoải mái nói: “Tôi nhận. Không sao đâu, không cần để trong lòng.” Cô phát hiện lòng tự tôn của Ninh Phi rất miễn cưỡng, có lẽ vì chuyện cha mẹ chia tay, trong nhà không có đủ tình yêu thương.

Ninh Phi nhìn cô, chần chừ hỏi: “Cô đã đính hôn với anh ta sao?” Chu Dạ không biết cậu ta nghe từ đâu tin tức này, nhún vai cười: “Sao nào? Hiện giờ không biết tôi đã câu được rết chưa?” Hắn nhíu mày, bỗng nhiên không nói không rằng, xoay người bỏ đi.

Chu Dạ đoán mò, đây là làm sao? Tính tình tên nhóc đúng là âm tình khó dò, hoàn toàn không hiểu được đang suy nghĩ gì nữa? Cô thử phân tích, cậu ta tới tìm cô xin lỗi là vì ngày hôm đó quá xúc động, trong lòng trẻ con không chịu đựng nổi chuyện này, không muốn cô như vậy, cô có thể hiểu được. Nhưng còn chưa nói xong, cậu ta lại quay đầu chạy, là vì sao nhỉ? Đành phải cho rằng có thể cậu ta da mặt mỏng, nói lời xin lỗi cũng xấu hổ.

Tuổi trẻ thiếu niên tính tình mê mê, ngay cả chính cậu ta cũng khó có thể nắm bắt.

[33]: trẻ nhỏ nói chuyện không kiêng kỵ (Có lẽ là yêu) Chương 46: Trì hoãn

Edit: Ishtar

Vài ngày sau, Vệ Khanh xử lý xong công việc, cùng Chu Dạ đi về nhà. Đối với Chu gia, có thể nói hắn đã rất quen thuộc, ngay cả họ hàng thân thích của cô, hắn cũng tới chào hỏi vài lần, vội vàng kêu cô cô, thím

thím, đều đối xử lễ phép với mọi người. Mọi người đều rất vừa lòng, khen ngợi hết lời, đều nói có thể có người con rể như vậy, cha của Chu Dạ thật có phúc.

Mùng một tháng giêng, lần đầu tới nhà cô chú của Chu Dạ chúc tết, Vệ Khanh cầm túi lớn túi nhỏ tới cửa, cô Chu Dạ nhìn thấy vội nói: “Ai nha, đến chơi là được rồi, còn cầm theo nhiều đồ như vậy, khách sáo quá!” Vệ Khanh cười: “Cháu nghe Chu Dạ nói, cô bị đau lưng và đau chân, trời mưa là lại đau. Cháu mang tới ít thuốc chuyên trị khớp, nghe nói rất hiệu quả, cô dùng thử xem, nếu hiệu quả tốt, cháu lại mang tới.” Cô của Chu Dạ vui vẻ, liên tục mời ngồi, rót trà.

Sau đó lấy ra bao lì xì đã chuẩn bị sẵn, không kể lớn nhỏ, ai cũng có phần, mấy cậu bé vui vẻ nhận, còn gọi hân là anh rể.

Cô Chu Dạ vội vàng từ chối: “Ai nha, cháu xem, đã tới nhà chơi một chuyến, lại còn tiêu pha như vậy.” Vệ Khanh cười: “Không sao ạ, một năm một lần, là tiền mừng tuổi, cô không nhận là không nể mặt cháu rồi ạ.” Bà đành phải nhận.

Chu Dạ kéo hân hỏi: “Anh chuẩn bị khi nào? Sao em không biết?” Vệ Khanh véo mũi cô cười: “Sao, cũng muốn à? Yên tâm, không thể thiếu phần của em.” Cô véo hân một cái, nói: “Em không phải trẻ con, đòi tiền mừng tuổi của anh làm gì?”

Cơm nước xong, mọi người chơi mệt chợp. Cô của Chu Dạ, dưỡng, cha cô, và Vệ Khanh là đủ chỗ. Chu Dạ ngồi bên cạnh xem ti vi. Quay đầu nhìn, hơi giật mình, hỏi: “Sao anh thua nhiều như vậy? Để em, để em, vận khí anh kém như vậy, đừng đánh nữa.” Vệ Khanh đẩy cô: “Em đi xem ti vi đi, đừng có bon chen.” Cô không nghe, ở bên cạnh khoa chân múa tay, nói: “Bài tốt như vậy, anh đánh kém thế. Nhanh lấy con đó đi.” Dưỡng Chu Dạ cầm bài rồi lại buông, hỏi: “Rốt cuộc có lấy hay không?”

Vệ Khanh lắc đầu: “Không ạ, dưỡng đừng nghe cô ấy nói lung tung.” Sau đó thúc giục Chu Dạ ra chỗ khác.

Cô Chu Dạ nói: “Thì Thi, xem bài mà không nói mới là quân tử, chuyện bình phẩm trong đánh bài rất quan trọng. Cháu ngồi xem thì yên lặng, không xem thì đi chơi với Dương Dương. Cháu cứ bày mưu tính kế loạn như vậy, bảo mọi người đánh thế nào?” Chu Dạ xấu hổ, trừng mắt nhìn Vệ Khanh, chạy vào thư phòng lên mạng.

Nói chuyện phiếm, tán gẫu một lát, Vệ Khanh đẩy cửa bước vào. Cô hỏi: “Có phải chỉ có một mình anh thua?” Hân cười không đáp. Chu Dạ véo tay hân, tức giận hỏi: “Ngay cả đánh bài cũng dùng tâm kế sao?” Vệ Khanh thừa dịp hôn loạn, nói: “Chẳng lẽ không biết xấu hổ, lại để người lớn bỏ tiền sao?”

Cô hỏi: “Thua bao nhiêu? Không phải rất nhiều đấy chứ?” Vệ Khanh ôm thắt lưng cô, tay sờ loạn, nói: “Cũng không tới mức như vậy, chồng em biết chừng biết mực.” Chu Dạ lắc đầu, thủ đoạn của hân, đúng là không phải lợi hại bình thường. Ngay cả một đám trẻ con thấy hân cũng xúm xít lao vào.

Hai người tiện đường cùng tới nhà Lý Minh Thành ngồi chơi. Vì Trương Nhiễm Du đang mang thai, nên tạm thời nghỉ học ở nhà dưỡng thai, đau khổ nói: “Chu Dạ, em phải nhìn bài học của chị, không thể kết hôn sớm như vậy. Em nhìn chị xem, có đứa nhỏ, ngay cả sách cũng không đọc được.” Cô cười: “Sinh xong lại có thể tiếp tục học mà, cô Lý thực sự rất mong bé cháu. Trong nhà có trẻ con, sẽ vui vẻ hơn.”

Trương Nhiễm Du thở dài: “Chị là người có tham vọng, cố gắng ổn định sự nghiệp. Không ngờ trong lúc vô ý, mơ hồ kết hôn. Một khi đã có con, không phải là chuyện của một người nữa. Hiện giờ ngay cả ăn cơm cũng không có tự do, ăn ít một chút, cả nhà đã lo lắng, sợ đứa nhỏ trong bụng không có đủ dinh dưỡng, phát triển không đầy đủ, haizz...” thở dài một hơi. Trương Nhiễm Du cũng chỉ mới hai mươi hai, chưa bao giờ nghĩ tới lại sớm lập gia đình sinh con, vẫn còn cảm thấy hoang mang.

Chu Dạ cười bảo cô ở trong phúc mà không biết phúc: “Chị xem Lý Minh Thành còn căng thẳng hơn chị, ngồi ghế sợ chị lạnh, còn vội mang chăn mỏng tới đắp. Cô Lý thì ngay cả tắm cũng không để chị rửa, mỗi ngày đều biến đổi thuốc bổ đa dạng, chỉ sợ chị ăn ngấy, gần như mỗi ngày một món, em nhìn mà hâm mộ chết được.” Vẫn chưa nói xong, cô Lý đã mang một đồng quần áo trẻ con, đồ lót, áo lông, áo khoác, mũ... cái gì cần có đều có đủ.

Chu Dạ tiện tay lật xem, cảm thấy rất đẹp, cười nói: “Đẹp quá, mua ở đâu vậy?” Trương Nhiễm Du nói, một phần là do Lý mẫu đàn, một phần là do mình đàn. Chu Dạ hâm mộ vô cùng, nói: “Ngay cả áo len chị

cũng đàn được, thật lợi hại, làm em cũng muốn kết hôn.”

Trương Nhiễm Du nói: “Không có cách nào khác, sao chị có thể so sánh với em, hiện giờ chị sắp làm mẹ trẻ con, những chuyện này phải tự học. Chờ khi em kết hôn sẽ biết, còn phải học nhiều, trách nhiệm trên vai không nhẹ. Cho nên, nhân lúc tuổi trẻ, nên hưởng thụ tình yêu, tuổi xuân ngắn ngủi, đừng nghĩ kết hôn nhanh như vậy.” Chu Dạ nghe xong, rất xúc động.

Vệ Khanh nhìn Lý Minh Thành và cô dâu mới ân ái ái ái, ngọt ngào như mật, lại sắp có thêm quý tử, một đại gia đình vô cùng náo nhiệt, nhìn rất hâm mộ, trở về liền nửa đùa nửa thật hỏi Chu Dạ: “Tây Tây, em nói chúng ta cũng kết hôn thì sao? Đỡ phải tách ra ở riêng, buổi tối ở nhà, cô đơn một mình, rất đáng thương nha, em cũng không thêm thương chồng em nữa.”

Cô đùa nghịch sợi len trên tay, nói: “Không phải đã nói đợi em tốt nghiệp xong rồi tính tiếp sao? Vả lại, không phải anh vẫn luôn muốn ở một mình đấy thôi.” Vệ Khanh ngồi xuống bên cạnh cô: “Tây Tây, chồng em rất sốt ruột, ước gì có thể nhanh chóng cưới em vào cửa. Sao phải đợi tới lúc tốt nghiệp chứ, trở về là có thể chuẩn bị hôn lễ. Em vẫn có thể tiếp tục học bài, có ảnh hưởng gì đâu?” Ra sức hôn cô, hi vọng cô đồng ý.

Chu Dạ thở hổn hển: “Cẩn thận kim trên tay em... Chúng ta như bây giờ cũng rất tốt mà, cha em nói chờ em tốt nghiệp sẽ cho chúng ta tổ chức đám cưới, cha nói em vẫn còn nhỏ, chờ một chút cũng không sao.” Vệ Khanh bắt đầu dĩ, thở dài: “Nhưng mà chồng em không còn nhỏ, chờ tới mức tóc sắp bạc trắng rồi nè.”

Chu Dạ vội vàng nói: “Đâu có, có rất nhiều đàn ông ba bốn mươi tuổi còn chưa kết hôn, anh gấp cái gì, trong mắt em, anh vẫn phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, vẫn còn trẻ lắm! Em thích anh nhất... Vệ Khanh, em hứa với anh, chờ em tốt nghiệp xong, nhất định sẽ kết hôn được không?” Cô gái còn trẻ, có ai muốn kết hôn làm gì?

Yêu đương là hưởng thụ, kết hôn là trách nhiệm. Cô vẫn còn trẻ, tâm lý muốn trốn tránh cũng là lẽ thường.

Vệ Khanh không bị lời ngon tiếng ngọt của cô dụ dỗ, bắt mãi nói: “Tốt nghiệp hay không có gì quan trọng chứ, anh nuôi em cả đời! Tây Tây, chúng ta kết hôn đi, anh thật sự không chờ lâu hơn được nữa, buổi tối anh muốn ôm em ngủ...” lại nhỏ giọng thì thầm bên tai cô: “Không mặc gì là tốt nhất...”

Chu Dạ nghe hần nói vậy đã quen, quả nhiên là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.... Gặp chiều đáp chiều, tức giận nói: “Anh muốn kết hôn với em chỉ vì thân thể em sao?” Vệ Khanh kéo tay cô xoa xoa mặt mình, nói: “Đương nhiên không phải. Sau khi chúng ta kết hôn, có thể ở bên nhau, mỗi ngày không cần phải chịu khổ tương tư, thật tốt biết bao! Vả lại, dù sao đã muốn kết hôn, sớm một hai năm cũng đâu có sao?”

Cô nói: “Đúng vậy, dù sao cũng kết hôn, trễ một hai năm cũng không sao cả.” Sợ hần không vui, vội chuyển chủ đề, lấy lòng nói: “Vệ Khanh, cô Lý dạy em đan khăn quàng cổ, để em đan cho anh nha, anh thích màu gì? Hiện giờ em chỉ muốn đan kiểu đơn giản nhất...” đem lực chú ý của hần chuyển sang khăn quàng, còn nói sẽ học đan cho áo len cho hần, mặc rất ấm áp.

Đại kế kết hôn của Vệ Khanh, cứ như thế bị cô nói nhăng cuội cho qua. Bởi vì ở Chu gia qua năm mới, nên hai người sớm trở về Bắc Kinh, tháng giêng vẫn kịp tới Vệ gia. Bởi vì có Chu Dạ tới, nên Vệ gia bình thường tịch tịch yên tĩnh nay náo nhiệt không ít. Năm mới, mọi người đều ở nhà. Vệ An cùng Vệ lão đại tướng chơi cờ, Vệ Khanh và Chu Dạ cũng ngồi một bên chơi cơ. Cô kêu to: “Anh chơi xấu, rõ ràng anh chơi thua...” Vệ Khanh xắn tay áo, giả hoạt nói: “Anh sao có thể thua, không nhìn rõ sao, rõ ràng là em thua.”

Cô hừ nói: “Anh nhân lúc em không để ý, đổi vị trí. Vệ Khanh nghiêm trang nói: “Chu Dạ, me không thể ăn nói lung tung, tùy tiện nói xấu người khác.” Cô dậm chân nói: “Rõ ràng quần này lúc này không có ở đây! Anh quá đáng, thua mà không chịu thừa nhận, không phải là đại trượng phu.” Vệ Khanh khoanh tay, nói: “Anh chỉ biết em thua, có chịu nhận trừng phạt hay không?”

Cô rầu rĩ ngồi một chỗ không nói gì. Vệ Khanh đi tới, cười hỏi: “Giận sao?” Cô đẩy hần: “Ai thêm giận anh! Được rồi, coi như em thua, anh muốn phạt thế nào?” Không cam lòng chịu thua, nhưng không có cách nào khác, đành chấp nhận. Vệ An ngồi bên cạnh cười cười: “Chu Dạ, em dễ bị lừa quá! Hần chơi xấu mà em còn nghiêm túc chơi theo luật sao? Không phạt hần thì thôi, lại còn để hần bắt nạt! Em đấy, vẫn còn nhỏ, không có kinh nghiệm, đâu không lại hần đâu.”

Chu Dạ mạnh mẽ phản ứng, nói: “Đúng thế, anh chơi xấu, ai bảo anh chơi ăn gian.” Vệ mẩu ngắt lời: “Vệ Khanh, con không tốt, lớn như vậy, còn bắt nạt người ta. Thi Thi, đừng chơi với nó nữa, ra đây xem ti vi mới mẹ, đừng để ý tới nó.”

Chu Dạ làm mặt quỷ với Vệ Khanh, hỏi: “Mẹ, hôm nay chị dâu có về nhà ăn cơm không, hôm nay là Tết nguyên tiêu mà.” Nhớ năm ngoái, lần đầu tiên nhìn thấy Trần Lệ Vân, đúng là chấn động. Vệ mẩu nói không biết, hỏi Vệ An, anh cũng lắc đầu không rõ. Vệ lão tướng không vui, nói: “Vệ An, Lệ Vân có về hay không con cũng không hỏi gì sao?” Vệ An im lặng.

Mối quan hệ giữa Vệ An và Trần Lệ Vân vẫn bế tắc như vậy.

Chu Dạ vội nói: “Cha, để con gọi điện thoại.” Nghịch ngợm nói: “Anh hai, cho em mượn điện thoại của anh.” Cướp điện thoại của Vệ An, sau đó chạy lên lầu gọi điện, chờ một lúc lâu, mới thấy kết nối, Trần Lệ Vân lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì không?” Hoàn toàn là giọng điệu xử lý việc chung.

Chu Dạ vội kêu: “Chị dâu, là em, Chu Dạ.” Trần Lệ Vân vừa nghe là cô, giọng cũng dịu hơn, trách cứ: “Sao em lại cầm điện thoại của anh ta.” Chu Dạ ra vẻ bí mật, nói: “Anh hai muốn biết tối nay chị có về ăn cơm không, nhưng lại xấu hổ, cho nên tìm cớ để em gọi, còn dặn em không được nói cho chị biết.”

Trần Lệ Vân trầm mặc một lúc, sau đó làm như không có việc gì hỏi: “Thật à... em gọi điện có việc gì sao?” Chu Dạ âm thầm làm mặt quỷ, mặc kệ chị ấy có tin hay không, nói: “Anh hai muốn chờ chị về nhà ăn cơm, mọi người đều ở nhà, chỉ thiếu mỗi chị.” Trần Lệ Vân do dự một lúc: “Tối nay chị còn có việc...” Chu Dạ vội nói: “Chị à, chuyện gì thì ngày mai làm cũng không được sao? Sức khỏe anh hai không tốt, hai ngày nay bị ốm, suốt ngày ho khan, chị không về thăm anh sao?”

Trần Lệ Vân vẫn im lặng. Chu Dạ nói rõ ràng: “Chị dâu, chị về sớm một chút nha, mọi người đều chờ chị về ăn cơm, em làm cho chị vài món, được không ạ?” Thấy cô không từ chối, biết là đã xiêu lòng, vội làm nũng: “Chị à, chị về đi, em rất nhớ chị, anh hai cũng vậy. Trưa nay, cả nhà ăn quýt em mang tới, bỗng nhiên anh hai nói: ‘Mùa đông ăn cam, rất lạnh, nhưng thực ra Lệ Vân cũng rất thích ăn quýt nhỏ.’ Chị dâu... sau khi em trở lại vẫn còn chưa gặp chị, em mang cho chị ít quà, qua Tết nguyên tiêu sẽ không còn thành ý, chị mau về đi, chị mau về đi...” bắt đầu âm ỉ. Trần Lệ Vân bị cô phản công, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, chị sẽ về, có thể tối nay về muộn.” Chu Dạ ngọt ngào nói không sao, mọi người sẽ chờ cô.

Mặc kệ Chu Dạ nói thật hay giả, cũng không thể để cả nhà chờ cô. Kết quả, Trần Lệ Vân trở về sớm. Cả nhà ăn bữa cơm đoàn viên vui vẻ, Vệ mẩu xúc động nói: “Chưa năm nào náo nhiệt như vậy. Lệ Vân, tối nay con ở nhà chứ?” Gần đây tuy rằng Lệ Vân thỉnh thoảng về Vệ gia ăn cơm, nhưng ăn xong đều rời đi, cho tới bây giờ chưa từng ở lại.

Đối mặt với ánh mắt chờ mong của mọi người, cô không nói gì. Chu Dạ liền tiếp lời: “Đương nhiên ạ, hôm nay là tết, chắc là không có việc gì, mà có việc cũng muốn nghỉ ngơi thôi.” Mọi người thấy Lệ Vân không phản đối, không khí càng thêm hòa hợp, Vệ lão đại tướng vui vẻ nói: “Chẳng mấy khi cả nhà đoàn viên, mọi người uống nhiều một chút.” Chu Dạ dùng mánh khéo, chúc rượu vợ chồng Vệ An. Vệ Khanh ngấm hiểu, liên tục nói: “Anh hai, tết nhất cứ thoải mái đi, anh em ta độ rượu.” Vệ An đã uống nhiều, không phải đối thủ của hắn, liên tục bị chúc rượu.

Vệ Khanh đỡ Vệ An say khướt lên lầu. Chu Dạ nói: “Chị, anh hai uống nhiều, chị có muốn lên xem anh thế nào không?” Đương nhiên Trần Lệ Vân không thể để Vệ mẩu và Chu Dạ chăm sóc Vệ An, đành gạt đầu. Nhìn chồng say khướt trước mắt, giống như một người đã quen thuộc nhiều năm, mà cũng giống người xa lạ. Thở dài, giúp anh cởi giày, đắp chăn, ngồi vào ghế bên cạnh, ngăn người.

Còn thật sự suy nghĩ, đã bao lâu rồi cô và Vệ An không nghĩ tới chuyện có con? Giống như là chuyện của kiếp trước vậy. Ngọn đèn ngủ ở trên tường bật lên, ánh sáng mờ ảo lan tỏa khắp phòng, dường như bảo thêm một tấm lụa vàng mỏng, yên tĩnh, không tiếng động, dần dần nhớ lại những chuyện đã qua trong lòng. Cô vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, khó có thể tự kiềm chế.

Vệ An khê rên rí, tay sờ loạn cốc ở đầu giường, làm rơi đồng hồ báo thức. Nghe thấy tiếng động, cô ngăn người, biết anh đã tỉnh lại. Rót cốc nước, đưa cho anh. Vệ An cố gắng ngồi dậy, nhìn thấy vợ, bất ngờ, nhưng cũng không nói gì, xoay người nhặt đồng hồ báo thức, nói: “Không còn sớm nữa, đi ngủ đi.” Nói xong nằm dịch sang một bên, nhường một nửa giường.

Trần Lệ Vân hơi mất tự nhiên, nói: “Em qua phòng khách ngủ.” Vệ An không biểu hiện gì, chỉ thản nhiên nói: “Chu Dạ ngủ ở phòng khách.” Trần Lệ Vân do dự một lúc, rồi cũng xốc chân đi lên. Vệ An nói: “Anh tắt đèn nhé.” Cô “ừ” một tiếng, mới đầu cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng thấy Vệ An cũng ngủ rất nhanh, chậm rãi bình tĩnh lại, chìm dần vào giấc ngủ tới tận sáng.

Cô có thói quen dậy sớm, tỉnh lại thấy Vệ An vẫn còn đang ngủ, không khỏi ngẩng đầu đánh giá. Trong trí nhớ, thần sắc Vệ An luôn rạng rỡ, nét mặt tỏa sáng, trấn tĩnh tự nhiên, cho dù núi Thái Sơn có sập cũng không biến sắc. Nhưng lúc này nhìn thấy, không khỏi có chút thê lương, từ khi nào trán anh lại có nhiều nếp nhăn như vậy? Cho dù là đang ngủ, nhưng khuôn mặt vẫn mệt mỏi như cũ, cả thể xác lẫn tinh thần dường như cạn kiệt quá độ, không phải cứ ngủ một hai giấc là trở lại bình thường.

Cô thở dài, nhìn chính mình trong gương, năm tháng vô tình, làn da của cô không còn bóng loáng co giãn như trước, khóe mắt đã có nếp nhăn, tuổi xuân cứ thế trôi qua, dường như đã từ lâu lắm... nhưng dù sao cũng là quân nhân, chịu sự tôi luyện nghiêm khắc, hai vai đều nặng trách nhiệm, nên rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ kiên nghị, ánh mắt sắc bén. Mặc quân phục xuống lầu, vẫn mạnh mẽ giống như mọi khi.

Đương nhiên Vệ mẫu biết tối hôm qua bọn họ ngủ cùng nhau, vô cùng vui vẻ, nhiệt tình nói: “Lệ Vân, dậy sớm vậy con? Ăn điểm tâm đi.” Cô lắc đầu: “Mẹ, thật sự không còn kịp nữa rồi. Lẽ ra đêm qua con phải đi, nhưng đổi lại thành sáng hôm nay. Cấp dưới đang chờ con ngoài cửa.” Vệ mẫu nghe thấy cô gọi bà là “mẹ”, sợ run, liền thanh nói: “Được, được, con bận thì cứ đi đi.” Vệ vàng chạy vào bếp lấy một túi sữa tươi và một cái bánh bao nóng, vài miếng thịt bò cho vào túi nói: “Cầm đi, trên đường ăn.” Cô gật đầu, cầm lấy gói đồ đi ra ngoài.

Vệ mẫu nhìn theo thở dài một hơi, không biết khi nào hai đứa nhỏ mới có thể tốt đẹp hơn. Cho dù lúc trước lựa chọn sai lầm, nhưng đã trôi qua nhiều năm như vậy, cũng đã đủ rồi chứ?

Qua Tết nguyên tiêu vài ngày, lại tới Lễ tình nhân, nhưng Chu Dạ đã chuẩn bị khai giảng. Trong trường, thí sinh đăng ký thi tuyển đông nghìn nghịt, hừng hực khí thế, radio tuyên truyền không ngừng, kể đi kể lại tiểu sử của nhà trường, âm ỹ tới mức mọi người sắp không chịu nổi. Tối Valentine, hai người muốn đi ra ngoài ăn cơm, Chu Dạ thấy mọi người mặc đẹp đi chơi, cũng bị ảnh hưởng, ăn mặc chỉnh tề, cố ý trang điểm, đeo đồ trang sức trang nhã, đứng ở cổng trường chờ Vệ Khanh.

Thi xong, một đám học sinh oanh liệt đi ra. Chu Dạ nhàm chán đếm lát gạch trên mặt đất, đứng ở trên bậc thang, đứng một bên nhường đường, cảm giác có người phía sau chen lên, liền lùi lại phía sau hai bước, thấy hần vẫn dựa vào, có chút không kiên nhẫn, ngẩng đầu nhìn thấy, ra là Ninh Phi, kinh ngạc hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Ninh Phi khoác áo lông, lờ lợc mặc trên người, lưng đeo túi sách to, trên tay cầm một hộp thuốc màu lớn và bút vẽ. Chu Dạ chú ý mọi người xung quanh đều liếc nhìn cậu ta, có thể thấy được, bên ngoài vô cùng xuất chúng. Đùa giỡn: “Valentine không đi chơi với bạn gái, chạy tới đây làm gì?”

Cậu ta quơ quơ hộp màu trên tay, nói: “Không nhìn thấy sao? Đi thi.” Cô giật mình, hỏi: “Em thi vào trường tôi sao?” Hần lạnh lùng gật đầu. Cô kêu lên: “Cho dù không chắc chắn sẽ đỗ học viện mỹ thuật tạo hình trung ương, cũng không nên thi trường tôi chứ! Còn có Học viện mỹ thuật tạo hình Trung Quốc, cho dù không muốn rời khỏi Bắc Kinh, còn có Học viện mỹ thuật Thanh Hoa, em nghĩ gì mà tới trường tôi chứ?”

Ninh Phi vẫn không nói gì, bỗng nhiên mở miệng: “Thi xong rồi, đi ra ngoài ăn gì đi, đến phiên tôi mời cô.” Hần vẫn còn nhớ chuyện Chu Dạ mời hần ăn cơm, nói xong liền đi trước. Chu Dạ than thầm tên nhóc làm việc không suy nghĩ, hôm nay là ngày đặc biệt như vậy, cũng không hỏi cô có hẹn hay không. Có chút xấu hổ, gọi hần lại: “Ninh Phi... tối nay tôi có hẹn rồi.” Ninh Phi quay đầu, quan sát cô, cũng không nói gì, cũng không nhúc nhích, cứ chăm chăm nhìn cô. Chu Dạ rất sợ ở chung một chỗ với cậu ta, chẳng mấy khi nói chuyện, hoàn toàn không hiểu đang nghĩ cái gì. Vì thế nói: “Để lần sau đi, lần sau để cho em mời lại.”

Đang nói chuyện thì Vệ Khanh lái xe tới. Chu Dạ vẫy vẫy tay với cậu ta: “Tôi đi trước, em thi tốt nhé.” Thí sinh vẫn còn một ngày thi nữa. Vệ Khanh nhìn Ninh Phi, hỏi: “Em quen biết cậu nhóc đó từ khi nào thế?” Nhìn cũng rất đẹp trai.

Chu Dạ nói cậu ta là học sinh của mình, tài hoa xuất chúng, thế mà lại thi vào trường cô, liên tục lắc đầu, người tài giỏi không được trọng dụng. Vệ Khanh nghe xong nhún mày, từ kính chiếu hậu nhìn thấy Ninh

Phi vẫn đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt nhìn theo hướng xe rời đi.

Vì thế nói: “Kỳ này em vẫn muốn đi dạy học sao?”

Cô gật đầu: “Giáo sư muốn em đi, đương nhiên em phải đi.” Hắn nhíu mày, không thềm nhắc lại, chuyên tâm lái xe.

24. Chương 47-48

(Có lẽ là yêu) Chương 47: Khó xử

Edit: Ishtar

Vệ Khanh đưa Chu Dạ tới khách sạn gần đó ăn tối, cô than thở rằng mỗi lần đi tới những chỗ thế này ăn cơm rất mệt mỏi, cô vốn không phải thực nữ, sao cứ phải làm ra vẻ cho khổ. Vệ Khanh cười nói: “Ăn mặc đẹp như vậy, không đi sẽ rất đáng tiếc.” Chu Dạ chợt thấy ánh đèn quán bar lóe bên ngoài cửa sổ, nhiệt huyết sôi trào, ồn ào nói: “Vệ Khanh, em không muốn đi ăn cơm, chúng ta tới quán bar uống rượu khiêu vũ được không? Hôm nay là Valentine, chúng ta khiêu vũ một đêm. Đi thôi, đi thôi, em muốn đi bar, lâu lắm rồi người ta chưa đi...” lời kéo tay áo hắn, không đồng ý sẽ không buông tha.

Vệ Khanh làm sao chống cự nổi, phụng phịu nói: “Đi cũng được, nhưng có ba điều kiện. Thứ nhất, không được làm loạn, thứ hai: không được khiêu vũ với đàn ông khác, thứ ba: không được uống rượu.” Chu Dạ thấy hắn đồng ý, liên tục nói đầu có, ôm cổ hắn hôn loạn, hoan hô: “Vệ Khanh, em biết anh hiểu em nhất mà.” Vệ Khanh không tự chủ được, bật cười, vỗ vỗ mông cô, sủng nịnh nói: “Không cho em nghịch ngợm gây sự! Anh còn đang lái xe. Em cứ nháo như vậy, chúng ta thành một đôi cô hồn nơi địa phủ bây giờ.” Cô lắc đầu, cười hì hì nói: “Em không sợ, có anh bên cạnh, cho dù làm quỷ, em cũng không sợ.”

Vào quán bar, Chu Dạ vô cùng hưng phấn. Đã gần một năm cô bị cấm túc không được tới quán bar, xa cách bao lâu mới gặp lại, thiếu chút nữa khoa chân múa tay bày tỏ niềm vui. Có lẽ một phần vì đang ngày lễ, trong bar vô cùng đông đúc, trên sàn nhảy người chật kín, dường như không có chỗ nào trống. Chu Dạ nổi hứng, cởi áo khoác, bên trong lộ ra chiếc áo sơ mi bó màu đỏ, quần bò bó sát lộ cặp chân dài, thất lưng yểu điệu bắt mắt, khiến cho nhiều người mơ màng.

Vệ Khanh đè nén cảm xúc, dỗ cô: “Ăn một chút gì đi, lát hãy chơi. Đừng quên ba điều kiện của chúng ta đấy. Nếu em không nghe lời, lập tức ra về.” Chu Dạ nói thầm: “Anh không công bằng, vì sao anh có thể tới bar, còn em thì không?” Vệ Khanh nói: “Trên thế giới này có nhiều chuyện không công bằng lắm, là do em tự nói.” Nhớ lại những lời của cô, thỉnh thoảng có thể lòi ra dùng trả đũa.

Chu Dạ thông minh không thềm ở trong này tranh cãi với hắn, uống thả cửa mấy cốc rượu, đôi mắt hơi đỏ, xắn tay áo lên, tà nghệ nhìn Vệ Khanh, khiêu khích nói: “Anh chàng đẹp trai, có thể mời anh khiêu vũ được không?” Tay chạm vào vai hắn, hơi thở ấm áp ngọt ngào lướt qua tai hắn dao động, ngón tay miết nhẹ lên xương quai xanh của hắn, không ngừng vuốt ve. Vệ Khanh động tâm, xương cốt bủn rủn, cười mắng: “Học ở đâu ra?”

Chu Dạ càng lúc càng quá đáng, vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai hắn, kiều my nói: “Sao thế, anh chàng đẹp trai, nhìn em không đủ xinh đẹp sao, không chịu nể mặt sao?” Vệ Khanh hung hăng giữ cô đang làm loạn: “Tiểu bảo bối, em còn xằng bậy, đừng trách anh!” Quán bar đúng là nơi khiến người ta trầm luân phóng túng, ngay cả Chu Dạ tới nơi này dường như cũng thay đổi thành người khác, cho nên hắn mới không muốn cô tới.

Vệ Khanh cố ý hỏi: “Tiểu thư, cùng em khiêu vũ thì có lợi gì?” Cô đảo mắt, không hổ danh là thương nhân, lúc nào cũng so đo lợi ích, gõ gõ trán hắn, sáng giọng: “Đáng ghét, đây là lợi ích cuối cùng của anh!” Nghe xong, Vệ Khanh kích động, kéo tay cô hôn hôn, cúi đầu nói: “Tuần mệnh, nữ hoàng của anh.” Ôm lấy cô đi ra sàn nhảy, hai người sát cùng một chỗ, cho dù là điệu nhảy nóng bỏng sôi động, hay là giai điệu trữ

tình lãng mạn, đều nhất quyết không rời. Khoát tay ôm lưng cô, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Dưới âm thanh cao trào, mọi người đều nhảy múa phấn khích, không khí điên cuồng.

Chu Dạ buông tay hắt ra, nhíu mày cười: “Anh nghỉ đi.” Theo tiết tấu lắc lư thân thể, làm đủ loại động tác, cánh tay chạy loạn, mềm mại không xương, đôi chân dài với quần bò bó sát, không ngừng chủ động, khiêu khích dụ hoặc, hoàn toàn đắm chìm trong hưng phấn cực độ. Mọi người gần đó đều dừng lại nhìn cô, không ngừng vỗ tay hò hét, có không ít tiếng cười xấu xa. Vệ Khanh không đợi âm nhạc dừng lại, xông tới, kéo cô xuống dưới, bất mãn nói: “Đúng là không nên mang em tới nơi như thế này.”

Chu Dạ nhảy tới mức toát mồ hôi đầm đìa, liên tục kêu nóng, lau mồ hôi cười to: “Vui quá!” Cầm chai rượu trên bàn uống ầm ầm như nước lã. Vệ Khanh còn chưa kịp ngăn cản, cô đã uống hơn nửa chai. Hắn xoa đầu cô: “Đây cũng không phải là rượu trái cây, tác dụng tuy chậm nhưng rất mạnh.” Chu Dạ vui cười hơn hở nói: “Dù sao cũng giống nước trái cây mà.” Về mặt phiếm hồng, lôi kéo Vệ Khanh còn muốn khiêu vũ tiếp.

Vệ Khanh ôm cô lại, ánh mắt mê hoặc, dỗ ô: “Chu Dạ, ngoan... em say rồi, chúng ta về nhà thôi...” Chu Dạ đã sắp ngã trái ngã phải, túm lấy áo hắn, hàm hồ nói: “Vệ Khanh, anh hứa khiêu vũ với em cả đêm mà...” Vệ Khanh nửa ôm nửa kéo cô đi ra, bế cô lên xe. Cô cười cười, vừa uống say, liền tìm một tư thế thoải mái, híp mắt say ngủ.

Vệ Khanh giúp cô thắt dây an toàn, lấy áo khoác dài đắp lên người cô, lúc này mới khởi động xe. Vỗ nhẹ mặt cô: “Bảo bối, tỉnh tỉnh, về tới nhà rồi.” Chu Dạ không kiên nhẫn, xoay người tiếp tục ngủ. Hắn cười khổ, uống say như vậy, đúng là chơi tới mệt lả rồi, đành phải ôm cô đi lên gác.

Mãi mới đi tới phòng ngủ, nóng không chịu được, giúp Chu Dạ cởi áo khoác, cởi bớt áo cô ra, đường cong thân thể xinh đẹp lộ ra, cường chế dục vọng cả đêm không thể nhịn được nữa. Cả người như đang bốc hỏa, hắn rót một chén nước, lay lay cô: “Tây Tây, tỉnh dậy, đừng ngủ...” thanh âm gấp gáp, một lòng muốn mỹ nhân đang ngủ say tỉnh dậy.

Chu Dạ theo bản năng nhấp mấy ngụm nước, còn vươn đầu lưỡi liếm khóe môi. Vệ Khanh bị mê hoặc, rốt cuộc không nhịn nổi, khom người hôn cô, không có ý định tiếp tục kiềm chế. Cởi áo khoác trên người, tháo dây lưng, một tay hơi nâng lưng Chu Dạ, đỡ cô khớp thân thể với chính mình. Tay vuốt ve khắp nơi trên người cô, môi dọc theo khóe miệng, cằm, xương quai xanh, ngực, rốn, ngón tay linh hoạt cởi bỏ cúc quần cô, “xoẹt” một cái kéo khóa, mỗi một tác lại tiến dần thêm vào bên trong đùi, mềm mại trơn bóng, làm hắn kim lòng không đậu.

Đang lúc hắn gây rối thì Chu Dạ tỉnh lại, lúc đầu còn mơ hồ, lý trí tan rã, không biết đã xảy ra chuyện gì. Chờ tới lúc cảm nhận thân mình không một mảnh vải, cả người đau nhức... khiêu vũ, tỉnh táo hẳn lại, trực giác cảm nhận bị người khác cưỡng bạo, vừa sợ vừa giận, xoay người ngồi dậy. Quần áo Vệ Khanh cũng hỗn loạn, thấy cô tỉnh dậy, đầm đìa mồ hôi nói: “Tây Tây, cuối cùng em cũng tỉnh...”

Cô nhìn hắn, giận không thể kiềm chế, lên án: “Vệ Khanh, sao anh có thể làm như vậy!” Làm sao có thể nhân lúc cô uống rượu say cưỡng bức cô! Khàn cả giọng, muốn khóc cũng không khóc được. Vệ Khanh kiên nhẫn tới cực hạn, yết hầu ho khan, giữ cô, dỗ dành: “Ng ngoan..., đừng sợ, đừng lộn xộn, sẽ làm em đau.” Chu Dạ muốn thoát ra, ở dưới thân hắn liều mạng giãy dụa, liên tục mắng: “Vệ Khanh, anh quá đáng, anh quá đáng!” Thân thể run run, chỉ nói ra những lời này.

Vệ Khanh thấy cô kịch liệt phản đối như vậy, an ủi: “Tây Tây, dù sao chúng ta cũng sẽ kết hôn, thoải mái đi, không cần gánh nặng tâm lý như vậy, sớm hay muộn cũng thế cả mà, phải không?” Hắn làm chuyện xấu, còn dám nói như không có gì xảy ra như thế! Chu Dạ giận gì cũng quên hết, chỉ biết hét loạn: “Ai muốn kết hôn với anh! Em vĩnh viễn không muốn gả cho anh!”

Vệ Khanh tràn ngập dục vọng, dần dần tỉnh táo lại: “Chu Dạ, thu hồi lại lời vừa rồi!” Chu Dạ cuộn mình tránh ở góc giường, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, vô cùng tủi thân. Dục vọng biến mất, lúc này hắn mới phát hiện cô khác lạ, run rẩy giống như lá rụng trước gió, tay ôm chặt đầu gối ngồi một góc, trên mặt tràn đầy nước mắt, cắn môi khóc không ra tiếng. Rõ ràng chỉ có cách vài bước, mà giống như xa cách hẳn vạn dặm.

Hắn thử tới gần, Chu Dạ cảnh giác theo dõi hắn, liên tục lui về phía sau, ánh mắt nhìn hắn hoàn toàn thay đổi. Hắn đành nhẹ giọng, hỏi: “Chu Dạ, em làm sao vậy?” Chu Dạ che miệng đau thổ ra tiếng: “Anh cưỡng

bức em, anh cưỡng bức em! Hu hu...” từng chữ nói ra, chưa từng thất vọng đau lòng như vậy.

Vệ Khanh không nói gì, trợn mắt nhìn trời, hừ lạnh: “Cho dù là cưỡng bức, cũng là cưỡng bức chưa xong.” Cô vẫn không tin: “Anh còn lừa em, em uống rượu, không nhớ gì cả!” Vệ Khanh nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu thực sự chúng ta đã làm, chẳng lẽ em không có chút cảm giác nào? Ít nhất cũng phải đau chứ?” Chu Dạ từ từ bình tĩnh lại, cử động thân thể, thân dưới dường như không có cảm giác gì, ngoại trừ tay chân yếu ớt, đầu óc choáng váng. Yếu ớt hỏi: “Thật sự không có?” Cô không có kinh nghiệm, làm sao biết có hay không? Vừa tỉnh dậy, thấy hân đang ở trên người mình không mặc đồ, đã sớm bị dọa, đương nhiên nghĩ tất cả mọi chuyện đã diễn ra.

Vệ Khanh hừ lạnh: “Em cho là thế nào?” Dục vọng tắt ngóm, đành phải tự mình lấy tay giải quyết, thở dài nói: “Chu Dạ, sao em cứ chống cự chuyện này cơ chứ? Chẳng lẽ em thấy anh phản cảm thế sao?” Chu Dạ kéo chăn che thân mình, xấu hổ và giận dữ. Xảy ra chuyện như vậy, không thể bào bình tĩnh nổi, còn nữa Vệ Khanh cũng không nên nhân lúc cô say rượu mà chiếm tiện nghi. Vẫn đang ngồi một góc, lấy tay lau nước mắt chưa khô, nói: “Không phải, nhưng em không muốn bị người khác cưỡng bức!” Vệ Khanh nổi giận rống lên: “Hai bên tình nguyện mà kêu là cưỡng bức à?” Thật không hiểu định nghĩa của cô về cưỡng bức như thế nào nữa.

Vấn đề này trong suy nghĩ của hai người, không thể nào hiểu biết cùng một cấp độ.

Chu Dạ hạ giọng nói: “Nếu là trong tình huống em không biết...” Vệ Khanh không muốn cùng cô tranh luận tiếp vấn đề này, nói: “Lại đây.” Muốn đưa cô đi tắm. Chu Dạ cẩn thận nhìn hân, không tự giác lui về sau từng bước, Vệ Khanh nhìn thấy, kêu to: “Cẩn thận...”

Còn chưa nói hết, Chu Dạ “rầm” một cái ngã xuống đất. Vệ Khanh vội chạy tới, cô nhú mào, xoay người đứng dậy, dùng chăn bao quanh, nói: “Không sao, có thảm, ngã không đau.” Lúc ngồi xuống, lại “rầm” một cái đụng trúng cái tủ ở đầu giường, lần này đau kêu thét lên, trên trán một vết hồng hồng, sưng lên. Nước mắt lại đảo quanh hốc mắt, xem ra không ngã đau, nhưng bị đụng đau chết.

Vệ Khanh nhìn cô làm loạn như vậy, vừa tức vừa buồn cười, tức giận nói: “Đáng đời! Ai bảo em không chịu cẩn thận, cũng không còn là trẻ con ba tuổi, không bị ngã thì bị va đập! Còn không mau lại đây, muốn để lại sẹo phải không?” Trên tay cầm một lọ thuốc sát trùng vết thương. Cô lắc đầu: “Em không cần, mùi nồng lắm, còn có màu, khó nhìn chết được!” Vệ Khanh hận không thể đánh cô mấy cái: “Muốn xinh đẹp sao không chịu chú ý một chút? Em còn ngại đông ngại tây, anh ném em ra ngoài cửa sổ!” Chu Dạ biết hân đêm nay bất mãn, cơn tức tràn đầy, tình tình không tốt, đành phải tùy ý để hân ngược đãi cái trán cô.

Nhìn gương thờ dài: “Khó nhìn như vậy, ngày mai làm sao gặp người khác?” Trên vầng trán mịn lại có một vết thuốc vàng, đương nhiên nhìn không đẹp. Vệ Khanh cầm gương vát xuống đất, nói: “Ngoan ngoan lên giường ngủ cho anh.” Cô còn muốn đứng lên, hân hầm hầm nói: “Em còn không nghe lời, cẩn thận anh ăn em.” Dù sao hôm nay cũng là Valentine, chuyện gì cũng có khả năng.

Cô thấy bộ dạng hân như vậy, không giống đùa, gật đầu như già tởm, vội vàng nhảy lên giường, ngoan ngoan nói: “Được, được, em đi ngủ.” Vệ Khanh thấy cô sợ hãi, sao có thể tiếp tục giận, âm thầm buồn cười, nói: “Tắt đèn đi ngủ.” Chu Dạ vươn tay tắt ngọn đèn ở đầu giường, trong bóng đêm nhỏ giọng nói: “Anh không ngủ sao?” Vệ Khanh tức giận nói: “Anh đi tắm nước lạnh!”

Chu Dạ nằm một mình trong bóng tối, lăn qua lộn lại không ngủ được. Thở dài nghĩ, cũng làm khó hân, mỗi lần đều chịu đựng như vậy. Nhưng cô cũng không muốn kết hôn sớm... vô cùng buồn rầu. Bạn học đều hát vang bài ca hôn nhân là mồ chôn tình yêu, mặc dù không cho là đúng, nhưng đối với hôn nhân, đúng là cô có chút ghét bỏ.

Ngày hôm sau về trường, vì trên mặt có vết thương làm tổn hại hình tượng, vì thế không đi học, thực ra nghiên cứu sinh các cô cũng không phải học nhiều. Chu Dạ nằm ở kí túc, cả ngày không ra ngoài, ngay cả cơm cũng là Lục Đan mang về. Vệ Khanh gọi điện hỏi trán cô còn đau không, cô còn không phân rõ phải trái nói: “Nếu không phải tại anh, em làm sao bị đụng đầu? Làm hại em không dám ra ngoài, người ta còn tưởng em đã làm chuyện gì xấu xa!” Vệ Khanh vừa tức vừa buồn cười cúp máy, nói lần khác sẽ giúp cô bồi dưỡng thân thể, miễn cho bị đụng mà hỏng đầu óc.

Xẩm tối, có một số lạ gọi tới, Vệ Khanh đang lười biếng tựa vào thành giường đọc một đồng báo chí, hỏi là

ai. Chỉ thấy đôi phương hắng giọng, một hồi lâu mới nói: “Là tôi, Ninh Phi.” Chu Dạ ngạc nhiên, hỏi có việc gì sao. Hắn trầm mặc nửa ngày, ném lại một câu: “Tôi đang ở dưới sân kí túc chờ cô.” Rồi cúp máy. Chu Dạ ngẩn người, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, quả nhiên thấy hắn đeo một túi sách to, đứng ở dưới sân. Vừa tìm quần áo vừa nghĩ, tên nhóc này nói chuyện, đúng là lời ít mà ý nhiều. Có phải hiện giờ lưu hành kiểu nói chuyện này không?

Vừa đi vừa nghĩ mấy câu nói của cậu ta, giơ chân đi dép lê ra ngoài, trên người mặc một áo khoác dày, bên trong vẫn còn mặc áo ngủ hello kitty. Sợ cậu ta chờ lâu, vội vàng chạy xuống. Ninh Phi thấy cô xuống, nâng mắt nhìn, nói nhanh: “Đi thôi.” Liền đi trước. Chu Dạ gọi cậu ta lại: “Đi đâu?” Bộ dáng này có thể đi đâu. Ninh Phi quay đầu, nhứ mày nhìn chằm chằm trán cô, trầm giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

Chu Dạ nhớ ra mình không mặc gì ngã xuống đất, không khỏi có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói không sao, không cần thận dụng vào. Bỗng nhiên Ninh Phi nắm tay cô, vén cổ tay áo, không có vết thương tích, thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Thật sự bị đụng vào?” Vẫn không tin.

Chu Dạ giật mình rút tay về, trời lạnh khiến cho da thịt vừa lộ ra đã nổi lên một tầng da gà, sợ run, dường như lắp bắp nói: “Đương nhiên... là bị đụng vào. Em làm gì vậy?” Có chút tức giận, xoay người muốn rời đi. Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ninh Phi từ phía sau truyền tới: “Trên mặt mẹ tôi từng có nhiều vết thương, thường lừa tôi là bị ngã, sau mới biết, hóa ra không phải.” Cô dừng lại, thảo nào phản ứng của cậu ta lại mạnh như vậy. Cô cũng không hỏi vì sao mẹ cậu ta bị thương, tóm lại không phải là chuyện tốt. Một đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, tuổi còn trẻ, mà cuộc sống gia đình lại bất hạnh như thế, cô không khỏi thương cảm.

Ninh Phi lại hỏi: “Hôm qua cô ở chung một chỗ với bạn trai sao?” Chu Dạ xấu hổ, nói: “Em hỏi cái này làm gì chứ?” Bỗng nhiên Ninh Phi nói một câu: “Nhìn anh ta có vẻ rất khỏe.” Chậm nửa nhịp cô mới có phản ứng, chần chừ hỏi: “Em có ý gì?” Nói rõ ràng không phải tốt hơn sao? Hắn nói thẳng: “Nếu anh ta đẩy cô, rớt nhất nên rời đi, tôi không hiểu nổi, có gì mất mặt chứ? Vì sao lại cứ hèn mòn nhần nhịn như vậy?”

Chu Dạ hiểu ra, rống lên: “Anh ta dám!” Hóa ra tên nhóc nghĩ Vệ Khanh ngược đãi cô, xem ra ấn tượng của cậu ta về Vệ Khanh rất không tốt. Ninh Phi cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nói: “Anh ta không phải người tốt.” Cô tức giận nói: “Anh ấy có phải người tốt hay không, trong lòng tôi tự rõ. Nhưng, vẫn cảm ơn ý tốt của em.” Vì muốn làm dịu không khí, nói: “Thi thử xong, làm bài thể nào?”

Hắn thản nhiên nói tạm được. Chu Dạ cảm thấy hơi lạnh, vì thế hỏi: “Em tìm tôi có việc gì sao? Nếu không có việc gì thì tôi phải về.” Cậu ta lấy ra hai vé xem phim nói: “Lần trước cô mời tôi ăn cơm, tôi vẫn còn chưa mời lại.” Chu Dạ vội nói: “Không cần, không cần, em rủ bạn bè đi cùng đi, hôm nay tôi sẽ không đi.” Hắn kiên cường đứng đó, tay cũng không rút lại.

Chu Dạ bất đắc dĩ, cầm lấy nhìn, là bộ phim mới công chiếu, dàn sao nổi tiếng. Nhìn lại chính mình: “Tôi thế này sao đi được, để lần khác đi đi.” Hắn không quan tâm nói: “Không sao. Chỉ là đi xem phim, không phải đi thi hoa hậu.” Kéo cô bước đi, giống như sợ cô bỏ chạy.

Chu Dạ kinh ngạc không ngờ hắn khỏe như vậy, nhất thời không rút được tay ra, tức giận nói: “Ninh Phi, hôm nay tôi không muốn đi.” Ninh Phi dừng bước, bỗng nhiên nói: “Không phải cô muốn chúc mừng tôi thi xong sao? Tôi thi xong rồi.” Cô nghĩ nghĩ, nói: “Vậy em rủ bạn học em đi chúc mừng được không? Tôi thấy lạnh, không muốn ra ngoài.

Đôi mắt đen láy xinh đẹp như hắc bảo thạch nhìn chằm chằm Chu Dạ, dường như đau lòng, đôi môi gắt gao mím lại, quay đầu nhìn sân thể dục phía bên kia, không nói lời nào. Bỗng nhiên Chu Dạ cảm thấy lương tâm bất an, sao lại giống như mình bắt nạt một mỹ thiếu niên ngây thơ cơ chứ? Với những hành động không bình thường của Ninh Phi, không phải không có cảnh giác, cho nên ra sức giữ vững khoảng cách. Cô là phụ nữ đã có chồng.

Ninh Phi thấp giọng nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi...” Chu Dạ ngạc nhiên, hỏi: “Cha mẹ em không tổ chức sinh nhật cho em sao?” Cậu ta nói: “Mẹ tôi đã sớm bỏ mặc tôi, còn cha tôi... đã nửa tháng tôi không thấy ông ta.” Cô đành đầu hàng, nói tới chủ đề này, từ chối cũng không tốt, đành phải hỏi: “Sinh nhật em, em muốn làm gì? Chỉ đi xem phim thôi sao?”

Cậu ta gật đầu: “Không muốn làm gì, đi xem phim giết thời gian.” Chu Dạ nghe, thấy cậu ta tuổi còn nhỏ mà nói chuyện buồn bã như vậy, một người lẻ loi trong ngày sinh nhật rất khổ sở, thở dài nói: “Đi thôi.” Cô cũng bất chấp hình tượng, chẳng nào rạp chiếu phim cũng gần trường, xem xong rồi về. Đến rạp chiếu phi, Ninh Phi thấy cô thu lu ngồi một chỗ vì lạnh, cởi áo khoác ra khoác cho cô, lộ ra áo đồng phục học sinh bên trong.

Cô vội nói: “Không cần, tôi cũng không thấy lạnh lắm.” Ninh Phi chú ý lúc cô ngồi xuống, còn lộ ra cả một mảng lớn mất cá chân, kiên trì đắp lên đùi cô. Chu Dạ cảm động, nhưng vẫn rất xấu hổ, ngượng ngùng hỏi cậu ta có lạnh không. Cậu ta cũng không trả lời, nhìn đồ ăn trên tay những người khác, vì thế hỏi: “Có muốn ăn gì không? Tôi đi mua.” Chu Dạ vội nói mình không thích ăn vặt, cậu ta không nói gì, tay nghiêm chỉnh đặt trên đầu gối, im lặng xem phi.

Bộ phim phân rõ thiện ác, tình yêu xen lẫn oán thù tinh tế mà phức tạp, hơn nữa dàn diễn viên nổi tiếng, giọng tay nhắc chân, ánh mắt cử chỉ đều rất tuyệt, hấp dẫn vô cùng, Chu Dạ say mê xem phim. Tận tới khi điện thoại vang lên, cô mỉm cười xin lỗi những người xung quanh, mở máy nhỏ giọng nói: “Vệ Khanh.”

Vệ Khanh hỏi: “Đang ngủ sao?” Cô nói: “Không phải, đang xem phim, không phải đang ở kí túc, em đang ở ngoài rạp.” Vệ Khanh nhú mày: “Một mình em?” Cô lắc đầu: “Không phải, cùng với.. một người bạn, hôm nay là sinh nhật cậu ấy...” lúc nói cảm thấy chột dạ. Vệ Khanh có chút thất vọng: “Thật sao? Anh tưởng em đang ở kí túc, đến cổng trường em rồi.” Cô vội nói: “Phim sắp hết rồi, anh chờ một lát, em về ngay đây.”

Ngẩng đầu nhìn thấy Ninh Phi nhìn chăm chăm lên màn hình, ánh đèn lúc sáng lúc tối lần lượt thay đổi trên khuôn mặt cậu ta, không nhìn ra biểu hiện gì. Nghĩ thầm, chẳng mấy khi sinh nhật, vẫn nên cùng cậu ta xem xong phim đi, vì thế kiên nhẫn chờ phim kết thúc. Không đợi cô mở lời, Ninh Phi quay đầu nhìn cô, nói: “Tôi đưa cô về.” Chu Dạ cảm áo khoác trả cho cậu ta.

Hai người đi ra ngoài, Chu Dạ thấy cửa hàng bán bánh ngọt ở phố đối diện, sờ túi quần, hỏi: “Có tiền không? Cho tôi mượn một ít.” Ninh Phi lôi ví tiền ra, cầm một tệp tiền đồ chới lọi, Chu Dạ trợn mắt, đứng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, bất kể người nào, cũng có nhiều tiền hơn cô. Cậu ta hỏi: “Cần bao nhiêu?” Chu Dạ vội nói một trăm là đủ rồi, cô ra ngoài không cầm theo ví tiền.

Chọn những loại bánh ngọt mình thích, rồi đưa cho cậu ta. “Sinh nhật nhất định phải ăn bánh ngọt mới được. Đây, tặng em, tiền tôi mượn tạm, hôm khác sẽ trả lại cho em. Tôi đi trước, em về nhà đi.” Khoát tay, cứ như vậy rời đi, bỏ lại Ninh Phi giật mình đứng đó.

Từ xa nhìn thấy xe Vệ Khanh, vội vàng trèo lên, ôm cổ hần, run run nói: “Lạnh sắp chết em rồi!” Vệ Khanh vịn lớn máy sưởi, nhú mày hỏi: “Sao lại ăn mặc như thế mà ra ngoài? Không sợ bị cảm sao? Đến lúc đó đừng có vừa khóc vừa làm loạn không chịu đi bệnh viện nhé.” Cô đút tay vào trong túi áo hần, thoải mái thở dài: “Vệ Khanh, anh ấm quá.” Hần cười nói: “Giờ mới biết sao? Buổi tối còn ấm hơn.”

Cô chửi nhỏ hần một tiếng, hỏi hần có việc gì sao. Vệ Khanh nói: “Sao nào, không có việc gì không thể tới sao? Nhớ em thôi.” Nâng mặt cô lên, nhìn xem trán cô thế nào, nói: “Chẳng may để lại sẹo, khó nhìn lắm, có muốn tới bệnh viện xem qua không?” Cô lắc đầu: “Không sao, sẽ không để lại sẹo. Trước kia trên cằm em bị một vết cắt cũng không để lại sẹo.”

Hai người ngồi trong xe nói chuyện một lúc, cô nói phải về đi ngủ, Vệ Khanh lấy áo khoác của mình khoác cho cô, đưa cô về kí túc. Vừa xuống xe, có người gọi: “Chu Dạ...” Cô quay đầu, ra là Ninh Phi, đang chạy tới. Nhìn Vệ Khanh bên cạnh, tay chân hơi luống cuống, vội hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Ninh Phi lấy điện thoại của cô, nói: “Cô để quên trong túi áo tôi.” Cô lén lút nhìn Vệ Khanh, thấy sắc mặt hần dường như không tốt. đành nhận lấy, liên tục nói cảm ơn.

Không thể buông tha.(Có lẽ là yêu) Chương 48: Tình cảm mãnh liệt.

Edit: Ishtar

(Định để rating, nhưng thôi, các bạn tự hứng chịu đi)

Ninh Phi đút tay vào túi quần, hỏi: “Tuần này cô có đi dạy không?” Chu Dạ ập ứng nói có lẽ sẽ đi. Ninh Phi gật đầu nói: ‘Hôm nay cảm ơn cô. Tôi đang vẽ một bức tranh, chưa chuẩn lắm, hôm nào đi học, muốn

nhờ cô chỉ giáo thêm.” Chu Dạ vội nói không thành vấn đề, không thành vấn đề.

Hai người nhìn cậu ta rời đi, Vệ Khanh quay đầu hỏi: “Hôm nay em đi xem phim cùng cậu ta sao? Quan hệ giữa hai người thân thiện như thế từ khi nào vậy?” Thằng nhóc này đẹp trai tới mức khiến người khác ghen tị, giọng nói đậm mùi dấm chua. Chu Dạ sợ hãi hiểu lầm, vội vàng nói thật mọi chuyện, mọi thứ không bỏ sót một chi tiết nào: “Vệ Khanh, cậu ấy là học trò của em, muốn thi vào khoa mỹ thuật tạo hình trường em, em cũng không thể đứng ngoài nhìn, bỏ mặc không quan tâm phải không? Vả lại, hôm nay là sinh nhật cậu ta, đứa bé đáng thương, đi cùng cậu ta đi xem phim cũng không có gì không tốt phải không? Anh đừng nghĩ nhiều nha, dù sao cậu ta vẫn chỉ là học trò mà thôi.”

Vệ Khanh vẫn không vui: “Nếu em và cậu ta không quen thân, sao lại mặc đồ không chỉnh tề đi xem phim cùng cậu ta?” Hấn tức giận Chu Dạ tùy tiện, mặc như vậy mà đi cùng với một tên con trai ra ngoài, tuổi dù nhỏ, nhưng vẫn là con trai nha. Người sáng suốt đều nhìn ra, tình cảm của cậu ta đối với Chu Dạ không hề đơn giản, nếu không bao nhiêu trường đại học tốt như vậy, lại thi vào trường cô làm gì, sinh nhật còn lôi kéo cô đi xem phim cùng nữa!

Chu Dạ đỏ mặt, tức giận nói: “Em không ngờ cậu ta muốn đi xem phim! Anh làm gì mà cứ so đo với một đứa trẻ như vậy, không độ lượng chút nào.” Vệ Khanh thở dài: “Chu Dạ, em mau trưởng thành đi, trẻ con chính là kiểu người khó đối phó nhất.” Không phải hấn đưa cô vào trường như vậy sao? Vết xe đổ đó, lại có xe đi đúng đường.

Chu Dạ cảm thấy hấn ăn dấm chua cũng chẳng ra sai cả, thở phì phì nói: “Em cũng không phải trẻ con, cũng không có ý định gì với cậu ta cả.” Vệ Khanh nói thầm trong lòng, ở trong mắt anh, em và tên nhóc đó đều là trẻ con, cho nên mới lo lắng. Nhưng không nói ra, ôm cô: “Đây chính là em tự nói đấy nhé. Nếu đã không có ý đồ gì với người ta, thì cách xa ra một chút, đừng giết hại một thanh niên tốt của tổ quốc, người ta đang là mầm non của đất nước đấy. Em đó, coi như xong, đời này ở cùng anh náo loạn.”

Cô không phục, nói: “Em cũng vậy, em cũng là một thanh niên ngũ giǎng tứ mỹ tam nhiệt tình yêu thương [34], hưởng ứng lời kêu gọi của tổ quốc, hăng hái đầy hứa hẹn, tích cực hướng tới tương lai, học tập không ngừng, đền đáp tổ quốc...” Vệ Khanh bật cười: “Được, được, Chu Dạ nhà ta có tiền đồ tươi sáng, tương lai vì nước vì dân mà cống hiến.”

Cô huých hấn một cái, hờn dỗi không thôi. Vệ Khanh nghiêm mặt nói: “Chu Dạ, nói thật với em, không nên quá thân thiết với tên nhóc kia, anh sẽ ghen đó. Lúc nào em cũng phải nhớ kỹ, em là vợ anh.” Cô lại nói: “Ai là vợ anh chứ? Bất tự còn chưa hợp lắm đâu, chỉ nói nhảm!” Vệ Khanh nghe xong rất buồn bực, Chu Dạ vẫn không chịu ý kết hôn, đồng thời phải đau đầu đối phó với Ninh Phi. Xem ra tên nhóc kia cũng rất cố chấp với cô, điều này khiến hấn rất khó chịu, nhưng cũng không thể làm gì một đứa nhỏ như cậu ta.

Vài ngày sau, giáo sư tìm Chu Dạ, nói kì thi tuyển sinh đã xong, những vấn đề cấp thiết đã được giảm bớt, có thể không cần cô tới giúp nữa, tỏ vẻ có lỗi. Chu Dạ ngạc nhiên, vội vàng nói không sao, cười nói học kỳ sắp kết thúc, cô cũng phải học bài, có nhiều chuyện muốn làm.

Cứ như vậy, một tháng sau, mùa xuân cũng tới, trên cành liễu cũng đã hé những chồi xanh mơn mẫm, nơi nơi không khí vui vẻ, ngay cả cơn gió cũng dịu nhẹ hơn, gió đông lạnh giá đã tan thành hư không, khiến tinh thần người ta thoải mái hơn nhiều. Đột nhiên có một ngày, Ninh Phi tới tìm cô, trực tiếp tới phòng vẽ tranh của sinh viên mỹ thuật tạo hình khoa cô, liên tục chất vấn cô: “Sao cô không giữ lời hứa?” Cô giật mình, da đầu run lên, thấy bạn bè xung quanh tò mò nhìn Ninh Phi, vội vàng kéo cậu ta ra, nhú mày hỏi: “Sao em lại tìm được tới đây, có chuyện gì không thể nói qua điện thoại được hay sao?”

Ninh Phi tựa vào lan can, ánh mắt nhìn khoảng trời xanh mây trắng bên ngoài, chậm rãi nói: “Cô nói cô sẽ đi dạy.” Giọng nói của chàng trai trẻ trầm thấp đau thwong, dường như đang đè nén nỗi đau khổ nào đó. Cô trầm mặc giây lát, sau đó giải thích: “Giáo sư nói công việc đã ổn định, ta nên tập trung vào việc học, cho nên sẽ không đi nữa.” Ninh Phi cắt ngang lời cô: “Cô nói dối, gần đây còn có vài giáo viên mới.”

Cô ngạc nhiên, hỏi: “Thật sao?” Hơi thất vọng, mình làm việc hết sức cố gắng, tự nhận thấy là hoàn thành chức trách, vì sao lại bị sa thải? Bị đá kích rất lớn. Ninh Phi hỏi: “Cô sẽ tới dạy chứ?” Cô lắc đầu: “Có lẽ là không.” Ninh Phi vô cùng thất vọng, cầu xin: “Tôi thích cô dạy tôi học, cô lại đi dạy được không?” Chu Dạ vẫn từ chối: “Xin lỗi, bài tập của tôi rất nhiều, e là không có thời gian.”

Ninh Phi xiết chặt tay lại, nhìn cô, ánh mắt trong suốt, còn thật lòng nói: “Chu Dạ, nhiều ngày không gặp cô, tôi thấy rất nhớ cô.” Dùng hết sức lực của bản thân, cuối cùng cũng nói ra. Lại cầu xin: “Tôi muốn trông thấy cô, nghe cô nói chuyện. Tôi cũng không hiểu vì sao mình lại như vậy...” Hôm nay cậu ta hoàn toàn khác với ngày thường lạnh lùng ít nói, tình cảm mênh mông mãnh liệt không có cách nào khống chế.

Chu Dạ thở dài: “Ninh Phi, được một người đẹp trai anh tuấn như em thích tôi, tôi cảm thấy rất vui. Nhưng em cũng biết đó, tôi đã đính hôn rồi.” Ninh Phi lại nói: “Vì sao cô lại cùng anh ta đính hôn cơ chứ? Anh ta không phải người tốt.” Chu Dạ thật lòng nói: “Ninh Phi, Vệ Khanh đối xử với tôi rất tốt, tôi tin tưởng anh ấy thật lòng. Chúng tôi đã đính hôn, chỉ chờ tôi tốt nghiệp sẽ đính hôn.”

Về mặt Ninh Phi âm thầm, một lúc sau nói: “Tôi biết. Nhưng tôi không muốn như vậy, tôi chỉ hi vọng cô có thể tiếp tục dạy học.” Chu Dạ không biết nên ứng phó với trường hợp này thế nào, đành phải vỗ vai hắn, làm ra vẻ giáo viên an ủi hắn: “Biết là tốt rồi. Em còn nhỏ, mới học cấp ba, đây là thời điểm quan trọng, kì thi chuyên nghiệp đã trôi qua, còn phải thi văn hóa nữa. Tôi hi vọng em có thể chăm chỉ học tập, mỗi ngày đều tiến về tương lai, thi đạt thành tích tốt. Chờ em vào đại học, sẽ gặp được cô gái thích hợp.”

Ninh Phi lắc đầu: “Tôi chỉ thích cô, lúc này tôi cũng không biết mình bị làm sao nữa.” Chu Dạ xúc động, đành phải nói: “Đó không phải là thích! Tôi chỉ giống như một người chị, quan tâm em, cho nên em nghĩ đó là thích, thực ra là không phải...” Ninh Phi cắt ngang lời cô: “Cô quan tâm tôi sao?”

Chu Dạ im lặng, nửa ngày sau thở dài, nói: “Dù thế nào đi nữa, tôi cũng đã có bạn trai, và là chồng tương lai của tôi.” Ninh Phi cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Không sao, tôi không quan tâm.” Cô khó thở: “Về sau tôi sẽ kết hôn với anh ấy.” Ninh Phi gật đầu: “Tôi biết cô thích anh ta.”

Nghe cậu ta nói như vậy, Chu Dạ cảm thấy thoải mái hơn, dù sao vẫn chỉ là trẻ con, một thời gian nữa sẽ ổn, tự nhiên sẽ quên thôi. Vì thế nói: “Tôi cảm ơn em đã thích tôi. Hi vọng khi trở về em chuyên tâm học tập, từng bước bước tới vũ đài nghệ thuật.” Lời này buồn nôn tới mức chính cô cũng không thể chịu nổi.

Ninh Phi nghiêm túc nói: “Chu Dạ, tôi thật lòng. Cô không đi dạy nữa, tôi cũng không ép cô được. Nhưng, cô chờ...” Đang nói lại dừng, vội vàng rời đi.

Chu Dạ cứng họng, gọi cậu ta lại cũng không được, không giữ cậu ta lại thì khó chịu, sao không chịu hiểu lời cô cơ chứ? Chờ khi cô quay về phòng vẽ, mọi người đều hỏi thăm chàng trai nhìn giống như ngôi sao điện ảnh kia là ai, cảm thấy rất có hứng thú. Chu Dạ thuận miệng nói là em họ. Mọi người lại hỏi tên là gì, có còn đi học không, cha mẹ làm gì, khiến cô gơ tay xin hàng, liên tục xin khoan dung: “Các anh, các chị, làm ơn tha cho em đi! Muốn điều tra hộ khẩu thì tự đi tìm cậu ta được không?”

Lớp trưởng đi tới nói: “Kí túc dành cho nghiên cứu sinh chúng ta đã hoàn thành, nhà trường vừa mới mở cuộc họp, nói chúng ta sang tháng mau chóng chuyển đồ qua, kí túc bên này đã tồi tàn rồi, để cho tân sinh viên ở tạm, sau đó sẽ chỉnh sửa lại.” Cô than thở: “Từ khi em vào trường này, một năm chuyển một lần, từ bên ngoài chuyển vào bên trong, từ phía đông chuyển sang phía tây, từ tầng dưới chuyển lên tầng trên, giờ lại từ nhà cũ chuyển sang nhà mới, thiếu chút nữa là bị ép chết rồi, nhà trường không thể để chúng ta yên ổn sống một nơi tới khi tốt nghiệp sao?”

Có người nói: “Trường nhỏ quá, xây rồi lại phá, có cách nào khác đâu, có chỗ ở là tốt rồi, còn nói nhiều làm gì, còn không mau chóng đi thu dọn.” Muốn từ khu kí túc tồi tàn phía đông chuyển sang khu nhà mới phía tây, nhà trường cũng không cho người xuống trợ giúp, toàn là tự mình phải xử lý, bàn tay nhỏ bé, cánh tay không đủ lực, vai không thể đỡ, chuyển thế nào đây? Chu Dạ nghĩ tới lúc chuyển đồ, thiên hạ đại loạn, người đẩy ta chạy hỗn loạn, tâm tình không vui, không nhịn được, tổ khổ với Vệ Khanh

Vệ Khanh an ủi cô: “Được rồi, được rồi, không cần mặt ủ mày ê, đến lúc chuyển đồ, chồng em sẽ tự mình ra trận giúp đỡ em là được rồi chứ?” Cô liền tươi cười rạng rỡ: “Là anh nói đấy nhé, đến lúc đó đừng có ngại bẩn, ngại mệt đó.” Hắn cười: “Lệnh của vợ đại nhân, làm sao dám không nghe lời.”

Cô chuyển nhà nhiều đã có kinh nghiệm, chăn đệm, gối đầu cho vào một túi to, toàn bộ quần áo để vào trong hòm, còn mấy thứ thượng vàng hạ cám gì đó thì cho vào hộp giấy, chỉ đầu đầu nhất là đồng sách vở, dùng dây thừng buộc chặt, được ba chồng lớn, cô không còn sức mà dịch chuyển nữa, nói gì tới vác đồ đi xuống lầu. Tuy rằng cũng có bạn nam giúp đỡ, nhưng mà bọn họ cũng nhiều đồ, nhất thời nhiều việc, vì thế đành mời Vệ Khanh tới đảm đương chức vụ cu li.

Hôm chuyển nhà, đồ đạc đầy úp, đám người đông đúc, hành lý chờ khuân đi xếp chật sân, dường như không có chỗ để đi, ai nấy đều thở không ra hơi. Không có người chỉ huy, gần như toàn bộ mọi người đều đi vào thang máy, vào không được mà cũng không thể lui. Vệ Khanh không có cách nào khác, đành phải bê đồ đạc đi cầu thang bộ. Chu Dạ cầm theo một số thứ đuổi theo, thiếu chút nữa mệt mỏi mà nằm úp xuống. Hai người đều ướt mát mồ hôi.

Đến kí túc mới, vẫn cứ chật chội bết tắc như vậy. Trong lúc hỗn loạn còn làm mất đồ. Chu Dạ tìm kiếm khắp nơi, mới phát hiện bị người ta đá vào vũng nước. Chờ khi đem toàn bộ đồ đạc tới kí túc mới, cô hoàn toàn không thể đứng dậy nổi, đặt mông ngồi xuống đất, trên giường chất đống đồ vật, cũng không còn chỗ ngồi.

Vệ Khanh nóng, cởi bớt cúc áo, chống thất lưng nói: “Trường em cũng không phải giáo sư xuống quản lý, cứ để bọn em náo loạn tới khi nào?” Cô uể oải nói: “Không sao, mọi người đều quen rồi, cũng không phải lần đầu tiên chuyển nhà, làm loạn tới khi nào ổn định đâu vào đấy thì chừng.” Vệ Khanh quan sát xung quanh nói: “So với kí túc trước đây của bọn em thì rộng rãi sáng sủa hơn.” Chu Dạ bĩu môi, nói thừa, nếu không thì chuyển làm gì? Hắn xoay người hỏi: “Bạn cùng phòng của em đâu?” Không phải hai người một phòng sao?

Chu Dạ lau mồ hôi, nói: “Cô ấy bị trận chuyển nhà này dọa, trở về nhà họ hàng rồi, nói vài ngày nữa sẽ quay lại chuyển sau.” Vệ Khanh giáo huấn cô: “Em cũng có thể ngày mai chuyển cũng được, đông người như vậy, không phải tự chịu tội sao?” Cô đứng lên, hừ nói: “Không phải em hưởng ứng lời kêu gọi của nhà trường sao? Hành động theo tập thể.” Bắt đầu chỉnh này nọ, tùy tiện kéo cái bàn lớn ra giữa phòng, chuyển ghế, kê chân xếp đồ trong hộp vào ngăn tủ.

Vệ Khanh rửa tay đi ra thấy thế, vội nói: “Đợi anh, đợi anh, cẩn thận lại ngã bây giờ.” Còn chưa nói xong, Chu Dạ mệt quá, kiệt sức, tay mềm nhũn, hộp giấy rơi xuống, dọa cô nghiêng người sang một bên, “Rầm” một cái rồi ngã xuống. Vệ Khanh vội vàng đi tới, tay đỡ thất lưng cô, Chu Dạ lão đảo một lát rồi vẫn đứng lại. Nhưng chiếc hộp giấy lại mạnh mẽ nện vào vai hắn, phát ra tiếng vang lớn.

Chu Dạ bị dọa, mặt cắt không còn giọt máu, mặt mũi tái nhợt, môi trắng bệch, lời kéo hắn liên tục hỏi: “Vệ Khanh, Vệ Khanh, có bị thương không, mau cho em xem, mau cho em xem.” Vệ Khanh đau ngồi dưới đất, nhất thời nói không ra lời, mày nhíu chặt lại, liên tục hít sâu. Cô rơi nước mắt, xoa vai phải hắn nói: “Không sao chứ? Xương cốt có bị thương hay không? Em xoa xoa cho anh. Không đau, không đau đâu...” Nói năng lộn xộn, lo âu tới mức ngay cả cổ áo mở rộng cũng không biết. Còn gạt nước mắt nói: “Đều tại em không tốt, chẳng may bị nội thương thì làm thế nào? Về sau em nhất định sẽ cẩn thận, không xảy ra chuyện như vậy nữa, huhu...”

Vệ Khanh giữ cô lại trong lòng, trước sau sờ loạn, thở nói: “Đừng xoa nữa...” Cô thấy môi hắn tái nhợt, nhất định rất đau, vì thế ôm hắn, liên tục hôn hắn, khóc nói: “Vệ Khanh, đều là em không tốt, em đưa anh đi bệnh viện nhìn xem...”

Cơn đau nhất thời xoa dịu bớt, Chu Dạ lại yếu ớt trong lòng hắn, mềm mại đáng yêu, cơn đau giảm đi rất nhiều. Hắn dùng một tay đỡ đầu cô, hưởng thụ sự chủ động hiếm có của cô. Lúc đầu yếu ớt xâm nhập, vốn định từ bỏ, có lẽ Chu Dạ bị hoảng hốt, áy náy không thôi, vô cùng mềm mại, đặc biệt phối hợp, khiến hắn muốn ngừng mà không được. Chu Dạ khẽ cử động, cảnh quang trước ngực nhìn không sót điểm nào, cọ qua cọ lại, hắn nhanh chóng có phản ứng.

Chu Dạ cũng không phát giác, thở dốc qua đi, nhìn vết thương của hắn, đau lòng nói: “Tím bầm rồi, còn sưng lên, không biết có ảnh hưởng tới xương hay không?” Vệ Khanh thấy cô lo lắng, vội nói không có: “May chỉ là hộp giấy, không nặng lắm, nếu không chồng em sẽ vô duyên vô cớ mà trẻ tuổi chết sớm, thật là oan uổng.” Chu Dạ ứa nước mắt nói: “Em cũng không muốn sống nữa.”

Vệ Khanh cảm động, ôm cô cười hỏi: “Sao, tự tử theo anh sao?” Chu Dạ xoa vết thương của hắn, nhẹ nhàng thổi thổi, hỏi: “Còn đau không? Em bôi dầu cho anh.” Nói xong đứng lên đi tìm dầu, lăm lăm: “Để đâu nhỉ? Em nhớ là cho vào trong túi bóng màu vàng, sao lại không thấy nhỉ?”

Vệ Khanh ngăn cô lại, nói: “Đừng tìm nữa, bữa bọn như vậy, tìm sao được. Không đau tới gân cốt, hai ngày nữa sẽ đỡ hơn.” Hô hấp khó khăn, từng chút một kéo áo cô, nụ hôn nóng bỏng dừng lại trên làn da ẩm ướt, cảm giác khác lạ rõ ràng. Chu Dạ run run, sáng giọng: “Anh còn có tâm tình làm vậy...” lời còn chưa dứt,

kêu “a” một tiếng, môi và lưỡi của Vệ Khanh dừng lại trước ngực cô lưu luyến bồi hồi, chậm chạp không rời đi.

Chu Dạ nói: “Vai anh xước da rồi, đừng dùng lực, như thế này sẽ chảy máu mất...” ngẩng đầu, liếm môi, cô cũng cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, trong lòng giống như có hỏa, hừng hực bốc cháy lên. Vệ Khanh không để ý tới cô, đã muốn cởi cúc quần cô ra. Chu Dạ sợ chạm vào miệng vết thương của hắn, không dám dùng nhiều sức giãy dụa, cứng người, nhỏ giọng nói: “Vệ Khanh, anh đang bị thương, đừng như vậy...”

Không hiểu vì sao, nghe bên ngoài cửa âm ỉ tiếng tranh cãi, tiếng bước chân đi tới đi lui, cùng với tiếng động đồ đạc di chuyển, khiến hắn dị thường hưng phấn, chưa bao giờ thấy kích thích như vậy. Dùng sức xé áo lót của cô, vắt xuống đất, áo sơ mi mới cởi một nửa, nửa che nửa để, khó lòng kìm nổi. Không thể chịu nổi mê hoặc này, đẩy cô ra phía sau, gần sát vào tủ, phủ môi hôn lên.

Gặm nhấm vành tai cô một lúc lâu sau, sau đó hôn lên đôi môi khô ráo dễ chịu của cô. Chu Dạ đã sớm không còn sức lực, vì chống đỡ thân thể, bàn tay yếu ớt bám vào thắt lưng hắn, lồng ngực thở phập phồng, từ từ nhắm mắt, thở dài: “Vệ Khanh, không... không cần như vậy...” Giọng nói mơ hồ, ngay cả chính cô cũng không biết mình đang nói gì. Vệ Khanh ý bảo tay cô đi xuống, cô thẹn thùng muốn bỏ ra, hắn giữ cô lại, kêu khẽ: “A... Tây Tây, cứ như vậy, đừng rời đi...”

Cô xấu hổ giữ nơi đó, cử động theo tiết tấu, thân thể hơi lắc lư, chỉ biết ra sức thở, hi vọng có thể thoát khỏi trói buộc của dục vọng. Vệ Khanh hôn cô, kéo quần cô xuống, ngón tay lạnh lẽo tiến vào. Bỗng nhiên Chu Dạ tỉnh táo, liên tục lắc đầu, cầu xin: “Vệ Khanh, không cần... không ở trong này được không?” Cô vẫn còn nhớ đây là kí túc, bên ngoài lớn tiếng nói chuyện, đi qua đi lại đều là bạn học, cô cảm thấy xấu hổ và giận dữ vô cùng.

Vệ Khanh khom người hôn cô, thở dốc nói: “Ngoan... bảo bối, thả lỏng nào... sẽ không đau...” Chu Dạ bị hắn khiêu khích đã có phản ứng, nhưng trong hoàn cảnh này khiến cô rất căng thẳng, chẳng mau bị người khác nhìn thấy thì làm thế nào? Chẳng may giáo sư hoặc Lục Đan đột nhiên mở cửa bước vào thì làm sao đây? Như thế không an toàn... Lo lắng khiến cảm nhận của cô sâu sắc hơn bình thường rất nhiều, Vệ Khanh chỉ cử động nhỏ đã khiến cô thở gấp liên tục, hoàn toàn chống cự không cho hắn xâm phạm.

Vệ Khanh cố nén, chờ cô bình tĩnh hơn, ôm cô đặt lên bàn, cởi bỏ trói buộc dưới thân chính mình. Chu Dạ cảm thấy mạch máu căng phồng, dường như có thể cảm nhận dòng máu lưu chuyển trong cơ thể, bị chìm đắm dưới tầng tầng dòng nước xiết, tim đập thình thịch, hoàn toàn không chịu khống chế. Chỉ cần quay đầu có thể nhìn thấy sân thể dục phía xa xa, đang diễn ra trận đấu bóng, tiếng hoan hô mơ hồ truyền tới, kích thích cô co người lại, cảm giác toàn bộ chân lông mở ra, dường như đang khát vọng cái gì đó. Cô khó chịu rên rỉ thành tiếng, cảm thấy rối loạn, hoàn toàn ngoài ý muốn của mình. Nhắm mắt lại, chỉ có thể hô hấp, cả người sa vào cảm xúc mãnh liệt, lý trí hoàn toàn hồng hắc.

Vệ Khanh ôn nhu an ủi cô, không ngừng nỉ non bên tai cô, khiến cô thả lỏng, chỉ để ý cảm nhận, dưới thân cũng không chút lưu tình tiến vào, hắn đã nhện tới mức không thể chịu được nữa, có thể ôn nhu dịu dàng như vậy đã là một kỳ tích. Chu Dạ bị kích thích và căng thẳng, vô cùng chặt chẽ, khi hắn mạnh mẽ đẩy vào, đau chảy nước mắt, đợi tới khi hoàn toàn chôn sâu trong thân thể cô, cô bắt đầu nhỏ giọng nức nở, nhưng sợ người bên ngoài nghe được, đành phải cắn môi cố gắng chịu đựng, nhưng tiếng nức nở vẫn lọt ra ngoài, khuôn mặt tràn đầy nước mắt.

Vệ Khanh thấp giọng nói: “Tây Tây, ngoan,... không khóc... rất nhanh sẽ qua đi...” vươn đầu lưỡi liếm nhẹ nơi khóe mắt. Chu Dạ nghe thấy mặt dây lưng của hắn đập đập vào bàn phát ra tiếng động theo quy luật, sợ người khác nghe thấy, vì thế chịu đau di chuyển cơ thể, đưa tay rút đai lưng của hắn ra, đặt ở trên bàn. Cố nén khóc, hai tay bám chặt mặt bàn, không ngừng nắm chặt, lại buông ra, nắm chặt... Lắc lắc thân thể, cắn môi hỏi: “Còn bao lâu nữa? Anh nhanh chút...” Đây là kí túc xá, bên ngoài có rất nhiều người, thậm chí còn có giáo sư...

Đúng lúc đang lo lắng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đập cửa, có người cao giọng kêu: “Chu Dạ, bạn có trong phòng không?” Chu Dạ bị dọa, cả người chảy mồ hôi lạnh, vội vàng ngồi dậy, ra sức trừng hắn, vừa đẩy vừa cắn, để hắn mau chóng tách ra, đúng là hận chết hắn. Ngón tay lúng túng cài khuy áo, nhưng mười ngón tay run run, cài nửa ngày mà không cài nổi cái cúc nào. Cả người bị dọa nằm úp xuống, mềm như nước.

Vệ Khanh biểu hiện động tác chó lên tiếng, ôm lấy cô lắc đầu, hai thân thể vẫn gắn bó chặt chẽ. Người bên

ngoài không nghe thấy tiếng trả lời, nói: “Chẳng lẽ đã đi ăn rồi sao?” Bên cạnh có người nói: “Không phải hôm nay bạn trai cô ấy tới đây sao? Có lẽ đi ăn với bạn trai rồi, chúng ta đi trước đi.” Nghe tiếng bước chân mọi người dần dần rời xa, hai người thở phào một hơi. Vệ Khanh càng thêm hung mãnh hơn so với lúc này, giống như toàn bộ đau đớn dày vò mà hắn phải chịu đựng gần hai năm qua, thời khắc này phát tiết ra hết.

Chậm rãi, Chu Dạ cũng có cảm giác, tay bám chặt lên vai hắn, chỉ có thể tùy hắn muốn làm gì thì làm. Nghe thấy radio giữa trưa của nhà trường bắt đầu vang lên, bày đặt phát bài “Venus” phóng tình cảm bắn ra bốn phía, bỗng nhiên lại cảm giác giống như dùng thuốc lắc, thật sự không chịu nổi nữa, co rút mạnh mẽ, đẩy Vệ Khanh khóc nói: “Anh nói sẽ nhanh chóng bớt đau...” Nước mắt lại lặng lẽ chảy theo sườn mặt xuống bàn.

Tình cảm mãnh liệt như vậy, khiến cô hoảng sợ. Vệ Khanh lắng nghe giọng ca êm dịu:

“Goddess on the mountain top

Burning like a silver flame

The summit of beauty and love

And Venus was her name

She ‘s got it

Yeah, baby, she ‘s got it

I ‘m your Venus, I ‘m your fire

At your desire

Well, I ‘m your Venus, I ‘m your fire

At your desire

Her weapons were her crystal eyes

Making every man a man

Black as the dark night she was

Got what no-one else had

Wa!

She ‘s got it

Yeah, baby, she ‘s got it

I ‘m your Venus, I ‘m your fire

At your desire

Well, I ‘m your Venus, I ‘m your fire

At your desire “

Dục vọng trong nháy mắt bùng nổ, khàn khàn nói: “Tây Tây... nhìn... nhìn vào mắt anh!” Dường như muốn tiến sâu vào trong tâm hồn cô, sau đó cuồng nhiệt hôn lên ánh mắt Chu Dạ, ôm lấy cô bất động thật lâu. Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc dồn dập của hai người cùng với hương vị tình dục, kéo dài không tiêu tan.

[34]: Ngũ giảng tứ mỹ tam nhiệt ái là ba khí cạnh về tình yêu của TQ, được ban hành vào đầu những năm 1980 để tuyên truyền phổ biến các nội dung về tư tưởng của hoạt động giáo dục. Trong đó ngũ giảng gồm: văn minh, lịch sự, vệ sinh, trật tự, đạo đức; tứ mỹ chỉ vẻ đẹp của tâm hồn, ngôn ngữ, hành vi và hoàn cảnh; tam nhiệt ái gồm có yêu tổ quốc, yêu xã hội chủ nghĩa, yêu Đảng Cộng Sản.

25. Chương 49-50

(Có lẽ là yêu) Chương 49: Tránh thai

Edit: Ishtar

Chu Dạ mệt mỏi cuộn mình trên bàn, cảm thấy cả người mệt rã rời, không thể động đậy, trên hàng mi cong vẫn còn chưa khô nước mắt. Trong miệng vẫn nức nở ra tiếng, màn kích tình vừa rồi khiến toàn thân cô xụi lơ, sợ hãi không thôi, ngực vẫn thổ phập phồng, chưa phục hồi tinh thần.

Vệ Khanh sửa sang lại chính mình, nhìn bốn phía xung quanh, ngay cả chỗ nằm cũng không có, toàn bộ căn phòng đều bừa bộn rối loạn. Nhảy lên bàn, ôm lấy cô, dùng khăn tay lau rửa cho cô. Cô xấu hổ và giận dữ, kẹp chặt hai chân, muốn đẩy hắn ra, đáng tiếc không còn sức, ngay cả tay cũng không thể nâng lên nổi. Vệ Khanh hôn cô, dỗ dành: “Ngoan,.. cũng đã làm rồi, không cần xấu hổ...” Chu Dạ xoay người, đưa lưng về phía hắn, không chịu nói.

Vệ Khanh nâng người cô lên, giúp cô mặc quần áo, dịu dàng hỏi: “Còn đau không?” Chu Dạ rúc đầu vào cánh tay, hừ lạnh: “Anh nói xem?” Thanh âm vẫn nức nở, không muốn để ý tới hắn. Vệ Khanh biết cô giận, vội dỗ cô: “Được rồi, được rồi, đừng tức giận... là do anh không kìm lòng được... có đói bụng không? Anh đưa em đi ăn cơm?” Lại hôn cô, giọng dịu dàng, tràn đầy yêu chiều.

Cô rầu rĩ: “Em không ăn.” Vừa rồi cô sợ hãi, hoảng hốt, giờ không còn sức mà đứng dậy, nói gì tới việc nghỉ đi ăn. Vệ Khanh đặt đầu cô lên trên đùi, tay vuốt ve gáy cô, vuốt nhẹ sống mũi, mỉm cười nói: “Không ăn sẽ không tốt cho cơ thể. Muốn ăn gì nào?” Cô thở phì phì: “Không ăn, không ăn, em sẽ không ăn.” Xoay người đứng lên, một cơn đau nhức, kêu thành tiếng, lại ngã xuống.

Vệ Khanh thấy cô yếu ớt, yêu thương nói: “Nơi này của em rất bừa bộn, về chỗ anh trước, ngày mai tới dọn tiếp.” Ngồi xuống ôm cô, đi ra ngoài. Chu Dạ hoảng sợ, yếu ớt nói: “Anh ôm em đi đâu? Thả em xuống...” Vệ Khanh thở dài: “Ngoan, ... đừng lộn xộn, nằm yên.” Hiện giờ cô làm gì có sức đi ra ngoài.

Chu Dạ nhìn thấy hắn ôm chính mình nghênh ngang đi ra ngoài, xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn người khác. Có bạn học nhìn thấy, giật mình hỏi: “Chu Dạ, bạn bị làm sao thế?” Vệ Khanh vội nói: “Bị trặc chân, tôi đưa cô ấy tới bệnh viện khám.” Bạn học liền nói: “Không sao chứ? Nhanh đi đi, mình sẽ nói với giáo sư một tiếng.” Vệ Khanh nói cảm ơn, không chút xấu hổ ôm cô đi ra khỏi kí túc. Dọc đường đi, khiến rất nhiều người chú ý, Chu Dạ đành phải nhắm mắt, giả vờ đang hôn mê, nhắm mắt làm ngơ.

Vệ Khanh bế cô lên xe, vỗ mắt cô, cười nói: “Tốt rồi, không có ai nữa, mở mắt ra...” Chu Dạ không mở mắt, xoay đầu tránh hắn, rõ ràng là đang bồi dưỡng giấc ngủ. Vệ Khanh chọc chọc cô, thấy cô không động đậy, cười lắc lắc đầu, thất dậy an toàn giúp cô, nói: “Về chỗ anh rồi nghỉ ngơi cho khỏe.” Tay sờ vào gáy cô, mồ hôi ẩm ướt, còn nói: “Tắm nước ấm, sẽ thoải mái hơn nhiều.”

Chu Dạ ngoảnh đầu sang một bên, hờ hững với hắn, trong lòng có cảm giác buồn bã mất mát, không hiểu vì sao, mơ hồ tiếc nuối, có chút phiền muộn, loại cảm giác này khó nói nên lời, tinh tế mà mất cảm. Thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng, gió thổi từ thổi trên mặt, mát mẻ sảng khoái, vuốt nhẹ lên nội tâm xao động. Cô ngơ ngác nhìn vườn hoa bên đường, sắc màu rực rỡ, cảm thú cầu đẹp đẽ. Bỗng nhiên nhớ tới tháng tư năm ngoái, đang ở Vân Nam tràn ngập phong tình, phong cảnh như tranh, cô và Vệ Khanh vừa ẩm ỉ vừa náo loạn, không khỏi cảm thán tháng năm vô tình, thời gian như nước chảy. Thân thể mệt mỏi, ý thức dần dần trầm xuống, chậm rãi nhắm mắt lại.

Vệ Khanh ở bên tai cô gọi khẽ: “Ngoan,.. không náo loạn, về tới nhà rồi.” Hồi lâu không thấy động tĩnh, nhìn kỹ, thấy cô thở đều đều, mới biết được thật sự đang ngủ. Kéo khóa áo khoác cô, xoay người ôm lấy cô, làn da dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, trong suốt như ngọc, môi bị hôn đỏ ửng dễ thương, vô cùng mê

hoặc; lông mi dài thỉnh thoảng giật giật, thỉnh thoảng ươn nhỏ một tiếng, dường như tự thích ứng với tư thế mới.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác không hiểu nổi, dường như có chút đau đớn, cam nguyện cả đời cứ ôm cô như vậy, cho dù tới khi vũ trụ tan nát, chết cũng không uống. Hôn cô gái đang ngủ say, nhẹ bước lên lầu, cả người vừa nhẹ vừa mềm, dường như không có trọng lượng, Hắc rất ngạc nhiên, rõ ràng ăn nhiều như vậy, vì sao không béo?

Lúc Chu Dạ tỉnh lại, đã là giữa buổi chiều, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào sàn nhà, tầm mắt mơ hồ, vừa giống thực vừa giống ảo, khiến tinh thần con người mệt mỏi, không muốn làm việc. Cảm thấy trên người dính dính, rất khó chịu, vội vàng chạy vào tắm nước ấm. Hơi nóng khiến tinh thần tỉnh táo hơn, bụng bắt đầu kháng nghị kêu đói. Mặc áo ngủ có in hình con gấu đi ra, cài cúc cẩn thận kín đáo, nhìn thấy Vệ Khanh, mặt mũi vẫn không hòa hoãn hơn.

Vệ Khanh ôm thắt lưng của cô, cười hì hì nói: “Thơm quá... nào, cho anh hôn một cái!” Hiện giờ Chu Dạ đã khôi phục sức khỏe, nhếch môi, không nói một lời, túm lấy hắc đánh loạn, những giọt nước trên tóc bắn tung tóe, đáng vẻ bất cần. Vệ Khanh cũng không né tránh, để mặc cô trút giận, cố ý kêu lớn: “Ai ui..., ôi... đừng tay không muốn giết người...” tóm lấy tay cao, đặt lên miệng hôn nồng nhiệt.

Cô cảm thấy mất mặt, buông hắc ra, rầu rĩ ngồi xuống ăn cơm. Đồ ăn vẫn nóng, hiển nhiên là vừa chuẩn bị. Vệ Khanh ghé sát vào cô, cột nĩa hỏi: “Tốt hơn chưa? Có còn đau không?” Chu Dạ thẹn quá hóa giận, hung hăng trừng hắc, gõ gõ đũa, mắng: “Biến sang một bên.” Vừa đầu ăn cơm, mặc kệ hắc ngồi bên cạnh lăm nhăm, không thèm nghe lấy một câu, tất cả đều mất ngơ tai điếc.

Ăn được một nửa, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện rất nghiêm trọng, quên mất đang chiến tranh lạnh với hắc, kinh hoảng hỏi: “Vệ Khanh, có bị mang thai hay không?” Vệ Khanh sửng sốt một chút, nói: “Chuyện này... này,.. chắc là không đâu.” Theo lý thuyết mà nói, xác suất rất thấp. Mà cho dù có cũng không có gì không tốt, hắc vẫn hi vọng một phát trúng luôn.

Chu Dạ lại không yên tâm: “Sao lại là có thể sẽ không? Anh mau đứng dậy!” Kéo hắc từ sofa đứng lên. Hắc không hiểu sao, hỏi: “Em làm sao vậy, làm sao vậy? Ừm...” tay lại sờ loạn khắp nơi. Cô bực mình: “Đê xôm... anh còn không mau đi mua thuốc cho em!” Cô cũng không muốn làm mẹ sớm như vậy, cô mới hai mươi tuổi.

Vệ Khanh không để ý, nói: “Mua thuốc gì chứ, có tác dụng phụ rất mạnh, không tốt cho thân thể. Ngoan,... không cần uống thuốc, sẽ không may mắn như vậy đâu, á...” Đau tới mức hít mạnh một hơi. Cô hung hăng véo hắc, “Anh có đi hay không?” Vệ Khanh xoa xoa thắt lưng, nói: “Không đi.” Vẻ mặt kiên quyết, hắc mới không thèm đi mua cái loại thuốc khiến đoạn tử tuyệt tôn.

Chu Dạ vừa tức vừa cuống, chỉ vào hắc, dậm chân mắng: “Anh... không chịu trách nhiệm! Hiện giờ đã chiếm được, không cần em nữa phải không? Em mới không cần, anh tính cái gì vậy, hu hu... anh quá đáng, bắt nạt em, hiện giờ tỏ thái độ như vậy à? Hu hu.. em không cần anh đi mua...” nói xong liền khóc ầm lên.

Vệ Khanh vội dỗ cô: “Sao anh lại không chịu trách nhiệm cơ chứ? Nếu không, chúng ta nói cho cha mẹ, lập tức cử hành hôn lễ? Ừm... được không?” Vô cùng thân thiết xoa xoa mũi cô. Chu Dạ hất đầu ra, ra sức đẩy hắc: “Em không cần! Em muốn anh đi mua thuốc cho em... anh bắt nạt em, ngay cả việc này cũng không chịu làm, anh quá đáng!” Cô làm gì dám tự mình đi mua thuốc tránh thai, lừa người cô chưa đủ, giờ còn muốn lừa cô kết hôn nữa, đúng là giáo hoạt, ăn tươi nuốt sống mà.

Chu Dạ vừa tức vừa giận, lại không thể làm gì, hôm nay gạo đã nấu thành cơm.

Vệ Khanh bị cô ầm ĩ không chịu nổi, đành phải đồng ý: “Được, được, anh đi mua là được chứ gì?” Nói xong lấy từ trong phòng một chai thuốc ra, nói: “Uống cái này vào là được.” Chu Dạ cũng không hỏi hắc tại sao trong phòng lại có thuốc tránh thai, nửa tin nửa ngờ cầm trong tay, hỏi: “Uống thế nào?” Đổ viên thuốc ra, nhìn chăm chú, trên mặt có một chữ “E” nhỏ, càng nhìn càng thấy không đúng, thấy bộ dáng hắc thần nhiên, một chút cũng không lo lắng, rất khả nghi, vì thế đổ thuốc vào, giận dữ nói: “Vệ Khanh, anh gạt em.” Thấy cô còn nhỏ, cái gì cũng không biết nên để bắt nạt phải không, xấu xa!

Vệ Khanh bị nói trúng, đành phải nói: “Vitamin E cũng rất tốt, phải không nào? Giờ uống thuốc tránh thai rất không tốt, khiến nội tiết tố mất cân đối, sẽ...” Chu Dạ thấy hắn đùa giỡn mình, còn hót như khướu, tức giận không thôi, trừng mắt nhìn hắn, không nói hai lời, xoay người đi xuống lầu.

Vệ Khanh vội vàng đuổi theo, giữ chặt cô lại: “Anh đi đâu?” Cô hừ nói: “Ai cần anh lo!” Vệ Khanh biết nếu hôm nay không mua thuốc thì cô sẽ không chịu bỏ qua, đành phải thỏa hiệp: “Em đừng chạy loạn, anh đi mua.” Nói xong, cầm chìa khóa và ví tiền muốn đi. Vì bị hắn lừa một lần, Chu Dạ lo lắng, sợ hắn lại bằng mặt không bằng lòng, tùy tiện mua thuốc gì đó lừa gạt cô, cuối cùng đi chung với hắn.

Đứng trước cửa hiệu thuốc, bỗng nhiên đỏ mặt, không bước lên phía trước. Vệ Khanh thấy cô xấu hổ, nói: “VẬY em ngồi trong xe đi, anh vào!” Cô hít sâu một hơi, sợ cái gì chứ! Ai quen cô đâu? Hùng dũng oai vệ đi theo phía sau, khí phách hiên ngang đi vào, trong lòng thực ra rất căng thẳng.

Hai người đi dạo khắp nơi, đều là những thuốc cảm mạo linh tinh. Chu Dạ thiếu tự tin, cảm giác mọi người trong hiệu thuốc thật quái dị, cứ nhìn cô chằm chằm, trong lòng không biết đang nghĩ gì. Thực ra là do dáng vẻ lén lút của cô khiến người khác chú ý, có tật giật mình. Vợ kéo Vệ Khanh, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đổi sang hiệu thuốc khác đi.” Vệ Khanh kéo cô: “Đừng loạn nữa, đợi lát nữa không có khách là được, vì sao muốn đổi?” Khắp nơi không tìm thấy, không kiên nhẫn, trực tiếp hỏi dược sĩ có bán thuốc tránh thai hay không?

Chu Dạ run rẩy, cúi đầu không dám nhìn người khác, hắn cũng quá bạo gan. Toàn bộ mọi người trong cửa hàng đều nghe thấy. Dược sĩ hoài nghi nhìn hắn và Chu Dạ, cẩn thận hỏi muốn mua loại thuốc tránh thai nào, cho ai dùng. Vệ Khanh chỉ chỉ Chu Dạ, thản nhiên nói: “Đương nhiên là cho vợ tôi.” Trước kia, hắn chưa từng mua thuốc tránh thai cho ai cả. Chu Dạ thấy mọi người hiểu ý cười cười, mặt đỏ bừng. Bất chuyện cũng không đáp, vội vàng rời đi.

Dược sĩ nhú mày, cười xấu xa, khụ khụ giấy lát, nói: “Vợ anh xinh đẹp như vậy, nên chú ý thân thể.” Hỏi rõ tình huống, mới biết là tránh thai khẩn cấp, vẫn giới thiệu một vài loại thuốc. Chu Dạ ngồi trong xe chờ nửa ngày, hắn mới thản nhiên đi ra. Cô hỏi thuốc đâu. Hắn chậm rãi lấy ra, nhú mày nói: “Anh nghe dược sĩ nói, thuốc này có tác dụng phụ rất mạnh, ăn vào sẽ đau đầu buồn nôn, rối loạn chu kỳ sinh lý. Anh thấy tốt nhất em không nên ăn.”

Cô tức giận nói: “Anh nghĩ em không biết chắc? Còn không phải tại anh à?” Buồn bực không thôi, trách cứ hắn. Đọc hướng dẫn sử dụng xong, uống thuốc, cuối cùng cũng hết lo lắng. Vệ Khanh định về chỗ hắn, nghĩ buổi tối cuối cùng cũng có thể ôm cô ngủ, không cần chịu khổ. Nhưng Chu Dạ nghiêm mặt nhất định phải về trường. Vệ Khanh thấy tính tình cô hôm nay không tốt, không dám cưỡng ép, đành phải đưa cô về trước.

Trở về trường, mọi người thấy cô hỏi có sao không, chân đỡ chưa? Có thể thấy lúc trưa đã khiến mọi người vô cùng chú ý. Cô xấu hổ, vội giải thích là bị trặc chân, lúc ấy không đi được, giờ thì khỏi rồi. Mọi người thấy cô không sao, lại cười đùa, đều khen ngợi Vệ Khanh: “Chu Dạ, bạn trai bạn vừa đẹp trai vừa có tiền, lại đối xử với bạn rất tốt, bọn mình hâm mộ chết được.” Bên cạnh còn có người phụ họa: “Lúc ấy bạn không phát hiện ra, cũng không biết anh ấy căng thẳng bao nhiêu, ôm bạn vội vàng đi xuống lầu, lo lắng lắm.”

Cô xấu hổ cười cười, bề ngoài không nói gì, trong lòng hừ lạnh, đồ vô liêm sỉ, toàn bộ trong sạch của cô đều bị hủy như vậy! Thầm mắng hắn đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ.

Quan hệ giữa hai người đương nhiên là nâng cao lên một bậc, nhưng Chu Dạ vẫn lo lắng vấn đề mang thai, bởi vì có vết xe đổ của Trương Nhiễm Du, hết sức cẩn thận, không để cho Vệ Khanh dễ dàng thực hiện được, vả lại thuốc tránh thai cũng không phải một trăm phần trăm an toàn. Vì hai người chưa kết hôn, danh bất chính, ngôn bất thuận, có rất nhiều chuyện không cam lòng, sợ dẫn tới sai lầm. Khiến cho Vệ Khanh cực kỳ bất mãn, ngàn đổ vạn lừa mới có thể rat ay, mười lần thì tới chín lần không được.

Cách mạng chưa thành công, Vệ đồng chí vẫn cần cố gắng nhiều hơn.

Thời gian này, mặc dù Ninh Phi không tới tìm cô, nhưng vẫn thường xuyên gọi điện, nói chuyện phiếm vài câu, bình thường sẽ nhờ cô giúp đỡ sửa tranh, hoặc phụ đạo lớp văn hóa gì đó. Cô vừa lắc đầu thở dài, vừa yếu ớt từ chối, nói mình không rảnh, hôm nay bận họp, ngày mai bận làm bài tập, hoặc là nhà trường có hoạt động muốn tham gia... tất cả lý do linh tinh đều lôi ra hết.

Rất chột dạ, cô không muốn mình và Ninh Phi có quan hệ gì hết, nghĩ lý do rõ ràng như vậy, về sau chắc sẽ không gọi tiếp chứ? Ai ngờ cậu ta gật đầu nói cô bận thì cứ đi, rảnh thì nói sau, kết quả lần sau vẫn hỏi không ngừng. Khiến cô rất đau đầu, lý do càng ngày càng không đủ, không biết cậu ta có biết cô lấy cớ hay không, vẫn thật sự giữ hi vọng với cô.

Nhấn tâm đối với một đứa trẻ như vậy, cô cảm thấy bất khoan, trong lòng mơ hồ áy náy.

Chỉ còn cách tháng sáu một ngày, Ninh Phi gọi điện thoại nói: “Chu Dạ, tôi nhìn thấy tranh của cô, vẽ đẹp lắm, nhan sắc tươi mới, tôi rất thích.” Cậu ta nói là xem ở phòng triển lãm tranh của nhà trường. Chu Dạ nghe thấy có người khen tác phẩm của mình, vui vẻ liên tục nói cảm ơn, rằng đây là lời khen lớn nhất đối với cô. Trên cơ bản, nhà trường chỉ cần có triển lãm tranh, sẽ lại lấy tranh của cô ra trưng bày, khiến cô rất đắc ý. Cậu ta còn nói: “Định học hỏi cô xem cô vẽ thể nào, nhưng hiện giờ cô lại bận nhiều việc như vậy.” Giọng nói buồn bã mất mát, khiến Chu Dạ rất xấu hổ, không nói tiếp.

Cậu ta trầm mặc một lát, nói: “Tôi sắp thi rồi.” Cô nhớ ra kì thi tốt nghiệp trung học phổ thông sắp đến, vội nói: “Vậy em ôn thi cho tốt, cố gắng đạt thành tích cao.” Ninh Phi gật đầu, “ừ” một tiếng. Cô thấy cậu ta không nói gì, ngạc nhiên hỏi: “Thi tốt nghiệp cảm thấy căng thẳng sao?” Cô mới học lớp mười một đã tham gia thi đại học, hoàn toàn thoải mái chơi đùa, không tự mình trải qua bầu không khí này, cho nên cố ý hỏi. Trước kia thường nghe người ta nói thi tốt nghiệp rất căng thẳng, cả đêm mất ngủ.

Cậu ta chần chờ một lát, mới hiểu ý của cô, nói: “Đúng là rất căng thẳng, tôi lo lắng thành tích học tập của tôi không tốt, toán rất kém.” Cô càng lo lắng, cậu ta từng hỏi cô có thể giúp cậu ta bổ túc môn toán hay không, vội nói: “Tôi học toán không giỏi, môn hình giải tích cho tới bây giờ vẫn không làm nổi, tiếng Anh cũng bình thường, nhưng ngữ văn thì tạm được.” Cậu ta lập tức nói: “Ngữ văn tôi cũng không tốt, dịch cổ văn đều xem không hiểu. Hiện giờ tôi đang đọc văn mẫu thi tốt nghiệp. Nếu cô không bận, có thể giúp tôi chứ?”

Thấy cô không nói chuyện, dừng một chút còn nói: “Cô đừng hiểu lầm, tôi cũng không có ý gì đâu. Cô cũng biết, người học nghệ thuật chúng ta, những giáo viên bình thường cũng không thêm quản. Hiện giờ tôi đang ở trường cô, một lúc cũng được, không làm chậm thời gian của cô, có được không?” Giọng nói mang theo ý khẩn cầu, thái độ thành khẩn, vô cùng chờ mong.

Nghe cậu ta nói như vậy, tai cô nóng lên, người ta đã bảo cô đừng hiểu lầm, cô còn nghĩ nhiều làm gì? Đúng là tự cho mình thông minh, tự cho là đúng, nghĩ mình là cô gái xinh đẹp nhất, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở cơ chứ. Bao nhiêu bất an áy náy ngày trước ulla về, đương nhiên không thể từ chối, nghĩ thầm có lẽ cũng không có gì đáng ngại, chỉ là phụ đạo ngữ văn mà thôi, đây là sở trường của cô, người ta cũng sắp thi tốt nghiệp, giúp đỡ được phần nào là tốt rồi. Liền nói: “Vừa may hôm nay tôi rảnh, để tôi xem xem, nhưng cũng không chắc là còn nhớ tất cả.”

Hai người hẹn gặp ở tầng hai thư viện, vì là cuối tuần, có rất ít người, rải rác khắp phòng, rất yên tĩnh. Lúc Chu Dạ tới, cậu ta đang cầm trong bịch khoai tây chiên, là thứ cô rất thích. Cô ngạc nhiên: “Em mua khi nào thế?” Cậu ta cười, nói vừa ăn KFC xong, tiện thể mua cho cô. Cô vui vẻ nhận lấy, cười nói: “Ninh Phi, tôi rất thích ăn cái này, lần nào đi ăn KFC cũng phải mua thêm.” Vệ Khanh còn từng dạy cô, nói ăn nhiều thứ này rồi uống đồ lạnh, rất không tốt cho cơ thể.

Cậu ta bỏ bài thi ra, cô vừa nhìn, nhú mày nói: “Sao chưa làm câu nào vậy? Em như vậy là không được đâu, cũng sắp thi tốt nghiệp... nước tới chân mới nhảy sẽ không kịp mất.” Thực ra Ninh Phi làm gì có bài thi ngữ văn nào, tiện tay sao chép từ trên mạng một phần bài tập, in ra mà thôi.

Chu Dạ đọc kỹ một lượt, đã qua nhiều năm, phong cách ra đề thi tốt nghiệp vẫn chỉ là thay đổi hình thức chứ bản chất vẫn vậy, nói: “Có hiểu rõ đề bài không? Đề phân chia rất rõ ràng, biết câu tiếp theo của ‘Xuất sư vị tiếp thân tiên tử’ là gì không?” Ninh Phi nhìn cô không nói lời nào. Cô giật mình: “Thế này cũng không biết? Ngay cả tôi bốn năm rồi vẫn còn nhớ rõ.” Sau khi cô đọc ra thì cậu ta viết xuống, còn bị lỗi chính tả. Cô hoàn toàn té xỉu, cậu ta đi học bao lâu, sắp thi tốt nghiệp tới nay, ngay cả một chút kiến thức cũng không nhớ, còn ra vẻ không sao cả, khiến cô vô cùng lo lắng.

Về mặt nghiêm túc nói: “Ninh Phi, thi tốt nghiệp không phải trò đùa, những yêu cầu cơ bản cần phải nắm thật rõ mới được, nếu không em định thi thể nào? Cho dù thành tích chuyên nghiệp có cao, nhưng nếu thành tích văn hóa không qua cũng không thể trúng tuyển. Còn có hơn mười ngày, em mau học bài đi.”

Ninh Phi lười biếng nói: “Tôi đã học qua rồi mà, nhưng vẫn không tài nào nhớ nổi.” Chu Dạ dạy dỗ hần: “Sao lại không nhớ được? Mỗi ngày em học thuộc mười lần, chẳng lẽ không nhớ được sao? Chính là không chăm chỉ? Hôm nay học thuộc bài thơ này đi, không chừng tới khi thi sẽ trúng. Nhưng đừng có rảnh rồi quá, ngày mai tôi sẽ kiểm tra.”

Mười ngày kế tiếp khảo sát trình độ văn hóa của Ninh Phi, phát hiện môn toán, môn tiếng Anh đều kém, ngay cả ngữ văn chỉ điền từ vào chỗ trống cũng rối tinh rối mù, Cô rất lo lắng, thế này đi thi thế nào được, mỗi ngày đều ép cậu ta làm bài thi. Ninh Phi rất nghe lời, cái gì cũng không nói, ngoan ngoãn nghe theo. Nhưng chỉ cần cô không để ý cậu ta, cậu ta lại vi phạm, lấy điện thoại ra chơi game.

Chu Dạ bắt được một hai lần, giận tới mức suýt nữa giờ chân lên, lửa cháy tới nơi rồi mà cậu ta còn có tâm tình thanh chơi chơi game. Cuối cùng đã hiểu cảm giác tiếc hận rèn sắt không thành thép là thế nào, đành phải cố gắng hết sức với cậu ta. Bản thân mình trải qua chuyện này chỉ là vài ngày, rồi sẽ trôi qua, nhưng với cậu ta đó là chuyện quan trọng cả đời.

Vệ Khanh gọi điện cho cô, cô nói bận việc, không thể đi chơi, vài ngày nữa sẽ xong. Khiến hần bất mãn, nói cô chỉ là một sinh viên mỹ thuật, lại không cần làm bài tập, không cần thi, có thể bận cái gì, thời gian rảnh rỗi rất nhiều. Không biết mấy ngày nay cô bận rộn là đang làm trò gì nữa. Nhưng lại nghĩ cô vẫn còn trẻ, có cuộc sống của chính mình, không thể gắt gao giữ chặt trong tay, chỉ có thể tùy ý cô. (Có lẽ là yếu)

Chương 50: Bặt tai

Edit: Ishtar

Kì thi tốt nghiệp rồi ren cũng qua đi, Ninh Phi kích động chạy tới tìm Chu Dạ, cười cảm ơn cô, nói muốn mời cô đi ăn gì đó. Cô hoàn toàn đồng ý, mấy ngày qua cô cũng vất vả nhiều, không biết đã chết bao nhiêu tế bào não rồi.

Ninh Phi đưa cô tới một quán ăn bên ngoài rất bình thường, nhưng bên trong lại rất phong cách, trang trí thanh nhã thoải mái, khung cảnh yên tĩnh, ánh đèn ấm áp, nhìn là thích. Cậu ta quen thuộc đi vào, tới một ngã rẽ, trước mặt sáng ngời, cảm giác không gian thông thoáng, bên cạnh còn có một loạt xích đu bằng dây thừng, thợ khắc tinh xảo, dây thừng to bản giả cổ, sắc xanh êm dịu, khiến cái nóng oi bức của mùa hè nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Chu Dạ liên tục khen nơi này đẹp, chạy tới xích đu ngồi, đẩy đẩy dây thừng, trái phải lay động, rất vui vẻ.

Cô vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, đương nhiên là thích mấy thứ này. Vệ Khanh dù có thương cô tới đâu, vẫn ngại thân phận, sẽ không bao giờ đưa cô tới những chỗ thế này.

Ninh Phi ngồi xuống bên cạnh cô, cầm thực đơn, tự nhiên hỏi cô muốn ăn gì. Chu Dạ quay đầu, liền chạm vào bả vai cậu ta, hai người ngồi chung một chỗ, liếc mắt nhìn thấy, xung quanh đều có mấy thiếu niên nam nữ mười mấy tuổi, khanh khanh ta ta dựa vào nhau, phía trước còn có một đôi đang nùng tình mật ý hôn môi. Chu Dạ nhìn thấy, liên tục lắc đầu, cảm thán trẻ con giờ lớn nhanh quá, nơi công cộng như vậy, không coi ai ra gì, cũng không chú ý ảnh hưởng xung quanh.

Ninh Phi nhìn theo ánh mắt cô, cũng không có phản ứng gì, dường như chẳng sao cả, hỏi: “Có thích ăn caramen không?” Cô gật đầu: “Thích.” Phát hiện cậu ta chọn món gì cũng hợp khẩu vị mình. Ninh Phi còn nói: “Bánh ngọt ở nơi này rất ngon, có muốn ném thử không?”

Chu Dạ cảm nhận được hơi thở của cậu ta thổi trên mặt mình, mới giật mình thấy không ổn, có chút xấu hổ, đứng lên cười nói: “Bên kia có thể nhìn ra vườn hoa, tôi ra nhìn một chút, hoa trong vườn nở thật đẹp.” Thuận tiện ngồi xuống phía đối diện, cô vô cùng cảnh giác.

Ninh Phi kinh ngạc nhìn cô, hiểu ra, cũng không biểu hiện gì, gọi đồ ăn. Cô nghĩ nghĩ một lát, cười: “Em thi tốt nghiệp xong rồi, nghỉ hè có định đi chơi đâu không?” Cậu ta nói còn chưa nghĩ ra, hỏi cô nghỉ hè có kế hoạch gì không. Cô gật đầu: “Có chứ, tôi muốn đi làm thêm.”

Cô muốn tới công ty Vệ Khanh thực tập. Vốn định tìm công việc khác, ở khoa nghệ thuật, có người tới tìm cô làm người mẫu, lương trả rất cao. Đương nhiên Vệ Khanh không đồng ý, cho rằng xuất đầu lộ diện như vậy không ra thể thống gì. Bởi vì trước kia hần làm rất nhiều chuyện chơi bời, nên giờ quản giáo Chu Dạ rất nghiêm. Cô ngang bướng, nói hần bá đạo, cũng không chịu nhân nhượng, hai người náo loạn một hồi, không được tự nhiên, chiến tranh lạnh một tình. Sau đó hai người đánh cược, không cần nghi ngờ gì nữa,

đương nhiên là cô thua, Vệ Khanh đưa cô tới công ty hần làm, đánh cược thua, rơi vào đường cùng, đành phải đồng ý.

Cô nói: “Về sau đi làm, bận nhiều việc.” Ý nói là sợ rằng không có thời gian gặp cậu ta. Ninh Phi chỉ nghe, cũng không biết có hiểu hay không, nói: “Tôi cũng không có bạn bè, mẹ tôi đi rồi, cha chỉ lo công việc, cũng không quan tâm tới tôi. Tôi rất thích ở cạnh cô, cứ trò chuyện như vậy, nói chuyện phiếm rất tốt. Sau này, nếu cô rảnh rồi, có thể cùng nói chuyện không?”

Chu Dạ ngẩng đầu, đôi mắt đẹp của cậu ta nhìn chăm chăm cô, khuôn mặt tuấn tú, thân hình cao lớn, làn da trắng mịn không chút tỳ vết, khiến người đồ kị, đôi mắt một mí hẹp dài, bạc môi, hàm răng khỏe mạnh sáng bóng, mũi cao thẳng, cằm hơi nhọn... nhìn không được cảm thán, đúng là một đứa nhỏ hoàn mỹ. Nhưng vẫn thiếu một chút, đó là khuôn mặt hơi lãnh đạm.

Nghĩ tới gia đình bất hạnh của cậu ta, thở nhẹ một tiếng, nói: “Ninh Phi, nói thật, tôi rất quý em, nếu không sẽ không giúp em ôn bài. Em là một đứa bé xinh đẹp, ai cũng sẽ thích. Sau này có việc gì đều có thể tìm tôi, tôi luôn coi em là một cậu em trai đáng yêu, tuy rằng không chắc có thể giúp đỡ được em.” Lời cô nói không mềm mại, không cứng rắn, mặc dù không từ chối, nhưng là khẳng định mình chỉ coi hần là em trai.

Ninh Phi cứng người lại, sau đó gật đầu: “Được.” Cô cười nói: “Nếu như vậy, em cần phải gọi tôi là chị nha, cứ gọi thẳng tên tôi như vậy, không lễ phép chút nào.” Không hiểu vì sao, đột nhiên Ninh Phi nở nụ cười chế giễu cô. Chu Dạ biết hần chế giễu mình, hăm hừ nói: “Gọi tôi là chị có gì không được chứ? Tôi lớn hơn em mấy tuổi, lại không bắt nạt em.” Ninh Phi vui vẻ gật đầu, ngoan ngoãn gọi một tiếng “chị”. Trong lòng không cho là đúng, gọi chị thì sao chứ? Dương Quá không phải gọi người kia là cô cô rồi vẫn ở chung một chỗ đó sao?

Chu Dạ nghe hần gọi là chị, thấy cậu ta hiểu ra, liền thoải mái hơn, bớt cảnh giác, vỗ vai cậu ta đặc ý nói: “Có một cậu em đẹp trai như em, mang ra ngoài rất oai nha. Về sau không cần cách biệt như thế, cứ trao đổi với bạn bè nhiều hơn, như thế mới có thể có tầm nhìn xa, nhanh chóng tiến bộ. Cần phải tham gia nhiều hoạt động tập thể, rèn luyện năng lực xã giao...” dài dòng bất tận, cũng không ngại miệng khô lưỡi nóng, thảo nào sau này cô có thể làm giảng viên, đúng là tận tình khuyên bảo, dạy không biết mệt. Trước kia chỉ có Vệ Khanh dạy dỗ cô, hiện giờ cô cũng có thể dạy dỗ người khác, cảm giác vô cùng tốt.

Ninh Phi cũng rất kiên nhẫn, tùy ý ngồi bên cạnh xem cô phun nước miếng, không ngừng gật đầu, thỉnh thoảng nói được, thái độ hợp tác. Chu Dạ vui vẻ, nhìn Ninh Phi ngoan ngoãn nghe lời, vấn đề thiếu niên hoàn toàn tỉnh ngộ, lạc đường biết quay lại, tích cực tiến thủ, cảm thấy bản thân mình đã thành công, dường như hoàn thành được một trách nhiệm cao cả vĩ đại nào đó.

Đến lúc nghỉ hè, mặc dù Chu Dạ không tình nguyện, vẫn phải tới công ty Vệ Khanh. Đã dặn trước, không được đặc biệt chiều cô, giữ bí mật quan hệ hai người. Vệ Khanh chỉ cần cô ở trong tầm mắt hần, bất kể cô làm gì cũng được, đương nhiên là đồng ý, sắp xếp cô vào vị trí trợ lý thực tập, là thư ký giúp hần đánh máy công văn, chân chạy vặt gì đó.

Chu Dạ cố ý ra ngoài mua đồ công sở, hôm đi làm, đầu tóc vuốt gọn gàng phía sau, áo sơ mi trắng cổ nhọn, váy ngắn, áo khoác, ngay cả tự mình nhìn, cũng thấy rất ngạc nhiên, hình tượng hoàn toàn thay đổi, nghiêm mặt ngồi xuống, đúng là rất giống thành phần tri thức tinh anh, giống như khuôn như dạng.

Vệ Khanh nhìn thấy cô cầm tài liệu đi vào, hai mắt sáng lên, trái phải không có ai, xoa cằm cười nói: “Nhìn không tệ... nhưng váy hơi ngắn, ngày mai đổi sang mặc quần đi.” Cô tức giận liếc mắt hần một cái, nghiêm trang nói: “Vệ tổng, hiện giờ đang là giờ đi làm.” Hần lại bắt đầu quần đống quần tây, phiền phức.

Thư ký của Vệ Khanh, là một mỹ nữ tên là Dương Ủy, xinh đẹp, trí tuệ tài cán hơn người, cô đều có tất cả những ưu điểm của một thư ký cần có, chẳng qua đã sớm kết hôn, nếu không bất kỳ cô gái nào nhìn thấy cũng phải ghen tị. Thấy Vệ Khanh tự mình sắp xếp cho Chu Dạ làm thực tập chỗ mình, biết không phải người bình thường, không dám lãnh đạm, trong lòng âm thầm nói, chuyện xui xẻo này không dễ làm, không biết nên cung kính lễ phép hay là ngoảnh mặt làm ngơ.

Vệ Khanh nhìn ra suy nghĩ của cô, chỉ nói nên làm thế nào thì cứ làm, sai thì phạt. Chu Dạ vẫn còn trẻ, cần có người dạy dỗ cho tốt. Cô đã nhận được chỉ thị, chớp mắt một cái, nếu đã tới chịu khổ rèn luyện, cứ

như vậy sai bảo Chu Dạ, đương nhiên là không để dư thừa sức lực.

Chuyện Chu Dạ lần đầu tiên tới làm ở “Vân Mã” đã là một năm trước. Nhìn ở trong phòng marketing, vẫn còn bút tích của mình và Trương Suất, chẳng qua màu sắc đã hơi mờ đi, không khỏi cảm khái, trong nháy mắt cảnh còn người mất, không biết hẳn ở Florence có phải đang đường quan rộng mở hay không?

Trong công ty vẫn có người nhận ra cô, nhìn thấy cô nói là thấy quen quen, hơn nửa ngày mới nhớ ra, nói cô không phải chính là sinh viên lần trước tới công ty hay sao, đã hơn một năm không gặp, thiếu chút nữa là không nhận ra, trước kia nhìn giống trẻ con mà giờ trưởng thành hơn rất nhiều. Hỏi cô có phải đã tốt nghiệp, chuẩn bị tới “Vân Mã” làm việc hay không? Còn có người hỏi Trương Suất, nói vẫn nhớ rõ cậu bạn đi cùng cô, không ngờ lại là con của Trương cục trưởng cục thuế, không biết thế nào. Cô cười nói cậu ta đã ra nước ngoài du học, giọng nói phiền muộn. Bởi vì đã từng quen, cho nên rất nhanh chóng hòa mình với những người xung quanh.

Dương Ủy cũng không khách sáo với cô, ném một đồng tư liệu lộn xộn, nói: “Sửa lại cho tốt, tan tầm nộp.” Cô vẫn là người mới, ngay cả đánh số cũng không biết, luống cuống chân tay, đầu đầy mồ hôi, liên tục mò mẫm tới giữa trưa mới được một ít. Có đồng nghiệp nhìn qua, giúp cô phân loại thế nào, tính toán thế nào, sửa sang bảng biểu thế nào. Chu Dạ rất cảm kích, vẫn ngồi tới tận tám giờ tối mới làm xong. Xương sống, thắt lưng đau mỏi, hoa mắt, tinh thần tập trung cao độ, thỉnh thoảng còn bị nhiều người sai phải đi bưng trà rót nước, thật sự rất mệt mỏi.

Vận thắt lưng, đứng lên thấy mọi người đã về hết. Chậm rãi uống chén cà phê, mới khôi phục được tinh lực. Lắc đầu thở dài, người mới thật mệt nha. Vệ Khanh đẩy cửa bước vào, hỏi: “Làm xong rồi sao? Mai có tới nữa không?” Cô trợn mắt: “Sao lại không đến? Chỉ khó khăn từng ấy mà muốn làm khó em chắc?” Vệ Khanh cười: “Đi, ham học hỏi thế là tốt, đừng làm anh mất mặt.” Cô phì một tiếng: “Em sẽ học cẩn thận, chẳng liên quan tới mặt mũi của anh.” Thái độ có chút khinh thường.

Hai người cùng nhau xuống lầu, Chu Dạ cứ luôn miệng đòi về trường, nhưng vừa ngồi xuống, đã ngủ vùi trên xe. Chờ tới khi cô mở mắt ra, phát hiện đã tới chỗ hẳn ở, thì thầm lầu bầu xuống xe, thật sự mệt mỏi, đành phải nghỉ ngơi tạm nơi này, cơm cũng không ăn, vùi đầu ngủ nhiều. Trong lúc ngủ mơ bị tay Vệ Khanh sờ loạn, cô bực mình không ngủ được, cuối cùng quát to một tiếng: “Anh không thể để em ngủ yên hay sao?” Hôm nay cô mệt muốn chết!

Vệ Khanh vừa cởi quần áo cô vừa nói: “Đợi lát nữa rồi ngủ tiếp... ngoan...” hai người đã cởi gần hết đồ, không một khe hở. Chu Dạ không thể nói gì hơn, tuy rằng thân thể mệt mỏi, nhưng bị hấn kích thích thổ hổn hển, đành phải vứt bỏ phòng thủ, nhưng vẫn nhớ rõ làm biện pháp tránh thai. Mơ mơ màng màng vào giấc ngủ, còn đang suy nghĩ sau này không thêm tới nơi này nữa, bao nhiêu lần rồi mà cũng không rút được kinh nghiệm.

Chu Dạ nhìn thấy một gương mặt khác của Vệ Khanh khi làm việc, ngồi ngay ngắn sau bàn, dáng vẻ uy nghiêm, đối với người khác rất khách sáo, còn có phần xa cách, khiến người ta nhớ rõ hẳn là ông chủ, không dễ thân cận, không khỏi sinh ra e ngại. Lúc đem tài liệu vào ký tên, cẩn thận tỉ mỉ, dáng vẻ khiến người khác động tâm. Khác một trời một vực với hình tượng hoa hoa công tử, nếu ai nhìn thấy chắc sẽ phán là hai người hoàn toàn khác nhau.

Dần dần phát hiện trong công ty, chỉ cần cô gái nào chưa kết hôn, đều nhìn hẳn như hổ rình mồi, mơ ước rất nhiều. Đang ăn cơm, nghe một nữ nhân viên phòng nhân sự công khai khen Vệ Khanh anh tuấn tiêu sái trước mặt mọi người, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cười nói là bạch mã hoàng tử trong lòng mình, có thể gả cho một người như vậy, cuộc đời này đã không uổng phí. Cô buồn bực, giống như một thứ gì đó mình luôn độc hưởng nay bị người khác lôi ra đặt ở giữa tú kính nhìn ngắm, vô cùng không vui.

Làm ra vẻ lơ đãng, nói: “Nhưng mà nghe nói Vệ tổng trước kia rất phong lưu, có rất nhiều bạn gái.” Không phải nghe nói, mà là sự thật. Giống như đem hấn bôi đen, có thể đánh mất mơ ước trong lòng của người khác đối với hấn. Nữ nhân viên kia cười: “Thì có sao đâu? Em gái, em còn ít tuổi, ít kinh nghiệm, chưa hiểu chuyện, dần ông có tiền có địa vị, ở bên ngoài ăn chơi trác táng, đó là chuyện rất bình thường. Huống chi Vệ tổng đẹp trai trẻ tuổi như vậy, chưa từng nghe người ta nói sâu, nhân bất phong lưu uổng thiếu niên [35], Vệ tổng cũng như vậy...”

Càng nghe cô càng thêm buồn bực, hẳn có còn là thanh thiếu niên đâu. Đã mấy chục tuổi, thật không hiểu

mấy người này nghĩ thế nào! Từ đó về sau, không cùng với đám đồng nghiệp nữ ăn cơm, bởi vì nói đi nói lại cũng vòng vèo tới chủ đề Vệ Khanh, nơi nơi hỏi thăm tin tức bát quái của hắn, vì thế Chu Dạ rầu rĩ không vui.

Sau một thời gian làm việc, đã quen Dương Ủy hơn, cùng với cô ta ăn cơm, có một lần nhịn không được, hỏi: “Vì sao mọi người trong công ty lại cứ thích thảo luận về sinh hoạt cá nhân của Vệ tổng hả chị?” Dương Ủy cũng không ngại đầu lên, nói: “Chuyện của kim cương vương lão ngũ ai lại không thích bàn luận, đó là chuyện thường tình mà thôi.” Tuy biết rằng quan hệ giữa Chu Dạ và Vệ Khanh không bình thường, nhưng cũng chỉ nghĩ rằng là họ hàng thân thích bình thường, giao cho Vệ Khanh dạy bảo kinh nghiệm, chưa bao giờ nghĩ cô chính là bà chủ tương lai. Nhìn hai người cũng khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi, tuổi tác kém nhau không phải một hai tuổi. Và lại biểu hiện ở công ty rất bình thường, không khiến người khác chú ý.

Chu Dạ rầu rĩ nói: “Nhưng không phải ông ta đã đính hôn rồi sao?” Đã là vật sở hữu của cô, mấy người kia còn muốn nhìn gì vậy? Dương Ủy ngẩng đầu nhìn cô: “Đính hôn thì sao? Kết hôn vẫn còn có thể ly hôn kia mà. Trong năm nay, chẳng có chuyện gì là chưa xảy ra cả.” Chu Dạ tức giận, hằm hằm gõ bàn ăn.

Dương Ủy thấy vẻ mặt cô kỳ lạ, không chịu nổi tò mò, hỏi: “Quan hệ giữa em và Vệ tổng là thế nào?” Sẽ không phải là trái tim thiếu nữ gửi gắm tương lai gì gì đó chứ? Tục ngữ nói tuổi tác không thành vấn đề, khác biệt về chiều cao cũng không phải vấn đề, tuy rằng nhìn không giống như vậy, ừm... cũng không phải là không có khả năng.

Câu trả lời của Chu Dạ ngoài dự kiến của cô, Chu Dạ cảm hận nói: “Em gọi ông ta là chú.” Ước gì hắn vừa già vừa xấu, như vậy sẽ không có người khác coi trọng hắn. Mỗi khi hai người ở riêng, Vệ Khanh tùy ý để cô nói bậy. Đừng nói là chú, ngay cả là em trai cũng nói ra bình thường.

Dương Ủy hiểu ra, hóa ra là con gái của bạn, cho nên gọi là chú. Cười nói: “Chu Dạ, nhìn không ran ha, em còn tới công ty này rèn luyện chịu khổ như vậy, thật không đơn giản, đáng khen ngợi.” Có liên quan tới Vệ Khanh, đương nhiên là gia cảnh rất đặc biệt. Cô nghĩ chắc Chu Dạ là thiên kim đại tiểu thư gì đó.

Chu Dạ phi thường chạy về chỗ Vệ Khanh, đương nhiên hắn vô vùng vui vẻ và ngạc nhiên, cười hỏi: “Sao thế, nhớ anh sao? Muộn như vậy còn tới thăm anh.” Vừa ôm vừa kéo, tay sờ loạn. Hắn mới đi công tác ở Thượng Hải trở về, mấy ngày không gặp cô. Tiểu biệt thắng tân hôn, dục vọng như thủy triều, mãnh liệt mà đến. Cô cũng không ghét bỏ, kiễng chân hôn lại, vô cùng nhiệt tình. Vệ Khanh khẩn cấp, đặt cô lên sofa, ở trong phòng khách cởi quần áo cô ra.

Đang lúc quan trọng, bỗng nhiên Chu Dạ xoay người, ngăn không cho hắn tiến vào, rầu rĩ nói: “Thành thật nói cho em biết, có ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ hay không?” Vệ Khanh mờ mờ hồ hồ, ra sức hôn cô, lớn tiếng thở nói: “Chồng em làm việc như trâu bò, sao có thể hành hạ thoải mái như vậy được. Tây Tây, ngoan... đừng đùa nữa...”

Cô bắt mãi: “Ý anh là sau khi anh rảnh rồi còn có tâm tư hái hoa ngắt cỏ ư?” Vệ Khanh sắp không nhịn được nữa, cố tình chọc ghẹo từ phía sau, cọt cọt vào cô nói: “Muốn chọc, cũng chỉ chọc đóa hoa hồng nhiều gai là em thôi. Bảo bối... em muốn chồng em chết có phải không?” Thở hổn hển, toàn thân trên dưới đều thêm một tầng mờ mờ.

Từ phòng khách chuyển sang phòng ngủ, Chu Dạ nằm trong lòng hắn, cảnh cáo: “Anh phải kiên quyết chống cự mê hoặc, không được phép cùng người phụ nữ khác mất quai lại, nhớ chứ?” Vệ Khanh đã thỏa mãn, thoải mái nhắm mắt lại, nghe vậy hôn hôn cô, thì thầm: “Sao lại ghen tuông như vậy? Ai chọc giận em à?”

Chu Dạ đột nhiên ngồi dậy, tay bóp cổ hắn, hung hăng nói: “Anh mà dám ở bên ngoài xằng bậy, em với anh đồng quy vu tận!” Vệ Khanh mở mắt ra, thấy khóe mắt cô ầm ầm nước mắt, cảm thấy sợ hãi. Chỉ có yêu một người tới mức tận cùng, mới có thể cam nguyện chết chung, đưa tay đặt trên mặt cô lau lau: “Yên tâm.” Chỉ là hai chữ đơn giản vô cùng, không cần lời ngon tiếng ngọt, đã đủ để người khác yên lòng.

Chỉ có thể là người đàn ông duy nhất cùng gối đầu với bạn, mới có thể để mặc cho bạn sắp xếp.

Gần đây Vệ Khanh có một vụ làm ăn lớn, hối hả ngược xuôi, làm việc bận tới sát đầu mắt, tập đoàn “Vân Mã” mở rất nhiều hội nghị, ngày ngày chiến đấu hăng hái tới nửa đêm. Đối phương là công ty của HồngKong, đưa ra điều kiện rất khắc nghiệt, rất nan giải. Chờ tới khi các điều khoản đã đàm phán gần

hết, đã là nửa tháng sau. Đại diện của đối phương từ HongKong bay qua xác định các chi tiết cuối cùng, Vệ Khanh tự mình tiếp đãi, không nghĩ tới là một vị nữ cường nhân, ở thương trường xưa nay được ca tụng là “Người phụ nữ sắt”

Vệ Khanh giơ tay, tác phong nhanh nhẹn: “Nghe đồn mỹ danh của Ân tổng, hôm nay mới có dịp gặp mặt, đúng là danh bất hư truyền. Chẳng những là anh thư nữ kiệt, lại còn xinh đẹp như hoa, làm người ta ấn tượng sâu sắc, vừa thấy khó quên.”

Ân tổng khoảng ba mươi năm tuổi, dáng người cao gầy, ngũ quan thâm thúy, ánh mắt màu lam nhạt, hình như là con lai, kế thừa gia nghiệp, tuổi còn trẻ mà trên vai lại gánh nặng trọng trách, nên lúc đối nhân xử thế không tránh khỏi có thái độ kiêu ngạo. Nhìn thấy Vệ Khanh, mỉm cười: “Vệ tổng xuất thân danh môn, thân thể bất phàm, thật hiếm có.” Rất biết lấy lòng người đẹp.

Lại tiếp tục đàm phán, thái độ của đối phương rõ ràng tốt hơn hẳn, song phương trò chuyện vui vẻ, thành công ký hợp đồng, cả phòng họp vỗ tay như sấm, hưng phấn không cần nói cũng hiểu. Khi Ân tổng ra khỏi phòng họp, Vệ Khanh lễ độ giữ tay cô, cười nói: “Ân tổng, cẩn thận bậc thang dưới chân.” Ân tổng ngoái đầu nhìn lại cười, ngón tay giống như vô tình lướt qua tay hân, gật đầu nói: “Vệ tổng quả là chăm sóc chu đáo, vị hôn thê của anh chắc chắn vô cùng hạnh phúc!”

Đứng phía sau tham dự hội nghị, hai mắt Chu Dạ bốc hỏa. Trước mặt mọi người dăm liếc mắt đưa tình, hoàn toàn coi cô như không tồn tại! Giả vờ như không chú ý, tự mình đụng vào cánh cửa, “ôi” một tiếng đau đớn, khiến cho Vệ Khanh chú ý.

Vệ Khanh vốn định tự mình đưa cô trở về, liền sửa miệng nói: “Vương quản lý, cậu đưa Ân tổng về khách sạn. Ân tổng, tối nay có buổi tiệc, rất hân hạnh được đón tiếp cô.” Ân tổng gật đầu: “Nhất định, nhất định.” Trước khi đi, lơ đãng liếc nhìn Chu Dạ, vô cùng chú ý tới cô.

Chờ khi trở lại văn phòng, kéo Chu Dạ hỏi: “Vừa rồi bị đụng có đau không? Kêu lớn tiếng như vậy, còn có người ngoài ở đây, không sợ người ta cười sao? Đã dặn em đi đường phải cẩn thận, không cần nhìn đồng hồ tây, nhưng chẳng chịu nghe gì cả.” Chu Dạ đang bốc hỏa, nhưng nghe hân nói mấy lời này, lại càng giận: “Sao em lại khiến người khác chê cười? Anh và người kia sờ tới sờ lui sao lại không nói?” Vệ Khanh buồn cười: “Đây là lễ phép xã giao, nói cái gì chứ... đừng làm loạn, chuyện làm ăn em không hiểu đâu.” Vẫn coi cô như một đứa nhỏ, nghĩ cô đang cáu giận.

Chu Dạ khó thở: “Sao em lại không hiểu chứ, anh...” chuyện làm ăn thì cần hi sinh sắc tướng sao? Vệ Khanh cắt ngang lời cô: “Chu Dạ, hiện giờ anh đang rất bận, chuẩn bị họp rồi, buổi tối còn phải đi xã giao. Ngoan nha..., muốn nói gì thì đợi lúc về nói có được không?” Không đợi cô trả lời, lục lọi tìm kiếm tài liệu. Cô cảm thấy tủi thân, nhìn hân làm việc bận bịu, ngay cả thời gian để thở cũng không có, đành buồn bã rời khỏi.

Bữa tiệc buổi tối, đại diện hai bên đều đến đông đủ, phòng rất to, ánh sáng huy hoàng, vô cùng xa hoa quý phái. Dương Ủy cố ý mời cô đi theo gặp gỡ hình thức, vì thế cô cũng tới. Vệ Khanh thấy cô đến đây, cũng không nói gì, đi tới bên người cô dặn dò, lát nữa phải chú ý một chút, hân có thể không chăm sóc cô được, đừng để người khác chuốc rượi.

Ân tổng cố tình để ý, đi tới hỏi: “Vệ tổng, vị tiểu thư này là?” Cô rất chú ý tới cô gái nhỏ bên cạnh Vệ Khanh, cố ý dò hỏi. Vệ Khanh cười, chỉ giới thiệu là trợ lý. Ân tổng hiểu, nhìn Chu Dạ, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, những chuyện như thế này cô gặp thường xuyên.

Chu Dạ nhìn thấy cô đã chán ghét, hung hăng trừng mắt lại. Trong mắt cô hiện lên một tia tức giận, chẳng qua chỉ là đồ chơi của đàn ông, vậy mà còn kiêu ngạo như vậy. Cô từ nhỏ đã thiên chi kiêu nữ, chưa có ai dám hỗn láo với cô như vậy.

Bởi vì là lễ chúc mừng, mọi người đều rất vui vẻ, cụng ly liên tục, uống rượu như nước lã, mặt không đổi sắc. Mỗi người đều uống tới khi mặt mũi đỏ ửng, lại lần lượt từng người đứng dậy kính rượu, Vệ Khanh gặp ai cũng không từ chối, một buổi tối chỉ thấy hân liên tục nâng chén, ngay cả bữa cũng chưa chạm qua.

Chu Dạ nhìn thấy hân như vậy, vô cùng đau lòng. Nhân lúc hân xuống dưới kính rượu, giữ hân lại, nhỏ giọng nói: “Uống ít một chút...” cô có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hân, đôi mắt đỏ ngầu, thần sắc tiêu tụy. Hân thấy xung quanh không có ai chú ý, vỗ vỗ tay cô, đi tới một bàn khác.

Chu Dạ đứng dậy muốn đi tới toilet, Ân tổng lại trực tiếp đi tới, đã có tám phần là ngà ngà say, đụng phải cô, toàn bộ rượu trên tay đều hắt lên người cô. Chu Dạ nhảy tránh ra, trước ngực ướt đầm một mảng, dính vào da thịt rất khó chịu, bên trong áo bra ren nhìn thấy rõ ràng, trên vạt áo sơ mi còn vương giọt rượu. Vừa xấu hổ vừa tức giận, không khách khí đẩy cô ta ra. Muốn say thì đi tìm người khác đi!

Ân tổng lão đảo, ngã vào bàn, toàn bộ chén đĩa đều rơi xuống, loảng xoảng vỡ nát, khiến mọi người chú ý. Mắt mặt, cô miễn cưỡng đứng dậy, bỗng nhiên đi tới, giơ tay vung ra, một cái tát vang dội, “bốp” một tiếng, tất cả mọi người đều sợ ngậy người.

Chu Dạ còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trên mặt đau nhức, nổi trận lôi đình, giận không thể kiềm nén, giơ chân đạp vào bụng cô ta một cái. Hôm nay cô không dá cho cô ta thành tàn phế, thì cũng không cần sống nữa. Bỗng nhiên Vệ Khanh vượt qua xông tới, một tay giữ cô lại.

[35]: Người không trắng hoa phong lưu thì phí hoài tuổi trẻ.

26. Chương 51-52

(Có lẽ là yêu) Chương 51: Đau lòng

Edit: Ishtar

p/s: giờ mới làm xong, chương này căng thẳng quá!!!

Ân tổng từ trên cao nhìn xuống, khinh miệt nói: “Cô là ai? Dám đẩy tôi sao?” Quay đầu nhìn Vệ Khanh, sắc mặt lạnh lùng, nói: “Vệ tổng, đây là nhân viên của anh sao?” Thần thái cao ngạo, khí thế bức người.

Chu Dạ tức tới mức suýt nổ phổi, cô ta làm điều ác mà còn dám cáo trạng trước? Xông lên phía trước muốn tranh luận, Vệ Khanh quát một tiếng, cời âu phục khoác lên người cô, lạnh lùng nói: “Chu Dạ, còn không mau xin lỗi Ân tổng!” Trong trường hợp này, hần chỉ có thể làm như vậy. Hần biết tính nết Chu Dạ nóng nảy, nhưng cũng không thể tự dưng mà đi đánh nhau với người ta, bảo hần biết làm sao đây? Dù sao hần vẫn là chủ nhà, đây là trách nhiệm và cũng là nghĩa vụ phải làm như vậy.

Chu Dạ ngậy người, ngơ ngác nhìn hần. Cô nghi ngờ chính mình nghe lầm, hần vừa nói cái gì? Bắt cô xin lỗi sao? Hần lại bắt cô xin lỗi ư? Cô bị người ta vô duyên vô cớ tát một cái, thế mà hần lại bảo cô xin lỗi? Giật mình đứng đó, trong đời chưa từng bao giờ uất ức như vậy.

Vệ Khanh thừa dịp cô đang sững sờ, vội nói: “Ân tổng, ngại quá, là do tôi cai quản cấp dưới không nghiêm. Cô đại nhân không chấp tiểu nhân, sao có thể cùng một cô gái nhỏ tính toán chi li. Nào, nâng ly, tôi lấy rượu tạ lỗi, mỗi người làm một ly đi.” Mọi người vội phụ hoa giơ ly rượu lên. Ân tổng nhìn Chu Dạ mắt hờn lạc phác, cười lạnh lùng, nói: “Chuyện gì cũng có thể cho qua, riêng chuyện này thì không.” Không khí vừa mới hòa hoãn lại căng thẳng lên rất nhiều.

Chu Dạ cắn môi đứng đó, tủi thân vô cùng, mắt sắp rơi lệ, cố gắng kìm nén, cô không thể khóc trước mặt người đàn bà kia được! Nhìn Vệ Khanh vừa vội vàng nói xin lỗi, vừa cố gắng xoa dịu không khí, hoàn toàn bỏ mặc cô, cả người lạnh toát, tim như tan thành từng mảnh. Không hề biết được đang cắn nát môi, tới tận khi cảm nhận được vị máu tươi, nuốt xuống cổ họng, đau lòng tới cực hạn.

Thật sự không nuốt nổi cơn giận này, giơ tay áo lau đi, cao ngạo đứng trước mặt Ân tổng, trước mặt mọi người, lớn tiếng nói: “Không phải vừa rồi cô hỏi tôi là ai sao? Cũng không sợ gì mà không nói cho cô biết, anh ta là chồng tôi.” Nói xong, chỉ chỉ Vệ Khanh, lạnh lùng xem phản ứng của cô ta.

Nghe lời này, mọi người đều bất ngờ, đồng loạt liếc mắt nhìn về phía Vệ Khanh. Vệ Khanh cũng vô cùng giật mình, lần đầu tiên cô gọi hần là “chồng”, còn trước mặt mọi người như vậy, nhưng trong trường hợp

này, không biết nên vui vẻ hay xấu hổ đây. Trước kia bất kể hấn dụ dỗ thế nào, khuyên nhủ thế nào, lừa gạt thế nào, cô có chết cũng không chịu gọi hấn một tiếng “chồng”. Vội vàng trấn áp không khí, dịu dàng nói: “Chu Dạ, ngoan... đừng làm loạn nữa, mau xin lỗi chị Ân đi.”

Mọi người nghe xong, biết đó là sự thật, lại càng thêm kinh ngạc, giật mình không ít, đều ghé tai xì xào bàn tán. Ân tổng bị ánh mắt mọi người dòm ngó, cũng căng thẳng không kém, vội nói: “Hóa ra Chu tiểu thư đây lại là vị hôn thê của Vệ tổng, vừa rồi thật sự đã thất lễ, thất lễ...” mặc dù cô cũng bất ngờ, bối rối nhưng vẫn ứng phó được.

Vệ Khanh vội giải thích: “Chu Dạ vẫn còn trẻ, làm việc gì vẫn hay xúc động, mong mọi người thứ lỗi. Vốn chỉ định cho cô ấy tới công ty thực tập, không phải cố ý lừa gạt mọi người. Mọi người cũng không cần quá để ý.” Mọi người vội nói không có, không có, đều cười nói, hóa ra vị hôn thê của Vệ tổng lại trẻ như vậy, đúng là trai tài gái sắc, khiến mọi người ao ước.

Chu Dạ giận quá hóa cười, cố gắng trấn tĩnh, xin lỗi một tiếng, bình tĩnh nói: “Xem ra tôi phải về trước thay quần áo, xin mọi người thứ lỗi.” Mọi người thấy cô đứng chỗ loạn mà không sợ hãi, nói nói cười cười, nhưng thật ra trong lòng lại khinh thường, liên tục tỏ vẻ không sao, không sao. Nhân lúc mọi người không chú ý, cô đưa trả áo khoác cho hấn, cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo như băng, sắc mặt không chút thay đổi, nhìn hấn như không thấy, lặng lẽ tách ra khỏi đám người, cứ như vậy rời đi.

Về mặt ấy của cô khiến Vệ Khanh sợ hãi, mặc dù không nói một lời, nhưng lại như dao kiếm vô tình, khiến hấn trong lòng đau xót, biết rằng không ổn rồi. Liên tục nói “xin lỗi” với mọi người, khéo léo chào hỏi, rồi vội vã đuổi theo.

Chu Dạ vừa đi ra tới đại sảnh, nghe được tiếng bước chân phía sau, liền nhanh chân chạy vọt đi, xô ngã vài người. Đương nhiên Vệ Khanh vẫn đuổi theo, liên tục nói: “Chu Dạ, Chu Dạ... cẩn thận...” Cô chạy tới ngã tư đường, vừa muốn băng qua, đèn xanh chợt đổi thành đèn đỏ, đành phải lui lại, mồ hôi ướt đầm, há miệng thở dốc. Nhìn khắp nơi, định vượt qua đường dành cho người đi bộ, chạy sang phía bên kia. Vệ Khanh nhân lúc cô dừng lại, gắt gao túm lại. Chồng thất lưng, ồ ồ thở dốc, không ngờ cô chạy nhanh như thỏ vậy, sao tính tình lại không thể ngoan hiền như con thỏ chứ?

Vệ Khanh kéo cô lại, cô ra sức giãy dụa, suýt nữa tuột tay, tức giận nói: “Lại đây, có chuyện gì từ từ nói. Đứng ở bên đường cãi cọ, còn ra thể thống gì?” Khoác áo lên vai cô. Cô phẫn nộ đẩy ra, lạnh lùng nói: “Tôi và anh không còn gì để nói nữa.” Trước ngực bị rượu làm ướt, dính dính vào người rất khó chịu, lúc nào cũng nhắc nhở nỗi nhục mà vừa rồi cô phải trải qua, càng thêm khó chịu.

Vệ Khanh thử cùng cô phân tích rõ phải trái: “Chu Dạ, anh biết em chịu oan ức. Nhưng trong tình huống như vậy, anh là ông chủ, là tổng tài của một tập đoàn, chỉ có thể làm như vậy. Không thể giúp em đánh nhau với người ta được, có phải không? Chúng ta không làm tròn trách nhiệm của chủ nhà, đã là thất lễ, đương nhiên phải xin lỗi người ta, có phải không?” Vệ Khanh nhìn vết đỏ trên má cô, còn đau hơn cả hấn bị đánh vậy, hấn đau lòng chạm tay vào má nàng. Nhưng trường hợp này, hấn không thể vì tình riêng, mà phải vì toàn bộ công ty, hấn cũng có nỗi khổ của hấn.

Chu Dạ nghe xong, giận run người, ý hấn là trách cô không hiểu lễ phép, tùy hứng dính vào gây rối sao? Quát: “Cô ta kiêu ngạo vô lễ như vậy, đánh vợ anh, anh còn bênh cô ta sao? Cô ta mà được coi là khách à? Chẳng liên quan gì tới tôi, có quan hệ mờ ám với anh thì có!”

Vệ Khanh vất vả nhiều ngày, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, đã không thể kiên nhẫn như lúc bình thường, nghe cô nói như vậy, sắc mặt trầm xuống: “Chu Dạ, em cũng không còn nhỏ nữa, anh hy vọng em hiểu chuyện, không thể nào cứ nói lung tung như vậy. Em cứ cố tình gây sự, ăn nói lung tung, anh cũng không thể nhẫn nại thêm được nữa!”

Hấn lại nói cô cố tình gây sự, ăn nói lung tung sao? Chu Dạ cắn môi, cố gắng nhịn xuống, nhưng nước mắt không chịu khống chế, giống như đê vỡ, ào ạt tuôn rơi. “Đúng vậy, tôi còn ít tuổi, không có kinh nghiệm, không hiểu biết đến mức để mặc người đàn bà khác và hôn phu của mình mất đưa mày lại, còn phải ăn một cái tát. Cô ta là cái gì cơ chứ? Dựa vào cái gì mà đánh người xong lại còn có thể thần nhiên cao ngạo như vậy? Có tiền thì giỏi lắm sao? Có thể đổi trắng thay đen, lấy thúng úp voi à? Xấu xa cực độ, không bằng con kiến! Còn anh nữa, anh cũng không tốt đẹp gì, cá mè một lứa, cấu kết nhau làm việc xấu... Trơ

mắt nhìn người yêu mình bị người khác đánh, còn có là đàn ông hay không...” giọng nói nghẹn ngào, không ngừng nức nở, nói tới đó dần dần không nói được nữa, òa khóc.

Vệ Khanh nhú mào, thấy cô khóc đau lòng như vậy, khóc sụt sùi như thế, trong lòng mềm nhũn, thở dài, dỗ dành: “Được rồi, đừng khóc, đừng khóc... mắg cũng mắg rồi, đã hết giận chưa? Còn đau không? Để anh nhìn xem, anh thổi cho, sẽ không đau nữa...”

Chu Dạ đẩy hấn ra, giận dữ nói: “Tôi không muốn gặp anh nữa! Anh cứ tiếp tục liếc mắt đưa tình với cô ta đi! Dù sao tôi cũng là người cố tình gây sự, ăn nói lung tung... anh lại không hài lòng, mà tôi cũng cứ như vậy, ai bảo anh trước đây có mắt không trông coi trọng tôi làm gì? Nếu anh có bản lĩnh, chúng ta chia tay! Từ nay về sau không liên quan gì tới nhau nữa!”

Vệ Khanh nổi giận, giận cô không biết nặng nhẹ, quát: “Sao lại nói như vậy? Lời này có thể tùy tiện nói hay sao? Làm ăn trong thương trường, vốn có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, em cho rằng chuyện thị phi nào cũng có thể phân rõ trắng đen hay sao? Trước mặt bị người khác sỉ nhục, sau lưng bị người ta đánh lén, bị người khác hãm hại là chuyện bình thường, em không biết anh đã phải nhẫn thế nào đâu. Dù em có oan ức, cũng không thể không biết chừa biết mực, ăn nói lung tung như vậy được!”

Đây chính là do chênh lệch tuổi tác, dẫn tới chênh lệch hiểu biết. Chu Dạ bị một bạt tai, cho rằng là sỉ nhục suốt đời, từ nay về sau không còn mặt mũi nào gặp lại cha mẹ. Mà Vệ Khanh đã lẩn lộn bao lâu trong thương trường, có chuyện gì là chưa từng trải qua? Cho rằng cô vẫn còn trẻ con, không đủ trưởng thành, làm việc quá mức xúc động.

Hấn lại còn nói cô không biết nhường nhịn! Chu Dạ đau lòng, oan ức rất nhiều. “Dựa vào cái gì phải nhẫn? Anh cho là nước mất nhà tan, dù thế nào cũng phải nằm gai nếm mật, chịu nhục sao? Tôi là một đứa con gái điều ngoa bốc đồng đấy, tính nết thất thường, có thù phải trả, cô ta đánh tôi, thì tôi sẽ không để cô ta yên! Cần gì phải nói nhiều lời đạo lý đạo to búa lớn như vậy! Tôi không biết bây giờ nhà nước cho phép tự do đánh người cơ đấy!”

Vệ Khanh mệt mỏi nói: “Chu Dạ, em còn chưa tiếp xúc với mặt tối của xã hội, đừng nói là đánh người, ngay cả giết người vẫn còn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật kia!” Cô vẫn còn trẻ, tính tình ngay thẳng, thị phi đúng sai, phân biệt rõ ràng.

Chu Dạ khiếp sợ nhìn hấn: “Anh nói tôi bị đánh là đáng đời ư?” Vệ Khanh nhúc nhích đầu, sao lại không chịu hiểu thế này? Những lời nói ra, tới bên miệng cô lại đổi sang nghĩa khác, hai người hoàn toàn không suy nghĩ cùng một cấp độ. Day day trán, nói: “Đương nhiên anh không có ý này! Đánh vào người em, đau lòng anh, em nghĩ đi đâu vậy? Em nói xem, rốt cuộc em muốn thế nào? Làm loạn thành như vậy, mọi người đều mệt mỏi!” Hấn bị cả đám người chúc rượu cả tối, mi mắt nặng chịch, cả người đã mỏi mệt không chịu nổi nữa.

Đêm nay cảm xúc của hai người đều không tốt, không phải là thời điểm thích hợp để nói chuyện.

Chu Dạ đứng đầu gió, ngọn gió đêm thổi qua, nước mắt trên mặt đã không còn, khô cạn dính trên làn da, vô cùng khó chịu. Cả tối bị áp bức, khiến cô kiệt sức, chua xót nói: “Anh cảm thấy tôi có thể thế nào? Còn không pahir đã bị người ta đánh chửi, còn phải giả vờ khoan dung nhận tội đó sao? Vệ Khanh, có lẽ ngay từ đầu, chúng ta đã sai lầm rồi.”

Cho tới hôm nay, cuối cùng cô cũng nhận thấy rõ hơn chênh lệch giữa hai người, không phải gia cảnh, không phải tuổi tác, không phải cái gọi là nhân tố bên ngoài, mà là do chính bọn họ. Hoàn toàn không thể hòa hợp, sống cùng nhau mà ngay cả một điểm chung cũng không có, cách biệt nhiều như vậy, cứ cố tình ở chung một chỗ, còn đau khổ hơn! Tâm tư cô vì mơ hồ không xác định được mà càng thêm đau đớn.

Từ xưa tới nay, đòi hỏi môn đăng hộ đối cũng không phải là không có lý.

Vệ Khanh nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt trầm tĩnh, nói: “Chu Dạ, anh nghĩ em cần bình tĩnh một chút, anh đưa em về trường. Đừng mở miệng nói chuyện nữa, anh không muốn nổi giận với em.” Hấn cũng cảm thấy phiền chán, nội tâm vo tròn thành một đồng, không muốn tình hình chuyển biến xấu hơn, đành phải gác lại, nhịn xuống.

Chu Dạ suy sụp hạ hai vai: “Không được, mọi người cần phải suy nghĩ, không chỉ mình tôi.” Giọng nói u

ám, buồn bã, sau đó xoay người: “Yên tâm, tôi có thể tự mình trở về, tôi không hề đồ tới mức lấy sinh mạng của chính mình ra đùa giỡn.” Không hề nhìn hẳn, gơ tay đón taxi, rất nhanh rời đi.

Đêm nay đúng là ác mộng! Cô hi vọng tỉnh lại sẽ không còn Vệ Khanh, cô sẽ lại trở về Chu Dạ ngày xưa, tự tin, ngang ngược, chưa bao giờ phải lo được lo mất, khóc lóc ưu phiền.

Lái xe hỏi cô đi đâu, cô vẫn ngơ ngẩn không nói chuyện. Hung hăng đâm xuống đệm ghế một cái, vì sao cô phải đau lòng, rơi nước mắt? Phì! Hẳn không xứng! Tức giận khó tiêu. Thấy ngoài đường có một quán Internet, tùy tiện tìm một chỗ dừng lại, đâm đầu đi vào, định bụng chơi cả đêm.

Đang lúc chơi game đùa giỡn với mấy người trên mạng hăng say, điện thoại vang lên, không muốn nghe, vừa mới nhắc lên, nhìn mới biết không phải hẳn mà là Ninh Phi, lười biếng nhắc máy, không có tâm tình nói chuyện. Ninh Phi nghe thấy bên cạnh cô có tiếng âm ỉ, hỏi cô đang ở đâu, cô thuận miệng nói đang ở ngoài quán nét chơi game.

Ngay lập tức cậu ta phát hiện cô không bình thường, hỏi: “Sao lại không vui như vậy? Xảy ra chuyện gì sao?” Bình thường cậu ta gọi điện cho cô, nếu không phải ở công ty thì sẽ ở kí túc, chưa bao giờ muộn như vậy mà vẫn còn ở ngoài đường, không chịu trở về. Chu Dạ cũng không nói dối. “Chỉ không vui thôi.” Tâm tình không vui, ai cũng nhìn ra cả.

Ninh Phi cũng không hỏi, vội nói: “Được, không vui thì không vui. Chơi game cũng chẳng thú vị gì, không bằng chúng ta đi hát kara đi, chơi cả đêm được không?” Cậu ta rất thông minh, biết Chu Dạ không muốn nói, liền không đề cập tới.

Chu Dạ hào hứng, rộng to là có lợi cho việc giải tỏa cảm xúc, tốt hơn nhiều so với việc ngồi một mình chơi game. Nói: “Hai chúng ta thôi sao? Em gọi vài người nữa đi cùng đi.” Ninh Phi đồng ý, biết cô muốn nhộn nhịp, nói sẽ mang chục người tới. Lúc Chu Dạ tới Ninh Phi đã cùng với mấy cặp nam nữ khác đứng chờ ở cửa. Thuê một phòng lớn, gọi một đồng đồ ăn, còn có cả rượu và nước, đẩy áp một bàn.

Mọi người bắt đầu ca hát. Đều là thiếu niên mười mấy tuổi, quây tới vô pháp vô thiên, chọn toàn những bài nhạc sôi động, vừa hát vừa nhảy, vừa hú vừa hét, ăn uống lung tung ném khắp nơi, căn phòng giống như trải qua một trận bão vậy, quây tới mức không còn nhìn ra hình thù nữa. Trong hoàn cảnh như vậy, Chu Dạ sao có thể buồn bực được nữa, đầu ong ong sắp hôn mê, quát: “Ninh Phi, âm ỹ quá, chị ăn không vào!” Xem ra cô khác biệt hoàn toàn với đám nhỏ này. Đây không phải là hát hò, đây là so xem giọng ai to hơn, khỏe hơn. Cô vẫn còn trẻ, nhưng không thể chịu được sự tra tấn lỗ tai như vậy.

Âm ỹ khiến Ninh Phi không nghe được rõ, sán lại gần hỏi làm sao vậy. Chu Dạ không có cách nào khác, hét to vào tai cậu ta: “Chị phải về, các em cứ chơi đi.” Nhức óc như vậy, tim cô cũng không chịu nổi nữa. Ninh Phi hát đầu lên, môi cô lướt qua má cậu ta, mềm mại thanh khiết, trong khung cảnh mờ tối như thế, khiến cho tim cậu khẽ run lên.

Không có cách nào nói chuyện, hai người đi ra ngoài hành lang. Ninh Phi hỏi: “Vì sao phải đi? Không phải muốn náo nhiệt sao?” Cô khụ khụ mấy tiếng, khàn giọng nói: “Không được, không chịu nổi kích thích như vậy.” Ninh Phi nhíu mày: “Vậy chị trở về làm gì? Có vui vẻ lên chút nào không? Ở lại đi, để bọn họ chơi chán, chúng ta uống rượu, ăn gì đó.”

Chu Dạ do dự một lát, đứng vậy, trở về làm gì, không phải sẽ tiếp tục đau lòng sao? Cô cảm thấy hai má nóng lên, theo bản năng đưa tay lên xoa xoa, đầu chỉ đau ở mặt, dường như ngực giấu sau lớp áo, lớp chăn vẫn bị kim đâm xuyên qua. Cô vì hẳn, ngay cả tát cũng phải chịu. Nhưng hẳn thì sao, lại để mặc cô ở trong góc khuất lặng lẽ rơi lệ. Cô từng toàn tâm toàn ý tin tưởng hẳn, tin tưởng tới mức giao chính mình cho hẳn, không lưu lại đường sống! Giờ phút này, hẳn lại khiến cô thất vọng, hoàn toàn thất vọng...

Ninh Phi thấy cô không nói gì, kéo cô ngồi xuống, bảo mấy người kia giảm âm lượng xuống. Có người đưa micro cho cậu ta, cậu ta nhận lấy, hỏi cô: “Chị không hát à?” Cô nhìn ngọn đèn mờ ảo, một lúc lâu sau hồi phục tinh thần, ảm đạm lắc đầu. “Không, cổ họng đau lắm rồi.” Tâm tình chán nản, có phải say sẽ giải được hết sầu? Ninh Phi bỏ micro xuống: “Chúng ta chơi oản tù tì đi.” Hai người ngồi một góc, bắt đầu xòe tay chơi oản tù tì. Cậu ta dạy Chu Dạ cách chơi, người nào thua không chỉ bị phạt rượu, mà còn phải trả lời câu hỏi của người thắng.

Lúc đầu, cậu ta thua liên tục, Chu Dạ rất vui vẻ, còn khoe khoang mình thông minh vốn sẵn tính trời, nhanh như vậy đã học được, liên tục ép cậu ta uống rượu, tâm tình vui lên rất nhiều. Ninh Phi cười nhìn cô, liên tục uống ba chén mà không nhăn mặt. Chu Dạ nghĩ nửa ngày, hỏi cậu ta toàn những câu không có gì mới lạ, hỏi bao nhiêu tuổi, trước kia học trường gì, có nghĩ tới tương lai muốn làm gì không, Ninh Phi ngoan ngoãn trả lời.

Đến một lúc sau, Chu Dạ thua dần, tính hiếu thắng nổi lên, không chịu bỏ qua, lôi kéo cậu ta: “Chơi tiếp, chơi tiếp... chị không tin không thắng được em! Mất mặt quá!” Lưỡi cuộn lại, nói không rõ. Ninh Phi hỏi chuyện trong nhà cô, biết cô chỉ còn cha, lại hỏi trước kia có từng hẹn hò với bạn trai nào chưa, vì sao lại ở bên Vệ Khanh, vì sao lại đính hôn. Trên cơ bản, những điều muốn biết đều đã biết, chỉ tiết thăm dò, ngay cả Lý Minh Thành và Trương Suất đều kể hết cho cậu ta.

Chu Dạ ảo não nói: “Ninh Phi, em chơi xấu, sao chỉ có chị thua?” Ninh Phi nhìn cô uống nhiều rượu, sắc mặt ửng hồng, nghĩ nghĩ nói: “Rượu tôi thay chị uống, nhưng mà phải trả lời thành thật đấy nhé.” Chu Dạ đẩy cậu ta ra: “Không cần... chị có thể tự uống...” Cầm chén lên, ngửa đầu uống cạn, cộp một cái xuống bàn, nằm vật xuống sofa, híp mắt nói: “Em muốn hỏi cái gì? Ừm...” không biết vì sao, sau khi cãi lộn, khoe mất lại ần ần lệ.

Ninh Phi thấy cô nằm xuống, đi tới đỡ cô, giữ vai cô nói: “Vì sao không vui, tối nay đã xảy ra chuyện gì?” Chu Dạ uống say tới mơ hồ, nghe cậu ta hỏi như vậy, lại càng đau lòng, nức nở nói: “Ninh Phi... chị bị người ta đánh... huh u, thế nhưng anh ta lại còn bắt chị xin lỗi!”

Ánh mắt Ninh Phi lạnh lùng, ôm thắt lưng cô, hỏi: “Đánh ở đâu? Có đau lắm không?” Cô gật đầu: “Đau, đau ở đây...” nói xong, chỉ chỉ ngực mình. Ninh Phi im lặng hồi lâu, lại hỏi cô cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Cô bắt đầu mắng mỏ Vệ Khanh xấu xa, nói hằn hắc cô tùy tiện gây chuyện, nói hằn thển cô bị người khác đánh, còn ép cô xin lỗi người ta, nói hằn không còn kiên nhẫn với cô... Tủi thân, khóc nghẹn ngào thành tiếng, khóc nức nở không thôi.

Ninh Phi quả quyết nói: “Rời xa hắn đi, chia tay!” Cậu ta không có thiện cảm với Vệ Khanh, hiện tại càng ghét hơn. Chu Dạ “oa” một tiếng: “Nhưng mà chị rất yêu hắn...” cho nên tìm mới đau như vậy, cảm thấy hắn không thể tha thứ. Ninh Phi trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: “Đi thôi, tôi đưa chị về.” Cô cần nghỉ ngơi. Chu Dạ gật đầu, qua quýt lau nước mắt, dựa vào vai cậu ta đi ra.

Vừa ra tới cửa, nghe thấy tiếng điện thoại vang lên. Từ trong túi xách lôi ra, thấy vô số cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Vệ Khanh gọi. Vừa rồi ở trong phòng kara, không nghe thấy gì. Cô không định nghe, nhưng thấy nhiều cuộc gọi nhỡ như vậy, cũng hoảng hốt.

Vừa nhắc máy, đã nghe thấy Vệ Khanh rống lên: “Em đi đâu vậy? Sao lại không nghe điện thoại? Vẫn cứ tùy tiện như vậy, giận rồi chơi trò mất tích, không biết sẽ làm người khác lo lắng hay sao? Tức giận thì có thể giải quyết vấn đề à? Em bao nhiêu tuổi rồi? Đừng có trẻ con mãi như vậy...”

Vệ Khanh nhìn cô ngay cả chào hỏi cũng không nói, cứ nghênh ngang rời đi, nên rất giận. Nghĩ rằng nên dạy cho cô một bài học, để nhớ đời! Nếu không cứ vô kỷ luật như vậy, coi trời bằng vung rồi sẽ thành cái dạng gì? Đều là do hắn qua cứng chiều cô, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, muốn thế nào được cái đó, không chịu nổi một chút oan ức!

Trở lại tiệc rượu, tiếp tục xã giao, cười nói đã khiến chư vị chê cười, chuyện trò vui vẻ, thủ đoạn khéo léo đưa đẩy. Mọi người rất nhanh bỏ qua, đều đùa giỡn nói hôm nay Chu tiểu thư đúng là bị oan, Vệ tổng nên an ủi cho tốt. Rượu quá ba lượt, ngoài mặt Vệ Khanh trấn tĩnh tự nhiên, bình tĩnh, chờ khi bị chọc ghẹo quá nhiều lại bắt đầu lo lắng, đứng ngồi không yên. Còn không biết cô tức giận thế nào, theo tính tình cô, chỉ sợ gặp chuyện không may.

Lấy cớ có việc về trước, trên đường gọi điện thoại cho cô cũng không có người nghe máy. Biết tính cô, vì thế gọi tới kí túc, Lục Đan nói cô vẫn chưa trở về, hằn cằn lo lắng hơn. Theo hướng xe cô đi lúc đó, chính là trở về trường, tại sao nửa đêm rồi còn đi đâu?

Tìm cũng không biết đi tìm ở đâu, mới phát hiện hóa ra mình vẫn chưa biết nhiều về cô. Không biết bạn của cô là ai, không biết tình hình trong trường cô, không biết lúc cô tức giận sẽ làm gì. Đành phải ra sức

gọi điện thoại cho cô. Chu Dạ này, đúng là một khắc cũng không để người ta sống yên ổn! Chờ tới khi kết nối liên lạc được, cơn tức đã “phụt” một cái, bùng nổ, hầm hầm mắng lớn.

Chu Dạ đang tức giận, sao chịu để hấn mắng như vậy, rượu tỉnh hơn phân nửa, sắc mặt thay đổi, lạnh lùng nói: “Ai cần anh lo? Ai là trẻ con? Sao tôi lại là trẻ con? Rốt cuộc tôi đã gây thơ làm chuyện gì không thể tha thứ nổi? Không cần anh so sánh tôi với trẻ con, so với đám bạn cùng lứa tuổi tôi đều trưởng thành hơn rất nhiều, biết cuộc sống cũng không dễ dàng gì. Tôi không nghe máy thì làm sao? Chẳng lẽ tôi không có tự do cá nhân à? Tôi tức giận không thể đi ra ngoài giải sầu hay sao? Tôi cũng cần có thời gian yên lặng suy nghĩ. Vệ Khanh, anh đừng có đề cao bản thân quá như vậy!” Không đợi hấn nói chuyện, lập tức tắt máy.

Bọn họ chưa từng cãi nhau to như vậy, Chu Dạ nổi giận mà Vệ Khanh tức không ít. Cô đứng ngoài hành lang ngây ngốc một lúc, mới giật mình nhớ ra Ninh Phi còn đứng bên cạnh, vội nói: “Không sao, chị tự về được mà.” Ninh Phi kiên quyết: “Không sao, không phiền gì đâu. Dù sao chị cũng uống rượu, phải đưa chị về mới đúng.” Đỡ cô lên xe, hỏi cô có cảm thấy không thoải mái hay không, đúng là một cậu trai chăm sóc cẩn thận.

Vệ Khanh nghe một chuỗi lời của Chu Dạ, chấn động không nhỏ. Trong tiềm thức, hấn vẫn luôn coi cô như một cô gái nhỏ, cả đời bao bọc, nghĩ tới những lúc cô cúi kính, giận dữ lại dễ dàng tha thứ cho cô, dỗ cô, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thẳng vào vấn đề, vì sao cô lại giận. Lần này cũng giống như vậy, cho rằng cô chưa đủ trưởng thành, ở trước mặt mọi người gây gổ với người ta. Nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ, có lẽ chuyện gì cũng có nguyên nhân. Hôm nay, cô ghen tuông, lo lắng cho hấn. Mà hấn lại chưa hỏi qua, vì sao cô lại cảm thấy bất an lo lắng.

Có lẽ trong lúc này, bọn họ nên suy nghĩ cẩn thận, tiến thêm một bước hiểu biết về nhau.

Trong lúc hấn đang trầm tư suy nghĩ, thì tình cảnh trước mắt lại khiến hấn phát cuồng. Một chiếc taxi dừng xuống bên cạnh, đầu tiên là một cậu con trai đi xuống, diện mạo không tầm thường, hấn tùy tiện nhìn qua, chỉ cảm thấy có chút quen quen. Lại nhìn tiếp, ánh mắt liền bốc hỏa, Chu Dạ đi xuống, mềm mại ngã vào trong vòng tay cậu trai kia, bước chân lảo đảo, còn vươn tay ôm thắt lưng cậu ta, để giữ thăng bằng, xem ra say không nhẹ.

Đúng là không thể nào tưởng tượng nổi!

Yêu nhau thì dễ, ở chung thì khó!(Có lẽ là yêu) Chương 52: Chiến tranh lạnh

Edit: Ishtar

Vệ Khanh “rầm” một tiếng, mở cửa xe xuống dưới, cũng không thèm nhìn Ninh Phi, thẳng tay kéo Chu Dạ trong tay cậu ta ra. Võ mặt cô nói: “Sao lại uống say như vậy?” Giọng lạnh lùng rõ ràng không vui. Không ngờ cô lại đi cùng một gã trai ra ngoài uống rượu, còn lêu lổng tới rạng sáng mới về.

Chu Dạ mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy hấn, cố gắng đứng vững, đẩy hấn ra: “Buông ra... tôi không muốn gặp lại anh...” Vệ Khanh tức giận, cô còn dám không biết sống chết giận dữ hấn nữa! Bóp chặt cằm cô: “Nhìn rõ ràng chứ, anh là ai?” Chu Dạ trợn mắt: “Tôi còn chưa say chết! Đi đi, đi đi, dù sao tôi cũng tùy hứng làm vậy, cổ tình gây sự, anh còn tới làm gì?”

Vệ Khanh cười khổ, giờ vẫn còn hận sao. “Theo anh về.” Có chuyện gì thì về nói, đóng cửa lại thích nào loạn thế nào cũng được, kéo cô về xe. Chu Dạ hết đá lại đánh. “Không, tôi không cần... anh buông ra, anh buông ra...” não loạn âm ỉ, Ninh Phi đi lên, tóm lấy Chu Dạ, đối mặt với Vệ Khanh, trong mắt không hề có một tia sợ hãi. “Anh không thể ép buộc cô ấy.” Ý chỉ trích nồng đậm.

Vệ Khanh căm giận nhìn cậu ta, nhưng không thể so đo với một thằng nhóc, khách sáo nói: “Cảm ơn em đã đưa vị hôn thê của tôi về.” Nhắc nhở mối quan hệ giữa hấn và Chu Dạ, đồng thời cũng nhắc cậu ta giữ tự trọng. Ninh Phi thờ ơ, một lúc sau nói: “Không sao, chúng tôi rất thân thiết.”

Suýt nữa Vệ Khanh bị nội thương vì tức giận, đừng nghĩ cậu ta lớn không ra lớn, nhỏ không ra nhỏ, không ngờ lời nói lại sắc bén như vậy, không động tĩnh đâm hấn một dao. Dừng một chút nói: “Nghe Chu Dạ thường nhắc tới em, nói rất thích cậu em trai này. Tôi cũng hiểu được.” Ninh Phi cười nhạo: “Phải không?”

Hy vọng như thế.” Vệ Khanh không thể không nhìn cậu ta bằng ánh mắt khác, thẳng nhóc này cũng rất lợi hại.

Không để ý tới cậu ta, ôm Chu Dạ nói: “Hôm nay là anh không đúng, theo anh về được không? Kí túc của em đóng cửa rồi.” Xoa xoa hai má cô, hơi thở ấm áp, trong miệng vẫn còn ngào ngạt hương rượu. Hắn nghĩ thầm, không thể nào tức giận, không thể để người khác thừa cơ xen vào. Bạo loạn trong nhà không thể tăng lên thành loạn ngoại xâm được.

Nếu Chu Dạ chịu ngoan ngoãn theo hắn trở về đã không còn là Chu Dạ. “Đi về cùng anh sao? Dựa vào cái gì? Bằng việc tôi ăn một cái tát sao...” vốn đang định nói tiếp, lại nhìn thấy Ninh Phi đứng bên cạnh, vụt tắt, ở ngoài miệng, miễn cưỡng tươi cười: “Ninh Phi, cảm ơn em đã đi cùng, còn đưa chị về. Lần khác nhất định sẽ mời em ăn cơm.”

Ninh Phi thản nhiên nói không sao, là chuyện bạn bè tốt nên làm. Nhìn vào mắt Vệ Khanh, còn nói: “Chị nghỉ ngơi cho khỏe, đừng quên mời tôi ăn cơm. Tôi đi đây, nếu có việc gì thì gọi điện cho tôi.” Cô gật đầu: “Ừ, em mau về đi, trên đường cẩn thận.” Nhìn cậu ta xoay người đi lên taxi, mới chầm chậm đi về kí túc, bước chân lảo đảo.

Vệ Khanh đi theo phía sau nói: “Chu Dạ, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc.” Chu Dạ dùng lực đập đập vào cánh cửa kính của kí túc, không kiên nhẫn nói: “Đêm nay tôi giận dữ đủ rồi, không muốn nói chuyện. Có việc gì ngày mai nói sau, hiện giờ tôi muốn ngủ.” Nhìn thấy hắn, lại nhớ tới bộ dáng thờ ơ lúc tối, lạnh lùng bạc bẽo, tâm lại lạnh toát, càng thêm đau đớn. Ngày trước nói lời ngon tiếng ngọt, hóa ra kết quả lại như thế này đây.

Quản lý kí túc đi ra mở cửa, thấy cô uống say khướt, nhíu mày hỏi: “Sinh viên này, sao muộn thế này mới về?” Còn hằm hằm nhìn Vệ Khanh.

Chu Dạ nhanh chóng chạy tới ôm bà: “Cô ơi, cô... người này quấy rối em.” Lạnh lùng nhìn hắn, giọng nói khó chịu. Nếu không phải hắn suốt ngày quấy rầy cô, hôm nay cô có đau lòng khổ sở như thế này không? Nếu hắn trêu chọc cô, vì sao lại để người khác tùy ý tát cô một cái, ngay cả một câu an ủi cũng không có?

Nếu không phải hắn cứ quẩn quýt bên cô không buông, có lẽ cô sẽ tìm được một bạn trai bằng tuổi, khi xếp hàng mua cơm, sẽ vì cô mà đầu mướt mồ hôi; khi cô có xích mích với bạn học, sẽ nổi giận dưng dưng bênh vực cô; khi cô đau lòng khổ sở, sẽ ở bên cạnh cô, cả đêm dỗ dành cô vui vẻ... Sẽ không có vấn đề hôn nhân nan giải, không có áp lực nối dõi tông đường! Hơn nữa, ít nhất trong lòng người đó sẽ chỉ có mình cô, không phải loại người lảng nhãng. Tình yêu đơn giản như vậy, thích hợp với một người còn là sinh viên như cô, có gì không tốt chứ? Ở chung một chỗ với Vệ Khanh, cô cảm thấy mệt mỏi quá.

Vệ Khanh hoảng sợ, không thể tưởng tượng được cô lại như vậy, giật mình nhìn cô, nói: “Chu Dạ... em...” điên rồi có phải không?

Quản lý kí túc kéo Chu Dạ ra phía sau lưng, đề phòng nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Tiên sinh, xin anh hãy giữ tự trọng. Nếu anh không đi, tôi sẽ báo bảo vệ nhà trường.” Vệ Khanh giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Chu Dạ, thấy cô không có dấu hiệu giải thích, đành quay đầu rời đi.

Nhưng ngay cả Chu Dạ cũng không được sống yên ổn. Quản lý đưa cô về văn phòng làm công tác giáo dục tư tưởng. “Nhà trường có quy định, sau mười hai giờ đêm không thể ra ngoài, sao em lại không tuân thủ. Đêm hôm khuya khoắt, một cô gái trẻ ở bên ngoài có rất nhiều nguy hiểm, em lại còn uống say như vậy, có phải là hành vi của một sinh viên hay không? Con gái thì phải giữ cho mình trong sạch, có tự tôn, tự trọng, em nói nếu để cha mẹ em biết, sẽ đau lòng thế nào...”

Chu Dạ không ngừng nói “vâng”, liên tục gật đầu, cũng hứa về sau không dám vi phạm nữa, nhất định sẽ tuân thủ quy định của nhà trường. Nhưng cho dù có như vậy, vẫn chưa được thả ra. Quản lý nói: “Hành vi này rất nghiêm trọng, lẽ ra nhất định phải thông báo phê bình. Nhìn thấy em có thái độ nhận sai thành khẩn, viết một bản kiểm điểm, sau đó quay lại nộp cho tôi. Được rồi, đi về ngủ đi. Em nhìn lại mình xem, người đầy mùi rượu, nửa đêm trở về, sẽ gây ảnh hưởng xấu tới bạn học...”

Cuối cùng Chu Dạ cũng đã biết cái gì gọi là tự mình chuốc vạ vào thân, đúng là đối xử với cô như con sâu làm rầu nồi canh. Đã nói thả cho cô về nghỉ ngơi, nhưng vẫn còn lải nhải mắng mỏ tới hơn nửa tiếng. Từ

đó về sau, Chu Dạ chỉ cần nhìn thấy quản lý kí túc, hình thành phản xạ có điều kiện, lập tức đi đường khác, thật sự rất sợ bà ta.

Ngủ được một giấc, tinh thần tốt lên rất nhiều, nhưng vẫn chưa nguôi giận. Cứ nghĩ tới vô duyên vô cớ ăn một cái tát, cả người giận tới mức không thể kiềm chế. Đương nhiên, không hề tới “Vân Mã” đi làm, dù sao cũng sắp khai giảng. Vì thế, giữa ngày hè chói chang, kê cao gối nằm ngủ trên giường, xem phim “Vượt ngục” nổi tiếng một thời, xem mà say như điệu đờ, vỗ tay tán thưởng, đầy vẻ ngưỡng mộ. Gặp ai cũng nói nam chính trong phim đúng là đẹp trai, thông minh, chỉ nhìn thôi cũng thấy tuyệt lắm rồi. So với Vệ Khanh, còn tốt hơn nghìn lần, vạn lần!

Vệ Khanh cũng không gọi điện thoại tới, vì thế hai người rơi vào tình thế chiến tranh lạnh. Chu Dạ nhìn ảnh chụp hân, hân hân nói: “Vệ Khanh, anh biến đi, cả đời này đừng có xuất hiện nữa.” Lại tủi thân, lại đau lòng, rốt cuộc là cô đã trêu ai, chọc ai? Ăn một cái tát không tính, bây giờ còn cãi nhau thành như vậy, giống như tát cả đều là lỗi của cô. Vô cùng thất vọng về Vệ Khanh.

Chớp mắt đã sang học kỳ mới, Chu Dạ vẫn buồn bực không vui. Ninh Phi đạt ước muốn, trở thành tân sinh viên khoa mỹ thuật tạo hình trường cô, thật trùng hợp, vào đúng lớp cô ngày xưa, lớp 804, là sư đệ của cô. Cậu ta vừa xuất hiện, đã gây chấn động trong trường, rất nhanh chóng có tiếng tăm trong khoa mỹ thuật tạo hình. Ngay cả các nữ sinh khoa khác cũng đều biết tới danh tiếng lừng lẫy của cậu ta.

Ngày khai giảng đầu tiên, có một cô bạn tới gần hỏi cậu ta đã có bạn gái hay chưa, sắc mặt cậu ta không chút thay đổi, nhìn cô gái, không nói một câu đã xoay người rời đi. Bởi vì không hay nói chuyện, lại luôn một mình, thích ngồi ở cửa sổ, nhìn về phía sân thể dục phía xa, đối diện đó chính là tòa nhà kí túc dành cho nữ nghiên cứu sinh. Vì thế mọi người đều đồn đại, Ninh Phi lớp 804, là một mỹ thiếu niên, trên người có khí chất u buồn quý tộc, làm người ta đau đớn đến ngạt thở.

Ninh Phi quan sát thời gian, đoán tới giờ Chu Dạ nên đi ra ăn cơm, vì thế đứng ở phòng triển lãm tranh của khoa mỹ thuật tạo hình, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía thang máy. Mọi người nối đuôi nhau đi ra, Chu Dạ cũng đi ra theo, đứng một bên vỗ vỗ bụi trên quần áo. Vừa rồi bị sợi dây quần quanh cuộn giấy bám vào người, cả người dính đầy tro bụi.

Ninh Phi đưa khăn ướt cho cô. Cô ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên, cười nói: “Ninh Phi! Thật trùng hợp, sao em lại ở đây?” Cầm lấy lau lau tay. Giảng đường dạy các sinh viên chưa tốt nghiệp không ở cạnh đây. Ninh Phi khẽ cười: “Tôi đi xem chị vẽ.” Chỉ vào phòng triển lãm. Chu Dạ đắc ý: “Chị ở trường là người rất nổi tiếng, em không biết sao?” Nói xong cười, hỏi cậu ta có muốn đi ăn cơm cùng không. Gái đứng chỗ ngựa.

Hai người ngồi trong canteen, khiến cho mọi người chú ý. Chu Dạ trêu ghẹo: “Ninh Phi, xem ra em còn nổi tiếng hơn chị. Chưa bao giờ chị bị nhiều người ngó nhìn thế đâu.” Ninh Phi cười nhạt, không trả lời, chỉ hỏi cô muốn ăn gì. Chu Dạ ngó nghiêng nhìn: “Đúng là thời gian ăn cơm, đông người quá. Đang muốn ăn thịt nướng, nhưng thôi, bỏ qua đi, ăn mì là được rồi, còn nhanh chóng làm việc.” Thấy mọi người xếp hàng mua thịt nướng, cô không còn thích thú nữa.

Ninh Phi bê bát mì đặt trước mặt cô, còn nói: “Chị ăn trước đi, tôi đi xếp hàng.” Chu Dạ gọi cậu ta lại: “Vậy còn em, em không ăn à?” Còn chưa nói xong, cậu ta đã tiến vào đội ngũ xếp hàng thật dài. Nhưng chẳng bao lâu đã trở lại, Chu Dạ giật mình: “Sao lại nhanh như vậy?”

Cậu ta nói có nhờ một bạn học đứng xếp chỗ trước, giúp cậu ta mua. Cô lắc đầu cười, đẹp trai đúng là có lợi, cười hỏi: “Là bạn nữ sao?” Ninh Phi nhìn cô, lắc đầu nói không phải. Không biết vì sao, ánh mắt cậu ta thỉnh thoảng lại liếc qua, khiến da đầu cô khẽ run, nói thầm: “Ừ... không phải, vậy thì không phải.” Sao lại nhìn cô như vậy, giống như cô đã nói sai ấy.

Ninh Phi đi lấy đồ ăn, có hai nữ sinh xô đẩy lại đây, hai người nhìn xuống, trong đó một cô gái hăng giọng hỏi: “Xin hỏi, cô là bạn gái của Ninh Phi sao? Chúng tôi cũng không có ý gì, chỉ tò mò muốn hỏi một câu, nếu không tiện nói, cũng không sao.”

Chu Dạ cười khỏ, cùng cậu ta ăn bữa cơm mà cũng lắm phiền phức như vậy, nhú mày hỏi: “Các bạn là sinh viên mới sao?” Nếu không, sẽ không thể không biết cô. Hai cô gái gật đầu, chờ mong nhìn cô. Cô cười, nói: “Nếu muốn biết như vậy, vì sao không đi hỏi Ninh Phi?” Một cô gái chân thành thẳng thắn nói: “Chúng tôi

không dám đi hỏi Ninh Phi, cho nên mới tới hỏi cô thôi. Cô cũng không phải không biết, Ninh Phi không thích nói chuyện.”

Lúc đầu cô gặp cậu ta, cũng có cảm giác này, cảm thấy cậu ta đúng là một tên nhóc lảm lỳ, nhưng bên cạnh lâu ngày, cảm thấy rất tốt. Xem ra, cậu ta không có thói quen nói chuyện với tất cả mọi người.

Bên cạnh có người nghe thấy, cười: “Chu Dạ, bạn nên lấy ra uy phong đàn chị dọa các em ấy, sau này sẽ không ai dám tìm bạn hỏi mấy cái chuyện bát quái nhảm chán này nữa.” Hai cô gái kia mới biết cô là học tỷ nổi danh trong trường, liền im lặng, ngoan ngoãn rút lui. Người nọ cũng tò mò, cười hỏi: “Sao bạn lại quen với sinh viên năm nhất thế? Danh tiếng của tên nhóc Ninh Phi này rất lớn nha, công nhận là rất đẹp trai.” Cô cười: “Lúc trước cậu ta ôn thi đại học, mình mới quen mà.” Người nọ nhún vai, ý nói đã hiểu.

Hai người ăn trưa xong, đi tới bàn dài cắt khay ăn. Có một cô gái nhỏ rất đáng yêu ngăn bọn họ lại, đỏ mặt lắp bắp nói: “Bạn Ninh, ... cái này... mong bạn nhận lấy...” vừa nhìn đã biết là thư tình, phong thư màu hồng nhạt, dùng lụa tết thành nơ bướm, nhìn rất cầu kỳ, hiển nhiên là tốn không ít tâm tư. Không ngờ lên tới đại học còn có người đưa thư tình nha!

Cô gái kia khi nói chuyện thì mặt đã đỏ lên, có lẽ đã bỏ ra toàn bộ dũng khí mới dám làm thế. Trên tay Ninh Phi vẫn bưng khay ăn, không hề cử động, cũng không biểu hiện gì, đối với mấy chuyện này đã tập mãi thành quen. Mà cô gái kia xấu hổ, chân tay luống cuống, đứng ở nơi đó, đầu ngón tay đã hơi run rẩy.

Chu Dạ nhìn ánh mắt cậu ta thờ ơ, đẩy đẩy cậu ta, liếc mắt một cái, ý bảo cậu ta đừng có im lặng không nói gì như thế. Nhìn thấy cô gái kia căng thẳng, cúi mặt như sắp khóc, vội vàng nhận lấy, cười nói: “Yên tâm, chị sẽ giúp em đưa cho cậu ta.” Cô gái kia mới nhẹ nhàng thở ra, cảm kích nói: “Cám ơn học tỷ.” Đỏ mặt rời đi.

Ninh Phi từ phía sau mở miệng nói: “Thật xin lỗi, tôi đã có bạn gái rồi.” Cô gái kia quay đầu nhìn cậu ta, vô cùng kinh ngạc, sắc mặt tái nhợt, luống cuống gật đầu, nhanh chóng chạy đi. Chu Dạ giật mình: “Em có bạn gái sao? Sao chị không biết, nếu có cơ hội cũng muốn gặp một lần.”

Ninh Phi gật đầu: “Đúng vậy, có rồi.” Kéo cô đi xuống dưới: “Đi thôi, sau khi ăn nên đi bộ một lát, rất có ích cho sức khỏe.” Chu Dạ nhìn bức thư tình trên tay, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Trả lại cho người ta ư?” Ninh Phi hỏi lại cô: “Chị đã nhận thì nên làm gì?” Cô nghĩ nghĩ: “Cô gái đó rất đáng yêu.” Tiện tay nhét vào trong túi áo cậu ta.

Đi ngang qua sân thể dục, Chu Dạ nhìn thấy một đám người đang chơi bóng, quay sang hỏi: “Em có hay chơi bóng không?” Ninh Phi nhún mày, hỏi làm sao. Cô cười: “Ăn cơm xong, nên vận động một chút, chúng ta chơi bóng rổ đi. Cho em xem, chị chỉ cần ba bước có thể cho bóng vào rổ, lần nào cũng trúng.” Chạy tới phòng dụng cụ mượn bóng, lúc trở về dẫn theo vài bạn nữ. Ninh Phi cũng không nói gì, cùng chơi với các cô. Nhưng trước mặt người ngoài, cũng không nói nhiều.

Mấy cô gái hi hi ha ha ném bóng vào rổ, cười hỏi cô vì sao lại quen Ninh Phi. Chu Dạ đắc ý nói: “Thấy em trai chị có đẹp trai không? Nếu mấy em có ý gì, trước tiên phải hiểu kính với chị trước.” Mọi người cười mắng cô xấu xa, nôm đùa ầm ĩ.

Chu Dạ ở bên ngoài thổi phồng khoa trương là thế, đến lúc đứng vào sân, mười lần thì tới chín lần không trúng, khiến mọi người cười nhạo không thôi. Cô không cam lòng, kéo Ninh Phi qua: “Nào, lại đây, bệch lộ tài năng đi, đừng để chị mất mặt.” Ninh Phi ngoan ngoãn đứng ra bên ngoài, cầm bóng biểu diễn, khiến mấy nữ sinh thét chói tai, sau đó tiêu sái tung người, người ta kia mới là chính tông ba bước ném bóng vào rổ, một phát trúng luôn, biểu diễn đẹp mắt. Đám người vây xem vỗ tay kêu lớn: “Đẹp lắm, làm lại một lần nữa đi.”

Bên cạnh có một cô gái nhỏ si mê nói: “Làm sao bây giờ, ngay cả lúc chơi bóng rổ, Ninh Phi cũng đẹp trai như vậy, là thần tượng hoàn mỹ trong lòng mình.” Chu Dạ đứng cạnh nghe thấy, buồn cười, nhảy dựng lên kêu lớn: “Đẹp lắm, làm lại lần nữa đi.” Ninh Phi thấy cô vỗ tay, cười cười với cô, phi thân nhảy lên, quả bóng ngoan ngoãn chui lọt vào trong rổ, khiến cho phần đông các cô gái vỗ tay hoan hô.

Chu Dạ chống thắt lưng cười, từ xa giơ ngón tay cái lên với cậu ta. Có một nam sinh không phục, đi tới đấu với cậu ta, cậu ta không phải loại người háo thắng, lần này lại tiếp nhận khiêu chiến, thần nhiên không

sợ. Chu Dạ đi lên khán đài ngồi xem, đi theo mọi người ồn ào bàn tán, một tiếng chuông dồn dập vang lên, nhìn thấy hiển thị tên người gọi, hừ lạnh một tiếng.

Nhưng cuối cùng vẫn nghe máy, tức giận nói: “Tôi tưởng anh tan biến luôn trong không khí rồi.” Giận dữ nhiều ngày như vậy, vẫn không thể nào buông xuống. Tốt xấu gì cũng phải có biện pháp giải quyết. Vệ Khanh mở đầu chính là: “Anh đang ở trong bệnh viện.”

Chu Dạ sợ hãi: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại ở trong bệnh viện?” Thái độ biến chuyển hẳn. Khóe miệng Vệ Khanh nhếch lên ý cười, giọng nói vẫn không nóng không lạnh: “Đương nhiên là bị bệnh thì mới nằm viện. Em đúng là nhẫn tâm, nhiều ngày như vậy, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, cũng không quan tâm tới sống chết của chồng em.” Điển hình của loại người đã được tiện nghi còn khoe mẽ.

Giờ phút này, cô đâu còn tâm tư cùng hắn so đo, liên tục hỏi: “Đang ở bệnh viện nào? Có nghiêm trọng hay không? Em tới thăm anh. Sao anh lại vào viện? Khi nào...” Vừa nghe thấy ở bệnh viện, liền nghĩ ngay tới tai nạn xe cộ hoặc là bị bệnh nan y gì đó, giống như trong phim Hàn...

Trên đường đi vô cùng áy náy, nếu sớm biết sẽ cúi đầu nhận lỗi, không so đo với hắn. Kinh hoàng nghĩ, chẳng may thật xảy ra chuyện gì, bảo cô phải làm sao đây? Thật không dám tưởng tượng. Chiến tranh lạnh nặng nề cứ như vậy mà tan thành mây khói. Ngay cả chào hỏi cũng không kịp, cứ như vậy vội vã rời đi.

Ninh Phi quay đầu không nhìn thấy cô, cứ quanh quẩn bên khán đài tìm. Đến khi có người nói cho hắn, Chu Dạ có việc, về trước, hắn mới đeo túi sách, lẳng lặng ra về.

Vệ Khanh mấy ngày qua cũng không khá hơn tí nào. Đêm đó nghe thấy cô nói với người khác là hắn quấy rầy cô, nổi giận, thiếu chút nữa là thổ huyết. Không cho cô một bài học, đúng là không biết trời cao đất rộng là gì, vì thế hạ quyết tâm, lạnh lùng với cô, dùng nó khiến trách cô. Tâm tình không tốt, cả ngày hầm hầm vác mặt tới công ty, dọa nhân viên dưới quyền nơm nớp lo sợ. Mọi người đều đã biết trợ lý kia chính là vị hôn thê của hắn, nghe nói bị khách bắt nạt, có lẽ sắc mặt ông chủ cũng khó chịu. Vì thế làm việc thật cẩn thận, so với bình thường còn cẩn cù chăm chỉ gấp đôi.

Qua vài ngày sau, chuyện công ty đã xử lý xong xuôi, hắn lại rảnh rỗi, lại bắt đầu động não. Nghĩ tới tính tình Chu Dạ, vô duyên vô vớ bị tát một cái, tức giận như vậy, cũng là chuyện bình thường. Đang nghĩ cách làm thế nào để dỗ dành cô, nhưng lại cảm thấy mất mặt. Ngày đó cô cùng Ninh Phi ra ngoài uống rượu lêu lổng, hắn còn chưa tính toán với cô đâu, lại còn từ chuyện sinh sự gây ra phong ba “quấy rầy”, khiến hắn càng thêm gan lì với cô, xem ai cúi đầu trước. Lòng tự tôn của đàn ông không thể bỏ qua được!

Cứ như vậy mười ngày qua, cô lại không hề có động tĩnh, hắn lại hoảng hốt. Cái cô nàng Chu Dạ kia, có tiếng là không tim không phổi, thích mềm không thích cứng. Muốn cô chủ động cúi đầu, vô cùng khó khăn, chỉ sợ phải nghĩ cách tiếp. Trong khoảng thời gian này, lại vừa đúng lúc có dịch cảm cúm, hắn không cẩn thận bị lây. Bị ho vài ngày không khỏi, bác sĩ đề nghị mau chóng nhập viện. Hắn nhướn mày, nảy ra ý hai, vì thế gọi điện cho Chu Dạ, vừa vận lấy cơ bị ốm để hòa giải.

Âm thầm nói trong lòng, hắn đúng là bị váng đầu, mới có thể không tức giận với cô.

Quả nhiên, Chu Dạ vội vàng đi tới bệnh viện, lại nghe nói hắn chỉ bị cảm cúm bình thường, sắc mặt lạnh lẽo, nói: “Nếu không phải đại sự chết người gì, tôi về.” Hại cô lo lắng, đúng là mất mặt. Quan tâm quá sẽ loạn, quan tâm quá sẽ loạn, hừ, cô chính là rất quan tâm!

Vệ Khanh làm sao dễ dàng để cho cô đi, vội nói: “Mấy ngày nay anh bị ốm, cổ họng vừa đau vừa ngứa, cũng không có ai chăm sóc, ngay cả cơm cũng không được ăn ngon. Em đã mang hoa quả tới đây, giúp anh rửa đi, anh muốn ăn, cổ họng đang đau lắm.” Nói xong ho một tiếng, ho thật, không phải giả vờ. Lời nói rất đáng thương, tuổi thanh niên bị tham, người ngoài không biết, còn tưởng cô ngược đãi hắn.

Chu Dạ mười ngày qua không gặp hắn, thấy hắn gầy đi nhiều, râu không cạo, sắc mặt không tốt, hơi vàng, môi tái, hình dạng rất tiêu tụy. Làm sao nữ quyết tâm cứng rắn nữa? Nghe hắn nói đau họng, nghĩ cam là loại quả mát, giảm nhiệt, vì thế dùng dao gọt cam. Hắn ăn cam xong, còn nói đối bụng.

Cô nhìn đồng hồ, tức giận nói: “Mới ba giờ chiều, anh đã đói bụng là thế nào?” Hắn đáng thương nói: “Từ tối qua tới giờ anh chưa được hạt cơm nào vào bụng, vừa mới truyền nước, tinh thần tốt một chút, mới

muốn ăn chút gì đó.” Chu Dạ nghe xong, trong lòng mềm lại, nói: “Anh đợi một lát, em ra ngoài mua cho anh.”

Truyền nước xong, y tá tới rút kim, nói hắn có thể ra viện. Chuyện gia đình còn chưa giải quyết xong, sao có thể đi chứ. Vì thế yêu cầu người ta truyền cho hắn một chai nữa. Chu Dạ quay lại, nói: “Đang ốm, nên ăn nhẹ. Em mua cho anh ít cháo gà, anh ăn một ít đi.” Múc ra bát.

Vệ Khanh nói: “Tay phải anh đang cầm kim, ăn không tiện...” ánh mắt nhìn cô, không nói. Cô đành ngồi trước giường, đút cho hắn ăn, vẫn không nói không cười, khuôn mặt trầm tĩnh. Vệ Khanh cũng không dám nói như lung tung, sợ chọc giận cô, sắc mặt mà biến đổi, coi chừng uống phí công sức. Cô gái nhỏ này, trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Trong lúc nhất thời, trong phòng bệnh chỉ tiếng ăn cháo, rất im lặng. Không nghĩ một lúc sau, một ít cháo bắn vào mặt hắn, hắn “á” một tiếng. Cô vội buông bát, quay ra tìm không thấy giấy ăn, vì thế lấy tay lau giúp hắn.

Vệ Khanh nghiêng mặt, nhân cơ hội hôn lên tay cô, thở dài: “Chu Dạ, anh ốm thành như vậy, em còn muốn giận tới bao giờ? Chờ anh chết có phải không?” Cô cứng người lại, cúi đầu không nói gì, rút tay lại. Vệ Khanh thấy thế, tay trái vươn lên, kéo cô vào trong lòng, ở bên tai cô thì thầm: “Nói gì đi, tiểu yêu tinh, còn giận nữa không?” Trên mặt cười dài.

Chu Dạ không đẩy ra, cũng không giận dữ nữa, hằm hừ nói: “Em bị người ta đánh, anh nói xem chuyện này nên làm thế nào?” Tay Vệ Khanh xoa xoa lưng cô, nói: “VẬY em nói xem? Cũng không thể bảo anh đi đánh người ta một cái đấy chứ?” Cô ngẩng đầu lườm hắn. “Em nghĩ thế đấy.” Ngày đêm cô đều muốn tát cho ả đàn bà kia một cái, nhưng đó chỉ là giấc mơ, nếu giấc mơ ấy có thể thành sự thật.... Ánh mắt cô bắt đầu sáng lên...

Hắn vội nói: “Người ta đi rồi, anh biết tìm người thế nào? Chu Dạ... đây không phải là em làm khó anh sao? Chuyện cũng qua rồi, chúng ta không so đo với người ta nữa...”

Chu Dạ trừng mắt hắn, nổi giận dưng dưng: “Hòa thượng chạy được, nhưng miếu không chạy được. Đầu sỏ gây chuyện không phải người khác, mà là anh!” Chẳng lẽ cô phải chịu oan ức thế à? Hừ! Kéo cổ áo hắn ra, hung hăng cắn xuống xương quai xanh của hắn.

Vệ Khanh kêu thảm một tiếng, trên đầu vai phải mờ mờ tia máu. Hắn hút một ngụm khí lạnh, nói: “Em đúng là ra tay tàn nhẫn! Coi anh là kẻ thù không đội trời chung à?”

Chu Dạ xoa xoa đôi môi đỏ, đúng là có vài phần giống nữ quỷ hút máu, mắt sáng lên nói: “Biết đau sao? ‘Đau’ thì mới chữa được. Đừng tưởng chỉ cắn thế này là xong, chuyện này em không để cho anh yên đâu.”

Thà rằng đắc tội với tiểu nhân, không thể đắc tội với phụ nữ.

27. Chương 53-54

(Có lẽ là yêu) Chương 53: Hòa thuận

Edit: Ishtar

Chu Dạ nói được làm được, quả thật việc này không dễ yên.

Vệ Khanh lấy cớ mình là bệnh nhân, nằm ở nhà nghỉ ngơi. Đương nhiên Chu Dạ muốn tới chăm lo bữa ăn hàng ngày cho hắn. Thực ra hắn đã truyền hai chai đường glucoza, có thể đứng dậy đánh chết hổ rồi.

Chu Dạ lo lắng thân thể hắn không khỏe, buổi chiều có lớp học cảm tình Đảng cũng không chịu học, lén lút trốn về. Cô nghe người ta nói, muốn được giữ lại làm giảng viên thì đảng viên có cơ hội khá lớn. Hồi hận thái độ trước kia không tích cực, nhanh chóng đi nộp đơn xin gia nhập Đảng, thứ hai hàng tuần đi học

cảm tình Đảng, trở thành một đảng viên dự bị. Càng ngày cô càng cảm thấy làm giảng viên đại học là một nghề nghiệp ổn định, vì thế ra sức cố gắng.

Tối siêu thị mua nguyên liệu, chuẩn bị làm đồ ăn ngon cho hần, bồi bổ thân thể. Cầm theo một đồng túi lớn túi nhỏ đi vào, thấy hần đang ngồi ở sofa nhàn chán xem ti vi, hỏi hần có cảm thấy không thoải mái hay không, có muốn tới bệnh viện khám lại không. Vệ Khanh vội nói không cần, chẳng qua sức lực chưa hồi phục mà thôi. Chu Dạ nói: “Vậy anh đi ngủ thêm một lát nữa đi, nấu cơm xong em sẽ gọi anh dậy.” Xoay người, tắt bật đi vào phòng bếp.

Vệ Khanh ngủ tới giữa trưa, làm sao mà ngủ tiếp được nữa, đi vào hỏi cô có cần hỗ trợ gì không. Chu Dạ tức giận nói hần không gây thêm phiền phức đã là tốt lắm rồi. Bảo hần đi vo gạo, hần vo nửa tiếng cũng chưa xong. Cô đi vào, thấy hần vẫn còn đang vo vo, đầu đầy mồ hôi, lầm bầm oán giận nói, gạo này bị làm sao thế, sao rửa mãi không sạch. Hần vo gạo tới nổi, nước vo gạo đã trong suốt. Chu Dạ đổ hết đi, nói gạo này làm gì còn dinh dưỡng nữa đâu mà ăn? Toàn bộ đã bị hần vo hết rồi.

Một lát sau, hần lại lò dò đi vào, cọ cọ cô nói: “Tây Tây... anh đói bụng...” ánh mắt sáng như sao nhìn chăm chăm cô, ám chỉ. Chu Dạ vội vàng thái củ cải, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Xong ngay đây, anh chờ thêm lát nữa! Đi ra ngoài, đi ra ngoài đi, đừng ở đây vướng tay vướng chân!” Hần thấy cô không có phản ứng, đành phải bắt mẩn đi ra.

Vẫn không ngồi yên được, lại chạy vào, ôm lấy cô từ sau lưng, tay sờ lưng tung, vừa hôn vừa cắn. Chu Dạ tức giận nói: “Anh để em yên một lát được không? Em còn đang...” thì bàn tay đã tiến vào bên dưới lớp váy ngắn.

Chu Dạ sợ nóng, chỉ mặc áo sơ mi, váy bó ngắn, càng thuận tiện cho hần. Ôm lấy cô, đặt lên trên bàn bếp, nửa thân dưới chắt chẽ kết hợp một chỗ. Chân Chu Dạ không chạm đất, vừa đẩy vừa chống cự: “Anh làm gì thế? Em còn đang nấu cơm, vòi nước còn đang mở...” Vệ Khanh vui đầu vào ngực cô, “Không ăn, ăn em trước...” Vươn tay tắt bếp, tóc váy cô tới tận eo lưng.

Chu Dạ giãy dụa không được, giữ tay hần lại, nhú mồm hỏi: “Anh muốn làm à?” Vệ Khanh mắng nhỏ “Yêu tinh”, vui đầu cắn vành tai cô, ngậm trong miệng, cứ từng chút một liếm mút, giống như đang ăn kẹo đường vậy, còn dùng đầu lưỡi đảo đảo. Khiến cô run rung, toàn thân tê dại, đó là nơi mẫn cảm của cô, không chịu nổi khiêu khích. Chu Dạ há miệng thở hổn hển, động tác điêu luyện như vậy, cô cũng hơi động tình. Cố gắng chống cự lại mê hoặc, dùng sức véo đùi mình một cái, đau thở ra tiếng, lý trí hoàn toàn hồi phục. Sau đó đẩy hần ra, nhảy xuống đất, sửa lại khóa kéo, kéo váy xuống.

Vệ Khanh ngạc nhiên nhìn cô. Cô quay sang thản nhiên cười, tay sờ loạn ngực hần. “Muốn thì cũng được thôi, nhưng có điều kiện...” Vệ Khanh đã giống như tên đã lên dây, không bắn đi được, loại đau khổ này có thể hiểu nổi, giữ chặt cô, liên tục nói: “Được được được, điều kiện gì cũng đồng ý với em hết...” còn muốn tiếp tục.

Chu Dạ ra vẻ không để ý tới dục vọng của hần, “Ngoan... không vội...” kiễng chân hôn hôn hần, xoay người đi vào phòng khách, từ trong túi xách lấy ra một tờ giấy, hai tay ôm trước ngực, từ trên cao nhìn xuống nói: “Kí đi, xong rồi chúng ta tiếp tục...” thực ra cô nhin cũng rất vất vả...

Vệ Khanh không có cách nào khác, nhìn cô lắc đầu cười khổ, vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi cô: “Cái gì thế? Khế ước bán mình à?” Chu Dạ chủ động cởi áo sơ mi, cảnh xuân lộ ra, ngón tay lướt qua vài vòng, sau đó ném lên trên đầu hần, nhú mồm nói: “Sao nào? Sợ rồi sao?” Chỉ có như vậy đã khiến dục hỏa của Vệ Khanh “phùng” một tiếng, bốc cao, suýt chút nữa chảy máu mũi. Lý trí mất hết, mắng “yêu nữ!”. Nhanh chóng ký tên mình lên.

Chu Dạ ghé sát vào người hần, thổi hơi, còn hỏi: “Không xem qua sao? Không sợ em bán anh à?” Vệ Khanh trả đũa lại, trừng phạt cô: “Tiểu yêu tinh, một ngày nào đó anh sẽ chết ở trong tay em.” Cô cười ha ha, nhưng mà chẳng mấy chốc liền cười không nổi, Vệ Khanh giãy vò cô kêu liên tục, vội cầu xin tha thứ. Vệ Khanh còn chưa thỏa mãn, tức giận nói: “Tiểu yêu tinh, về sau còn dám nữa hay không?” Giờ ngay cả giấy bán mình cũng đã ký, cả đời anh mình bị hủy hoại trong chốc lát, nếu truyền ra ngoài, sợ làm trò cười cho người trong ngành.

Chu Dạ chờ hần thỏa mãn xong, không cam lòng nói: “Xem sau này em trừng phạt anh thế nào?” Cầm tờ

“giấy bán mình”, đắc ý vô cùng. Vệ Khanh đành lắc đầu thở dài, nhắm mắt lại hỏi: “Trong đó viết gì thế?” Chu Dạ hắng giọng, bắt đầu đọc: “Điều một, từ giờ trở đi, anh chỉ được phép đối xử tốt với một mình em, phải chiều chuộng em, không thể lừa dối em, hứa với em việc gì, anh đều phải làm được; nói chuyện với em phải thật lòng. Không được bắt nạt em, mắng em, phải tin tưởng em, khi người khác bắt nạt em, anh phải giúp em trước, khi em vui vẻ, anh phải cùng em vui vẻ; khi em không vui, anh phải dỗ dành cho em vui, vĩnh viễn cảm thấy em xinh đẹp nhất; trong mơ cũng chỉ được mơ thấy em; trong lòng anh chỉ có một mình em.”

Vệ Khanh nhìn cô bật cười, đọc gì mà cứ như đọc lời thoại trong phim vậy. Cô hung hăng nói: “Cười cái gì mà cười? Nhìn xem, anh làm trái bao nhiêu điều? Hứa với em chuyện gì, anh đều làm được sao? Người khác bắt nạt em, anh có bên vực em trước sao? Vợ anh bị người ta tát một cái, anh đứng bên cạnh nhìn còn gì?” Vừa nhắc tới chuyện này, lửa giận lại bốc lên, cứ nghĩ tới là giận! Vệ Khanh vội nói: “Nhất định tuân thủ, không dám trái lại. Có còn nữa hay không?”

Cô lườm hắn một cái, “Đương nhiên là còn, anh nghĩ là em bỏ qua cho anh dễ dàng à?” Tiếp tục đọc, liên tục hơn mười điều, Vệ Khanh càng nghe đầu càng phình to ra, cái gì mà không thể quản đầu quản chân, cơm nước xong phải rửa bát, nhìn không chớp mắt, phi lễ chó nhìn, Vệ Khanh nghĩ thầm, viết thật súc tích, lại còn không được ép cô làm chuyện cô không muốn làm là chuyện gì? Vợ vàng nói: “Báo cáo bà xã đại nhân, tiểu nhân kháng nghị, đây là hiệp ước không bình đẳng!”

Chu Dạ lạnh lùng nhìn hắn: “Kháng nghị không có hiệu lực, bác bỏ chống án.” Tiếp tục đọc: “Bản hiệp ước này có hiệu lực vô thời hạn, từ ngày ký tên bắt đầu có hiệu lực, mỗi bên photo một bản, do Chu Dạ cất giữ, chưa có chủ nhân đồng ý, không thể tự tiện sửa đổi, hiệu lực theo pháp luật.” Một đôn nện xuống!

Vệ Khanh nghe xong điều kiện thêm vào cuối cùng, kêu ầm lên: “Cái gì?” Phạt hắn chép bản kiểm điểm á? Hắn có nghe nhầm hay không? Chu Dạ lấy một tờ giấy trên bàn, nói: “Đều là tại anh, làm hại em bị quản lý kí túc phạt viết bản kiểm điểm, mỗi lần đều nói nội dung chưa đủ khắc sâu, liên tục viết ba lượt, là nỗi nhục lớn trong đời! Toàn văn tổng cộng có chín trăm hai mươi bảy chữ, phạt anh chép một trăm lần.”

Vệ Khanh rống to: “Đả đảo! Không thể làm nô lệ!” Võ bàn đứng dậy, xiết chặt tay lại: “Kiên quyết không chép!” Dáng vẻ của kẻ sĩ có thể chết, cũng không thể chịu nhục, dáng vẻ hiên ngang lắm liệt. Cô liếc mắt nhìn hắn: “Không chép thật à? Được, em sẽ nói cho cha mẹ biết! Đừng tưởng em không dám, anh trở mặt nhìn em bị người khác đánh!”

Hắn làm sao có thể không muốn sống nữa. Chịu nhục thì chịu nhục, ừ ừ nói: “Chép một lần được không?” Rao giá trên trời, người kia cũng nghiêm túc, hạ giá liền trả tiền. Cô nhảy dựng lên: “Một lần?” Thế mà hắn cũng nói được! “Anh còn cò kè mặc cả, cho anh chép một ngàn lần!”

Vệ Khanh thức thời im lặng. Một thời gian rất lâu sau, mỗi khi hắn có yêu cầu gì, cô lại hỏi: “Anh chép bản kiểm điểm xong rồi sao?”

Hắn vốn định lờ đi cho qua, nghĩ cô rồi sẽ quên, qua đi sẽ không sao nữa. Nhưng không ngờ cô lại không cho hắn chạm vào người, còn nói rõ là phải tự tay chép, không được nhờ người khác chép hộ. Hắn đành phải ngoan ngoãn viết từng chữ một, mỗi buổi tối lại ngồi trước bàn làm việc, nghiêng răng nghiêng lợi một phen. Mà Chu Dạ cứ cố ý ẩn hiện bên cạnh, thỉnh thoảng phát ra tiếng xua đuổi động vật...

Hắn cứng rắn lại không nhẹo một hồi, cuối cùng cũng giảm được xuống còn năm mươi lần. Đây đúng là bài học nhớ đời.

Nhưng hắn cũng không có xem thường Chu Dạ, chẳng qua là dùng chỉ là dùng một phương pháp khác mà thôi.

Khi hắn tới trường tìm cô, từ xa thấy cô đang đứng nói chuyện với một nam sinh, chờ tới khi nam sinh kia quay người lại, mới nhận ra đó là Ninh Phi, giận “hừ” một tiếng. Chu Dạ thấy hắn tới, vội vàng chạy đến, lau mồ hôi cười nói: “Anh đã đến rồi, có mang bản kiểm điểm đến không?” Hắn tức giận nói: “Một tập dày cộm kia kìa!” Cô phì một tiếng, làm mặt quỷ trên hắn, nói: “Nóng chết mất, em muốn ăn kem.”

Hai người giống như một đôi sinh viên, ngồi dưới tàng cây. Tháng chín, đã có gió nhẹ, hơi nóng giảm bớt, dưới cây cổ thụ cao lớn, thỉnh thoảng phát ra tiếng xào xạc của tán lá, thỉnh thoảng có tiếng kêu của một hai chú chim hót líu lo, có người trong lòng ở bên cạnh làm bạn, đơn giản mà vui vẻ, niềm hạnh phúc rất

bình dị. Bỗng nhiên Vệ Khanh nói: “Chu Dạ, sổ sách của em xong rồi, còn anh vẫn chưa tính toán sổ sách với em đâu!”

Cô mút cây kem, gí sát mặt vào hần, hỏi: “Anh có sổ sách gì cần tính toán với em?” Cô cũng chẳng làm sai chuyện gì. Không làm chuyện xấu xa, không sợ quỷ gỗ cửa. Vệ Khanh nhìn thấy dáng vẻ cô bất cần, tức giận nói: “Em còn không biết tự kiểm điểm à! Em nói xem, rốt cuộc em và tên nhóc Ninh Phi kia là thế nào? Còn cùng cậu ta đi ra ngoài uống rượu lêu lổng, ăn tìm gấu gan báo phải không?”

Cô cắn một quả sơ ri, nói: “Không phải đã sớm thành thật kể cho anh rồi sao? Cũng không phải đi riêng với một mình cậu ta, là cả một đám người đi vào KTV! Người ta đưa em về là phép lịch sự tối thiểu. Anh còn gì muốn hỏi nữa à? Đã hết chưa...”

Vệ Khanh bực mình: “Nếu đã biết sai, sao còn không tránh xa hần một chút?” Cô trừng hần liếc mắt một cái: “Người ta gọi em là chị! Anh suy nghĩ nhiều quá!” Vệ Khanh căn bản không tin, đều là đàn ông, còn không biết trong lòng thằng nhóc đó nghĩ gì sao? Nói: “Dù sao em cũng tránh xa cậu ta một chút, anh không thích cậu ta.”

Cô hầm hừ: “Anh ghen tị người ta trẻ tuổi, đẹp trai chứ gì?” Hần gõ gõ vào trán cô: “Anh ghen tị làm gì? Chỉ là một thằng nhóc, vẫn còn búng ra sữa. Anh là sợ em bị người khác mê hoặc.” Chu Dạ nhú mày nói: “Sao anh lại không tin tưởng em nhỉ? So sánh thì cũng không bằng anh, sao em lại có thể bị người ta mê hoặc được? Anh đúng là quá coi thường em rồi.”

Trong lòng Vệ Khanh ầm ập vô cùng, cười nói: “Thật sao? Thật sự thích anh như vậy à? Vậy chúng ta mau kết hôn đi.” Cô bất đắc dĩ nói: “Không phải đã nói chờ em tốt nghiệp xong sẽ kết hôn sao? Chỉ còn một năm nữa, anh vội cái gì? Chúng ta cứ như bây giờ không tốt sao?”

Vệ Khanh bất mãn: “Tốt cái gì chứ, tránh cho đêm dài lắm mộng, chúng ta làm rõ ràng mọi chuyện. Em nhìn Lý Minh Thành xem, con cậu ta đã biết chạy rồi đấy.” Hần cứ càu nhàu mãi, đúng là buồn bực. Cô đẩy hần: “Học tử nói rất hối hận, không nên kết hôn sớm như vậy. Có con rồi, những kế hoạch, lý tưởng, khát vọng trước kia, muốn làm chuyện gì cũng bị quấy rầy. Vệ Khanh, em không muốn kết hôn sớm như vậy...”

Hần hung hăng véo má cô, nói: “Từ khi anh quen em tới giờ, em chỉ biết nói không. Không muốn tiền của anh, không muốn đi ra ngoài ăn cơm, không muốn hẹn hò, không muốn làm bạn gái anh, không muốn đính hôn, không muốn kết hôn... khi nào mới có thể ngoan ngoãn gặt đầu, nói tiếng đồng ý đây?” Cầm thán một tiếng. Càng không muốn, thì càng không thể tự kiểm chế.

Cô oan ức nói: “Anh chỉ nhớ những lúc em từ chối, bởi vì anh quên nhiều lúc em rất mềm mại đáng yêu nha! Ví dụ như bây giờ...” cô hôn cắn hần, tiện thể bôi cả kem lên.

Một chút oán thán của Vệ Khanh biến mất không còn một mảnh, thân thiết cọ cọ vào mũi cô nói: “Ềm chờ đấy, sẽ có lúc để em nói muốn.”

Tháng mười, tiết trời cuối thu thoải mái, bầu trời quang đãng như vừa được tẩy rửa, đúng vào dịp diễn ra đại hội thể dục thể thao. Chu Dạ đem lại vẻ vang cho khoa, phát huy phong trào của đảng viên đi đầu, dũng cảm tham gia cuộc thi chạy tám trăm mét nữ. Thực ra, cô là đảng viên dự bị, vì chưa phải là chính thức, cho nên càng thêm tích cực.

Đang ở dưới sân khởi động, Ninh Phi chạy tới tìm cô, nói chạy cuối cùng cũng không sao, quan trọng là có tham dự mà thôi, không cần quá cố gắng. Hần sợ cô tới lúc cuối không chịu nổi, chỉ cần là nữ sinh, nghe chạy tám trăm mét, không thể không biến sắc. Cô vội nói: “Không sao, không phải chỉ có tám trăm mét à, không chết được đâu, thực ra chị có thể cố gắng, chạy nhanh như thỏ ấy. Nếu đã tham gia, sẽ dùng toàn lực ứng phó.” Ninh Phi khiến cô phải chú ý, cậu ta cũng đăng ký tham gia, cần phải đi chuẩn bị.

Đứng ở hàng đầu, nhìn trái phải xung quanh, mấy nữ sinh khác dường như không có tinh thần gì cả, ủ rũ nhìn đường băng dưới chân. Nghiên cứu sinh các cô vốn không có hứng thú gì với đại hội thể dục thể thao. Nếu không phải Chu Dạ hưởng ứng kêu gọi, đi đầu hô hào, cũng sẽ không tham gia chạy tám trăm mét chết tiệt này. Chu Dạ còn chạy đi hiến 200cc máu nữa.

Thở hồng hộc chạy đi, mạng nhỏ dường như mất một nửa, xếp vị trí thứ ba, bình thường, có thể miễn cưỡng

tham gia vào vòng chung kết. Cô thầm kêu khổ, gì chứ, còn phải chạy nữa à? Sớm biết thế này thì đã nghe lời Ninh Phi chạy cuối cùng là tốt rồi. Đang nghĩ có nên bỏ quyền thi đấu hay không, dù sao đại hội thể dục thể thao chỉ cần có ý tham gia là được. Lại nghe cổ động viên trên khán đài không ngừng hò reo: “Chu Dạ, cố lên! Chu Dạ, cố lên!” Trong lòng cô lại nóng lên, kiên trì chạy tiếp. Có lẽ vì gần đây hiến quá nhiều máu, sau khi chạy tiếp bị váng đầu hoa mắt, cô chấp chạy tới điểm cuối cùng, chân mềm nhũn, ngã xuống.

Ninh Phi luôn luôn chạy theo bên ngoài, thấy không ổn, vội vàng xông lên đỡ cô. Giáo sư thấy sắc mặt cô trắng bệch, mặt không chút máu, vội nói: “Nhanh đưa lên phòng y tế, nhanh đưa lên phòng y tế!” Vội bạn học vội vàng chạy theo đưa cô vào phòng y tế. Khám một hồi, cô mới tỉnh dậy. Bác sĩ nói cô thiếu máu, chú ý dinh dưỡng, chỉ cần nghỉ ngơi là khỏe, còn truyền cho cô một chai đường glucoza. Cô gật đầu, ngoan ngoãn nằm xuống giường.

Thấy Ninh Phi không đi, nói: “Em không đi tham gia thi đấu à?” Hần nói không, mua dưa hấu ướp lạnh, còn có cả dưa, đều là hoa quả cô thích ăn. Sợ cô ở một mình buồn chán, ngồi bên cạnh nói chuyện phiếm với cô, những bạn học khác vì còn có việc, đều quay về sân vận động.

Hai người nói chuyện câu được câu không, ánh mặt trời ngày thu sáng ngời như trong gương, từ trên trời trút xuống đất, khiến người khác tâm tình thư thái. Chu Dạ nói đùa: “Ninh Phi, em đẹp như vậy, có nên coi em như một cô gái không nhỉ?” Ninh Phi nghe xong, nhíu mày, đột nhiên xoay ngang ôm lấy cô, dễ dàng bế cô lên hỏi: “Chị cảm thấy tôi giống cô gái sao?” Đột nhiên bị bế lên giữa không trung, Chu Dạ sợ hãi kêu một tiếng, vội nói: “Không giống, không giống, em mau thả chị ra.” Đúng là bị dọa.

Vỗ ngực nói: “Hóa ra em khỏe như vậy. Vừa rồi chỉ đùa một chút thôi, đâu có nói thật, làm gì mà giận ác thế.” Nói hần giống con gái, có gì đáng tức giận chứ? Ninh Phi hờn nửa ngày mới nói: “Chu Dạ, tôi là đàn ông.” Chu Dạ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hần, cố nín cười, gật đầu nói: “Từ hành động vừa rồi của em, chị hoàn toàn có thể tin tưởng được.”

Chai nước nhanh chóng truyền hết, nghe thấy radio bên ngoài tuyên bố đại hội thể dục thể thao buổi sáng chấm dứt, một lúc sau, rất nhiều bạn học tiến vào thăm cô. Lục Đan đi tới nói: “Chu Dạ, mình cảm ơn cho bạn. Vừa nãy bạn trai của bạn gọi điện thoại, mình nói cho anh ta biết bạn bị ngã, anh ta nói sẽ lập tức đến ngay.” Chu Dạ cảm ơn cô, nhận áo khoác và đồ dùng.

Rút kim ra, tinh thần đã tốt lên rất nhiều, mọi người đều tự giải tán ra về. Chu Dạ vắn thắt lưng, nói: “Đúng là sinh long hoạt hổ.” Khoa chân múa tay một lúc nói: “Tay đánh nam sơn mãnh hổ, chân đá bắc hải giao long.” Đại hội thể dục thể thao để lại hậu quả. Ninh Phi kêu lớn: “Cẩn thận!”

Còn chưa nói xong, Chu Dạ đi xuống cầu thang, chân bước vào khoảng không. Ninh Phi nhanh tay lẹ mắt đỡ cô, còn liên tục hỏi cô có bị thương hay không. Cô lắc đầu, “Không sao, không sao, ngồi một chút, tới chỗ đối diện kia ngồi đi.” Lại tự mình chế giễu: “Biết cái gì gọi là đặc ý vênh váo chưa? Cứ nhìn chị thì biết.” Đúng là họa đơn vô chí.

Bỗng nhiên, đối diện có một nam sinh lớn giọng gọi: “Ninh Phi, bạn chạy đi đây vậy? Sáng nay phải thi nhảy xa, sao không tham gia?” Ninh Phi dừng một chút, nhìn Chu Dạ, sau đó làm như không có việc gì nói: “Mình tưởng một giờ ba mươi chiều mới thi.” Nam sinh kia đi tới, cầm thời gian biểu trên tay, nói: “Bạn nhìn thời gian đi, rõ ràng là mười giờ ba mươi sáng bắt đầu, buổi chiều là môn đẩy tạ. Mọi người đi tìm bạn khắp nơi, không thấy bạn đâu, còn tưởng xảy ra chuyện gì.” Ninh Phi xin lỗi, nam sinh kia nói thêm vài câu rồi rời đi.

Chu Dạ nhìn hần, nghi ngờ hỏi: “Sao em lại có thể nhớ nhầm thời gian? Trên radio có thông báo mà.” Hần tránh ánh mắt cô, nói: “Tôi không nghe qua radio, chị nghe được sao?” Lúc đó bọn họ đã ở trong phòng y tế, đâu có chú ý tới. Vì thế Chu Dạ không nói, ngồi trên ghế, vén ống quần lên, bị sưng một chút.

Ninh Phi ngồi xuống bên cạnh, cẩn thận quan sát, nói bằng bố một chút sẽ khá hơn. Cô vội nói không sao, không sao, bị trật chân mà thôi, ngồi một lát là được. Ninh Phi nhanh chóng đứng dậy: “Chị cứ ngồi đây đi, tôi đi tới quầy tạp hóa mua urgo, trở về giúp chị băng bó vết thương, dán vào sẽ nhanh chóng hết sưng.”

Hần vừa đi, có một bạn học quen biết đi tới, cười nói: “Chu Dạ, giúp mình một chút, đưa cái này cho em trai đẹp trai siêu cấp vũ trụ của bạn nhé. Mình cũng chịu sự ủy thác của người khác, giúp đỡ thôi. Ai bảo mình ăn của người ta một miếng, lại phải trả nợ nè.” Mọi người đều biết quan hệ giữa Ninh Phi và Chu Dạ

không giống bình thường, lúc đầu cũng có người nghi ngờ. Nhưng vì Chu Dạ cả ngày cường điệu rằng đó là em cô, mọi người đều coi đó là quan hệ ruột thịt thân thích, vả lại cô đã có một vị hôn phu là kim cương vương lão ngũ, cho nên cũng không nghi ngờ nữa.

Chu Dạ cười mắng: “Bạn cho rằng trên đời này chuyện gì cũng dễ dàng à? Bạn được người ta mua chuộc, còn mình thì lại không công nhận đồ hộ cậu ta, cũng hơi quá đáng nhé!” Cô gái kia cười: “Được rồi, được rồi, lần sau sẽ mời bạn đi ăn. Dù sao đồ cũng đưa tới rồi, mình đi đây.” Nhanh như chớp rời đi.

Chu Dạ nhìn hộp quà trong tay, lắc đầu thở dài, giấy gói màu xanh nhạt, bao bọc cẩn thận, tay nghề khéo léo, còn có sợi lụa buộc nơ, rất nổi bật, vô cùng tinh xảo. Không biết lại là cô sinh viên ngây thơ nào thăm mến cậu ta nữa đây? Ở bên trên có gài một tờ giấy nhỏ, trong lúc vô tình cô nhìn thấy, bên trên viết: “Ninh Phi! Chúc sinh nhật vui vẻ, sau đó là ngày tháng, kí tên.

Cô vô tình đặt bên cạnh. Chỉ một lát sau, Ninh Phi quay lại, thấy hộp quà kia, nhú mày, không có ý cầm lên, vẫn là Chu Dạ đặt vào tay cậu ta, nói: “Ít nhất thì cũng là tâm ý của người ta, sao có thể giẫm đạp lên như vậy.” Đứng dậy, khập khiễng đi về phía trước.

Bỗng nhiên Ninh Phi nói: “Tôi công chị đi.” Ngồi xuống, đưa lưng về phía cô. Chu Dạ vội nói không muốn, không muốn. Hắn nói: “Tôi thấy chị đi đứng khó khăn, tôi đi cùng cũng khó chịu, thà công chị còn hơn, bớt việc.” Hắn nói như vậy, cô đành trèo lên lưng hắn.

Đúng lúc đi qua sân vận động, nhìn thấy Vệ Khanh chạy tới, thấy Ninh Phi, đầu tiên là nhú mày. Cô kêu to: “Vệ Khanh, Vệ Khanh, anh mau tới đây, em đau chân lắm, rất đau...” Giầy dựa nhảy xuống, chạy vào trong lòng Vệ Khanh. Vệ Khanh hỏi cô bị thương ở đâu, làm sao lại bị ngắt, giọng hơi trách cứ, nhưng rất đau lòng.

Ninh Phi đứng ở bên cạnh nhìn bọn họ, không nói gì. Thiếu niên trẻ như vậy, nhưng tâm sự sâu như đáy biển.

Vệ Khanh khách sáo cảm ơn cậu ta, trong mắt có chứa địch ý. Cậu ta cũng không coi vào mắt, chỉ nhắc Chu Dạ nhớ thay băng, cười cười với cô, vẫy tay rời đi.

Vệ Khanh không vui, nhưng cũng không nói gì với Chu Dạ. Đây là chuyện của hai người đàn ông, không liên quan tới cô. Chỉ cần nhìn thấy cô cố gắng chạy về phía hắn, thì toàn bộ ghen tuông đã sớm biến mất dưới ánh mặt trời.

Tối hôm đó, Chu Dạ bỗng nhớ ra một chuyện, sinh nhật của cậu ta, không phải là hôm Valentine sao? Cậu ta mới thi xong kì thi chuyên ngành vào khoa nghệ thuật, hai người còn cùng đi xem phi,, sao giờ lại đổi thành tháng mười?

Lần này, khiến cô phải suy nghĩ rồi.(Có lẽ là yêu) Chương 54: Trốn tránh.

Edit: Ishtar

Ngày hôm sau, cố ý rủ Ninh Phi đi ăn cơm, hỏi: “Sinh nhật của em đã qua rồi phải không nhỉ?” Ninh Phi thấy vẻ mặt cô có chút bất thường, tránh không trả lời, chỉ nói: “Sao thế? Tự nhiên lại nhắc tới chuyện này?” Vui đầu ăn cơm. Trước đây Chu Dạ chỉ biết cậu ta khó đối phó, chẳng qua từ khi cậu ta ngoan ngoãn gọi cô là chị, liền một lòng coi cậu ta như em trai, không nghĩ quá nhiều. Vì thế cười nói không có gì, tùy tiện hỏi thôi.

Đứng ở bên cửa sổ ăn hoa quả, Chu Dạ vươn tay ra: “Cho chị mượn ví tiền!” Hắn hỏi làm sao thế, cô giả vờ hung thần ác sát nói: “Trần lộ! Bảo em đưa thì đưa đi, lẩm lờn thế nhỉ?” Ninh Phi cười hì hì đưa cho cô. Cô rút chứng minh thư bên trong ra, bên trên ghi rõ sinh ngày hai mươi lăm tháng mười. Cô đối sắc mặt, tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra, trả tiền mua mấy trái chuối.

Tối về đi ngủ vẫn nghĩ tới chuyện này, lần qua lộn lại không ngủ được, chỉ vì cô cảm thấy Ninh Phi bị thiếu thốn tình thương gia đình, cần một người chăm sóc, cho nên sợ rằng chính mình suy nghĩ nhiều, tự mình đa tình, như thế sẽ rất mất mặt. Thấy Lục Đan cũng chưa ngủ, hỏi: “Nếu một nam sinh lừa một cô gái nói hôm nay là sinh nhật cậu ta, bạn nói xem lý do là gì?” Lục Đan tò mò nhìn cô: “Không đầu không đuôi, đột nhiên hỏi một câu như vậy, mình biết trả lời thế nào? Nói tình huống cụ thể thì mới phân tích được chứ.”

Chu Dạ nghĩ nghĩ nói: “Ừm... cậu ta muốn tìm cô gái kia đi xem phim, sau đó nói là sinh nhật cậu ta, đại khái là như thế.” Lục Đan nhìn cô cười: “Ai theo đuổi bạn thế? Nói đi, xem mình có quen không?” Cô vội chối: “Ai nha... đừng nói lung tung, là ví dụ thôi. Bồn tiểu thư đây giữ mình trong sạch, là hoa đã có chủ, toàn tâm toàn ý, bạn đừng có gây lời đồn cho mình nha. Vì có người khác hỏi mình, cho nên tiện thể hỏi suy nghĩ của bạn một chút.” Đây gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê.

Lục Đan nhún vai: “Đơn giản thôi, nam sinh kia yêu cô gái ấy.” Chu Dạ đập bốp một cái vào thành giường. “Á” một tiếng, nói: “Không phải chứ? Đây là yêu sao? Sinh lý tử biệt của đời người là gì chứ? Bạn đừng nói bừa nha.” Lục Đan đứng dậy phản bác: “Bạn Chu Dạ, mình nghiêm túc trả lời vấn đề của bạn. Nam sinh kia sợ cô gái đó không đi, mới nói dối như vậy, chỉ có thể thực sự cô gái kia mới có thể hao phí tâm tư như vậy, nếu không ai thèm để ý làm gì, không phải là yêu thì là gì?”

Chu Dạ im lặng không nói chuyện. Cô vẫn còn nhớ hôm đại hội thể dục thể thao, Ninh Phi nói nhớ nhầm thời gian thi đấu. Thực ra, một người cẩn thận như cậu ta, phạm phải sai lầm như vậy, khó lòng khiến người ta tin nổi. Cô cảm thấy cậu ta còn ít tuổi, cha mẹ ly dị, gia đình bất hạnh, bên người lại không có bạn bè thân thiết, cô độc tịch mịch, vô cùng đau lòng, lại nói cậu ta lớn lên đẹp trai như vậy, người gặp người thích. Nhưng cô không muốn bởi vì thế mà cậu ta lừa gạt cô, tốt nhất nên lạnh nhạt thì hơn. Vả lại, đừng nhìn tuổi cậu ta nhỏ, trong lòng đang suy nghĩ cái gì, chính cô cũng không thể biết được.

Từ đó về sau, cô lại đề phòng Ninh Phi, không còn gần gũi đi cùng cậu ta nữa. Ninh Phi gọi cô ra, cô luôn lấy cớ từ chối. Có một lần, Ninh Phi gọi điện thoại, nói mình vẽ đoạt giải, muốn mời cô ăn cơm. Cô tiếc nuối nói đang cùng đi mua quần áo với bạn, không đi được. Nhưng lúc sau đi cùng Lục Đan tới nhà ăn ra, lại gặp Ninh Phi và vài người bạn của cậu ta đi vào, ánh mắt hai người nhìn nhau. Cô xấu hổ nói không nên lời.

Ánh mắt Ninh Phi lóe lên, sau đó đi tới chào hỏi: “Hôm nay tôi mời khách, có muốn cùng ăn chung không?” Nhìn cô, ánh mắt sáng quắc, không hề nhắc tới chuyện cô nói dối. Cô vội vàng lắc đầu: “Không cần, không cần, bọn chị ăn xong rồi. Các em cứ từ từ ăn.” Liên tục giục Lục Đan ăn nhanh, vội vàng rời đi.

Vài ngày sau, Ninh Phi đứng ở trên đường “trùng hợp” gặp cô, cười hỏi: “Đi học lớp cảm tình Đảng phải không? Tôi cũng mời vừa nộp đơn xin gia nhập đảng.” Hai người cùng nhau đi vào phòng học. Cô hết nhìn đồng lại nhìn tây, cố ý nói: “Bạn chị đã giữ ghế cho chị rồi, chị tìm xem.” Định chạy. Ninh Phi lại kéo cô ngồi xuống bên cạnh: “Chỗ này không tệ, còn có thể ngắm phong cảnh, chúng ta ngồi ở đây đi.” Giúp cô ngồi xuống.

Cô không còn cách nào khác, đành phải ngồi xuống, nhìn không chớp mắt, làm ra vẻ thực sự nghe giảng, còn cố gắng chép bài. Trước kia cô tới lớp học cảm tình Đảng luôn để ngủ bù, liên tục ngáp. Ninh Phi quay sang nhìn cô, nói: “Chị cứ như vậy làm gì, tay không mỏi sao? Tôi giúp chị chép, chị ngủ đi.” Chu Dạ không biết nói gì cho đúng, cô muốn từ chối, nhưng không tìm được lý do gì. Ninh Phi vẫn giống như trước đây, không có lời nói, hành động quá khích nào. Có lẽ do cô nghĩ nhiều, cậu ta thật sự coi cô như một người chị, cô không nghĩ tới cậu ta đau khổ thế nào, cậu ta đã đủ đáng thương rồi...

Đang lúc cô đang phiền não, đột nhiên Ninh Phi mở miệng: “Chu Dạ, có phải tôi đã làm sai điều gì không?” Cô ngạc nhiên, vội nói không có, em rất tốt. Hắn nói: “Tôi không tin, nếu không có, vì sao gần đây chị lại tránh tôi?” Cô chột dạ cười, hỏi có à, sao cô không biết nhỉ. Nói lời qua loa như thế, ngay cả cô cũng khinh bỉ chính mình.

Bỗng nhiên Ninh Phi nói: “Chu Dạ, về chuyện sinh nhật, không phải tôi cố ý lừa chị...” về sau hắn cũng đã nhớ ra. Sau khi Chu Dạ hỏi chuyện sinh nhật hắn, thái độ mới thay đổi. Cô không nói gì, quay sang nhìn cậu ta. Hắn dừng một chút, thật lâu sau mới nói: “Ngày hôm đó, tôi không vui, nhưng không có chỗ nào để đi cả. Chị không muốn đi, nên mới bắt đắc dĩ lừa chị, chị đừng giận, có được không? Tôi hứa từ nay về sau sẽ không bao giờ...”

Cô lắc đầu: “Chị không để ý chuyện này, thật đấy, đây chỉ là chuyện bình thường, em không cần vì chuyện này mà xin lỗi. Bản thân chị nhiều khi cũng đùa giỡn như vậy...” Ninh Phi thấy vẻ mặt cô lãnh đạm, càng sốt ruột, khẩn cầu: “Chu Dạ, tôi biết tôi không nên nói dối, chị có thể tha thứ cho tôi được không? Không phải chị từng nói, làm sai có thể sửa, không có chuyện gì không thể xảy ra sao?”

Cô thở dài, cậu ta đúng là biết ăn nói. “Chị không giận, đương nhiên là tha thứ cho em.” Ninh Phi sững sốt, hỏi: “Nhưng gần đây chị không để ý tới tôi, không phải là đang giận sao?” Chu Dạ phủ nhận, nói: “Không phải chị không để ý tới em, giống như trước đây thôi, em suy nghĩ nhiều quá rồi.” Trợn mắt nói dối. Đúng là không cảm không điếc, không làm bố chồng, cô cũng quyết định giả vờ cảm điếc, làm bộ như không hiểu cậu ta đang nói gì.

Đột nhiên, Ninh Phi có một cảm giác mơ hồ, hần thích cô, đó là sự thật. Nhưng từ khi cô biết tình cảm của hần, lại đối xử lạnh nhạt vô tình. Hần đành phải gọi cô là chị, đối cách tiếp cận cô, nhưng hiện giờ cô lại như gần như xa thế này, khiến cho hần cảm thấy lo lắng, luống cuống.

Hai người đều là người thẳng thắn, mà hiện giờ lại nói mập mờ, bề ngoài nói một kiểu, nhưng trong lòng lại nghĩ khác.

Hần cố ý bỏ qua, nói: “Tối nay, lớp tôi mở vũ hội, mọi người đều có thể tới. Nếu chị không giận tôi, vậy làm bạn nhảy của tôi nhé.” Cô vội nói: “Tìm chị á? Không thể nào? Em nên tìm mấy cô gái xinh đẹp bạn em mới đúng, chị lớn tuổi rồi, chân lại còn đang bị thương. Em tìm người khác đi nha. Các bạn em đều là nữ sinh thanh tú, tốt bụng, xinh đẹp, hoạt bát, chắc chắn nhảy không tệ, sẽ không làm mất mặt em.”

Ninh Phi bất mãn nói: “Chu Dạ, chị không có thành ý, hoàn toàn không nể mặt! Còn nói là chị của tôi, có chút chuyện ấy cũng không chịu giúp! Không phải chị thường khoe mình nhảy giỏi sao, không bực lộ tài năng, chẳng phải rất đáng tiếc à?” Chu Dạ tự mắng thầm trong lòng, sao mình lại có thể ba hoa như vậy, cái gì cũng nói ra! Tìm cớ: “Chân chị đang đau mà, em cũng biết đó, hay là thôi đi...” thực ra đã sớm khỏi rồi.

Ninh Phi nói: “Chúng ta nhảy chậm là được, đừng lo. Lớp trưởng chúng tôi nói, đây là hoạt động tập thể, không đi không được. Chu Dạ, chị đi cùng tôi đi, tôi không muốn người khác cười tôi là ngay cả bạn gái cũng không có, rất mất mặt. Không phải chị luôn cổ vũ tôi tham gia hoạt động của nhà trường sao?” Hần không có bạn gái sao? Chỉ cần vỗ tay một cái, lập tức có một tá. Chu Dạ trầm ngâm không trả lời. Hần nhìn cô, gọi chị, cô đành phải đầu hàng, nói sẽ đi, sẽ đi là được chứ gì.

Vũ hội ở đại học mặc dù không xa hoa tráng lệ, nhưng có rất nhiều người, đèn sáng lấp lánh, rất có không khí, nơi đâu cũng có tiếng cười nói vui vẻ, tuổi thanh xuân phấn khích. Chu Dạ còn chưa thay quần áo, trực tiếp đi thẳng tới, nhìn trang phục của mọi người đều lộng lẫy, toàn bộ nữ sinh đều mặc váy, cô thấy xấu hổ, quay đầu nói: “Thôi đi, chị nhìn khó coi như vậy, tốt nhất nên quay về.”

Ninh Phi giữ cô lại, cầm lấy hai cái vé, nói: “Tôi cảm thấy chị như vậy là ổn rồi, rất đẹp.” Hần khen ngợi cô là đóa hoa sen trong nước, đơn giản mà thanh lịch. Nói những lời êm tai khen tặng như vậy, ai nghe xong mà chẳng vui vẻ? Chu Dạ hớn hớ nói: “Ai nha... Ninh Phi, không ngờ em có cách khen ngợi người khác đáng yêu như vậy, đúng là tạo niềm vui cho người khác đó nha.”

Ninh Phi vừa tới, đã khiến không ít nữ sinh chú ý, có cô còn cố ý thét chói tai. Buổi tối như vậy, có nhiều hành vi vô lễ cũng được tha thứ. Hôm nay cậu ta mặc bộ lễ phục màu xanh nhạt, thắt nơ bướm, mái tóc dùng gel vuốt cố định, khuôn mặt trẻ tuổi càng thêm sáng sủa đẹp đẽ, gờ tay nhấc chân đều toát ra khí chất, thanh nhã cao quý, giống như hoàng tử, phong độ nhẹ nhàng, vô cùng nổi bật.

Chu Dạ véo má cậu ta, cười không ngừng: “Nghe thấy không? Đúng là vinh dự cho chị quá.” Ninh Phi mỉm cười: “Không, phải nói là vinh hạnh của tôi mới đúng.” Ôm cô nhanh nhẹn khiêu vũ. Ánh mắt Chu Dạ liếc nhìn xung quanh: “Ai nha... khoa chị có rất nhiều người tới, chị cũng muốn cùng khiêu vũ với lớp trưởng, cậu ấy nhảy rất đẹp, nhất là hiphop, rất đẹp...” Ninh Phi thở nhẹ một tiếng: “Chu Dạ, tối nay chỉ tôi và chị cùng nhảy. Chị cũng không cần đồng ý người khác, được không? Chỉ đêm nay thôi...”

Một vũ hội lộng lẫy tráng lệ, đủ để ghi lòng tạc dạ.

Chu Dạ nháy mắt nhìn cậu ta: “Nhưng nếu nữ sinh khác mời em nhảy, chẳng lẽ em cũng từ chối sao? Nam sinh không thể không gallant như vậy...” cô nửa thật nửa đùa nói giỡn, lẽ ra cô không nên đến. Ninh Phi

lạnh nhạt nói: “Tôi không thích khiêu vũ với người không quen biết.”. Chu Dạ cười: “Thảo nào em lại khiêu vũ kém như vậy.” Ninh Phi đỏ mặt, cúi đầu nói xin lỗi. Thật đáng yêu.

Bỗng nhiên Chu Dạ cảm khái: “Ninh Phi, chị thật lòng hy vọng em vui vẻ hạnh phúc. Em có hiểu ý chị không?” Nói xong câu đó, tách ra, cười nói: “Ninh Phi, bước nhảy của em cần phải luyện tập nhiều một chút.” Giơ tay gọi hội trưởng hội khiêu vũ của trường- Tiểu Thanh tới nói: “Ở đây có một sinh viên chưa nhuần nhuyễn này, bạn phải dạy dỗ cho tốt nha.”

Tiểu Thanh và cô đều là hội viên câu lạc bộ thư pháp, quan hệ cũng không tệ, còn từng nhờ cô đưa quà cho Ninh Phi, là một cô gái rất đáng yêu, tính cách phóng khoáng. Tuy rằng Ninh Phi từng nói đã có bạn gái, nhưng Chu Dạ chưa từng nghe cậu ta nhắc tới, cho rằng cậu ta trả lời cho có lệ mà thôi.

Tiểu Thanh cũng là một tiểu quý, hiểu ngay, hưng phấn gật đầu. Chu Dạ mặc kệ bọn họ, mặc áo khoác rời đi, Vệ Khanh đã đỗ xe ở cổng trường chờ cô. Cô đã chuẩn bị lấy Vệ Khanh làm có rồi đi, cho nên đã gọi điện cho hắn từ trước.

Vừa mới đi tới chỗ rẽ, Ninh Phi đuổi theo, ôm cổ cô, đau khổ dè nén, ảm đạm nói: “Chu Dạ, đừng như vậy, cứ giống như trước kia có được không? Tôi biết chị đã đính hôn, chị thích một người đàn ông khác, nhưng chị đừng đẩy tôi ra có được không, chúng ta cứ như trước kia cùng nhau đi ăn, cùng chơi bóng rổ có được không?” Hắn chỉ cần như vậy là đủ rồi, chưa bao giờ ước mơ quá nhiều.

Chu Dạ ngơ ngác nhìn cậu ta, đúng là chọc thủng tầng giấy mỏng, cuối cùng thì lo lắng của cô đã thành sự thật. Một lúc lâu sau, thở dài nói: “Ninh Phi, em là một nam sinh rất tốt, chị không muốn như vậy... em buông ra đã, chúng ta bình tĩnh nói chuyện có được không?” Hai tay chống ở trước ngực cậu ta, ra sức giãi bày. Cậu ta càng dùng sức nhiều hơn, khiến cô cảm thấy không khỏe.

Ninh Phi lẩm bẩm nói: “Chu Dạ, tôi không cần gì cả, thật đấy, chị coi tôi là học trò cũng được, em trai cũng được, tôi cũng không cần, chỉ cần thỉnh thoảng chị cùng ăn cơm với tôi, nói chuyện phiếm là được rồi.” Mãi sau Chu Dạ mới nói: “Ninh Phi, chuyện không đơn giản như vậy... chị đã có bạn trai, chị rất thích anh ấy, hơn nữa bọn chị cũng sắp kết hôn, em nên tìm bạn gái thử xem, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn...” cô cũng không biết nên nói gì nữa, đành phải qua loa đưa ra chủ ý. Cô nên giữ khoảng cách với cậu ta, hơn nữa hiện giờ cũng đã biết tình cảm của cậu ta với mình không đơn giản.

Ninh Phi liên tục lắc đầu: “Không cần, tôi không thích những người khác. Chị đừng trốn tôi, chúng ta cứ giống như trước kia, tôi hứa sẽ không mang phiền phức cho chị...” Chu Dạ nghe mà không biết phải làm sao, không biết nên từ chối cậu ta như thế nào.

“Cậu đã mang phiền phức tới cho cô ấy rồi đấy.” Một giọng nói trầm ổn vang lên từ phía sau. Chu Dạ quay đầu: “Vệ Khanh...” vội đẩy Ninh Phi ra, chân tay luống cuống. Vệ Khanh kéo cô lại gần, đối diện Ninh Phi, nói nghiêm túc: “Tôi tin cậu thật lòng thích Chu Dạ, không ai có thể hiểu chuyện này bằng tôi, nhưng cô ấy sắp trở thành vợ tôi, hi vọng cậu có thể hiểu được. Bây giờ cậu mới chỉ là sinh viên, phải cố gắng học tập, tiến tới mục tiêu của bản thân, đàn ông mà chưa lập nghiệp thì thành gia thế nào? Tôi và Chu Dạ đều hi vọng tiền đồ của cậu rộng mở. Cậu còn trẻ, hãy tin tôi, rồi cậu sẽ tìm được người cậu thích mà người đó cũng thích cậu. Lúc tôi còn trẻ, cũng từng giống cậu, vì tình yêu mà đau khổ, rồi cũng trưởng thành, nhưng giờ mọi thứ đã qua đi, tin rằng cậu cũng sẽ như vậy.”

Ninh Phi nhìn hắn, sau đó lại nhìn Chu Dạ nép mình bên cánh tay hắn, im lặng không nói gì. Chu Dạ đang định nói gì xoa dịu không khí, rốt cuộc cậu ta cũng mở miệng: “Nhưng, một số người thì không.” Cậu ta thông vai xuống, rời đi, dưới đất là bóng người cô độc, phía trước hay phía sau cũng không có một bóng người.

Chu Dạ không đành lòng, muốn gọi cậu ta lại, Vệ Khanh hừ nói: “Em còn thấy chưa đủ loạn phải không?” Cô yếu ớt nói: “Vệ Khanh, như vậy có ổn không?” Vệ Khanh nhẹ nhàng thở ra, nói: “Tuổi trẻ có ai mà không phải trải qua một giai đoạn như vậy? Thời gian là liều thuốc tốt nhất.” Kéo cô lên xe, tức giận nói: “Nếu không muốn dây dưa, sao còn cùng đi khiêu vũ với cậu ta?”

Cô lau mồ hôi, nói: “Anh không biết đấy chứ, lúc ấy em không thể từ chối được, nên mới nhờ anh xuất mã giải vây. Anh còn muốn nói gì chứ?” Vệ Khanh vuốt vuốt mũi cô: “Coi như em thức thời. Nếu không, phải chịu phạt...” cười như không cười nhìn cô. Cô thầm mắng hắn hạ lưu, đấm hắn một cái.

Hai người lại ngọt ngào như xưa, đương nhiên là càng thân mật hơn. Mặc dù Chu Dạ ra sức chống cự, nhưng Vệ Khanh thủ đoạn cao siêu, đa dạng chồng chất, phương pháp khiêu khích nào cũng có, đủ loại phương thức, khiến cô luôn thua trận. Vừa tức vừa hận nói: “Vệ Khanh, anh chờ đó, một ngày nào đó em sẽ trả thù.” Vệ Khanh cười cười, ngay cả chuyện này cô cũng không cúi đầu nhận thua, đúng là tính trẻ con.

Hôn môi cô, cười nói: “Có muốn cùng nhau tắm uyên ương không?” Chu Dạ lấy gối đánh hấn, hấn cũng không tránh né, càng làm càn. Chu Dạ cầm đồng hồ báo thức, dùng sức ném đi, đương nhiên là ném trượt. Vệ Khanh lắc đầu: “Đúng là dã man, ngay cả trên giường cũng không thể dịu dàng một chút.” Phần nộ đi vào phòng tắm.

Đúng lúc đó điện thoại của hấn lại vang lên, cô nhú mào: “Đã khuya rồi còn không tắt máy, ầm ĩ chết được!” Chộp lấy định tắt đi, trong lúc vô tình liếc một cái, nhìn thấy trên màn hình hiển thị tên người gọi là “Ân tổng”, dừng một chút, một giây sau mới nhớ là ai, nổi trận lôi đình, sư tử Hà Đông gầm gừ rống lên: “Vệ Khanh!”

Vệ Khanh nghĩ cô bị làm sao, vội quần khăn tắm chạy vội ra: “Làm sao thế, làm sao thế?” Chu Dạ vung vẩy điện thoại trong tay, dùng giọng điệu thẩm vấn tù nhân chiến tranh hỏi: “Sao lại thế này?” Vệ Khanh không hiểu gì cả, nhưng thấy vẻ mặt cô như vậy, không dám nói lung tung, tận mắt nhìn tới, khi nhìn thấy, vội nói: “Chuyện làm ăn, chồng em xin thôi, là chuyện làm ăn mà thôi.”

Cô hừ lạnh: “Chuyện làm ăn à? Nửa đêm khuya khoắt còn gọi điện cho anh bàn chuyện làm ăn sao?” Người đàn bà khác thì có thể cho qua, nhìn cái tên này, cô lại tức giận, hận không thể đâm, đá, giải mối hận trong lòng.

Vệ Khanh hết đường chối cãi, vẻ mặt đau khổ nói: “Vợ à, anh thật sự không biết, có lẽ cô ấy gọi nhầm không chừng. Vả lại, có thể do lệch múi giờ...” Cô nhảy dựng lên: “Anh lấy cớ gì nhỉ, tưởng nói thế mà em tin à? Anh nói xem, rốt cuộc anh và cô ta là thế nào?” Hai tay chống nạnh, mặc váy ngủ nhảy tới nhảy lui trên giường, giống như kangaroo vậy. Nếu Vệ Khanh thật sự muốn lừa cô, có thể nghĩ ra trăm ngàn lý do.

Vệ Khanh muốn cười mà không dám, đành phải hơi nhếch môi không nói gì. Chu Dạ nhú mào: “Nghiêm túc đi, đây là... đang hỏi, anh trả lời đi!” Thiếu chút nữa nói thành: “Nghiêm túc đi, đây là đánh ghen!” Nhưng cô không thể nói ra được, đúng là cả giận suýt mất khôn.

Vệ Khanh miễn cưỡng cố nín cười, khụ khụ háng giọng, sán lại gần, ôm thắt lưng cô nói: “Vợ à, nếu lo lắng anh như vậy, chúng ta kết hôn sớm có được không?” Hấn muốn kết hôn đến điên rồi. Từ lúc Chu Dạ náo loạn ở bữa tiệc tối, trước mặt mọi người gọi hấn là chồng, bất kỳ ai quen hấn đều hỏi: “Vệ tổng, khi nào thì cho tôi uống rượu mừng đây? Kết hôn thì cũng không thể không thông báo một tiếng, như vậy khiến chúng tôi rất buồn nha!” Mọi người đều nghĩ hấn đã kết hôn, cứ gặp là chúc mừng. Nào biết hấn vạn dặm trường chinh, con đường cách mạng còn rất xa!

Chu Dạ nổi giận vẫn còn chưa bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng: “Ai muốn gả cho anh? Vừa già vừa xấu, em không thèm!” Cô mơ hồ nghĩ, thật sự sẽ kết hôn sớm như vậy sao? Đối với hôn nhân, cô vẫn chưa chuẩn bị gì cả. Lần lượt ép buộc, khiến cô rất mệt mỏi.

Lời này khiến lục phủ ngũ tạng của Vệ Khanh vỡ nát, thất khiếu chảy máu, ngã phịch xuống không dậy nổi. Kéo cô ngã xuống giường, nghe răng trợn mắt nói: “Vừa mới nói cái gì? Có phải muốn tìm tuổi trẻ đẹp trai phải không?” Chuyện Ninh Phi còn chưa xử lý xong đâu, cô lại còn dám nói như vậy! Khiến hấn nổi giận bốc khói rồi!

Chu Dạ vẫn giận, cũng biết đã nói sai, thông minh tránh đi, chộp điện thoại chất vấn: “Việc này thì sao đây? Anh giải thích, cô ta tát em một cái, anh còn lén lút liên lạc với cô ta à? Em còn lâu mới gả cho anh.” Ngón tay chọc chọc vào ngực hấn. Tuy nói ác độc, nhưng động tác lại khiêu khích. Vừa nhu vừa cương, vừa đâm vừa xoa, hai bút cùng vẽ.

Vệ Khanh vừa tức vừa giận, vừa bất đắc dĩ, tóm lấy bàn tay nhỏ bé xằng bậy của cô, thở dài nói: “Tiểu yêu tinh, có phải lại có ý nghĩ xấu xa nào không?” Mỗi lần giở thủ đoạn với hấn, nhất định không phải chuyện tốt, không biết ở đâu ra mà lẩm ý tưởng quanh co đến vậy, trong đó không ít khổ sở nha, lịch sử bị tra tấn máu chảy đầm đìa hấn vẫn còn nhớ. Đáng thương cho hấn lúc học không ngoan, để bây giờ đều không thoát khỏi mỹ nhân kế! Thực ra trong lòng hấn thì vẫn thích thú!

Chu Dạ ném điện thoại xuống đất. Lạnh lùng nói: “Đổi số cho em!” Trước giờ cô từng điều tra tin nhắn của hắn, không có nghĩa là cô không thêm để ý! Muốn làm thì phải rút củi dưới đáy nồi, càng sạch sẽ bớt việc!

Chu Thị đưa điện thoại di động hướng thượng nhất trịch. Lạnh giọng nói: “Cho ta đổi hào!” Nàng cho tới bây giờ không tra quá của hắn tin nhắn điện thoại, không có nghĩa là nàng không thêm để ý! Muốn tới sẽ cái rút củi dưới đáy nồi (một kế trong binh pháp Tôn Tử) , sạch sẽ bớt việc!

Vệ Khanh giặt mình, đúng là cạp mẹ.

Về sau dưới sự bức bách của Chu Dạ, không thể không đổi số mới, thông báo cho mọi người mà toát cả mồ hôi. Nhưng là điều kiện song phương, hắn cũng không thể không công đổi số điện thoại được. Hắn yêu cầu Chu Dạ, chỉ cần là chuyện liên quan tới Ninh Phi, nhất định phải thông báo cho hắn biết. Mặc dù Chu Dạ kháng nghị, trải qua cò kè mặc cả, không phải là đối thủ của gian thương như hắn, đành phải đồng ý.

Vệ Khanh và Chu Dạ, một người háo sắc như sói, một người nóng tính như hổ. Chỉ có thể ngẩng đầu nói trời cao an bài, là một chữ “duyên”, tuyệt không thể tả.

28. Chương 55-56

(Có lẽ là yêu) Chương 55: Tin tưởng

Edit: Ishtar

Từ sau đêm vũ hội đó, Ninh Phi không còn chủ động đi tìm Chu Dạ. Thỉnh thoảng hai người chạm mặt trên đường, Chu Dạ vẫn nhiệt tình chào hỏi, tỏ vẻ vẫn như trước đây. Ninh Phi luôn lẳng lặng nhìn cô, không lên tiếng, nhiều lắm thì gật đầu chào, ánh mắt không tránh khỏi u buồn, thiếu niên mười tám tuổi, càng trầm mặc hơn so với trước kia, cả ngày không nói lời nào. Cô hơi xấu hổ, nhưng thấy dường như cậu ta không để ý, nghĩ rằng rốt cuộc việc này cũng trôi qua.

Qua lễ Noel, nhanh chóng sang năm mới. Thời tiết rét lạnh, nhưng vẫn chưa có tuyết rơi, không khí khô ráo, giống như nước không đủ vậy. Mặt trời sáng chói, chan hòa chiếu lên người, gió vẫn như trước phần phật thổi, tóc dài tung bay toán loạn, cọ vào mặt rất khó chịu. Lại thêm một mùa đông nữa trôi qua, tóc mái của cô đã sắp che kín mắt. Trước tết Nguyên đán một ngày, không ngờ lại nhận được điện thoại của Ninh Phi, thần nhiên nói muốn gặp cô, giọng điệu rất bình tĩnh. Nhưng sự bình tĩnh này lại là cô thấy lo lắng, vội vàng tìm cớ từ chối.

Ngày hôm sau, cô vẫn ở trong thư viện cho hết thời gian. Có người quen nhìn thấy cô, giặt mình hỏi: “Chu Dạ, bạn ở chỗ này à, bên ngoài có người tìm bạn sắp điên rồi kìa!” Cô hoảng hốt, vội vàng hỏi ai tìm cô. Người nọ lắc đầu: “Không biết, vì mình gặp vài người hỏi có thấy bạn ở đâu không, khắp nơi tìm bạn, không biết đã xảy ra chuyện gì.” Chu Dạ chạy ra ngoài, qua chỗ tủ đồ lấy túi xách, mở điện thoại ra, thấy hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ, có của Ninh Phi và các bạn học khác.

Cô nghĩ nghĩ, rồi gọi cho Lục Đan trước. Lục Đan nghe máy, kêu ầm lên: “Bạn đi đâu vậy? Gọi điện thoại cũng không nghe!” Cô vội hỏi có chuyện gì. Lục Đan nói: “Cả ngày hôm nay Ninh Phi tìm bạn, gọi điện mấy lần hỏi mình xem bạn đang ở đâu, không biết có việc gì gấp, bạn mau về đi, bây giờ cậu ta vẫn còn đứng chờ dưới lầu kia kìa. Trời lạnh như vậy, mình nhìn cũng thấy đau lòng thay, bên ngoài gió lớn lắm đó!”

Chu Dạ vội vàng chạy về kí túc, từ phía xa thấy hắn dứt tay vào túi quần, dựa vào thân cây, cũng không đội mũ, không đeo khăn quàng cổ, ánh mắt mờ mịt nhìn xa xa, giống như không biết lạnh là gì. Cô liền

tục trách mắng: “Sao lại đứng ở bên ngoài? Có đợi thì cũng phải đi vào bên trong chứ?” Kéo cậu ta đi vào phòng tiếp khách, lại hỏi cậu ta có lạnh hay không.

Cậu ta lắc đầu, để cô đỡ cậu ta ngồi xuống. Phía sau có máy sưởi, không khí khô ráo ấm áp. Chu Dạ cắn môi nhìn cậu ta, nhẹ giọng nói: “Còn nói không lạnh sao, mặt lạnh như đá rồi.” Vừa đau lòng, lại bất đắc dĩ hỏi: “Tìm chị có việc gì sao?” Huy động nhiều người như vậy, làm náo loạn hết cả lên, mọi người đều biết. Lại giải thích: “Chị ở trong thư viện, không mang điện thoại bên người, là có người nói cho chị nên chị mới biết em tìm chị.”

Cậu ta gật đầu: “Có việc.” Cô trầm ngâm chờ, hỏi có chuyện gì. Cậu ta nhìn cô, gần từng tiếng. “Chu Dạ, tôi rất nhớ chị.” Thanh âm trầm thấp, mơ hồ run rẩy, là cố gắng kiềm chế sợ hãi và khát vọng. Sợ hãi vì cô, khát vọng cũng vì cô. Cậu ta vẫn hoàn toàn tỉnh táo, biết rõ cô có người trong lòng, muốn kết hôn, nhưng vẫn không thể điều khiển nổi trái tim, chỉ có thể trầm luân. Thậm chí cậu ta còn không dám đưa ra yêu cầu.

Cô vỗ vai cậu ta: “Ninh Phi, đừng như vậy, em chỉ là nhất thời bị chị cuốn hút thôi, một thời gian nữa sẽ ổn. Đừng vì vậy mà làm ảnh hưởng tới cuộc sống, bỏ bê học tập. Đây là điều mà chị không muốn nhất. Chị hi vọng em luôn vui vẻ, có thể lớn tiếng đùa giỡn, giống như một thiếu niên bình thường. Đáng tiếc chị không thể giúp em, lại còn khiến em đau khổ như vậy, xin lỗi em. Chính vì thế, chị luôn cảm thấy lo lắng.” Nhìn cậu ta, thật lòng nói: “Ninh Phi, chị vẫn luôn lo lắng cho em.” Trong ánh mắt tràn đầy lo âu, lo lắng cậu ta còn trẻ tuổi dễ xúc động, dễ có suy nghĩ cực đoan.

Ánh mắt trong suốt của cậu ta nhìn cô, sắc mặt tái nhợt, thấp giọng nói: “Để cho chị lo lắng, là tôi không đúng, nhưng tôi lại thấy vui. Yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương chính mình. Trước kia, khi cha mẹ tôi ly hôn tôi đã từng làm, sau đó lại cảm thấy ngu ngốc, nên sẽ không làm lại một lần nữa. Tôi phải tự mình cố gắng, như thế mới có thể tiếp tục yêu chị, đúng không?” Cậu ta bộc lộ toàn bộ cảm xúc chân thật của mình.

Chu Dạ cảm động, nhưng cô nói: “Chị cũng rất quý em, giống như người thân trong gia đình vậy.” Trong nháy mắt, Ninh Phi suy sụp tinh thần, rồi rất nhanh khôi phục lại, nhìn cô nói: “Được, cho dù như vậy, tôi cũng cảm thấy thỏa mãn rồi.” Cậu ta sợ cô coi cậu ta như người xa lạ. Mỉm cười nói: “Một năm mới, một ngày mới, một khởi đầu mới, mọi nơi đều háo hức đón chào, chúng ta cũng đi ra ngoài chơi có được không? Nếu vừa rồi không phải chị đỡ tôi mà nói như vậy, thì cùng đi đi.” Trong lời nói có ý ép buộc. Hôm nay cậu ta đã hạ quyết tâm rất lớn.

Chu Dạ khó xử nhìn cậu ta. “Ninh Phi, lần này chị không nói dối em, thật sự không đi được. Tối nay chị có việc rồi, phải đi ngay.” Cậu ta bất động ngồi đó, cậu ta đã nghe quá nhiều lý do như vậy. Chu Dạ thấy cậu ta không tin, thở dài, đúng là giống câu chuyện “sói đến đây, sói đến đây” quá, nói: “Tối nay, chị muốn đến nhà Vệ Khanh ăn cơm. Mọi người đều đã đến, chị không thể vắng mặt.” Cứ tới ngày nghỉ lễ, cô lại trở về Vệ gia ăn chung bữa cơm gia đình.

Ninh Phi đứng dậy, nhìn cô nói: “Tôi ở phòng vẽ tranh chờ chị, vẫn chờ, chờ tới khi nào chị tới,” Cô nóng nảy nói: “Ninh Phi, chị nói thật, hàng năm cứ tới ngày này chị đều tới nhà anh ấy ăn cơm.” Cậu ta không nói lời nào, cũng không nhìn cô, đẩy cửa rời đi, bên ngoài gió lạnh thấu xương, tiết trời u ám ập đến.

Chu Dạ không biết cậu ta có tin lời giải thích của cô hay không, nghĩ nghĩ, gửi cho cậu ta một tin nhắn, nói buổi tối cô không về trường, không tới phòng vẽ tranh được, bảo cậu ta đừng đi.

Chạng vạng tối, Vệ Khanh tới đón cô, tặng cho cô một bó hoa hồng lớn. Chu Dạ kinh ngạc và mừng rỡ không thôi, kìm lòng không được hôn hân, cười hỏi: “Sao lại tặng hoa cho em? Ngay cả Valentine cũng không có!” Liên tục khen hoa đẹp. Vệ Khanh cười: “Ai bảo không có? Người ta đã chuẩn bị hết rồi, ai bảo em cứ kiên quyết đòi tới quán bar! Sớm biết em thích hoa như vậy, trước kia sẽ mỗi ngày đều tặng, sẽ không phải chịu khổ nhiều như vậy.” Cô làm mặt quỷ trên hân: “Đúng vậy, biện pháp tốt như thế, sao trước kia anh không nghĩ tới? Không phải anh luôn biết lấy lòng phụ nữ sao?”

Vệ Khanh thở dài: “Cứ nghĩ em không giống người thường, ai biết được em cũng không ngoại lệ... hiện giờ Tây Tây tiểu thư có hài lòng không nhỉ?” Chu Dạ làm ra vẻ rộng rãi nói: “Ừm, đây, cầm đi.” Sau đó đưa

cho hắn một đồng tiền xu. Vệ Khanh cười: “Niềm vui của em chỉ đáng giá một đồng xu thôi sao?” Cô lắc đầu: “Tâm tư của em không cần tiền, toàn bộ tặng không cho anh đấy.” Đặt tay lên trước ngực hắn.

Vệ Khanh dịu dàng hôn cô, giống như một người rất đứng đắn. Gần đây hai người hay cãi nhau, lâu lắm rồi mới có cảm giác ngọt ngào như vậy. Bỗng nhiên Chu Dạ nói: “Vệ Khanh, thỉnh thoảng em rất hỗn, nhưng cũng bởi vì em quá dễ ý, cho nên, anh phải đối tốt với em một chút.” Vệ Khanh cọ cọ mũi cô: “Đương nhiên.”

Hai người nắm tay đi vào, ở cửa gặp Vệ An trở về, cười trêu ghẹo: “Từ khi nào hai đứa có hành động buồn nôn như vậy? Trẻ con ba tuổi về nhà, còn dắt tay nhau nữa.” Da mặt Vệ Khanh dày như vậy mà cũng có chút đỏ, thật xấu hổ. Chu Dạ vội chạy tới, cầm tay Vệ An, lấy lòng nói: “Anh hai không tức giận chứ?” Vệ An cười to, xoa đầu cô: “Chỉ có em là tinh quái như vậy!”

Vệ mẫu đi ra đón: “Chưa thấy người đã thấy tiếng rồi, có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Cười tủm tỉm. Vệ An cười: “Mẹ hỏi Thi Thi á.” Vệ mẫu cười nói: “Thi Thi, con về chơi, mọi người đều rất vui.” Đường như hôm nay tâm tình Vệ An rất tốt, lại còn đùa: “Vệ Khanh, còn không mau cưới vào cửa, cẩn thận bị người khác hót tay trên!” Chu Dạ cắt ngang: “Anh hai, anh bắt nạt em! Em đi mách chị dâu!” Nói tới Trần Lệ Vân, Vệ An có chút buồn phiền: “Gần đây cô ấy rất bận, không biết hôm nay có về không nữa.” Cô vội nói: “Chắc chắn sẽ về, không cần phải nói.”

Tối tận lúc ăn cơm, Trần Lệ Vân vẫn chưa trở về, điện thoại cũng không liên lạc được, hỏi sĩ quan phụ tá luôn túc trực bên cạnh cô cũng không biết. Cảm xúc của mọi người đều bị ảnh hưởng, Chu Dạ cố gắng nói chuyện giảng dạy trong trường. Nói khoa mỹ thuật tạo hình các cô, có một bạn học, cứ đọc được một nửa quyển sách, đột nhiên lại cảm thán, bách vô nhất dụng thị thư sinh [36]; đời trai là tạo dựng sự nghiệp, rong ruổi chiến trường, vì thế xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao. Cả trường đều chấn động, khoa Mỹ thuật tạo hình chưa từng có một người khí phách như vậy, mở một buổi tiệc tiễn đưa cậu ta, ngay cả hiệu trưởng cũng tham dự.

Vệ lão đại tướng nghe xong, nói: “Bạn nhỏ này xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao, vì nước phục vụ, rất đáng khen ngợi. Đã là đàn ông, nên đi nghĩa vụ vài năm, rèn luyện ý chí, chỉ có ăn qua cơm quân đội, mới có tư cách tự xưng là đàn ông.” Trở đùa về phía Vệ Khanh: “Cha vẫn còn muốn đưa nó đi vào quân ngũ vài năm...” Vệ Khanh vội nói: “Không phải năm đó anh hai đã nghe theo lời cha rồi sao? Con làm kinh tế kiến thiết cũng giống như vì tổ quốc nhân dân mà cống hiến đó thôi.”

Vệ mẫu vội chuyển đề tài: “Đều đã là chuyện thời trẻ, có nói nữa thì có được ích gì. Ăn cơm, ăn cơm nào...” năm đó Vệ An đi học ở trường quân sự, mỗi lần trở về, toàn thân tím bầm, thương tích đầy mình. Vệ mẫu đau lòng rơi nước mắt, sau đó sống chết cũng không chịu cho Vệ Khanh đi. Thực ra Vệ Khanh cũng không chịu thua kém, thi đỗ Thanh Hoa, học xong bằng thạc sĩ kinh tế, đương nhiên không cần tham gia quân ngũ.

Vừa ăn cơm xong, Trần Lệ Vân trở về, liên tục nói: “Bị tắc đường, về muộn.” Vệ An nhìn cô, hỏi: “Em tự về à?” Cô trực tiếp lái xe về, không nhìn thấy sĩ quan phụ tá. Cô gật đầu: “Em bảo bọn họ về hết rồi.” Chu Dạ vội hỏi cô ăn cơm chưa, muốn vào bếp hâm thức ăn. Cô nói: “Buổi tối chị ăn cơm với thủ trưởng rồi, không cần nữa.”

Chu Dạ lại rót cho cô chén trà, vẫn dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Trần Lệ Vân mặc quân trang, tư thế hiên ngang oai hùng, dáng người cao gầy, hăm mộ thật, nghe nói Trần Lệ Vân là cao thủ bắn súng, chưa trượt bao giờ, cả ngày quần quýt bên cạnh cô, vừa kính trọng vừa bội phục. Mặc dù Trần Lệ Vân rất kiên cường kiên nghị, nhưng bị Chu Dạ coi như anh hùng mà sùng bái, trong lòng lại rất thoải mái, đối xử với Chu Dạ rất dịu dàng. Cho nên trong toàn bộ Vệ gia, lại thân thiết nhất với Chu Dạ.

Mọi người nói chuyện phiếm vài câu, vẫn còn sớm, Vệ lão đại tướng đi ra ngoài tìm mấy ông bạn già, Vệ mẫu thì kiên trì ngồi xem phim nhiều tập phát sóng lúc tám giờ tối. Gần đây Chu Dạ mới học cờ vua, rất hứng thú, lôi kéo Trần Lệ Vân chơi cờ, vì Vệ Khanh thường khinh thường cô luôn thua. Mặc dù Trần Lệ Vân không phải cao thủ, nhưng vẫn mạnh hơn so với người mới chơi như Chu Dạ, dễ dàng thắng. Hơn nữa, cô đánh cờ rất lưu loát, bước đi rồi không hối hận. Chu Dạ liên tiếp đi sai, thất bại thảm hại.

Vệ Khanh ngồi cạnh cảm thấy rất mất mặt, vì thế khoa chân múa tay: “ Ngốc thế, không phải người ta thường nói đi một bước tính ba bước sao? Em đi bước này, dẫm mớ vào miệng mèo, bị người ta ăn mất quần rồi kìa!” Chu Dạ hoàn toàn mất đi chủ kiến, liên tục hỏi: “Có nên đi quân này không?” Toát mồ hôi. Vệ Khanh xoa đầu cô: “Còn đi gì nữa? Xuất mã đi.” Trần Lệ Vân cũng không nói gì, nhìn hai người bọn họ, anh một lời tôi một câu đưa ra chủ ý loạn xa. Về sau, dưới sự chỉ điểm của Vệ Khanh, cuối cùng Chu Dạ cũng thắng được hai ván, vỗ tay rất đắc ý.

Vệ Khanh nhú mày: “Cái này gọi là vợ chồng đồng lòng, có phúc cùng hưởng.” Chu Dạ cười đánh hấn, mắng hấn nói bừa. Trần Lệ Vân tức giận nói; “Cô chú thắng không quân tử.” Vệ Khanh cười: “Thắng thì vẫn là thắng, đánh trận có ai quản chị thắng thế nào đâu, không phải người xưa vẫn nói phải liều lĩnh mới giành được thắng lợi à?” Trần Lệ Vân nói thắng là hấn già mồm át lễ phải. Chu Dạ ồn ào: “Chị dâu, chị đánh cho anh ấy hoa rơi tan tác, không còn mảnh giáp đi.” Vệ Khanh lườm cô: “Này... khuỷu tay em hướng vào phía nào thế? Vừa rồi là anh giúp ai?”

Chu Dạ cười tủm tỉm: “Em giúp chị dâu, hi hi...” Trần Lệ Vân không phục, hai bên xếp quân, triển khai trận thế, giăng co chiến trường. Vệ An xuống lầu, thấy phòng khách ồn ào như vậy, cũng đứng ở một bên xem. Nhìn thấy Chu Dạ và Vệ Khanh châu đầu ghé tai thương lượng, mà Trần Lệ Vân thì vùi đầu suy nghĩ, rõ ràng bị vây vào thế hạ phong, tức giận nói: “Gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, hai đứa ý đồ đồng hiệp ít, không phải anh hùng hảo hán.” Ngồi xuống bên cạnh Trần Lệ Vân: “Đừng đi pháo, phải qua sông trước, sát nhập doanh trại đối phương, vây Ngụy cứu Triệu.”

Trần Lệ Vân suy nghĩ một lát, đúng là nước cờ Vệ An đưa ra rất hay, vì thế hòa nhau một ván. Chu Dạ căng thẳng nói: “Đại ca xuất mã, nặng như núi Thái Sơn. Vệ Khanh, cả ngày anh chỉ giỏi khoác lác, vào thời khắc quan trọng, đừng làm em mất mặt đấy nhé.” Vệ Khanh xắn tay áo, hùng hổ nói: “Tiểu thư xinh đẹp, xin hãy để tôi vì người mà chiến đấu.” Hôn hôn tay Chu Dạ, giống như một kỵ sĩ, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang ngồi xuống. Hiện giờ Chu Dạ toàn tâm toàn ý hướng về hấn, nói: “Anh phải thắng đấy nhé, thua là bị phạt.”

Vệ An nghe hai người bọn họ nói chuyện, nhin cười, chỉ vào Vệ Khanh nói: “Anh cực là chú thua, để xem chú chịu phạt thế nào.” Dáng vẻ đã dự đoán trước. Ngay cả Trần Lệ Vân cũng buồn cười, muốn nhìn Vệ Khanh chịu phạt, vì thế ngồi một bên xem cơ. Cô không giống Chu Dạ, xem là xem, không nói một lời.

Vệ An vốn giỏi bày mưu nghĩ kế, chỉ huy chiến thắng không biết bao nhiêu lần, đương nhiên Vệ Khanh không phải đối thủ của anh, đau khổ chống đỡ nửa tiếng, lộ vẻ sầu thảm vì sắp bại trận. Trần Lệ Vân buột miệng nói: “Cô chú lấy hai đánh một, cuối cùng còn quân lính tan rã, đúng là rất mất mặt!” Chu Dạ thở dài: “Hu hu... không có cách nào khác, ai bảo anh hai đau lòng thay chị dâu, nửa đường giết sạch, đây đúng là anh hùng cứu mỹ nhân nha!”

Cô trêu chọc như vậy, khiến Vệ An và Trần Lệ Vân đều xấu hổ. Chu Dạ biết thời thế, vội nói: “Vệ Khanh, đi lên lầu, anh thua thảm như vậy, chưa tính sổ với anh đâu!” Vệ Khanh hiểu ý, đi theo cô lên lầu, để phòng khách lại cho hai người kia.

Lập tức yên tĩnh trở lại, cũng không biết nói gì cho tốt, giật mình ngồi đó, cảm thấy ngượng ngùng. Trần Lệ Vân ngồi thẳng lưng, nhưng ánh mắt lại nhìn xuống đất, giống như lo lắng. Một lát sau, phản ứng lại, ngồi đây làm gì chứ, chỉ lên lầu, đứng đây muốn đi. Vệ An xếp bàn cờ xong, nói: “Đêm dài đằng đẵng, gió lạnh, nếu không bận gì thì chúng ta chơi một ván.”

Trần lệ Vân quay đầu, thấy ánh mắt lạnh nhạt của anh, trong ánh mắt ấy chỉ có hình ảnh phản chiếu của mình, không hiểu vì sao lại nhớ về thời còn trẻ, lần đầu tiên nhìn thấy anh, dường như cũng giống thế này, khi đó vẫn còn ở trong trường, mọi người đều còn trẻ, so với Chu Dạ bây giờ còn nhỏ hơn, cả ngày huấn luyện, người đầy vết thương, vừa kêu khổ thấu trời, vừa vui cười đùa giỡn. Nhưng chớp mắt một cái, nhiều năm trôi qua, như nước chảy vô tình. Giống như bạn bè trước kia, không có lý do gì từ chối, vì thế gật đầu nói ‘được.’

Hơn mười năm qua, đây là lần đầu tiên hai người hòa thuận, mặt đối mặt ngồi cùng một chỗ. Theo tuổi tác tăng lên, tâm tình đã có thay đổi. Thời trẻ cố chấp, theo thời gian trôi qua, cũng chậm rãi nhạt đi.

Chu Dạ ở trên lầu ngó xuống, che miệng cười trộm, cảm khái nói: “Anh nói xem, nếu anh hai và chị dâu có thể hòa bình như vậy, thật tốt biết bao.” Vệ Khanh gật đầu: “Nóng vội không ăn được đậu hũ, việc gì

cũng phải từ từ.” Khoảng cách giữa hai người bọn họ vẫn rất lớn, không phải một sớm một chiều mà xóa bỏ được. Quả nhiên, hai người chơi cờ xong, ai về phòng nấy. Không lâu sau, Trần Lệ Vân thay quần áo, rời đi. Đi theo sau là Vệ An nhận được điện thoại khẩn, vội tới văn phòng, đem đó dùng máy bay riêng đi châu Âu.

Chu Dạ vẫn xấu hổ, sợ cha mẹ Vệ Khanh chê cười, đòi một mình ngủ ở phòng dành cho khách. Vệ Khanh trái phải dụ dỗ không có kết quả, đành phải nói: “Anh cũng ngủ ở phòng khách.” Chu Dạ vội đẩy hẳn: “Đi về phòng, đi về phòng, danh bất chính ngôn bất thuận, để cha mẹ nhìn thấy, xấu hổ lắm.” Vệ Khanh xấu xa nói: “Em nghĩ cha mẹ không biết à? Mẹ đã là lão hồ ly thành tinh, còn không nhìn ra dấu vết để lại sao?”

Chu Dạ đỏ mặt, xấu hổ không thôi: “Hừ, nói bậy bạ gì chứ! Nếu không đi thì em đi.” Dưới sự dạy bảo của mẹ, cô vẫn muốn giữ đêm đầu tiên cho tân hôn, nhưng đạo hạnh quá thấp, bị hắc sơn lão yêu Vệ Khanh thu phục, trước tiên đòi quyền lợi chồng vợ. Vì chuyện đó mà cô vẫn canh cánh trong lòng.

Vệ Khanh ôm cô cười: “Đầu tháng mười mẹ đã hỏi anh, bao giờ chúng ta mới kết hôn, là cái lần mà chúng ta...” Mặt Chu Dạ đỏ bừng, lần đó Vệ Khanh động chân động tay với cô, Vệ mẫu hỏi đã tìm được đồ chưa, đẩy cửa bước vào tự mình lấy. Lúc đó cổ áo của Chu Dạ đã bị kéo tuột tới vai, tim sắp nhảy ra ngoài. May mắn Vệ Khanh tỉnh táo, nhanh tay lẹ mắt lấy gối che cho cô, trong miệng lầm bầm: “Mẹ, đang tìm gì thế, vào cũng không gõ cửa.” Vệ mẫu cũng biết ý, không biến sắc mặt, nói: “Ừm... vậy các con cứ tìm đi nhé, chậm rãi tìm cũng được.”

Lần ấy Chu Dạ rất muốn tìm cái lỗ nào chui xuống đất, vĩnh viễn không cần ngoi lên.

Hai người đang cười đùa, cô ngáp một cái, muốn ngủ. Vệ Khanh hôn cô một cái, đành phải rời đi. Vừa nằm trên giường, nhận được một cuộc điện thoại: “Ninh Phi? Đã muộn thế này, có việc gì sao?” Ninh Phi lẩm bẩm không rõ, nói: “Vì sao chị không đến? Chỉ một tối mà thôi, chẳng lẽ khó khăn như vậy sao?” Chu Dạ hoàn toàn tỉnh ngủ: “Em uống rượu à? Vì sao lại uống rượu?” Còn uống nhiều như vậy, nói không rõ ràng.

Ninh Phi mơ màng, đặt chén rượu xuống: “Vì sao chị không đến? Vì sao không đến? Đến nói với tôi một câu cũng được...từ xưa tới nay, tôi luôn chỉ có một mình, mẹ cũng bỏ tôi đi, không còn quay về nữa! Tôi không muốn một mình, chỉ một buổi tối mà thôi... huhu...” tiếng nói mơ hồ, giống như đang khóc thút thít. Cậu ta đau khổ kiềm nén, giữ im lặng, nhưng rồi lại sụp đổ. Không phá vỡ im lặng, mà là diệt vong trong im lặng.

Ninh Phi vẫn rất lý trí, lý trí biết hẳn muốn làm cái gì, thậm chí lý trí tới mức nhìn chính mình trầm luân. Nhưng đôi khi đau lòng khiến người ta ngạt thở, giống như giờ phút này.

Chu Dạ hoảng hốt, cô đã gửi tin nhắn cho cậu ta, cô không đi, không ngờ cậu ta vẫn kiên trì như vậy. Đã nửa đêm rồi, rốt cuộc cậu ta đã chờ bao lâu? Sẽ không phải từ trưa đều ở phòng vẽ tranh chứ? Vội hỏi: “Bây giờ em đang ở đâu? Ở bên ngoài sao?” Cậu ta lắc đầu: “Không, phòng vẽ tranh... tôi nói rồi, chị không đến, tôi vẫn chờ đợi!”

Chu Dạ vội vàng thay quần áo: “Em chờ chị một lát, chị sẽ tới ngay, được chứ? Hứa với chị, đừng uống rượu nữa, chị không thích nhìn em say.” Ninh Phi không trả lời, cúp máy.

Cô vội vàng đánh thức Vệ Khanh: “Mau đưa em về trường.” Vệ Khanh ôm cô ngã xuống giường: “Nửa đêm rồi, vừa lạnh vừa mệt, về trường làm gì? Cho dù có chuyện gì, cũng không đến lượt em lo. Nào, đang lúc chồng em nóng trong người, giúp em sưởi ấm luôn...”

Cô cuống lên: “Vệ Khanh, mau đứng dậy, anh không đưa em về, em sẽ tự về. Ninh Phi vừa gọi điện thoại tới, nghe giọng, đã uống không ít rượu, rất đáng ngại, hi vọng không xảy ra chuyện gì.” Vệ Khanh vừa nghe, vội ngồi dậy, nhíu mày nói: “Sao cậu ta cứ liên tục gọi điện thoại cho em thế? Trước đây vẫn thế à?” Ngày nào cũng như vậy, chuyện này nghiêm trọng đây!

Cô kéo hẳn đi ra ngoài, giải thích qua: “Hôm nay cậu ta tìm em cả ngày, nói chuyện rất quái lạ, anh cũng biết đấy, lâu rồi bọn em không nói chuyện với nhau. Cậu ta nói năm mới, khởi đầu mới, muốn mời em đi ra ngoài ăn mừng, đương nhiên em không đồng ý, còn nói phải về nhà ăn cơm. Sau đó cậu ta nói ở phòng vẽ tranh chờ em, không gặp không về... em đã nói là không đi rồi. Không ngờ... vẫn là... haizz...” thở dài.

Vệ Khanh khởi động xe, nhíu mày, thẳng nhóc này thực sự rất cô chấp, đến lúc này vẫn còn cố chấp như vậy.

Nếu tiếp tục dây dưa không dứt như vậy, khi nào mới tỉnh táo lại? Bỗng nhiên hắn thấy mệt mỏi, không cần nhìn cổ chấp, không phải mọi người đều nói trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ người không có quyết tâm sao? Cho dù lòng dạ vững chắc như kiềng ba chân, thì Chu Dạ vẫn chỉ là con người mà thôi! Huống hồ Ninh Phi không chỉ có tâm, còn có tuổi trẻ đẹp trai quá đáng, hơn nữa mối tình cuồng dại, đứng là uy hiếp lớn nhất với hắn.

Chu Dạ lo lắng, nên cả đường đi không nói chuyện. Xe còn chưa kịp ngừng, đã đẩy cửa xe, nhìn Vệ Khanh nói: “Em nghỉ em đi một mình thì tốt hơn, em sợ cậu ấy thấy anh... cảm xúc sẽ kích động.” Vệ Khanh suy nghĩ một lúc lâu sau, gật đầu nói: “Ừ, em đi đi, anh tin em.”

Ngay cả chào hỏi cũng không kịp, Chu Dạ chạy tới giảng đường khoa Mỹ thuật tạo hình, trong nháy mắt thân ảnh biến mất trong bóng đêm.

Vệ Khanh mở cửa xe đi xuống, gió rét ập tới, hắn cũng không thấy lạnh, ngược lại hít thật sâu một hơi, mượn cơn lạnh này xoa dịu nỗi lo trong lòng. Xung quanh yên tĩnh, bốn phía chỉ có tiếng gió rít, khoảng không đen tối, khiến người ta sợ hãi. Hắn thở dài, rút một điếu thuốc yên lặng hút. Trong lúc vô ý ngắt đầu, trăng khuyết cuối tháng, trong trẻo mà lạnh lùng giữa không trung, mơ hồ mà tiêu điều, lạnh lẽo.

Nguyệt tự loan loan chiếu cửu châu, kỷ gia hoan lạc, kỷ gia sầu. (lời bài hát ‘Nguyệt nhân loan loan chiếu cửu châu’)

[36]: nguyên văn là : “Thập hữu cửu nhân kham bạch nhãn, bách vô nhất dụng thị thư sinh”, nghĩa là trong mười người thì có chín người chịu được ánh mắt kinh bạc của đời, còn trong trăm người thì người vô dụng nhất là thư sinh.

p/s: Các bạn có thể vào đây để tải những bài nhạc hòa tấu của TQ(Có lẽ là yêu) Chương 56: Bản khoản

Edit: Ishtar

Chu Dạ ra khỏi thang máy, toàn bộ hàng hiên tối đen, không một bóng người. Chỉ có ánh sáng lấp ló từ phòng vẽ trang, giống như ánh nến, mơ hồ không rõ. Cô hít sâu một hơi, đẩy cửa ra, Ninh Phi đang ngồi ở trên bàn bên cạnh cửa sổ, đôi chân thon dài buông thõng xuống, ánh mắt nhìn ra ngoài, cả người phẳng phất giống như một pho tượng, không nói một lời. Dưới chân là hai chai rượu, trong không khí nồng đậm mùi hương.

Chính giữa bàn xếp những ngọn nến, thành hình chữ “nhân”, kéo dài xuống dưới, giống như có hai “nhân”, nương tựa vào nhau, chống đỡ lẫn nhau, nhưng lại cách nhau một khoảng không thể vượt qua. Đêm dài yên tĩnh, ngọn nến đã cháy gần hết, giống như thời điểm cuối cùng của đời người.

Ninh Phi quay đầu kinh ngạc nhìn cô, vẫn không nói gì. Cô thở dài, kéo cậu ta: “Về thôi, nơi này lạnh quá.” Trong lòng không biết có cảm xúc gì, vừa rung động lại bất đắc dĩ. Ninh Phi lắc đầu, bỏ tay cô ra, ném cho cô một chai rượu. Cô nhận lấy, ngụm rượu lạnh như băng, chất lỏng lạnh lẽo chảy xuống cổ họng, mơ hồ đau đầu. Đêm như vậy, người như vậy, tình như vậy, cô không biết nên nói gì, đành im lặng.

Ánh nến ảm đạm trên bàn, rất nhiều ngọn đã tắt, nhìn chằm chằm, trước mắt lại mơ hồ, giống như nước mắt. Cậu ta hỏi: “Chị vẫn cho rằng tôi say mê chị sao?” Cô lắc đầu, gian nan nói: “Hiện giờ chị tin là không.” Kéo dài say mê là gì? Là yêu sao? Vấn đề sâu xa như vậy, chưa bao giờ cô hiểu rõ.

Cô quyết định thẳng thắn thừa nhận, không thể tình trạng này tiếp tục được nữa. “Ninh Phi, thích chị khiến em đau khổ như vậy, chị cũng không có cách nào khác, chỉ hi vọng chính em có thể tự mình tỉnh táo lại. Chỉ cần nghĩ thông suốt, tiếp tục cuộc sống, cuối cùng sẽ như gió thoảng mây trôi. Có một số việc, cần một khoảng thời gian, không có chuyện gì không thể thừa nhận, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Thực ra chị không làm gì cả, cũng không làm được gì, chỉ có thể hi vọng em sống tốt, tiếp tục sự nghiệp, mỗi một ngày trôi qua là một ngày vui vẻ.” Thiếu niên như vậy, trong trẻo như lạnh lùng, u buồn, lý trí, si tình, kìm nén, còn có đẹp trai tài giỏi, thật khiến người ta không thể kháng cự. Nếu không phải cô sớm gặp Vệ Khanh, có lẽ đã yêu thương cậu ta.

Cậu ta thản nhiên nói: “Có lẽ. Tối hôm nay, tôi luôn suy nghĩ, có lẽ tôi không nên dùng trăm phương ngàn kế tiếp cận chị, như vậy sẽ không như bay giờ. Nhưng khi chị xuất hiện trước mặt tôi, tôi phát hiện ra, tất cả vẫn đáng giá. Tôi không biết nên diễn tả cảm xúc trong lòng thế nào, sợ nhất mở miệng, sẽ giống như

mộng ảo, sẽ hóa thành hư không, ngay cả trí nhớ cũng sẽ không tồn tại. Tôi vẫn sợ hãi, sợ hãi... mà nơi này..." cậu ta vuốt cổ họng... "giống như có con rắn cuộn lấy, khó thở vô cùng, chỉ có thể từ từ im lặng."

Lần đầu tiên cậu ta nói nhiều như vậy, đem tình cảm chính mình nói thẳng trước mặt cô, đau đớn, thê lương.

Chu Dạ cúi đầu nhìn xuống đất, trái tim đập loạn, tình cảm thâm trầm ấy khiến cô khó thở, không dám nhìn thẳng, chỉ có tránh đi. Cô chưa bao giờ cảm thấy bản khoăn, áy náy như vậy, yếu ớt nói: "Ninh Phi, chị chỉ có thể nói... chị rất xin lỗi, ngoài điều này ra, chị không biết nói gì hơn. Nếu có thể, chị hi vọng người đau khổ là chị, chứ không phải em."

Ninh Phi thở dài: "Không, không đau đớn, cũng không phải cảm giác bị tra tấn gì cả, là tôi tự mình cam tâm tình nguyện, hơn nữa cũng không hối hận. Tôi chưa bao giờ quên, mỗi khi ở bên chị, tôi chưa bao giờ cười nhiều như vậy. Vui vẻ như vậy, không có gì phải xin lỗi cả. Thích chị là chuyện của một mình tôi. Nếu có thể, tôi không muốn nói ra, sẽ khiến chị khó xử, nhưng tôi đã làm không tốt. Tôi đánh giá quá cao sự tự chủ của mình, cũng đã quá xem nhẹ sức mê hoặc của chị."

Tuổi trẻ thanh niên, vì toàn tâm toàn ý yêu một người, tình cảm thê lương đến thế, ngay cả gió nghe bên ngoài cửa sổ cũng phải thở dài.

Cậu ta nói như vậy, cô càng lo lắng. "Ninh Phi... chị..." cô không nói được, quay đầu nhìn ánh lửa cuối cùng dần dần tàn lụi, màn đêm tối dần, từ từ nuốt trọn hai người bọn họ. Trong lòng cảm thấy đau thương, vì thiếu niên trước mắt này thích cô, cố chấp mà vô tư như vậy, càng khiến người ta cảm động. Cô may mắn mới lọt vào mắt xanh của cậu ấy, nhưng bất hạnh làm sao, lại khiến cậu ta đau lòng khổ sở.

Không biết bao lâu sau, Chu Dạ phá tan sự yên tĩnh: "Vừa lạnh vừa tối như vậy, đi về thôi." Kéo cậu ta đứng dậy, nặng nề nói: "Ngày mai sẽ là một ngày mới." Trong bóng tối, tay cô đặt trên tay cậu ta, mềm mại ấm áp, khiến cho cậu ta nghĩ tới suối nước nóng chốn thâm sơn, dòng nước ấm áp tỏa nhiệt khí giữa đất trời...

Cậu ta dùng chút lực, cúi xuống hôn, sức lực to lớn, khiến người ta sợ hãi, giống như châm ngòi pháo hoa, là một loại cảm giác tuyệt vọng cô đơn, giống như đem tất cả rời đi. Trong bóng đêm không thấy rõ lắm, lại không dùng lực giữ tốt, chỉ biết là lưu luyến bên môi cậu ta, cậu ta cũng không biết như thế nào gọi là hôn môi.

Chu Dạ không giãy dụa, cô biết đây không phải là hôn, ngược lại có vẻ giống như trò đùa dai, trúc trắc như vậy, liên tục va vào mũi, ngoại trừ xấu hổ không có suy nghĩ gì khác. Tận tới khi trong miệng xộc lên vị máu tươi, mới kêu đau thành tiếng. Hàm răng của cậu ta nghiền nát môi cô.

Ninh Phi quay đầu đi, hỏi: "Chị không giận chứ?" Cô cẩn thận tìm từ: "Không, chị tha thứ cho hành động vô lễ của em, hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, không so đo với em." Tuy rằng nói như vậy nhưng không thể tiếp tục chờ đợi được nữa. Vừa rồi cậu ta dùng sức mạnh như vậy, đã khiến cô cảm thấy nguy hiểm. Cô nói: "Đêm đã khuya, chị phải đi. Em thế nào?" Cô vẫn còn lo lắng.

Ninh Phi lại nói: "Tôi hi vọng chị vĩnh viễn đừng tha thứ cho tôi." Trong giọng nói ẩn ẩn nỗi đau, bởi vì cô không cần cậu ta. Chu Dạ dừng một chút, còn nói: "Chị hi vọng em đi cùng chị xuống." Ninh Phi không ngừng bật chiếc bật lửa màu bạc, ánh sáng vàng nhạt của ngọn lửa chọt lóe chọt lóe, nháy mắt ấm lòng người, nhưng lại không thể nào phá tan được màn đêm u tối, một lúc lâu sau mới nói: "Nửa tiếng nữa, nửa tiếng nữa tôi sẽ về." Cậu ta cần ở một mình, gặm nhấm nỗi đau.

Cô nhíu mày nhìn cậu ta, điện thoại vang lên, là Vệ Khanh, cô đã đi lâu lắm rồi. Cô nhấn nút tắt, gạt đầu, "Được, nửa tiếng nữa chị sẽ gọi điện cho em. Chị đi đây." Nghĩ nghĩ, từ trong túi xách lấy ra một tấm thiệp, hai tay đưa cho cậu ta. "Năm mới vui vẻ, học tập tiến bộ." Vẫn là hai câu như vậy, không hề có lời chúc mừng. Nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay cậu ta, đẩy cửa rời đi. Thiệp mừng năm mới này, vốn là định gửi về cho đứa cháu nhỏ ở phương xa.

Ninh Phi mở ra, bên trong có tiếng nhạc vang lên: "Năm mới vui vẻ, năm mới vui vẻ, chúc mọi người một năm mới vui vẻ..." trong đêm vắng lặng, càng thêm yên tĩnh. Cậu ta thay đổi tư thế, cả người tựa vào cửa sổ, đốt thuốc nhưng không hút, nhìn ánh lửa đỏ lập lòe trong đêm, khói bụi từ từ rơi xuống mặt đất, chớp

mũi vẫn còn một loại mùi hương, thật lâu không tan biến. Chưa tới nửa giờ, điều thuốc trong tay đã tàn, cậu ta đứng dậy rời đi.

Lúc đi ra ngoài, trên bầu trời đêm bắt đầu lả tả những bông tuyết nhỏ, trời đất yên lặng mà trang nghiêm như thế, chúng sinh không nói được nên lời.

Chu Dạ vừa ra khỏi thang máy, đã thấy Vệ Khanh đứng ngoài cửa kính, quay lưng về phía cô, bóng dáng cao ngất, lại cô đơn như vậy, trong lòng lại đau xót. Vì sao tư thế như vậy, lại khiến cô khó thở, không thể chịu nổi? Vệ Khanh nghe được tiếng động, xoay người nhìn thấy cô, từ xa đã vươn tay: “Không có việc gì chứ?” Giọng nói bình tĩnh, cũng không tự giác thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô gật đầu: “Vâng, không có việc gì.” Ôm chặt hân, người hân lạnh toát, không biết đã đứng ở bên ngoài bao lâu.

Vệ Khanh ôm cô đi ra, trên mặt chợt lạnh, ngừng đầu nói: “Tuyết rơi rồi.” Đây là trận tuyết đầu tiên trong năm, chậm chậm tới. Cô vươn tay. “Đâu có.” Cái gì cũng chưa cảm nhận được. Hân không nói lời nào, hôn má cô. “Về thôi.” Bị Ninh Phi náo loạn như vậy, dường như cả hai người đều có tâm sự. Vệ Khanh không hỏi cô xem đã xảy ra chuyện gì. Chu Dạ cũng không có tâm tình nói chuyện, từ cầm lên cánh tay, mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trở về chỗ ở của Vệ Khanh, hân cởi áo khoác, rót một chén trà nóng cho cô, ngọn đèn sáng choang, lúc này mới phát hiện vết thương nơi khoe môi cô, đã chuyển thành xanh tím, rõ ràng là vết răng cắn, tay hơi run, cứng người ngồi trên ghế sofa, nhưng lại không giống như lúc thường sẽ dồn ép tra hỏi.

Chu Dạ còn chưa biết, thấy hân nhìn mình như vậy, hỏi: “Sao thế?” Vệ Khanh nhẹ nhàng xoa xoa mắt. “Không biết vì sao, tự nhiên cảm thấy mệt mỏi, không còn sức lực.” Cô quan tâm nhìn hân, áp tay lên trán hỏi: “Không phải bị cảm lạnh rồi chứ? Có bị sốt không?”

Hân ngã xuống sofa: “Không sao, ngủ một giấc là tốt rồi.” Cô lay lay hân: “Muốn ngủ thì ngủ trên giường, ngủ bên ngoài sẽ bị cảm mất.” Kéo hân đứng dậy, cẩn thận thay hân cởi áo. Hân giữ tay cô lại, một lúc lâu sau mới hỏi: “Có chuyện gì muốn nói với anh không?” Cô lắc đầu: “Không, có chuyện thì cũng để ngày mai nói. Nửa đêm rồi, chui vào chăn thôi, vừa lạnh vừa mệt, em muốn ngủ.” Ôm thắt lưng Vệ Khanh, ngoan ngoãn nằm xuống.

Vệ Khanh nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô, tay vát lên trán, vẫn không ngủ được. Chẳng lẽ một khi bắt đầu yêu, sẽ đa nghi như thế này? Ngón tay lướt nhẹ trên môi cô, hơi bầm tím, mơ hồ nhìn rõ dấu răng, miệng vết thương không chỉ một chỗ. Không biết hôn môi kiểu gì mà biến thành như vậy? Trong lòng hân đủ ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay mặn đắng), đau đớn nặng nề. Chẳng lẽ đã tới thời điểm khảo nghiệm tình cảm của bọn họ sao?

Không thể không thừa nhận, chẳng những hân ghen tị, mà còn thấp thỏm lo âu.

Trong lúc mơ ngủ, Chu Dạ xoay người, xoay sang hướng khác, giống như rời xa hân. Vệ Khanh ôm chặt cô, gắt gao đặt trước ngực, thấp giọng nói: “Lúc ngủ thì ngoan ngoãn như vậy, nhưng vì sao lại cứ thích gây chuyện?” Lòng dạ hân luôn hẹp hòi như vậy, không biết phải làm thế nào mới độc chiếm được mình cô.

Sáng hôm sau, Chu Dạ tỉnh lại, khi soi gương để chải đầu, nhìn thấy vết bầm trên khoe môi, mới đột nhiên tỉnh táo lại, nhất định tối hôm qua Vệ Khanh đã phát hiện ra... chết rồi, làm sao bây giờ, nhất định anh ấy rất tức giận! Thảo nào, ngay cả chào hỏi cũng không có, đã đi làm. Vốn định gọi điện giải thích, nhưng chuyện này nên giấu mặt có lẽ tốt hơn. Đứng ngồi không yên, không kịp chờ hân tan tầm, vội vàng chạy tới công ty hân.

Đứng ở cửa, đột nhiên lại sợ hãi, từ lần trước cô náo loạn yến tiệc của công ty, có lẽ ở “Vân Mã” đã không ai không biết, không ai không hiểu. Tuy rằng đã cách nửa năm, nhưng cứ nhớ tới, lại không khỏi đỏ mặt. Có mấy người đi qua, dừng chân lại, nhìn chăm chăm cô, nửa ngày mới nói: “Chu ... Dạ...” với cùng kính ngạc, càng tò mò hơn là cô có phải giống như lời đồn đại là vị hôn thê của ông chủ hay không?

Thực ra, đã có thể coi là vợ rồi.

Chu Dạ xấu hổ, miễn cưỡng cười, kiên trì đi vào. Cảm giác ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình, cô tỏ vẻ thần nhiên, nhìn không chớp mắt đi về phía văn phòng Vệ Khanh. Đứng phải Dương Ủy đang đi ra, nhìn thấy cô, nhíu mày cười nói: “Ồ! Chu Dạ, sao hôm nay lại rảnh rồi tới chơi thế?”

Thấy thái độ của cô ta vẫn như trước kia, Chu Dạ yên tâm hơn, vội kéo cô nhỏ giọng hỏi: “Vệ Khanh có ở trong phòng không?” Dương Ủy cười như không cười nhìn cô: “Em cũng giỏi giấu diếm nhỉ, một chút dấu vết cũng không để lộ.” Chu Dạ đùa giỡn: “Chị Dương, em biết em sai rồi, người ta cũng không phải cố ý muốn giấu chị... rốt cuộc anh ấy có trong phòng hay không?” Dương Ủy cười nói: “Anh ấy là ai? Em không nói thì làm sao chị biết anh ấy là ai được?” Chu Dạ lườm cô một cái: “Chị Dương, người ta đang vội chết được, chị còn bắt nạt em nữa!” Dương Ủy hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao? Chị cứ tưởng từ sau đêm đó, em sẽ không xuất hiện nữa.”

Cô rầu rĩ nói: “Cãi nhau, có lẽ anh ấy giận tới thổ huyết rồi...” Dương Ủy gõ gõ trán cô: “Gây họa rồi bắt bọn tôi chịu tội đấy nhé! Mới sáng sớm ra, anh ta đã mắng một quản lý, hai trưởng phòng, khổ thân bọn chị làm cấp dưới, bị dọa nơm nớp lo sợ, giống như miếng băng mỏng.” Chu Dạ le lưỡi: “Chị Dương, không phải em tới giúp mọi người giải nạn sao?” Dương Ủy tức giận nói: “Em cứ làm như mình đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn như quan thế âm Bồ tát ấy!” Còn nói: “Em tự mình đi vào văn phòng anh ta đi, anh ta vẫn còn đang họp, từ sáng sớm, tâm tình đã không tốt, sắc mặt dọa người. Chị còn tưởng anh ta bị bệnh.” Chu Dạ vội vàng gật đầu, lễ phép chào cô, đẩy cửa đi vào, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Dương Ủy bê đồ uống vào, thấy cô lo lắng, vội an ủi cô: “Vợ chồng trẻ cãi nhau là chuyện bình thường, đầu giường âm ỹ cuối giường hòa, càng âm ỹ càng tình cảm, có chuyện gì thì cũng từ từ nói, nhìn em lo lắng hãi hùng thế kia, đúng là mắt mặt phụ nữ chúng ta quá.”

Cuối cùng Chu Dạ cũng có người để nói chuyện, liền nói: “Chị Dương, nhiều khi em cảm thấy rất lo lắng, cảm thấy dường như em chưa hiểu hết về anh ấy. Em vẫn còn là sinh viên, nhưng anh ấy đã là ông chủ của một tập đoàn lớn, chênh lệch như vậy, anh ấy lo lắng chuyện gì em cũng không biết, ở chung càng lâu, càng cảm thấy không có lòng tin...”

Dương Ủy thở dài: “Hai người ở chung một chỗ, đều có vấn đề như vậy, rốt cuộc cũng từ từ hòa hợp. Chồng chị là quân nhân, tác phong nghiêm nghị, tư cách đứng đắn nhưng về quan niệm sống, thói quen sinh hoạt hoàn toàn khác biệt, điều đáng giận là chẳng bao giờ tức giận với chị. Mỗi khi chị giận dỗi, anh ấy đều im lặng, mặc kệ chị cãi lộn thế nào, anh ấy cũng thờ ơ. Vì thế, không biết bao nhiêu lần chị tủi thân gạt nước mắt, cho rằng anh ấy không cần chị. Sau đó mới hiểu được, anh ấy nói nếu hai người cãi nhau, nhất định phải có một người tỉnh táo, như thế mới không làm cho chuyện tệ hại hơn, chị mới yên lòng. Em xem, nếu chỉ vì một chút chuyện vặt, cãi cọ sẽ có thể dẫn tới ly hôn. Cho nên mới nói, hai người ở cùng một chỗ, nói chuyện thẳng thắn với nhau là quan trọng nhất, chỉ có nói ra, mới biết rốt cuộc đối phương đang suy nghĩ gì. Cho dù hai người có đồng lòng thế nào đi nữa, cũng không biết đọc suy nghĩ lẫn nhau, phải không nào? Không phải chuyện gì anh ta cũng biết, có rất nhiều chuyện anh ta không biết.”

Chu Dạ nghe xong yên lặng gật đầu. Dương Ủy vỗ vỗ đầu cô nói: “Chị thấy em bị chứng sợ hãi tiền hôn nhân rồi! Không phải hai người nên kết hôn đi sao? Thực ra không cần tưởng tượng nhiều như vậy, ai cũng khác nhau, chưa từng nghe qua câu này sao? Hôn nhân giống như kinh doanh vậy. Không cần lo lắng, ở chung càng lâu càng an ý. Nếu muốn ở cùng một chỗ, còn phải học nhiều thứ, đến lúc đó em sẽ biết. Em vẫn còn nhỏ, có lẽ luôn nóng giận, muốn tranh luận, nhưng thực ra lúc cần nhường nhịn nên nhường nhịn, lúc cần cúi đầu nên cúi đầu, mềm nắn rắn buông. Cuộc sống vợ chồng, cũng phải biết lùi biết tiến. Anh lùi một bước, tôi cũng lùi một bước, đừng không biết trời cao đất rộng là gì, mọi chuyện sẽ êm đẹp!”

Chu Dạ nghe xong, như được khai sáng kiến thức, từ khi mẹ cô qua đời, chưa từng có ai nói chuyện với cô như vậy, bạn học bên cạnh chưa có ai kết hôn, làm sao hiểu được phiền não trong lòng cô. Mặc dù Vệ mẩu rất thương cô, nhưng cũng không thể hiểu được chuyện này. Cảm kích nhìn Dương Ủy nói: “Em cảm ơn chị!”. Có câu “Thính quân nhất tịch thoại, thắng độc thập niên thư đích cảm giác.”[37] Phần lớn lý do cô bài xích hôn nhân là vì sợ hãi. Hai người còn chưa kết hôn, đã cãi nhau ỏm tỏi như vậy, sau khi kết hôn, sớm chiều ở chung, còn không biết xảy ra bao nhiêu chuyện nữa.

Dương Ủy nhìn đồng hồ: “Vệ tổng cũng sắp ra rồi, hai người cứ bình tĩnh nói chuyện, không có chuyện gì là không thể giải quyết.” Chu Dạ gật đầu, đứng dậy tiễn cô ra ngoài, trong lòng thâm tính toán nên giải thích thế nào.

Vệ Khanh đi vào thấy cô, ngơ ngẩn nhìn. Chu Dạ vội lấy lòng: “Có mệt lắm không anh? Em mang canh tới cho anh, có muốn uống không?” Lấy hộp giữ nhiệt từ trong túi ra, chủ yếu tìm cớ mà đến. Vệ Khanh nhìn cô một cái, không biểu hiện gì: “Hiện giờ đang trong giờ làm. Sao em lại tới đây?”

Đang tràn ngập nhiệt tình, đột nhiên bị dội một gáo nước lạnh, cảm giác bị đả kích nặng nề, Chu Dạ tủi thân nói: “Em biết đang giờ làm, nhưng mà người ta cố ý tới thăm anh, thái độ anh như vậy là sao?” Chẳng những không biểu hiện gì, lại còn không kiên nhẫn nhìn cô. Thấy hần im lặng, cô so vai hỏi: “Anh còn đang giận sao?” Vệ Khanh hỏi lại: “Anh giận cái gì?”

Chu Dạ theo bản năng cắn cắn môi: “Vệ Khanh, anh đừng giận nữa, nghe em giải thích đã...” Rốt cuộc Vệ Khanh cũng buông bút trong tay, ngẩng đầu nhìn cô: “VẬY em nói đi, đã xảy ra chuyện gì?” Chu Dạ thấy ánh mắt sắc bén của hần nhìn mình, giật mình, bối rối nói: “Tôi hôm qua Ninh Phi uống quá nhiều rượu, sau đó nhất thời xúc động chẳng may va vào em, đập vào mặt bị chảy máu... giống như bị vết răng trẻ con cắn qua mà thôi...”

Vệ Khanh nhú mày nhìn cô, không nói một lời, cũng không biết có tin hay không. Chu Dạ nóng ruột nói: “Vệ Khanh, em vẫn coi cậu ấy như em trai, ngày hôm qua, đáng vẻ cậu ấy như vậy, thực sự rất đáng thương, một mình cô độc, giống như ngày cha mẹ cậu ta ly hôn.. Vệ Khanh, anh vẫn còn giận sao?” Vệ Khanh bực dọc ném văn kiện trong tay, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chu Dạ muốn khóc: “Vệ Khanh, có chuyện gì thì anh cứ nói thẳng ra. Anh không nói, làm sao em biết anh đang giận cái gì?” Vì sao hần không nói một lời, cứ hằm hằm nhìn cô? Vệ Khanh hít sâu một hơi, xoay người, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi: “Em có đồng ý kết hôn với anh không?”

Cô không hiểu vì sao đột nhiên hần lại nhắc tới chuyện kết hôn, hoảng sợ, lắp bắp nói: “Đương nhiên... không phải chúng ta đã nói chờ tới khi em tốt nghiệp sẽ kết hôn sao?” Vệ Khanh cúi mặt xuống: “Nếu anh muốn kết hôn bây giờ?” Cô sợ hãi đi tới gần hần, kéo tay áo hần: “Anh giận vì chuyện kết hôn sao?”

Vệ Khanh thất vọng nhìn cô: “Chẳng lẽ em không biết, anh cũng biết lo lắng, biết khổ sở, biết ghen tị, biết đau lòng sao?” Cô nghĩ nghĩ, hỏi: “Vì sao, em cứ nghĩ anh giận vì chuyện Ninh Phi, thực sự em và cậu ta không có chuyện gì, cũng đã kể rõ ràng mọi chuyện...”

Vệ Khanh cắt ngang lời cô: “Anh chỉ hỏi em, em có đồng ý kết hôn hay không?” Cô cúi đầu, nghẹn ngào nói: “Vệ Khanh, nếu em làm sai chuyện gì, em sẽ sửa, anh đừng như vậy làm em sợ, huhu...” Quả thật đáng vẻ hần nhìn rất đáng sợ, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cô.

Vệ Khanh thở dài: “Chu Dạ, em còn nhớ lúc trước đính hôn, anh nói gì chứ? Anh hứa với cha em, sẽ yêu em, chăm sóc em, đối xử với em thật tốt, anh chưa từng bao giờ quên. Anh biết em mới hai mươi một tuổi, có rất nhiều suy nghĩ. Nhưng sớm hay muộn cũng sẽ gả cho anh, vì sao cứ nhắc tới kết hôn em lại từ chối? Rốt cuộc là em không tin anh, hay là không tin chính mình? Hay là em muốn chờ đợi người nào thích hợp hơn?”

Chu Dạ tái mặt, chậm rãi tỉnh táo lại, thật lòng nói: “Vệ Khanh, em không biết chuyện em không muốn kết hôn sớm, lại khiến anh nghĩ nhiều như vậy. Anh nghĩ em là loại người đứng núi này trông núi nọ sao? Mặc dù em chưa từng nói không phải là anh sẽ không lấy chồng, nhưng ngay cả bản thân em cũng giao cho anh, anh còn nghi ngờ gì chứ?”

Cô cảm thấy đau lòng, hóa ra hần lại nghĩ cô như vậy. Nức nở nói: “Em biết hiện giờ mọi người có phát sinh quan hệ cũng không sao, nhưng em chịu sự giáo dục truyền thống, không muốn như vậy, em cũng không phải loại con gái tùy tiện. Mẹ vẫn nói, nếu người đó yêu con, người đó sẽ nguyện ý chờ tới ngày hai con kết hôn. Nhưng em đã làm trái lại, tuy rằng lo lắng, nhưng vẫn tin tưởng anh. Anh lại còn nói như vậy...” Cô quay đầu đi, nước mắt đọng đầy, không kiềm được, từng giọt từng giọt lăn rơi xuống cánh tay.

Vệ Khanh lau nước mắt cho cô, dịu dàng nói: “Anh không biết phát sinh quan hệ trước khi kết hôn lại để cho em gánh nặng tâm lý như vậy.” Cô nức nở: “Em biết dù sao cũng sẽ kết hôn, nhưng mà trên thực tế thì vẫn chưa, cho nên sẽ lo lắng.” Sự dạy bảo của cha mẹ ăn sâu vào trong tiềm thức, nhất thời khó sửa. Cô từng hứa với mẹ, nhất định sẽ không, nhưng cô lại không làm được.

Tình cảm giữa hai người, cứ tình tế mãi mãi cảm như vậy, nghi ngờ lẫn nhau.

Vệ Khanh vuốt tóc cô, dỗ dành: “Được rồi, đừng khóc nữa, nói ra là tốt rồi. Đừng lo lắng, anh sẽ không phụ bạc em.” Giúp cô lau nước mắt, kéo cô đi ra ngoài. Cô ngờ ngác đi phía sau, tới tận khi lên xe, mới rầu rĩ hỏi: “Anh không đi làm, còn định đưa em đi đâu?”

Vệ Khanh nhìn thẳng phía trước. “Đương nhiên đi tới Cục dân chính.”

[37]: Thính quân nhất tịch thoại, thắng độc thập niên thư: nghe kẻ trí nói một câu còn hơn cả mười năm đọc sách.

29. Chương 57-58

(Có lẽ là yêu) Chương 57: Đăng ký

Edit: Ishtar

Chu Dạ lẳng lẳng nhìn quyển sổ nhỏ màu đỏ trong tay, ở giữa là quốc huy trang nghiêm bắt mắt, ngẩng đầu hỏi: “Vệ Khanh, chúng ta đã kết hôn rồi sao?” Vệ Khanh nhú mày; “Còn nghi ngờ gì nữa? Không phải em đã ký tên rồi sao?” Cô véo má mình, nói: “Đau quá, em cứ tưởng còn đang ngủ mơ.”

Vệ Khanh lắc đầu cười: “Năm mơ cũng mơ thấy chúng ta kết hôn sao?” Chu Dạ tức giận nói: “Mơ lấy người khác!” Hiện giờ hẳn hoàn toàn không thèm để ý, đắc ý cười nhỏ: “Đáng tiếc là đã muộn mất rồi, từ giờ em đã vợ của anh.” Cô ảo não nói: “Không phải đã nói sau khi tốt nghiệp rồi mới kết hôn sao? Sao giờ đã kết hôn thế này?”

Ngạc nhiên, ngỡ ngàng, vẫn không đuổi kịp hiện thực, chẳng qua cô chỉ đi tới văn phòng hẳn, thế mà lúc về đã kết hôn, đúng là không tài nào hiểu nổi. Nhưng sự thật vẫn chình ình trước mắt, ván đã đóng thuyền, gạo đã nấu thành cơm. Đến bây giờ cô vẫn nửa mơ nửa tỉnh, chẳng qua chỉ ký qua vài phần văn kiện, đã được coi là kết hôn sao? Mơ hồ nghĩ, cô bị Vệ Khanh lừa kết hôn khi nào?

Vệ Khanh nói: “Em đi về thu dọn đồ đạc đi, chuyển về sống với anh. Phòng anh đang ở một người thì không sao, nhưng hai người thì có thể quá nhỏ, không giống một cái nhà, nhưng cứ tạm chấp nhận đã. Chờ qua năm mới, chúng ta chuyển sang nhà mới luôn. Anh đã mua một căn nhà ở gần trường em, trang trí cũng sắp xong rồi, em đi học cũng tiện.”

Cô thử thương lượng: “Hay là, em vẫn cứ ở trường, chuyển tới chuyển lui làm gì cho phức tạp ta, cũng không cần mỗi ngày lại chuyển đồ, dùng ít sức là tốt nhất.” Cô phải nói chuyện chuyển nhà với bạn học thế nào đây? Không thể nói là đã kết hôn được... nghĩ tới lại xấu hổ, trong lớp cô là người ít tuổi nhất, thế mà lại kết hôn sớm nhất... thiên lý ở đâu? Vệ Khanh xoa đầu cô: “Đã kết hôn rồi còn muốn ở riêng sao? Có vài túi đồ, có gì phiền toái đâu.”

Chu Dạ đáng thương yếu ớt hỏi: “Em đã kết hôn thật rồi sao? Về sau sẽ là thiếu phụ luống tuổi có chồng! Không thể còn tự xưng mình là cô gái xinh đẹp như hoa nữa!” Cứ nghĩ lại đau lòng... Vệ Khanh tức giận nói: “Đúng đúng đúng, cô gái xinh đẹp như hoa đã bị tàn phá rồi, mau khóc thương xót đi.” Cô kéo hẳn không thuận theo không buông tha. “Vệ Khanh, anh đền cho em, anh đền cho em đi, em không muốn kết hôn, em không muốn kết hôn...” Hắn cũng ngang ngược: “Nhưng đã kết hôn rồi, làm thế nào bây giờ?”

Cô ngây thơ hỏi: “Có thể đem giấy chứng nhận kết hôn trả lại cho người ta, nói chúng ta tạm thời chưa muốn kết hôn, nhờ người ta giữ hộ, một năm nữa tới lấy về, anh nói xem có được không?” Vệ Khanh nhin cười, nghiêm trang nói: “Em coi pháp luật là gì, em muốn lùi thì lùi sao? Cẩn thận người ta buộc tội em coi thường pháp luật, đem em nhốt vào tiến hành dạy dỗ đấy!” Cô lý luận: “Em không coi thường pháp luật, chẳng qua kết hôn muộn một năm mà thôi, ngoài pháp luật cũng có tình nhân đấy thôi, chúng ta nhờ quốc gia giữ hộ, một năm nữa lấy về...” càng nói cô càng cảm thấy chủ ý này không tồi.

Vệ Khanh không nhin được nữa, cười tới cơ mặt méo mó, gục đầu vào tay lại cười tới mức không ngồi thẳng được người dậy: “Ha ha... Chu Dạ, em cho rằng không nhìn thấy giấy đăng ký kết hôn, chúng ta cũng không kết hôn sao?” xoa mặt cô, nói: “Tỉnh lại đi, tự lừa dối mình chứ không thể lừa dối được người khác! Em

đã là vợ anh, đừng có ngốc thế nữa. Sao anh lại cưới một cô ngốc làm vợ nhỉ...” than thở. Cô cảm giận nhìn hấn, một lúc lâu sau mới nói: “Cưới một đứa ngốc làm vợ, không phải càng ngốc à!” Khiến Vệ Khanh không nói nên lời. Cô năn nỉ: “Vệ Khanh, tối nay kí túc có tổ chức hoạt động, một năm một lần, rất vui, chơi tới nửa đêm. Chi em ngủ lại một đêm cuối cùng ở kí túc có được không?” mắt to chớp chớp nhìn hấn.

Vệ Khanh từ chối thẳng thừng: “Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta.” Sợ cô không vui, còn nói: “Nhưng nếu sau này em muốn về kí túc xá, vẫn có thể quay về.” Hôn môi cô, “Ngoan, lấy vài bộ đồ thay đổi, anh ở trong xe chờ em, đi nhanh về nhanh.”

Chu Dạ không cam lòng đi lên, lục tung quần áo lên chọn lựa. Lục Đan thấy cô lôi vali ra, hỏi: “Định đi đâu chơi à?” Cô lắc đầu: “Á... không phải, đi ra ngoài ở vài ngày...” tươi cười có chút xấu hổ, mọi người đều là những cô gái bình thường, thế mà cô đã kết hôn, làm sao chịu nổi chứ?

Lục Đan ném một tệp giấy cho cô: “Trường học phát phiếu điều tra, điền xong có thể tới chỗ quản lý kí túc nhận một gói bột giặt.” Chu Dạ cầm lên nhìn, tận tám trang, có phát phần thưởng, thảo nào mọi người lại chịu điền. Mở đầu chính là tên, tuổi, dân tộc, quê quán và tình trạng hôn nhân. Cô vừa nhìn thấy mục tình trạng hôn nhân, tay run rẩy, không cam lòng tích vào, đúng là... ngày hôm qua thì chưa, hôm nay thì rồi! Hu hu... vất bút sang một bên: “Không điền, không điền.”

Lục Đan nhìn cô: “Nhà trường bắt nộp.” Cô quát to một tiếng, ừ ừ nói: “Tối mình điền tiếp.” Vội vàng nhét vào trong vali. Dọn một số đồ vật thường dùng cho vào, bọc giá sách lại. Lục Đan kỳ lạ hỏi: “Cũng không phải là đi không quay về, chuẩn bị hành lý rắc rối vậy, có phải bỏ của chạy lấy người đâu!” Chu Dạ cười gượng: “Hi hi, mùa đông gió lớn, nơi nơi toàn bụi, không phải sợ bẩn sao, lúc về lại bỏ ra ấy mà.”

Lục Đan nói cô tự mua việc vào người. Cô dặn bạn: “Mình không có ở đây, có chuyện gì thì ứng phó giúp mình nhé. Quần áo phơi ngoài hành lang, bạn thu vào hộ mình nhé, để vào ngăn tủ ấy. Còn có bồn hoa bên ngoài cửa sổ, rảnh thì tưới nước giúp mình, nhưng đừng tưới quá nhiều dễ chết.” Lục Đan liên tục nói ‘nhớ rồi’.

Lúc Chu Dạ ôm theo vali và một cái lồng gỗ xuất hiện, Vệ Khanh nhú mày; “Em định nuôi thỏ trong nhà mình à?” Cô ôm lồng trước mặt: “Tiểu Bạch rất đáng yêu, sẽ không chạy loạn, lại rất sạch sẽ, chỉ ăn rau cải trắng, có thể sờ thoải mái lại không cắn người...” Vệ Khanh liếc mắt một cái, nói thừa, con thỏ biết cắn người sao?

Cô còn lải nhải: “Trước kia em từng nuôi một con rùa, nhưng sau lại không thấy nó đâu, tìm khắp nơi cũng không thấy, là một trong mười việc kỳ lạ nhất ở kí túc bọn em, cho nên đổi thành nuôi thỏ...” Vệ Khanh cắt ngang lời cô: “Anh không nói là không cho em nuôi, nhưng chỉ có thể để ngoài ban công.” Nếu để ở trong phòng ngủ, bò lên chân, gọi tới gọi lui, hấn không thể chịu nổi. Cầm lấy, đặt xuống ghế sau, Chu Dạ vội nói: “Em ôm.” Vệ Khanh trừng cô: “Không biết có vi khuẩn à?” Giật lấy, ném vào trong xe.

Đang muốn lái xe, cô lại kêu lên: “Á, suýt nữa quên không dắt em cún theo rồi.” Vệ Khanh quay sang nhìn cô: “Em nuôi cả chó nữa à?” Cũng không biết nên nói cô thế nào nữa, nhà trường cũng không quản à? Cô xoa xoa gáy, thề lời nói: “Không phải... anh chờ em một chút, em sẽ quay lại ngay!” Cứ tưởng đã hiểu hết về cô, hiện giờ nhìn lại, hấn thấy giật mình.

Chu Dạ nửa ôm nửa bế con chó bông to bằng nửa người chạy đến nói: “Em chơi trò chơi, trúng thưởng, mỗi ngày đều ôm nó ngủ...” cầm lấy hai tai con chó lắc qua lắc lại, hỏi: “Đáng yêu không?” Buổi tối em muốn ôm nó ngủ, có nó bên cạnh rất thoải mái, vừa mượt vừa mềm.” Về mặt Vệ Khanh bắt đắc dĩ, hỏi lại: “Em ôm con chó này ngủ, thế chồng em làm sao đây?” Cô cười hi hi: “Người anh cứng lắm, lại còn nặng nữa, mỗi lần ôm toàn làm em khó thở, khó chịu chết được.”

Vệ Khanh trừng cô: “Ngồi im, thắt dây an toàn vào, đừng nhìn đông nhìn tây, nhích tới nhích lui nữa.” Bắt đầu tỏ rõ uy nghiêm của ông chồng. Chu Dạ bĩu môi, trong lòng âm thầm nói, em sẽ không thêm ngủ cùng anh, em sẽ không thêm ngủ cùng anh! Suy nghĩ khiến đầu cô nóng lên, nhất thời bị hấn mê hoặc, ma xui quỷ khiến mới kí tên, cứ nhớ tới lại buồn bực.

Lúc ấy cô còn ngồi ở trong nghe, còn ngây ngốc hỏi: “Tối cục dân chính làm gì?” Cô vẫn không biết cục dân chính là nơi như thế nào, cứ nghĩ giống với đồn công an. Nghĩ hấn có việc tới đó, thoải mái đi cùng hấn

vào bên trong. Thấy mọi người xếp hàng, còn cười hì hì: “Em giúp anh xếp hàng, anh ngồi bên kia đi.” Bị đội ngũ phía sau kích động nhìn chằm chằm.

Vệ Khanh thấy cô tích cực như vậy, tâm tình vô cùng vui vẻ, hỏi: “Có mang theo chứng minh thư không?” Cô gật đầu: “Không biết, chắc là có, em để ở trong ví tiền mà.” Lại hỏi: “Cần chứng minh thư của em làm gì, anh không mang sao?” Vệ Khanh nói: “Không cần căng thẳng, người ta hỏi cái gì thì em trả lời cái ấy, ký xong giấy tờ thì chúng ta về.”

Chu Dạ còn hỏi: “Còn muốn em ký cái gì? Làm gì thế?” Vệ Khanh tức suýt hộc máu, phía trước có một cặp đôi nghe thấy, cười nói: “Cô gái nhỏ này thật thú vị, kết hôn đương nhiên phải ký tên rồi.” Cô chậm nửa giây mới hiểu được, nhảy dựng lên: “Vệ Khanh, anh dẫn em đi đăng ký kết hôn sao?” Hắn tức giận hỏi lại: “Thế em nghĩ anh đưa em tới cục dân chính làm gì?” =))

Tim Chu Dạ như bị người nào đó đâm cho một phát thật mạnh: “Vệ Khanh, sao anh lại đưa em đi đăng ký kết hôn?” Vệ Khanh thấy mọi người chung quanh đều quay ra nhìn bọn họ, nghĩ hắn lẽ ra gạt con gái nhà lành, vội nói: “Mọi người đang nhìn kia, đừng để người ta chê cười.” Kéo cô sang một bên, nhìn vào mắt cô hỏi: “Em có đồng ý kết hôn với anh không?”

Chưa bao giờ cô thấy hắn nghiêm túc như vậy, khí thế áp đảo, áp úng nói: “Đương nhiên đồng ý, nhưng mà...” Không phải vẫn nói sẽ chờ tới khi cô tốt nghiệp sao? Vệ Khanh cắt ngang lời cô: “Đồng ý là được. Hừ... đừng nói nữa, cứ làm theo lời anh.” Thái độ kiên quyết, mặt kín như bưng, không biểu hiện gì. Chu Dạ yếu ớt nhìn hắn, mấy lần muốn mở miệng, rồi lại ngậm lại. Vệ Khanh tà tà nhìn cô một cái: “Có chuyện gì thì lúc về nói sau.”

Kéo cô đi lên: “Chào đồng chí, chúng tôi tới đăng ký.” Nhân viên hành chính đưa cho hắn một tập văn bản, “Ký tên đi.” Chu Dạ như lọt vào sương mù, ngẩng đầu nhìn hắn. Vệ Khanh đưa cho cô một chiếc bút, “Ký ở đây này...” không liếc nhìn cô một cái, giống như là một chuyện thiên kinh địa nghĩa [38], là một chuyện thường tình. Chu Dạ nghe mọi người hưng phấn bàn bạc chuyện mở tiệc đãi khách, nghe qua cũng rất thú vị, cô cũng mơ màng... đến khi nhân viên hành chính thúc giục: “Cô gái, đừng nhìn người khác nữa, mau ký tên đi.” Cô hồi phục tinh thần, “a” một tiếng, giống như viết tên lên sách vở, ký lên.

Nhân viên hành chính đưa cho bọn họ một quyển sổ nhỏ mới tinh, bên trên có bốn chữ to “Chứng nhận kết hôn” mạ vàng, đồ chói lọi, nhưng rất đẹp mắt. Cô hồ hồ cầm lấy, tới lúc đứng dưới ánh mặt trời, cảm giác dường như lúc này vừa nằm mơ. Có một cặp vợ chồng vừa đăng ký đi ra, nhìn thấy cô cười hì hì gọi Vệ phu nhân, mới tỉnh táo nhận ra mình đã kết hôn. Trong nháy mắt, cô đã từ Chu tiểu thư biến thành Vệ phu nhân, trước sau chưa tới nửa tiếng, giống như từ dưới đất bay vọt lên trời, sự thay đổi này quá lớn đi...

Đương nhiên không phải lần đầu tiên Chu Dạ tới chỗ ở của Vệ Khanh, nhưng hôm nay lại có chút bên lên, cầm vali đi theo hỏi: “Em để đồ ở đâu bây giờ?” Vệ Khanh vỗ nhẹ đầu cô: “Tùy em, giờ em đã là bà chủ của nơi này. Em thích sắp xếp thế nào cũng được, vất cái gì đi cũng thể không ai quản.” Vui vẻ ngồi xuống sofa, nói: “Vợ ơi, nước.” Toàn bộ tác phong đều giống đại lão gia chủ nhà.

Chu Dạ vốn định bật lại, nhưng nhớ ra mình đã kết hôn, về sau phải sống chung cùng hắn... rầu rĩ rót một chén nước đặt một bên, thật sự không thể tưởng tượng mọi việc diễn ra nhanh như vậy! Vệ Khanh giữ cô, hôn lung tung, hỏi: “Sao lại không nói gì? Không vui sao?” Cô đẩy hắn ra: “Không có, em đi xếp đồ.”

Mở tủ quần áo, thấy trên giá treo toàn áo sơ mi âu phục của hắn, hầu như toàn gam màu lạnh, phong cách thống nhất, lộ ra sự trầm ổn. Cầm quần áo bản thân, đủ mọi màu sắc, hồng, trắng, đen, dài, ngắn... hình thành nên hai sắc thái đối lập. Lui ra phía sau vài bước, nhìn quần áo hai người lẳng lặng xếp cùng một chỗ, vai chạm vai, tay chạm tay, thân mật khăng khít, nở nụ cười hài lòng. Xoay người quan sát phòng ngủ, lần đầu tiên có cảm giác hòa nhập hoàn toàn. Từ nay về sau, cô sẽ từ từ thích ứng sinh hoạt giữa hai người.

Chu Dạ cầm một hộp giấy đi ra, Vệ Khanh hỏi cô dùng để làm gì. Cô nói: “Em làm ổ cho Tiểu Bạch. Ban công lạnh lắm, thả nó ở bên trong được không?” Khẩn cầu nhìn hắn. Vệ Khanh hỏi: “Em có chắc chắn là nó không chạy loạn không?” Cô liên tục gật đầu: “Nó rất ngoan, thùng cao như vậy, nó có muốn đi cũng không được.” Xếp mấy tờ báo ở bên dưới làm ổ, lại xé vài lá cải bắp đút cho nó.

Vệ Khanh ngồi xổm bên cạnh nhìn, bực dọc nói: “Nó ăn mấy miếng nhanh thế, cũng không sợ no quá à.” Cô vuốt ve con chó nói: “Nó có thể ăn, sẽ lớn rất nhanh.”

Bỗng nhiên Vệ Khanh bắt mẫn, ôm cô nói: “Vợ à, anh đói bụng.” Cô nói trong tủ lạnh không có đồ ăn, gọi người ta mang đồ ăn tới đi. Hắn dám kéo cô đi ra: “Không có thì đi mua, từ nay về sau, anh không bao giờ ăn ngoài nhà hàng nữa.” Cô cảm giận nói: “Anh lấy em về làm người hầu sai vật à?” Vệ Khanh cợt nhả: “Đương nhiên là bắt em về làm vợ! Cả ngày chồng em đều ăn bên ngoài, dinh dưỡng không đầy đủ, em còn không chịu làm vài món ngon bồi dưỡng chồng em sao?”

Hai người đi mua một túi to rau củ quả, đứng vào giờ cao điểm, lúc xếp hàng thanh toán, một bác gái đứng phía trước cười nói: “Cậu thanh niên này không tệ nha, còn biết tới siêu thị mua đồ ăn. Thằng con tôi, đừng nói là mua đồ ăn, muốn nhìn thấy mặt nó cũng đã khó rồi, cả ngày không biết làm cái gì nữa?” Vệ Khanh cười khách sáo. Bác gái lại nói: “À... đây là bạn gái cậu sao, cũng thật quan tâm nha. Trai tài gái sắc, thật là xứng đôi.” Khen ngợi.

Vệ Khanh cười cười: “Không phải bạn gái cháu đâu ạ, là vợ cháu đấy.” Khi nói chuyện, cố tình nhìn vào mắt Chu Dạ. Bác gái giật mình: “Không ngờ trẻ tuổi như vậy đã kết hôn! Thật đáng mừng, ai nha, là cô dâu mới thật hạnh phúc.” Lại hỏi bọn họ có con chưa, Chu Dạ xấu hổ, đỏ mặt đứng một bên.

Vệ Khanh cười, nói sẽ sớm có thôi. Các bà các cô xếp hàng chờ thanh toán liền thảo luận về vấn đề con cái, kéo Chu Dạ nói: “Ai nha, cháu gái, nên có con sớm mới tốt. Có con rồi, sẽ khác biệt ngay, trong nhà rất náo nhiệt...” Chu Dạ cúi đầu, không nói lời nào, đành phải lễ phép nói “Vâng, vâng, vâng”, không biết nên ứng phó nhiều người như vậy thế nào mới phải.

Vất vả lắm mới thoát thân, Chu Dạ lau lau mồ hôi trên trán, thầm oán: “Anh không giúp thì thôi, còn đứng một bên xem trò vui gì chứ?” Vệ Khanh nhíu mày cười: “Chuyện của phụ nữ, anh xen vào thế nào được?” Ghé sát hỏi: “Em nói xem chúng ta nên sinh con trai hay con gái?” Cô đẩy hắn: “Đi đi đi, bắt tụi con chưa có xem đâu, anh mơ xa thế.”

Vệ Khanh sửa lại: “Đây là chuyện lửa cháy lông mày [39]! Ai kết hôn xong chẳng sinh con chứ? Cha mẹ đã muốn ôm cháu nội rất lâu rồi, chúng ta không thể làm cho họ thất vọng phải không nào?” Cô hầm hừ: “Anh nghĩ em sẽ vừa mang thai vừa đi học chắc? Em còn chưa tốt nghiệp đâu, đã kết hôn rồi, anh còn muốn được voi đòi tiên!” Nghĩ tới lại không cam lòng, tức tối nhìn hắn, là đầu sỏ gây chuyện!

Vệ Khanh trơ mặt ra nói: “Có thể giống Trương Nhiễm Du, tạm thời nghỉ học...” Chu Dạ giận dữ: “Đừng có mơ! Học tỷ đến giờ còn chưa tốt nghiệp đâu, là chuyện ăn năn suốt đời, em không cần.” Vệ Khanh nhíu mày, không tranh luận với cô. Loại chuyện này không phải nói không cần là có thể không cần, không nghĩ qua là có thể...

Về tới nhà nấu bữa tối, cơm nước xong, Vệ Khanh vắt bát dưa đầy, vắt chéo chân ngồi xem ti vi. Chu Dạ liên tục gọi hắn: “Này này... ăn cơm xong không rửa bát à?” Trên “Khế ước bán thân” đã viết rõ ràng... Vệ Khanh giả vờ cảm điếc, không để ý tới. Chu Dạ chần trước người hắn, Vệ Khanh không xem được, ngã người xuống sofa, dù thế nào cũng không chịu đứng dậy. Chu Dạ tức giận mà không làm gì được, phải tự mình thu dọn, hừ nói: “Mới cưới vợ vào cửa, đã không coi ra gì phải không?”

Sau khi ăn xong, Chu Dạ lên mạng xem phim, đang đoạn hay thì Vệ Khanh chạy vào, hết hôn lại cắn. Cô mắng: “Đừng đùa nữa, che...” liều mạng ngó ra. Cô đang xem tập phim Vượt ngục mới nhất, ánh mắt u buồn của nam chính tràn đầy trí tuệ, nhảy từ trên thang máy xuống, người thường không thể làm nổi, đối thủ cũng nghiêm túc, phản ứng nhanh chóng, sức lực ngang nhau, mạo hiểm kích thích vô cùng...

Vệ Khanh bắt mẫn: “Có gì hay mà xem?” Cô gật đầu: “Xem người ta vừa đẹp trai vừa thông minh.” Cũng không để tâm, nhìn chăm chăm vào màn hình, đáng tiếc lại thất bại, thở dài một hơi. Vệ Khanh giận cô không chuyên tâm, trực tiếp cởi quần áo cô xuống, đặt lên ghế. Chu Dạ mắng to hắn biến thái: “Lại nổi cơn điên gì thế?” Vệ Khanh hừ nói: “Đẹp trai tài giỏi, cơ trí thông minh là chồng em đây này!”

Cô lườm hắn, “phụt” một cái cười ra tiếng, đẩy hắn ra: “Được rồi, được rồi, mau đi tắm đi.” Vệ Khanh ôm cô: “Vợ à, tắm một mình buồn lắm...” Cô véo hắn: “Da anh không đau phải không? Có đứng đắn không thì bảo?” Vệ Khanh sờ loạn khắp nơi: “Vợ à, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, ngày tốt cảnh đẹp, sao có thể bỏ qua?” Chu Dạ vừa đẩy vừa chống cự: “Không được, anh không chịu sử dụng biện pháp an toàn...”

Hai người còn đang cười đùa, bên ngoài “rầm” một tiếng, giống như có cái gì rơi. Vội vàng chạy ra, thấy thùng giấy đổ xuống mặt đất, bên cạnh ẩm ướt, nước chảy lênh láng. Chu Dạ kinh ngạc hỏi: “Tiểu Bạch

đâu? Nó ra kiểu gì thế?” Vệ Khanh tức giận: “Đi ra chứ sao, nó không biết nhảy chắc? Em mau đi bắt về, đừng để nó làm bẩn phòng.” Loạn xạ như vậy, làm gì còn có dự vọng nào nữa.

Chu Dạ vội vàng thu dọn, quỳ rạp xuống đất nhìn quanh: “Chạy đi đâu nhỉ, cửa đã đóng rồi, chắc là không ra ngoài được. Vệ Khanh, anh đừng có đứng không thế, cùng nhau tìm xem.” Phòng bếp, phòng bếp, phòng ngủ, buồng vệ sinh, tìm hết đều không có. Vệ Khanh lắc đầu thở dài, “Em có thấy đêm tân hôn của ai mà lục tung nhà tìm thỏ không?” Như thế nào cứ động tới cô, là bất kể chuyện kì lạ thế nào cũng có thể xảy ra. Hận không thể ăn thịt con thỏ kia.

Chu Dạ thấy hấn ảo não ngồi đó, buồn cười: “Đàn ông con trai mà lại thù oán con thỏ sao? Nó làm gì đắc tội với anh chứ?” thấy trong tủ giày có một bóng trắng, kêu “đây rồi” một tiếng. “Sao mày lại trốn trong tủ giày?” Ôm vào lòng, hỏi: “Không vui phải không? Nơi này không giống kí túc, không thể chạy loạn.” Sắc mặt Vệ Khanh tái mét, chỉ vào giày nói: “Em có ngửi thấy mùi gì không? Trong nhà không cho phép nuôi thú.” Đó là đôi giày mà hấn thích nhất, lại bị con thỏ kia tè vào.

Cô lắc đầu; “Không được, anh muốn em tới ở, thì cũng phải để thỏ của em ở. Nếu không, bọn em sẽ về kí túc.” Cùng tiến cùng lùi, lý tưởng cùng sống cùng chết rất hào hùng. Vệ Khanh khó thở, hôm nay hấn thua một con thỏ, mặt mũi biết để đâu? Tóm lấy nhét vào lồng gỗ, ném ra ngoài.

Chu Dạ làm mặt quỷ, lại nhặt từ ban công vào, chỉ trích: “Anh ngược đãi động vật, không phải người tốt.” Sắp xếp xong, kéo thùng vào trong một góc phòng ngủ, nói: “Em sợ nó chạy loạn khắp nơi.” Vệ Khanh nhìn ánh mắt màu đỏ kia vẫn còn giận, nhưng sợ Chu Dạ dối, đành nói: “Thả nó vào trong thư phòng đi, trong đó ấm. Yên tâm, đóng cửa vào, không chạy đi đâu được.” Không nói hai lời, xách vào thư phòng.

Cuối cùng cũng được nằm xuống, Vệ Khanh cọ cọ vào cô, háo sắc nói: “Vợ ơi...” Cô đánh hấn, “Tay anh có thể an phận một chút được không? Đặt ở đâu thế hả?” Vệ Khanh hạ lưu nói: “Ngủ khóa thân là tốt cho sức khỏe nhất.” Càng làm càn. Chu Dạ vừa đầm lại đánh, đột nhiên nhớ ra một chuyện, xóc chân đứng dậy: “Anh nhốt Tiểu Bạch lại, nó nhất định sẽ không thoải mái, em phải đi xem xem.” Toàn bộ hào hứng của Vệ Khanh bị con thỏ cắt ngang, coi như kết thù oán với nó!

Chu Dạ trở về trách móc: “Anh làm kẹp đuôi Tiểu Bạch, nó đau đớn chộp tới chộp lui. Về sau không được bắt nạt nó.” Xoay lưng về phía hấn nằm xuống, không chịu để ý tới hấn. Vệ Khanh chọc cô: “Giận sao? Chỉ vì một con thỏ? Anh không cố ý mà.” Cô hừ một tiếng, đương nhiên không tin. “Anh đối xử với động vật không tốt, thì cũng sẽ không đối xử tốt với em.”

Thế này thì liên quan quái gì tới nhau chứ? Oan uổng quá, khi nào thì lại đánh đồng cô với con thỏ kia chưa? Vệ Khanh đành dỗ dành: “Được, được, được, sau này anh sẽ đối xử tốt với nó, được chứ?” Thấy cô vẫn rầu rĩ không vui, nói lảng sang chuyện khác: “Chuyện em cần nghĩ bây giờ chính là, nên tìm ai làm phù dâu đi.” Chứ không phải lo cho con thỏ!

Ngày hôm sau, hấn lấy cớ, đuổi con thỏ về Vệ giá, ném cho Vệ mẫu nuôi nấng, coi như đẩy được cái mùi hôi buổi tối hôm trước.

Mà chuyện tìm ai làm phù dâu, đúng là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

[38]: “Thiên kinh địa nghĩa” là để chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.

[39]: lửa sém lông mày: ám chỉ thời khắc cuối cùng. (Có lẽ là yêu) Chương 58: Kết hôn

Edit: Ishtar

Hôm sau, cha mẹ Vệ Khanh biết tin bọn họ đã dẫn ký kết hôn, cười toe toét, ầm ỹ đòi bọn họ cho uống rượu mừng. Vệ An kinh ngạc nhìn Vệ Khanh: “Không ngờ chú cũng nhanh như vậy, anh còn tưởng phải bôn ba ngàn dặm, vạn dặm trường chinh cơ đấy. Thăng nhóc này, rất có tiền đồ, là một nhân tài.” Đùa giỡn vui vẻ. Vệ mẫu hỏi Chu Dạ thích áo cưới kiểu gì, muốn dẫn cô đi đặt làm.

Chu Dạ nhìn tình cảnh này, chỉ sợ sẽ cử hành hôn lễ đình đám, vội nói: “Mẹ, con nghĩ mời bạn bè thân thích ăn một bữa cơm là được rồi. Con còn đang đi học, có lẽ không cần quá phô trương.” Vệ mẫu nói: “Đương nhiên, chúng ta cũng không phải là phô trương. Nhưng là chuyện cả đời, những nghi thức cơ bản phải đủ hết. Rượu đính hôn còn chưa mời qua, đương nhiên lúc kết hôn không thể qua loa. Đã lâu Vệ gia không có chuyện vui, cũng nên mời mọi người một lần.” Giọng điệu nghiêm túc.

Mọi người ngồi một chỗ bàn luận, quyết định cuối năm kết hôn mời khác. Thời gian gấp rút, cái gì cũng vội vàng, chuẩn bị thiệp mời, đặt nhà hàng, trang trí phòng cưới. Chu Dạ vẫn chưa được nghỉ, trở về trường học bài, không phải làm gì cả, chỉ suy nghĩ xem nên nhờ ai làm phù dâu. Nhưng đó lại là chuyện khiến cô đau đầu nhất.

Một hôm, trở về kí túc, làm bộ lơ đãng hỏi: “Lục Đan, mình muốn kết hôn. Bạn có muốn làm phù dâu cho mình không?” Mãi Lục Đan mới có phản ứng lại, sợ hãi kêu lên: “Chu Dạ, bạn vừa nói gì? Bạn muốn kết hôn sao?” Chu Dạ bịt tai lại: “Bạn đừng kêu lớn như vậy... mình nghe được mà.” Chỉ biết nói như vậy! Chưa tới mười phút sau, toàn bộ kí túc đều biết. Mọi người kéo hết tới: “Chu Dạ, không ngờ bạn lại kết hôn sớm như vậy! Kẹo cưới đâu, kẹo cưới đâu?” Chu Dạ nói không có, bị một đám con gái túm lên giường tấn công.

Cô vội vàng xin khoan hồng: “Ý của mình là quên không cầm theo, lần khác nhất định sẽ có, nhất định sẽ có! Các chị, xin hãy tha cho em! Em biết sao rồi.” Có người muốn giảng cho cô nghe chuyện tình yêu đôi lứa, cô vội nói: “Trần Vân, nghe nói bức tranh của bạn đoạt giải thưởng phải không?” cố gắng kéo sự chú ý về phía cô gái kia. Mọi người sao có thể buông tha cho cô: “Nếu không nói, còn bồng hâu hạ. Nào, quê nhà mình có tục lệ đánh cô dâu mới nha...” có người còn cầm cây chổi đứng một bên.

Chu Dạ muốn tránh cũng không được, muốn trốn cũng không xong, dưới sự nghiêm hình bức cung của mọi người, kể toàn bộ câu chuyện, nói lần đầu tiên gặp mặt là ở lễ trao học bổng của trường, sau đó xác định có quan hệ tình cảm, cha mẹ cũng đồng ý, vì thế kết hôn. Nói hai ba câu khái quát, toàn bộ tình tiết bạo lực ở giữa hoàn toàn không nhắc tới. Mọi người đều hâm mộ nói: “Chu Dạ, chuyện của bạn chính là câu chuyện cô bé lọ lem gặp hoàng tử trăm năm khó gặp nha! Sao chỉ có bạn được gặp nhỉ? Chị em chúng ta cùng xông lên, mọi người đều câu được rổ vàng đi!” Ấm ả đồng ý, Chu Dạ cười ngất.

Lục Đan cuộn sách thành micro, nói: “Bạn Chu Dạ, xin hỏi bạn có suy nghĩ gì về chuyện kết hôn?” Mọi người ồn ào: “Có thấy đầu nóng lên, tim đập nhanh, chân tay mềm yếu chờ khám bệnh?” Cô cười: “Mình không bị cảm đâu nha.” Mọi người không đồng ý: ‘Mau nói đi, mau nói đi, nếu không chịu thành thật, sẽ phải dùng hình(ý là tra tấn)!’

Chu Dạ giơ tay đầu hàng, vuốt hết tóc ra phía sau, nghĩ nghĩ nói: “Có chút lo lắng, căng thẳng còn có bất an.” Có người nói: “Chu Dạ, bạn đừng có ở trong phúc mà không biết phúc, đều hạnh phúc như thế, còn không biết hưởng thụ! Bạn nói xem tại mình tìm đâu ra một anh chàng vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, lại giống như một hoàng tử chăm sóc dịu dàng như vậy?” Chu Dạ cười không nói, trong lòng cảm khái không ngớt!

Tin Chu Dạ sắp kết hôn truyền ra ngoài, mọi người chúc mừng không ngớt. Đầu tiên là các giáo sư trong trường, bạn học, cứ gặp mặt lại đòi kẹo cưới, làm hại cô mỗi ngày đều phải đeo một túi kẹo cưới tới lớp. Sau đó còn có các bạn bè khác ở Bắc Kinh, như Tất Thu Tĩnh cố ý chạy từ Thanh Hoa sang gặp cô, trêu chọc: “Cảm giác sắp thành cô dâu thế nào? Ngay cả Chu Dạ cũng gả đi rồi, sau này ta biết tìm ai làm phù dâu đây?”

Lâm Phỉ trên đường đi ngang qua Bắc Kinh tham dự một hội thảo về trang phục, nghe được tin này, cầm một hồng bao lớn tới, cười nói: “Rượu mừng ngày mai không kịp uống rồi, tạm thời bận việc, tối nay lại phải đi châu Âu một chuyến. Hồng bao cứ nhận trước, tương lai chờ ta kết hôn, sẽ lại tới đòi người.” Hiện giờ cô đã là một người mẫu có chút danh tiếng, giá trị con người tăng cao.

Chu Dạ cười hì hì nói: “Không ngờ Lâm đại mỹ nhân còn nhớ rõ tiểu dân hèn mọn như ta, hóa ra cũng có lương tâm.”

Lâm Phỉ cười mắng: “Người mà là tiểu dân hèn mọn hả? Đã sắp làm phu nhân tổng tài rồi còn gì. Về sau phải nịnh bợ người nhiều hơn mới đúng.” Chu Dạ nói: “Nịnh bợ ta cũng phải là sinh viên khoa mỹ thuật tạo hình. Ta đang mơ tương lai, chờ người nổi tiếng ở nước ngoài, ta gặp ai cũng sẽ khoe là quen người đó.” Lâm Phỉ lắc đầu thở dài, cảm khái nói: “Chu Dạ, không ngờ người và Vệ Khanh có thể tu thành chính quả. Chuyện duyên phận, đúng là không thể cưỡng cầu.”

Chu Dạ thấy cô như vậy, không nhịn được hỏi: “Cao Dương đâu, người và hần còn ở cùng một chỗ không?” Lâm Phỉ cười khổ: “Chia tay rồi. Lần này là thật, hần đã đính hôn với người khác rồi.” Trải qua hai lần tái

hợp, những người bên cạnh đã không còn như xưa. Chu Dạ im lặng, cô ấy thật lòng với Cao Dương, nếu không sẽ không nặng tình như vậy, chia tay rồi quay lại, quay lại rồi lại chia tay.

Lâm Phỉ vỗ vai cô, phóng khoáng nói: “Chuyện đã qua rồi, không cần ủ rũ nữa. Ngày vui của người, chúng ta vất vả lắm mới có dịp gặp mặt, tâm trạng nên vui vẻ mới đúng.” Lại nhướn mày hỏi: “Vệ thiếu đã làm chuyện người lớn với người chưa thể?” Chu Dạ đỏ mặt, giả vờ hồ đồ: “Chuyện người lớn gì chứ? Uống rượu hay hút thuốc?” Cố ý nhìn xung quanh.

Lâm Phỉ thấy cô như vậy, vỗ tay cười: “Ui chao, Chu Dạ, ta biết người không thoát được mà, người không phải là đối thủ của một lão hồ ly như Vệ Khanh. Nhớ ngày trước người còn cường điệu, liên tục nhất mạnh trước khi kết hôn không thể phát sinh chuyện kia, đừng phải oan gia là biết tay nhau ngay! Đến đây, ta dạy cho người mười tám chiêu phòng sói...”

Cô nói mấy phương pháp rất cổ quái. Chu Dạ chưa bao giờ nghe thấy, cười đến tiền phủ hậu ngưỡng [40], còn hỏi cô đã sửa lưng người khác hay chưa. Hai người nói mấy chuyện trước kia, càng hoài niệm năm tháng sinh viên. Đã lâu hai người không gặp mặt, cũng không thấy xa lạ, ngược lại còn tâm đầu ý hợp hơn trước kia.

Trước khi đi, Lâm Phỉ lưu luyến nắm tay cô không rời. “Ra ngoài xã hội mới biết, có được một tình bạn thân thiết đáng quý thế nào. Chu Dạ, ta hi vọng người luôn vui vẻ hạnh phúc. Trên đời khó nhất chuyện bạch đầu giai lão, hi vọng hai người có thể đạt được. Ta vẫn không thích Vệ Khanh, cảm giác một thiếu gia ăn chơi không phải người tốt, nhưng thấy người ở bên cạnh anh ta, mới phát hiện rằng, đó là bởi vì duyên phận của ta chưa tới, cho nên không thể cưỡng cầu. Hiện giờ đã thay đổi cách nhìn về anh ta.” Chu Dạ cảm động nói cảm ơn.

Lâm Phỉ cảm thán: “Trước kia ta trẻ tuổi không hiểu chuyện, chỉ vì lợi ích trước mắt, mà ở chung với mấy kẻ có tiền, trả giá rất lớn, hiện giờ đã nhìn rõ, coi như cũng không quá muộn. Nhưng có nhiều chuyện cũng không thể quên, cứ nhớ tới lại phiền muộn. Haizz... Dịch cầu vô giá bảo, nan đắc hữu tình lang[41]!” Tiêu sai vẫy tay rời đi.

Chu Dạ cứ nhìn theo bóng dáng cô, trong lòng buồn bã. Có phải chuyện của Cao Dương đã khiến cô ấy chịu đả kích rất lớn, mới khiến cô ấy xúc động như vậy. Lâm Phỉ đã thay đổi rất nhiều, cũng theo chiều hướng tốt, dưới sự bồi dưỡng của trường đời, toàn thân tản mát phong thái tự tin táo nhả. Cô rất vui khi bạn thay đổi như vậy.

Trên đường nhớ tới câu nói của Lâm Phỉ: “Dịch cầu vô giá bảo, nan đắc hữu tình lang”, tự nhiên lại nhớ tới Vệ Khanh, trong lòng bỗng dưng nổi sóng. Gặp gỡ trăm người mới có thể gặp được người mình muốn gặp, không sớm một bước, không muộn một bước, vừa vặn gặp nhau. Lúc này nghĩ tới, là khó khăn cỡ nào. Cô và Vệ Khanh, có chút bất ngờ, chỉ lướt thoáng qua, may mắn mà gặp được!

Ngồi xuống ghế đá ven đường, nhìn ánh mặt trời xuyên qua khe lá tản mát xuống bậc thang, để lại những vạch sáng lốm đốm trên nền đất. Phía bên tay phải có một gốc hoa mai, đón gió lạnh sinh trưởng, trên đóa hoa còn vương lại vết đọng của tuyết, theo gió đưa đưa từng đợt hương thơm. Gió tháng mười hai lướt qua má, nhưng cô cũng không cảm thấy lạnh. Có lẽ vì mùa xuân sắp tới chăng?

Ngày mai cô và hắn sẽ kết hôn, phần đông bạn bè quen thuộc sẽ tới chứng kiến, trong tiếng chúc phúc của mọi người, có thể ở bên nhau cả đời, có thật sự hạnh phúc không? Cảm giác chờ mong không tránh khỏi lo lắng căng thẳng. Tuy rằng về mặt luật pháp, bọn họ đã là vợ chồng, nhưng lễ kết hôn chính là khẳng định ý nghĩa của hôn nhân, càng khiến người ta dễ dàng miên man suy nghĩ.

Có lẽ mười tám năm sau sẽ trở thành một người khác, nhưng mỗi người đều nên tóm lấy hạnh phúc trước mắt, không phải sao? Cô ngồi ven đường, nhìn cảnh người qua lại vội vã, suy nghĩ liên miên, bùi ngùi vô cùng. Có phải mỗi một cô dâu mới trước khi kết hôn đều có nhiều băn khoăn như thế này không? Xúc động rất nhiều, gửi cho Vệ Khanh một tin nhắn: “Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm[42]”. Cô đã đem cả thể xác và tinh thần giao cho hắn, cả đời này chỉ thuộc về một mình hắn.

Bởi vì kiêng kỵ trước khi kết hôn, đã mấy ngày liền Vệ Khanh không gặp cô, đột nhiên nhận được một tin nhắn như vậy, tim hắn đập mạnh, loạn nhịp. Cô ấy lo lắng bất an ư? Là vì lễ kết hôn sắp đến hay là vì hắn? Hắn chưa bao giờ cảm nhận được trách nhiệm của hôn nhân rõ nét như lúc này, chỉ muốn cùng cô vui

vẻ, hạnh phúc. Hẳn hi vọng chính mình có thể làm được. Hẳn muốn đi tìm cô, an ủi, cổ vũ cô, khiến cô yên tâm. Nhưng, cuối cùng chỉ nhấn lại một tin nhắn: “Định bắt phụ, tương tư ý.”[43]

Lúc Chu Dạ nhận được tin nhắn, là lúc cô sắp ngủ. Bởi vì sáng mai sẽ phải dậy sớm để trang điểm, nên hôm nay phải đi ngủ sớm. Thấy tin nhắn sáu chữ ngắn ngủi, thế nhưng nước mắt lại tuôn rơi. Hẳn hiểu cô, thật may mắn biết bao. Từ lúc chuẩn bị, mỗi ngày một gần, càng ngày càng căng thẳng, liên tục mấy ngày liền, cô không có một giấc ngủ ngon. Nhưng tối hôm nay, cô cầm điện thoại trong tay, khóe môi mỉm cười mãn nguyện, bình yên đi vào giấc ngủ.

Tâm lý cô gái sắp gả về nhà chồng, chỉ có bản thân mới hiểu rõ.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, đã bị người ta kéo dậy đi làm tóc, trang điểm, hết lần này tới lần khác, không cảm thấy phiền chán. Dường như mọi người còn vội vã hơn cả cô, cần phải trang điểm cho cô dâu hoàn mỹ nhất. Mới sáng sớm, cô muốn ăn gì đó, nhân viên trang điểm nói: “Nhịn một chút đi, ăn này nọ mặc áo cưới không đẹp đâu.” Áo cưới được đặt làm riêng cho cô, không quá cầu kỳ, cắt may tinh tế khéo léo, đơn giản mà lộng lẫy, lộ ra bờ vai gợi cảm, thanh lệ thoát tục, đeo găng tay dài tới tận khuỷu tay, vẻ cao quý tao nhã, cả người như sáng bừng lên, không thể nhìn gần. Vòng eo thon gọn, mảnh khảnh mềm mại, có thể so sánh với Hách Tư Gia.

Đây là khoảnh khắc đẹp nhất trong cuộc đời cô.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, nói chuyện rất ít, hai tay nắm chặt, tiết lộ cảm xúc căng thẳng. Để mặc mọi người giúp cô đi giày cao gót, nhìn chính mình qua gương, không khỏi bật cười, nghe người bên cạnh tán dương: “Chu Dạ, em là cô dâu xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy.” Nhưng Chu Dạ lại nói một câu khiến mọi người được mở rộng tầm mắt, cô đỏ mặt yếu ớt nói: “Em...em muốn đi toilet..”

Xong xuôi cô nghiêm chỉnh ngồi xuống, tay đặt nghiêm chỉnh trên đùi, chờ đợi bạch mã hoàng tử trong lòng giá lâm. Nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, mọi người ồn ào đứng dậy: “Chú rể tới rồi, chú rể tới rồi.” Cửa bị đẩy ra, cô nhìn thấy Vệ Khanh đi đầu, mặc lễ phục trắng, có một sợi tóc bị rơi loạn, trước ngực cài một bông hoa, đi về phía cô, vươn tay nói: “Cô dâu của anh, anh đến đón em đây.” Cúi xuống hôn nhẹ lên tay cô.

Cô cảm thấy hẳn chính là người đàn ông đẹp trai nhất thế giới. Vệ Khanh nắm tay cô, quay đầu nhìn cô, trong mắt có nghi vấn. Cô cầm tay áo hắn, xấu hổ nói: “Chân em run quá, không đi nổi...” tim cô đập thình thịch, tai ong ong, mọi vật trước mắt dường như ở rất xa, chỉ còn lại hắn và cô, mãi cho tới khi thiên trường địa cửu.

Vệ Khanh nhướn mày cười, tiêu sái xoay người, cúi xuống bế cô lên. Xung quanh vang lên vô số tiếng hét chói tai, vỗ tay như sấm. Trong mắt Chu Dạ chỉ còn có người đàn ông cô yêu, hiện giờ cô đang ở trong vòng tay hắn.

Vệ Khanh ôm cô lên xe, cười nói: “Cô dâu của anh, xin cho phép anh rời em một lát.” Chu Dạ vội bỏ tay ra khỏi cổ hắn, đỏ mặt không nói lời nào. Vệ Khanh xoay người đi sang phía bên kia lên xe, ngăn cách toàn bộ tiếng động náo loạn ngoài cửa, nhìn cô thở dài: “Cuối cùng cũng có thể bình yên nhìn em.” Kéo tay cô, ánh mắt tràn đầy ý cười, khen ngợi. “Tặng cho cô dâu xinh đẹp nhất, xin hãy để tôi thần phục dưới chân nàng.” Hắn đưa cho cô một bó hoa tươi. Chu Dạ cười nhận lấy, nói: “Được.” Hai người xiết tay nhau, nắm chặt.

Xe đi qua cầu vượt, phía trước có một hàng xe thật dài, Vệ Khanh ra ngoài hỏi thăm: “Dường như bị tắc đường.” Chu Dạ sốt ruột: “Mọi người đều đang chờ, có lâu lắm không anh?” Vệ Khanh nở nụ cười, nhướn mày nói: “Vừa lúc có thời gian, anh vẫn còn chuyện muốn làm.” Tay hắn đặt sau gáy cô, hôn cô thật sâu. Chu Dạ luống cuống chân tay: “Cẩn thận tóc.” Cô vì cố giữ kiểu tóc, không dám lắc đầu. Vệ Khanh lại hôn cô. Cô kháng cự nói: “Anh đừng vào tay em rồi...” Vệ Khanh vẫn tiếp tục hôn cô...

Bỗng nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng cười lớn, chủ xe đổi diện giờ ngón tay cái, lộ ra nói: “Anh bạn, chúc mừng!” Chu Dạ xấu hổ không dám ngẩng đầu lên. Vệ Khanh giờ tay thì lè: “Cảm ơn, cảm ơn!” Chu Dạ nhẹ nhàng huých hắn: “Còn không sợ người khác chê cười!” Vệ Khanh cười: “Cả đời chỉ có một lần kết hôn, hành vi thế nào cũng có thể tha thứ.” Chu Dạ soi gương thăm oán: “Đều tại anh, trang điểm tí mi thế mà bị anh làm hỏng son môi hết rồi.”

Vệ Khanh cười xấu xa: “Vậy làm cho nó bị hủy hoàn toàn đi.” Hấn hôn môi cô, giống như liếm sạch. Chu Dạ ở trong lòng hấn hoàn toàn xụi lơ, chỉ có thể thở hổn hển. Vệ Khanh nhìn đoàn xe chậm rãi chuyển động, tiếc nuối nói: “Vì sao không tắc lâu thêm chút nữa?” Chu Dạ ngã vào người hấn: “Vệ Khanh, em thấy không còn sức nữa, làm sao bây giờ?” Vệ Khanh vuốt má cô, phóng khoáng nói: “Yên tâm, mọi chuyện đã có anh.”

Lúc hai người đến nơi, hơi muộn một chút, đa phần khách khứa đều đã đến hết. Kính rượu người lớn hai nhà, họ hàng thân thích, bạn bè, bạn học xong, mắt Chu Dạ đã đỏ hồng, sắp không chống đỡ nổi nữa, hơn nữa dưới chân còn đi giày cao gót ba phân, cô cảm giác cả người sắp ngã xuống.

Vệ Khanh đỡ cô, nhỏ giọng nói: “Em vào trong nghỉ trước đi, cố gắng chịu đựng một lát, mọi chuyện cũng sắp xong rồi.” Cô ngồi dựa vào tường liền ngủ gật, đây không phải là kết hôn, đây là hành hạ nhau! Đến khi có người đánh thức cô dậy, thay quần áo, trang điểm, tiếp tục tiếp khách.

Cẩn rằng cố nhịn, vừa mệt vừa đói. Vệ Khanh thấy cô lão đảo, nhanh tay đỡ cô, khách sáo xin lỗi mọi người, sau đó đưa cô vào nghỉ ngơi. Ngồi xồm xuống xoa xoa gan bàn chân cô, hỏi: “Có đau không?” cô lắc đầu: “Không biết nữa, không có cảm giác.” Vệ Khanh đau lòng nói: “Hay em lên nghỉ ngơi trước đi?” Cô mở mắt ra: “Như vậy không được đâu, mọi người vẫn còn đang ở đây mà.”

Còn chưa nói xong, một đám người hùng dũng đi vào, hầu hết đều là bạn của Vệ Khanh, nói trước tiên muốn nháo động phòng. Mọi người cười ầm ĩ, nói: “Vệ thiếu, cuối cùng cũng chờ được anh kết hôn!” Một đám xắn tay áo, xoa tay, dáng vẻ nhe răng trợn mắt, giống như muốn làm chuyện gì đó kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ. Sắc mặt Chu Dạ trắng bệch nhìn bọn họ, cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của Lý Minh Thành ngày đó!

Cho nên mới nói, làm người cần phải phúc hậu!

Lúc đầu chẳng qua chỉ chơi mấy trò bình thường, lúc sau lại còn muốn cô và Vệ Khanh đứng trên bàn dùng lưới cuốn từng hạt lạc được treo lên, còn quy định mỗi người một nửa, không làm thì không được tính. Cô đau khổ suy nghĩ, tôi đâu có đắc tội với mấy người, sao mấy người không đi tìm Vệ Khanh tính toán thù oán ấy. Cả ngày cô chưa ăn gì cả, lại đứng trên cao, đầu óc choáng váng, hai lần kiễ chân với không tới, đột ngột ngã vào trong lòng Vệ Khanh.

Vệ Khanh vội vàng ôm cô, vung tay lên: “Được rồi, được rồi, mấy người chơi cũng đủ rồi, giải tán đi thôi.” Mọi người thấy sắc mặt cô dâu không được tốt, có lẽ hôm nay đã rất mệt mỏi, vì thế nói: “Nể mặt chị dâu, hôm nay thả cho anh một con ngựa. Cứ ghi nợ đấy, sau này tính sổ tiếp.” Trước mặt mọi người, Vệ Khanh không khách khí đóng sầm cửa lại.

Chu Dạ ngã xuống sofa, vô lực nói: “A di đà phật, cuối cùng cũng đi cả rồi.” Bỗng nhiên Vệ Khanh nói một câu: “May là Lý Minh Thành không ở lại.” Hai người lắc đầu cười khổ. Là quả báo, quả báo a.

Đêm dài yên tĩnh, cuối cùng trở về phòng. Phòng cưới của bọn họ ở Vệ gia, tuy rằng ở tạm, nhưng trang trí ấm áp thoải mái, lại có giường rất lớn. Chu Dạ nằm gục xuống, rốt cuộc không dậy nổi. Vệ Khanh liên tục giục cô đi tắm, cô lẩm bẩm: “Em ngủ một lát thôi, năm phút là được rồi...” không tài nào mở mắt ra nổi.

Vệ Khanh thở dài, cởi áo váy giúp cô, ôm cô đặt vào trong bồn tắm lớn. Cô thoải mái, thở dài một hơi, nhắm mắt tiếp tục ngủ. Mặc kệ Vệ Khanh trêu chọc thế nào, cô cũng không có phản ứng, xoay người tránh sang bên khác. Hấn vô cùng bất đắc dĩ, tắm uyên ương tốt như thế mà chỉ có thể trơ mắt nhìn. Rút khăn tắm bọc cô lại, đặt trên chăn màu đỏ, thân hình thon dài, hòa lẫn, mỹ nhân như hoa, đáng tiếc người dưới thân hấn đã hô hấp đều đều, sớm đi vào giấc ngủ.

Vệ Khanh đi vào phòng tắm tắm nước lạnh một lần nữa, mệt mỏi qua đi, lại không thể ngủ nổi, đứng bên cửa sổ ngắm cảnh đêm, nhưng vẫn bị người trên giường hấp dẫn ánh mắt. Thấy cô ngủ còn mình thì thức, không cam lòng, dùng râu mới lún phún trên cằm cọ cọ lung tung vào người cô. Chu Dạ bị hấn quấy nhiễu tỉnh lại, ngủ được một giấc, đỡ mệt hơn, tinh thần thoải mái hơn rất nhiều, dụi dụi mắt hỏi: “Có gì ăn không hả anh?” cô đói sắp chết rồi, bụng réo ầm ầm.

Vệ Khanh nhíu mày: “Có.” Xuống lầu bê ít điểm tâm lên. Chu Dạ vươn tay định lấy, hấn không cho, cười xấu xa nói: “Không phải ăn như vậy...” đặt trong miệng mình, nuốt cho cô. Chu Dạ cắn môi, rồi cũng dừng cảm ngáng đầu, hôn lên môi hấn, đầu lưỡi quẫy luyến, nuốt đồ ăn vào bụng, ngoài đời ra, không có cảm

giác gì khác. Phụ giúp hần: “Quá chậm, em đói bụng, tự ăn được!” nhân lúc hần không chú ý, giật lấy cái đĩa, vùi đầu vào ăn.

Vệ Khanh mắng cô qua cầu rút ván, thấy cô ăn cũng không ít, đẩy ngã cô xuống, liếm vụn thức ăn bên khóe miệng cô, rồi lại triền miên hôn cô, khiến đầu óc cô choáng váng, không biết đang ở nơi nào. Hần xấu xa hỏi: “Có thích không?” Chu Dạ không nói lời nào, hần ép hỏi lặp đi lặp lại nhiều lần, bám riết không tha.

Cô bị hỏi nhiều, đành phải đỏ mặt nhỏ giọng nói thích. Vệ Khanh càng đắc ý, ngón tay trườn vào trong miệng cô, khiêu khích nói: “Còn có thể thích hơn cơ.” Cả buổi tối, Vệ Khanh không buông tha cô, dùng hết khả năng khiêu khích cực hạn của cô. Cuối cùng, cô khóc lóc cầu xin tha thứ, không biết đã nói biết bao nhiêu lời mà ngày thường không chịu nói.

Càng đáng giận là, Vệ Khanh lấy điện thoại ghi âm, luôn dùng nó để uy hiếp cô, trở thành chuyện hổ thẹn nhất của cô. Hôm sau, Chu Dạ ngủ thẳng tới giữa trưa mới rời giường.

Ở Vệ gia qua năm mới, đầu năm liền cùng Vệ Khanh về nhà chúc tết. Về nhà lại mặt, lại mời uống rượu mừng lần nữa. Thân thích, bạn bè đều cười hi hi chúc mừng bọn họ tân hôn vui vẻ, bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử. Cha cô xúc động nói: “Còn nhớ con hồi bé, từ lúc biết bò, cứ leo lên leo xuống, cái gì cũng bỏ vào miệng. Chớp mắt một cái, đã lập gia đình, haiz... năm tháng không buông tha cho bất kỳ ai!”

Mọi người cười nói: “Thì Thi gả cho con rể tốt như vậy, là chuyện tốt nha! Bác có gì phải lo lắng chứ, ở nhà dưỡng lão đi thôi.” Cha cô gật đầu: “Đúng thế, thằng bé Vệ Khanh này, thật không tồi.” Mọi người quay ra khen ngợi Vệ Khanh. Vệ Khanh lại rất khiêm tốn, liên tục nói không dám, không dám.

Lý Minh Thành và Trương Nhiễm Du cũng bế con gái tới, trong trẻo gọi cô, dượng. Thấy người là cười toe toét, cũng không sợ hãi, vươn tay muốn ôm.

Chu Dạ vui sướng bế bé, chọc bé nói chuyện, chọc bé cười. Lại thả bé trên mặt đất, nhìn bé nghiêng ngả lảo đảo bước thẳng về phía trước, vẻ mặt đáng yêu, cười hi hi ha ha, khen ngợi cô bé thông minh. Trương Nhiễm Du trêu ghẹo: “Chu Dạ, em thích trẻ con như vậy, tự mình cũng sinh một nhóc đi, sẽ không cần chảy nước miếng nhìn bé con của người khác nữa!”

Mọi người ồn ào, đều cười nói bác Chu nên sớm ôm cháu ngoại. Nhất là cô Lý, vui vẻ nói: “Chu Dạ, cháu cần phải cố gắng nhiều hơn, cháu nhìn Lý Minh Thành xem, con gái nó đã gọi cháu là cô rồi kìa!” Mọi người cười to, đều hô hào cô sang năm ôm bé con trở về.

Làm cô xấu hổ, cúi đầu không nói. Vệ Khanh cười dài nhìn cô, quay qua nói: “Yên tâm, yên tâm ạ, chúng cháu sẽ không làm các cô chú, các bác thất vọng ạ!” hần nói như vậy, không khí càng thêm náo nhiệt.

Chu Dạ lấy chồng, nở mày nở mặt, cực kỳ có thể diện.

Hai người ở lại vài ngày rồi trở về Bắc Kinh. Khi Chu Dạ quay về trường, chợt nghe được một tin tức khiến cô giật mình.

[40]: Cười đến tiền phủ hậu ngưỡng: cười đến nỗi hết gặp người ra phía trước lại đến ngựa ra sau= cười ngặt nghẽo

[41]: Dịch cầu vô giá bảo, nan đắc hữu tình lang: Bảo vật vô giá dễ tìm, người tình xứng đôi khó kiếm.

[42]; [43] là hai câu cuối trong bài từ “Bốc toán tử”

Bản gốc:

,
.
,
.
,

Hán Việt:

Bốc toán tử

Ngã tú Trường Giang đầu,

Quân trú Trường Giang vĩ

Nhật nhật tư quân bất kiên quân,

Cộng ảm Trường Giang thủy

Thử thủy kỷ thời lưu?

Thử hận hà thời dĩ?

Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm

Định phát phụ tương tư ý.

Dịch nghĩa:

Bài từ theo điệu “Bốc toán tử”

Em ở đầu Trường Giang (1)

Chàng ở cuối Trường Giang.

Ngày ngày nhớ chàng chẳng thấy chàng

Cùng uống nước Trường Giang.

Dòng sông này bao giờ ngừng trôi?

Nỗi hận này bao giờ mới hết?

Chỉ mong lòng chàng như lòng em

Nhất định không phụ, nỗi niềm nhớ nhau

Dịch thơ:

Em ở đầu Trường Giang

Chàng ở cuối Trường Giang

Ngày ngày nhớ chàng chẳng thấy chàng

Cùng uống nước Trường Giang.

Sông bao giờ ngừng trôi?

Hận bao giờ mới nguôi

Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp,

Nhớ nhau chung thủy trọn đời.

(*) Trường Giang: là tên con sông lớn ở Nam TQ, nhưng từ “Trường Giang” ở đây có tính chất phiếm chỉ sông dài nói chung, Từ của bài này có mô phỏng bài nhạc phủ dân gian:

“Quân tại Tương Giang đầu

Thiếp tại Tương Giang vĩ

Tương tư bất tương kiến
Đồng ẩm Tương Giang thủy”
Nguyên tác: Lý Chi Nghi

30. Chương 59-60

(Có lẽ là yêu) Chương 59: Đi xa

Edit: Ishtar

Sau khai giảng một ngày, cô gặp Tiểu Thanh trong canteen, không nhận được lại hỏi tình hình gần đây của Ninh Phi. Từ tối hôm tắt đèn, đã nhiều ngày cô không gặp cậu ta, mỗi khi nhớ tới, lại thấy lo lắng. Tiểu Thanh kinh ngạc nhìn cô, nói: “Học tỹ, chị không biết sao? Ninh Phi đã bị đuổi học rồi.” Lúc nói, trên khuôn mặt vẫn man mác buồn.

Chu Dạ hoảng hốt: “Từ khi nào?” Tiểu Thanh thở dài: “Từ sau tết Nguyên đán, đã không thấy cậu ấy, sau đó lại nghe thấy tin cậu ấy bị nhà trường đuổi học.” Chu Dạ sốt ruột hỏi: “Vì sao lại bị đuổi học? Không có ai khuyên nhủ cậu ta sao?”

Tiểu Thanh lắc đầu: “Mọi người gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu ta cũng không nghe, kỳ lạ là, cũng không tắt máy, vẫn kết nối được. Em có gửi cho cậu ấy một tin nhắn, thật lâu sau mới thấy trả lời. Cậu ấy nói cậu ấy đã có quyết định riêng, mọi người không cần quan tâm. Bọn em cũng không có cách nào khác. Haiz... khoa mỹ thuật tạo hình khó khăn lắm mới có một thể hệ mỹ nam vậy mà lại rời đi...” nói xong thở dài một hơi, thần thức không thôi.

Trong lòng Chu Dạ kinh đào hải lãng [44]: “Giảng viên lớp em nói thế nào? Cứ như vậy mà đuổi học cậu ta sao? Người lớn cũng không quản lý, sao lại để cậu ta tùy tiện như thế?” Tiểu Thanh trả lời: “Bọn em cũng hỏi qua giáo sư, nghe nói hiệu trưởng đã đồng ý, còn nghe nói cha cậu ta đi cùng cậu ta tới làm thủ tục nghỉ học. Cậu ta vừa đi, không biết có bao nhiêu nữ sinh rơi nước mắt. Học tỹ, chị quen biết cậu ấy. Biết cậu ấy đang ở đâu chứ? Bọn em rất muốn tới thăm cậu ấy...”

Chu Dạ hoảng hốt như không nghe thấy, trả lời qua loa vài câu, mắt hồn mất vía rời đi. Đứng ở trên đường gọi điện cho Ninh Phi, may là vẫn dùng số cũ, điện thoại đổ chuông vài tiếng, có người nghe máy. Chu Dạ vội nói: “Ninh Phi à? Là chị, Chu Dạ đây, hiện giờ em đang ở đâu?”

Hỏi lâu sau cậu ta mới nói: “Biết không, mỗi ngày tôi mở máy, chờ chị chủ động gọi cho tôi một lần, may mắn là đợi được.” Thở dài một tiếng, trong giọng nói có chút vui mừng, lại giống như phiền muộn, giống như cô đơn, tịch mịch... Hỗn hợp hòa quyện lẫn nhau, khiến người nghe không đành lòng.

Chu Dạ giật mình, hơn nửa ngày mới nói: “Xin lỗi, chị không biết...” cậu ta nói: “Vì sao lại phải xin lỗi? Không cần phải xin lỗi, chị không nợ tôi điều gì cả.”

Chu Dạ yếu ớt nói: “Em rảnh chứ? Đã lâu không gặp, chị muốn gặp em...” Thực ra cô cũng không biết làm vậy có được không, cô đã kết hôn, lại đây đưa không dứt là không đúng. Nhưng lại cảm thấy nên nói chuyện một lần, về chuyện cậu ta bị đuổi học vì cô, thật sự là cuộc sống hàng ngày càng thêm gian nan...

Ninh Phi nói: “Tôi cũng rất muốn gặp chị, nhưng vẫn không có đủ dũng cảm.” Cậu ta hẹn Chu Dạ ở quán tình nhân trước kia. Mặc dù còn hơi do dự, cảm thấy không thích hợp, nhưng cô vẫn đi.

Lúc đến, tìm một vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống, ngoài cửa sổ tuyết bay lả tả, lặng yên không một tiếng động, theo gió lạnh, không ngừng bay lên, bay lên... bay tới không trung, rồi lại từ từ hạ xuống, khắp nơi một màu trắng tinh, khiến cõi lòng người có tâm sự càng thêm buồn ngủ. Mùa xuân năm nay, vừa ngọt ngào lại vừa phiền muộn.

Khi Ninh Phi tới, cầm theo một bó hoa tươi tặng cô, khiến mọi người xung quanh tò mò nhìn, rất hâm mộ. Chu Dạ không ngờ cậu ta lại làm như vậy, nhận cũng không được, mà không nhận cũng không xong, ngắc đầu không nói nhìn cậu ta. Hành động của thiếu niên, luôn khiến người ta bất ngờ.

Cậu ta nhíu mày hỏi: “Chị không thích hoa sao?” Cô đành phải nhận lấy: “Không, rất thích, cảm ơn em.” Ánh mắt cậu ta lóe lên, nói: “Hi vọng nhìn thấy hoa tươi, có thể tặng cho chị một ngày tốt lành.” Chu Dạ miễn cưỡng cười cười, không biết nên trả lời thế nào, đành phải nói: “Nghe nói em bị đuổi học, vì sao vậy?” Ánh mắt gắt gao nhìn cậu ta, hơi trách cứ. Chuyện này có một phần trách nhiệm của cô.

Ninh Phi không thêm để ý, nhún nhún vai: “Hôm nay chị tới tìm tôi, là vì việc này sao?” Chu Dạ quát lớn: “Ninh Phi, em không còn là trẻ con, việc này liên quan tới tương lai của em, đừng có coi nó như trò đùa...”

Ninh Phi cắt ngang lời cô: “Yên tâm, tôi không có ý như vậy. Nếu tôi có quyền lựa chọn, vì sao còn phải ở lại trường này? Giờ vẫn còn kịp.” Chu Dạ thấy cậu ta bình tĩnh thông dong như vậy, không vội vã, không chán nản, rất yên lòng. Nhẹ nhàng thở phào: “Nếu đã thế, chị rất vui.”

Cậu ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau, nói: “Lý do tôi tới trường này học là vì chị. Nếu khiến chị đau khổ, tôi cũng đau khổ, nên rời đi là tốt nhất.” Những lời này khiến cô im lặng, không biết nói sao, đành phải nhẹ giọng nhắc nhở. “Ninh Phi, chị đã kết hôn rồi.”

Trong ánh mắt cậu ta hiện lên nỗi đau xót, rồi lập tức khôi phục: “Tôi biết.” Bên ngoài giống như đều đều điềm tĩnh, nhưng thực ra không thêm nhắc lại. Chống tay lên bàn, dựa người bên cửa sổ, vẫn là một chàng thanh niên đẹp trai nhưng lạnh lùng u buồn, nhưng đôi mắt mang theo tia nhìn tang thương. Thời gian lặng lẽ trôi qua, Chu Dạ thấy này giờ cậu ta không nói gì, đứng dậy định ra về. Đột nhiên cậu ta nói một câu: “Bởi vì thế, nên mới phải rời đi.” Dừng dừng nói, không biết đã trải qua bao nhiêu cơn đau giãy dụa thống khổ, không ai biết, cũng không ai hiểu được.

Nhưng giờ giống như đã trôi qua, có lẽ nên ăn mừng.

Cậu ta nói: “Tôi sắp thi vào học viện Mỹ thuật tạo hình Trung Quốc, nơi đó thích hợp với tôi hơn.” Cậu ta không thi học viện mỹ thuật tạo hình trung ương, mà là bỏ gần tìm xa, bốn ba ngàn dặm, đi tới Hàng Châu. Nguyên nhân vì sao, không cần nói cũng rõ.

Rất cuộc Chu Dạ cũng yên tâm, cầm tay cậu ta mỉm cười nói: “Chị rất vui khi em quyết định như vậy, em vốn không nên chịu thiệt thòi học ở một ngôi trường không có tiếng tăm như thế này.” Cậu ta mới học năm nhất, giống như lời cậu ta nói, tất cả vẫn còn kịp. Thêm một cơ hội, có thể có một khởi đầu tốt.

Cậu ta không rút tay về, cũng không trả lời, trước khi rời đi mới hỏi: “Thích hoa tôi tặng chứ?” Cô khen ngợi: “Rất đẹp nha, em cũng là con mắt thẩm mỹ. Tuổi nhỏ như vậy, không ngờ đã biết lấy lòng người khác.” Cô đã mất bức tường ngăn cách, hoàn toàn tiêu tan. Mọi chuyện giải quyết viên mãn, điều này khiến tâm tình cô thư thái thoải mái, bất an mấy ngày nay đã trở thành hư không.

Ninh Phi mỉm cười, nói: “Thích là tốt rồi. Có thể khiến chị vui vẻ, tôi cũng rất vui. Cuối cùng cũng có thể làm cho chị một việc.” Thiếu niên này, vì tình yêu mà cam chịu, che giấu tất cả vào nơi sâu kín nhất trong tâm hồn. Tuổi nhỏ mà đã có thể làm như vậy, đúng là kỳ tích. Tâm tư của cậu ta sâu như biển, có thể dễ dàng chấp nhận tất cả.

Chu Dạ ôm hoa trở về, tìm một cái bình cắm vào. Vệ Khanh thấy, “a” một tiếng: “Ai tặng hoa?” Cô cười hi hi: “Em mua.” Vệ Khanh không tin, hai tay véo má cô, nổi giận dùm dùm: “Còn không mau thật thà khai báo?”

Cô cười cười tránh đi, nói là Ninh Phi tặng. Vệ Khanh vừa nghe, nổi giận: “Sao cậu ta vẫn chưa từ bỏ ý định chứ? Em chưa nói chúng ta đã kết hôn sao?” Thằng nhóc này, cứ chen giữa bọn họ, giống như quả bom hẹn giờ vậy.

Chu Dạ kể hết tất cả những gì xảy ra trong buổi chiều, nói: “Cậu ta cũng sắp đi rồi, anh so đo cái gì chứ. Tặng hoa thì sao nào, em thích hoa.” Vệ Khanh hừ nói: “Đi thì tốt, đi luôn đi, đi luôn đi.” Cuối cùng thì quả bom hẹn giờ này cũng đã hủy bỏ, đã loại bỏ được phiền phức trong lòng. Chu Dạ cười ngất, kiễng chân hôn hân, xoa xoa mặt hân nói: “Ai nha, anh nhìn mình xem, giống trẻ con quá.” Thật không dám tưởng tượng ra phong thái uy nghiêm của hân khi ngồi ở văn phòng.

Vệ Khanh lung tung vò mấy bông hoa trên bàn: “Đặt ở đây làm gì, cho ra ngoài ban công ấy, nhìn xấu quá, hay là ném vào thùng rác luôn cũng được.” Tình địch nhỏ tặng hoa tươi, rất chướng mắt, Chu Dạ vội đẩy hẳn ra: “Hứ, hoa nở rất đẹp nha, người ta cũng đặc tội với anh, không được ném đi.” Vệ Khanh hừ hừ, nửa ngày không hòa hoãn sắc mặt. Chu Dạ dán vào người hẳn, nói mấy lời du dương dễ nghe, dần dần sắc mặt hẳn mới biến chuyển. Rốt cuộc vận đen sắp rơi xuống đầu bình hoa tươi kia cũng qua đi.

Ngày hôm sau cô đến trường, vừa cất đồ, có bạn học gọi: “Chu Dạ, có người tìm này!” Còn có cả Tiểu Thanh, hưng phấn khác thường. Cô tò mò chạy ra, gặp một cậu nhóc trẻ tuổi mặc đồng phục nói: “Xin hỏi cô là Chu Dạ tiểu thư phải không?” Đưa cho cô một bó hoa tươi lớn.

Trên hành lang có rất nhiều bạn học vây quanh nhìn, đem hoa tặng tới cửa, hành động này đúng là khiến người ta chú ý. Chu Dạ ngẩng người hỏi: “Ai gửi thế?” Cậu ta lắc đầu nói không biết, chỉ chịu trách nhiệm đưa hoa tới. Chu Dạ ôm vào trong lòng, tìm kiếm, bên trong cũng không có thiệp gì cả. Nhớ tới chuyện hôm qua, vì có người tặng hoa cho cô mà Vệ Khanh buồn bực không vui, cứ buồn cười mãi. Trẻ con quá đi mất! Tặng hoa mà cũng phải làm lớn như vậy. Trong lòng rất ngọt ngào.

Mọi người ủa tới, liên tục chất vấn: “Chu Dạ, Chu Dạ, ai ngưỡng mộ mà tặng hoa thế? Lại còn đưa tới tận trường, lãng mạn quá!” Chu Dạ cười không đáp. Có người nói: “A, không để lại tên tuổi sao? Chu Dạ, mau nói đi, rốt cuộc là ai tặng? Bạn đã kết hôn, vậy mà còn có người tặng hoa tươi, làm bọn mình hâm mộ chết được!” mọi người tám chuyện ồn ào, cô không thể nào thoát được.

Lực lượng quần chúng thật đáng sợ. Cô đành phải đầu hàng, cười dài: “Đương nhiên là ông xã tặng rồi.” Vừa nói ra, khiến mọi người hâm mộ kêu lớn. Mọi người đều nói: “Chu Dạ, bạn đã kết hôn, ông xã còn tặng hoa, hạnh phúc ghê! Hu hu, ... bọn mình cũng phải đi kết hôn!” vì thế mọi người đều khen tình cảm vợ chồng bọn họ ngọt ngào, như keo như sơn, vô cùng ân ái.

Cả ngày Chu Dạ vui vẻ, về nhà liền làm một bàn thức ăn ngon, ngoan ngoãn chờ chồng yêu về. Vệ Khanh vừa vào tới cửa, ngửi thấy mùi thơm, cười hỏi: “Hôm nay là ngày gì thế? Sao bữa tối lại phong phú vậy?” Cô đón hẳn, hôn một cái, cười tủm tỉm: “Ngày lành!” Vệ Khanh thuận thế ôm cô: “Có chuyện gì vui sao? Đoạt giải gì à?” Cô lườm hẳn một cái, gắt giọng: “Anh nói đi đâu thế?”

Vệ Khanh ngồi xuống, thấy một bình hoa đặt giữa bàn, vì thế hỏi: “Hoa này em lấy ở đâu thế?” Còn muốn lừa cô tới khi nào? Chu Dạ bưng bát cơm lên ăn: “Không phải hôm nay anh tặng sao? Ngày hôm qua còn dỗi đi vào thư phòng nữa.” Vệ Khanh ngẩng người: “Anh tặng lúc nào? Sao anh lại không biết?” Chu Dạ nghe thế, ngạc nhiên hỏi lại: “Không phải hôm nay anh sai người mang hoa tới cho em à?” Vệ Khanh lắc đầu nói không có. Hẳn bận việc từ sáng tới giờ, làm gì có thời gian nghĩ tặng hoa chứ.

Sắc mặt hai người thay đổi. Cô yếu ớt nói: “Không phải ngày hôm qua anh rất tức giận sao, em cứ tưởng anh cố ý gửi tới...” Vệ Khanh lắc đầu, cũng không cần phải nghĩ nhiều, nhất định là Ninh Phi. Chu Dạ vội an ủi hẳn: “Được rồi, được rồi, cậu ta đã bị đuổi học, sắp rời khỏi Bắc Kinh, anh đừng tức giận...”

Vệ Khanh cũng cảm thấy bất đắc dĩ, hẳn và Chu Dạ đã kết hôn, thằng nhóc này cũng không quan tâm, cứ làm theo ý mình, thật khiến người khác đau đầu. Chu Dạ cọ cọ vào hẳn: “Em nghĩ cậu ấy cũng không có ý gì đâu, hôm qua lúc cậu ấy tặng hoa, nói hi vọng em nhận hoa có thể có tâm trạng thoải mái, cho nên mới...” đối với việc này hai người bọn họ cũng không thể làm gì, nghĩ cậu ta sắp rời đi, tâm tình có thể hơi khác thường, vì thế đành bỏ qua.

Nhưng ngày hôm sau, ngày thứ ba... cứ liên tiếp một tuần, ngày nào cô cũng nhận được một bó hoa tươi. Toàn bộ khoa mỹ thuật tạo hình đều chấn động, mọi người đều nghĩ là Vệ Khanh tặng, truyền tụng khắp nơi, chuyện tình của hai người bọn họ trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi khắp trường, có thể nói không ai không biết. Trong lúc nhất thời, Chu Dạ trở thành thần tượng được hâm mộ của biết bao cô gái.

Chỉ có Chu Dạ như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, đứng ngồi không yên, mỗi ngày nhìn cậu bé đưa hoa, nhận cũng không được, mà không nhận cũng không xong. Vệ Khanh nhìn bó hoa trong tay cô, sắc mặt tối sầm, hừ nói: “Thằng nhóc này quá kiêu ngạo rồi đấy! Không coi ai ra gì, anh phải tìm cậu ta nói chuyện rõ ràng. Vẫn chỉ là sinh viên, thừa tiền cũng không tới mức như vậy!” Cô khuyên nhủ: “Thôi nào, bỏ qua đi, dù sao cậu ta cũng chỉ còn là trẻ con, chấp làm gì?”

Nhưng cũng phải nói, hành động này của Ninh Phi, là con gái, không ai có thể kháng cự nổi. Huống chi cậu ta lại còn là một chàng thiếu niên đẹp trai si tình.

Vệ Khanh giận: “Em cứ nghĩ cậu ta là trẻ con, tâm cơ còn thâm trầm hơn cả người lớn! Cứ khiêu khích anh như vậy sao? Không thèm coi anh ra gì!” Tặng hoa cho vợ hấn, trong lòng nghĩ cái gì chứ? Nếu không cho thẳng nhóc ấy một bạt tai, thì tức chết mất!

Chu Dạ hệt hơi, suy nghĩ nửa ngày, cắn môi nói: “Nếu không, để em gặp cậu ta nói chuyện được chứ? Bảo cậu ta từ sau đừng gửi hoa tới nữa, được không?” Vệ Khanh nói không được, hấn muốn đích thân nói chuyện tới thẳng nhóc đó. Đây là vấn đề mặt mũi đàn ông, không thể bỏ qua. Lần này Ninh Phi khiến hấn đau đầu, không kiên nhẫn nổi nữa. Cậu ta hoàn toàn không quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh, chỉ chăm chăm làm chuyện mình muốn làm, đúng là một thằng nhóc vừa kiên trì vừa bướng bỉnh!

Vệ Khanh gọi điện cho cậu ta, yêu cầu gặp mặt, giọng điệu khách sáo nhưng lời nói thái độ lại rất hoàn mỹ. Chu Dạ còn chưa thấy hấn nói chuyện lễ độ với ai như vậy, có chút kinh ngạc. Ninh Phi lại không thèm để tâm, lạnh lùng nói: “Rất xin lỗi, tôi muốn nói chuyện với Chu Dạ.” Đúng là không coi hấn vào trong mắt.

Chu Dạ nhún vai, nhận điện thoại: “Ninh Phi, chị có chuyện muốn nói với em...” Ninh Phi ngừng một chút, thở dài: “Tôi biết chị muốn nói gì, nhưng, được rồi. Thời gian địa điểm để tôi chọn, được không?” Cô đành đồng ý. Nhìn Vệ Khanh rầu rĩ không vui, vòng tay ôm hấn, thủ thỉ: “Vệ Khanh, nếu em đã gả cho anh, lấy chồng phải theo chồng. Mặc kệ những người khác thế nào, em cũng không quan tâm. Quãng đường sau này còn rất dài, em vĩnh viễn thuộc về anh.” Cô hi vọng hấn tin tưởng cô, không cần lo lắng thế này.

Vệ Khanh nghe thế, cảm động, vuốt ve mặt cô nói: “Anh biết, nhưng vẫn lo lắng. Quá quan tâm sẽ sợ hãi. Anh kể cho em nghe một câu chuyện cũ: có một cặp vợ chồng, tình cảm rất tốt, đều tốt nghiệp đại học, người đàn ông mở một công ty, người phụ nữ lại mở một cửa hàng bán đồ mỹ phẩm, con cái được gửi đi học trường tiểu học ở nước ngoài, gia đình vô cùng hạnh phúc. Nhưng có một chàng trai mới hai mươi tuổi, hai bàn tay trắng, thích người phụ nữ đó, mỗi ngày đều đưa hoa tới cửa, bất chấp mưa gió, không nói một lời, mặc kệ người khác nói thế nào cũng đều thờ ơ lạnh lùng. Lúc đầu người phụ nữ kia còn đùa giỡn với đám bạn, giễu cợt chàng trai kia, nói hấn cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nhưng một năm sau, cô ta rời bỏ cuộc sống phồn hoa, ly hôn với chồng.”

Chu Dạ ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hấn. Vệ Khanh thở dài: “Đây là chuyện của một người bạn, anh chứng kiến từ đầu tới cuối, tận mắt nhìn thấy. Cho nên, Ninh Phi làm thế, khiến anh rất lo lắng.” Lúc này Chu Dạ mới hiểu được vì sao ngày đó hấn lại lo lắng đến thế.

Nghĩ nghĩ nói: “Bọn họ ly hôn, đó là vì cuộc sống hôn nhân của bọn họ không hạnh phúc mỹ mãn như bên ngoài mọi người vẫn nghĩ, cũng vì bọn họ không đủ quyết tâm. Nếu tình cảm thật sự sâu đậm, người khác có muốn quấy phá cũng không phá nổi. Thương dẫu bất định vô phùng đích dẫn [45], quan trọng chính là ở bọn họ.” Giống như con người uống nước, nóng lạnh tự biết. Cái nhau chưa hấn đã không hạnh phúc, tương kính như tân chưa chắc đã thật sự hài hòa mỹ mãn.

Vệ Khanh im lặng, hồi lâu thở phào nhẹ nhõm. Chu Dạ dựa vào ngực hấn, nhắm mắt lại nói: “Vệ Khanh, em hi vọng chúng ta có thể bạch đầu giai lão. Em sẽ tự giữ mình, hi vọng anh đừng phụ em.” Chu Dạ luôn tin tưởng vào ánh mắt của mình, nếu đã lựa chọn Vệ Khanh, sẽ quyết tâm không bao giờ thay đổi.

Vệ Khanh hôn nhẹ lên tóc cô: “Ừ, đừng lo lắng, chúng ta sẽ như vậy.” Tình cảm của bọn họ, gặp nhiều chuyện như vậy, đúng là không dễ dàng. Cho nên muốn quý trọng, tuyệt đối không thể buông tay.

Vệ Khanh tin tưởng để cô một mình đi gặp Ninh Phi. Lúc cô tới chỗ hẹn, vô cùng ngạc nhiên, lại có rất nhiều bạn học quen biết. Mọi người thấy cô đều nhiệt tình chào hỏi: “Học tỷ, chị cũng đến rồi!” Cô nghe một lát, mới hiểu được, hóa ra mọi người mở tiệc tiễn Ninh Phi. Không ngờ cậu ta lại sắp đi nhanh như vậy!

Đa phần đều là nữ sinh, mọi người đều mang quà tới, khoe mắt hồng hồng, xem ra mị lực của Ninh Phi không nhỏ. Cậu ta vừa đi, e rằng toàn bộ nữ sinh mỹ thuật tạo hình sẽ đau lòng một thời gian dài. Cuối cùng Ninh Phi cũng tới, ánh mắt bình tĩnh dừng lại trên người Chu Dạ đang ngồi một góc, nhìn cô không nói gì. Mọi người kéo cậu ta tới quán rượu, mượn rượu giải sầu. Không khí chia tay khiến mọi người rất thương cảm buồn bã.

Những người tuổi trẻ ở cạnh nhau, luôn xúc động rất nhiều.

Ninh Phi nói sáng sớm mai phải đi, mọi người đều về sớm. Mấy nữ sinh ôm hần không chịu về, hần cũng lặng lẽ không đẩy ra. Chu Dạ là người cuối cùng chào hỏi, xoa đầu hần nói: “Thuận buồn xuôi gió, học tập tiến bộ.” Lúc tay sắp rút về, cậu ta nắm lấy. Kéo cô đi vào, tiện tay đóng cửa lại.

Giai điệu âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, cậu ta vươn tay, cúi người làm động tác mời: “Tiểu thư, xin hỏi tôi có may mắn mời cô nhảy một bản không?” Cô cười, tâm tình cũng mềm mại đi nhiều. Đặt tay vào lòng bàn tay cậu ta: “Đương nhiên.” Nếu đã không thể làm được gì, cô hi vọng sẽ để lại cho cậu ta một kỷ niệm tốt đẹp.

Chu Dạ nhú mày: “Tiến bộ rất nhanh.” So với lần trước, kỹ thuật nhảy đã thành thạo hơn nhiều. Mỗi một bước nhảy, đều rất phong độ, dường như đã tập luyện rất chăm chỉ. Ninh Phi hơi ngửa đầu, giống như đang cảm nhận gì đó, giống như khắc sâu thời khắc này trong đầu, suốt đời không quên. Thật hi vọng có thể mãi mãi nhẹ nhàng xoay tròn, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, nhưng bản nhạc nào chẳng có điểm dừng, đã tới thời gian chia xa.

Hai người đi ra, cả quảng trường không nói gì, đi tới đầu đường. Chu Dạ vẫy vẫy tay, phải ra về. Ninh Phi giữ cô lại, chạy tới đường lớn mua một bó hoa to, ngay cả ban đêm, vẫn rất náo nhiệt.

Chu Dạ đùa giỡn: “Em đã tặng chị nhiều hoa lắm rồi, thật sự không cần lãng phí như vậy. Chị không còn chỗ trưng bày nữa.” Ninh Phi nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Về sau có muốn tặng, cũng không được nữa rồi!” Giọng nói đau đớn trống vắng. Âm nhiên tiêu hồn giả, duy biệt nhi dĩ hĩ![46]

Chu Dạ im lặng rất lâu, nhẹ giọng nói: “Em đi đi, chị ở đây nhìn.” Khóe môi Ninh Phi run run, muốn nói lại thôi, giống như có hàng vạn lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài. Im lặng xoay người rời đi.

Chu Dạ đứng ở đầu đường, phiên muộn thật lâu, bà chủ bán hoa thấy cô không nhúc nhích, hỏi cô có bị làm sao không, có phải cảm thấy không khỏe không. Cô vội lắc đầu, đến gần hỏi: “Cô ơi, đây là hoa gì thế ạ?” Chỉ vào hoa trong tay. Bà chủ nói: “Hoa Lưu ly” (ish: tên tiếng Anh là “Forget me not”)

Hoa Lưu ly

Haizz... forget me not, nhớ tới Ninh Phi, cô càng buồn bã.

Một tuần sau, có người đưa cho cô một bức thư, trên bức thư không ghi tên người gửi, chỉ viết tên cô. Mở ra vừa thấy, là một tờ giấy lụa, bên trên chỉ có duy nhất một bài thơ, không có mở đầu, cũng không có kết cục, ngay cả thời gian cũng không có. Bài thơ có tên là “When you are old”

Bản Hán Việt:

“Đương nhĩ lão liễu, đầu phát hoa bạch, thụ ý trầm trầm,

Quyện tọa tại lô biên, thủ hạ giá bản thư lai,

Mạn mạn độc trứ, truy mộng đương niên đích nhân thân,

Na nhu mỹ đích thân thái dữ thâm u đích vạng ảnh.

Ái quá nhĩ đích mỹ mạo, dĩ hư ngụy hoặc thị chân tình,

Duy độc nhất nhân ái nhĩ na triều thánh giả đích tâm,

Ái nhĩ ai thích đích kiếm thượng tuế nguyệt đích lưu ngân.

Tại lô sách biên, nhĩ loan hạ liễu yêu,

Đê ngữ trứ, đãi trứ thiển thiển đích thương cảm,

Ái tình thị chấm dạng thệ khứ, hựu chấm dạng bộ thượng quần sơn,

Chấm dạng tại phồn tinh chi gian tàng trụ liễu kiếm.”

Bản gốc:

When You Are Old

- William Butler Yeats (1865-1939)

When you are old and gray and full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look
Your eyes had once, and of their shadows deep;
How many loved your moments of glad grace,
And loved your beauty with love false or true,
But one man loved the pilgrim soul in you,
And loved the sorrows of your changing face;
And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how Love fled
And paced upon the mountains overhead
And hid his face among a crowd of stars.

Bản dịch (của Lục Hương)

Khi em về già
Khi em già nua, tóc hoa râm, mỗi một,
Gật gù bên lò sưởi, cầm quyển sách này,
Đọc chậm rãi, mơ về ánh nhìn dịu dàng
Và sự sâu thẳm từng có trong mắt em;
Có bao người si mê đáng em yêu kiều,
Vì sắc đẹp của em, chẳng thiết đúng sai,
Duy chỉ có một yêu tâm hồn phiêu bạt,
Và nỗi sầu trên nét mặt em thay đổi;
Người đó cúi xuống bên lò sưởi bập bùng,
Buồn bã thì thầm, tình đã thấm thoát qua,
Thong thả dạo bước trên những đỉnh núi cao,
Giấu đi gương mặt giữa những vì tinh tú.

Một bản dịch khác: (Wiki)

Khi em đã già
Khi em đã già, mái tóc điểm bạc
Một mình em bên bếp lửa, cúi đầu
Em mở cuốn sách này, hãy đọc thật lâu
Có bóng xưa toả ra từ ánh mắt.
Biết bao kẻ yêu vẻ vui tươi phút chốc
Yêu vẻ đẹp của em, giả dối hoặc chân thành

Nhưng chỉ một người yêu tâm hồn hành hương của em

Và yêu nét buồn đổi thay trên gương mặt.

Em cúi xuống, giọng thì thào, khoan nhặt

Đượm vẻ buồn sao tình vội qua mau

Tình vút bay lên tận đỉnh núi cao

Giữa đám đông các vì sao giấu mặt.

Vừa nhìn đã biết ngay là chữ viết của Ninh Phi. Đây không phải là bài thơ của đại thi hào William Butler Yeats [47] viết tặng Maud Gonne sao? Ẩn sâu trong đó là tình yêu vô vọng, trong những năm tháng tuổi hoa tươi đẹp nhất, ông lại nhất kiến chung tình với bà, mối tình thâm thiết. Đáng tiếc, hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình. Điều khiến mọi người thắc mắc là tại sao Yeats lại không từ bỏ Maud? Cả đời không quên, thế không thay đổi.

Chu Dạ nhìn phong thu màu trắng tinh khiên, nét chữ màu xanh, trong mắt mờ mờ hơi nước. Cô bồi hồi đứng lặng lẽ ở góc sân, vì người thiếu niên ở nơi đất khách quên người, lại nhớ mãi không quên cô.

Có được một người yêu cô sâu sắc và có một người mà cô yêu trọn đời, cô đều muốn ghi sâu trong lòng.

[44]: kinh đào hải lãng: sóng to gió lớn

[45]: thương dăng bất định vô phùng đích đản: con ruồi không đốt người, vỏ trứng không kẻ hở

[46]: là hai câu thơ trong bài “Biệt phú” nổi tiếng của Giang Yêm, tiếc là mình chưa tìm được, nên sẽ bổ sung sau TT_TT

[47]: William Butler Yeats sinh năm 1865 ở Ái Nhĩ Lan, thuộc vào nhóm dân Anglo-Irish (hay còn gọi là West Britons).

Năm 1868 thì gia đình dọn về Luân đôn, sau đó trở về Dublin, Ái Nhĩ Lan một thời gian cho đến năm 1887 thì lại sang Luân đôn.

Ông nhận được giải thưởng văn chương Nobel vào năm 1923.

Thời gian ở Luân đôn ông tích cực tham gia phong trào “Phục hưng Ái Nhĩ Lan” với nguyện vọng phục hồi văn hóa xã hội Gaelic (Irish). Và cũng trong thời gian này ông quen biết Maud Gonne, một người phụ nữ lãnh đạo phong trào giải phóng dân tộc Ái Nhĩ Lan.

Năm 1904, ông thành công trong việc phối hợp thành lập Nhà hát Abbey. Phong trào cách mạng giải phóng dân tộc Ái Nhĩ Lan (1919-1923) có ảnh hưởng rất lớn đến thơ ông.

Thơ Yeats, với nhiều sắc thái dân tộc Ái Nhĩ Lan, là một trộn lẫn giữa biểu tượng và lãng mạn vào thời điểm đó. Thơ Yeats cũng mang khuynh hướng đào sâu trí tuệ. Sự thấu triệt thơ ông cần có một trình độ hiểu biết về lịch sử, văn chương, và xã hội.

Đây chỉ là một bài thơ trong ít nhất là 26 bài thơ mà Yeats đã viết cho Maud. Sau hai lần ngỏ lời cầu hôn Maud (năm 1891), là những lần kế tiếp 1899, 1900, 1901, 1903, nhưng ông luôn luôn bị Maud từ chối. Và cho đến năm 1916 khi Yeats 51 tuổi, ông lại ngỏ lời muốn lấy cô con gái 21 tuổi của Maud với người chồng đầu tiên, nhưng cũng không thành. Câu chuyện tình của Yeats với Maud có ảnh hưởng nhiều đến cuộc đời của ông từ khi còn trai trẻ đến tuổi trung niên, nhưng Yeats luôn luôn chứng tỏ tình yêu của Maud không hề làm suy giảm sự hăng say của ông trên con đường phụng sự văn hóa, chính trị, và xã hội. (Có lẽ là yêu)

Chương 60: Tai tiếng

Edit: Ishtar

Ninh Phi rời đi, Vệ Khanh là người vui mừng nhất, thiếu chút nữa đã đốt pháo ăn mừng. Đầu tiên là xử lý mấy bó hoa. Chu Dạ đi học về, hỏi: “Ừa, hoa trên bàn đâu rồi anh?” Vệ Khanh cũng không ngần ngại lên nói: “Bị héo hết rồi, đương nhiên phải ném đi!” Chu Dạ kêu ầm lên: “Héo là héo thế nào, buổi sáng khi em đi vẫn còn tươi lắm mà.” Vệ Khanh lười nhác nói: “Dù sao cũng sẽ héo, sớm hay muộn vài ngày có sao đâu!”

Chu Dạ biết hẳn vẫn ôm hận mấy bó hoa này, nên không tranh cãi với hẳn, chỉ hỏi: “Nhiều hoa như vậy, anh để đâu rồi?” Vệ Khanh chỉ chỉ một túi bóng đen to ở cửa. Cô mở ra nhìn, đâu còn hình dáng bó hoa nữa, tất cả bị vo lại một đồng ném vào trong, mấy cánh hoa bị nghiền nát lả tả, chỉ còn lưu lại mùi hương như cũ. Nhớ tới chủ nhân của chúng, không hiểu sao lại có chút buồn. Chọn một cành Lưu ly còn nguyên vẹn, và bài thơ của Yeats mà Ninh Phi gửi cho vào trong một quyển vở, kẹp vào trên giá sách.

Một đoạn tình cảm như vậy, chỉ có thể để nó được bụi bao phủ, theo thời gian, chậm rãi qua đi.

Vệ Khanh thấy cô buồn bã, biết dù cô không nói gì, nhưng vẫn sẽ tức giận chuyện bó hoa, vì thế chọc chọc, hôn môi cô nói: “Được rồi, được rồi, từ nay về sau, mỗi ngày anh đều tặng em hoa được không?” Cô bĩu môi nói: “Em cần nhiều hoa như vậy làm gì, không thể nấu thành cơm ăn.” Vệ Khanh dỗ cô vui vẻ: “Hôm nay không cần nấu cơm, chúng ta về nhà ăn cơm chực đi!” Gọi điện thoại cho Vệ mẫu, nói muốn về nhà ăn cơm. Chu Dạ nghĩ có thể ăn đồ ăn Vệ mẫu làm, tâm tình vui lên một chút.

Trên đường nói: “Hai ngày trước em gọi điện, nghe nói mẹ không khỏe, cứ mỗi khi trời mưa thì chân và thắt lưng lại đau, chúng ta đi mua ít thức ăn bồi bổ sức khỏe cho mẹ đi. Lớn rồi còn đi ăn chực, còn ra thể thống gì.” Vệ Khanh nói: “Thuốc bày bán trên thị trường cũng không tốt lắm, còn không bằng trả thù lao, đưa cho mẹ thích mua gì thì mua, tiện hơn nhiều.” Chu Dạ đắm hẳn một cái: “Anh nghĩ mẹ sẽ tự đi mua hả, mẹ đâu có nghĩ nhiều như vậy. Chúng ta mang tới, mẹ thấy, sợ lãng phí, tự nhiên sẽ ăn.”

Vệ Khanh cười: “Sao chẳng thấy em tốt với anh như vậy nhỉ?” Chu Dạ trợn mắt hỏi lại: “Em còn chưa đủ tốt với anh hả? Không cho anh ăn no, hay không cho anh mặc quần áo, hay là ngược đãi anh hử?” Vệ Khanh mặt dày nói: “Hàng đêm chồng em làm lưng vất vả, thận hư khí mệt, cũng cần phải được bồi bổ...” Cô lại huých hẳn một cái: “Anh còn muốn bồi bổ à?” chưa từng thấy ai háo sắc như hẳn, trước kia chỉ là sắc lang, giờ thì hoàn toàn biến thành ác ma. Cô mặc áo ngủ, hẳn phải cởi sạch bằng được mới thôi, còn nói là ngủ khóa thân có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh.

Hai người cầm túi lớn túi nhỏ trở về, Vệ mẫu trách móc: “Về ăn cơm là được rồi, còn mua này nọ làm gì, lãng phí quá.” Chu Dạ muốn đi vào bếp phụ một tay, Vệ mẫu liền thanh nói không cần, không cần, bảo cô nghỉ ngơi cho khỏe, đã có thể ăn cơm rồi. Lúc ăn cơm, múc cho Vệ Khanh một bát lớn vịt hầm sa sâm, ngọc trúc. Chu Dạ không biết, kêu oai oái: “Con cũng muốn ăn, con cũng muốn ăn!” Nói xong, giành bát canh của Vệ Khanh.

Vệ mẫu vội nói: “Đây là đồ ăn cho đàn ông, Thi Thi, con ăn cái này.” Đưa cho cô một bát canh mực hạch đào, cười nói: “Mực thơm ngon, hạch đào nhiều chất dinh dưỡng, vừa có tác dụng bồi bổ sức khỏe lại có thể dùng để dưỡng da, con gái còn trẻ ăn là tốt nhất.” Cười dài nhìn bọn họ, nói lời sâu xa: “Hai đứa là vợ chồng trẻ, cần phải chú ý thân thể nha.” Cô hiểu ra, mặt hơi đỏ đỏ, cúi đầu ăn canh. Vệ Khanh cố ý hỏi: “Có muốn ăn phần của anh không? Bồi bổ chung luôn.” Cô lén lút véo hẳn một cái.

Trên bàn ăn, Vệ mẫu nói bóng gió: “Các con đã kết hôn rồi, có tính tới chuyện có con chưa?” Vệ Khanh xấu xa nói: “Con không có ý kiến.” Vệ mẫu liền dời mục tiêu, kéo tay Chu Dạ nói: “Thi Thi à, con tính bao giờ có em bé? Mẹ biết các con trẻ tuổi thích tự do, không muốn bó buộc. Nhưng tục ngữ cũng có nói, bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại [48], toàn bộ Vệ gia đều trông chờ vào con. Nếu con ngại có em bé phiền hà, mệt mỏi thì mẹ đến. Con có chịu không?”

Chu Dạ cúi đầu, mãi sau mới nói: “Mẹ, con còn đang học bài mà.” Đã kết hôn sớm thì thôi, cô cũng không nghĩ sẽ sinh con sớm như vậy, giờ cô vẫn còn là một người lớn không ra lớn, nhỏ không ra nhỏ. Vệ mẫu nói: “Không phải còn nửa năm nữa là tốt nghiệp sao, cũng nên nghĩ tới chuyện có con. Nếu kết hôn, cũng nên có con, có phải không nào?” chờ cháu nội đã sột ruột lắm rồi. Chu Dạ yếu ớt nói: “Mẹ, con mới có hai mươi mốt tuổi, đợi một hai năm nữa nói sau được không ạ?”

Vệ mẫu vỗ vỗ tay cô nói: “Hai mươi mốt tuổi cũng không phải nhỏ nữa, hồi mẹ hai mươi mốt tuổi, anh hai con đã có thể đi lại vững vàng rồi.” Chu Dạ âm thầm khóc thét, sao có thể so sánh bây giờ với trước kia, người ta mới là một cô gái hai mươi mốt tuổi, đi học đại học thay người yêu như thay áo, còn cô thì đã lấy chồng.

Vệ Khanh thấy cô toát mồ hôi lạnh đầy trán, liền nói: “Mẹ, việc này gấp cũng không gấp được, từ từ sẽ tới. Mẹ cũng không thể bảo tụi con ngay tức khắc biến ra một cháu nội cho mẹ được.” Vệ mẫu ý thức được

mình quá nóng vội, vội vàng đưa lời: “Ăn cơm, ăn cơm thôi, vất vả lắm mới về nhà một lần, ăn nhiều một chút nha. Con xem hai con đó, sắc mặt tái nhợt, không biết cả ngày đã ăn những cái gì?”

Cơm nước xong, Vệ mẫu tiếp tục làm công tác tư tưởng. Chu Dạ âm thầm kêu khổ trong lòng, bên ngoài thì vẫn phải gật đầu vâng dạ, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, việc này bọn con sẽ lưu ý.” Xem tình hình này, muốn đợi ba năm là không được rồi. Trên lưng, mồ hôi lạnh dính vào quần áo, lạnh lẽo, cả người lạnh toát, vội vàng nói: “Mẹ, con muốn đi toilet.” Vội vàng chạy trốn.

Vệ An ngồi bên cạnh nghe, cười nói: “Mẹ, mẹ quá nóng vội rồi, vợ chồng trẻ, vừa mới kết hôn, làm sao có em bé nhanh như vậy được.” Vệ mẫu liền chĩa mũi dùi về phía anh: “Còn không phải tại con à, nếu con có con, lúc này đã đi học tiểu học rồi.”

Vệ An liền đứng dậy, thức thời nói: “Mẹ, con có việc, con lên lầu trước.” Vì chuyện con cái, anh bị mẹ nói nhiều tới mức lỗ tai sắp dài chạm đất rồi. Vỗ vỗ bả vai Vệ Khanh nói: “Em trai, trọng trách cách mạng giao cho chú, chú cần phải hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn. Tất cả mọi người đều trông chờ vào chú.”

Vệ Khanh cười mắng: “Anh hai, anh cũng phải giúp một tay đi chứ?” Nhớ ra, đi theo anh lên lầu hỏi: “Chị dâu đâu, sao lại không thấy chị ấy vậy? Gần đây không phải hai người rất tốt sao? Hôm em kết hôn, còn thấy anh và chị ngồi cùng nhau nữa.” Vệ An im lặng, không nói, xoay người đi vào phòng. Vệ Khanh đẩy cửa bước vào, hỏi: “Rốt cuộc hai người làm sao? Đã chuyển biến tốt như vậy, sao lại cứ nhắc thế?”

Vệ An lắc đầu: “Chuyện này chú đừng quản, chuyện anh chị cũng không phải ngày một ngày hai. Trước kia thế nào, thì bây giờ cứ thế thôi.” Vệ Khanh nói: “Anh hai, anh cứ nhắc như vậy, muốn đổ dành phụ nữ là không được rồi. Em mà giống tính anh á, đừng nói là cưới vợ, ngay cả bóng dáng con gái nhà người ta cũng không có nốt. Chu Dạ xấu tính, em ở bên cô ấy không biết đã ăn bao nhiêu trái đắng đâu. Nhưng, cuối cùng không phải em vẫn cưới cô ấy vào cửa đó sao? Cho nên mới nói, phụ nữ trời sinh dễ dỗ. Dù chị dâu có tài giỏi tới đâu, cũng vẫn chỉ là một phụ nữ, không phải sao? Lúc chị ấy cứng rắn thì anh phải mềm, lúc chị ấy mềm thì anh phải mềm theo, đánh rắn tùy gậy chứ...”

Nói những suy nghĩ tâm đắc trong lòng ra, khiến Vệ An bật cười: “Hóa ra nhờ thế này mà chú lừa được con gái nhà người ta sao? Anh phải nói cho Chu Dạ biết, để xem thím ấy trị chú thế nào!” Vệ Khanh ngắc đầu ưỡn ngực nói: “Haizz, anh à, anh có ý gì thế? Em giúp anh lừa chị dâu, sao anh lại nghĩ lòng tốt của em thành lòng lang dạ thú thế?” Vệ An không kiên nhẫn, nói: “Được rồi, được rồi, chuyện của anh chị không cần chú quan tâm.”

Vệ Khanh vịn hai bả vai anh hỏi: “Anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh em chúng ta cùng chung sức, chẳng có chuyện gì là không thể làm được.” Lại phát hiện ở cổ tay lộ ra bên ngoài áo sơ mi có một vết bầm tím, vội hỏi: “Anh, tay anh làm sao thế này?”

Vệ An vội kéo tay áo xuống, xấu hổ nói: “Không sao, không cần thận bị đụng vào thôi.” Va chạm kiểu gì mà lại ở cổ tay được? Rõ ràng là vết thương do người khác gây nên. Hắn cẩn thận hỏi: “Chị dâu ra tay với anh à?” cho nên mới nói cưới một phụ nữ giỏi võ là chuyện vô cùng đáng sợ. Đánh không đánh lại, mắng không mắng lại, bình thường còn phải giả vờ nhường nhịn, không có cách nào khác.

Vệ An nghiêm mặt trừng hắn: “Nói linh tinh gì thế!” Vẻ mặt nghiêm túc, giống như đi theo lãnh đạo quốc gia ra nước ngoài phỏng vấn, đứng trước mặt đồng đảo phóng viên giới truyền thông vậy.

Vệ Khanh âm thầm cười trộm trong lòng, đây đúng là sỉ nhục của đàn ông, hắn đau như cắt, đến bây giờ còn thỉnh thoảng bị Chu Dạ lôi ra giễu cợt. Vội nói: “Anh hai, có phải anh quá vội vàng không?” Trần Lệ Vân rất có kỷ luật, không phải là loại người bạo lực dùng võ.

Vệ An trầm mặt xuống, giục hắn mau đi. Vệ Khanh ngồi yên bất động, nói: “Chỉ có hai anh em mình, có chuyện gì không thể nói chứ? Có việc cứ để trong lòng, cẩn thận bị ghen thành tâm bệnh. Phụ nữ lạnh lùng sợ nhất đàn ông quần lầy, anh chỉ cần quần quýt chặt vào, trận đánh này, sớm hay muộn chị dâu cũng sẽ bị anh tóm được...”

Vệ An nghe hắn nói hươu nói vượn, càng ngày càng kỳ cục, kêu lớn: “Chu Dạ, Chu Dạ, Vệ Khanh đang nói xấu em này, em mau tới giáo huấn cậu ta!” Vệ Khanh hoảng hốt đứng dậy, nghiêng răng ken két nói: “Cuối cùng em đã hiểu mấy chính trị gia các anh giết người vô hình thế nào rồi! Không đánh mà thắng, đẩy người

ta vào chỗ chết. Coi như em học được bài học, cùng ai qua lại cũng không thể qua lại với mấy người theo phe chính trị!”

Quả nhiên Chu Dạ đi lên, cười hì hì nói: “Anh hai, anh ấy bắt nạt em, anh cũng phải giúp em dạy cho anh ấy một bài học mới được!” Vệ Khanh ồn ào: “Bà xã, em đừng nghe người ta châm ngòi ly gián, anh nào dám bắt nạt em, thương em còn không kịp nữa là.” Vệ An chẳng những thấy chết mà không cứu, còn đổ thêm dầu vào lửa: “Tên nhóc Vệ Khanh này, anh nhìn chú ấy lớn lên từ nhỏ, ngoài miệng nói một đằng, trong lòng nghĩ một nẻo, bằng mặt không bằng lòng, là sở trường của nó. Em dâu, em đừng để chú ấy lừa.”

Chu Dạ ngọt ngào cười: “Vẫn là anh hai uy phong sáng suốt”. Xoay người nhìn Vệ Khanh, kéo tay hắn nói: “Ông xã, chúng ta về thôi, kể cho em nghe xem từ nãy giờ anh nói gì, em cũng muốn nghe qua một chút.” Dẫn hắn về phòng. Cô cứ một điều ông xã, hai điều ông xã làm Vệ Khanh vừa mừng vừa sợ, nhưng lại có cảm giác gió thổi mưa giông trước cơn bão. Có lẽ vẫn vì chuyện con cái mà cô hờn dỗi hắn, đêm nay sợ rằng hắn phải chịu tội rồi.

Y như rằng, vừa đóng cửa lại, Chu Dạ ngồi xuống giường liền hỏi: “Lúc nãy mẹ hỏi em, sao anh không nói gì?” Vệ Khanh chột dạ, cười cười, cọ cọ vào cô nói: “Tính mẹ thế nào, không phải em không biết, bà cụ đã muốn ôm cháu nội lắm rồi. Em xem, có phải chúng ta cũng nên sinh một nhóc hay không?” Cô xoay người sang chỗ khác không nói lời nào, trong lòng rất tủi thân. Có ai đứng ở vị trí của cô suy nghĩ một chút không? Đối với cuộc sống hôn nhân đột ngột diễn ra, cô đã không kịp phản ứng, huống chi là có con, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý!

Vệ Khanh ôm thắt lưng cô, cô ngẩng đầu nhìn hắn, cầu xin: “Vệ Khanh, hai năm nữa mới sinh con có được không? Em còn chưa có kinh nghiệm, rất sợ...” Vệ Khanh đáp cho có lệ, nhưng tay thì không hề nghiêm túc, thân thể thanh xuân mềm mại của cô lại bốc cháy một ngọn lửa lớn. Chu Dạ thở hổn hển, cố gắng giữ tay hắn lại nói: “Em không mang thuốc theo, anh có mang bao...” hắn không chịu tránh thai, nên cô đành phải thường xuyên uống thuốc.

Vệ Khanh nghe thấy ba từ “thuốc tránh thai”, sắc mặt không vui, nghĩ thầm: không mang đi là tốt nhất. Chu Dạ cũng không để yên, đứng dậy nói: “Làm việc cả ngày, không mệt sao? Tắm một cái rồi nghỉ ngơi thôi.” Giúp hắn đi vào phòng tắm. Cô buồn bực nghĩ, tuy tuổi hắn không còn trẻ, nhưng đối với những thương nhân thành công mà nói, mới ngoài ba mươi tuổi đã đạt thành tựu, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tinh lực dồi dào, vì sao lại muốn có con sớm như vậy?

Đang lúc miên man suy nghĩ, từ bên trong Vệ Khanh gọi lớn: “Tây Tây, Tây Tây...” cô vội chạy vào, gõ cửa hỏi làm sao? Hắn nói: “Em vào đây một chút...” đều đã là vợ chồng, cô cũng không kiêng dè, trực tiếp đẩy cửa vào. Vệ Khanh nói: “Em nhìn sau lưng anh có bị đỏ không, ngứa quá, em gái giúp anh đi.”

Chu Dạ lại gần: “Có hơi đỏ, có phải bị con gì cắn không?” Nghe hắn kêu ngứa, nhẹ nhàng xoa hai ba cái, nói: “Tốt nhất đừng có gãi, lát nữa ra em bôi thuốc cho.”

Vệ Khanh dùng lực một chút, kéo cô úp xuống ngực, làn nước ấm áp dán vào người cô. Cô hoảng hốt kêu lên: “Anh làm ướt đồ em rồi!” Vệ Khanh đã man xé toạc áo cô ra, đẩy cô đứng trước gương. Trong nháy mắt, Chu Dạ bị dục vọng mệnh mông mãnh liệt phá vỡ lý trí, cứ như thế, không kịp đề phòng, căn bản là không còn đường sống, thở gấp nói: “Đừng làm trong này...” lời chưa nói hết đã bị hắn nuốt vào trong bụng.

Hắn xấu xa nói: “Được, không làm ở đây.” Ôm cô đi vào bồn tắm lớn, đặt cô ngồi lên trên. Toàn thân cô vì dục vọng mà co rút, hơi ngượng ngùng kèm theo lo lắng. “Chờ một chút, anh đeo bao ...” Vệ Khanh không kiên nhẫn, thẳng tay ấn cô ngồi xuống, động tác dứt khoát. Cô không kịp ngăn cản, trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc hổn hển. Thậm chí cô còn chưa kịp điều chỉnh tư thế, đã cùng hắn tới cao trào. Hắn vẫn thấy chưa đủ, ôm cô đặt lên bồn rửa tay, tùy ý thâm nhập. Trong gương phản chiếu hình ảnh triền miên giữa hai người, vô cùng kích thích.

Tắm rửa xong xuôi, đã là một tiếng đồng hồ sau, cô mềm như nước, không còn sức lực. Vệ Khanh ôm cô đi ra, biểu hiện vô cùng thỏa mãn. Chu Dạ đẩy hắn ra, từ từ nhắm mắt lại: “Cùng nhau tắm uyên ương, có phải rất thoải mái không?” Cuối cùng thì hôm nay hắn cũng thực hiện được. Lầm nhẩm tính toán, hôm nay đúng kỳ nguy hiểm, ngày mai nhất định phải nhớ uống thuốc mới được.

Hôm sau, Vệ Khanh cầm thuốc đi vào. Cô ngạc nhiên, hỏi vì sao hắn lại mua thuốc tránh thai cho cô. Hắn

tức giận nói: “Anh không mua, em cũng không mua chắc?” Cô làm mặt quỷ, ngoan ngoãn nuốt vào. Cô còn nói: “Từ lần sau, đừng có uống thuốc tránh thai lung tung nữa, không tốt cho cơ thể. Anh sẽ dùng biện pháp tránh thai.”

Về sau, mỗi khi hai người thân mật, hẳn đều mang áo mưa. Cô cũng biết uống thuốc tránh thai linh tinh gì đó không tốt, có tác dụng phụ rất lớn, vì thế hoàn toàn tin tưởng hẳn, không có uoonggs nữa.

Vài ngày sau, Vệ Khanh đi công tác ở Thượng Hải. Hoàn thành xong việc, hẳn liền vội vã trở về. Buổi sáng hôm ấy trời mưa phùn, mưa bụi lất phất, những tán lá vàng nhạt phấp phới đón gió, khiến người ta cảm thấy mệt mỏi.

Chu Dạ nằm lì trên giường, không muốn đứng lên. Vệ Khanh lay cô dậy: “Mèo con lười biếng, không dậy là muộn học bây giờ.” Cô mơ màng ậm ừ vài tiếng, nói không đi, cuộn tròn trong chăn, tiếp tục vào mộng đẹp.

Hắn rửa mặt xong, thấy cô vẫn còn ngủ, bịt mũi cô nói: “Mặt trời lên tới ngọn tre rồi.” Cô xoay người, lẩm bẩm: “Trời đang mưa, ngủ là hợp nhất, không có mặt trời.” Vệ Khanh ôm cô, thấy cô nhắm mắt không chịu tỉnh, hôn môi cô, yêu chiều nói: “Muốn ngủ thì ăn sáng xong ngủ tiếp.” Thật không hiểu tới bao giờ cô mới sửa thói quen lười ăn sáng nữa. Cô lắc đầu, gần đây hay mệt mỏi, cảm giác ngủ bao nhiêu cũng không đủ, có lẽ vì đang là mùa xuân.

Vệ Khanh lắc đầu thở dài, cầm chén cháo đi vào, đỡ cô ngồi dậy: “Ngoan... há miệng ra...” Chu Dạ giống như một đứa trẻ mới sinh, theo bản năng nuốt vào. Vệ Khanh đắp chăn cho cô, nói: “Anh đi làm, em ngủ thêm lát nữa rồi dậy. Trưa anh gọi về mà vẫn còn đang ngủ, thì tối về sẽ đánh đòn.” Cô không kiên nhẫn, bịt tai lại. Từ khi kết hôn xong, cảm giác tự do ngủ thẳng tới hai, ba giờ chiều như hồi ở kí túc đã không còn nữa.

Ngủ tới mười giờ, Chu Dạ ngáp ngắn ngáp dài đứng dậy, không hiểu vì sao, gần đây tinh thần rất mệt mỏi. Nếu không đi học, có lẽ sẽ bị giáo sư phê bình mất. Cô cầm đồ ăn Vệ Khanh chuẩn bị sẵn ở trên bàn, vừa đi vừa ăn, nghĩ thầm, gần đây cô rất lười, chỉ ăn và ngủ, thảo nào Vệ Khanh toàn cười mắng cô là heo. Cô xiết chặt hai tay, hạ quyết tâm, từ ngày mai sẽ ngủ sớm dậy sớm, sẽ chăm chỉ học tập, mỗi ngày đều tới phòng vẽ tranh.

Tới lớp, thấy mọi người là lạ, giống như đang lén lút quan sát cô. Buổi trưa xuống canteen ăn cơm, một mình cô ngồi một góc, nghe có người ở phía sau nói: “Không biết có phải chồng cô ấy không, có thể là không phải mà, thoát nhìn không giống người như vậy. Tình cảm cô ấy và chồng rất tốt, làm sao có thể xảy ra chuyện này?” Lại nghe người khác nói: “Ha ha, cho dù ảnh chụp không rõ ràng lắm, nhưng chẳng lẽ viết tên sai sao? Chồng cô ấy vừa đẹp trai vừa có tiền, có xảy ra chuyện này cũng là bình thường thôi, đàn ông làm gì có ai không lăng nhăng...” lúc đầu cô không thêm để ý, không biết bọn họ lại buồn chuyện về ai nữa.

Một lát sau, nghe thấy một người thở dài: “Vừa mới kết hôn, đã xảy ra chuyện như vậy, Chu Dạ thật đáng thương.” Người kia nói: “Cho nên mới nói đại thiếu gia có tiền, hoa hoa công tử đều không đáng tin! Đã kết hôn rồi, còn lăng nhăng với người phụ nữ khác, Chu Dạ mà biết, không biết sẽ đau lòng thế nào.” Cô biến sắc, hóa ra người đàn ông mà bọn họ đang nói chính là chồng cô – Vệ Khanh!

Cô cố gắng trấn tĩnh đi ra, mắt hôn mê vừa đi về lớp, một đám người vây xung quanh một chiếc laptop nhìn ngó, ríu rít bình luận, thấy cô, tất cả mọi người đều im lặng, tim có rời đi. Cô liếc mắt một cái, trên trang web ghi rõ là ảnh chụp Vệ Khanh và một nữ ngôi sao truyền hình hôn môi, tiêu đề màu đỏ ghê người. Trong cơn giận dữ, cô nhìn chằm chằm máy tính, hận không thể đâm thủng người trước mắt.

Lục Đan thấy sắc mặt cô thay đổi, quan tâm hỏi: “Chu Dạ, bạn có khỏe không? Đừng tin mấy cái tin lá cải mà cánh phóng viên giải trí đưa tin, bọn họ vì muốn người đọc chú ý, cái gì chẳng nói được. Sống cũng có thể nói là chết! Chẳng qua Vệ Khanh lọt vào tầm ngắm của bọn họ mà thôi. Cái cô diễn viên này suốt ngày gây scandal, chẳng qua cố ý nổi bật, bám vào đàn ông thôi, bạn đừng để ý.” Chu Dạ tức giận, tay run rẩy, môi run run, nửa ngày không nói ra lời. Đây không phải tất cho cô một bạt tai trước mặt mọi người sao?

Lục Đan kéo cô ra ngoài, khuyên giải: “Đây chỉ là trường hợp xã giao lễ nghi thôi, có lệ mà thôi. Chẳng qua bị đám phóng viên cố ý phóng đại, viết khó coi, đừng tức giận chuyện không đáng. Báo lá cải, có bao

nhieu phần trăm là thật chứ? Báo chí vì muốn thu hút người đọc, chuyện gì cũng có thể xảy ra, qua vài ngày nữa sẽ chẳng còn ai nhớ...”

Trong lòng Chu Dạ, sóng to gió lớn, bề ngoài lại lắc đầu nói: “Yên tâm, mình không sao, hi, nói thật đấy, không phải chỉ là một tấm ảnh chụp thôi sao, cũng không biết là thật hay giả, có lẽ là do người khác ráp tâm bất lương, cố ý ghép tranh không chừng. Bây giờ trên mạng, chuyện thật thật giả giả cũng khó nói lắm...” không đợi nói dứt câu, vội vàng rời đi.

Cô còn nhớ rõ trước mặt bạn học phải làm bộ như không biết việc gì xảy ra, giữ mặt mũi cho hẵn! Có lẽ có người đồng tình, hoặc thương hại, hoặc xấu xa chờ cô đau lòng, cô sẽ không để họ được toại nguyện!

Đi qua hành lang, cô còn nghe thấy một bạn học nói: “Ôi! Cái gì? Chồng Chu Dạ hôn người khác á?” Đường như tất cả mọi người đều nói về chuyện này. Rốt cuộc cô không chịu nổi nữa, tức sùi bọt mép, nổi trận lôi đình, hầm hầm đi về nhà. Giờ bảo cô ở lại trường thế nào được? Toàn bộ mọi người đều biết chuyện chồng cô trước mặt đông đảo phóng viên hôn người khác. Ngay cả bước chân ra khỏi cửa cô cũng không dám đi, sợ mọi người chỉ trỏ, cô không thể nào đứng dậy nổi.

Lời đàm tiếu của thiên hạ thật đáng sợ. Mà điều khiến trái tim cô băng giá là, Vệ Khanh không hề dă động gì tới chuyện này, dù chỉ một câu!

[48]: “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” :có 3 điều bất hiếu với cha mẹ, trong đó không có con là điều nặng nhất.

31. Chương 61-62

(Có lẽ là yêu) Chương 61: Mang thai

Edit: Ishtar

Vệ Khanh về nhà, thấy Chu Dạ ôm laptop, ngồi ở phòng khách lên mạng. Hắn cũng không để ý, mở tủ lạnh ra lấy đồ uống, còn hỏi: “Bà xã, tối hôm nay ăn gì thế?” thấy cô không có phản ứng, đi tới hỏi: “Sao thế? Sao không nói lời nào vậy?”

Thấy ảnh chụp chình ỉnh trên trang web, sắc mặt hắn tái nhợt, cả người giống như lò xo, ngồi thụp xuống, lắp bắp nói: “Bà xã, bà xã...” Chu Dạ lạnh lùng nhìn hắn, cười lạnh: “Anh còn biết ai là bà xã của anh sao?” Cô bỏ con chuột máy xuống, khoanh tay trước ngực, mặt đen như Bao Công, nhìn giống như thẩm phán đang thẩm vấn tội phạm vậy.

Vệ Khanh luống cuống, hoảng hốt nói: “Bà xã, em nghe anh giải thích đã, chuyện này là ngoài ý muốn, dù anh có ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám làm chuyện như vậy...” Chu Dạ châm chọc: “Thật à? Anh không dám ư? Ảnh chụp phát tán đầy rẫy trên mạng, không ai không biết, anh còn nói là anh không dám à?”

Vệ Khanh ra sức trấn an cô, cuống tới mức toát mồ hôi: “Bà xã, không phải như em nghĩ đâu! Lúc ấy anh đồng ý tới tham dự một buổi lễ, ngồi cạnh cô ấy, nói chuyện ăn ý, lúc rời đi, cô ấy theo lễ nghi nước ngoài ôm tạm biệt anh, chỉ có thế mà thôi...”

Cô dứt khoát đứng dậy, chỉ vào mặt hắn mắng: “Nói chuyện ăn ý à? Mới gặp lần đầu đã nói chuyện ăn ý sao? Thấy người ta xinh đẹp, say tới mê mẩn đầu óc, cố ý nịnh bợ phải không? Ôm một chút à? Hừ, thế sao người ta lại chụp được cảnh hai người hôn hít? Chẳng lẽ anh định nói, người trong ảnh không phải là anh?”

Vệ Khanh giật mình, sợ hãi nói: “Bà xã, anh không cố ý thật mà, lúc ấy anh bị người ta chuốc rượu, bảy tám phần đã say. Vả lại, anh và cô ấy, không phải là mới gặp lần đầu...” Chu Dạ quát: “Cái gì, chẳng lẽ trước kia hai người lén lút qua lại?” Vệ Khanh vội vàng phủ nhận: “Không phải, không phải, hoàn toàn

không có mà! Trước kia cũng gặp qua cô ấy mấy lần, đều là người quen biết cả, không có gì khác, không có gì khác...”

Chu Dạ không tin, tra hỏi: “Không có gì khác? Anh là trẻ con chắc! Chỉ gặp vài lần mà đã cùng nhau ôm hôn? Vệ Khanh, anh có là đàn ông không? Dám làm không dám nhận, làm lại không dám thừa nhận! Có bản lĩnh, anh nói rõ ràng ra cho tôi!”

Vệ Khanh xấu hổ, cười làm lành: “Bà xã, anh và cô ấy thực sự không có gì, cả hai đều bị người ta chuốc rất nhiều rượu. Sau đó theo phép lịch sự, anh đưa cô ấy lên xe, cô ấy lớn lên ở nước ngoài, không câu nệ tiểu tiết, trước khi chia tay thì ôm một chút, anh cũng không thể từ chối, đúng không? Sau đó, anh giúp cô ấy mở cửa xe, trở lại...” Chu Dạ lạnh giọng nói: “Đừng có nói lòng vòng nữa, nói trọng điểm đi, rốt cuộc vì sao các người lại hôn nhau? Vì sao phóng viên lại chụp được?”

Trần Vệ Khanh mặt mày mồ hôi, giơ tay nói: “Bà xã, anh biết anh sai rồi, anh không nên uống nhiều rượu như vậy. Lúc ấy nhất thời xúc động, cô ấy dựa vào người anh, bước chân của anh hơi lảo đảo một chút, nên mới môi chạm môi như vậy... thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi. Có lẽ gần đây cô ấy rất nổi tiếng, cho nên bị phóng viên âm thầm theo dõi, mới chụp được cảnh đó. Lúc ấy anh cũng đã tỉnh táo lại... bà xã, em phải tin anh...”

Chu Dạ cầm cái chén trên bàn, ném xuống đất, tức giận tới mức sắc mặt trắng bệch: “Anh còn không chịu thành thật? Thế kia mà gọi là môi chạm môi thôi à? Ánh mắt cô ta còn nhắm lại như vậy? Anh xem ảnh chụp chính mình đi, tay còn giữ trên lưng người ta, vẻ mặt hưởng thụ thế kia, anh còn định giấu diếm tới khi nào?”

Vệ Khanh chỉ còn thiếu nước quỳ xuống, than thở: “Bà xã, thật sự chỉ là chạm môi, anh vừa có phản ứng đã đẩy cô ta ra, lúc đó anh say rượu nên hồ đồ. Em không biết tối hôm đó phải xã giao rất nhiều, chồng em uống nhiều tới mức suýt chảy cổ họng! Lúc anh hôn cô ta, không hề có cảm giác gì, hoàn toàn bất ngờ, chính anh cũng mơ hồ! Tối hôm đó, anh về liền nôn thốc nôn tháo, không phải em cũng nhìn thấy sao? Em còn dặn anh về sau uống ít rượu thôi. Từ tối hôm đó, anh không dám uống nhiều rượu, bắt đầu dĩ lễ cũng chỉ nhấp môi. Bà xã, anh biết việc này là anh sai, em coi như anh vô tâm không để ý, tha thứ cho anh đi!”

Chu Dạ hừ nói: “Được rồi, coi như anh hôn chó một phát. Tối hôm đó về, vì sao anh không thành thật khai báo? Anh nói với tôi anh uống rượu, không cần thận chạm môi với người ta, tôi sẽ phải giận dữ lớn thế này sao? Có phải anh định lừa dối tôi, muốn trái ôm phải ấp không?” Thảo nào gần đây cứ thấy hằn là lạ, luôn lén lút nhìn sắc mặt cô, còn thường xuyên giành rửa bát với cô, hóa ra là có tật giật mình. (ish: cho mình bon chen một câu, đoạn này bạn Chu Dạ hiểu nhầm lòng tốt của bạn Vệ Khanh *cười đều*)

Vệ Khanh vội la lên: “Nếu anh muốn trái ôm phải ấp, anh còn kết hôn làm gì chứ? Chu Dạ, em phải tin tưởng anh, anh là vô tâm không để ý, anh xin thề sau này sẽ không bao giờ tái phạm! Chu Dạ, em quen anh cũng không phải một thời gian ngắn, đi bao lâu mới tới được bước này, ộ viên tri mã lực, nhật cửu kiến nhân tâm [49], tình cảm của anh với em thế nào, chẳng lẽ em không hiểu sao? Tại sao em không chịu tin anh?”

Cô giật mình, im lặng hồi lâu, lại lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng: “Muốn tôi tin tưởng anh sao? Tin thế nào đây? Tôi chỉ hỏi anh, vì sao anh lại giấu diếm không nói?” Nếu mọi chuyện đúng như lời hằn nói, thì cũng không phải chuyện to tát, coi như là lúc xã giao, chẳng may đụng trúng người ta. Lúc cô cùng hằn ở chung, còn bị Ninh Phi cưỡng hôn đó thôi! Đáng giận là, vì sao từ đầu tới cuối, hằn lại không nói một lời? Như vậy chứng tỏ trong lòng có ma, không dám nói cho cô biết!

Vệ Khanh ngen lời: “Bà xã, không phải như thế đâu...” cô phẫn nộ rít lên: “Không phải như thế à? Thế ý anh là gì? Tối hôm đó cho tới hôm nay báo đăng tin, đã là chín ngày rồi. Trong chín ngày này anh làm gì? Nếu đã thành thật, vì sao lại ko chịu nói?”

Vệ Khanh ủ rũ nói: “Lúc ấy anh cứ tưởng ...” Chu Dạ cầm gối ôm trên sofa ném vào người hằn: “Anh tưởng cái đầu anh ấy! Chắc chắn anh nghĩ là người khác không biết, trong lòng rất thoải mái! Cút, cút, cút... hôm nay tôi không muốn nhìn thấy anh...”

Vệ Khanh thấy cô giận tới mức đỏ mặt tía tai, thoáng chốc không kịp thở, ho khan dữ dội, không dám tranh luận nữa câu, trấn an: “Chu Dạ, chuyện này chúng ta từ từ nói, em muốn thế nào cũng được, nhưng đừng

giận quá mà hại sức khỏe. Cho dù cãi nhau thế nào, em cũng đừng làm thương tổn chính mình có được không?” Hấn càng quan tâm, cô lại càng nghĩ tới cảnh hấn ôm hôn người đàn bà khác lại càng giận, gật đầu nói: “Anh giỏi lắm! Anh không đi phải không? Tôi đi.”

Chu Dạ âm âm đi vào phòng ngủ thu dọn đồ đạc, vợ lung tung vài bộ quần áo, xách vali đi ra. Vệ Khanh ngăn cô lại, cô dùng sức đá vào chân hấn, không chút lưu tình, đá tới mức Vệ Khanh khóc thét, khập khiễng ngã vào sofa. Chu Dạ thấy hấn kêu kinh thiên động địa như vậy, dừng bước một chút, quay đầu nhìn hấn một cái. Hấn biết thời, nói: “Đã nửa đêm rồi, em còn định đi đâu? Ngủ trong khách sạn sao?”

Chu Dạ nghĩ một lát, đúng thế, vì sao cô phải đi chứ? Đặt vali lại, chỉ vào hấn quát: “Anh đi ra ngoài cho tôi!” ra sức đẩy hấn. Vệ Khanh đuối lý, không dám phản kháng, đáng thương nói: “Bà xã, đêm khuya yên tĩnh, quý khí dày đặc, em bảo anh ngủ ở đâu đây?” Cô cảm tức nói: “Anh thích ngủ ở đâu thì ngủ! Tôi không muốn nhìn thấy anh! Cút! Cút! Cút! Nếu không đi ra ngoài, tôi sẽ không để anh yên!”

Vệ Khanh biết cô đang nổi nóng, chuyện gì cũng phải qua đêm nay rồi nói sau, vì thế hấn giơ hai tay lên đầu, khép nép nói: “Bà xã, cho dù em có đuổi anh thì cũng không cần đuổi ác liệt thế chứ, mùa xuân gió lạnh, muốn anh ra đầu đường sao?” Cô tức giận nói: “Anh ôm hôn người khác không phải cũng ở đầu đường sao? Ngoài đường lãng mạn lắm đấy, có gì không tốt chứ?” đẩy hấn ra ngoài, “rầm” một tiếng, đóng cửa lại.

Vệ Khanh không ngừng gõ cửa, liên tục cầu xin: “Bà xã, anh biết lỗi rồi, em muốn thế nào cũng được. Đừng giận nữa có được không, cho anh vào có được không? Có gì thì từ từ nói...” một người đàn ông mà lại bị nhốt ở ngoài, đúng là mất mặt vô cùng. May mà nhà bọn họ ở riêng một tầng, nếu không, bị hàng xóm đối diện nhìn thấy, sau này hấn khỏi cần sống nữa.

Chu Dạ tức giận ngồi phịch xuống đất, hai tay ôm đầu gối, không nói một lời, nhìn xa xăm, trong mắt không có tiêu điểm. Chuyện gia đình như vậy, bảo cô không giận thế nào đây? Cuối cùng bên ngoài cũng yên tĩnh, cô cứ nghĩ hấn đi rồi, lại nghe hấn dậm chân nói: “Bà xã, nếu em muốn đuổi anh ngủ chỗ khác, dù gì cũng phải đưa ví tiền và chìa khóa cho anh chứ? Anh không một xu dính túi, ngay cả áo khoác cũng không có, em có ý trừng phạt anh đến chết sao?”

Vệ Khanh tiếp tục lải nhải, xoa xoa vai cho bớt lạnh: “Gió bắc tràn về, tuyết rơi lả tả, bông tuyết phiêu tán bay khắp nơi...” Chu Dạ nghe được, vừa bực vừa buồn cười, hấn tự đem mình trở thành Dương Bạch Lao, còn cô trở thành kẻ độc ác Hoàng Thế Nhân [50] cơ đấy! Cô lạnh lùng mở cửa ra, cầm vali, bình tĩnh về phòng ngủ. Vệ Khanh thử gõ cửa hai lần, thấy cô không có động tĩnh, xoa xoa mũi, thúc thời ra phòng khách ngủ.

Hôm sau, Vệ Khanh vẫn thấy sắc mặt cô tối sầm, hờ hững với hấn, đành ra sức ân cần nói: “Bà xã, đói không? Anh tới Phúc Tiên lâu mua cho em bánh bao, còn có cả sữa đậu nành nguyên chất, uống rất ngon, vẫn còn nóng, em mau nếm thử xem có vừa ý không?”

Chu Dạ không thèm để ý tới hấn, cầm sữa tươi trong tủ lạnh, lẳng lẽ đổ ra cốc. Vừa ngửi thấy mùi sữa, cảm thấy khó chịu, che miệng nôn khan, ứa nước mắt, thân thể mềm nhũn, mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Vệ Khanh sờ trán cô, hỏi: “Sao thế? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không, có muốn tới bệnh viện khám qua không?” Cô ‘bốp’ một cái, hất tay hấn ra, hừ lạnh: “Sao lại khó chịu à? Không phải bị anh chọc giận sao?” Hấn im lặng, đi theo sau muốn đưa cô tới trường, cô không quan tâm, một mình đạp cửa đi ra.

Thực ra cô không tới trường, chuyện âm ỉ như thế, cô làm gì còn mặt mũi đi học! Ở trường, chuyện gì cũng có thể bình luận, đám sinh viên cả ngày không có việc gì, chuyên môn soi khuyết điểm của người khác, nói lời khó nghe, đành phải nhắm mắt làm ngơ, tai không nghe thấy thì tâm sẽ tĩnh.

Đi ra khỏi chung cư, Chu Dạ đi dạo loang quanh trên đường, cảm thấy khó chịu, nhớ ra vẫn chưa ăn sáng, vì thế muốn ăn một bát cháo trứng thịt nạc nóng hổi. Bình thường là món mà cô ưa thích, nhưng hôm nay cứ ăn một miếng, miếng cháo nóng hổi nuốt cuốt thì lại càng buồn nôn, không thể ăn tiếp. Vất vả dừng lại, sờ trán, hình như hơi nóng, không biết có phải bị cảm hay không.

Dù sao cũng không có chuyện gì làm, cô lẳng lặng đi tới bệnh viện gần đó. Bác sĩ trẻ tuổi vừa nghe cô tả lại tình trạng bệnh, đã hỏi: “Chu tiểu thư, cô kết hôn chưa?” Cô gật đầu: “Vừa mới kết hôn năm ngoái.” Nhớ tới Vệ Khanh, vẫn còn chưa nguôi giận. Bác sĩ cười cười, dẫn cô tới khoa phụ sản kiểm tra. Cô ngây ngốc hỏi người ta: “Bác sĩ, tôi bị bệnh gì sao?” chỉ bị cảm cúm mà thôi, uống thuốc là khỏi, không phải sao?

Vì sao lại còn phải kiểm tra? Trong đầu tự nhiên lại liên tưởng tới bệnh máu trắng, bệnh tim hay bệnh di truyền gì đó thường thấy trên tivi...

Bác sĩ kia lắc đầu cười khê: “Chu tiểu thư, cô đã có thai, đã được gần hai tháng, về sau cần chú ý chăm sóc sức khỏe. Xem bản xét nghiệm của cô, bị thiếu máu, nên ăn đồ bổ máu. Tôi kê cho cô thuốc dưỡng thai, cô nhớ uống thuốc đúng giờ...”

Chu Dạ nghe anh ta nói mình có thai, giống như đi giữa trời nắng lại bị sét đánh, hồn bay phách lạc. Trợn mắt lắp bắp: “Bác sĩ, có nhầm lẫn gì không? Sao tôi lại có thể có thai? Tôi và chồng tôi vẫn dùng biện pháp bảo vệ, chưa từng quên.”

Bác sĩ đẩy gọng kính mắt vàng chói, mỉm cười: “Chu tiểu thư, không có chuyện gì là tuyệt đối cả. Xin hỏi hai người dùng thuốc tránh thai khẩn cấp hay là loại khác?” Cô nói, ngay từ đầu đều uống thuốc đều đặn, nhưng về sau sợ bị tác dụng phụ, nên đổi sang dùng áo mưa... nói tới đây, mới nhớ ra, hơn một tháng trước, không phải đúng lúc Vệ Khanh khuyên cô ngừng uống thuốc sao?

Giống như đổ thêm dầu vào lửa, chuyện ảnh chụp tai tiếng còn chưa tính sổ với hân, giờ lại thêm chuyện có thai! Bỗng nhiên cô cảm thấy uất ức vô cùng, kinh hãi đi ra khỏi bệnh viện, mờ mịt nhìn biển người, trước mắt là người người qua lại vội vã, không ai ngẩng đầu lên liếc nhìn cô một cái, cô đi mà không có cảm giác. Đứa bé xuất hiện, không hề nằm trong dự tính của cô. Cô cảm thấy sợ hãi, bất an, tâm trạng rối như tơ vò, muốn khóc to cho thỏa.

Nhưng đứng trước cửa nhà, nhìn nơi quen thuộc vô cùng ấy, lại không thể khóc nổi. Tuổi mười chín có thể khóc to cười lớn đã trôi qua rất lâu, hiện giờ cô đã vợ hân, trong bụng còn một đứa bé chưa chào đời. Bỗng nhiên, cô cảm nhận được gánh nặng trên vai, làm gì cũng phải có trách nhiệm với gia đình. Trong lúc cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, núi Thái Sơn đã đè nặng lên vai.

Cô mờ mịt không biết phải làm sao, một mình bất lực đau khổ. Đối với Vệ Khanh, ngoài tức giận chuyện bên ngoài, còn có oán hận sâu đậm. Hiện giờ nên làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại bỏ đứa bé? Cô vùi đầu vòng trong chăn, mái tóc lạnh lẽo, bên khóe mắt, nước mắt vẫn còn chưa khô. Cô mới hai mươi một tuổi, chưa từng nghĩ rằng sẽ làm mẹ trẻ con nhanh như vậy. Còn Vệ Khanh, bọn họ có thể cùng nắm tay nhau tới già hay không? Hai mắt đầm nước, chẳng có chuyện gì có thể xác định rõ ràng.

Hôn nhân và tình yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Cô vừa tức vừa hận, lẳng lặng lấy vali ở góc nhà, khóa cửa rồi đi. Thời tiết âm u, tầng mây chất chồng trên đỉnh đầu, nhưng không giống như sắp mưa, thời tiết mơ hồ như vậy, cũng giống tâm trạng cô lúc này. Ngã tư đường phồn hoa náo nhiệt, xe chạy nhanh như ngựa, cây hòe thụ đã trở những tán lá non mơn mớn, hoa nở đón gió. Mà cô cô đơn đứng ở giữa chốn hồng trần, giống như không nơi nương tựa.

Đang sắp xếp công việc với cấp dưới, Trần Lệ Vân thấy trên điện thoại hiển thị tên người gọi, tuy hơi bất ngờ, nhưng vẫn nghe máy: “Chu Dạ, có việc gì thế?” Chị nói chuyện hay làm việc đều thẳng thắn dứt khoát, lời ít ý nhiều. Chu Dạ nghẹn ngào nói: “Chị dâu, em không có nơi nào để đi, chị cho em ở tạm vài ngày được không?”

Cô không muốn nhìn thấy Vệ Khanh, ít nhất là trong vài ngày. Cô cần tìm một nơi yên tĩnh, suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện. Lẽ ra nơi tốt nhất là Vệ gia, thuận tiện tố cáo tội lỗi của Vệ Khanh. Nhưng rồi cô nghĩ, không nên vì chuyện của bọn họ mà khiến người lớn trong nhà lo lắng.

Cô đã từ từ trưởng thành, muốn tự mình đơn độc chống đỡ mọi chuyện, tuy rằng vẫn chưa đủ thành thạo.

Trần Lệ Vân ngạc nhiên, vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Em cãi nhau với Vệ Khanh sao?” Cô không nói gì, chỉ nức nở ra tiếng. Trần Lệ Vân sốt ruột hỏi: “Em đang ở đâu? Chị cử người đi đón em.” Chu Dạ đọc địa chỉ, chưa tới nửa tiếng, có người tới đưa cô đến khu tập thể dành quân nhân cao cấp như Trần Lệ Vân. Người nọ giúp cô cầm hành lý lên, khách sáo nói: “Trần chính ủy nói, tạm thời để cô nghỉ ngơi, lát nữa cô ấy sẽ về sau.”

Chu Dạ gạt đầu cảm ơn anh ta, quan sát căn phòng, sáng sủa sạch sẽ, ghế tựa gọn gàng, mọi đồ đạc đều ngăn nắp, phòng khách không bày nhiều đồ đạc, có vẻ trống trải, lạnh lẽo. Một mình ở nơi như thế này, có

phải quá cô đơn hay không? Tới khi Trần Lệ Vân dùng tốc độ nhanh nhất xử lý xong công việc trở về, câu đầu tiên cô nói là: “Chị dâu, bình thường mỗi khi trở về chị thường làm gì?”

Trần Lệ Vân thần nhiên nói: “Không làm gì cả, đương nhiên là ngủ.” Chu Dạ lại hỏi: “Ngoài ngủ ra thì sao?” Trần Lệ Vân ngạc nhiên nhìn cô: “Đi công tác, chị thường xuyên đi công tác, thỉnh thoảng về, chỉ để ngủ.” Chu Dạ muốn nói lại thôi, rất muốn hỏi vì sao không trở về với Vệ An, nhưng lại không dám lỗ mắng.

Trần Lệ Vân ngồi xuống sofa, vẫn ngồi thẳng lưng như cũ, hỏi: “Vợ chồng son không phải rất tốt đẹp sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn cô nhỏ tiểu tụy như vậy, chắc chắn không phải chuyện nhỏ. Chu Dạ rầu rĩ nói: “Dù sao em cũng không muốn quay về, nhìn thấy anh ta đã bức mình rồi.” Trần Lệ Vân cũng không hỏi, nói thẳng: “Chị đoán hai người cãi nhau, nên bình tĩnh nói chuyện. Em nói cho chị biết đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Dạ nói: “Chị dâu, lần này anh ta rất quá đáng! Chị không biết rằng anh ta ở bên ngoài làm bao nhiêu chuyện xấu, cái gì cũng phạm phải đâu!” Nói xong, vô cùng uất ức. Trần Lệ Vân lơ mơ đoán ra, lại nói: “Vậy em định tính sao?”

Chu Dạ sợ hãi nói: “Chị dâu, em muốn ở chỗ chị vài ngày, để suy nghĩ thật kỹ. Chị thương em nhất, sẽ không thể thấy chết mà không cứu chứ?” Trần Lệ Vân thấy mắt cô đỏ hồng vì khóc nhiều, sắc mặt tái nhợt, nói chuyện đều cứng người lại, hữu khí vô lực, chắc chắn rất mệt mỏi, vì thế, dừng một lát, nói: “Tùy em, dù sao cũng chỉ có mình chị ở đây. Nhưng chị cũng không ở nhà nhiều đâu.”

Chu Dạ giống như người không nhà cửa, một mình lưu lạc chạy tới tìm chị để nương tựa, chị cũng không thể đuổi cô ấy đi. Vợ chồng cãi nhau, đầu giường âm ỹ cuối giường hòa, để cho cô ấy yên tĩnh vài ngày là được.

Chu Dạ vội cầm tay chị nói: “Chị dâu, chị là tốt nhất. Không sao đâu, không sao đâu, chị cứ lo việc của chị, em có thể tự chăm sóc chính mình, chỉ cần chị đừng chê em làm phiền chị là được.” Chị nói: “Đến giờ ăn rồi, em xuống canteen ăn gì đi. Nếu không có việc gì, chị đi trước. Buổi tối chị sẽ về.” Chị vẫn còn nhiều việc chưa giải quyết xong.

Trần Lệ Vân rời đi, suy nghĩ nửa ngày, gọi điện thoại cho Vệ An: “Vợ chồng Vệ Khanh cãi nhau vì chuyện gì? Anh có biết không?” Càng nghĩ, cũng chỉ có thể gọi điện cho anh. Vệ An nghe giọng chị, vô cùng kinh ngạc, vội hỏi làm sao. Chị nói Chu Dạ tức giận không chịu nói, đang ở chỗ chị khóc lóc.

Vệ An thở dài, đương nhiên anh biết mọi chuyện từ đầu tới cuối, hôm nay anh còn cố ý gọi điện dò xét tình hình Vệ Khanh, nghe qua tuy rằng không được tốt lắm, đáng về uể oải, nhưng cũng không tới sứt đầu mẻ trán, không thể cứu vãn, tại sao giờ Chu Dạ lại bỏ nhà ra đi? Vì thế anh nói: “Lần này Vệ Khanh gây chuyện lớn. E rằng Chu Dạ không dám ra ngoài, thảo nào thím ấy lại trốn nhà ra đi.”

Chị nhíu mày, mắng “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, thảo nào Chu Dạ lại tức giận như vậy, nhưng cũng đau đầu hỏi: “Vậy anh nói phải làm sao bây giờ? Cũng không thể để thím ấy luôn ở chỗ em được?”

Vệ An nghĩ nghĩ nói: “Em cứ khuyên nhủ thím ấy trước, đừng để cô ấy xảy ra chuyện gì. Thím ấy còn ít tuổi, e rằng thiếu kiên nhẫn, nhưng càng loạn càng không ổn. Bên chỗ Vệ Khanh, anh sẽ làm công tác tư tưởng, tốt nhất nên tác hợp cho hai người bọn họ.” Chị lặng lẽ gật đầu, cũng chỉ có thể làm như vậy. Trên đời này chỉ có hòa giải, chứ không khuyên người ta đánh nhau.

Một lúc sau, Vệ An lại gọi điện thoại tới: “Hiện giờ có lẽ cha mẹ chưa biết chuyện này, anh vừa gọi điện về hỏi, không có động tĩnh gì. Nếu chẳng may bị hỏi, cứ giúp chú thím ấy trả lời qua loa, dù sao giấy cũng không gói được lửa, sớm hay muộn cũng sẽ biết. Tuy Chu Dạ hay làm loạn, nhưng vẫn hiểu chuyện, sẽ không kinh động tới cha mẹ, xảy ra chuyện còn biết chạy tới chỗ của em.”

Trần Lệ Vân nghe xong mỉm cười, lắc đầu thở dài, chỗ chị cũng không phải nơi tránh nạn, không hiểu sao Chu Dạ lại tới tìm chị, cho tới giờ chị chưa từng xử lý tình huống nào thế này. Hai người bọn họ đúng là phiền phức, đều khiến thiên hạ không được yên ổn. Cũng chỉ có những người trẻ tuổi mới thừa sức lực như vậy. Chị và Vệ An, đừng nói là cãi nhau, ngay cả nói chuyện cũng rất ít.

Vợ chồng son đã xảy ra chuyện, bọn họ là anh trai và chị dâu cũng phải có trách nhiệm một chút.

[49]: Lộ viễn tri mã lực, nhật cửu kiến nhân tâm: Đi đường xa mới biết sức ngựa khỏe hay yếu, ở lâu mới biết lòng người tốt hay xấu.

[50]: Dương Bạch Lao – Hoàng Thế Nhân: Quan hệ tá điền- địa chủ. Người tá điền thì hiền lành bị áp bức, còn tên địa chủ thì ác độc, cường bức nhi nữ của tá điền. Nói chung một đại diện cho hiền lành, một đại diện cho tâm độc.

p/s: hôm nay mới để ý, sơ xuất quá, bản beta mình sẽ chỉnh lại, chỉ bị nhầm mỗi chỗ của Trần Lệ Vân thôi, để ngôi “chị” thay cho ngôi “cô” của Chu Dạ cho đỡ nhầm lẫn, dù sao Trần Lệ Vân cũng đã ngoài ba mươi. Xin lỗi mọi người vì thiếu sót trên. ==_=(Cố lẽ là yêu) Chương 62: Rối loạn

Edit: Ishtar

Buổi sáng Vệ Khanh đi làm, thỉnh thoảng gọi điện cho cô vài lượt, lúc đầu không nghe, về sau lại tắt máy, mơ hồ thấy lo lắng, vội vàng về nhà. Vừa mở cửa ra, thấy nhà trống vắng, lạnh lẽo. Liếc nhìn một cái, phát hiện chìa khóa trên bàn, biết đã xảy ra chuyện, chạy vọt vào trong phòng ngủ, không còn vali nữa, ở tủ quần áo, mấy bộ đồ thường ngày cũng không thấy đâu.

Vệ Khanh ảo não ngồi xuống giường, không ngờ cô lại giận như vậy. Không đến mức thế chứ, hôm qua không phải đã trả lời hết rồi sao, giận thì giận, ngay cả một chút biểu hiện cũng không có, hôm nay đột ngột rời đi, vì sao lại như vậy?

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu, có lẽ cô về nhà, vì thế gọi điện về, cứ bình thường nói chuyện linh tinh vài câu, rồi thám thính: “Mẹ, Thi Thi có về nhà không?” Vệ mẫu nói: “Không, làm sao thế?” Vệ Khanh vội vàng nói không có việc gì, không có việc gì.

Vệ mẫu cảm thấy có chuyện gì đó, nói: “Hôm nay sao thế nhỉ? Vừa nãy Vệ An gọi điện về, cũng hỏi con bé. Con bé làm sao thế? Không xảy ra chuyện gì chứ?” Hắn vội vàng nói: “Là thế này, Thi Thi nói muốn về nhà ăn cơm, cho nên con mới hỏi cô ấy có về nhà trước không?”

Vệ mẫu “à” một tiếng, hỏi: “Vậy tối nay các con về sao?” Hắn nói: “Không ạ, tối nay con phải đi tiếp khách, không về được, lần khác con về.” Vệ mẫu lại bảo để Chu Dạ về một mình. Hắn vội nói: “Sao có thể để cô ấy về một mình được, con sẽ lo lắng.” Biết mẹ hắn đa nghi, vì thế nói: “Hai hôm nữa, bọn con về thăm cha mẹ sau. Con còn có việc, con cúp máy đây.”

Nếu không quay về Vệ gia, chẳng lẽ lại về nhà mẹ đẻ à? Nhẩm tính thời gian, nếu đi từ sáng, có lẽ giờ đã về tới nơi. Vì thế gọi điện cho cha Chu Dạ, đầu tiên nhiệt tình nói chuyện, hỏi thăm sức khỏe của ông, gần đây thế nào, chân có bị đau không. Cha cô vui vẻ nói tất cả đều tốt, còn dặn hắn chú ý sức khỏe, đừng để mệt quá. Vệ Khanh cẩn thận nói: “Chờ một thời gian nữa, con và Chu Dạ rảnh rồi, sẽ trở về thăm cha.” Cha cô nói cũng được, cũng muốn gặp hai người bọn họ. Lại hỏi Chu Dạ gần đây thế nào, dặn cô phải chăm sóc bản thân cho tốt.

Theo như lời cha cô, dường như cô không về nhà. Vậy là đi đâu? Ở Bắc Kinh cô cũng không có bạn bè thân thiết, cơ bản là không có nơi để đi. Mà theo tính cô, có lẽ sẽ không tới khách sạn. Lại gọi điện thoại, kết nối thì vẫn kết nối được, nhưng lại không có ai nghe máy.

Trong lúc cuống quýt lo lắng, sợ cô xảy ra chuyện, lại nhận được điện thoại của Vệ An: “Em trai, lần này chú gây chuyện lớn rồi! Đều là người đã kết hôn, còn không biết chừng mực, cả ngày cùng với những người phụ nữ khác, trái ôm phải ấp, cũng lo ảnh hưởng tới chuyện gia đình. Cứ thế này, anh không biết chú làm cấp trên người khác thế nào? Gây chuyện lớn như vậy, rốt cuộc chú định giải quyết chuyện này thế nào đây?”

Vệ Khanh nói: “Anh, em như thế nào chẳng lẽ anh còn không hiểu sao? Anh nghĩ em còn hứng thú làm mấy chuyện thế à? Em không cố ý, em cũng không biết phải làm sao nữa, để có thể sửa chữa sai lầm này. Hôm đó em say rượu, em thừa nhận, hơi không kiểm soát được hành vi, nhưng em cũng oan ức lắm!” người ta ăn trộm gà không thành còn được nắm gạo, hắn thật đáng thương, ngay cả ý nghĩ ăn trộm gà cũng không có, còn mất cả chì lẫn chài.

Vệ An dạy bảo hắn: “Bây giờ nói lời này thì có ích gì chứ? Ai bảo trước kia chú cứ lẳng nhăng tùy tiện như vậy, bảo sao người khác lại có thành kiến với chú. Cứ nghĩ lẳng tử quay đầu dễ dàng thế à? Hơn nữa,

chuyện này huyền ảo như thế, chú kêu Chu Dạ còn mặt mũi nào ra ngoài? Bên ngoài có bao nhiêu lời khó nghe, không phải chú không biết! Thím ấy vẫn còn là trẻ con, làm sao chịu được mọi người đàm tiếu? Chú đấy, đúng như lời chị dâu chú nói, tật xấu không sửa!”

Vệ Khanh thở dài: “Được, được, được, đều là em sai, lần sau em hứa sẽ không tái phạm. Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, Chu Dạ thu dọn hành lý, bỏ lại chìa khóa, cũng không biết đi đâu, gọi điện thoại cũng không nghe máy, em lo chết được, không biết có xảy ra chuyện gì không? Anh hai, hay là anh phái cấp dưới đi tìm hộ em đi? Bắc kinh lớn như vậy, cô ấy cũng không trốn đi, tìm một người chắc không khó khăn gì...”

Vệ An tức giận nói: “Nói dễ nghe thế! Phái ai đi tìm? Trinh sát sao? Loạn cả rồi! Nếu không phải là nể tình anh em, còn lâu mới nói cho chú biết!” Anh nói cho Vệ Khanh biết Chu Dạ đang ở chỗ Trần Lệ Vân.

Vệ Khanh thở phào nhẹ nhõm, “Biết cô ấy ở đâu là ổn rồi, đỡ phải lo mất ăn mất ngủ... em sẽ nhanh chóng tới đón cô ấy về, chị dâu quen sống yên tĩnh, Chu Dạ chỉ giỏi làm càn.”

Vệ Khanh cũng chưa từng tới khu tập thể quân nhân nơi Trần Lệ Vân ở, bảo vệ canh gác nghiêm ngặt, hẳn không thể vào được, may là gặp người quen, người ta mới cho phép hẳn đi vào.

Chu Dạ thấy trong phòng quá yên tĩnh, bật tivi lên xem, ngồi trên sofa, nhàm chán chuyển hết kênh này sang kênh khác, không phải là phim nhiều tập thì lại là quảng cáo, không có gì mới mẻ. Bỗng nhiên, nhìn thấy chương trình: “Thử tài của bé”, có bảy tám em bé, bé lớn nhất mới hơn một tuổi, xem ai đi tới đích trước. Cười nghiêngngã, có bé tuy rằng đi rất nhanh, nhưng lại đi về hướng ngược lại, hoặc là lảo đảo nghiêngngã đi về chỗ bố mẹ; còn có một em bé, không biết sao khi nhìn về ống kính, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, oa oa khóc lớn. Vô cùng đáng yêu, khiến người ngồi xem bên dưới cười âm ỉ.

Trước kia cô không bao giờ xem chương trình kiểu này, nhưng giờ phút này lại nhìn không chuyển mắt, chăm chăm vào màn hình, thỉnh thoảng vỗ tay cười to. Đứa bé trong bụng cô, tương lai cũng sẽ đáng yêu như vậy phải không? Chờ mong rất nhiều, tâm tình lại chán nản, cô không hề nghĩ lại có con sớm như vậy! Muộn một hai năm thì có gì không tốt! Một khi có con, cô sẽ phải có trách nhiệm của một người mẹ. Cô còn trẻ như vậy, trách nhiệm với chính bản thân còn chưa làm tốt.

Đang lúc buồn bực, nghe thấy chuông cửa vang lên, không cần phải nghĩ, chắc chắn là Trần Lệ Vân, vừa đi vừa nói: “Chị dâu, chị đã về, em nhàn rồi không có việc gì, nấu canh sườn, chị có muốn uống một chút canh không...” còn chưa nói xong, nhìn thấy người tới là ai, sắc mặt biến đổi, tiện tay đóng cửa lại.

Vệ Khanh vội vàng dùng thân chặn cửa: “Tây Tây, có chuyện gì thì chúng ta từ từ nói.” Chu Dạ thấy hẳn đã sắp bước vào, mặt trầm xuống, ngồi ở sofa, tiếp tục xem ti vi, không để ý tới hẳn.

Vệ Khanh liếc nhìn, đến gần hỏi: “Sao lại xem chương trình cho thiếu nhi thế? Không phải em thích xem phim sao?” Cô ngang ngược: “Liên quan gì tới anh?” đúng là ăn no rảnh rồi không có việc gì làm, không có gì để nói!

Vệ Khanh ngồi xuống bên cạnh cô, hít sâu một hơi, cọ cọ vào cô nói: “Thơm quá, .. có canh sườn phải không? Tây Tây, anh vẫn chưa ăn tối...” Cô cũng không ngẩng đầu lên, dù sao người đói cũng không phải là cô. Vệ Khanh thấy cô không nhúc nhích, tự động đi vào bếp, múc một bát canh đi ra, vừa ăn vừa khen ngợi: “Canh rất thơm ngon, bên trong là bí đao phải không?”

Chu Dạ hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện. Chả lẽ ngay cả bí đao hẳn cũng không biết à? Chưa từng thấy ai mặt dày như vậy. Nhìn hẳn liên tục uống hai bát to, không biết vì sao lại tức giận, nhưng không có chỗ trút giận, đứng dậy đi về phòng, lườm hẳn một cái ý bảo ở nguyên trong phòng khách.

Vệ Khanh thức thối không đi quấy rầy, một mình ngồi ở phòng khách xem tivi, chờ cô đi ra. Cùng lắm thì diễn khổ nhục kế, ở đây một đêm. Một lát sau, Chu Dạ tái mặt đi ra, hơi nhếch môi chạy vào toilet, nôn khan liên tục, hẳn vội gõ cửa: “Tây Tây, không khỏe hả em? Hay là qua bệnh viện khám nhé?” buổi sáng thấy cô đã không khỏe, có lẽ bị cảm lạnh.

Chu Dạ lạnh lùng đi ra, sắc mặt vẫn không tốt, hằm hằm trừng mắt nhìn hẳn, nổi giận dùm dùm nói: “Cút!” Vệ Khanh không biết vì sao cô lại tức giận như vậy, còn tưởng do tinh thần không tốt, nói: “Không muốn đi bệnh viện thì uống thuốc cảm trước đi.” Chu Dạ đẩy hẳn ra, hận thù nói: “Đều là tại anh! Cút! Cút! Cút! Đi ra ngoài...”

Vệ Khanh không hiểu gì cả, sao nói biến sắc là biến sắc luôn thế, không lâu nữa thì giận tím mặt luôn à? Vội dỗ dành: “Được, được, được, tội lỗi của anh chồng chất, người ta vẫn nói, tri thác năng cải thiện mặc đại yên [51], Tây Tây, đến thánh cũng mắc sai lầm, huống chi là anh...”

Chu Dạ cười lạnh: “Cho nên anh mới có thể ôm hôn người đàn bà khác, còn có thể lén lút lừa dối tôi phải không?” Vệ Khanh cảm giác đầu to ra, cổ nói: “Tây Tây, em biết anh không phải như thế...”

Chu Dạ còn muốn phản bác, cơn buồn nôn lại dấy lên, che miệng, nhúu nhúu mày, hít sâu một hơi, ngồi xuống ghế.

Vệ Khanh hỏi cô cảm thấy không khỏe ở đâu, cô cũng không nói, tay đặt trên thành ghế, cứng người ngồi một chỗ, trong lòng vừa buồn vừa khổ, óc lậu thiên phùng liên dạ vũ [52], đứa bé này xuất hiện không đúng lúc! Vừa may Trần Lệ Vân mở cửa bước vào, thấy hần, mặc dù không vui vẻ gì, nhưng cũng vẫn chào hỏi.

Chu Dạ đứng dậy nói: “Chị dâu, chị đã về, em mệt rồi, đi ngủ trước.” Không phải cô nói dối, cô rất muốn ngủ. Vệ Khanh muốn giữ cô lại, chỉ nghe “rầm” một tiếng, nhót hần ở bên ngoài. Từ xưa tới nay Trần Lệ Vân đã không ưa hần, chằm chọc nói: “Chú còn biết mình có vợ à? Có bản lĩnh thì đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt ấy, đến nơi này làm gì chứ?”

Vệ Khanh cười lạnh: “Chị dâu, trước kia em còn trẻ không hiểu chuyện, hiện giờ không phải đã sửa rồi sao? Chuyện lần này thật sự là hiểu lầm, em biết em có sai, nhưng cũng phải cho em một cơ hội sửa chữa chứ? Chị không nể mặt em, cũng phải nể mặt cha mẹ, được không?”

Trần Lệ Vân nghiêm mặt trách cứ: “Vẫn nói năng ngọt xớt như vậy! Thảo nào Chu Dạ không bỏ chú được. Khuya rồi, tôi muốn đi ngủ, chú về trước đi.” Vệ Khanh biết tính chị khó khăn, đành cầu xin: “Chị dâu, chị giúp em, giúp em khuyên nhủ Chu Dạ, cô ấy không vui, em sợ cô ấy làm khổ bản thân...”

Chị tức giận mắng: “Vệ Khanh, chú không tự kiểm điểm lại tác phong của chính mình, lại còn muốn tôi giúp chú? Ở bên ngoài trái ôm phải ấp, về nhà còn muốn có vợ hiền hầu hạ, chú tưởng trên đời này có mộng đẹp thế à? Nếu tôi là Chu Dạ, đừng nói là không để ý tới chú, còn thẳng tay đánh cho chú một trận!” Chị là người nghiêm túc, không quen nhìn mấy chuyện trăng hoa thế này, cho nên không ưa Vệ Khanh.

Vệ Khanh biết chạm đúng vào nòng súng, một mình Chu Dạ đã khó đối phó, lại thêm cả Trần Lệ Vân, hần chỉ có cách buông khỏi giáp, bỏ trốn mất dạng, nhìn Trần Lệ Vân, trong lòng khóc rống một tiếng, chạy trốn chết.

Một mình nằm trên giường lớn, Vệ Khanh lăn qua lộn lại không ngủ được. Đã quen ôm Chu Dạ ngủ, đúng là không thể nào chịu nổi cảnh ôm chăn ngủ một mình, hần nghĩ, bất kể thế nào, cũng phải nghĩ cách đưa cô về. Mà đầu tiên phải vượt qua ải của Trần Lệ Vân, hần tự nhận bản thân không phải là đối thủ, chỉ có cách nhờ cao nhân ra tay.

Vệ An nhận được điện thoại của hần, thất thanh nói: “Cái gì? Em bảo anh nói chuyện với Lệ Vân á?” tính tình Trần Lệ Vân thế nào, không phải anh không biết, anh cũng không dám đi trêu chọc chị. Đương nhiên không đồng ý, “Đây là chuyện hai vợ chồng chú, tự mình giải quyết đi.”

Vệ Khanh nói: “Anh, người ta nói, đả hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh[53], anh không thể bỏ mặc em chứ? Anh chỉ cần đi cùng em tới chỗ chị dâu, một người đối phó một người, không phải dễ dàng hơn sao? Anh không biết hôm qua chị mắng em thế thảm thế nào đâu, chị còn dọa đánh em nữa, anh nói em dám một mình đi gặp chị sao?”

Vệ An ngoài miệng mắng hần đáng đời, nhưng trong lòng đương nhiên biết sự lợi hại của Trần Lệ Vân. Trước kia Vệ Khanh luôn kiêng dè chị, trước mặt chị, có giận tới mấy cũng không dám hừ một tiếng. Mà Trần Lệ Vân cũng chưa bao giờ quản chuyện yêu đương của hần. Có một em trai như vậy, bị hần quẫn quýt không buông tha, đành phải đồng ý, buổi tối sẽ đi cùng hần.

Chu Dạ tỉnh dậy, Trần Lệ Vân đã rời đi từ sớm. Lúc đánh răng lại thấy buồn nôn, cô không biết những người khác khi mang thai thế nào, vì sao cô lại buồn ngủ và buồn nôn. Trong lòng không biết có nên giữ lại đứa bé này hay không, vì thế ủ rũ đi dạo phố.

Thời tiết trong lành nhưng vẫn lạnh, trên cây bàng đã đâm chồi những mầm xanh mơn mẫm, lá cây non mềm từ từ phát triển, gió nhẹ thoảng qua. Tới bệnh viện quen thuộc, bước chân chậm lại một chút, rồi cô

kiên quyết đi vào.

Ngồi xếp hàng bên ngoài, bên cạnh là một sản phụ, khoảng ba mươi tuổi, bụng đã to rõ, bắt chuyện chào hỏi. Cô hỏi chị mấy tháng rồi, chị nói đã được sáu tháng, hiện giờ cứ một thời gian lại tới bệnh viện khám một lần, lại hỏi Chu Dạ tới bệnh viện làm gì. Cô ấp a ấp úng nửa ngày mới nói mình cũng có thai, không biết có nên giữ đứa bé lại hay không.

Sản phụ kia liền biến thành một chuyên gia tâm lý giáo huấn cô: “Em gái, đã có rồi thì đừng phá thai, đừng nghe mấy loại quảng cáo, phá thai an toàn gì gì đó, tác hại rất lớn, ảnh hưởng tới sức khỏe, nhất là lần đầu mang thai! Nạo thai sẽ làm tổn thương thành tử cung, về sau khi mang thai sẽ dễ dàng bị thai lưu hoặc sinh non, mà lớp màng bên trong tử cung bị tổn thương, sẽ làm cho mỗi lần mang thai ảnh hưởng tới chức năng của cuống rốn, ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự phát triển của trẻ sơ sinh, sinh sớm. Sau này còn có thể dẫn tới vô sinh.”

Sắc mặt Chu Dạ trắng bệch, vội hỏi: “Thật vậy sao?” thực ra cô tới bệnh viện hỏi thăm mà thôi, không nghĩ nạo thai lại đáng sợ như vậy.

Sản phụ kia trịnh trọng gật đầu: “Đương nhiên là thật! Nhìn em còn trẻ như vậy, có lẽ là nhất thời lầm lỡ. Nếu đã có điều kiện sinh, tốt nhất nên sinh ra, vất vả một chút, nhưng đứa bé là máu thịt của mình, làm sao nỡ phá bỏ chứ?” lại thuận miệng hỏi một câu: “Em kết hôn chưa?” Cô nói đã kết hôn rồi.

Chị kêu ầm lên: “Vậy sao lại muốn bỏ? Đã kết hôn rồi, đương nhiên phải sinh con, trong nhà có trẻ con, mới có thể cảm nhận không khí ấm áp ngọt ngào khi về nhà.” Lại thuyết phục cô: “Phá thai rất nguy hiểm, để lại nhiều biến chứng, khiến chức năng sinh sản dễ bị viêm, nghiêm trọng hơn sau này không có con nữa, mất nhiều hơn được! Cho nên, tốt nhất nên sinh bé ra. Thực ra mang thai chính là quá trình trưởng thành của người phụ nữ. Em có thể học được nhiều chuyện, giống như cảm nhận chuyển động của thai nhi, em sẽ cảm thấy hạnh phúc, cái cảm giác vui sướng này thì chịu đau đớn một chút cũng đáng...” Chị liệt kê ra những điều cần chú ý khi mang thai, trong đó còn có phải chú ý tới cảm xúc của bản thân.

Chu Dạ chú ý lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi mấy vấn đề, như chuyện ăn không vào, còn luôn cảm thấy lạnh. Trần Lệ Vân mặc một áo sơ mi và một áo khoác đồng phục đã thấy đủ, mà cô chẳng những mặc áo lông, bên ngoài mặc áo khoác dài mà vẫn cảm thấy chân tay lạnh lẽo.

Sản phụ nói là chuyện bình thường, phụ nữ khi có thai thường sợ lạnh, dễ dàng mệt mỏi, mức độ nôn mửa cũng khác nhau. Dặn cô không cần lo lắng, nghỉ ngơi thật tốt, chú ý vấn đề dinh dưỡng.

Chu Dạ cảm ơn chị, nghĩ rằng, giờ mà Vệ Khanh kéo cô đi phá thai, cô cũng không đi, đúng là không nghe thì không biết, vừa nghe đã sợ hãi. Hoảng hốt rời khỏi bệnh viện, thấy bên cạnh có một nhà sách đang mở. Trong lòng nghĩ muốn mua mấy quyển sách về mỹ thuật hội họa, nhưng khi đi ngang qua quầy sách cho phụ nữ có thai, cùng với sách báo cho trẻ con, lại dừng lại lật xem, tất cả đều là những chuyện cô không biết, chưa bao giờ thấy, mới nhìn lần đầu! Vì thế mua một chồng sách đem về, ngồi trên sofa, đọc ngấu ngiến. Những kiến thức trong đó không giống như cô học vẽ, xem ra cô còn nhiều thứ phải học.

Trần Lệ Vân sợ cô ở nhà một mình sẽ buồn, cố ý về sớm, mặc dù như thế thì trời cũng đã tối. Chu Dạ nói: “Chị dâu, ăn cơm chưa? Em nấu vài món, không biết chị có thích không, có lẽ bị nguội rồi, để vào trong lò vi sóng hâm nóng lên là được.

Chị mỉm cười: “Chị ở đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên trở về có người khác hâm nóng đồ ăn cho.”

Chu Dạ cười: “Chị không chê em làm phòng bữa bộn, em đã cảm ơn lắm rồi, nếu chị đồng ý, ngày nào em cũng nấu cho chị ăn.”

Chị cười: “Vậy cũng tốt, chúng ta ở cùng nhau, đám đàn ông không phải người tốt. Ai cũng vậy cả, Vệ Khanh không biết quý trọng, thế là đáng đời cậu ta!” Vệ An gọi điện nói buổi tối sẽ tới, sắc mặt chị cũng không hòa hoãn hơn. Hai anh em bọn họ hiệp lực cũng nhau, khó đối phó.

Còn chưa nói xong, lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Nhìn thấy Vệ An đi vào, Chu Dạ ngạc nhiên; “Anh hai, sao anh lại tới đây?” Nhìn thấy Vệ Khanh đi theo phía sau, sầm mặt, quay đầu đi, không thèm nhắc lại.

Vệ An hoà giải, “Có gì ăn không ? Anh và Vệ Khanh cũng chưa ăn tối.”

Chu Dạ nghe xong, hơi ngượng ngùng: “Anh hai, đã muộn thế này, anh vẫn chưa ăn cơm sao?” Cầm thêm một bộ bát đĩa ra, còn Vệ Khanh thì không có.

Vệ An liền nói: “Anh và Vệ Khanh đi thẳng tới đây, cũng chưa ăn tối.” Cô không thể không nể mặt Vệ An, đành cầm thêm một bộ bát đĩa nữa: “Cơm không đủ, em đi nấu thêm mỳ. Ăn tạm đi.” Vẫn lạnh lùng với Vệ Khanh, không hề hòa hoãn.

Thực ra hai người bọn họ đã ăn cơm sớm, chẳng qua giả vờ giả vịt, tùy tiện ăn thêm. Vệ An nói: “Lệ Vân, lúc anh gặp bác Ngô, bác dặn là nếu rảnh, hai chúng ta tới nhà bác chơi một lát.” Bác Ngô là chủ nhiệm môn chính trị khi bọn họ học trường quân sự, quan hệ với hai nhà không tệ, luôn được đám quân sinh ngưỡng mộ tôn kính, hiện giờ đã về hưu. Ông cũng biết quan hệ giữa Vệ An và Trần Lệ Vân, luôn muốn tác hợp cho hai vợ chồng họ. Trần Lệ Vân nghe anh nói như vậy, đành cùng anh đi ra ngoài.

Vệ Khanh thấy trong phòng chỉ còn hai người, sao không biết ý nắm cơ hội cơ chứ? Cọ cọ vào người cô, liên tục gọi “bà xã”. Chu Dạ cũng không để tâm, không liếc hắt một cái, cầm đồng sách đi vào phòng ngủ. Đương nhiên Vệ Khanh theo sát, ân cần nói: “Sao cầm nhiều sách như vậy, để anh, để anh...” tranh cầm lấy, cúi đầu nhìn xem, hơi ngơ ngẩn cả người.

Chu Dạ thẳng thừng ném cho hắn, nổi giận dưng dưng đi vào. Vệ Khanh ngồi ở trên sofa lật xem, toàn bộ là sách cho phụ nữ mang thai, nếu hắn còn không rõ, có thể tự đâm đầu vào tường tự vẫn. Cẩn thận nhớ lại, chu kỳ của cô tháng trước hình như còn chưa tới, nhưng chu kỳ của cô thường không đều đặn, cho nên hắn cũng không để ý. Nhưng tổng hợp lại phản ứng mấy ngày gần đây, cùng với đồng sách trên tay, không cần nghi ngờ gì nữa, hắn sắp làm cha rồi.

Vui như lên trời, thiếu chút nữa thì hô ầm lên, liên tục gõ cửa, lắp bắp nói: “Bà xã, bà xã... anh không biết em mang thai, em biết khi nào..” Chu Dạ ‘rầm’ một tiếng, đập cửa đi ra: “Anh còn dám nói nữa à? Không phải anh dùng biện pháp tránh thai sao? Sao lại có thể mang thai?” hằm hằm nhìn hắn.

Vệ Khanh ngây ngốc cười, “Cái kia, có là có, không ngờ lại trúng thưởng, chuyện như vậy cũng là bình thường—— bà xã, em đã mang thai, cần phải chú ý thân thể, chúng ta về nhà đi thôi...” Chu Dạ giận, “Anh cứ nằm mơ đi! Cùng với người đàn bà khác khanh khanh ta ta, bỏ lại bà xã mang thai, bây giờ muốn ở thì ở, muốn đi thì đi, rốt cuộc anh có lương tâm hay không?”

Cô càng nói càng uất ức, không kiềm chế được, nước mắt rơi như mưa, cảm xúc kinh ngạc, bất an, phẫn nộ lắng đọng bao nhiêu ngày, khiến cô trần trọc thống khổ, tất cả đều trút hết ra, không thể dừng lại.

Vệ Khanh luống cuống tay chân, “Bà xã, em đừng khóc. Đều là lỗi của anh, anh thề từ sau không tái phạm! Từ giờ trở đi: anh chỉ quan tâm một mình, nhất định chiều em, không lừa em, hứa với em việc gì anh cũng sẽ làm được, mỗi lời nói với em đều là thật lòng. Nhất định không bắt nạt em, không mắng em, còn phải tin tưởng em; người khác bắt nạt em, nhất định sẽ bênh em trước; lúc em vui vẻ anh cũng sẽ vui theo; lúc em không vui, anh sẽ dỗ cho em vui; vĩnh viễn chỉ thấy em xinh đẹp nhất, nằm ngủ cũng mơ thấy em, trong tim anh chỉ có một mình em...” nói liền một tràng dài.

Những lời này đều là trước kia bị cô ép đọc, nhưng hiện giờ đã phát huy công dụng. Cô hừ lạnh: “Hoa ngôn xảo ngữ, có hoa không cả, anh có thể một lần thật lòng được không?”

Này đoạn nói trước kia bị nàng buộc lặp lại niệm, hiện tại nhưng thật ra phải thượng công dụng. Chu Thị hừ lạnh, “Hoa ngôn xảo ngữ[54], có hoa không quả, người có thể nào một lần là thật tâm?”

Vệ Khanh nhấc tay thề, “Bà xã, lần này anh thật tình thành ý, nếu có nửa lời nói dối, thiên lôi đánh chết anh cũng không oán hận.” Chu Dạ cười rộ lên, “Thiên lôi đánh chết? Anh đừng làm trò nữa! Giờ có cợt thu lôi, có đánh cũng không đánh trúng đầu anh được!” Đóng cửa lại, không để ý đến hắn.

Cách một lớp cửa Vệ Khanh ăn nói khép nép: “Bà xã, rốt cuộc phải làm sao em mới bằng lòng tha thứ cho anh? Em không nể mặt anh, cũng phải nể mặt đứa nhỏ ở trong bụng chứ —— “

Nói tới chuyện này lại giận, Chu Dạ diên tiết đi ra, hai tay chống nạnh, chỉ vào mặt hắn nói: “Muốn tôi tha thứ cho anh à, được! Trừ phi anh quỳ xuống xin lỗi!”

Là ai từng nói dưới đầu gối nam nhi có hoàng kim?

[51]: Tri thác năng cải thiện mạc đại yên: Người tự biết lỗi và cải thiện chính mình thật là bao dung vĩ đại.[52]: “ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ” : xuất phát từ tác phẩm “Tĩnh thể hằng ngôn” của Phùng Mộng Long. Gồm 2 câu: ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ – thuyền trì hựu ngộ đả đầu phong (–). Giải nghĩa: phòng đột còn phải trải qua suốt đêm mưa, thuyền đã đến trễ còn phải đi ngược gió. Hàm ý: hoạ vô đơn chí, tai hoạ đến dồn dập. Chuyển thơ:

Nhà đột còn gặp mưa giông

Thuyền ai chấp chới gió không cho về

[53]: Đả trượng thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh: Giao chiến có anh em, xuất trận có cha con hỗ trợ

[54]: Hoa ngôn xảo ngữ: lời ngon tiếng ngọt, ngọt như mía lùi

p/s: nói thiệt là mình rất phản cảm với cái câu “cút” của bạn CD, và cái thói bắt nạt quỳ, cực kỳ phản cảm vì đã từng trông thấy tận mắt 1 lần.

32. Chương 63-64

(Có lẽ là yêu) Chương 63: Thổ lộ tình cảm

Edit: Ishtar

Đương nhiên là Vệ Khanh nghĩ cô nói nhảm, dày mặt nói: “Bà xã, em giận anh cũng được, nhưng cũng không thể làm phiền chị dâu có đúng không? Có gì thì chúng ta từ từ nói, theo anh về nhà đã có được không?” Thấy cô nghiêm mặt không nói lời nào, đi tới mạnh mẽ ôm cô, tay đặt lên bụng cô, hoan hỉ nói: “Ngày mai chúng ta tới bệnh viện kiểm tra, xem tình hình em bé thế nào nhé! Tay em lạnh quá, phải mặc nhiều quần áo vào mới được...”

Chu Dạ dùng sức đẩy hắn ra, tức giận nói: “Anh còn dám động tay động chân, coi chừng tôi không khách sáo với anh nữa!” Tưởng thế là xong sao, đừng có mơ! Vệ Khanh vội nói: “Nhẹ chút, nhẹ chút, động tác nhẹ nhàng thôi, đừng làm ảnh hưởng tới con...” Chu Dạ cười lạnh: “Con à? Anh mà cũng xứng đáng là cha người khác sao?”

Lời này đúng là đả thương người khác, Vệ Khanh nghiêm mặt nói: “Chu Dạ, dù anh có làm sai điều gì, em cũng không thể nói như vậy được. Anh vẫn hi vọng hai chúng ta có con, để tình cảm giữa chúng ta càng thêm bền chặt. Anh thật lòng muốn quan tâm tới em, và cả con nữa, hai người đã trở thành người quan trọng nhất với anh, huyết nhục tương liên [55]. Chu Dạ, anh cũng là lần đầu tiên làm chồng, lần đầu tiên làm cha, cho nên nhiều lúc cư xử không tốt, làm em đau lòng, nhưng xin em hãy cho anh một cơ hội sửa sai, như vậy mới có thể thực hiện được lời hứa cả đời chăm sóc em. Anh biết, cuộc sống hôn nhân có nhiều vấn đề, nhưng nếu đã lựa chọn ở bên nhau, sẽ tha thứ cho nhau, thông cảm cho nhau. Anh luôn hi vọng chúng ta có thể đi tới cùng, không dễ dàng buông tay.” Hắn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt trang nghiêm không chút bối rối.

Nhìn được hắn chân thành như vậy, tuy Chu Dạ vẫn chưa nói chuyện, nhưng sắc mặt cũng đã buông lỏng. Vệ Khanh kéo tay cô, tiếp tục nói: “Từ khi em đồng ý lấy anh, anh đã tự nói với mình, đây là vợ tôi, là bạn đời luôn bên cạnh, là người vợ duy nhất, có một không hai, tôi sẽ mãi mãi đối xử tốt với cô ấy, tới bây giờ anh vẫn chưa quên...”

Chu Dạ cắt ngang lời hắn: “Nhưng anh lại làm em đau lòng một lần nữa, làm em khóc cả đêm.” Cô đau khổ nhìn hắn. Khi đêm dài yên tĩnh, dưới gối cô, một mảng ướt đẫm, cũng đau lòng nghĩ tới, bọn họ vừa mới bắt đầu, chẳng lẽ không thể đi tới cuối con đường?

Dưới ánh đèn, Vệ Khanh nhìn thấy khóe mắt cô phản chiếu ánh sáng, là nước mắt chưa rơi, ẩm ướt đôi lông mi dài, càng thêm áy náy, không phản bác được. Đúng vậy, hắn yêu cô, nhưng vẫn khiến cô đau lòng khổ sở, mặc kệ là cố ý hay vô tình, đều là không nên. Hắn im lặng, một lúc sau mới nói: “Anh xin lỗi, anh vẫn chưa làm được...” giọng buồn bã, gương mặt ảm đạm, cũng không tiếp tục nói ngọt nữa.

Chu Dạ nghe hắn xin lỗi, đã bình tĩnh trở lại, cũng không rút tay về, một lúc lâu sau mới nói: “Vậy anh tới làm gì?”

Vệ Khanh thở dài một hơi: “Anh đến để mong em tha thứ.” Chu Dạ đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm bao phủ khắp nơi, không có một ánh trăng, chỉ có những ngọn đèn đường sáng choang, yên tĩnh. Cô đặt tay lên thành cửa sổ, thản nhiên hỏi: “Vệ Khanh, anh cảm thấy chúng ta có thể tiếp tục được sao?”

Vệ Khanh kinh ngạc nhìn cô: “Ý em là gì?” cô xoay người, chậm rãi lắc đầu, “Thấy anh chụp ảnh thân mật với người phụ nữ khác, bỗng nhiên em không dám tin tưởng, không biết bản thân đang ở đâu. Em tức giận là biểu hiện cho sự bất mãn trong lòng em, không biết từ khi nào, lại trở thành bản năng tự vệ, che giấu nội tâm bất an và sợ hãi. Lúc đầu có thể cười nhạt, không để ý tới anh, bởi vì lúc đó em không yêu. Nhưng hiện tại, em trở nên tầm thường như vậy, tầm thường tới mức không thể nghênh ngang bước đi đường hoàng, lúc nào cũng ảm đạm. Không thể không thừa nhận, thấy anh thỏa mãn, tự tin đứng bên cạnh một người phụ nữ khác, em cảm thấy tự ti. Chưa bao giờ em nghĩ Chu Dạ em không xứng với người khác, nhưng giờ phút này, vì anh, em lại dao động.”

Bởi vì quá yêu, mới trở nên hèn mọn.

Vệ Khanh chưa bao giờ nghĩ trong lòng cô lại bất an và mờ mịt như thế, hắn cứ nghĩ cô cảm thấy rất tốt, hạnh phúc, vui vẻ, thoải mái... Hắn đặt tay lên thành ghế, thở hắt ra, từ từ nói: “Chu Dạ, trước khi gặp em, anh chưa bao giờ nghĩ lại có một cô gái mà anh không tán được. Lúc đầu là không cam lòng, sau đó thì nhường nhịn, sau đó lại tự giam hãm bản thân vào trong tình cảm, không tự thoát ra được, em có từng nghĩ anh cũng rất bất an không? Mặc kệ anh có xuất sắc thế nào, nhưng dường như trong mắt em lại không đáng một xu. Tuổi trẻ của em là lý do khiến anh từng ghen tị và đau khổ, cho dù anh có cố gắng thế nào, cũng không thể bù đắp được mười năm chênh lệch. Em cũng biết, Lý Minh Thành, Trương Suất, Ninh Phi hay là những người khác, anh đều ghen ghét, bởi vì bọn họ đều xứng đôi vừa lứa với em, đều đang tuổi thanh xuân.”

Bởi vì tuổi thanh xuân của hắn đã sớm trôi qua không thể quay trở lại, hắn không biết mình có thể thật sự động lòng với cô gái thanh xuân mơn mớn kia hay không, cho nên mới cố ý bày thiên la địa võng, ai ngờ người sập bẫy lại là hắn. Hơn nữa, hắn còn luôn lo lắng, cô có nguyện ý hay không? Tình yêu tới bất ngờ, nhưng lại làm người ta tổn thương.

Chu Dạ cười khổ, hóa ra, giữa bọn họ, chưa từng có ai yên lòng. Vệ Khanh chạm vào má cô, thì thầm: “Lý do anh khao khát có con, tất cả cũng chỉ vì muốn giữ em cho riêng mình. Mỗi lần thấy em cười nói chào hỏi với những bạn học là nam, tinh thần phần chần vui vẻ như thế luôn làm anh thất thần. Anh từng nghĩ, nếu anh có thể ở thời điểm tốt nhất gặp gỡ em, anh sẽ tặng cho em cả tuổi thanh xuân quý giá. Tuổi thanh xuân của con trai ngắn ngủi trôi qua trong nháy mắt, nhưng anh không thể giữ nó lại...” Trong giọng nói đong đầy tiếc nuối, thương cảm.

Rốt cuộc Chu Dạ cũng động lòng, ôm hắn, tựa đầu vào trước ngực hắn, rơi nước mắt nói: “Em thật may mắn khi ở giai đoạn đẹp nhất gặp được anh. Chẳng lẽ anh không biết, anh luôn ở nơi này...” đặt tay hắn lên ngực mình: “Khắc cốt ghi tâm, trọn đời khó quên.” Cô ngẩng đầu ngưỡng mộ: “Vì thế, không cần lo lắng như vậy. Anh nhất định phải đối xử tốt với em, chiều em, tuyệt đối không được lừa em. Không thể làm bậy với người phụ nữ khác, cũng không được tùy tiện tới gần. Em sẽ ghen tị, sẽ ghen, sẽ tức giận, sẽ bất mãn... em có tính chiếm hữu rất mạnh, rất mạnh, nếu anh dám làm bậy, em sẽ liều mạng với anh...”

Lúc đầu nghe, Vệ Khanh mừng rỡ như điên, nhưng càng về sau, càng cảm thấy bất đắc dĩ, tránh cho cô nói nhiều lời vô lý, đành phải cưỡng hôn cô, một lúc lâu sau mới nói: “Em cứ yên tâm, anh còn muốn sống lâu, cho nên không đi tìm đường chết sớm như vậy đâu.” Chu Dạ buồn bực xoa xoa miệng, nhẹ giọng mắng: “Coi như anh thức thời.”

Vệ Khanh thấy cô không giận nữa, ôm cô giả trò, cọ cộ: “Bà xã, chúng ta về nhà đi, đêm qua em không về, trong nhà lãnh lẽo, anh muốn ôm em, muốn hôn em, còn muốn...” tay hắn vén vạt áo cô lên, vuốt ve qua lại.

Chu Dạ không khách khí đánh hấn hai cái, trách mắng: “Anh cho rằng trên đời có chuyện tốt đẹp thế sao? Nói vài câu là qua chuyện? Đừng có chạm vào em, ngồi sang một bên đi!” Vệ Khanh mặt dày mày dạn, quần quýt lấy cô, thấp giọng năn nỉ cô trở về. Chu Dạ sao có thể nhanh nguôi giận như vậy, mặc kệ hấn ngồi bên cạnh ỉ ỏi nhí nhéo, không thêm để ý.

Vệ Khanh năn nỉ nửa ngày, thấy không lay chuyển được cô, ngượng ngùng cầm chén nước lên uống, dừng một chút, đang định tiếp tục thuyết phục cô, nghe thấy tiếng mở cửa, rồi thấy Trần Lê Vân đỡ Vệ An say khướt đi vào, vội chạy tới phụ một tay, hỏi: “Tại sao lại uống thành như vậy?” Cho dù Lê Vân khỏe thế nào, nhưng đỡ một người đàn ông đi lên tận đây, cũng mệt mỏi thở hồng hộc.

Chu Dạ vội rót chén nước cho chị, chị uống cạn, nói: “Cũng không hiểu vì sao anh ấy lại thế này, uống rượu với bác Ngô, không biết uống bao nhiêu, say như vậy rồi, tối nay về thế nào?”

Vệ Khanh nói tiếp: “Có lẽ trong lòng anh có chuyện gì, cho nên mới uống một chút đã say.” Tâm tư Vệ An thế nào, hấn cũng biết một chút, còn không phải do mâu thuẫn gia đình sao. Anh từng xúc động khóc nức nở, muốn hóa giải, nhưng chị vẫn mãi không lạnh không nóng, đao thương bất nhập. Có lẽ lần này lại nếm mùi thất bại, năn lòng thoái chí, mới uống thành như vậy.

Lời này khiến Trần Lê Vân và Chu Dạ cười sừng sốt. Vệ Khanh chớp mắt, cười nói: “Chị dâu, anh hai uống say như vậy, sao có thể lái xe về, hay là để anh ở lại đây một đêm. Em và Chu Dạ đi về, không quấy rầy anh chị. Chị dâu, anh hai ngày đêm bận rộn, cả thể xác và tinh thần mệt mỏi, cũng không dễ chịu, ngay cả cơ hội say bình thường cũng không có, xin chị hãy chăm sóc anh. Cho dù thế nào đi nữa, hai người vẫn là vợ chồng.” Nói xong, kéo Chu Dạ đi ra. Trời ban cho hấn cơ hội, nhất cử lưỡng tiện, hấn còn đang lo tìm cách nào lừa cô về đây.

Chu Dạ nhìn mắt hấn, lại nhìn Vệ An say nằm trên sofa và Trần Lê Vân, biết hấn cố ý tác hợp bọn họ, trừng mắt nhìn hấn, đành phải đi theo ra, còn nói: “Chị dâu, hai người nghỉ ngơi cho tốt, em về đây.” Haizz... quân tử giúp người thành đạt, món nợ với Vệ Khanh, về rồi tính toán tiếp!

Trần Lê Vân nhìn Vệ An say khướt, nhú mồm, nghe thấy anh rên rĩ thành tiếng, nghĩ nghĩ, đi ra ngoài rót một chén nước, đỡ anh ngồi dậy. Vất vả lắm Vệ An mới mở mắt, nhưng lại không chịu uống, lắc đầu từ chối, ngã người nằm xuống. Chị đành phải nâng đầu anh, đút cho anh uống. Thực ra chị cũng không quen hầu hạ người khác, nước chảy xuống, khẽ kêu một tiếng, tay bị trượt, cả cái chén đổ ra, làm ướt người Vệ An. Nước lạnh vừa ngấm, lạnh lẽo trước ngực, cảm giác say không khỏi tỉnh vài phần, thấy chị luống cuống chân tay rút khăn tay, yên lặng tiếp nhận, tự mình lau qua.

Chị thấy anh tỉnh lại, không hiểu vì sao lại luống cuống chân tay, có lẽ vì lâu lắm rồi bọn họ mới tiếp xúc thân mật với đối phương như vậy, mãi sau mới nói: “Anh tỉnh rồi, có khó chịu không?”

Vệ An gật đầu rồi lại lắc, ngồi dậy cởi áo sơ mi, nhưng không cởi được cúc áo, lực bất tòng tâm. Chị vội vàng giúp đỡ, dù sao làm ướt người anh cũng là do lỗi của chị. Tay chị chạm vào da thịt anh, lại thấy không quen. Đương nhiên chị không giống mấy cô gái trẻ còn ngượng ngùng, nhưng với Vệ An, lại không thể nào tự nhiên được.

Vệ An cởi trần nằm xuống, vẻ mệt mỏi, giống như không chịu nổi gánh nặng, không ngừng xoa huyết thái dương. Chị ngồi bên cạnh, một lát nói: “Anh nghỉ ngơi cho khỏe, em đi đây.” Anh gọi chị lại: “Đợi chút... rót hộ anh chén nước, nước nóng.” Chị mới biết được, hóa ra anh không có thói quen uống nước lạnh như chị.

Hơi nóng giúp anh thư thái hơn, rồi cuộc anh cũng hỏi câu anh luôn muốn hỏi: “Lê Vân, chẳng lẽ chúng ta cứ mãi mãi như thế này?” Trong giọng nói tràn đầy sự tuyệt vọng, thâm trầm. Chị dừng bước một chút, trong nháy mắt cứng người lại, nhưng không quay lại nhìn anh.

Vệ An thở dài: “Gần đây, anh thường hay nghĩ, nếu chúng ta cứ kiên trì làm theo ý mình, có phải tốt cho tất cả hay không? Trước kia anh không có thời gian nghĩ chuyện này, nhưng bây giờ lại hối hận, có lẽ vì anh già đi. Mắt của anh không còn nhìn rõ ràng như trước, thậm chí tóc cũng không còn đen như thời trẻ, thân thể cũng không khỏe mạnh như trước, haizz... chuyện này không rõ ràng sao? Lần đầu tiên tự ý thức được, hóa ra mình thật sự già đi. Ngay cả Vệ Khanh còn tự than chính mình không còn trẻ, huống chi là anh.”

Trần Lệ Vân chậm rãi xoay người, thấy dáng vẻ tái nhợt vô lực của anh dưới ánh đèn, không khỏi bùi ngùi. Anh luôn ngang ngược quyết đoán, luôn có dáng vẻ của một bộ trưởng dù trời có sập cũng vẫn chống đỡ nổi, cho dù núi Thái Sơn có đổ ngồi trước mặt cũng không biến sắc, trấn tĩnh tự nhiên, lúc nào cũng bận rộn. Nhưng dù sao, anh cũng chỉ là con người, cũng có lúc mệt, có lúc yếu ớt. Giờ đây, một gương mặt khác của anh xuất hiện trước mặt chị, khiến cho chị không thể kiên cường quyết liệt như trước.

Anh nhắm mắt lại, thì thào: “Tuy rằng không thể giống như vợ chồng bình thường, nhưng ít nhất cũng nên tốt hơn hiện tại, anh nguyện ý thay đổi. Anh vẫn còn nhớ rõ vợ anh là ai. Cho nên, mạo muội hỏi em một câu, em vẫn hi vọng giống như trước đây, hai người ở riêng, quanh năm suốt tháng không chút tin tức sao?”

Chị ngồi xuống, thản nhiên nói: “Trước kia chẳng phải vẫn sống như vậy sao? Mười năm có thể, hai mươi năm, ba mươi năm tự nhiên cũng có thể.”

Vệ An thở dài, “Trước kia anh cũng cho là như vậy, cho là không sao, đã sớm không có hy vọng. Nhưng khi con người ta qua một độ tuổi nào đó, không còn kiên cường như thời trẻ, suy nghĩ cũng đã thay đổi. Anh chỉ hỏi em một câu, em vẫn chấp nhận thay đổi không? Chỉ cần hạ quyết tâm, anh nghĩ có thể đi thêm được vài bước.”

Chị mờ mịt nhìn ngọn đèn bàn, đèn bàn kiểu cổ tỏa ra ánh sáng nhu hòa, giống như an ủi tâm hồn mệt mỏi, nhưng chị lại không nhìn rõ mọi thứ trước mặt. Anh thừa nhận anh mệt mỏi, thực ra chị có khác gì? Cuộc sống hôn nhân như vậy, thùng rỗng kêu to, lại không thể nào lạnh lùng, cũng không thể nào làm người ta vui vẻ được.

Chị thở dài, không phản bác, không khí thế ép người như mọi khi, chỉ hỏi: “Vậy anh muốn đi thể nào? Có phải đi thêm vài bước như vậy, làm cả thiên hạ đều biết, rồi lưỡng bại câu thương [56]?” Lúc trẻ không phải chưa từng thử qua, nhưng lần này không giống như lúc trước, bảo chị phải làm sao đây?

Vệ An thấy chị có vẻ xuôi theo, tâm lý thả lỏng, nói: “Không đâu, những chuyện trước kia hãy để nó ngủ yên trong quá khứ. Có lẽ nhất định phải trải qua một quãng thời gian như vậy, mới có thể bắt đầu một lần nữa. Chúng ta cũng không cần làm gì cả, chỉ cần học thói quen ở bên cạnh nhau cũng đã là cải thiện lớn nhất rồi.”

Đêm đó Vệ An ngủ lại ở nhà Trần Lệ Vân, tuy rằng chị ngủ ở phòng khác. Nhưng những ngày kế tiếp, mặc dù kháng nghị chuyện anh tiếp tục đến ở, nhưng cũng không lạnh lùng cự tuyệt.

Nếu tâm tư đã quá mệt mỏi, có một người làm bạn bên cạnh thật tốt

Chu Dạ theo Vệ Khanh về nhà, cả đường rêu rĩ không vui, cảm thấy dễ dàng cho anh quá. Dỗ vài câu là xong, chẳng phải sau này càng làm càn sao? Càng nghĩ càng uất ức, đẩy cửa bước vào, sắc mặt càng kém. Vệ Khanh cầm chìa khóa, đặt vào trong lòng bàn tay cô, nói: “Về dù có tức giận thế nào, cũng không thể như vậy nhé. Không thể tùy tiện quăng nhà —— “

Chu Dạ vắt chìa khóa lên sofa, nổi giận đùng đùng nói: “Anh nghĩ rằng tôi đi theo anh về, thì thiên hạ thái bình à? Chúng ta thù cũ hận mới tính luôn một thể. Không phải anh nói người biết sai và sửa lỗi có thể được tha thứ sao? Tôi muốn xem anh biết sai thế nào, muốn sửa lỗi thế nào đây!”

Vệ Khanh thấy cô miệng hùm gan sứa, trong lòng thất lại, hoảng hốt nói: “Bà xã, sau này anh sẽ cố gắng biểu hiện thật tốt, sẽ giữ khoảng cách với toàn bộ phụ nữ trong vòng ba thước, chắc chắn không bao giờ để xảy ra chuyện như vậy...”

Chu Dạ không để ý tới lời hứa của hắn, ngông nghênh đi tới thư phòng, bị trượt chân một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, Vệ Khanh vội kêu cẩn thận. Cô ‘a’ một tiếng, chật vật đứng vững, vỗ vỗ ngực, thở phào một cái, rồi theo bản năng quay đầu nhìn hắn một cái. Vệ Khanh vội nói: “Sao rồi, có đau ở đâu không?”

Cô xoa xoa mũi, vô cùng xấu hổ, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, hắng giọng, cố ý phụng phịu nói: “Đừng nghĩ cợt nhả, nói năng ngọt xớt là cho qua! Trước kia quá dễ dàng cho anh, thế nên mới liên tục gây ra chuyện thị phi, anh nói muốn thử thách tình yêu của anh thế nào cũng được, chỉ cần tha thứ cho anh phải không? Lần này không cho anh một bài học thì anh không nhớ kỹ được! Người ta nói thương cho roi cho vọt, đòn đau nhớ đời! Anh an phận chưa được vài ngày, cái đuôi đã vênh lên, tôi thấy anh không tự

giác sửa lỗi...” nói cả một tràng dài, thấy hắn cười như không cười, không nói lời nào, căn bản là không lo lắng gì, trợn mắt nghiêm trang nói: “Nghiêm túc, nghiêm túc đi, đang nói chuyện chính sự với anh đấy!”

Vệ Khanh vội vàng gật đầu, “Tuân lệnh, bà xã đại nhân, vi thần chăm chú lắng nghe!” Nói xong còn khom lưng một cái, giống như rất ngoan ngoãn nghe lời. Chu Dạ vừa tức vừa buồn cười, nhìn hắn lưu manh như vậy, không có cách nào khác, suy nghĩ mãi, ánh mắt vừa chuyển, chạy tới cầm miếng bàn chải chà quần áo đi ra, đắc ý nhìn hắn, ngón tay chà xát, đánh tách một cái.

Vệ Khanh cảm giác mây đen vây quanh đỉnh đầu, cười làm lạnh nói: “Bà xã, em định làm gì vậy?” Chu Dạ cầm cây thước dạy học trên tay, đi qua đi lại trong phòng khách, vỗ tay nói: “Chuyện Tiết Tư và Ân tổng kia, tuy rằng ghi hận trong lòng, buồn bực khó tiêu, nhưng bản thân rộng lòng khoan dung, nói chuyện cũ đã qua sẽ bỏ qua, bỏ đi! Chu Dạ tôi cũng không phải là loại người tính toán chi li. Nhưng anh lại thêm một lần nữa không coi tôi ra gì, có nhịn cũng không thể nhịn mãi được! Chúng ta tỉ mỉ tính toán chuyện bức ảnh và chuyện đứa bé!”

Đi dạo vòng quanh hắn một vòng, cong miệng cười nói: “Không phải anh gọi tôi là bà xã đại nhân sao? Điều dân to gan, nhìn thấy khâm sai đại nhân, còn không mau quỳ xuống!” Quăng cái bàn chải cứng xuống trước mặt hắn.

Vệ Khanh nghe xong thiếu chút nữa ngã đập đầu xuống đất, lắp bắp nói: “Bà xã ——, em nói gì cơ?” Quỳ xuống? Có ý gì? Hắn vẫn không kịp hiểu. Chu Dạ nhíu mày, nói: “Đã làm sai thì phải nhận trừng phạt, bản đại nhân phạt người quỳ lên bàn chải, phục hay không phục?” Nói xong dùng mũi chân đá đá cái bàn chải, không phải khâm sai đại nhân a, giống như nữ thổ phỉ vậy.

Hắn kêu khổ không ngớt, còn hỏi lại, “Bà xã, ý em là muốn anh quỳ lên cái bàn chải này?” Đây —— này ——, này —— còn ra thể thống gì! Nghĩ thầm, đánh chết cũng không thể quỳ, người xưa đã nói kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục! Cho dù là bà xã đại nhân, trên đầu còn có trời cao, sao có thể làm loạn như vậy? Chẳng may truyền ra ngoài, đừng nói người khác cười rộ rỡ rằng hàm, về sau còn mặt mũi dám nhìn ai? Động một chút đã thăng đường thẩm vấn, , hắn làm sao có thể yên ổn sống dưới trướng khâm sai đại nhân chứ, không thể để việc này diễn ra thành tiền lệ được.

Trước kia thần tử nhìn thấy hoàng đế đã không cần quỳ xuống, chỉ cần đứng trả lời là được. Nhưng từ khi mở tiền lệ, không quỳ là quy vào tội khi quân phạm thượng. Nhưng cũng không dám kêu gào phía sau lưng Chu Dạ, đành phải “không bạo lực, không hợp tác”, coi như cô giận mà ăn nói hàm hồ, giả cầm giả điếc, không để ý tới.

Chu Dạ thở phì phì chỉ vào mũi hắn nói: “Vệ Khanh, anh giỏi lắm! Không phục phải không? Để tôi nói rõ ràng cho anh, cho anh biết vì sao anh phải quỳ! Để anh khỏi nói tôi cố tình gây sự, cố ý hành hình.” Cô xắn tay áo, ngồi xuống sofa, còn cố ý rót chén nước uống cho nhuận họng, chén nước làm bằng gỗ, cộp cộp gõ vài cái, cũng có vài phần cảm giác thăng đường xử án.

Vệ Khanh thấy dáng vẻ cô như vậy, giống hệt cộp mẹ (ish: nói thẳng ra là đồ cộp cái, bức xúc lắm rồi), nhưng chỉ dám oán thầm, cười làm lạnh nói: “Bà xã, em phạt anh cái gì cũng không, chẳng hạn như rửa rau, rửa bát? Sao có thể phạt quỳ chứ, cũng không phải trẻ con ba tuổi, này còn ra thể thống gì? Hi hi, em cũng mệt mỏi rồi, có đau lưng không? Anh xoa cho em nha...” nói xong, sấn tới.

Chu Dạ chớp mắt, hừ lạnh: “Chạm đã... còn chưa nói xong đâu, quỳ xong rồi hiểu kính cũng chưa muộn. Anh nói anh và người đàn bà kia không có gì, ôm hôn là ngoài ý muốn, xét biểu hiện hai ngày gần đây, tôi tin anh.” Vệ Khanh vui sướng hài lòng nói: “Không sao, anh cũng không dám đòi hỏi nhiều hơn!” thiếu chút nữa cảm động rơi nước mắt.

Sắc mặt Chu Dạ biến đổi, lộ ra uy nghiêm khâm sai đại nhân: “Nhưng chuyện nghiêm trọng như vậy, anh lại muốn che lấp cho qua! Cho rằng tôi không biết, thì coi như không có chuyện gì xảy ra phải không? Tôi hỏi anh, nếu không phải lên báo, anh có thành thật nói cho tôi biết hay không?”

Vệ Khanh ghen lời, ấp úng nói: “Bà xã —— không phải nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện sao, anh không muốn nói làm em suy nghĩ, nói cũng chỉ khiến em thêm tức giận ...”

Chu Dạ đập cái thước vào vai hắn, liên tục mấy cái, làm hắn sợ hãi muốn bỏ trốn, nhưng nghĩ cô thật sự muốn dùng hình tra tấn, lại im lặng! Cô tức giận nói: “Anh còn dám nói dối, không biết hối cải. Rõ ràng

là có tật giết mình, âm thầm hưởng thụ, anh nói dối như hát hay! Còn không quỳ xuống cho tôi!”

Vệ Khanh ngạt thở, vội nói: “Bà xã, anh vẫn luôn ân hận về chuyện đó, vẫn cứ băn khoăn không biết có nên nói cho em hay không, nhưng sợ em giận, cho nên...”

Chu Dạ hất đầu nói: “Yên tâm tôi cũng không làm khó anh, chỉ muốn anh quỳ xuống mà thôi, quỳ xuống trước mặt đại nhân, cũng không phải là chuyện mất mặt gì! Thảo dân nhìn thấy khâm sai đại thần, bên đường còn phải quỳ xuống đấy, nhanh chút, nhanh chút a! Bằng không khép anh vào tội khi quân phạm thượng!” Nhìn đi, nhìn đi, đàn ông trên đời này đều thế cả! Không làm vậy sao có thể nhớ được bài học! Nhất định phải bắt hắn khắc sâu trong trí nhớ, để mỗi lần nhớ tới, không dám tái phạm. Cô chỉ chỉ vào bàn chải giặt quần áo, thần thái như là đang ban thưởng ngồi.

Đương nhiên Vệ Khanh không chịu quỳ, làm gì cũng không được, nhẫn nại kéo ghế dựa ngồi xuống, cọt nhả nói: “Ngồi hay quỳ cũng giống nhau. Hì hì...” dù là chuyện riêng tư, bắt quỳ xuống, cũng đã thái quá.

Hắn có thái độ không chịu hợp tác, làm cô không biết hạ đài thế nào, vì thế trợn mắt nói: “Anh là đồ không có lương tâm, cả ngày ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm còn chưa tính, còn lừa tôi mang thai. Anh nói đi, vì sao tôi lại có thai? Mỗi lần đều dặn anh dùng biện pháp, anh lại lén lút giở trò sau lưng...” nước mắt lăn chã rơi, khóc rầm rức, vừa khóc vừa trách mắng Vệ Khanh hư hỏng, càng nói càng khóc nhiều, đau lòng vô cùng.

Khóc nhiều khiến Vệ Khanh áy náy không thôi, cười gượng nói: “Anh đâu có rảnh rỗi như vậy, đương nhiên chuyện mang thai là vì tránh thai thất bại, chứng minh rằng chúng ta trúng thưởng, sớm sinh con trai...”

Chu Dạ đứng bật dậy, nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói: “Tôi chỉ hỏi anh một câu, anh quỳ hay không quỳ?” Vệ Khanh khó xử nhìn cô, mặc dù không nói gì, vẻ mặt không muốn, nhưng trong lòng đã dao động.

Chu Dạ qua loa lau nước mắt, nói: “Chìa tay ra, chìa tay ra, nếu không chịu quỳ thì đánh nát tay anh, ai bảo anh không nghe lời!” Vút, vút, vút, cô quơ roi trong không khí, ra vẻ vô cùng đau đớn, hận rên sất không thành thép.

Cô hạ quyết tâm một khóc, hai náo loạn, ba đòi thắt cổ, ép buộc hắn không thể không quỳ xuống nhận sai lầm. Muốn sau này hắn nhớ cho rõ, trong lòng sợ hãi, không dám tái phạm, cho dù có muốn nghĩ cũng không có gan làm!

Vệ Khanh dở khóc dở cười, định làm gì thế này, coi hắn như trẻ con ba tuổi mà dạy bảo à? Thấy cô khóc tới mức đỏ sọng mắt, trong lòng mềm nhũn, chần chừ nghĩ, dù sao cũng không phải chưa từng quỳ, giữa hai vợ chồng thì cũng chiều chuộng một chút, có ai chê cười đâu? Vì thế hạ quyết tâm, gật đầu đồng ý, nói: “Được rồi... nhưng mà sổ sách có thể coi như tính toán xong rồi chứ?” Phải dụ dỗ cô trước, sau đó sẽ đi qua.

Chu Dạ véo má hắn nói: “Việc này cũng có thể ghi vào sổ sách sao? Thiên hạ chỉ có loại gian thương như anh mới có thể nghĩ ra, không biết mỗi ngày anh có chịu rửa mặt không thế, sao da mặt lại dày như vậy?” Hơi thở phả ra trên mặt hắn, gần sát vào nhau, không biết là đang cãi nhau hay đang tán tỉnh nữa?

Nhưng lúc này Vệ Khanh làm gì có tâm tình trêu đùa, vẻ mặt cầu xin nói: “Bà xã, không phải mặt anh dày, mà là em khinh người quá đáng...” Chu Dạ kêu âm lên: “Anh nói tôi khinh người quá đáng à? Mặt mũi tôi mất hết, thấy người qua đường như chuột thấy mèo!” vừa lời vừa kéo, kiên quyết ép hắn quỳ xuống nhận sai, giống như người lớn dạy dỗ trẻ con vậy.

Vệ Khanh cười khổ, nhưng vẫn muốn cò kè mặc cả, nói dùng việc nhà thay thế có được không. Chu Dạ không đồng ý, ngay cả quỳ xuống đất cũng không được, nhất định phải quỳ lên bàn chải. Đang lúc hai người giằng co qua lại, điện thoại trong nhà vang lên. Chu Dạ vung tay lên: “Đi nghe điện thoại đi. Lớn như vậy rồi, có chút việc ấy cũng không làm, ra cái thể thống gì?”

Vệ Khanh tức cũng không được, cười cũng không xong, nghe đầu dây bên kia cao giọng mắng, “Vệ Khanh, anh giỏi lắm! Suýt nữa thì tôi và cha anh tức chết rồi! Thảo ranh này, đã kết hôn còn dám làm như vậy, cũng không biết nặng nhẹ, coi trời bằng vung! Thảo nào lại rụt rè sợ hãi hỏi Thi Thi có ở đây không! Thi Thi đâu, con bé đâu rồi? Nếu con bé xảy ra chuyện gì, anh cũng không cần về cái nhà này nữa, xem cha anh trừng phạt anh như thế nào?”

Tình tiết phức tạp, bốn bề dậy sóng, lúc này Vệ Khanh sút đầu mả trán. Vệ mẫu hàm hàm mắng to, hấn vừa che loa điện thoại, vừa nói: “Mẹ, hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi, thuần túy là hiểu lầm mà thôi! Thi Thi không đi đâu cả, cô ấy vẫn ở cạnh con, hai chúng con không sao cả, là bên ngoài nói bừa. Mấy cái báo lá cải bố mẹ cũng tin làm gì, thật là! Chúng con cũng có thêm quan tâm đâu!”

Vệ mẫu nguôi giận, hỏi: “Thật sự hai đứa không sao chứ? Tâm địa con gian xảo thế nào, mẹ còn không biết sao? Bảo Thi Thi nghe máy đi.” Vệ Khanh bắt đắc dĩ đưa điện thoại cho cô, Chu Dạ không nghe, lại chỉ chỉ vào bàn chải. Vệ Khanh tức giận nói: “Chu Dạ, em nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ép buộc, quan bức dân làm phản...” Chu Dạ lắc đầu, đắc ý dương dương tự đắc nói không quỳ sẽ không nghe máy, nói xong còn xoay người, lắc lắc mấy vòng.

Trong điện thoại lại truyền tới tiếng Vệ mẫu: “Chuyện đã tới nước này, anh còn dám lừa gạt mẹ! Trước kia trắng hoa cho lắm vào, giờ ngay cả nhân phẩm cũng biến thành người xấu! Anh không mau đi tìm Thi Thi về, chẳng may xảy ra chuyện gì, thì tính làm sao? Đều đã ngoài ba mươi, sao vẫn không biết chừng mực...”

Vệ Khanh vỗ vỗ trán, mệt mỏi nói: “Mẹ, vừa rồi Thi Thi đi toilet, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Cô ấy nghe máy đây ——” đem điện thoại đưa cho Chu Dạ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh quỳ!” Coi như cầu hôn một lần nữa là được rồi! Vợ hấn, chuyên môn có những ý tưởng kỳ quái để sửa lưng người khác, không theo ý cô, e rằng không xong. Coi như kính cò một chén rượu... đáng thương cho hấn chỉ là thường dân bá tính, phải khuất phục trước quyền uy của cô!

Tục ngữ nói, dân không cùng quan đầu đấy thôi, thức thời là tốt nhất.

[55]: Huyết nhục tương liên nghĩa là anh chị em ruột thì thương yêu nhau.

[56]: Lưỡng bại câu thương: chỉ cả hai bên đều bị tổn thương trong cuộc giành giật, chẳng bên nào được lợi cả.

p/s: làm cái chương này bạn Ish bức xúc lắm, bức mình vì Chu Dạ dở hơi x-((Có lẽ là yêu) Chương 64: Hạnh phúc

Edit: Ishtar

p/s: chương cuối tới muộn, chân thành xin lỗi mọi người!

Chu Dạ nói chuyện với Vệ mẫu xong, ngoan ngoãn đồng ý ngày mai quay về Vệ gia, cô quay đầu nhìn Vệ Khanh, bất mãn nói: “Haiz, anh nói cái này gọi là quỳ hay là ngồi? Đây là đại tội bất kính đấy!” Vệ Khanh không để ý tới, thấy cô nói chuyện điện thoại xong, thản nhiên đặt mông ngồi xuống. Cô không có cách nào khác, đẩy đẩy kéo kéo hấn quỳ hấn hoi, cảm giận nói: “Có ai láo xược như thế không? Nếu là trước kia, nhìn thấy khâm sai đại thần mà không quỳ, sớm đã bị chém bay đầu! Quỳ đi, quỳ đi! Tự nghĩ xem mình đã làm sai chuyện gì!” Không tha cho hấn.

Vệ Khanh thất bại, đau khổ nhìn cô nói: “Chu Dạ, em thử quỳ mà xem, đau đầu gối chết được!” cô đắc ý nói: “Em không làm sai, sao phải quỳ chứ? Tôi là nhất phẩm phu nhân, chờ ngàn năm nữa tôi về trời, anh cũng vẫn phải quỳ trước bia mộ của tôi!” Vệ Khanh nhe răng trợn mắt, làm ra vẻ hung ác nói: “Chu Dạ, sau này em nên ngoan ngoãn một chút!” Chu Dạ thề lưỡi làm mặt quỷ, dùng thước dạy học chỉ vào hấn nói: “Quỳ tốt lắm, quỳ tốt lắm, thẳng người lên, một góc chín mươi độ, thắt lưng không được co vào, chân thẳng ra, chân thẳng ra, không quỳ không cho ăn cơm...”

Vệ Khanh bất ngờ hành động, kéo cô cùng ngã xuống đất, đặt cô dưới thân. Chu Dạ tức giận đánh hấn, quát: “Vệ Khanh, anh qua cầu rút ván!” Vệ Khanh không để ý tới, chỉ chăm chăm hôn cô. Chu Dạ chớp mắt, quát: “Anh muốn tôi bị sảy thai phải không?” Lúc này hấn mới nhớ ra cô mang thai, sợ hãi vội vã đỡ cô đứng lên. Cô vênh váo tự đắc nói: “Còn không mau quỳ xuống, còn không mau quỳ xuống, anh hại tôi suýt mất con, còn không chịu quỳ xuống à!”

Vợ và con giống như hai ngọn núi khổng lồ đè trên đầu, hấn không còn cách nào khác, đành phải quỳ xuống, cầu xin: “Bà xã đại nhân, còn phải quỳ bao lâu nữa? Phạt thì cũng phạt rồi, anh nhớ kỹ lắm rồi, về sau có chết cũng không dám tái phạm!” Chu Dạ hầm hừ: “Mới có một chốc như vậy đã không chịu nổi sao? Vậy anh bảo tôi về trường đối diện với mấy nghìn bạn học thì thế nào đây?” Vệ Khanh định giải thích, Chu Dạ phát tay nói: “Đừng nhiều lời, lẳng nhăng là cho anh quỳ ngoài cửa đấy!”

Vệ Khanh lắc đầu thở dài, vì vợ và con, quỳ thì quỳ, làm gì còn cách nào khác! Mọi người không phải đều nói anh hùng không qua ải mỹ nhân sao, huống hồ là cả con trai mình nữa, cũng không có gì gọi là mất mặt. Giờ hắn làm sao còn được gọi là anh hùng, ngay cả gấu chó cũng không bằng.

Đang lúc hờn dỗi trong lòng, thấy Chu Dạ ôm giá vẽ đi ra, ngồi dưới thảm vẽ vẽ, kinh hoảng nói: “Em định làm gì?” Không phải định lưu lại cảnh này cho đời sau đấy chứ? Tuyệt vọng nhìn cô, “Chu Dạ, em mà vẽ lại, cả đời này anh không cần gặp người khác nữa!” Cô cũng không ngẩng đầu lên nói: “Có gì đâu cơ chứ, không chừng còn có thể để lại một giai thoại cho đời sau. Người ta chịu đòn nhận tội còn quỳ gối trên đường cái kia kìa!”

Vệ Khanh hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ, dù sao thì cũng đã tới mức này, đơn giản là cứ để cô giày vò cho thỏa. Hắn chấp nhận số phận, yếu ớt than vãn: “Bà xã, em còn để anh tiếp tục quỳ thế này, anh sẽ vào viện mắt, không chừng còn có thể bị tàn phế.” Đành phải kêu thảm thiết, xin khoan dung.

Chu Dạ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói: “Yên tâm, không chết được.” Tăng tốc độ của tay, một lát sau nói: “Được rồi, thấy anh có thái độ thành khẩn nhận lỗi, đứng dậy đi. Về sau còn tái phạm, đừng tưởng cứ quỳ là xong!” Vệ Khanh vội vàng đứng dậy, vén quần lên nhìn, đầu gối đã một mảng tím bầm. Đều là dấu vết đè lên bàn chải để lại, đau nhưng thật ra không đau.

Tuy Chu Dạ không nói gì, nhưng đều nhìn thấy, không phải không đau lòng, kéo hắn nói: “Ngồi xuống đi, ngồi xuống đi!” Vừa xoa vừa nói, “Chỉ là cho anh một bài học, ai bảo anh dám ôm hôn người phụ nữ khác, làm em không ngẩng đầu lên nhìn ai được...” Nói xong không hiểu vì sao, nước mắt lại rơi xuống, từng giọt rơi xuống đầu gối hắn, lạnh lẽo, còn đau hơn so với quỳ trên bàn chải.

Vừa rồi Vệ Khanh còn hận không đập cô ngất được, đỡ phải cả ngày nghĩ ra nhiều quỷ kế sửa lưng người khác, làm cho người ta không sống nổi. Giờ nhìn thấy cô khóc, vội la lên: “Khóc cái gì chứ, có phải bắt em quỳ đâu.” Chu Dạ càng khóc dữ hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ nói: “Ai thêm khóc, em không khóc!” Vệ Khanh vội nói: “Đúng, đúng, đúng, em không khóc! Haizz, Tây Tây, rốt cuộc em bị làm sao thế? Em đừng khóc, đừng không nói lời nào như vậy chứ!”

Vất vả lắm Chu Dạ mới kiềm chế lại được, ghen ngào hỏi: “Có đau lắm không?” Vệ Khanh mới biết là cô đau lòng mà khóc! Cả người lơ lửng suốt nửa bay lên, nỗi oán thán lúc trước đã bay lên chín tầng mây, vội vuốt má cô nói: “Đau chứ, đương nhiên là đau! Không tin em quỳ thử coi!” Chu Dạ quỳ thử, ngồi dưới đất, chỉ trích: “Không đau, anh lừa em!” Vệ Khanh cười đến đau cả bụng, ôm cô nói: “Quỳ lâu mới đau! Sao cô lại đáng yêu như vậy chứ, còn quỳ thật nữa!”

Náo loạn một lúc, hỏi: “Vừa rồi vẽ gì thế?” Cầm lên nhìn, cứ tưởng rằng sẽ nhìn thấy hình ảnh mình vừa quỳ, đến khi nhìn thấy mới giật mình, người mặc áo sơ mi trắng không phải hắn thì là ai chứ, nhưng lại nghiêng người dựa vào cửa sổ, tay phải kẹp một điều thuốc, khói thuốc lượn lơ bay lên, phía sau là ánh mặt trời mùa thu, vô cùng sống động. Hắn nhìn một lúc, nhất thời không nhớ ra, hỏi: “Đây là nơi nào thế?”

Chu Dạ giật lấy, ghi loạn lên trên bức vẽ: “Ông xã, trúng thối!” Vệ Khanh vội vàng cứu bức tranh: “Haiz,... vất vả lắm mới vẽ cho anh một bức, sao lại chà đạp thậm tệ như vậy!” Chu Dạ buồn rầu nói: “Dù sao anh cũng không nhớ rõ!” Vệ Khanh cẩn thận nhìn lại, vỗ tay nói: “Nhớ ra rồi, là lần lãnh đạo trường em mời anh ăn cơm phải không? Là lần mà anh gọi cho em ba bốn lượt mới gọi được em ra ngoài đi cùng!”

Chu Dạ không phản bác, nói: “Vẽ không đẹp, vứt đi!” Vệ Khanh lại cầm chặt trong tay như giữ báu vật, cười tủm tỉm hỏi: “Sao lại nhớ rõ ràng như vậy?” Ôm cô vào trong ngực, dịu dàng hôn môi. Lúc đầu cô còn giật dỗi, sau đó lại mềm mại ôm lấy hắn, nói: “Tối hôm trước em nằm mơ, lại mơ thấy anh ngồi bên cửa sổ nhìn em, ánh mắt ửng đỏ, khóe môi mỉm cười, trên tay cầm điều thuốc, còn có ánh mặt trời dưới sàn nhà... Nhưng chưa đợi em kịp tới gần, đã không còn thấy anh đâu nữa...”

Hóa ra từ lúc đó cô đã yêu hắn, nhưng mà trái tim lại không chắc chắn.

Vệ Khanh vuốt ve hai má cô, dịu dàng nói: “Chu Dạ, tin tưởng anh, anh sẽ không biến mất. Tuy rằng anh mắc một số sai lầm, nhưng anh hứa với em, cho dù em đi tới nơi nào, anh cũng sẽ tìm được em, được không?” Chu Dạ gật đầu: “Vâng, em cũng vậy, cho dù tức giận thế nào, em sẽ không rời khỏi anh.”

Chủ căn trong lòng cùng nhau bảo vệ phòng tuyến không để bất kỳ thứ gì lọt qua, thì cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, đều có thể bình yên đi tới cuối con đường, không tách không rời.

Ngày hôm sau, sau cơn mưa trời lại sáng, hai người cùng nhau quay về Vệ gia. Vừa gặp, hai ông bà già ngồi mắng mỏ Vệ Khanh tới mức sứt đầu mẻ trán, Chu Dạ nhàn nhã ngồi cạnh, xem náo nhiệt. Vệ Khanh vội vàng nói: “Cha, mẹ, thông báo cho cha mẹ một tin tốt, Chu Dạ có thai rồi, em bé đã được hai tháng.”

Những lời này đã thành công làm dời đi sự chú ý của cha mẹ hắn. Nhất là Vệ mẫu, lập tức kéo Chu Dạ hỏi han ân cần, hỏi có cảm thấy không khỏe chỗ nào không, muốn ăn gì, cứ việc nói ra, dù có phải lên núi đao, xuống biển lửa cũng sẽ sai Vệ Khanh đi kiếm. Hai ông bà vui mừng ra mặt, thiếu chút nữa thì đốt pháo ăn mừng. Chu Dạ nhìn cả nhà Vệ gia từ trên xuống dưới đều vui vẻ, toàn bộ uất ức, bất mãn đều đã tan thành mây khói.

Lý do cô không muốn đính hôn, kết hôn, sinh con, thực ra vì không muốn trưởng thành quá nhanh, vẫn muốn là một cô gái tự do tự tại trong thế giới của riêng mình, không chịu ép buộc, luôn luôn trốn tránh trách nhiệm. Nhưng rồi cô lại từ từ trưởng thành, trên vai có trách nhiệm, mới có vững vàng tiếp bước, làm tới nơi tới chốn, không đến mức gió vừa thổi qua đã gục ngã. Khiến người yêu mến mình vui vẻ, đó đã là phần thưởng lớn nhất cho bản thân. Để có thể trưởng thành phải trải qua một quá trình rất dài, may mắn là người kia có tấm lòng bao dung còn rộng lớn hơn cả biển cả bao la.

Vệ Khanh đều có những khuyết điểm mà bất kỳ người đàn ông nào cũng có, nhưng hắn lại luôn bao dung với cô. Cho dù cô giận dữ thế nào, thậm chí còn tranh cãi ầm ĩ, cho tới bây giờ hắn chưa từng so đo với cô.

Chỉ cần là người kia, tất cả đều tốt đẹp. Cho dù là gánh nặng, cũng là gánh nặng ngọt ngào.

Buổi tối cơm nước xong, Chu Dạ muốn đứng lên, ngày hôm qua trở về rồi, nhưng hành lý vẫn còn để ở nhà Trần Lệ Vân, vì thế muốn quay lại lấy. Cô có chìa khóa riêng, gọi điện thông báo cho Trần Lệ Vân một tiếng, rồi lại ngạc nhiên nói: “Sao xe anh hai lại ở đây nhỉ?”

Vừa mới đi tới cửa, thấy Vệ An cầm theo một cái hòm, đang mở cửa. Hai người giật mình, Vệ Khanh nhìn cái hòm dưới chân anh, lại thấy trên tay anh có chìa khóa, hiểu ra, vỗ tay nói: “Anh hai, anh chị hòa rồi phải không?” Chu Dạ cũng hoàn hồn, vội kéo anh hỏi: “Anh hai, có thật không ạ? Tốt quá rồi, chúc mừng, chúc mừng anh chị!” Vệ Khanh chọc ghẹo: “Anh hai, chúc mừng anh, vạn dặm trường chinh, rốt cuộc cũng thắng lợi, cuối cùng cũng kết thúc cuộc sống người đàn ông độc thân!”

Cho dù Vệ An có dày kinh nghiệm chốn sa trường, đao thương bất nhập, nhưng bị bọn họ nói như vậy cũng phải đỏ mặt, xấu hổ, nhú mày nói: “Vợ chồng son hai người hiện giờ không muốn sống nữa phải không? Có việc gì thì nói nhanh lên, nói xong đi nhanh!” Chu Dạ làm mặt quỷ, rồi tự mình đi thu dọn đồ đạc.

Vệ Khanh chớp mắt hỏi: “Anh hai, anh không bị chị dâu bẻ cổ tay chứ?” Vệ An lạnh mặt, thẳng nhóc này, vạch áo cho người xem lưng, đúng là đáng đánh đòn, châm chọc nói: “Đêm qua về, không xảy ra chuyện gì chứ? Chu Dạ có dạy dỗ chú nghiêm túc không thế?” Lâm Vệ Khanh đỏ mặt, chấp tay nói: “Anh hai, em chấp nhận chịu thua, đúng là gừng càng già càng cay!”

Sau này Vệ Khanh tìm một cơ hội tức giận với Chu Dạ, ép cô phải giữ bí mật chuyện hắn quỳ trên bàn chải, tuyệt đối không thể cho người thứ ba biết. Lâm cô cười không ngớt, ngược lại còn lôi ra uy hiếp hắn: “Nếu anh ngoan ngoãn nghe lời, đương nhiên em sẽ không nói cho ai biết. Việc xấu trong nhà, có gì hay mà kể chứ!”

Cả đời Vệ Khanh đều thua dưới tay cô.

Một tuần sau, Chu Dạ ngừng cao đầu trở về trường. Tuy rằng cô mang thai, nhưng vẫn chưa lộ rõ, đương nhiên vẫn đi học. Nhiều ngày không gặp, mọi người đều hỏi thăm cô đi đâu, phần lớn đều không có ý tốt, chờ nhìn cô khóc lóc sụt sùi để chê cười. Lại thấy cô vỗ bàn, quát lớn: “Trừng phạt đàn ông không nghe lời chứ sao! Để xem từ nay về sau anh ấy có còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài không?” Mọi người cười ngất, đều vươn ngón tay cái, khen cô uy phong lẫm liệt.

Mấy người thân quen lại hỏi cô trừng phạt thế nào, cô cũng không kể chuyện bắt Vệ Khanh quỳ ra, chỉ nói qua loa là dùng một chút cách thức ép hắn cúi đầu xin lỗi, vừa cười vừa nói: “Phạt anh ấy viết bản kiểm điểm, viết không đạt không cho qua cửa, bắt viết nhiều quá, ngay cả thư ký của anh ấy cũng phải kêu la! Ép anh ấy lớn tiếng nói: “Bà xã, anh sai rồi.” Mới tha cho đấy!” Mọi người cười ha ha, nói Chu Dạ tài giỏi, về sau sẽ dùng cách đó để trị đàn ông không nghe lời.

Lục Đan cười nói: “Cả tuần nay mình đều lo lắng cho bạn, giờ nhìn bạn không sao, đã yên tâm rồi. Mình còn sợ hai người lần này còn ầm ĩ lâu, không ngờ lại nhanh chóng sau cơn mưa trời lại sáng như vậy!” Chu Dạ cười: “Ầm ĩ chứ, sao lại có thể không ầm ĩ được, thiếu chút nữa thì tóc cả mái nhà lên cơ mà! Nhưng dù có ầm ĩ thế nào, thì cũng phải chấm dứt, cho nên có một số việc, không cần quá nguyên tắc, cần yên tĩnh nhắm một mắt mở một mắt. Người xưa có một câu rất đúng đắn: “nhấn nhất thời phong bình lặng tĩnh, thoái nhất bộ hải khoát thiên không”[57]. Khi hai vợ chồng cãi nhau, thì không có giải pháp nào tốt hơn.”

Lục Đan lắc đầu, “Bạn nhìn bạn đó, đúng là cô dâu mới, ghê gớm thật.” Chu Dạ cũng không e lệ, còn hùng hồn đầy lý lẽ nói: “Mình đã lập gia đình rồi mà! Hiện giờ không chỉ là cô dâu mới, sắp thành một bà mẹ trẻ rồi.” Lục Đan ngẩn người một lúc mới hiểu ra, kinh ngạc hỏi: “Mình không thể tưởng tượng nổi, bạn đã mang thai rồi sao?” Chu Dạ mỉm cười gật đầu, cũng không ngại khi nói tới vấn đề này. Tháng sáu năm nay cô sẽ kết thúc chương trình học nghiên cứu sinh, có lẽ sẽ bế cục cứng đi dự lễ tốt nghiệp.

Chỉ khi nào làm mẹ, mới hiểu được cảm xúc hạnh phúc vui sướng.

Mỗi ngày Vệ Khanh đều cẩn thận đưa đón cô đi học, xe hơi hoành tráng tới trường, chiều nào cũng đứng sáu giờ xuất hiện dưới sân giảng đường, trở thành hình tượng ông xã “thập nhị tứ hiếu”. Mọi người đều cảm thán, nhìn một chàng thanh niên đẹp trai tuấn tú vì Chu Dạ mà thi vào trường cao đẳng, một ông chồng tuyệt thế, thoáng chốc trở thành câu chuyện được truyền tụng xuống khóa dưới. Có một ngày, có một nữ sinh cố ý chạy tới hỏi cô: “Học tỷ, làm thế nào để thu phục thành công hoa tâm của Đại thiếu gia? Có bí quyết gì không?”

Chu Dạ hoảng hồn, không ngờ được lại có người sẽ hỏi cô vấn đề này, lúc đầu trả lời qua loa là không biết, không biết, là do mọi người hiểu nhầm. Nhưng cô gái kia không tin, suốt ngày bám theo cô, thái độ không có được đáp án thì không bỏ qua, cô không còn cách nào khác, nghĩ nghĩ nói: “Thực ra khi hai người ở bên cạnh nhau, không có cái gì gọi là thu phục hay không thu phục, càng không có cái gì gọi là bí quyết. Nếu em cứ cố hỏi chị, thì chỉ có thể nói là hoặc là anh ta yêu em, hoặc là em yêu anh ta. Không cần biết là ai yêu ai nhiều hơn, nếu có thể gặp được một người mình thích, mà người đó cũng thích em, thì hãy giữ thật chặt. Có một số chuyện không cần so đo thì đừng so đo làm gì.”

Cô gái kia thất vọng bỏ đi. Nhưng sự thật đúng là như thế. Giữ trái tim một người, đương nhiên sẽ muốn dùng chính trái tim mình trao đổi, đây cũng không thể gọi là bí quyết.

Điều mà tất cả các cô gái cần nhớ kỹ, bí quyết để giữ hôn nhân hạnh phúc chính là trước khi kết hôn thì phải mở to hai mắt, sau khi kết hôn chỉ mở một mắt, nhắm một mắt.

Thực ra bọn họ cũng không hạnh phúc mỹ mãn giống như truyền thuyết mà người ngoài thường truyền tụng, những va chạm thường ngày đều diễn ra. Chẳng hạn như, Chu Dạ mỗi khi xem ti vi, nhìn thấy diễn viên đẹp trai đều chảy nước miếng, liên tục khen ngợi người ta đẹp trai tài giỏi, nói: “Em thích nhất đàn ông mắt một mí, haizz... ước gì có thể sờ sờ cơ bụng của anh ta...” Rồi lại bùi ngùi xúc động ... Từ sau khi cô gả cho sắc lang nào đó, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, cô đã phát triển theo phương hướng của một sắc nữ.

Đương nhiên, Vệ Khanh nghe xong rất khó chịu, không kiên nhẫn nói: “Đừng xem ti vi nhiều như vậy, nhiều phóng xạ, không tốt cho con.” Chu Dạ không để ý tới hần, lại tiếp tục háo sắc nhìn chàng thanh niên đẹp trai cao 1m84 kia. Vệ Khanh buồn bực, che mắt cô lại: “Anh thấy cái gã tiểu bạch kiểm kia có gì đẹp chứ, sao em lại có thể say mê thần hồn điên đảo như vậy, ngay cả lời của ông xã cũng không nghe.” Có thể so với hần được sao? Chưa từng thấy cô khen hần như vậy. Xét về góc độ tâm lý học, Vệ Khanh là một người cực kỳ tự kỷ, nhất là trước mặt người nào đó, thì càng không cho phép bỏ qua.

Chu Dạ kêu: “Haiz, anh làm gì thế, đừng có che mắt em, đang đoạn người ta khiêu vũ mà.” Vệ Khanh giáo dục cô: “Nhìn suốt mấy tiếng rồi, mắt chịu nổi sao? Sao lại không chịu nghe lời thế nhỉ, bác sĩ nói, phải chú ý nghỉ ngơi, có biết không? Suốt ngày chỉ cắm mặt vào ti vi!” Chu Dạ bị hần nói làm mất hứng, bĩu môi: “Làm gì mà suốt ngày, vất vả lắm mới xem được một lúc, anh phá bình liên tục, cổ tình bởi móc dây chứ!”

Vệ Khanh thấy cô còn thò đầu ra nhìn ti vi, dứt khoát tắt đi, dùng khí thế chủ nhà nói: “Nghe lời nào, mau đi uống canh. Mẹ cố ý sai người đưa tới, không uống xong không được ăn vặt.” Vì cô mang thai, thèm mấy món chua chua ngọt ngọt, Vệ Khanh liền lấy ra để uy hiếp cô, nói được làm được.

Chu Dạ không cam lòng, không muốn ngồi xuống bàn ăn, mỗi ngày đều nhìn một đồng thuốc bổ khác nhau, không cảm thấy có khẩu vị, ánh mắt còn liếc nhìn ti vi, bỗng nhiên cô nói: “Em bưng ra ban công uống, ra ngoài ngắm phong cảnh cho thoải mái.” Chuẩn bị trở về phòng khách tiếp tục xem ti vi. Đang tới đoạn gay cấn thì bị dừng lại, không phải cố tình hại cô sao?

Vệ Khanh làm sao không hiểu mưu đồ của cô, nói: “Uống canh thì đừng có đi tới đi lui, nhìn đồng ngó tây nữa, uống xong đi xuống tản bộ, hít thở không khí trong lành, có lợi cho thai nhi phát triển.” Mặc kệ cô kháng nghị thế nào, vẫn lôi kéo cô đi bộ một vòng lớn, tận tới khi trời tối mới trở về.

Chu Dạ tức giận, vẫn còn sớm đã leo lên giường, cái người đáng ghét nào đó, hoàn toàn theo chủ nghĩa gia trưởng độc tài, ngay cả một chút tự do cũng không có! Nửa đêm nôn ọe, cứ đứng dậy là lại nôn. Vệ Khanh đau lòng toát mồ hôi, thương xót nói: “Bà xã, sau lần này chúng ta sẽ không sinh nữa, cố gắng nhẫn nhịn rồi sẽ qua!”

Cô yếu ớt nằm xuống giường, nhìn đồng hồ treo tường, mới hai giờ ba mươi sáng, bỗng nhiên ôm hân gọi ‘ông xã’, làm Vệ Khanh hoảng hốt, vội hỏi làm sao? Chỉ cần cô gọi một tiếng ‘ông xã’, hân lại cảm thấy lâng lâng sung sướng. Cô nói: “Ông xã, em thèm ăn mơ dầm, loại mơ to bằng ngón tay cái, chua chua, ngọt ngọt, ăn ngon lắm.” Nói xong, còn chảy nước miếng. Vệ Khanh gạt đầu: “Không sao, ngày mai anh đi mua.”

Cô làm nũng: “Em vừa mới nôn, cảm thấy không thoải mái, giờ rất thèm ăn.” Vệ Khanh nhìn ra ngoài, khó xử: “Bây giờ sao? Người ta đã đóng cửa hết rồi. Sáng sớm mai anh sẽ đi mua, giờ ăn ô mai nhé?” Bò dậy đi tìm gói ô mai cho cô, Chu Dạ vẫn còn ghi hận chuyện xem ti vi lúc chiều, không chịu, quăn quýt lấy hân, nói: “Không... hiện giờ em thèm ăn mơ dầm cơ, ông xã, ông xã.” Vệ Khanh không còn cách nào khác, đành phải giữa đêm hôm khuya khoắt, đi mua về cho cô.

Chờ hân khổ sở mới mua về, thì cô đã say ngủ. Hân cẩn thận đắp chăn cho cô, cất mơ dầm vào trong tủ lạnh, để cho cô sáng sớm tỉnh dậy có thể ăn. Người con gái có được hạnh phúc như vậy, thảo nào lại khiến người ta sinh lòng đổ kỵ.

Còn có một chuyện quan trọng khác, đó là đặt tên cho cục cưng. Chu Dạ thì hi vọng là con gái, như vậy thì cô có thể giúp con tết tóc, mặc váy, xinh đẹp tuyệt trần, giống như cô trước đây, khiến nhiều người hâm mộ. Không ngờ, bác sĩ lại nói có lẽ là một thằng nhóc. Vệ gia càng coi cô như phượng hoàng, bất kể làm gì cũng có người để ý, chỉ sợ cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau khi cô tốt nghiệp, mọi người đều mãnh liệt yêu cầu, không thể không ở yên trong nhà.

Vệ Khanh mở bộ từ điển Khang Hi, tra một đồng trên, chỉ vào một tên trong số đó: “Em xem chữ này xem, trên là văn võ, dưới là tiền, văn võ song toàn lại có tiền, đúng là một cái tên hay!” Chu Dạ khinh thường nói: “Tìm cái tên gì mà lạ thế? Đọc là gì?” Vệ Khanh nhìn lại, nói: “Anh cũng quên rồi, đợi tra lại đã.”

Chu Dạ dứt khoát gạt đi, đập đập tay vào cái tên kia nói: “Đừng có đặt cái tên lạ lùng mà không ai biết như thế, đặt tên mà người ta có thể nhớ kỹ mà vẫn có thể nói là có văn hóa ấy. Theo em thì, gọi là Vệ Nhất là được rồi, anh xem Nhất Phi Trùng Thiên [58], bỗng nhiên nổi tiếng, quá tốt còn gì!”

Vệ Khanh mắng cô cầu thả, đương nhiên không đồng ý. Có cái tên thôi mà nghĩ từ đầu năm tới cuối năm, Vệ lão đại tướng, Vệ mẫu, thậm chí cả Vệ An đều nghĩ ra rất nhiều cái tên khác nhau, vậy mà vẫn chưa chọn được tên nào. Một hôm, Vệ Khanh chán nản ngồi ôm cô hết hôn lại cắn. Chu Dạ tức giận nói: “Muốn động dục thì ngồi ra góc tường đi!” Vệ Khanh than thở, mấy tháng nay hân nhin sắp không chịu nổi nữa, mỗi ngày đều lo lắng chăm sóc cho cô sinh hoạt hàng ngày, không còn gì vất vả hơn. Hoa hoa đại thiếu gia chịu đựng tới mức gây rộc cả người, khiến Vệ mẫu nhìn thấy cũng rất đau lòng.

Chu Dạ vác bụng to gõ gõ cửa phòng tắm, hưng phấn nói: “Vệ Khanh, Vệ Khanh, em nghĩ ra một cái tên hay cực kỳ, nhất định mọi người sẽ thích.” Vệ Khanh tắm nước lạnh xong, đi ra, lười biếng hỏi tên gì. Cô ngây ngô cười: “Họ cha, thêm họ mẹ, không phải là một cái tên tuyệt hảo sao? Vệ Chu, Vệ Chu, đơn giản, âm vang có vần có điệu, ký dễ mà cũng đọc dễ, còn rõ nét, hơn nữa có ý nghĩa như thế, không phải là một cái tên rất hay sao?” Nói xong, kích động gọi điện kể cho Vệ mẫu.

Gọi điện thoại xong, cô còn khoa chân múa tay vui vẻ nói: “Mẹ cũng nói cái tên này không tệ, nhưng cha nói, nhũ danh nhất định phải để cho cha đặt.” Giải quyết dứt khoát, thế là đứa bé có tên là Vệ Chu. Có lẽ vì rất hưng phấn, một lúc sau, cô ôm bụng ngã xuống sofa, kêu ầm ĩ: “Vệ Khanh, Vệ Khanh...” Vệ Khanh

sợ hãi, vội hỏi làm sao, liên tục nói: “Anh đã dặn em phải bình tâm dưỡng thai, chẳng chịu nghe lời gì cả.” Sắc mặt Chu Dạ tái nhợt nói: “Vệ Khanh, có lẽ em sắp sinh...” sợ tới mức, hân vội vàng ôm cô đi bệnh viện.

Sau khi kiểm tra ra là sợ bóng sợ gió một hồi, Chu Dạ không có kinh nghiệm, cứ mỗi lần đau bụng đều nói là muốn sinh con, muốn sinh con. Làm thần kinh của Vệ Khanh nhanh chóng suy nhược, liên tục chạy tới bệnh viện mấy lượt, khiến các bác sĩ phải trấn an hân đừng lo lắng. Gần ngày sinh vài ngày, kiên quyết chuyển cô vào nằm viện.

Gần đến giờ sinh lại có vấn đề, lúc đầu rõ ràng nói là dễ dàng, nhưng tới lúc trước khi sắp sinh, kiểm tra, lại phát hiện cuống rốn quấn quanh cổ hai vòng, cậu bé lại lấy chính cuống rốn làm đồ chơi, ở trong bụng thế mà vẫn không ngoan. Vì thế bác sĩ đề nghị mau chóng chuyển sang phương án sinh mổ, làm thiên hạ lại thêm một trận đại loạn.

Vệ Khanh cầm đơn chấp nhận giải phẫu, nhắm mắt, sắc mặt trắng bệnh, kiên nhẫn kí xuống. Bên trên tờ đơn viết rất nhiều trường hợp không may, không dám đọc thêm nhiều. Dưới sự lo lắng khẩn trương và tình yêu thương của ông bà nội, cha mẹ, bác cả, bác dâu, bé Tiểu Chu Chu đã thành công chào đời.

Em bé mới sinh, nhìn từ trên xuống dưới, đều rất giống Chu Dạ. Nhưng qua một trăm ngày sau, càng ngày lại càng giống Vệ Khanh, ngay cả tính cách cũng giống nhau như đúc.

Sau khi Chu Dạ tốt nghiệp, đạt được cơ hội giữ lại trường làm giảng viên, được rất nhiều sinh viên hoan nghênh. Vì cô còn trẻ, lại xinh đẹp, khiến rất nhiều sinh viên nam thường xuyên gửi hoa tươi thư tình, nổi liền không dứt, nhất là vào ngày lễ nhà giáo, khắp nơi trong nhà đều có, khiến Vệ Khanh không vui. Cho nên chiều nào cũng tới đón bà xã về nhà, không quản mưa gió. Người ngoài nhìn thấy, hâm mộ vô cùng, nào biết đây là kết quả của sự ghen tuông.

Lại thêm một ngày lễ nhà giáo nữa trôi qua, lần này có một nam sinh không để ý cô đã có gia đình chồng con đầy đủ, thẳng thắn tặng một bó hoa hồng lớn. Chu Dạ thì cứ ai tặng hoa cũng không từ chối. Vệ Khanh sớm đoán được tình huống này, giữa chiều đã thúc giục cô về, nói muốn tới nhà trẻ đón con.

Chu Dạ vừa nghe là đi đón con, cũng không thắc mắc, ôm hoa tươi, cầm túi xách đi xuống dưới. Sắc mặt Vệ Khanh vẫn tối sầm như thường lệ, thúc giục cô: “Được rồi, được rồi, đồng hoa này tùy tiện để thế nào chẳng được.” Ý hân là, tốt nhất là ném vào thùng rác. Vệ Khanh không thể nào hiểu nổi, đám sinh viên giờ cả ngày suy nghĩ những cái gì trong đầu?

Hai người đi tới cửa nhà trẻ tư nhân, thấy Tiểu Chu Chu đứng ngoài vườn hoa nói chuyện với một bạn nhỏ, liên tục gọi, nhóc cũng không để ý. Tiểu Chu Chu chưa tới ba tuổi, mi cong mắt to, thông minh nhanh nhẹn, kế thừa ưu điểm của cha mẹ, là tiểu soái ca mà toàn bộ nhà trẻ khó gặp được, rất được cô giáo và bạn bè hoan nghênh. Chu Dạ đi tới, vừa định gọi nhóc, đã thấy nhóc ra vẻ như người lớn, ôm cô bé bên cạnh, thân mật hôn lên má bé: “Anh thích em nhất!” bé gái kia lập tức nín khóc, mỉm cười, thân thiết gọi nhóc là Vệ ca ca.

Chu Dạ kinh hãi mỉm cười, đón con về nhà, lúc về phòng ngủ, liên tục mắng Vệ Khanh, nói hân làm hư con! Vệ Khanh giữ hai tay cô vòng ra sau lưng, ép hỏi: “Nói, em thích ai nhất!” Cô cười, nói đương nhiên là thích con nhất. Vệ Khanh không có được đáp án mong muốn, bắt đầu không kiêng nể trừng phạt. Chu Dạ vội nói: “Con còn đang ở bên ngoài!” Vệ Khanh lại hỏi: “Nói đi, thích ai nhất, dám nói lung tung, chắc chắn không tha thứ!”

Chu Dạ không còn cách nào khác, đành phải nhún nhường, thần nhiên cười: “Đồ ngốc, đương nhiên là thích anh nhất!”

[57]: “Nhấn nhất thời phong bình lặng tĩnh

Thoái nhất bộ hải khoát thiên không”

(Nhìn được cái nóng nhất thời thì gió lạnh sóng yên;

Lùi lại một bước nhường người thì biển trời bát ngát)

[58]: nhất phi trùng thiên (Sử ký) bay một cái vọt lên trời.

33. Phiên Ngoại

(Có lẽ là yêu) Phiên ngoại

Edit: Ishtar

Vệ Khanh về đến nhà, thấy nhà cửa âm ỉ, trong phòng khách bừa bộn, quần áo, túi bóng chất đống trên sofa, giấy mỗi chiếc một nơi, linh tinh rải rác khắp nơi, đồ chơi vắt lung tung, không có người quản lý... Vội đẩy cửa bước vào, thấy vợ đang ngồi trên thảm thu dọn quần áo, bên cạnh là một túi du lịch cỡ lớn. Con trai thì im lặng không giống như thường ngày, lúc này ăn mặc chỉnh tề, ngoan ngoãn ngồi trên giường, cầm sách, lật từng tờ một, ngẩng đầu nhìn thấy hắn, cũng không ồn ào đòi ôm giống ngày thường, nhìn trộm mẹ nhóc một cái, lại ngoan ngoãn cúi đầu đọc sách.

Không khí vô cùng nặng nề, hắn lấp bắp kinh hãi, nói: “Chu Dạ, em đang làm gì thế?” Cô ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn một cái, đi tới trước tủ quần áo, cầm toàn bộ áo trên giá xuống, lại mở thêm một cửa tủ nữa, lấy toàn bộ quần áo của Vệ Chu xuống.

Vệ Khanh hoảng hốt, giữ cô lại: “Làm sao thế...” Chu Dạ không để ý tới hắn, cố ý kéo một cái vali nhỏ xuống đất, “rầm” một cái, trầm đục, đình tại như ốc. Rõ ràng là, tâm tình cô lúc này vô cùng khó chịu, tốt nhất không nên chọc giận cô.

Vì thế hắn quay lại ôm con, nói: “Tiểu Chu Chu ngoan, nói cho cha biết, mẹ con làm sao thế?” Vệ Chu ngồi trên đùi hắn, yếu ớt nói: “Mẹ nói cha hư, muốn dẫn cục cưng về nhà.” Vệ Khanh ngẩn người, quay đầu hỏi: “Về nhà? Em muốn về đâu?” Chu Dạ đóng sầm cái vali thật mạnh, hung hăng nói: “Về Thượng Lâm!”

Hắn vội đứng dậy, ôm vai cô, cộc nhả nói: “Về Thượng Lâm làm gì chứ?” Chu Dạ liếc hắn một cái, dùng sức đẩy hắn ra, bảo con: “Cục cưng đi xuống dưới kéo mẹ đi cùng.” Quả nhiên Vệ Chu chậm rãi bò xuống giường, không nói một tiếng, lôi kéo ống quần cô.

Vệ Khanh thấy cô muốn đi thật, một tay giữ vali của cô, hỏi: “Đang yên đang lành, về Thượng Lâm làm gì? Chu Chu còn phải đi học, em cũng phải đi dạy học cơ mà.” Sở dĩ lại ăn nói khấp khểnh như vậy, đương nhiên là vì chột dạ.

Chu Dạ kéo vali, thấy hắn không buông tay, dùng sức đá hắn một cái, lạnh lùng nói: “Bỏ ra!” Hắn âm ỉ kêu lớn, cố ý kêu kinh thiên động địa, miệng nói: “Không buông, không buông!” Đầu sức thì cô không phải là đối thủ của hắn, hận nghiêng răng nghiêng lợi, buông tay thả vali ra, xoay người ôm Tiểu Chu Chu, quay đầu đi ra ngoài.

Vệ Khanh vội vàng đuổi theo, “Bên ngoài lạnh lẽo, ôm con đi ra ngoài, cẩn thận bị cảm lạnh.” Duỗi đôi tay dài, dễ dàng ôm hai mẹ con họ vào trong ngực.

Chu Dạ giãy dụa hai cái, ôm Tiểu Chu Chu hơi mỏi, nâng khuỷu tay huých hắn một cái, cảm thấy tay hắn buông lỏng một chút, vội vàng chui ra, thả con ngồi xuống sofa, đi về phòng ngủ kéo vali ra, lại cầm áo khoác của mình, cúi đầu cài đai lưng.

Vệ Khanh dính chặt bên người cô: “Chu Dạ, nếu muốn đi, em cũng phải nói cho rõ ràng, cứ lảng lảng như vậy, anh biết thế nào được...” còn chưa nói xong, Chu Dạ cầm gối ôm trên sofa, đập liên tiếp vào người hắn, cảm giận nói: “Anh còn biết đường về nhà à, anh còn biết đường về nhà à...”

Gối mềm đánh người, làm gì có chút đau đớn nào, hắn để mặc cô đánh, chạy trốn chết: “Em nghe anh giải thích đã, cùng bạn bè đi chơi, xã giao, xã giao mà thôi...”

Chu Dạ thấy hắn không đau, còn mình dùng sức quá độ, lại thành một mối, một tay cầm gối ngồi xuống bên cạnh hắn, bĩu môi: “Xã giao, xã giao à? Anh chơi đùa vui vẻ nhỉ, ba ngày ba đêm không về nhà...” cô biết Vệ Khanh không làm chuyện gì xấu, nhưng cứ theo thường lệ lại đi cùng với đám bạn hồ gấu ấy ra

ngoài ngoại ô bắn súng. Gần đây hẳn rất ít khi ra ngoài ăn chơi trác táng, chuyển hết niềm đam mê lên bắn súng. Cô cũng mặc kệ hẳn, nhưng mà ba ngày ba đêm không về nhà, chuyện này không thể cứ để tiếp tục mãi được, cứ thế mãi, không phải loạn rồi sao? Cũng không phải cô muốn về Thượng Lâm thật, nhưng gần đây chiều chuộng hẳn quá nhiều, lần này phải dạy cho hẳn một bài học nhớ đời.

Vệ Khanh vội nhắc tay xin khoan dung, liều mạng giải thích nói: “Bà xã, không pahir như thế, hơn hai ngày trước anh mới về, không thể không đi cùng bạn bè...” Cô chỉ chỉ vào mũi hẳn, hừ lạnh: “Đi công tác về, còn không về nhà, còn đi chơi với bạn bè cơ à? Anh giỏi lắm, bạn bè như tay chân, vợ con như quần áo có phải không? Nếu anh muốn chơi, thế thì anh cứ tự do tự tại mà đi chơi với bạn bè đi, em và Chu Chu về nhà.” Nắm tay con muốn đi.

Vệ Khanh biết cô đang giận, nói cái gì cũng không được, đành xin khoan dung: “Bà xã, anh biết lỗi rồi, anh biết lỗi rồi...” đứng chắn ở cửa, không cho cô đi. Chu Dạ không ra được, nghiêm mặt nhìn hẳn, hai người giằng co không ai chịu ai. Tuy rằng đã quen nhìn thấy bọn họ cãi nhau ầm ĩ, nhưng lúc này tình cảm của trẻ con là mẫn cảm nhất, thấy không khí lúc này không giống lúc hòa bình đùa giỡn ầm ĩ, Tiểu Chu Chu sợ hãi trốn mắt nhìn cha mẹ, trong đôi mắt to tròn ngập nước.

Vệ Khanh thấy, nhân cơ hội nói: “Em xem, con sợ rồi kìa, có chuyện gì chúng ta từ từ nói...” kéo cô đi vào. Chu Dạ túm chặt nắm cửa, kiên quyết không buông, rõ ràng là đang dối. Vệ Khanh nhìn một lượt hai mẹ con, tính trẻ con như nhau, lắc đầu thở dài, dùng chút lực, kéo tay cô, ngồi xuống ôm cô, một đập đá văng cửa phòng ngủ, đặt cô lên giường, thì thầm: “Được rồi, ngoan nào, đừng náo loạn...”

Chu Dạ giận tới mức đỏ bừng mặt, cố gắng đẩy hẳn ra: “Cút, cút, cút... có giỏi thì anh vĩnh viễn đừng về nhà...” Vệ Khanh xoay người đặt cô dưới thân, cười hì hì nói: “Lão bà hài tử nhiệt huyết kháng đầu [59], anh không về nhà thì về đâu chứ?”

Chu Dạ oán hận mắng: “Anh còn biết anh có vợ con à, anh còn biết về nhà à, anh còn biết anh đã kết hôn à... con anh ở trong bệnh viện truyền nước biển, anh lại đi chơi, một mình ở bên ngoài đùa giỡn...” càng nói càng uất ức, giọng nói nghẹn ngào nức nở.

Vệ Khanh sững sốt, hỏi: “Chu Chu bị ốm sao?”

Chu Dạ khóc đỏ cả mắt, vùi đầu vào trong chăn không nói lời nào, bả vai run lên, nước nở ra tiếng. Con bị cảm lạnh phát sốt, một mình cô lo lắng trông giữ bệnh viện cả đêm, thấp tha thấp thỏm, sợ chẳng may xảy ra chuyện gì, lại nghĩ tới hẳn ở bên ngoài chơi không biết trời đất, hận không thể hung hăng cắn hẳn hai miếng.

Vệ Khanh áy náy vô cùng, dịu dàng dỗ cô: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, lẽ ra ngày hôm qua phải về đến, lại bị bạn bè giữ lại không cho về, em cũng biết bọn họ khó đối phó thế nào... Chu Chu bị ốm, em cũng phải gọi điện cho anh...”

Cô xoay người ngồi dậy: “Gọi điện thoại thì có ích gì? Nếu trong lòng anh còn nghĩ tới cái nhà này, còn cần em gọi điện thoại sao?” khuôn mặt đầm nước mắt, đầm đậm đáng yêu.

Vệ Khanh khom người hôn nước mắt cô: “Được rồi, được rồi, sẽ không bao giờ như thế nữa, ngoan, đừng khóc, đừng khóc, em khóc, để con thấy, còn ra thể thống gì...” bạn bè hẳn đều chê cười hẳn, sau khi kết hôn tính tình xoay một trăm tám mươi độ, trở thành ông xã “nhị thập tứ hiếu”, còn ồn ào đánh cược xem hẳn có dám vài ngày không về nhà không. Hẳn nhất thời nổi giận, nói chính mình chỉ kết hôn mà thôi, cũng không mất đi tự do thân thể, quả nhiên bị trúng mưu của người ta. Sau lại kịp phản ứng, trong lòng sớm hối hận, lo lắng không yên, nhưng vì ngại mặt mũi, đành ra vẻ không có việc gì trước mặt mọi người. Trời vừa sáng, đã bật người dậy trở về nhà.

Tiểu Chu Chu đi theo vào, thấy hai người ngồi một chỗ, tưởng cha bắt nạt mẹ, vội vàng trèo lên giường, học theo Chu Dạ, cầm đồ chơi của mình đánh Vệ Khanh, kêu ồm tỏi: “Cha hư, cha hư...”

Xe lửa làm bằng sắt, nhóc con lại xuống tay không biết chừng mực, đập luôn vào xương Vệ Khanh, hẳn hít một hơi lạnh kêu thành tiếng, xoay người ngồi dậy, tức giận nói: “Chu Chu, con đối xử với cha như vậy à?” Cởi áo ra nhìn, trên người tím bầm một mảng.

Tiểu Chu Chu chui vào trong lòng mẹ, nổi giận ùng ùng nói: “Cha hư, bắt nạt mẹ...” Vệ Khanh thấy cả con cũng nói như vậy, cười khổ.

Chu Dạ liếc mắt coi thường, nhỏ giọng mắng “đáng đời”, dời đi chỗ khác. Tiểu Chu Chu đứng dậy, ôm cổ cô, hào khí nói: “Mẹ đừng khóc, chờ cục cưng lớn lên, bảo vệ mẹ...”

Một câu nói khiến hai người nhịn không được, nở nụ cười.

Vệ Khanh thấy không khí hòa hoãn hơn, vội ôm lấy con nói: “Ngoan, cha ôm, để cho mẹ con nghỉ một lát. Ăn cơm chưa? Cha đưa con đi ăn...” thay quần áo, hôn vợ: “Không còn sớm nữa, em có muốn tới trường không, anh đưa em đi dạy.”

Chu Dạ thấy sắp tới giờ dạy, không giận dỗi với hắn nữa, kéo tay con nói: “Cục cưng ngoan, nhớ tự cầm cặp sách.”

Vệ Khanh lôi kéo một lớn một nhỏ ra ngoài: “Được rồi, cả hai mẹ con cùng xuống nhà thôi.”

Mấy ngày liền Chu Dạ lạnh nhạt với hắn, cứ tới tới lại lại ôm con ngủ. Hắn không có cách nào khác, đành phải ngủ một mình ở thư phòng.

Một tối nọ, hắn tan tầm về nhà, thay quần áo, nói: “A Triết giới thiệu bạn gái, hôm nay mời mọi người ăn cơm, anh đi rồi sẽ về.” Nói xong lén lút quan sát sắc mặt cô qua tấm gương, không thấy gì khác thường. Hắn cũng không nói dối, chỉ sợ cô đa nghi.

Cô gật đầu “ừ” một tiếng tỏ vẻ đã biết, cầm chìa khóa trên tủ lạnh ném cho hắn, rồi ngồi dạy con trai học.

Hắn cùng một người bạn đi uống rượu, tới tận mười giờ, một đám người ồn ào đòi đổi chỗ, nói người đẹp ở “Kính hồng” nhiều như mây, có hứng thú hơn là ngồi uống rượu ở đây. Vệ Khanh chần chừ không nói gì, lại có người nói: “Vệ thiếu, sợ gì chứ, bọn em đều biết anh đã kết hôn, chỉ là đi uống rượu mà thôi, chị dâu cũng biết rồi, sẽ không nói gì đâu.” Bị một đám người lôi kéo đi vào cửa “Kính hồng”.

Lúc ở trên xe, trong lòng hắn đã cảm thấy bất an, đến đây, thấy chung quanh đèn lóe sáng, tất cả đều là trai thanh gái lịch vui chơi tới quên trời quên đất. Bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện quỳ trên bàn chải, cũng không phải hắn cố ý, chẳng qua là uống rượu, vô tâm vô tính, đến nay đã ghi lòng tạc dạ, không dám tái phạm. Mở cửa xe bước xuống, gió đêm lạnh thổi qua, trời tối đen như mực, nhìn đồng hồ, đã sắp mười một giờ, lại nghĩ có thể vợ có thể đang chờ mình về nhà, trong lòng ầm ập, tâm tình đột nhiên căng thẳng. Ngẩng đầu nhìn mọi người, nói: “Anh em cứ chơi đi, anh muốn về nhà.” Không để ý tới lời khuyên can, cũng không quay đầu lại, không một chút thương lượng rời đi.

Có người kinh ngạc hỏi: “Vệ thiếu làm sao thế? Vừa rồi còn rất thoải mái cơ mà.” Một người nhìn theo hướng Vệ Khanh rời đi, nhún vai nhún mày nói: “Vệ thiếu đã thay đổi thật rồi.” Bạn gái đứng cạnh xúc động nói: “Có lẽ dần ông sau khi kết hôn mới tốt.” Nói xong nhìn hắn một cái, làm hắn sợ hãi liên tục hét to: “Mọi người cứ đứng ngoài cửa nói linh tinh làm gì, đi vào thôi, đi vào thôi...” một đám người chen chúc đi vào.

Gió lạnh đêm khuya, Vệ Khanh rét run đi lên lầu, vừa mở cửa, ánh đèn vàng ảm áp trên trần nhà chiếu lên người, giống như ánh mặt trời mùa đông ảm áp. Chu Dạ ngồi ở sofa soạn giáo án, bật ti vi, nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu lên nhìn, nhìn một cái, nói: “Đã về rồi sao?” Nói xong lại cúi đầu, tiếp tục soạn giáo án.

Vệ Khanh cởi áo khoác đi vào, nhẹ nhàng ôm cô, từ cằm lên đỉnh đầu cô: “Ừm, anh về rồi. Chu Chu đâu?”

Cô vặn thắt lưng, đứng dậy: “Ngủ rồi, anh mau đi tắm đi, rồi còn đi ngủ.” Xoa xoa mắt, cũng cảm thấy mệt mỏi rồi.

Vệ Khanh gật đầu, hôn lên đôi má đã lạnh của cô.

[59]: Lão bà đứa nhỏ nhiệt khát đầu: Vợ con ầm ập như lò sưởi đặt đầu giường.

(hoàn)

—oOo—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-le-la-yeu>